Châu Viên Ngọc Ấn

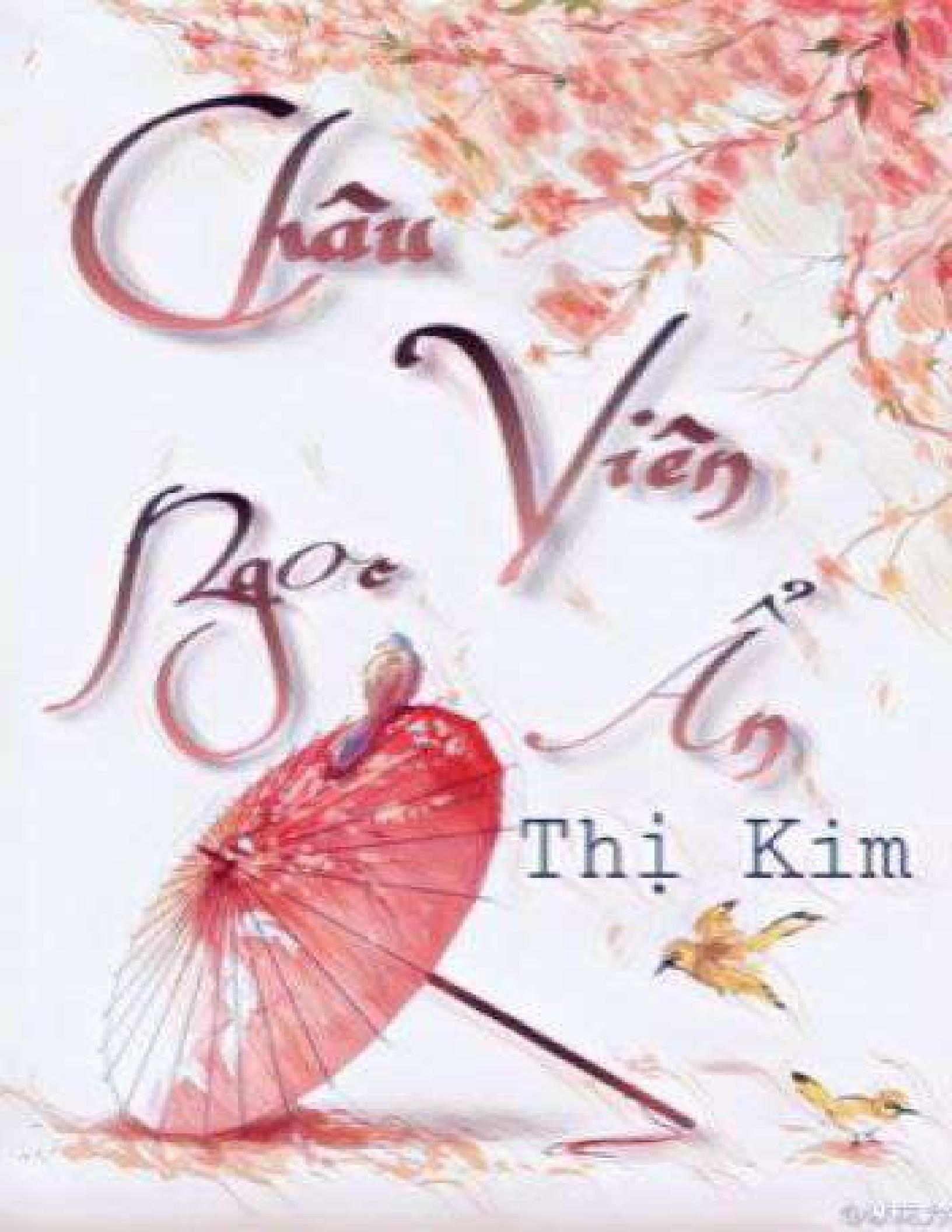

Thị Kim

Mục lục

Chương 1: Duyên Phận

Chương 2: Suýt Bị Làm Nhục

Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt

Chương 4: Lâu Ngày

Chương 5: Nụ Hôn Đầu Tiên

Chương 6: Gặp Tai Kiếp

Chương 7: Phản Kháng

Chương 8: Tiểu Biệt

Chương 9: Tắm Rửa

Chương 10: Đoạn Tuyệt Nhớ Nhung

Chương 11: Ngoại Truyện 1: Phàm Y

Chương 12: Ngoại Truyện 2: Tiếu Dung

Chương 13: Song Phi

Chương 14: Tam Sinh (Ba Đời)

Chương 15: Hàm Quang Kiếm

Chương 16: Bị Ám Sát

Chương 17: Con Dấu

Chương 18: Hoa Đào

Chương 19: Thông Suốt

Chương 20: Hữu Duyên

Chương 21: Mê Tâm

Chương 22: Hàng Đêm Hoan

Chương 23: Ba Bước Sát

Chương 24: Lạc Tuyết Tuyền

Chương 25: Nguyệt Tửu

Chương 26: Cõi Lòng Sáng Tỏ

Chương 27: Mỹ Nhân Kế

Chương 28: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Chương 29: Công Bằng

https://thuviensach.vn

Chương 30: Ta Nuôi Ngươi
Chương 31: Uyên Ương Hí Thủy
Chương 32: Phong Ba Chợt Khởi
Chương 33: Trợ Giúp
Chương 34: Một Đêm Xuân Phong
Chương 35: Nhị Độ Xuân Khai
Chương 36: Xông Vào Nguy Hiểm
Chương 37: Xoa Bóp
Chương 38: Mạch Nước Ngầm
Chương 39: Khổ Nhục Kế
Chương 40: Hiểu Lầm
Chương 41: Bước Ngoặt
Chương 42: Kinh Gặp
Chương 43: Chân Tướng
Chương 44: Thức Tỉnh
Chương 45: Dấm Chua
Chương 46: Ly Biệt
Chương 47: Thành Toàn
Chương 48: Lựa Chọn
Chương 49: Chấp Niệm
Chương 50: Trở Về
Chương 51: Không Cam Lòng
Chương 52: Thành Thân
Chương 53: Động Phòng
Chương 54: Tình Địch
Chương 55: Mỹ Nhân Ngư
Chương 56: Sau Rượu Là Một Đêm Xuân
Chương 57: Loạn
Chương 58: Yên Ổn
Chương 59: Có Thai
Chương 60: Khóa Lưu Quang
Chương 61: Bàn Cờ

https://thuviensach.vn

Chương 62: Lời Thề

Chương 63: Ngoại Truyện 3: A Viện

Chương 64: Ngoại Truyện 4: Đá Tam Sinh

Chương 65: Hoa Đào Nở

Chương 66: Ngoại Truyện 5: Tiểu Chu – Tang Quả

Chương 67: Gặp Lại

Chương 68: Trở Về

Chương 69: Tiến Triển

Chương 70: Ngụy Quân Tử

Chương 71: Viên Mãn

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Duyên Phận

Kiếp trước A Viên là một con mèo nhỏ.

Ngày đó, tiểu chủ nhân Kế Diêu ôm nàng khẽ nói:

- “Nghe nói mèo có chín cái mạng.”

Nương hắn bận bịu thêu hoa thoáng gật đầu, “Ân”

A Viên từ trong lòng hắn nhảy xuống, cao hứng bò lên cây, nhìn trời xanh mây trắng, bộ dáng thập phần đắc chí.

Ngày hôm sau, nàng cố chạy đến vách núi, hướng xuống dưới: bay!

Nàng tưởng, đã có chín cái mạng, lúc này đây cho dù thất bại, còn có tám lần cơ hội. Nhưng là, nàng một lần bay này lại bay thẳng đến địa phủ.

Diêm vương lão gia đồng tình nhìn nàng một cái, cắn răng nói:

- “Ngươi không phải ngã chết, là ngốc chết.”

A Viên thực buồn bực, nguyên lai tiểu tử Kế Diêu kia lừa nàng.

- “Nói đi, lần này ngươi tính làm cái gì?”

Diêm vương lão gia thực sự rất có tình người, cho phép nàng tự do lựa chọn kiếp tiếp theo. A Viên nghĩ nghĩ, một đời mèo có điểm đoản mệnh, vẫn là làm một con rùa đi, có vẻ trường thọ.

Vì thế, kiếp thứ hai, nàng hoàn hảo là một con rùa.

https://thuviensach.vn

Nàng ở một cái ao nhỏ thảnh thơi trong mấy tháng. Một ngày, đương lúc nàng đang phơi nắng đến ngủ gật, tỉnh lại thì đã ở phía sau một hoa viên. Nàng chính là đang tìm tòi thế nào khu vườn này thoạt nhìn lại thấy quen mắt như vậy? Đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên ở trên đỉnh đầu nàng:

- "Kia là con rùa?"

- "Tiểu nhân nhặt về, cố ý đem đến cho tiểu thiếu gia chơi đùa."

Một bàn tay trắng trẻo mập mạp đặt trên lưng nàng, A Viên duỗi cái cổ dài cố gắng trợn mắt nhìn, Kế Diêu! Hồi tưởng lại kiếp trước hắn đối với nàng coi như không tệ, vì vậy nàng thực an tâm ở lại vườn nhà hắn, mỗi ngày hắn học xong đều đến nhìn nàng. Nàng cảm thấy so với kiếp trước có phần thoải mái hơn.

Một ngày, trong vườn so với bình thường có phần náo nhiệt, A Viên cũng rất thích náo nhiệt, cố ý từ dưới ao bò lên bờ. Phía sau hoa viên xuất hiện một khuôn mặt kiêu ngạo, còn có một đại hán dáng người vạm vỡ cao lớn.

-"Sư phụ, ta muốn học bắn cung."

Kế Diêu cầm lấy một cây cung, kéo kéo, chỉ mở được một đoạn. Tiểu hài tử hỉ mũi chưa sạch a! A Viên ở một bên cuồng tiếu, bất quá tiếng cười của rùa tự nhiên không có người nghe thấy.

Đại hán kia đến gần, gật gật đầu:

-"Hảo tiểu tử, trời sinh có thần lực!"

Mẹ ruột của ta ơi, cũng không thể mở to mắt nói dối để vuốt mông ngựa như thế chứ? A Viên khinh thường hừ một tiếng, chìm vào trong nước nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Qua mấy ngày, Kế Diêu bắt đầu theo đại hán nọ học bắn tên.

Khoảng chừng một thời gian, vào một ngày trời trong nắng ấm, một bằng hữu của Kế Diêu từ xa đến, tên gọi Tiểu Chu. Tiểu Chu vừa nhìn chính là một tiểu tử lăng xăng rắc rối còn hơn chim sẻ, gần nhất liền bị kích động muốn cùng Kế Diêu so tài bắn tên, Kế Diêu cũng hứng thú đáp ứng. Hai người một hồi phân cao thấp, tên của Tiểu Chu đều bắn trúng cạnh biên, nhiều lần lệch như vậy, quả thực cũng không dễ dàng.

A Viên thở dài, thu hồi sự tò mò, dự định quay về thủy phủ của nàng.

Kế Diêu nghẹn cười, thực khiêm tốn nói:

-"Ta tuy rằng bắn chuẩn hơn ngươi, nhưng khí lực của ngươi quả thực rất lớn."

Tiểu Chu cảm thấy mất mặt, dùng sức gật mạnh đầu, sau đó nhìn thấy A Viên.

- "Ta nghĩ sức ta đủ mạnh để bắn thủng mai con rùa kia."

A Viên vừa nghe, hồn bay phách lạc nhìn về phía ao "chạy như điên", chỉ chớp mắt đã bị Tiểu Chu giữ lại trong tay, sau đó bị bắt làm bia ngắm. A Viên trên không chạm trời, dưới không chấm đất, đang lúc giãy dụa, một mũi tên bay thẳng đến. Tiểu Chu, hắn sẽ không bắn chuẩn lần này chứ? Hắn nói muốn bắn xuyên qua người nàng, như thế nào lại bắn tới đầu nàng đây?

A Viên lại đi đến trước mặt Diêm Vương lão gia, thực buồn bực!

Diêm Vương lão gia cũng thực buồn bực:

- "Nhanh như vậy đã đến đây? Không làm được rùa."

A Viên nghĩ nghĩ, nói:

https://thuviensach.vn

- “Làm rùa không sai, sai ở chỗ không nên là một con rùa thích xem náo nhiệt.”

- “Có tiến bộ, biết tổng kết. Kiếp sau làm gì?”

- “Cá!”

A Viên hoan hỷ nói. Lúc nàng làm rùa cực kỳ hâm hộ bọn chúng có thể tự do thoải mái, hình thể tuyệt đẹp, so với rùa mà xem.

Vì thế, kiếp thứ ba, hoàn hảo là một con cá.

Những ngày này, thực tiêu giao. Phun phun bọt nước, truy truy sâu. Gió không thổi, mưa không rơi. Chỉ phải đề phòng đến người câu cá là được.

Một ngày, A Viên đang kiếm ăn, đại ca cá trắm đen nàng vẫn thầm mến dùng miệng thổi đến một sợi mì vắt:

- “Ta không nỡ ăn, cho ngươi.”

A Viên đói bụng không cần làm ra vẻ thanh cao, há miệng nuốt mì vắt. Sau đó cơ thể không khống chế được. Nàng thất kinh trồi lên mặt nước, vừa nhìn, hai mắt khẽ lật, ngất đi thôi. Oan gia ngõ hẹp, lại là Kế Diêu và Tiểu Chu.

Tiểu Chu nhìn thoáng qua, không thấy nàng động đậy:

-“Cá chết, ăn không có vị, ném đi.”

Kế Diệu rất nghe lời, đem nàng quẳng vào trong bụi cỏ. Vì thế nàng bị giày vò rất nhanh liền khô chết.

A Viên vừa nhìn thấy Diêm vương lão gia câu đầu tiên nói là:

https://thuviensach.vn

– “Ta muốn làm chim.”

Như vậy, nàng có thể tự do bay lượn, tránh xa Kế Diêu, có thể sống lâu lâu một chút.

Kiếp thứ tư, A Viên thống khoái xưa nay chưa từng có. Cảm giác bay lượn thật tuyệt vời, ngoại trừ mưa to gió lớn. Bất quá thế gian kia nào có chuyện gì như ý, thế này nàng đã đủ hài lòng.

Một ngày, A Viên bay theo phía sau một đám chim nhạn, tính thể nghiệm một chút tư vị lặn lội đường xa.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây, chim nhạn trước mắt một thân tư thái tuyệt đẹp. A Viên vỗ cánh, thản nhiên như mây. Đột nhiên, mông của nàng một trận đau đớn, bắt đầu thẳng tắp rơi xuống, trời đất quay cuồng lại rớt trúng ngọn cây. Tiếp theo nàng liền nghe thấy tiếng ngựa hí cùng chó sủa. Sau đó vang lên thanh âm mà ba đời ba kiếp nàng cũng không thể quên:

– “Nguyên lai cái này gọi là chim sợ cành cong.”

Tiểu Chu xách nàng lên nhìn:

– “Kỳ quái, bắn trúng đuôi cũng có thể chết.”

– “Có thể là hù chết.”

Kiếp thứ năm, A Viên khóc rống nói:

– “Chỉ cần cách xa tiểu tử Kế Diêu kia, ta thành cái gì cũng được!”

Vì thế nàng liền đầu thai thành một con tuấn mã, thư thái ở thảo nguyên rong ruổi, cách xa Trung Nguyên vạn dặm, nàng rốt cuộc không cần lo lắng gặp phải tiểu tử kia.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên thế gian mười chuyện thì tám chuyện không như ý, không lâu sau A Viên bị lựa chọn tiến cống cho Trung Nguyên, nàng âm thầm cầu nguyện, kết quả một đường cầu nguyện đến chuồng nhà Kế Diêu.

Thiên ý a, A Viên buồn bực không vui, dự cảm thấy mệnh của mình còn lại không bao lâu. Quả nhiên, rất nhanh nàng khí hậu không hợp, thượng thổ hạ tả, đi tới lão người quen trước mắt.

– "Ai nha, ngươi đến nơi này của ta rất thường xuyên, ta công vụ thực bận rộn, không thể tiếp đãi ngươi được."

Nhìn Diêm vương lão gia bộ dáng không kiên nhẫn, A Viên thực buồn bực, nàng cũng không muốn như vậy mà.

– "Nếu không, người làm người đi?"

– "Không."

A Viên dứt khoát từ chối đề nghị của ông ta, làm người mệt chết đi, nam phải nuôi sống gia đình, nữ thì sinh nhi dục nữ, bất nam bất nữ nhất định càng bị tội.

Diêm vương lão gia vỗ án tử:

– "Kia, làm muỗi, uống máu hắn trả thù!"

Mắt A Viên sáng lên:

– "Ai nha, Diêm vương lão gia ngài đúng thật là anh minh sáng suốt, túc trí đa mưu!"

Vì thế, A Viên liền thống thống khoái khoái làm một con muỗi, ý niệm trong đầu là tìm được Kế Diêu, rút sạch máu hắn.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc nàng cũng có được cơ hội, một đêm hè oi bức, nàng bay theo hắn, mắt thấy hắn tắm rửa, lại mắt thấy hắn chuẩn bị mặc xong áo quần, nàng nhắm đến một khối thịt hung bạo nhào tới.

“Ba” một tiếng, A Viên không biết là ai, chờ nàng lấy được tri giác, lại trông thấy khuôn mặt sầu khổ của Diêm vương lão gia, không giận nhìn nàng, mà chỉ có thở dài.

A Viên vứt bỏ ý định trả thù, kiếp thứ bảy nàng tính làm một con sâu nằm trong quả táo. Như vậy nàng có thể ăn no rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn. Thỉnh không cần khinh bỉ ý tưởng của nàng, bởi vì nàng chịu đả kích nhiều lắm, đã muốn sa sút tinh thần.

A Viên biến thành một con sâu béo ung dung tự tại. Chỉ tới một ngày, nàng cảm thấy có động tĩnh, rất xóc nảy. Ban đầu nàng còn tưởng vì mưa to hoặc mưa đá, sau lại phát hiện không giống. Chờ hết thảy đều yên lặng, nàng bị một tiếng răng rắc làm cho bừng tỉnh, chỗ ở yên vui của nàng cư nhiên bị cắn đi. Nàng chỉ kịp liếc mắt xem là ai, đã bị nuốt xuống.

Suy nghĩ cuối cùng khi làm sâu của A Viên là, nàng không chỉ thấy thân thể hắn, còn thấy được nội tạng của hắn.

Diêm vương lão gia thật sự không chịu nổi việc nàng liên tiếp đến thăm, rất kiên nhẫn khuyên nhủ:

– “Ngươi vẫn là làm người đi, như vậy rất tự do, cũng an toàn nhất, chí ít cũng không bị ăn.”

Câu nói sau cùng chạm đến chỗ đau của A Viên, lần thứ tám, A Viên bị ép buộc, không tình nguyện làm người.

Đừng trên cầu nại hà, mạnh bà bưng một chén canh đưa cho nàng, thở dài:

https://thuviensach.vn

– “Ngươi rốt cuộc cũng phải uống.”

Mạnh bà khẩu khí giống như đối với người quen cũ, A Viên có chút kỳ quái, nhận lấy chén canh sảng khoái uống cạn. Nàng làm người lý tưởng không quá nhiều, chỉ cần không gặp lại tiểu tử Kế Diêu kia là được!

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Suýt Bị Làm Nhục

Đầu xuân là lúc vạn vật sinh sôi, Liễu Sao các ở kinh thành việc làm ăn cũng cực kỳ tốt.

"Liễu Sao các" tên này tự nhiên lấy tự "Nguyệt treo trên đầu cành, người ước sau hoàng hôn", đáng tiếc một cái tên lịch sự tao nhã cũng bất quá chỉ là nơi bướm hoa.

Nhá nhem tối, trời vẫn còn mưa. Thời tiết như thế này, càng phải có rượu ngon ấm thân, giai nhân giải ngữ, Cho nên, tú bà Cầm nương đã sớm chuẩn bị tinh thần hăng hái đứng ở trước cửa, chỉ chờ sắc trời tối sầm lại, bạc ào ào màđến.

Trước cửa dừng lại một chiếc xe ngựa, rèm được vén lên, người bước xuống là một nam tử phong lưu lỗi lạc. Hắn khoác trên người cẩm bào màu xanh nhạt, đầu đội ô quan, tay cầm một chiếc quạt giấy. Người này dung nhan tuấn tú, trời sinh quý khí, Chỉ là khóe mắt hẹp dài, vừa liếc nhìn đã lộ ra một cỗ sắc bén.

Cầm nương sửng sốt, lập tức bày ta khuôn mặt tươi cười tiến lên đón chào:

– "Ôi chao, Thư công tử, khách quý, khách quý!"

Nam tử kia mỉm cười, cũng không nói nhiều, lấy ra một thỏi bạc đưa cho Cầm nương.

Cầm nương mặt mày hớn hở nhận lấy, vô cùng lấy lòng:

https://thuviensach.vn

– “Thư công tử thật là hào phóng, không biết hôm nay muốn vị cô nương nào?”

Quạt giấy “ba” gấp lại, khóe môi hắn hiện lên một nụ cười:

– “Hôm nay, ta muốn mượn nơi này một chút.”

Cầm nương có chút không hiểu nguyên do.

Thư Thư quay đầu vung quạt, hai người bên cạnh đỡ một nữ tử từ trong xe, đưa đến trước mặt Cầm nương.

Hai mắt Cầm nương sáng ngời, mặc dù nàng đã nhìn quen những mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng vị nữ tử này vẫn làm cho nàng cảm thấy kinh diễm! Giống như một vầng trăng tỏa sáng trong đêm, thanh nhã kỳ ảo, trước nàng một nơi dung tục như thế này nhất thời càng thêm dơ bẩn, những thứ tầm thường càng tôn thêm vẻ đẹp xuất trần của nàng. Chỉ là sắc môi nàng tái nhợt, ánh mắt mặc dù trong sáng nhưng không có độ ấm, căm hận trừng mắt nhìn Thư Thư, hận không thể biến ánh mắt thành lưỡi đao phóng đến.

Thư Thư cười nhẹ:

– “Hôm nay ta ở chỗ này là vì Tiểu Từ chọn phu quân. Như thế này, những khách nhân đến đây, ta sẽ đích thân tuyển chọn một người già nhất, xấu nhất, bẩn nhất, ta còn muốn kính tặng hắn trăm lượng bạc làm lễ vật hợp cẩn.”

Hắn tay cầm quạt thản nhiên nói, làm như đang đàm luận chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Cầm nương sửng sốt, chuyện thế này nàng lần đầu tiên nghe nói. Nàng nhìn thoáng qua vị cô nương kia, trong lòng kinh sợ. Mặc dù nàng lăn lộn chốn hồng trần nhiều năm sớm đã mài vững tâm như thép, giờ phút này

https://thuviensach.vn

cũng bị một câu của Thư Thư dọa sợ, giai nhân như thế, lại bị Thư Thư hủy hoại.

Bất quá có tiền có thể sai khiến ma quỷ, hắn đã trả tiền, còn quản nàng ta làm gì? Sự thương tiếc của nàng nháy mắt tan thành mây khói, tức khắc cười nói:

– "Hảo! Ý kiến hay. Trước hết mời nhị vị lên lầu nghỉ tạm."

Nàng đi trước dẫn đường, Thư Sách cười lạnh lẽo, kéo cánh tay Tiểu Từ lên lầu hai.

Trên lầu các, hồng sa bay bay, bức rèm che buông xuống. Hắn đẩy nàng vào tường, dùng quạt nâng cằm nàng lên, cười nói:

– "Ngươi xem, góc độ này rất tốt, khách dưới lầu có thể nhất thanh nhị sở, đợi lát nữa ta hảo hảo chọn cho ngươi một người, nhất định ngươi sẽ vừa lòng."

Hắn cố tình dùng giọng nói phóng đãng, từng chữ rõ ràng, một cỗ hàn ý đập vào mặt nàng. Tiểu Từ bị hắn điểm huyệt, nói không ra lời, đôi mắt đẹp nổi giận cùng bi phẫn, hận không thể cắn chết hắn.

Hắn vừa lòng nhìn da thịt như tuyết của nàng dần dần hiện lên màu hồng, cười nhẹ.

Màn đêm buông xuống, người tới càng nhiều, không khí dần nhuộm mùi phong tình.

Tiểu Từ trong lòng tuyệt vọng bắt đầu không yên đứng lên, một ngọn lửa trong lòng cháy hừng hực, đau đến tê tâm liệt phế.

Hắn ở bên người nàng khẽ phe phẩy quạt, liếc mắt một cái:

https://thuviensach.vn

– “Ngươi đừng trách ta, muốn trách thì trách sư phụ của ngươi, bốn ngày rồi cũng không tới tìm ngươi. Xem ra ngươi ở trong lòng nàng, một phân lượng cũng không bằng.”

Hắn có chút tiếc hận thở dài, giống như thương hương tiếc ngọc trơ mắt nhìn một đóa hoa héo rũ nhưng lại bất lực.

Tiểu Từ oán hận trừng mắt nhìn hắn, trong mắt một giọt lệ chực rơi, lại quật cường nén lại, không chịu yếu thế.

Hắn vươn tay giải á huyệt của nàng, thấp giọng cười nhạo:

– “Giờ phút này muốn đổi ý vẫn còn kịp.”

Tiểu Từ tâm đã định cá chết lưới rách, căm hận nói:

– “Ta tuy rằng là nữ tử, nhưng cũng biết nói hai chữ quang minh chính đại, nhân sinh một đời, không thẹn với lương tâm, không thẹn với người, tuyệt không đổi ý, còn ngươi, chớ có để đêm dài mất ngủ, lo lắng bị ác quỷ dây dưa.”

Hắn không để ý cười một tiếng:

– “Thật không?”

– “Ngươi loại tiểu nhân hèn hạ bỉ ổi ti tiện, hiếp bức nữ nhân yếu đuối, không đáng làm nam nhân.”

– “Ngươi là nữ nhân yếu đuối?”

Hắn gằn từng chữ, kéo ống tay áo lộ ra dấu răng trước mặt Tiểu Từ:

– “Tự vệ không được sao? Chẳng lẽ muốn ta ngồi chờ chết, mặc ngươi bày bố?”

https://thuviensach.vn

– “Được, ta xem ngươi còn ngang ngạnh đến khi nào!”

Hắn mất hết kiên nhẫn, đứng lên bước ra hành lang, một tay cầm quạt chỉ xuống dưới lầu:

– “Ta xem lão đầu kia quả không tệ.”

Tiểu Từ một hồi run rẩy, không dám giương mắt nhìn, trong lòng chỉ muốn chết.

– “Cầm nương, đi mời vị kia lên đây.” Thư Thư chỉ vào một lão nhân lưng còng bộ dáng thô tục, cư nhiên cười đến vô cùng sảng khoái.

Cầm nương vội vàng nhấc váy xuống lầu.

Thư Thư hừ một tiếng, đưa Tiểu Từ vào một gian phòng, đặt trên giường. Lập tức cúi người xuống, thanh âm trầm thấp:

– “Kỳ thật ta cũng có chút luyến tiếc.”

Hắn vuốt ve hai má nàng, thoáng dừng một lát, trong mắt có một tia giao động, nháy mắt lại âm lãnh đứng lên.

Cầu thang vang lên tiếng bước chân giống như nhịp trống đoạt mệnh truy hồn. Tiểu Từ nhắm chặt hai mắt, hàm răng cắn chặt lấy đầu lưỡi.

– “Hề hề, nghe nói công tử muốn đưa ta bạc và mỹ nhân, thật sự có chuyện này?” Một giọng nói đục ngầu có phần kinh hỉ vang lên trong phòng, tâm Tiểu Từ mạnh mẽ chìm xuống, một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống gối, lạnh lẽo ẩm ướt, làm cho nàng không khỏi run nhè nhẹ.

– “Chính là vị cô nương kia, ngươi xem có vừa lòng?”

Thư Thư ung dung cười, giọng điệu tựa hồ muốn nhanh chóng xúc tiến.

https://thuviensach.vn

Lão nhân kia nhanh vài bước tiến đến, Tiểu Từ tựa hồ đã ngửi thấy trong không khí bốc mùi buồn nôn, tuyệt vọng kéo đến, nàng lặng lẽ niệm một cái tên, răng cắn xuống bắt đầu dùng sức.

Thư Thư đột nhiên đẩy lão nhân kia ra, tay hắn lập tức chế trụ cằm nàng. Hắn đối với người phía sau quát lớn một tiếng:

– "Cầm bạc đi ra ngoài!"

Tiểu Từ nâng mi mắt nhìn hắn, ánh mắt có chút thương hại. Hắn, uổng phí sinh ra, lại làm ra những chuyện không phải người như vậy.

– "Muốn chết phải không?" Hắn hừ lạnh một tiếng, tay khẽ dùng sức, lập tức vệt màu hồng hiện lên dưới bàn tay hắn, trên da thịt trắng nõn thực sự rất nổi bật.

Trong mắt nàng lóe lên ngọn lửa, tuyệt vọng, thống hận, thương hại, đạm mạc. Chỉ nhìn hắn thôi cũng cảm thấy vô cùng phiền chán, mày hắn nhíu chặt, ánh mắt biến hóa. Trong lòng khô nóng bị ngọn lửa trong mắt nàng nhen nhóm. Tay hắn dừng trên vạt áo nàng, tạm dừng một lát, đột nhiên "xuy" một tiếng, áo nàng bị xé rách, lộ ra da thịt như băng ngọc nõn nà. Hắn cúi xuống, ánh mắt nặng nề bỗng chốc có chút mê ly.

Cách hơi thở hắn trong gang tấc, nàng nhắm hai mắt lại, giống như nhìn thấy dưới ánh trăng mênh mông nồng đậm hương hoa quế. Một giọt lệ chảy xuống bên môi, nàng yên lặng thì thầm: "Kế Diêu, chúng ta kiếp sau gặp lại!"

Đột nhiên, cửa sổ bị đánh vỡ tung, từ bên ngoài nhảy vào một người. Ánh nến bị kình phong lay động, nhìn không rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có thanh trường kiếm sắc bén.

- "Ngươi là ai?" Thư Thư nhanh chóng lấy ra chiếc quạt bảo hộ trước ngực, lạnh giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

- “Kế Diêu.”

Thanh âm như tiếng trời cuồn cuộn vang lên, Tiểu Từ vẫn không dám mở to mắt, rất sợ trước khi chết gặp phải ảo giác.

Kình phong vung lên, chiếu sáng bóng dáng. Người trước cửa sổ phiêu dật như sơn tuyết, lại cương liệt tựa ánh chiều tà.

- “Kế Diêu? Ngươi là người nào?”

- “Ta là ai ngươi không cần biết, ngươi nhớ cho kỹ, chỉ cần động vào một sợi tóc của nàng, ta sẽ để cho đầu ngươi lau kiếm.”

- “Hừ, khẩu khí cuồng vọng.”

Kế Diêu không muốn cùng hắn dài dòng, một kiếm đâm thẳng tới ngực, nhanh như thiểm điện, thế như chẻ tre. Quạt của Thư Thư rõ ràng bảo hộ trước ngực, lúc kiếm phong kéo tới, tựa hồ sấm sét nổi giận, hắn lại không đón lấy một chiêu này, chỉ nghiêng người tránh đi mũi kiếm.

Kế Diêu xuất ba chiêu, mũi kiếm không rời khỏi ngực Thư Thư, rõ ràng là đấu pháp trực diện, không có bao nhiêu huyền diệu, Thư Thư không thể đón đỡ, chỉ có tránh né. Hắn tự nhận cùng người trong giang hồ giao thủ vô số, cũng tự nhận võ công không dưới ba mươi người. Mà kiếm của Kế Diêu mềm dẻo như rắn, như gió cuốn lá rụng, kiếm phong uốn lượn như lưới nhện, như kén tằm, chiêu thức càng sau càng sắc bén, kín không kẽ hở, phô thiên cái địa. Tâm hắn hiểu rõ, hôm nay rốt cuộc gặp được đối thủ, một đối thủ chưa từng biết tên. Nhìn tuổi bất quá cỡ hai mươi, đã có khí phách bậc thầy, dáng người rắn rỏi, kiếm chiêu mạnh mẽ.

Kế Diêu xuất vài chiêu đã bức Thư Thư tới cửa, chiêu thứ tám cũng phô trương thanh thế, hắn xoay người nhảy đến bên giường, nâng Tiểu Từ dậy, giải khai huyệt đạo, gấp gáp nói: “Đi”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ hai mắt đẫm lệ như sương mù, chỉ cảm thấy vừa dạo qua cánh cửa sinh tử, nàng cắn chặt đôi môi anh đào, lưỡi bị day đến rỉ máu, giờ phút này có thể đoạn ngay lập tức.

Kế Diêu có chút bất đắc dĩ, một phen ôm lấy nàng, từ cửa sổ nhảy xuống.

Dưới lầu người đi đường kêu lên sợ hãi, đều tránh né, Kiếu Diêu nhảy vài cái đến chỗ giấu ngựa, huýt gió một tiếng, ôm Tiểu Từ nhảy lên ngựa phóng đi.

Gió bên tai gào thét, nước mắt tích tụ mấy ngày lập tức cuộn trào mãnh liệt. Nước mắt càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức khung cảnh trước mắt cũng nhìn không thấy, nàng liền lấy ống tay áo hắn bắt đầu chà lau. Càng lau lại càng nhiều, sau cùng nàng dứt khoát nhào vào trong ngực hắn, khóc nấc lên.

Kế Diêu cảm giác không có người đuổi theo, liền kéo mạnh dây cương dừng lại, kéo nàng ra trước mặt hắn, lau nước mắt nước mũi, sau một lúc lâu, nàng còn không thỏa nguyện, cư nhiên hung hăng cắn một ngụm trước ngực hắn.

Hắn đau đến nhe răng, nghĩ muốn ngăn nàng lại, bàn tay đưa đến bên tai nàng lại nhịn xuống.

Hắn do dự một lát, rốt cục vỗ vỗ sau lưng nàng, dịu dàng nói:

- “Không có việc gì.”

Nàng nghẹn ngào gật đầu, nhưng vừa nghĩ lại thấy sợ, nức nở nói: “Ngươi tới muộn một khắc, ta nhất định sẽ chết.”

- “Ừ.”

https://thuviensach.vn

Chỉ có một chữ "ừ" thôi sao? Nàng có chút buồn bực, rống to: "Thực sự, ta sẽ chết! Ngươi sẽ không còn được gặp lại ta."

- "Ừ."

Vẫn là một chữ "ừ"? Tiểu Từ khó thở, hung hăng trừng hắn!

Vầng trăng chiếu rõ, khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, mày kiếm dãn ra, hai tròng mắt như sao lóe sáng rạng rỡ. Nàng giật mình, miệng hắn không nói, trong lòng hắn là vẫn để ý đi.

Hắn my vũ nhướn lên: "Hôm nay ta lần đầu tiên dùng lưu quang kiếm pháp."

Trong lòng nàng chìm xuống, nguyên lai ánh sáng trong mắt hắn không phải vì nàng. Nàng yên lặng buông mi mắt, ngực như bị ép bởi một khối đá, nặng nề hít thở không thông, nàng rất muốn tìm một chỗ phát tiết, rất muốn lại cắn vào ngực hắn một ngụm.

- "Chúng ta đi tìm chỗ nghỉ tạm."

Ngựa dừng trước cửa một khách điếm, hắn muốn hai gian thượng phòng, phân phó tiểu nhị đem đồ ăn đưa lên. Ánh mắt Tiểu Từ vẫn ảm đạm, một chiếc đũa cũng không động.

Hắn do dự nửa ngày, chậm rãi nói: "Người kia cũng không bị làm sao. Ngươi…" Hắn không biết nói như thế nào cho tốt, chỉ cảm thấy trong cổ họng giống như bị tắc, thực không thông thuận. Trong lòng cũng không vui, nhưng lại không biết lý do.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nói: "Nếu mà hắn có sao, ta lúc này chắc chết rồi."

https://thuviensach.vn

Hắn làm như chợt cả kinh, mâu quang nổi lên, lẳng lặng nhìn nàng. Trầm mặc một lúc lâu, hắn đột nhiên nói:

- “Làm sao có thể bỗng nhiên rước phải phiền toái như vậy? Ngươi đi theo ta, Cẩm Tú trại trước không cần về.”

- “Ngươi không phải muốn tiêu dao giang hồ sao?” Trong lòng nàng có chút ngọt, rồi lại ủy khuất.

- “Di nương không ở đây, ta vẫn phải bảo hộ ngươi chu toàn.” Hắn giọng điệu có điểm bất đắc dĩ, dường như là bí bách lắm mới mang theo nàng, nàng đứng lên đi đến trước cửa phòng, chính mình bực bội.

Kế Diêu không có cách nào, đành lẳng lặng ăn cơm.

Nửa đêm, hắn có chút lo lắng, đi đến trước cửa phòng nàng, nghe hơi thở của nàng tựa hồ đã ngủ. Lúc này hắn mới buông phòng bị, nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Đột nhiên, cửa vang lên một tiếng nhỏ, hắn lập tức cầm lấy kiếm bên gối.

Cửa khẽ mở, dưới ánh trăng, một bóng dáng mảnh khảnh nhẹ nhàng tiến vào. Hắn thở phảo nhẹ nhõm:

- “Ngươi sao vẫn chưa ngủ?”

Tiểu Từ không nói, trực tiếp đi tới trước giường, một mùi hương nhàn nhạt như khói, hắn có chút khẩn trương. Đột nhiên, hắn thấy trên mặt mềm nhũn, nàng cư nhiên cúi người hôn hắn.

- “Ngươi!”

Kế Diêu vội vàng đẩy nàng ra, nhảy xuống giường. Mặt đất lạnh lẽo, làm cơ thể hắn bỗng nhiên run lên.

https://thuviensach.vn

- “Kế Diêu, ta đem trinh tiết cho ngươi, nếu về sau có gặp bất trắc gì, ta cũng không tiếc nuối.”

Thanh âm của nàng trầm thấp lại có chút run run, ngượng ngùng mà kiên định. Đôi mắt dưới màn đêm phát sáng nhìn chằm chằm về phía hắn.

Hắn lùi từng bước, kiếm trong tay suýt rớt.

- “Ngươi nói bậy bạ gì đó.”

Hắn có chút bối rối, trên mặt hồng một mảng, giống như bị lò than nung qua.

- “Ta nói thật.”

- “Ngươi đừng hồ đồ, sớm đi ngủ đi.”

Kế Diêu từ trên mặt đất nhảy lên, dáng người khẽ động, đã ở bên ngoài cửa.

Tiểu Từ suy sụp ngồi ở trên giường hắn, nghe thấy thanh âm đóng cửa cách vách, ánh trăng rọi lên giường, chiếu vào đôi giày của hắn, đến giày cũng không mặc đã chạy trối chết, hắn thật sự không thích nàng sao?

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt

Kế Diêu hai năm trước đang ở Kế phủ.

Ngày đó, sư phụ Tiêu Dung mang theo nàng rời khỏi Cẩm Tú trại, lần đầu tiên xuất sơn xuống Châu thành. Mười lăm tuổi Tiểu Từ gần mười năm không bước chân ra khỏi Cẩm Tú sơn, cũng chỉ mới gặp qua một thiếu niên là Đông Sơn a bảo.

Sư phụ mang theo nàng một đường xuyên qua hành lang gấp khúc, hoa viên chạm trổ ngọc thạch, đến chính sảnh Kế phủ.

Hành lang gấp khúc đầy tiếng họa mi hót véo von, đại sảnh truyền tới một thanh âm cay đắng:

– "Luyện công phu giống như nữ nhân sinh hài tử, nếu không đủ mười tháng mang thai, sẽ vô cùng vất vả, đúng là sinh không ra một tiểu tử như ngươi! Ngươi nói một chút, có phải đẻ non không biết bao nhiêu lần đi?"

Cách nói này vừa mới mẻ lại buồn cười, Tiểu Từ nhịn không được liền phì cười.

Trong đại sảnh Kế Diêu quay đầu lại, từ ngoài song cửa nhìn qua, nụ cười của Tiểu Từ ngưng trệ trên mặt, nguyên lai trên đời còn có một thiếu niên thanh nhã như vậy, cao lớn như núi, sâu kín như đầm.

Một phòng bày biện xa hoa ở phía sau hắn dường như mờ nhạt đi, hắn một thân y phục xanh thẫm, giống như gốc cây tu trúc sau cơn mưa, một mình nổi bật.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy động tĩnh, một phụ nhân phong tư yểu điệu từ bên trong đại sảnh đi ra, thấy Tiêu Dung, nàng cười xán lạn:

– “Nguyên lai là biểu tỷ tới, khách quý, khách quý. A! Là nữ nhi xinh đẹp nhà ai vậy?” Tầm mắt nàng dừng ở trên người Tiểu Từ.

Tiêu Dung nhìn thoáng qua Tiểu Từ khẽ cười: “Đây là Tiểu Từ.”

Trong mắt Lâm Phương hiện lên một tia kinh hỉ như bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là Tiểu Từ! Ta còn tưởng là lần đầu tiên gặp chứ.”

Tiêu Dung cười nhẹ, theo Lâm Phương vào trong.

KếÂn Mặc khuôn mặt tươi cười đón chào: “Biểu tỷ chê cười, A Diêu lại bị mắng rồi.”

Kế Diêu có chút xấu hổ, gọi một tiếng di nương, thi lễ với Tiêu Dung.

Tiêu Dung thấy thân thể Kế Diêu có chút gầy gò, đối với Kế Ân Mặc cười nói:

– “Một thiếu niên đang tuổi lớn lại bị dưỡng thành bộ dạng cây trúc lục thế này. Ngươi không đau lòng? Còn mạnh miệng.”

Kế Ân Mặc sầu nói: “Lúc này đây, nướng bồ câu đưa tin của phương trượng ăn, chính là phạm vào ăn cắp, sát giới, huân giới.”

– “Con là đệ tử tục gia, không coi là phạm giới.” Kế Diêu có chút không phục, thấp giọng cãi lại.

Kế Ân Mặc trừng mắt liếc hắn một cái, đối Tiêu Dung nói: “Các đại môn phái trừ bỏ Nga Mi, nó đều gây chuyện, bảo ta làm sao chịu đựng nổi.” Hắn một tay bóp trán, một tay phẩy quạt, khổ não vô cùng.

https://thuviensach.vn

Lâm Phương không cho là đúng: “Lão gia lo cái gì, đi theo ta luyện công phu là được.”

Kế Ân Mặc khinh thường liếc mắt nhìn nàng: “Phu nhân, nàng trừ bỏ mấy món võ mèo cào, còn có thể làm được cái gì?”

– “Lão gia không nên nói như vậy, một chiêu chế địch là được. Năm đó, ta cũng chỉ dùng một chiêu bắt lão gia, sinh ra A Diêu đấy thôi.”

Kế Ân Mặc mặt đỏ lên, liền ho khan ba tiếng, hốt hoảng bước ra khỏi chính sảnh.

Tiểu Từ phì cười, lại nhận lấy cái liếc mắt lạnh lùng của Kế Diêu.

Tiểu Từ nhưng lại chưa phát giác, chỉ cảm thấy gia đình này thật đáng yêu, Kế Ân Mặc nói chuyện khôi hài, Lâm Phương tính tình đơn giản, mà thiếu niên Kế Diêu kia lại còn già dặn hơn cả phụ mẫu mình, nghĩ đến đó, nàng nhìn Kế Diêu lại “xì” cười.

Kế Diêu nhíu mày nhìn Tiểu Từ, không rõ di nương vì sao lại thu nhận một đồ đệ không quy củ như vậy.

Lâm Phương đắc ý cười: “Con, đi theo nương là tốt nhất, nương không cần con dậy sớm, cũng không cần con ăn chay.”

Kế Diêu rất muốn lặp lại một chút câu nói của cha hắn vừa rồi. Nhưng hắn còn băn khoăn đến mặt mũi của nương hắn, uyển chuyển nói:

– “Việc này, con muốn tiếp thu tinh hoa của các phái, trăm sông đổ về một biển, tương lai đi khắp thiên hạ hành hiệp trượng nghĩa.”

– “Thế nhưng, Nga Mi không thu nhận đệ tử nam.”

– “Con chưa nói là muốn đi Nga Mi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ lai "xì" cười, nghe sư phụ nói Nga Mi đều là kiều nữ nha, hắn nếu đi, còn không phải là toàn thân hoa đào hôn mê trở về?

Kế Diêu liếc mắt nhìn nàng một cái, trong mắt mơ hồ có ý giận, giống như rõ ràng suy nghĩ trong lòng nàng.

Lâm Phương đưa ngón tay lên đếm: "Võ Đang, Thanh Thành, Không Động, Thiếu Lâm ngươi đều đi qua. Ai nha, trên giang hồ chỉ còn các phái bàng môn tà đạo."

– "Nhân sinh thiện ác, võ công không phân chính tà. Mặc dù luyện võ công chính phái, nhưng nếu dùng chung với tà đạo, cũng là uổng công."

Lâm Phương than thở: "Con, ngươi tuổi còn nhỏ mà đã có nhận thức chính xác, thật không hổ là con của Lâm Phương ta. Ngươi đã muốn như thế, không bằng theo di nương học võ công đi? Dụng độc, khinh công, nàng đều là cao thủ đệ nhất. Tuy rằng nàng ở trên giang hồ không có danh tiếng, nhưng nương biết với bản lãnh của nàng chỉ dạy ngươi vẫn còn dư dả."

Tiêu Dung cười nói: "Người trong nhà cũng bán?"

– "Chủ ý của nương ngươi không tệ." Kế Ân Mặc hợp thời xuất hiện, sắc mặt đã khôi phục như thường. Sự lợi hại của Tiêu Dung hai mươi năm trước hắn đã sớm lĩnh giáo rồi. Khi đó hắn vướng mắc về thân phận, do dự không biết có nên cưới Lâm Phương hay không, kết quả bị Tiêu Dung thu thập, liền ngoan ngoãn đem đại kiệu thú Lâm Phương vào cửa.

Kế Diêu âm thầm phát sầu, trước mặt di nương cũng không dám khước từ, có chút lắp bắp:

– "Con cũng không muốn học cái gì mà dụng độc."

https://thuviensach.vn

Kế Ân Mặc lên tiếng giảng hòa: “Ăn cơm trước, biểu tỷ đường xa tới chơi, ta vừa rồi phân phó nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, biểu tỷ, mời!”

Đề tài học nghệ tạm thời dừng lại, Kế Diêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặt mày dãn ra, Tiểu Từ nhìn thoáng qua, cảm thấy hắn so với Đông Sơn a bảo đẹp hơn một trăm lần, giống như người trong họa.

Ăn cơm xong, Lâm Phương nhiệt tình hiếu khách dặn dò Kế Diêu đưa Tiểu Từ đi dạo.

Tiểu Từ hiển nhiên cầu còn không được, nàng từ lúc tám tuổi bắt đầu có trí nhớ, chưa từng xuống núi. Đến Định Châu, quả thực phải xem cho đã mắt.

Đi dạo một lúc, Tiểu Từ hứng thú không giảm, Kế Diêu lại phiền muốn chết, thẳng đến khi Kế Diêu bụng đói kêu vang, Tiểu Từ vẫn mắt sáng như sao.

Kế Diêu cố gắng theo sát, Tiểu Từ như một con chim hỷ thước, bắt gặp đồ chơi bên đường đều hô to gọi nhỏ, nhận lấy ánh mắt quan sát của mọi người, làm cho hắn thực không được tự nhiên. Hắn nghiêm mặt, lặng lẽ theo phía sau trả tiền. Thẳng đến khi Tiểu Từ cầm trong tay không dưới mười thứ, muốn một đống hoa hô lên đòi nhét trong tay hắn, hắn cắn răng nói:

– “Ngươi muốn đi dạo tới khi nào?”

Khuôn mặt Tiểu Từ tỏa sáng, thản nhiên cười:

– “Nghe nói chợ đêm ở đây rất náo nhiệt, chúng ta phải xem hết mới quay về chứ?”

Xem hết chợ đêm? Kế Diêu nhìn thoáng qua ánh chiều tà, trước mắt đầy hắc tuyến.

https://thuviensach.vn

Hắn liếc nhìn một quán trà ven đường, nói: “Chờ tối rồi lại đi dạo.” Hắn không tiện nói mình mệt mỏi, nói đến cũng lạ, trước kia ở trên núi luyện công, từ sáng đến tối cũng không cảm thấy mệt, như thế nào vừa đi dạo phố liền cảm thấy trong lòng buồn bực?

Tiểu Từ nghe lời theo hắn vào quán trà, sau khi ngồi xuống, Kế Diêu bắt đầu hối hận.

Mỗi một trà cụ nàng đều muốn hỏi cho rõ ràng, sau đó lại bắt hắn diễn tập một lần cho nàng xem. Kế Diêu nhẫn nại kể xong, uống hết một chung nước trà, nói đến miệng khô lưỡi nóng.

Nàng bày những thứ kỳ lạ cổ quái vừa mua ra ghế, càng không ngừng chui xuống gầm bàn gầm ghế nhặt, xoay đi xoay lại vài lần như thế, tóc tai có phần lộn xộn, vài sợi tóc mai rũ xuống bên thái dương, từng sợi phất phơ bên tai, khiến cho dung nhan nàng vốn thanh lệ thoát tục giờ phút này càng thêm vài phần phong tình kiều diễm, người lui tới làm như vô tình nhìn qua, nàng lại tùy tiện khom lưng tập trung tìm kiếm, hồn nhiên không phát giác.

Kế Diêu liếc nhìn nàng, trong lòng không khỏi thở dài.

Tiểu nhị bưng trà bánh đến, Kế Diêu xác thực rất đói bụng, lại nghĩ, như thế này còn muốn chiến đấu đến đêm, đường còn dài, vẫn là trước mắt lấp đầy cái bụng.

Chờ hắn ăn vài miếng bánh tô vân, giương mắt nhìn Tiểu Từ đối diện, phút chốc ngây ngẩn cả người. Miệng nàng dính đầy hạt vừng còn nhìn hắn cười cười.

Kế Diêu không nói gì, đưa cho nàng một cái khăn lụa.

– “Tặng cho ta sao?” Tiểu Từ hớn hở tiếp nhận, khăn lụa trắng noãn, tựa như hắn sạch sẽ trong trẻo. Nàng đặt ở trong lòng, cảm giác ấm áp

https://thuviensach.vn

truyền tới, trơn trơn mềm mềm. Nàng cảm thấy, Kế Diêu tuy rằng nhìn có vẻ lạnh lùng, kỳ thật tâm địa cũng tốt lắm, cả đường đi nàng đòi mua cái gì, hắn đều hào phóng đáp ứng.

Kế Diêu nhíu mày chỉ nhìn môi của nàng.

-"Gì vậy?" Đôi mắt của nàng lấp lánh nhìn qua, bên trong hiện lên bóng dáng của hắn.

Kế Diêu bất đắc dĩ, nói thẳng: "Trên miệng ngươi có dính hạt vừng."

Tiểu Từ giật mình cười, vươn đầu lưỡi đảo quanh một vòng. Kế Diêu hoàn toàn không nói nên lời, khăn tay kia xem như cho nàng.

Hoàng hôn buông xuống, Tiểu Từ liền vội vã kéo tay Kế Diêu ra khỏi quán trà, chạy về hướng chợ đêm.

Dọc đường đi, túi tiền của Kế Diêu dần dần hết, hắn rốt cuộc nhịn không được nữa: "Về thôi, di nương sẽ lo lắng."

Tiểu Từ lưu luyến đành phải theo Kế Diêu trở về.

Về đến nhà, Tiểu Từ đem những thứ hôm nay mua được sắp xếp trên giường quan sát một cách cẩn thận, sau đó chọn ra một cái định mang đi làm quà cho sư phụ.

Đi tới trước cửa phòng sư phụ, đột nhiên nghe thấy bên trong vang lên thanh âm của Kế Ân Mặc, còn mơ hồ nhắc đến tên của mình, nàng có chút tò mò, đứng nấp ở ngoài cửa.

– "Sức khỏe của Tiểu Từ như thế nào?"

– "Thân thể của con bé vốn rất yếu, ta đã dạy cho nó chín chiêu thức để tự bảo vệ mình, luyện võ công là không có khả năng, trong người nó cũng không có nội lực."

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ có chút kỳ quái, nàng đang muốn nghe tiếp, chỉ nghe thấy sư phụ ở trong phòng hô lên một tiếng: “Tiểu Từ!”

Tai nàng có chút nóng, sư phụ công lực thật phi thường, chắc chắn đã nghe thấy tiếng động của nàng.

Nàng đẩy cửa ra, đem đại bao mới mua đặt ở trên bàn, vươn đầu lưỡi nghịch ngợm cười: “Sư phụ, ta không phải cố ý nghe lén, chỉ là muốn xem sư phụ có hay không đang nói xấu ta.”

Tiêu Dung chỉ chỉ trên trán nàng: “Tiểu nha đầu, sư phụ có nói xấu ngươi cũng không sai đâu.”

Tiểu Từ cười ha hả rời khỏi phòng.

Ánh trăng trong trẻo như nước, trong không khí thoang thoảng mùi hoa quế, lượn lờ phiêu tán. Nàng hít một hơi thật sâu, nhớ tới mấy ngày nữa chính là rằm Trung Thu.

Đột nhiên nàng nghe thấy trên nóc nhà có một tiếng vang nhỏ.

Ở trên núi luôn luôn yên tĩnh, nên thính giác của nàng đặc biệt nhạy bén, chỉ thấy trên nóc nhà có một bóng đen cầm trong tay vật thể lạ, chẳng lẽ là trộm? Nàng phi thân nhảy lên, len lén đi theo sau bóng đen kia, một lát bóng đen dường như phát giác, dừng bước chân quay đầu nhìn lại.

Nàng chờ chính là giờ khắc này, cổ tay vung lên, một màn sương mờ phun vào mặt hắn.

Đúng là Kế Diêu! Hắn lảo đảo một cái suýt rớt xuống. Tiểu Từ bước nhanh tới đỡ hắn, vội hỏi:

– “Thực xin lỗi, ta tưởng trộm.” Lại thấy trong tay hắn, nguyên lai là một vò rượu hoa quế.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu vốn định ngắm trăng phẩm rượu, xóa tan mệt mỏi, lại không nghĩ một phen nhã hứng của mình bị nàng dùng mê dược đánh lén. Hắn không kịp lên tiếng, trước mắt đã tối sầm trực tiếp ngã xuống, vừa vặn nhào vào trên người Tiểu Từ, ngón tay buông lỏng, bình rượu một đường lăn xuống, "loảng xoảng" một mùi hương nồng đậm trong bóng đêm tràn ngập.

Tiểu Từ bị hắn đè xuống, ánh trăng vằng vặc, chiếu vào khuôn mặt của Kế Diêu. Đầu của hắn vừa vặn đặt trên ngực nàng. Mày kiếm nhíu chặt, mũi thẳng, hô hấp tựa hồ phun lên mặt nàng. Nàng chưa từng cùng nam nhân tiếp xúc thân mật như thế này, khuôn mặt tuấn lãng, hơi thở nam tính xa lạ, làm cho người ta mê muội. Nàng giống như nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Rõ ràng bất quá chỉ một cái chớp mắt, nàng vì sao cảm thấy thời gian giống như chia thành vô số mảnh nhỏ, từng mảnh từng mảnh sặc sỡ ở trước mắt lưu động, tựa hồ mỗi một động tác mỗi một nhịp thở đều có tiếng vang, xác nhận lòng nàng đang nhảy múa.

Thân thể hắn gục ở trên người nàng, nàng cũng không dám lộn xộn, chỉ sợ không cẩn thận, hai người sẽ giống như bình rượu kia, cứ thế lăn xuống.

Vò rượu vỡ tan làm kinh động người trong phòng, Tiểu Từ nhìn dưới ánh trăng sư phụ cùng vợ chồng Kế Ân Mặc, xấu hổ thiếu chút nữa hôn mê.

Lâm Phương bắt đầu cười ra tiếng.

Tiêu Dung phi thân lên nóc nhà, nâng Kế Diêu dậy, hỏi: "Sao lại thế này?"

Tiểu Từ ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói:

– "Ta tưởng trộm, cho nên phóng mê dược."

Lâm Phương ở trong sân ôm cánh tay không nhịn được cười nói: "Hái hoa tặc."

https://thuviensach.vn

Tiêu Dung cười cười, ôm Kế Diêu nhảy xuống.

Tiểu Từ vỗ vỗ mặt mình, muốn để bàn tay làm dịu bớt cảm giác nóng bỏng. Mùi rượu phảng phất trong viện dường như làm nàng cảm giác có chút men say, nàng nhất thời hữu khí vô lực, không thể đứng dậy. Mặt trăng nhô lên cao, bóng cây sum suê, ánh trăng và sương mù cứ như cảnh trong mơ, hương rượu hương quế thơm ngào ngạt, nhất thời làm người ta quên hết tất cả.

Nàng ngồi ở trên nóc nhà hoảng hốt. Quần áo phất phơ trong gió tựa hồ có hơi thở của hắn, thật lâu không tiêu tan, bám chặt không rời.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lâu Ngày

Kế Diêu tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường, dưới ánh nến nhàn nhạt, một bóng hình xinh đẹp từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng, giây phút hắn nhìn thấy đôi mắt mang theo sự thân thiết cùng có lỗi của nàng không khỏi trợn hai mắt lên. Hắn nhìn Tiểu Từ hừ hừ một câu: "Ngươi đồ phá hoại, kẻ trộm cũng chướng mắt."

Lâm Phương cười hì hì sờ mặt hắn: "Con trai, đến lúc này đã biết sự lợi hại của di nương chưa? Chớ xem thường người dụng độc, so với luyện võ thực tế còn có ích hơn."

Kế Diêu im lặng không nói, ở trong lòng hắn, hạ độc không được coi là một loại võ công. Hắn thích trường kiếm hành hiệp, thống thống khoái khoái, quang minh lỗi lạc. Loại công phu của di nương hắn cũng không có ý tứ coi thường, võ công chính thống giống như ca ngợi người có tài có chí, mà dụng độc lại có phần giống lòng dạ đàn bà, tất nhiên là cùng khí phách nam nhi có điểm không hợp.

Nếu là nữ tử nhu nhược như Tiểu Từ dùng phòng thân thật ra không sai. Thế nhưng trước mặt di nương, lời không tốt không nên nói, hắn quyết định trầm mặc giống như cam chịu.

– "Mê dược này đối với thân thể vô hại, ngươi nghỉ ngơi một hồi, sau nửa canh giờ liền tự động giải."

Tiểu Từ thấp giọng nói xong, rốt cuộc ngượng ngùng đối diện ánh mắt hắn, tuy rằng hắn vốn dĩ không biết mình vừa rồi nhào vào thân thể của nàng.

https://thuviensach.vn

Tiêu Dung kéo Tiểu Từ ra khỏi phòng. Lâm Phương còn ngồi ở trên đầu giường, bắt đầu huyên thuyên không ngừng. Chính là muốn hắn đi theo Tiêu Dung lên Cẩm Tú sơn nghỉ ngơi vài năm, học khinh công dụng độc, về sau tự bảo vệ mình tuyệt không là vấn đề.

Kế Diêu nhẫn nại nghe xong, chém định chặt sắt hai chữ: "Không đi."

Lâm Phương hầm hừ tức giận rời khỏi.

Kế Diêu sáng sớm liền tỉnh, toàn thân không thể cử động. Hắn nằm trên giường nhà mình bị người ta điểm á huyệt, độc môn thủ pháp, tên rất êm tai, ra tay tráo trở. Sau đó hắn bị Kế Ân Mặc ôm lên xe ngựa.

Kế Ân Mặc nhìn Tiêu Dung, cười nói:

– "Ngọc không mài không nên thân. Biểu tỷ cứ đưa lên núi dạy dỗ."

Tiểu Từ thấy Kế Diêu trong xe ngựa, sắc mặt đỏ lên. Hắn tóc dài chưa chải, càng thêm thanh tú, một thân trung y mềm nhẹ, làm cho không khí trên xe ngựa thêm vài phần ái muội.

Nguyên lai là hắn bị điểm huyệt, nàng bật cười, nhớ tới một câu "nhất chiêu chế địch" trong lời nói của Lâm Phương.

Kế Diêu chỉ có tròng mắt lưu động, trong lòng rất không phục, ai nghĩ sẽ bị mẹ ruột của mình ra tay ở trên giường đây? Bằng không hắn tốt xấu gì cũng học võ nhiều năm, sẽ không bị hạ gục nhanh như vậy, bây giờ còn bị một tiểu nha đầu cười nhạo.

Tiểu Từ nghiêng đầu khẽ đùa hắn: "Nguyên lai ngươi cũng muốn cùng sư phụ lên núi, về sau, có phải hay không sẽ gọi ta một tiếng sư tỷ?"

Nàng cười hớ hớ nói xong, không biết vì sao, trong lòng có một cảm giác hân hoan truyền đến, khóe miệng nhịn không được tươi cười.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu quét mắt liếc nhìn nàng, mang theo một chút bất đắc dĩ cùng bi phẫn.

Trở lại Cẩm Tú trại, Tiêu Dung mới giải huyệt đạo cho Kế Diêu, sau đó thuận tay cho hắn uống một viên thuốc.

– "Về sau hàng tháng ta đều cho ngươi uống một viên giải dược. Nếu không có giải dược, mặt của ngươi sẽ trương lên, tương lai chắc chắn không có ai dám gả." Tiêu Dung hai tay chống nạnh, nửa thật nửa đùa nói. Kế Diêu thực bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm một bụng tức: "Ta là cháu của người đó. Dù không thân, cũng là bà con đi?"

Hắn ở Thiếu Lâm, Võ Đang tiêm nhiễm nhiều năm, việc hạ độc và sử dụng ám khí luôn bị hắn khinh thường. Cho nên, giằng co ba ngày, Tiêu Dung thật bất đắc dĩ, đưa ra một quyển kiếm phổ nói:

– "Ta không miễn cưỡng ngươi, ngươi học được cái này, là có thể xuống núi."

Kế Diêu nhận lấy quyển sách mỏng nhỏ, một hồi mừng như điên, lấy ngộ tính của hắn, việc lĩnh hội một bộ kiếm pháp khẳng định không quá ba tháng. Đợi hắn mở ra, lại phát hiện bản kiếm phổ này thập phần tối nghĩa, mỗi chiêu chỉ có một câu, ngay cả hình vẽ cũng đều không có. Hơn nữa, Tiêu Dung căn bản không hề chỉ điểm dù chỉ một chữ, hắn hoàn toàn đều phải tự mình mò mẫm.

Hắn dựa vào nền tảng của chính mình ở các đại môn phái mấy năm trước, chậm rãi nghiên cứu kỹ, nhưng là tiến triển chậm như ốc sên. Một tháng cũng không có một chút đầu mối, cứ thế này, hắn chẳng lẽ chết già ở đây? Hắn kiên trì đi tìm Tiêu Dung, muốn nàng chỉ điểm một vài chỗ.

Tiểu Dung thản nhiên lướt qua kiếm phổ rất nhanh dời ánh mắt, thấp giọng nói:

https://thuviensach.vn

– “Kiếm phổ này lấy đến cho ngươi, ta cũng không biết.”

Vô sự tự thông? Kế Diêu sửng sốt, ngược lại kích thích lòng háo thắng của hắn. Hắn trời sinh tính thông ngộ, lại dốc lòng nghiên cứu, rốt cuộc dần dần lĩnh hội mấu chốt của lưu quang kiếm pháp. Cuối cùng, chỉ có một từ, tốc độ! Nhanh như ánh sáng! Sau khi hiểu rõ, hắn liền tiến bộ thần tốc. Không đến hai năm, ba mươi sáu thức đều được hắn diễn tập thành thạo.

Phía sau Đào cư là một rừng đào. Giờ phút này nở đầy hoa, Tiểu Từ vào đào viên, chỉ thấy kiếm khí như cầu vồng, hoa rơi như vũ.

Thân ảnh Kế Diêu cao ngất phiêu dật, chiêu thức trôi chảy, thế như biển lớn. Kiếm khí quét qua, hoa rụng lả tả.

Hành động cử chỉ của hắn trong lúc đó càng thêm trầm ổn, khuôn mặt bớt đi vẻ ngây ngô, anh tuấn tuấn lãng, vóc người càng thêm cao lớn mạnh mẽ, dĩ nhiên không còn là thiếu niên hai năm trước.

Ba mươi sáu thức hoàn thành, hắn thu kiếm vào vỏ, quay đầu đi tới, một thân áo trắng dưới hoa đào rực sáng như bạch hạc vỗ cánh tung bay.

Tiểu Từ cầm trong tay một viên thuốc không biết nói gì, xa xa nhìn hắn dung nhan sáng rõ tự tin, nàng sớm biết hắn không phải là người vì giải dược mà ở lại.

Kiếm quang chợt lóe, mũi kiếm sắc bén dừng lại trước mặt nàng, Tiểu Từ giật mình tỉnh mộng, đem viên thuốc đặt ở trên mũi kiếm. Hắn hất lên, ngửa đầu nuốt vào, vẻ mặt thản nhiên.

Trong lòng nàng do dự một lát, nói: “Kế Diêu, ngươi có biết giải dược được làm từ cái gì không?”

Hắn nghiêng người qua, xem như hỏi.

https://thuviensach.vn

– “Chỉ dùng sữa ong chúa, không ngờ có thể làm thành thảo dược hình viên, tuy rằng mùi vị không tốt, nhưng ăn vào có thể cường kiện thân thể. Sư phụ bất quá là vì muốn ngươi an tâm ở nơi này hảo hảo luyện công.”

Hắn nhìn nàng mỉm cười, làm như không thèm để ý, lại như sớm đã biết được.

Vẻ mặt hắn như vậy nhất thời chọc tâm nàng động, tròng mắt đen nhánh hiện lên khuôn mặt nàng, nàng thường nghĩ, lâu ngày, bóng dáng kia có thể hay không từ mắt nhập vào tâm? Sắc mặt nàng hơi đỏ lên, giống như sợ bị hắn khám phá tâm tư nho nhỏ, giống như những suy nghĩ đầu tiên nảy mầm khẽ trồi lên khỏi mặt đất.

Trong Đào cư Tiêu Dung đang sắc một nồi dược đen tuyền. Nàng thường làm nhất chính là chuyện nghiên cứu thảo dược, thường thường rang khô một ít cỏ thuốc, ngâm vài canh giờ, nàng còn một sở thích nữa là ngẩn người, nhìn đỉnh núi tuyết trắng yên lặng sừng sững, sau đó lại tiếp tục rang khô dược thảo. Nàng là một người kỳ quái, rất nhiều thời điểm nàng đột nhiên mỉm cười, cười từ trong lòng, chẳng qua là một dạng biểu tình mà thôi.

Kế Diêu đứng phía sau nàng, do dự một lát nói:

– “Di nương, ta nghĩ nên về nhà một chuyến.”

– “Được.”

– “Ta muốn phiêu bạt giang hồ.”

– “Được.”

– “Ta đây về nhà sẽ không trở lại.”

– “Không được.”

https://thuviensach.vn

– “Vì sao?”

– “Đem vân khởi cửu thức cũng luyện luôn đi, về sau thời điểm bỏ chạy cũng chạy nhanh hơn được một chút.”

Lời nói của Tiêu Dung nghe có điểm không kiên nhẫn, kỳ thực cũng là lời nói thật, bản lĩnh nhiều cũng chưa chắc giữ được tính mạng, lơ đãng một chút sẽ ở thế yếu, mặc dù nàng sống cách biệt giang hồ đã lâu, vẫn biết giang hồ hiểm ác, thực ra, đáng sợ nhất chính là lòng người.

Kế Diêu yên lặng nghĩ, chín chiêu thức khinh công của vân khởi chính là do di nương tự nghĩ ra, linh dật biến hóa, nếu hợp nhất cùng lưu quang kiếm pháp, nhất định sẽ nhanh hơn. Thử đọc cùng nhau, hắn bỗng cảm thấy tâm như thuận gió, lại có chút tiến thủ, võ công đang ở mức độ chừng mực, đã có cảnh giới cao hơn.

Tiêu Dung cau mày liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn trầm mặc không nói, lạnh lùng nhắc nhở:

– “Tranh thủ thời gian luyện nhanh đi, ngươi nghĩ rằng ta thích lưu lại ngươi lắm sao? Tốn cơm tốn gạo!”

Nàng hôm nay tâm tình dường như không tốt, lời nói cũng thực nồng. Kế Diêu cười cười, ra khỏi Đào cư liền đi rừng đào.

Kế Diêu luyện tập vân khởi cửu thức dường như chỉ cần một lần là xong. Tiểu Từ thực buồn bực, tìm đến Tiêu Dung tố khổ:

– “Sư phụ, ta vài năm mới luyện thành, Kế Diêu như thế nào chỉ mất có hai tháng. Ta thực ngốc như vậy sao?”

Tiêu Dung vuốt ve đầu nàng, thở dài: “Ngươi đứa nhỏ này. Ngươi từ khi sinh ra liền mê man, thẳng đến khi tám tuổi mới tỉnh lại, cái gì so với người thường cũng đều chậm, bất quá người ngốc có phúc, ngươi cùng

https://thuviensach.vn

người khác so đo cái gì, không bằng so với chính mình trước đây là được. Ngươi so với trước đây mạnh hơn rất nhiều.”

Lời này rõ ràng không có hiệu quả an ủi, ngược lại làm cho nàng càng thêm buồn bực. Người ngốc có phúc, nói đi nói lại, nàng vẫn là một chữ, ngu dốt.

Nàng cảm thấy thiên phú của Kế Diêu càng làm nổi bật thêm sự ngu dốt của nàng, vì thế, tâm tình nàng càng hơn cả buồn bực, ngồi ở gốc cây tùng sau núi ngẩn ngơ.

Huyền chung từ trong động đi ra, hừ hừ bước tới, phủ phục dưới chân nàng, liếm giầy nàng lấy lòng. Tiểu Từ sờ sờ đầu của nó, đem một ít mật ong đặt ở dưới mũi nó, giọng điệu buồn buồn:

– “Huyền chung a, ta có thể hay không là đại trí giả ngu đây?”

Huyền chung vội vàng liếm mật, không thèm đếm xỉa đến nàng. Con gấu nhỏ này cơ hồ bị nàng dưỡng, béo thành một cục thịt đen sì.

Quên đi, ngu dốt thì ngu dốt, Đông Sơn a bảo cũng không thông minh, nhưng mỗi ngày hát hát hò hò, dường như những đám mây trên trời đều là gia đình của hắn.

Nghĩ đến đây, Tiểu Từ mím môi cười, tính đi ôn tuyền chòng ghẹo tên thiên tài kia.

Nàng rón ra rón rén ẩn nấp, Kế Diêu mỗi ngày sau khi luyện kiếm đều tới ôn tuyền tắm rửa, quả nhiên, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nàng leo lên chạc cây tìm một con rắn nhỏ xanh biếc, ném về phía ôn tuyền xa xa, tiếp theo hô to một tiếng: “Kế Diêu, có rắn kìa.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đang vận khí, vội vàng từ dưới nước đứng lên, một trận luống cuống tay chân. Tiểu Từ cười đến không thở nổi. Kế Diêu nắm lấy con rắn nhỏ ném vào trong bụi cỏ, lạnh lùng đảo mắt nhìn nàng. Tiểu Từ sửng sốt, lúc này mới phản ứng, nửa thân trên của hắn còn chưa khô nước, dưới bóng cây loang lổ, da thịt hắn nổi lên những đường vân thon dài, như đầu của một con báo tuyết. Trên ngực lấp lánh bọt nước, giống như một khối mỹ ngọc, dường như có ánh sáng đầy màu sắc lóe lên trong mắt nàng, nàng lập tức cười không nổi, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng, tim đập vừa nhanh vừa vội, nàng quay đầu rời đi, bước chân có chút hoảng hốt, giống như giẫm phải sợi bông, mềm mại vô lực.

Thời điểm Kế Diêu trở lại Đào cư sắc mặt vẫn như thường, Tiểu Từ lo sợ lén nhìn về phía hắn, cảm thấy ánh mắt hắn phá lệ rét lạnh.

Nàng nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt hắn, nói lời xin lỗi.

Thanh âm của nàng mềm mại yếu ớt, đuôi lông mày nhu thuận dịu dàng. Tóc mái che lấp ánh mắt như dòng suối, trong trẻo nhìn hắn, tựa hồ xin tha thứ lại có chút làm nũng. Kế Diêu chưa từng nghe qua thanh âm kiều nhu như vậy của nàng, cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt nàng ôn nhu như vậy, hắn bị hù nhảy dựng, nhìn nàng có chút khác thường. Dần dần trong lòng mềm nhũn, quên đi, nàng vẫn là một tiểu nha đầu, không nên chấp nhặt cùng nàng, huống chi, hắn cũng không có tức giận.

Tiểu Từ nhìn thần sắc hắn như tiết trời ấm lại, mà ánh mắt cư nhiên lộ ra vẻ dung túng cùng bất đắc dĩ, trong lòng vui mừng như lần đầu nhìn thấy trăng sáng, liền giống như một đêm kia ở trên nóc nhà.

Ăn xong cơm tối, Kế Diêu nhảy lên nóc nhà, nằm xuống nhìn bầu trời đầy sao, bên tai nhẹ nhàng khoan khoái gió núi mang theo dã tính. Kỳ thật, cuộc sống như vậy cũng không sai, ngăn cách với nhân thế, ở ẩn cùng núi rừng. Thiếu đi trần gian hỗn loạn, hơn một cái thanh tịnh nội tâm, hơn nữa còn là chỗ luyện công rất tốt. Hắn từ trong ngực lấy ra kiếm phổ, dưới ánh

https://thuviensach.vn

trăng chậm rãi trở mình. Bản kiếm phổ này hoàn toàn do hắn tự mình mày mò luyện thành, một lúc sau, trong lòng hắn có một suy nghĩ nho nhỏ, hắn rất muốn tìm người luận bàn một chút, xem kiếm pháp của hắn đến tột cùng như thế nào.

Thế nhưng ở nơi này, không có đối thủ, Tiểu Từ đối với lưu quang kiếm pháp không thèm liếc mắt một cái, sư phụ cũng không để cho nàng luyện, hắn mơ hồ có chút tiếc nuối, nếu là Tiểu Từ cũng cùng hắn luyện lưu quang kiếm pháp, hai người còn có thể luận bàn, nhưng là nàng vẫn thích đi theo sư phụ nghiên cứu dược thảo hơn.

Kiếm pháp dần luyện xong, trong lòng hắn càng thêm cô độc. Hắn thực chờ đợi có thể xuống núi tìm người so chiêu. Hắn giống như tìm được một bảo bối, lại không biết giá, vội vàng muốn tìm người thẩm định.

Cho nên, nghĩ như vậy, trong lòng hắn có chút buồn bực, không có đối thủ làm cho hắn càng thêm phiền muộn. Hắn thở dài một tiếng, nhìn những con chim đêm ở trên cành cây.

Chim đêm bay xa, lòng hắn đã quyết, giang hồ mênh mông, hắn muốn khám phá những thăng trầm.

Gà gáy ba tiếng, hắn cầm thiết kiếm dạo bên dòng suối, kiếm pháp thi triển ra một hồi mây bay nước chảy, suối nước tung bọt trắng xóa, ở bên cạnh hắn giống như một đám sương mù dày đặc.

– “Kế Diêu, sư phụ tìm ngươi.” Tiểu Từ từ Đào cư chạy đến, đứng ở bên dòng suối mỉm cười nhìn hắn. Sáng sớm tựa như một đóa hoa nở.

Vừa vặn, hắn cũng có chuyện muốn nói với sư phụ. Hắn thu hồi kiếm đi theo Tiểu Từ về Đào cư.

Đường núi không rõ ràng, mơ hồ có sương mù lưu động, có khi vòng qua bên hông nàng, giống như một cái đai ngọc, nàng hình như mới mười

https://thuviensach.vn

bảy tuổi đi? Vóc dáng của nàng dường như so với trước kia có điểm khác biệt, vòng eo nhỏ nhắn, bước đi nhẹ nhàng phiêu dật, luôn có vài sợi tóc nghịch ngợm từ thái dương nàng thổi tới. Có vài lần bay tới trước mũi hắn, làm hắn nhịn không được hắt xì vài tiếng, hận không thể đem tất cả một kiếm cắt xén. Kỳ thật, sợi tóc ở trên gương mặt nàng lay động nhìn cũng rất hay, thì ra hai mắt nàng linh động như thế.

Một con chim từ khe núi bay qua, hắn thu hồi ánh mắt cùng suy nghĩ miên man, đuổi theo bóng dáng của nàng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nụ Hôn Đầu Tiên

- “Ta muốn đi dược vương cốc một chuyến.” Tiêu Dung ném câu nói đầu tiên khi nhìn thấy Kế Diêu rồi rời khỏi Đào cư, vẻ mặt u ám.

Kế Diêu chưa kịp mở miệng, mắt thấy nàng ảm đạm im lặng rời đi, bóng dáng có chút cô độc tiêu điểu. Nàng tựa hồ trong lòng có tâm sự, bình thường rất ít cùng người ta lui tới, cũng hầu như không xuống núi.

Chờ nàng trở lại rồi nói sau. Kế Diêu nhìn theo nàng, Tiểu Từ bên cạnh không yên nói: “Ta cũng muốn đi.”

Gió núi thổi nhanh, tiếng sấm qua đi, một hồi mưa xuân rơi xuống thấm đẫm lên rừng núi xanh biếc, núi sông được rửa sạch, sắc xuân thêm tươi sáng.

Kế Diêu ở trong rừng đào luyện nhuần nhuyễn ba mươi sáu thức lưu quang kiếm pháp, trong lòng cấp bách, kiếm của hắn gần đây càng lúc càng nhanh, nhanh tựa hồ mỗi chiêu thức đều không tùy tâm, tựa hồ kiếm có sinh mệnh. Ý nghĩ muốn tìm người luận bàn dần thôi thúc như một ngọn lửa, ngày đêm đốt cháy hắn.

– “Kế Diêu, ngươi giúp ta một việc!” Tiểu Từ đứng bên một gốc đào thản nhiên cười. “Mặt tựa hoa đào tôn thêm hồng”, câu này đột nhiên thoáng qua trong đầu hắn.

Kế Diêu thu kiếm, đi đến trước mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ vào một thùng nước đen trong bếp: “Giúp ta khiêng vào trong phòng.”

Kế Diêu ân một tiếng, lại hỏi: “Sư phụ đi rồi, ngươi vẫn phải ngâm nước?”

– “Sư phụ nói thân thể ta không tốt.”

Kế Diêu nghẹn họng. Nàng ở trước mặt di nương nhu thuận nghe lời, nhưng là ở trước mặt hắn có khi đùa giỡn đã thành quen, hắn cũng không biết vì sao.

Buông thùng gỗ, hắn xoay người rời đi, thiếu chút nữa đâm vào nàng. Nàng đã cởi đi áo ngoài, chỉ còn nhất kiện quần áo bên trong, áo lụa mềm mại bị gió đêm thổi tung liền dán chặt lên người nàng, đường cong cơ thể dưới lớp vải như ẩn như hiện.

Kế Diêu bên tai nóng lên, ánh mắt không biết nên đặt ở đâu, nàng lại hết lần này đến lần khác chắn lối đi của hắn. Thật là một dã a đầu ngây thơ không biết gì, Kế Diêu không hiểu sao có chút buồn bực, lại không thể mở miệng nói rõ, trước mặt nam nhân không được cởi ngoại sam, dù cho người nọ có là sư huynh ngươi.

Hai ba khắc sau, Kế Diêu rốt cuộc kiềm chế không được hỏi Tiểu Từ:

– “Sư phụ nói nàng khi nào thì trở về?”

– “Không biết.”

Hắn có phần đau đầu, hắn một khắc có ý nghĩ vô pháp chậm trễ mà muốn xuống núi.

– “Ta muốn xuống núi.”

Tiểu Từ chấn động: “Ngươi muốn đi đâu?”

https://thuviensach.vn

– “Đi khắp nơi, phiêu bạt giang hồ.”

Hắn lời nói ngắn gọn lưu loát, hào khí ngất trời. Tiểu Từ sững sờ tại chỗ. Có khi nàng nhất thời quên mất hắn chung quy sẽ phải rời khỏi, có khi nàng ảo giác mình đã trở thành người nhà của hắn. Hai năm chung sớm tối, nàng đã dần quen với sự tồn tại của hắn, thói quen yên lặng nhìn bóng lưng hắn. Hôm nay, hắn rốt cuộc phải đi, cánh chim đã lớn, chỉ đợi vỗ cánh tung bay, vùng đất sơn dã, chung quy không phải là nơi dừng chân của hắn.

Thân thể nàng có chút vô lực, giống như mây trời nhẹ trôi.

– “Ngươi thực sự phải đi sao?”

– “Đúng.” Hắn đón ánh mắt nàng, bắt đầu chà lau thiết kiếm, bóng dáng cao lớn, giống như bay về phía mặt trời.

Tiểu Từ chậm rãi rời khỏi Đào cư, bước chân vô định, một thân xuân sam xanh ngọc trong gió khẽ tung bay, giống như lòng của nàng. Nàng đi không mục đích, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, chim mỏi mệt về rừng.

Đào cư, cây đèn dầu leo lét hắt qua khung cửa sổ ánh sáng mờ nhạt. Hắn yên lặng thu thập hành lý. Ánh sáng chiếu vào song cửa sổ, bóng dáng hắn giống như chiếu thẳng vào lòng nàng.

Bóng cây lay động, tiếng gió rền vang, nàng đứng lẻ loi một mình khuất trong màn đêm, rất muốn đi vào hỏi hắn một tiếng: “Ngươi có thể hay không lưu lại?”

Hắn thổi tắt nến, rừng núi chìm vào yên tĩnh, chỉ còn những ngôi sao trên bầu trời, cùng vầng trăng sáng tỏ, nàng chung quy không bước vào phòng hắn.

https://thuviensach.vn

Một đêm không ngủ, nàng lại nảy sinh dũng khí, nếu không hỏi, chỉ sợ cả đời nàng sẽ hối hận.

Trời đất mênh mông, con đường núi chìm trong sương sớm giống như dòng suối nhỏ, uốn lượn trôi xa.

Nàng đứng ở trên đài trống trơn, thân thể bị che khuất trong bóng cây âm u. Đầu xuân thời tiết se lạnh, trên ngọn cây chim tước khẽ hót, tiếng hót trong trẻo véo von, mà lòng nàng lại xót xa lạnh lẽo

Trống trơn đài, danh như ý nghĩa, đúng là một cái đài cao trống không. Dưới đài cây cỏ không tươi tốt, hoa nở không hương. Chỉ có một gốc cây hòe cao lớn đứng sừng sững bên cạnh đài, xem như là cảnh vật duy nhất. Thế nhưng, đài cao nằm trên con đường duy nhất ra khỏi Cẩm Tú trại. Nàng ở chỗ này chờ hắn. Nàng từng có một tâm nguyện, có một ngày, cùng hắn đứng trên trống trơn đài xem mặt trời lặn xuống Cẩm Tú sơn.

Giữa đám sương mù như lụa mỏng, một bóng dáng tuấn lãng từ con đường nhỏ vội vã đi đến.

Hắn dáng người phiêu dật như hồng, y phục màu trắng ở trong sương mù nhẹ nhàng di động, phảng phất như tiên. Nắng sớm không rõ ràng, một mảnh nhiều màu sắc từ xa đến gần, giống như một bức họa chấm phá truyền thần.

Hắn một lòng gấp rút lên đường, cũng không phát hiện sớm như vậy trên đài cao dưới bóng cây thấp thoáng bóng người.

Tiểu Từ nhìn dung nhan dần hiện ra dưới nắng sớm, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Kế Diêu.”

Hắn cước bộ đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, lông mày cũng không động.

https://thuviensach.vn

Nàng ngưng mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt của hắn, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, lại nhất thời cứng tại cổ họng, loạn thành một đoàn, vội vàng không biết bắt đầu từ đâu, lại càng không biết làm sao để mở lời.

Hắn con ngươi trong suốt lạnh lẽo, giống như gió xuân, lẳng lặng nhìn nàng.

Sau một lúc lâu, hắn thấy nàng không nói một lời, chỉ ngây ngẩn nhìn hắn, ánh mắt xa xăm u oán làm cho hắn thực mất tự nhiên, hắn dừng một chút, hỏi:

– "Tiểu Từ, sớm như vậy ngươi ra đây làm gì? Ngươi không biết là nữ tử phải cẩn thận khi xuất môn sao?"

Hắn là đang lo lắng cho nàng sao? Nàng nửa mừng nửa giận: "Kế Diêu, ngươi sớm như vậy xuất môn là muốn đi đâu?"

Hắn khoanh tay đứng thẳng, nhướn mày:

– "Tiểu Từ, ta muốn xuống núi, ngày hôm qua đã nói rõ với ngươi rồi."

Hắn quả nhiên ý đã quyết, Tiểu Từ trong lòng không khỏi sầu khổ, có điểm lo lắng tìm một lý do gượng ép: "Sư phụ không có ở đây, liền lén lút xuất sơn, là hành vi của đại hiệp sao?"

– "Đại hiệp không câu nệ tiểu tiết."

Hắn thản nhiên đáp lại, hơi ngửa đầu nhìn thẳng nàng, mâu quang như núi rét lạnh tựa suối bao trùm lấy nàng. Nàng khẽ cắn đôi môi anh đào, từ trong sóng mắt của hắn giãy dụa đi ra, thở ra một hơi, nàng biết, hắn hôm nay nếu đi, có lẽ sẽ vĩnh viễn không trở lại, việc duy nhất nàng có thể làm là ở bên hắn lâu thêm một khắc.

https://thuviensach.vn

– “Được, hôm nay ngươi đánh thắng ta, mới có thể xuống núi.” Kỳ thực, nàng bất quá là muốn kéo dài thời gian, nàng cho tới bây giờ chưa từng đấu lại hắn, cho dù hắn có nhượng nàng vài phần.

Kế Diêu buông trường kiếm trong tay, lạnh nhạt cười: “Được.”

Tiểu Từ nhẹ nhàng nhảy từ trên đài cao xuống. Lúc này mặt trời mới lên như rồng biển trỗi dậy, ánh sáng đẩy những đám sương mù sang hai bên đọng vào làn váy nàng, gió nhẹ thổi qua, y phục như một đóa liên hoa từ từ hé mở. Có lẽ là do ánh sáng quá mạnh. Kế Diêu có chút hoa mắt, hắn lui về phía sau từng bước, trống ngực đột nhiên đập liên hồi.

Vừa đáp xuống đất, Tiểu Từ bay vút lên đá về phía hắn. Chính là chiêu thứ ba trong vân khởi cửu thức, ào ào như vũ bão. Ra chiêu trong nháy mắt. Thời gian trôi qua như một bức tranh cuộn tròn, giữa trời đất mênh mông, chầm chậm mở ra.

Kế Diêu thân thể hơi nghiêng, một chưởng hướng tới mắt cá chân của nàng. Đột nhiên, lông mày nhíu chặt, bàn tay khẽ đảo, nắm lấy mắt cá chân của nàng. Tiểu Từ nguyên bản chính là phô trương thanh thế, bị hắn giữ lấy cũng không ngoài ý muốn, nàng khẽ giãy dụa, đã thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ tức giận.

– “Mặc dù ở trong núi, tốt xấu gì cũng có nam nhân.”

Tiểu Từ cúi đầu nhìn lại, chân ngọc thon dài như ngó sen đầy, da thịt lộ ra trơn bóng như tuyết, mà chỗ mắt cá chân hắn nắm lấy truyền tới một cỗ nóng rực, cơ hồ làm tuyết tan chảy, rồi sau đó sóng nhiệt thẳng đánh đến lòng của nàng.

Nàng có chút ủy khuất: “Ta còn không phải vội vã đến ngăn ngươi, ngay cả tất cũng không mặc.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu buông tay, hắn buồn bực một lát, cúi đầu nhặt trường kiếm, nói: “Ta sớm muộn cũng phải đi, ai cũng không ngăn được.”

-“Không phải ngăn cản.” Tiểu Từ dừng một chút, thanh âm bỗng thấp xuống: “Là giữ lại.”

Hắn ngón tay cầm kiếm siết chặt. Tiểu Từ nhanh vài bước, ngăn ở trước mặt hắn, nước mắt ngưng tụ thành những hạt châu đọng lại trên mi mắt.

– “Ngươi nhẫn tâm rời khỏi sư phụ?”

– “Ta sẽ trở về thăm nàng.”

Nàng do dự một lúc rốt cuộc quyết tâm hỏi ra những lời quẩn quanh trong đầu nàng suốt một đêm:

– “Vậy ngươi nhẫn tâm rời khỏi ta?”

Kế Diêu chợt cả kinh, sóng mắt đảo qua khuôn mặt nàng, tâm tư nàng giờ phút này căng như dây đàn, bị hắn nhìn chằm chằm như thế, có chút không thở nổi. Nàng muốn từ trong mắt hắn nhìn ra, nhưng chỉ là một cái đầm sâu kín nặng nề, lạnh lẽo như cũ, không có một tia dao động.

Hắn không trả lời, xoay người rời đi. Nàng giữ chặt chuôi kiếm của hắn, sợi dây đeo trên vỏ kiếm, là một con hỏa kỳ lân khảm bảo thạch, dưới nắng sớm phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nàng quyết định bất cứ giá nào, nàng muốn biết, thời gian hai năm, hắn có phải hay không thật sự đối với nàng chỉ có tình cảm huynh muội.

Nàng khẩn trương ngượng ngùng nắm chặt vỏ kiếm, muốn lấy sự cứng rắn của vỏ kiếm chống đỡ dũng khí của nàng, thanh âm có chút run run: “Ngươi hôn ta một cái, ta sẽ để ngươi đi.”

https://thuviensach.vn

Thân thể hắn cứng đờ, là bị dọa sợ sao? Nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

Hắn đưa lưng về phía nàng, nhìn không thấy vẻ mặt hắn, thanh âm trầm trầm vang lên: “Chúng ta xem như là sư huynh muội đi.”

– “Ngươi hôn ta một cái, ta chỉ muốn biết ngươi đối với ta có phải là loại tình cảm huynh muội.”

Kế Diêu xoay người lui ra phía sau từng bước, ánh mắt mơ hồ khẽ động. Sau một lúc lâu, hắn nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi có biết không?”

Tiểu Từ khuôn mặt trong suốt, ngượng ngùng lại quật cường: “Biết.”

Kế Diêu khép mi mắt, đuôi lông mày có một chút run rẩy không dễ nhận thấy.

Tiểu Từ bước lên từng bước: “Ngươi không hôn ta một cái, hôm nay ngươi đi không được.” Nàng bất cứ giá nào, ngăn cản hắn, không đạt được mục đích không bỏ qua.

– “Ngươi!” Mặt trời có chút nóng sao? Trên trán hắn rịn ra mồ hôi, thập phần rất khó chịu.

– “Ta muốn ngươi ở trên đài cao hôn ta.” Ánh mắt nàng sáng lên so với ngày thường càng thêm chói mắt, không chớp mắt nhìn hắn.

Kế Diêu do dự một lát, nhìn xung quanh vài lần, tin tưởng không có ai. Cắn răng một cái, nắm lấy lưng áo nàng kéo lên đài.

Trên đài cao gió xuân phơ phất, ánh nắng như mây màu. Nàng si ngốc nhìn hắn, trong mắt một mảnh cố chấp.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu thở dài, lại hít lấy một hơi, được, hôm nay liền chặt đứt ý niệm trong đầu nàng, miễn cho ngày sau phiền não. Hành hiệp giang hồ há có thể nhi nữ thường tình, đây là điều tối kị, nhớ lấy! Nhớ lấy!

Hắn tâm đã định, cúi đầu xuống, áp lên môi nàng. Trong lòng bỗng nhiên có một tiếng nổ lớn, chân khí trong cơ thể cuộn trào dâng lên, bờ môi hắn đột nhiên đau xót.

Tiểu Từ ngẩng mặt, sắc môi đỏ bừng, ở giữa có vết máu đỏ tươi. Trong lòng hắn áy náy, nhưng lại ngây dại.

– "Kế Diêu, máu của ngươi thật nóng! Tim của ngươi cũng đập thật nhanh! Môi của ngươi thì ra rất ấm áp!"

Nàng nở nụ cười, đôi môi đỏ bừng như vầng trăng lưỡi liềm khẽ treo trên lòng hắn. Giờ khắc này, ánh sáng trong mắt nàng càng tươi đẹp hơn cả ánh bình minh.

Kế Diêu nhảy xuống khỏi đài cao, có chút chạy trối chết, không dám quay đầu. Ánh mắt Tiểu Từ dừng lại trên y phục của hắn tung bay trong gió, giống như một đám mây trắng phiêu diêu cuối chân trời.

– "Kế Diêu, chờ sư phụ trở về, ta sẽ đi tìm ngươi." Nàng ở phía sau hắn hét lên, thanh âm trong trẻo uyển chuyển như suối ngầm róc rách.

Kế Diêu nhảy vài cái cách xa hơn mười trượng, trong lòng không biết như thế nào bị nhéo một phen, không giống vừa rồi thống khoái như vậy.

Tiểu Từ nhìn theo bóng dáng hắn, ngón tay nhẹ phủ trên đôi môi, hơi ấm của hắn dường như vẫn còn đọng lại, hơi thở nam tử tươi mát, giống như lá xuân đầu mùa.

Trong lòng hắn trừ bỏ giang hồ và hiệp nghĩa, rốt cuộc có hay không bóng dáng của nàng? Nàng dường như cái gì cũng mơ mơ hồ hồ, cuối cùng

https://thuviensach.vn

vẫn không có được đáp án. Nhưng là, nàng muốn xác định một cách rõ ràng, khẽ vuốt ve đôi môi, trước mắt nàng ngày càng sáng ngời.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Tai Kiếp

Kế Diêu chạy như trốn khỏi trống trơn đài, thật lâu mới dừng bước chân. Ngón tay đặt trên môi, có chút đau. Nơi nàng cắn để lại một vết rách nho nhỏ, trở thành một cái gì đó, không thể đụng vào, một sự va chạm nhẹ cũng khiến lòng hắn dao động. Hắn buôn tay, bật dậy bỏ chạy thật nhanh. Tựa hồ tiếng gió thổi bên tai có thể thổi tan đi sự khác thường trong lòng.

Sương mù dần nhạt, núi rừng như từ trong mộng tỉnh lại, cây cối tươi mát. Hai bên đường lục tục có vài người vội vàng xuống núi, đối diện lại có người hướng lên núi, hắn cẩm y hoa phục, phong thái không tầm thường. Đứng bên những sơn dân chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, vô cùng nổi bật. Kế Diêu không khỏi nhìn thêm vài lần.

Đường núi chật hẹp, ánh mắt hắn khẽ đảo qua, ở trên mặt Kế Diêu dừng lại một lát. Kế Diêu chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn dường như có thể câu hồn đoạt phách, thủy mà lượng, lại lộ ra khí lạnh.

Ở trước cổng Đào cư phơi dược thảo, ngón tay Tiểu Từ nhẹ nhàng xoa xoa cái sọt đựng đủ loại dược thảo, không yên lòng. Trước mắt vẫn là hình ảnh ánh mặt trời chiếu thẳng lên trống trơn đài, đó là ánh sáng đẹp nhất mà mười bảy năm qua nàng gặp.

Sắc mặt nàng dần dần ửng đỏ như son, si mê ngây dại rồi lại buồn vô cớ.

– “Quấy rầy!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ bỗng cả kinh, không biết từ lúc nào đã có một nam tử đứng trước mặt nàng. Nàng đề phòng đứng lên. Tức thì từ trong ống tay áo thủ sẵn một cái chai nho nhỏ.

– "Ta là Thư Thư, muốn tìm người." Hắn mắt phượng híp lại, cẩn thận đánh giá Tiểu Từ, nàng đang trong độ tuổi thanh xuân tươi đẹp, mà người nọ nói Vân tiên tử năm nay đã gần bốn mươi, xem ra không phải là nàng.

– "Thúc thúc?" Tiểu Từ có chút buồn bực, hắn bất quá mới hơn hai mươi tuổi, dám tự xưng thúc thúc.

– "Đúng vậy, xin hỏi cô nương có biết Vân tiên tử?"

Tiểu Từ mất hứng đáp lại một câu: "Không biết", hắn nhìn qua nhã nhặn tuấn mỹ, nhưng không có lễ độ thật thà chất phác như người miền núi, ánh mắt phát ra một cỗ cao cao tại thượng, ngạo khí cùng bá đạo.

Người nọ rõ ràng không kiên nhẫn, mắt phượng nhíu lại, ánh mắt sắc bén lộ ra hung quang:

– "Cô nương, thỉnh nói thật."

Chẳng lẽ ta lại không được phép lừa ngươi? Tiểu Từ đối với việc hắn tự xưng thúc thúc sớm đã nhịn không nổi, lại nghe khẩu khí không tin của hắn, càng thêm buồn bực. Nàng rất ít khi giao tiếp với người khác, những sơn dân nàng gặp ở đây đều hiền hòa chất phác. Người như hắn, nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không hiểu sao rất không thích.

Nàng thuận tay chỉ vào một hướng phía sau núi nói: "Từ đây đi thẳng lên trên, gặp một hang đá, nàng ở bên trong. Đúng rồi, lão nhân gia người rất thích mật, ngươi mang một vò đi, nàng sẽ gặp ngươi."

Nói xong, nàng nín cười chỉ vào một vò mật ong dưới gốc cây.

https://thuviensach.vn

Thư Thư lạnh lùng nói một tiếng: “Cáo từ!”. Ném xuống một lượng bạc, cầm vò mật ong lấy đi.

Tiểu Từ nhìn đĩnh bạc trên mặt đất, khóe miệng cong lên. Người này thật là vô lễ, bộ dạng ném bạc giống như bố thí cho khất cái không bằng. Nàng cũng chưa từng xin hắn. Bất quá, nghĩ đến hắn một lúc nữa nhìn thấy Huyền Chung, Tiểu Từ “xì” cười ra tiếng, trong lòng cũng hết giận.

Đem hắn dọa chạy là tốt rồi, ngọn núi kia có cái gì Vân tiên tử? Chẳng lẽ giống như trong sách vở, đến ngọn núi cũng biến được thành thần tiên?

Qua nửa canh giờ, đột nhiên trong viện “Ầm” một tiếng, Tiểu Từ ra Đào cư liền thấy, cư nhiên là Thư Thư!

Mật ong chảy xuống thành dòng, màu vàng hòa cùng màu đỏ của máu đầm đìa trên bàn chân gấu. Tiểu Từ một trận mê muội, vừa đau vừa giận: “Ngươi, ngươi giết nó?”

Thư Thư hừ lạnh một tiếng: “Tiểu nha đầu, ngươi tâm tư cũng thật ác độc.”

– “Ngươi mới ác độc, nó bất quá chỉ là một con gấu nhỏ, căn bản không biết đả thương người!” Tiểu Từ lệ tràn mi. Nàng chỉ nghĩ hắn vừa thấy Huyền Chung sẽ bị dọa chạy, lại không ngờ hắn ngoan độc như thế, thế nhưng lại xuống tay với huyền chung.

Thư Thư ánh mắt âm lãnh, một chiêu ra tay.

Tiểu Từ không nghĩ hắn có võ, vội vàng triển khai từng bước, vân khởi cửu thức chiêu thứ nhất phong đến. Nàng phất ống tay áo dài, đá đến mặt Thư Thư, thân mình mượn lực lui lại. Thư Thư dính một chiêu, kinh ngạc nàng cũng biết võ, nhất thời vận mười phần công lực nghênh chiến. Trực diện so chiêu mới phát hiện nàng cư nhiên không có nội lực, bất quá ỷ vào dáng người linh động, tiến thối tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Thư Thư cười lạnh một tiếng, chỉ dùng cương mãnh cầm nã thủ, chưởng phong bao vây Tiểu Từ lại, kín không kẽ hở, chặt chẽ. Tiểu Từ vốn không có nội lực, dưới ghìm kẹp của Thư Thư không thể thoát thân. Vội vàng xoay cổ tay, dưới bàn tay phóng ra mê dược. Không ngờ hắn xòe quạt ra chắn lại, toàn bộ mê dược đều hấp thụ trên chiết phiến của hắn, cặp mắt phượng bỗng nhiên sáng lên.

Hắn lạnh lùng cười: "Quả nhiên, đã tìm đúng nơi."

Hắn tiến lên vài bước, cầm nã thủ lập tức triển khai như mây bay nước chảy lưu loát sinh động. Tiểu Từ căn bản không có sức chống lại, qua loa ứng phó vài cái đã bị hắn tóm được, chợt bị điểm trúng huyệt đạo.

Trong lòng nàng thập phần kích động, vừa vội vừa tức lại sợ. Không ngờ tới người này lại vô lễ như vậy, không phân tốt xấu ở trước cửa nhà người khác giương oai.

Thư Thư cười lạnh một tiếng, một ngàn lượng bạc mua được tin tức quả nhiên không sai. Kỳ thật hắn sớm đem những vùng lân cận đảo qua vài lần, chỉ có trước cửa nhà nàng có dược thảo, chỗ ở cư nhiên gọi "Đào cư", một cái tên lịch sự tao nhã như vậy hiển nhiên chủ nhà hắn không phải sơn dân bình thường.

Hắn tăng thêm lực đạo, lạnh lùng hỏi: "Tiếu Vân tiên tử ở đâu?"

Tiểu Từ quét mắt liếc hắn một cái, cả giận: "Ta nói không biết."

Thư Thư cười lạnh một tiếng: "Ngươi là không biết, hay không nói?"

– "Ta không biết, nói như thế nào."

Tiểu Từ cảm thấy người này thực sự chán ghét, vô lễ ngạo mạn tâm tư ngoan độc.

https://thuviensach.vn

– “Chủ nhân ở đây là ai? Ngươi cũng không biết?”

– “Là sư phụ ta.”

– “Nàng tên gọi là gì?”

– “Ta không nói cho ngươi, bất quá quyết không phải là cái gì Tiểu Vân tiên tử.”

– “Người này hẳn là bốn mươi tuổi đi?”

Tiểu Từ nghẹn họng, coi như ngầm thừa nhận.

Thư Thư cười cười: “Khi nào thì nàng trở lại?”

– “Sư phụ ta ra ngoài đã gần một tháng, không nói khi nào thì trở về.”

– “Thật không?” Hắn mắt híp lại, khẽ giễu cợt một tiếng, hiển nhiên không tin.

Tiểu Từ bất đắc dĩ thở dài, người này trời sanh tính đa nghi, vừa rồi chính mình đùa hắn một lần, lúc này xem ra hắn đối với lời nói của nàng căn bản không tin.

– “Được, nếu ta tìm không thấy nàng, để cho nàng tới tìm ta cũng như nhau.”

Hắn giải huyệt đạo của nàng, một tay lắm lấy bả vai nàng, hơi hơi dùng sức ấn xuống, trên mặt lại cười: “Ta là Thư Thư, thư trong thư thái, thư là thư sách. Bây giờ ngươi để lại một phong thư, nói ngươi theo ta đi rồi, để cho sư phụ ngươi ba ngày sau đến Họa Mi sơn trang tìm ta.”

Tiểu Từ trố mắt kinh ngạc cho hắn là người bá đạo cũng không biết phân biệt phải trái, lại bị hắn quản chế, không thể không viết thư.

https://thuviensach.vn

Hắn thuận tay điểm huyệt đạo của nàng, một đường vác nàng xuống núi. Khi đi qua trống trơn đài, Tiểu Từ có chút hoảng hốt, nếu sáng nay giữ hắn lại, hiện tại nhất định sẽ không bị người ta mạc danh kỳ diệu bắt đi. Nhưng là, hắn cũng không bởi vì nàng mà lưu lại, hắn tâm tư cao xa, nơi này bất quá chỉ là chỗ dừng chân của hắn. Nghĩ đến đây, hai hốc mắt nàng đột nhiên ẩm ướt, một giọt lệ rơi xuống đọng lại trên đám cỏ xanh, giống như một giọt sương trong suốt.

Dưới chân núi một chiếc xe ngựa sớm đã đợi sẵn. Hai người nhìn thấy Thư Thư, cung kính hô lên một tiếng: “Chủ nhân!”

Thư Thư đem Tiểu Từ đặt lên xe ngựa, tức khắc lên đường.

Thư Thư ngồi đối diện nàng, hai người như hai mặt đối lập, bất quá khoảng cách chỉ bằng một gang tay. Hắn ánh mắt thâm thúy âm lãnh, vẫn đặt ở trên khuôn mặt của nàng. Tiểu Từ trong lòng vừa sợ vừa vội, nhất thời không tìm ra biện pháp thoát thân.

Đột nhiên ngón tay hắn khẽ động, giải á huyệt của nàng.

– “Kỳ thật, tâm địa ta vô cùng tốt, người không đụng ta, ta không đụng người.” Hắn nhăn mặt cười, trong mắt nhưng lại có thêm vài tia lo lắng cùng nhu hòa.

– “Như vậy còn trâng tráo đổi trắng thay đen, hiếm thấy, bội phục.” Tiểu Từ vẻ mặt ôn hòa tán thưởng.

– “Cũng có thời điểm ngoại lệ, nếu gặp phải người ác độc, ta liền so với thủ đoạn của nàng còn ác độc hơn gấp bội.” Hắn cười hì hì, đưa ly trà lên nhấp một ngụm.

Tiểu Từ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi lưu lại phong thư kia chỉ sợ cũng như không, sư phụ chưa nói bao lâu sẽ trở về, có khi là sang năm cũng không biết chừng. Huống hồ, nàng cũng không phải là Tiếu Vân tiên

https://thuviensach.vn

tử gì gì đó, ngươi làm như vậy. thật sự là quá không rõ phải trái không có đạo lý.”

Hắn giống như để ngoài tai, lại hỏi: “Ngươi có biết ở kinh thành có một nơi tên gọi nhất phiến môn?”

Tiểu Từ trừng mắt nhìn hắn, không thèm nói.

– “Nghe nói trên đời người tham tài nhất chính là môn chủ nhất phiến môn, nàng dựa vào việc bán tin tức mà sống, muốn giá cao bao nhiêu cũng được. Càng là việc cơ mật thì càng đáng tiền. Bất quá, tin tức của nàng chưa bao giờ sai, cho nên việc buôn bán càng thêm thịnh lượng.”

Tiểu Từ liếc mắt nhìn hắn một cái, vẫn không nói một lời nào.

– “Ta tìm nàng, là vì muốn chữa bệnh cho một người, nàng thu ta một ngàn lượng bạc, mới miễn cưỡng nói bảy chữ: Tiếu Vân tiên tử Cẩm Tú sơn. Ta lại xuất ra một ngàn lượng, nàng nói thêm hai câu, một câu là nàng tuổi chừng bốn mươi, câu sau là nàng sẽ không gặp người. Ngươi nói hai ngàn lượng bạc lớn như vậy chỉ một nét bút tiêu phí, nàng có thể hay không gạt ta? Cho nên, ta không phải không có đạo lý, cũng không phải người không phân rõ phải trái. Chính là, nha đầu ngươi vô cùng ác độc, có bằng hữu phương xa đến, không những không đón tiếp, như thế nào nhẫn tâm đưa ta đến miệng gấu?”

Hắn khẽ phe phẩy quạt, có chút tiếc hận, có chút buồn bã, làm như thực ủy khuất.

Tiểu Từ có chút xem thường hắn kiểu cách, hừ một tiếng: “Thứ nhất, ngươi e rằng tìm lầm người. Thứ hai, cho dù sư phụ ta là Tiếu Vân tiên tử, ngươi dùng ta uy hiếp nàng như thế này, có tính là quân tử?”

Hắn giễu cợt một tiếng, mỉm cười nói: “Người quân tử an phận nghèo, người phóng khoáng hiểu vận mệnh, tiểu nhân lại không kiêng nể gì. Ta lo

https://thuviensach.vn

lắng cho cảnh túng thiếu, lại càng không an phận. Ngươi nói, có gì không tốt?”

Tiểu Từ sửng sốt, ý hắn đơn giản là không ngại làm tiểu nhân, tự nhiên cũng sẽ không cố kị cái gì gọi là phong thái quân tử.

Trong lòng nàng chợt lạnh, thấp giọng nói: “Ngươi là muốn nói, ta thành thật an phận dẫn sư phụ đến, nếu tưởng giở mánh khóe gì, ngươi liền không kiêng nể gì mà dùng mọi thủ đoạn, đúng không?”

– “Tốt, không cần ta tốn nhiều lời. Thức thời.” Hắn cười, khoát tay giải huyệt đạo của nàng.

– “Ngươi không có nội lực, ta cũng không cần phải đề phòng, chỉ cần ngươi thành thành thật thật theo ta, ta tự nhiên sẽ không làm khó dễ ngươi, ta luôn luôn thương hương tiếc ngọc.”

Tiểu Từ cười cười: “Được.”

Tóc có chút buông lỏng, che đi khuôn mặt của nàng, nàng nhẹ nhàng nâng tay rút một cây trâm bạch ngọc. Suối tóc đen nhánh xõa xuống, ngón tay chậm rãi quấn quanh sợi tóc, tay như ngọc, tóc đen như mực, hai màu đối lập như thế nhưng ở bên cạnh lại phi thường hòa hợp, Thư Thư sửng sốt, con ngươi khẽ đảo, giờ phút này còn có tâm tình đi sửa tóc, đúng thật là lâm nguy không sợ.

Nàng đem cây trâm ngậm chặt trong miệng, ngón tay cầm tóc, cuốn mấy vòng, sau đó lấy trâm cài đưa lên, đột nhiên cổ tay xoay ra phía trước, bạch quang chợt lóe, cây trâm đâm thẳng vào mắt Thư Thư

Thư Thư khoát tay, nắm chặt lấy cổ tay nàng, Tiểu Từ liền hung hăng cắn xuống cánh tay hắn. Thư Thư giận dữ, một chưởng đem nàng đẩy ra, lập tức điểm lại huyệt đạo của nàng.

https://thuviensach.vn

– “Ta có lòng tốt cởi bỏ huyệt đạo cho ngươi, ngươi lại không biết quý trọng. Quả nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt.”

– “Ngươi mới là tiểu nhân bỉ ổi.”

– “Thật không?” Hắn lạnh lùng cười, ngón tay đưa sang.

– “Ngươi muốn làm gì?”

Tiểu Từ kinh hãi, cả người căng lên.

Hắn ở trên người nàng vuốt ve một lần, Tiểu Từ cả người phát run, hắn nếu làm dơ bẩn tấm thân trong sạch của nàng, nàng liền cắn lưỡi tự sát.

Thư Thư thấy thân thể nàng cứng nhắc, thu tay hừ nói: “Ngươi run cái gì? Bất quá chỉ là một dã a đầu, nghĩ đến bản công tử còn có thể chịu thiệt?”

Tiểu Từ mặc dù bị hắn nhục nhã, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

– “Chẳng qua, ngươi cắn ta một ngụm, ta phải làm thế nào để đòi lại đây?”

Ánh mắt hắn có chút tà khí, ở trên mặt nàng lưu luyến một lát, ngón tay xoa xoa cánh mũi của nàng: “Nếu cắn ở nơi này, sợ rằng về sau sẽ không gả được đi.”

Tiểu Từ hít một ngụm khí lạnh, tay của hắn lại vuốt ve lỗ tai nàng: “Nếu ở đây thì không việc gì, về sau lấy tóc che lại. cũng không ai nhìn thấy ngươi thiếu một lỗ tai.”

Tiểu Từ trong lòng run lên, đã thấy hắn đưa miệng đến. Nàng nhắm chặt hai mắt lại, suýt hôn mê.

https://thuviensach.vn

Môi hắn dừng lại bên tai nàng, cười lạnh một tiếng: “Ngươi nhớ kĩ, an phận một chút, đừng ép ta ra tay.”

Hắn tách khỏi người nàng, ngửa mặt nằm ở trên xe ngựa, chiết phiến loáng lên một cái, giải huyệt đạo của nàng, xa xôi nói: “Kỳ thực, ta cũng rất nhàn, nếu ngươi cũng không ngại nhàn, không bằng chúng ta đấu một trận, trên đường giải khuây cũng tốt.”

Ngữ khí của hắn trào phúng mà trêu chọc, lại cười thập phần sảng khoái.

****

Định châu đầu đường náo nhiệt rộn ràng, Kế Diêu không hiểu vì sao, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

Kế phủ ngay trước mắt, hắn đột nhiên xoay người quay lại hướng Cẩm Tú sơn.

Một đường đi không ngừng nghỉ, chỉ qua vài canh giờ, hắn đã chạy về tới trống trơn đài.

Gió xuân ấm áp mơn man…Dưới trống trơn đài một tảng đá phủ đầy rêu xanh biếc. Kế Diêu liếc qua trống trơn đài, có chút giật mình, ngay tại đây sáng nay, nàng đứng ở trên đài cao mỉm cười, phía sau là vạn trượng ánh sáng mờ ảo, một khắc ấy dung nhan nàng sáng bừng lên đẹp tựa ngàn hoa. Hắn giật mình, đi về phía Đào cư.

Cả gian nhà thập phần yên tĩnh, chỉ có vài con chim đậu trên ngọn cây hót ríu rít.

Hắn đi vào phòng trong lại không có một bóng người. Bếp lò phòng bếp lạnh như băng, hắn dạo qua một vòng, đột nhiên phát hiện trên bàn có một phong thư.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phản Kháng

Từ Định Châu đến Kinh thành không quá một ngày. Tới Họa Mi sơn trang trời đã tối như mực.

Tiểu Từ bị bắt xuống xe ngựa, chỉ thấy một tòa trang viên rộng lớn hùng cứ trong bóng đêm. Có bóng người qua lại, nhưng cũng thập phần yên tĩnh. Nếu không phải Thư Thư ở phía sau nàng tràn một cỗ lãnh khí, trang viên này thực giống những ngôi nhà bình thường, lộ ra vẻ tĩnh mịch cùng yên bình.

Người trông cửa đối với Thư Thư rất cung kính, xưng hô một tiếng: "Chủ nhân."

Tiểu Từ dọc đường bị Thư Thư nắm chặt cánh tay, trực tiếp xuyên qua mấy gian lầu các, đến một cái đình viện. Đột nhiên từ trong phòng vang lên một tiếng khóc kiềm nén.

Thư Thư đẩy cửa phòng, trong phòng một phụ nhân xinh đẹp cả kinh ngẩng đầu, trên mặt đong đầy nước mắt. Nàng nhìn về phía Thư Thư nhẹ nhàng cúi chào, thanh âm nghẹn ngào tuyệt vọng: "Thuốc lão gia uống ngay cả một chút công hiệu cũng không có."

– "Mộ Dung phu nhân, bà cứ khóc sướt mướt như vậy minh chủ có thể tốt lên sao?" Thư Thư khẩu khí lạnh nhạt lại không kiên nhẫn.

Phu nhân kia giật mình, cố nén tiếng nức nở, chỉ có đôi mắt vẫn còn hồng, điểm đạm đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Thư Thư bước lên nhìn thoáng qua người trên giường, quay đầu chau mày nhìn Tiểu Từ: “Ngươi có thể giải độc không?”

Tiểu Từ chần chừ một lát: “Ta chỉ biết một chút.”

Thư Thư kéo Tiểu Từ đến bên giường.

Người nằm trên giường là một trung niên nam nhân. Sắc mặt hồng nhuận an tường, chỉ như đang ngủ mơ, khóe môi mỉm cười, nhìn không ra có dấu hiệu trúng độc.

Tiểu Từ có chút kinh ngạc, sững sờ nói: “Ông ta hắn là đang ngủ.”

Thư Thư ngón tay căng thẳng: “Hừ, ngủ bốn mươi ngày?”

Tiểu Từ sửng sốt, trong lòng cũng giật mình. Nhớ rõ sư phụ từng nói qua trước đây mình cũng như thế, mê man bảy năm. Sau đó, không biết sư phụ dùng biện pháp gì cứu mình tỉnh lại. Nói như thế, sư phụ thật sự là Tiếu Vân tiên tử trong miệng hắn? Cơ thể nàng cứng đờ, biểu tình có một khắc kinh hoảng, rơi vào trong mắt Thư Thư.

Hắn lớn tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

– “Không có gì, ta chỉ là cảm thấy quái dị, lần đầu tiên nghe thấy chứng bệnh như vậy.” Tiểu Từ có chút bối rối, thấp đầu không dám để cho hắn thấy vẻ mặt của mình.

– “Kiến thức hạn hẹp.” Thư Thư xem thường hừ một tiếng, nắm cánh tay nàng nói: “Đi theo ta.”

Tiểu Từ bị hắn đưa vào một gian sương phòng, bố trí tinh xảo lịch sự tao nhã.

Thư Thư đóng cửa lại, ôm cánh tay nhìn nàng: “Đợi ở chỗ này, đạo đãi khách của ta hơn ngươi gấp trăm lần, chờ sư phụ ngươi đến trị bệnh cho

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Trực, ngươi có thể đi.”

Có kiểu đãi khách như vậy sao? Tiểu Từ yên lặng nhạo báng, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lầu bầu nói: “Nhưng là sư phụ không biết khi nào thì đến, nếu người vẫn không đến, ta chẳng lẽ bị ngươi giam lỏng mãi sao? Ngươi người này vì sao không phân rõ phải trái như vậy?”

– “Nàng nếu như không đến, ta liền bán ngươi, trong kinh thành hẳn là kiếm được nhiều bạc hơn đi, đang cần một nữ tử đanh đá như vậy, khẩu vị mới mẻ.” Hắn rõ ràng giống như nói đùa, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một tầng hàn ý.

Tiểu Từ chấn động, ngây ngẩn nhìn hắn khóa cửa phòng rời đi.

Hắn vừa đi, Tiểu Từ lập tức đến bên cửa sổ thăm dò, cũng đóng chặt, qua khe hở nhỏ ánh trăng lạnh tràn vào, trên mặt đất hiện lên một vùng sáng, bóng dáng nàng kéo dài ở bên trong, giống như vây hãm, không thể nào giãy dụa.

Màn đêm nặng nề, bóng tối vô biên.

Sáng sớm hôm sau, cửa bị đẩy ra, gió từ bên ngoài tràn vào, Thư Thư đứng ở cửa, bạch y phiêu dật. Nếu không phải biết thủ đoạn của hắn, chỉ nhìn đến hắn dung nhan tuấn mĩ cùng phong tư thanh khiết, thật sự là thoáng như tiên nhân.

Tiểu Từ từ trên giường nhảy xuống, đề phòng nhìn hắn.

Hắn chậm rãi thong thả bước vào, trên môi nở một nụ cười thản nhiên.

– “Ngươi có phải hay không luôn chờ ta đến?” Hắn cười nhìn Tiểu Từ, giọng điệu đùa bỡn, trong mắt mơ hồ dâng lên một cỗ ái muội, tựa hồ cùng người ngày hôm qua uy hiếp nàng không quan hệ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ thấy thần sắc hắn hòa hoãn, giật mình. Nàng khép mi mắt, thấp giọng nói: “Đúng, ta đói bụng, nghe nói kinh thành có rất nhiều đồ ăn ngon, ngươi có thể mang ta ra ngoài mở mang tầm mắt không?”

Bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện của nàng, đôi mắt mơ hồ ẩn dưới tầng lông mi dày, xác thực làm cho người ta thấy thương yêu. Thư Thư nhìn quen bộ dáng phản kháng không khuất phục của nàng ngày hôm qua, hôm nay nàng như vậy thật nằm ngoài dự kiến của hắn. Trái tim hắn không hiểu sao mềm nhũn nói: “Được, niệm tình thái độ của ngươi đêm qua xem như nhu thuận nghe lời, hôm nay ta sẽ tận tình làm một chủ nhà hiếu khách.”

Đông thành, độc nhất vị.

– “Đây là trà lâu tốt nhất trong Kinh thành, như thế nào, ta có phải hay không đón tiếp nồng hậu, nhiệt tình hết lòng?”

– “Ừm.” Tiểu Từ nhìn điểm tâm trên bàn, đối Thư Thư thản nhiên cười, sau đó không khách khí đứng lên.

Thư Thư thấy nàng khuôn mặt trong trẻo dịu dàng, ngoan ngoãn nghe lời, có vẻ thập phần nhu thuận đáng yêu, trong lòng cũng thả lòng hơn nhiều.

Bên trong trà lâu khách đến càng nhiều, Tiểu Từ ăn no bụng, có sức lực, nàng đứng lên nhìn Thư Thư cười ngọt ngào, đột nhiên nụ cười chợt tắt, hô to một tiếng: “Phi lễ a!”

Tất cả mọi người trong trà lâu đều nhìn lại, Thư Thư lúc này mới phát giác, Tiểu Từ không biết từ khi nào đã đem váy mình xé rách một đường, lộ hết cả bắp chân trắng noãn.

Nhất thời cả trà lâu đầy tiếng ồn ào huyên náo, công khai lên án Thư Thư.

https://thuviensach.vn

– “Mới sáng sớm, đã nổi sắc tâm như vậy, thật sự là nhìn lầm người.”

– “Tiểu bạch kiểm, kéo hắn đi gặp quan.”

Tiểu Từ xách váy chạy xuống dưới lầu. Bàn ghế trong trà lâu chật chội, bước chân nàng lại cực kỳ nhanh nhẹn, tức thì bỏ xa Thư Thư.

Thư Thư cơn giận dữ nhất thời dâng lên cuồn cuộn. Hắn thả người nhảy xuống, Tiểu Từ ở phía trước chạy như điên, vân khởi cửu thức thế nhưng không kém, Thư Thư đuổi ra đường, lại chỉ nắm được góc áo nàng. Nàng cố tình chạy ra chỗ nhiều người, vừa chạy vừa hô “Cứu mạng”, “Phi lễ.”

Thư Thư chỉ cảm thấy thể diện mất hết, càng ngoan độc, cầm trên tay chiết phiến ném đi, lực đạo rất mạnh chiết phiến bay một đường đến đập vào chân Tiểu Từ, nàng ở phía trước quỵ xuống, ngã trên mặt đất.

Thư Thư tiến lên, điểm vào huyệt đạo của nàng, hừ lạnh một tiếng: “Ngươi quả nhiên không phải là người dễ bắt nạt, ta có ý tốt lại bị trở thành kẻ háo sắc.”

Tiểu Từ run nhè nhẹ, thầm than người ở kinh thành này như thế nào đều máu lạnh như thế, nhìn thấy một thiếu nữ bị truy đuổi, nhưng lại không có một người tiến đến hỏi thăm giúp đỡ.

Ánh mắt hắn khẽ đảo, đem nàng đang ngồi dưới đất ôm lấy, trên mặt lập tức thay bằng biểu tình dịu dàng thắm thiết. Người qua đường nhìn thấy, xem ra là một đôi uyên ương vui đùa ầm ĩ, nữ tử bản tính đùa dỡn, nam tử rộng lượng dung túng. Thư Thư bộ dáng phong lưu phóng khoáng, biểu tình quan tâm săn sóc, cuối cùng đưa đến vài cái ánh mắt ái mộ của nữ tử hai bên đường.

Tiểu Từ miệng không thể nói, thân không thể động, liền như vậy để hắn ôm đến xe ngựa. Lên xe ngựa, buông mành, vẻ tươi cười của hắn biến

https://thuviensach.vn

mất sạch sẽ.

– “Hôm nay là lần đầu tiên ngươi được ra ngoài, cũng là lần cuối cùng. Ta không có tính kiên nhẫn, cũng không muốn ép buộc ngươi, ba ngày sau sư phụ ngươi không đến, ta liền mang ngươi đi nơi khác.”

– “Nơi nào?”

– “Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Tiểu Từ đang muốn hỏi tới cùng, lông mày chợt nhíu chặt, đau đớn hít một hơi. Nguyên lai lúc nãy chạy trốn, trên chân không biết từ khi nào bị cắt một đường, giờ phút này bắt đầu cảm thấy đau.

Thư Thư cười lạnh một tiếng: “Tự làm tự chịu.”

Tiểu Từ tay chân không thể động, mắt thấy trên chân máu không ngừng chảy, Thư Thư thế nhưng nhắm mắt dưỡng thần. Nhất thời vừa giận vừa tức, mắng: “Tiểu nhân, vô sỉ, ti bỉ!” Mắng nửa ngày, lại không tìm thêm được từ nào khác, chỉ đem vài từ lăn qua lộn lại thay phiên dùng, mắng ba lần, đã thấy Thư Thư nở nụ cười.

Tay hắn vừa nhấc, máu của nàng đã ngừng chảy, lại xé váy của nàng, đem chân nàng quấn lại cẩn thận.”

– “Quả nhiên là cứng đầu, ngươi có biết, chân của nữ nhân chỉ để cho một mình trượng phu xem không, đáng tiếc, hôm nay ngươi để cho bao nhiêu người nhìn, chẳng lẽ là muốn…” Hắn cố ý không nói tiếp, ánh mắt đùa giỡn cùng chế nhạo.

Tiểu Từ suýt chút nữa hôn mê.

Trở về Họa Mi sơn trang, Tiểu Từ lại bị khóa trong sương phòng, hắn quả nhiên nói được làm được, suốt ba ngày chỉ đưa tới đồ ăn, nhưng lại

https://thuviensach.vn

không cho nàng bước ra khỏi cửa phòng nửa bước.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở vùng sơn dã tự do tự tại, như thế nào có thể chịu nổi bộ dáng của một tiểu thư khuê các. Nàng đem từng tấc trong phòng sờ tới sờ lui nhiều lần, cũng không tìm thấy bất cứ biện pháp nào có thể chạy trốn. Cuối ngày thứ ba, nàng có chút khẩn trương đứng lên, hắn tiểu nhân như vậy, nói sư phụ ba ngày không đến, sẽ đưa nàng đi, xác định không phải nơi nào tốt.

Chẳng lẽ là câu lan (nơi hát múa và diễn kịch)? Nghĩ tới đây, nàng túm lấy một cái bình sứ ném xuống đất, một thanh âm thanh thúy vang lên, những mảnh vỡ đầy đất lấp lánh ánh sáng, giống như trái tim tuyệt vọng và sợ hãi.

Thư Thư đẩy cửa bước vào, nhìn những mảnh vỡ đầy đất, cười nói: "Như thế nào, cô nương luẩn quẩn trong lòng, muốn cắt tay hay là cắt cổ?"

Tiểu Từ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng nhẹ, trúc ảnh phù tường, trong lòng nàng dâng lên một hy vọng xa vời, hắn nếu biết nàng bị bắt, sẽ đến cứu nàng sao? Nàng thở dài một tiếng, lại phủ quyết suy nghĩ của chính mình. Hắn kiên quyết rời đi, như chim bay về trời, cá bơi về biển. Như thế nào có thể quay đầu? Hơn nữa hắn căn bản không biết tình cảnh hiện tại của nàng?

Thư Thư có điểm kinh ngạc nhìn nàng giờ phút này ánh mắt mê ly lạnh nhạt, nàng mặc dù ở đây, nhưng tâm tư lại lơ lửng chốn nào rồi. Ánh mắt khẽ u sầu phiền muộn giống như ánh trăng giữa sương mù, khiến người ta nhịn không được muốn chạm vào.

Hắn có một khắc thất thần, ngược lại giật mình thoát ra.

Một lát phân phó tiểu nha đầu đến dọn những mảnh vỡ lộn xộn dưới chân bàn, cẩn thận đóng cửa lại, rời đi.

https://thuviensach.vn

Khoảng sân rộng rãi, nửa bức tường trúc ẩn hiện như tranh, Thư Thư ở trong gió đứng yên chốc lát, cách cửa sổ vọng vào một câu: “Ta sẽ đợi sư phụ ngươi thêm một ngày nữa.”

Tiểu Từ ở trong phòng cười khổ, sư phụ nếu biết nhất định sớm đã tới rồi, ba ngày không tin tức, đã nói nàng ở lại dược vương cốc chưa trở về. Đáng tiếc, tính tình Thư Thư, cũng là quá cẩn thận hồ nghi đi. Hai người mới gặp đã hiểu lầm, ba ngày qua, Tiểu Từ cũng hao hết tâm tư muốn chạy trốn, ở trước mặt hắn cư nhiên không có một tia tín nhiệm. Cho nên, nàng nếu nói ba câu, đến hai câu hắn không tin, câu còn lại khẳng định bán tính bán nghi.

Ngày thứ tư, hắn xuất hiện thần sắc ngưng trọng, ở trong phòng Tiểu Từ trầm mặc một lát, hỏi: “Sư phụ ngươi đến tột cùng có phải Tiếu Vân tiên tử hay không?”

– “Ta thật sự không biết.” Lời nói của Tiểu Từ giờ phút này đã không còn xúc động phẫn nộ như mấy ngày trước, mơ hồ có chút chột dạ. Mấy ngày nay, nàng cẩn thận nhớ lại, sư phụ xác thật rất giống người có nhiều bí mật, hàng năm đều có khoảng thời gian rời khỏi Cẩm Tú sơn đến dược vương cốc, có khi rất nhanh trở về, có khi lưu lại hơn hai tháng.

Thư Thư dùng chiết phiến gõ vào bàn, cười cười.

– “Được, nếu nàng không đến, lưu ngươi lại cũng không ích gì, không bằng bán người, bù lại tiền cơm.”

– “Ngươi nói cái gì?”

– “Lỗ tai ngươi không tốt? Đến đây, ta ở bên tai lặp lại tỉ mỉ một lần.” Thư Thư quả nhiên tiến gần hơn một chút, Tiểu Từ sắc mặt tái nhợt, có chút phát run nhưng mạnh mẽ trấn định.

https://thuviensach.vn

– “Là ngươi bắt ta tới, không thể đổ lỗi cho ta, hơn nữa, tiền cơm mấy ngày nay ta sẽ bồi hoàn.”

– “Vậy cũng không tính, phủ ta đồ ăn đều là trân bảo, rất đáng giá.”

– “Keo kiệt, ti bỉ, tiểu nhân, máu lạnh.”

Thư Thư vỗ quạt, khen: “Bản lĩnh mắng chửi người có chút tiến bộ, dùng được nhiều từ hơn rồi.”

Tiểu Từ nuốt cục tức, hận không thể xé tan dung nhan bạch ngọc kia.

Hắn chậm rì rì đi tới, thuận tay điểm huyệt đạo của nàng, sau đó cười nói: “Ta vốn không kiên nhẫn, đợi nhiều hơn một ngày, coi như là tiện nghi cho ngươi.” Nói xong, hắn đối với người ngoài cửa phân phó: “Chuẩn bị xe ngựa, đi Liễu Sao các.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tiểu Biệt

Ánh trăng như nước, chuyện cũ xa xôi.

Mười năm trong núi, năm tháng tựa như một dải lụa mềm ngâm trong nước, êm dịu đẹp đẽ. Mà những ngày qua quả thật là một cơn ác mộng, như hòn đá ném xuống mặt hồ, nổi lên gợn sóng. Nếu không phải Kế Diêu, nàng giờ phút này chỉ sợ đã tự tuyệt ở Liễu Sao các. Nhớ tới Thư Thư, nàng không khỏi rùng mình. Nguyên lai trên thế gian còn có nam nhân như vậy, cùng với Kế Diêu hoàn toàn bất đồng. Nếu Kế Diêu là trời quang trăng sáng, hắn chính là sóng ngầm cuồn cuộn, nghĩ đến đây nàng âm thầm ảo não, mới vừa rồi hắn là ỷ vào có Kế Diêu làm chỗ dựa, hung hăng mắng hắn vài câu hả giận.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng dễ chịu hơn nhiều, dần dần bình tĩnh trở lại.

Nàng nằm xuống giường kéo chăn, nghĩ đến Kế Diêu vừa rồi ở trong này ngủ, dưới chăn giống như còn sót lại hơi ấm của hắn, một loại hơi thở làm cho người ta cảm thấy an lòng, chính là như người bệnh trông mong có thuốc lâu ngày, rốt cuộc tâm định như nước.

Nàng bên môi hiện lên một nụ cười yếu ớt, suy nghĩ dần dần trôi xa, mông lung vào giấc ngủ.

Trời vừa hửng sáng, Kế Diêu đứng trước phòng Tiểu Từ, bàn tay nâng lên lại hạ xuống, qua vài lần, rốt cuộc gõ cửa. Không có động tĩnh.

Hắn nhìn chính mình một một đôi chân trần, bất đắc dĩ đập cửa, vẫn không có động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn cả kinh, đẩy cửa ra, nhìn thấy trên giường có người, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn khẽ đi tới trước giường, mặc giày vào, vừa nâng mi mắt thấy nàng vẫn còn đang ngủ, trên giường rơi xuống từng tia nắng sớm, mơn man trên lông mi nàng, có một cái bóng nho nhỏ.

Hắn thở dài, Kỳ thật trong lòng nghĩ lại mà sợ không thôi.

Ngày ấy, hắn mang theo phong thư xuống núi, hỏi qua rất nhiều người nhưng không ai biết Hoạ Mi sơn trang. Sau đó hắn tìm Tiểu Chu, mới biết hóa ra Họa Mi sơn trang ở kinh thành, có tiếng trên giang hồ đã hai mươi năm.

Hắn giục ngựa chạy tới kinh thành, không đến nửa ngày, đến được Họa Mi sơn trang, lại nghe hạ nhân cho biết chủ nhân đã đi Liễu Sao các. Đợi hắn biết Liễu Sao các là thanh lâu, suýt chút nữa tim phổi nứt ra.

Hoàn hảo, ông trời hậu đãi, nàng bình yên vô sự, bất quá xem ra bị dọa không nhẹ, suy nghĩ lại có chút hồ đồ, đêm qua, vừa hôn vừa nói một câu kia, thực là dọa chết hắn. Thực ra, nàng rất hiếm khi như thế. Nhớ tới hai năm sống chung gây sự vô cớ, khóe môi hắn có chút nhếch lên, vừa buồn cười vừa tức giận.

Nàng trở mình một cái, cúi đầu khẽ rên rỉ, mày càng nhíu chặt. Dưới chăn lộ ra nhiều mảng máu loang lổ. Kế Diêu cả kinh, nhẹ nhàng vén chăn lên. Chỉ thấy miếng vải bố trên chân của nàng, mơ hồ có vết máu. Hắn sờ sờ, xương cốt hoàn hảo, lại nhớ tới đêm qua đi đường cũng coi như không có gì trở ngại, cuối cùng yên tâm, ngồi xuống bàn chờ nàng tỉnh lại. Nắng sớm từ cửa sổ từng tấc từng tấc tràn vào. Đuôi lông mày của nàng dần dần giãn ra, lông mi chớp chớp, con ngươi chuyển động vài cái, mi mắt lật mở, giống như lá xuân ba tháng, tinh tế mềm mại.

Hắn lặng yên bước ra khỏi phòng, đóng cửa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ vươn vai, vừa tỉnh lại nháy mắt đã cảm thấy hồi hộp, nhìn thoáng qua hành lý trên bàn, hết thảy đều trôi qua. Có hắn ở đây.

Giày hắn không còn, nói vậy hắn đã sớm tới. Bây giờ đang ở đâu?

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, trong lòng nàng vui vẻ, khóe môi khẽ giương lên.

Kế Diêu đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một cái khay, mùi cháo bay tới thơm ngát, nàng đói bụng một đêm, cái mũi hấp háy, trong lòng càng thêm vui mừng.

– "Nhanh ăn đi."

Hắn vì nàng chuẩn bị một bát cháo gạo, đặt lên bàn, lại lột một quả trứng gà để vào trong, trứng gà nháy mắt chìm nghỉm.

Tiểu Từ cứ như thế nhìn bóng lưng của hắn, lưng hắn cũng không dày rộng, nhưng lại thẳng tắp như núi, làm cho người ta an tâm, tựa hồ như trời có sập, hắn cũng có thể lấy tay chống đỡ.

Nàng chậm rãi đi qua, đứng ở phía sau hắn, rất muốn đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, dán vào lưng hắn lắng nghe nhịp tim đập. Nhưng là, nhớ tới nụ hôn trên trống trơn đài, nhớ tới đêm qua hắn chạy trối chết, nàng chỉ biết cười khổ.

– "Ăn đi, ta phải đi mua một con ngựa."

– "Vì sao?"

– "Ta sợ nó không chịu được sức nặng của hai người."

Tiểu Từ lẩm bẩm một tiếng: "Đêm qua không phải cũng hai người cưỡi đó sao."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nghẹn họng, hai người cười một ngựa, chỉ sợ qua vài ngày trên giang hồ sẽ truyền đến lời ong tiếng ve. Hắn không thể nói rõ, Tiểu Từ tính tình tùy ý, từ nhỏ sống trong núi quen tự do, làm sao biết miệng lưỡi thế gian đáng sợ như thế nào. Hắn quay đầu nhìn nàng, chỉ chỉ vào chén cháo trên bàn.

– "Mua ngựa rồi mua y phục cho ngươi, ngươi thế này làm sao ra đường." Trong mắt mắt rõ ràng mang theo thương tiếc, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng.

Tiểu Từ nhìn xuống tà váy của mình, ngượng ngùng cười cười. Nàng ngồi đối diện hắn, ăn một ngụm cháo liền không tự chủ liếc mắt nhìn hắn một cái, dưới nắng sớm khuôn mặt hắn càng thêm vài phần tuấn dật.

Ăn cơm xong, Kế Diêu kéo nàng đi chợ ngựa. Dọc đường, cảnh xuân tươi đẹp hiện ra trước mắt, gió xuân phơi phới lướt qua tay, khẽ vuốt ve vỗ về.

Người ở chợ ngựa không nhiều, Kế Diêu chọn một con, quay đầu đối Tiểu Từ nói: "Lại đây thử xem."

Tiểu Từ theo lời đi qua, hắn đỡ lấy cánh tay nàng, thân thể nàng khẽ động, ngồi ở trên lưng ngựa, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy choáng váng, trước mắt mơ hồ, nàng một phen nắm lấy tay Kế Diêu, nhảy xuống ngựa.

– "Làm sao vậy?"

– "Ta có chút khó chịu, đầu choáng váng."

Hắn hỏi một câu: "No quá?"

Tiểu Từ liếc mắt nhìn hắn, chưa từng nghe qua no đến chóng mặt.

https://thuviensach.vn

Hắn đỡ cánh tay nàng, nhìn xung quanh một chút, nói: “Đi tìm y quán xem sao, có thể do bị hoảng sợ.”

Tiểu Từ miễn cưỡng đi vài bước, đột nhiên dừng lại, không yên nói: “Bệnh trạng này rất giống bị trúng độc, bất quá, đồ ăn mấy ngày nay ta đều lưu ý qua, cũng không thấy dấu hiệu hạ độc.”

Kế Diêu sắc mặt lạnh lùng, suy nghĩ một lát nói: “Thư Thư, sau khi chúng ta rời đi cũng không truy đuổi, có phải đã hạ độc ngươi, biết chúng ta sẽ phải về tìm hắn.”

Tiểu Từ biến sắc, cắn răng dậm chân nói: “Tiểu nhân bỉ ổi.”

Kế Diêu nắm trường kiếm, thản nhiên cười: “Hắn không phải là đối thủ của ta.”

Hắn cười như ánh mặt trời chiếu sáng trên đầu, đem sự sợ hãi của nàng từng chút đánh tan.

Họa Mi sơn trang, Thư Thư chắp tay đứng, giống như nghênh đón khách quý.

Hắn cười cười, hứng thú nhìn Tiểu Từ: “Đi rồi quay lại, xem ra ngươi thực sự băng tuyết thông minh.”

Rõ ràng là lời tán dương nhưng từ trong miệng hắn lại mang theo cảm giác mát mẻ. Không hiểu vì sao, vừa nhìn thấy hắn, Tiểu Từ liền cảm thấy lạnh cả người. Nàng đứng phía sau Kế Diêu, cầm chặt tay hắn. Tay hắn chỉ có chút giật mình, rồi tùy ý để nàng nắm chặt.

Kế Diêu đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi hạ độc nàng?”

Thư Thư giương mi mắt: “Không có.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cả giận nói: “Nói dối! Ta tuy rằng không phải là cao thủ gì, nhưng một chút dấu hiệu trúng độc đơn giản chẳng lẽ không nhận ra, ngươi rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì?”

Thư Thư cười lớn: “Ta biết sư phụ ngươi là cao thủ dụng độc, tự nhiên, ngươi cũng biết một biết hai. Cho nên ta cũng không hao tâm tổn trí hạ độc. Độc của ngươi, là tự mình mắc phải, đừng trách ta.” Hắn phe phẩy quạt, cười rất đắc ý, cũng thật vô tội.

Tiểu Từ hít một ngụm khí lạnh, quả nhiên là trúng độc. Cẩn thận hồi tưởng, lại không biết mình khi nào thì bị dính.

Kế Diêu vung trường kiếm đặt lên vai Thư Thư, mui kiếm đã muốn chạm vào cổ hắn. Bất thình lình, nhưng Thư Thư căn bản lại không có ý tránh né, chỉ dùng ngón tay kẹp vào mũi kiếm, cười thành tiếng, vẻ mặt không sợ hãi.

– “Nàng mấy ngày trước cắn ta. Ta quên không nói, máu ta có độc, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng đủ làm cho người ta choáng váng. Bất quá thời gian dài, rốt cuộc như thế nào, ta cũng không rõ.”

– “Ngươi!” Tiểu Từ tức giận, nguyên lai lại có người như vậy, quả nhiên là ác nhân, ngay cả máu cũng đều có độc!

– “Đem giải dược ra đây.” Kế Diêu nhìn hắn bộ dáng thực chán ghét, cũng lười cùng hắn nhiều lời, chỉ dùng kiếm trong tay nói chuyện.

Thư Thư lấy tay chạm vào lưỡi kiếm, thanh âm nhàn nhã: “Giải dược ta tự nhiên là có, bất quá ta muốn thỉnh Kế công tử giúp ta làm một chuyện.”

– “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

– “Ta muốn mời sư phụ nàng đến Họa Mi sơn trang một chuyến, không có gì quan trọng, bất quá là muốn nàng chữa bệnh cho một bằng hữu của ta, nghe nói nàng là người duy nhất có thể trị khỏi bệnh này.”

Kế Diêu do dự một lát, nhìn thoáng qua Tiểu Từ, nói: “Được, ngươi đưa giải dược cho nàng, ta đi.”

– “Việc này, ngươi mời sư phụ tới, ta tự nhiên đưa cho nàng giải dược, ngươi nghĩ rằng ta thích lưu nàng lắm sao, chưa từng thấy qua nữ nhân nào như nàng, xảo trá tai quái một khắc sống không thể yên ổn.” Hắn liếc mắt nhìn Tiểu Từ một cái, chậc lưỡi hai tiếng, lại nói: “Cũng không biết ai về sau số khổ cưới nàng, chỉ sợ bị giày vò đến chết.”

Tiểu Từ tức giận suýt chút nữa quay lưng bỏ đi.

Kế Diêu nhưng lại lạnh nhạt cười: “Việc này không nhọc công tử lo lắng. Bất quá, không lấy được giải dược, ta sẽ không đi. Đối với quân tử, ta thủ tín, đối với tiểu nhân thì phải đề phòng.”

Thư Thư thân thể cứng đờ, cười nói: “Được. Giải dược ở chỗ này, ta trước cho nàng ăn vào, nếu ta làm quân tử, Kế công tử có hay không cũng sẽ làm quân tử?”

– “Đương nhiên.”

– “Kế Diêu, đừng nghe hắn.”

Kế Diêu cầm tay nàng.

Thư Thư lấy ra một viên thuốc, ném qua. Kế Diêu vung trường kiếm, quét lấy viên thuốc đưa cho Tiểu Từ.

Tiểu Từ nhìn viên thuốc, có chút lo lắng.

https://thuviensach.vn

– “Không sao, ngươi ăn nếu không tốt, ta sẽ đem xương cốt hắn hầm canh cho ngươi bồi bổ cơ thể.”

Kế Diêu nhìn Tiểu Từ nói một câu, mâu quang vừa chuyển, dừng ở trên người Thư Thư, cười nhẹ, ánh mắt sắc bén như mũi kiếm lao đến.

Tiểu Từ bật cười, nuốt viên thuốc, nói: “Ta mới không cần uống canh độc, sợ tim phổi thối rữa.”

Thư Thư giật giật khóe miệng, trong lòng có chút thất bại, ở trong lòng nàng, hắn ti bỉ, vô sỉ, hiện tại còn độc như xà.

Viên thuốc mát lạnh, như một dòng suối chảy vào lục phủ ngũ tạng. Tiểu Từ từ nhỏ chơi đùa với dược thảo, giờ phút này cũng biết phân biệt được thật giả, vừa lòng đối Kế Diêu gật đầu cười.

Kế Diêu yên lòng, đối Thư Thư nói: “Được, ta bây giờ đi dược vương cốc.”

– “Nàng, phải lưu lại.” Thư Thư dùng đầu quạt chỉ Tiểu Từ, cười nói.

Tiểu Từ nắm chặt tay Kế Diêu, cả người lạnh lẽo, không vui nói: “Vì sao?”

– “Nếu các ngươi bỏ chạy, ta chẳng phải ở nơi này ngốc chờ?”

– “Chúng ta không phải loại tiểu nhân tỉ bỉ như ngươi.”

– “Việc này, lòng người không thể không phòng, Kế công tử vừa rồi đã đáp ứng, ta làm quân tử, như thế nào, Kế công tử muốn đổi ý sao?”

Kế Diêu bất đắc dĩ, nhưng thấy vừa rồi hắn cũng có thành ý giao ra giải dược, lưu Tiểu Từ ở lại chẳng qua là sợ hắn thất tín chạy lấy người. Hắn suy nghĩ một lát, nói: “Được, nàng lưu lại, bất quá nếu ngươi dám đụng vào một sợi tóc của nàng, kiếm của ta sẽ không lưu tình.”

https://thuviensach.vn

– “Vậy, Kế công tử vẫn nên kiểm tra xem trên đầu nàng có bao nhiêu sợ tóc đi, bản công tử không thể đảm bảo nàng tưởng niệm người nào đó, không có cách nào giải sầu, chính mình giật đứt tóc.” Thư Thư ở trên người Kế Diêu và Tiểu Từ quét qua quét lại vài lần, ý tứ không cần nói cũng biết.

Tiểu Từ vừa thẹn vừa giận, vụng trộm liếc nhìn Kế Diêu, không biết có phải do mặt trời chiếu vào, sắc mặt hắn thoáng có chút hồng.

Nàng giật mình, lại nghe Thư Thư cười gượng. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hận không thể lấy một quả trứng gà nhét vào miệng hắn, lại dùng trứng gà che đi đôi mắt phượng kia.

Kế Diêu thấp giọng nói: “Ta đi tìm di nương, ngươi ở lại đây cẩn thận một chút. Ta phóng ngựa đi bất quá chỉ mất vài ngày, ngươi an tâm chờ ta.”

– “Được.” Tiểu Từ bất đắc dĩ đáp ứng, nhìn thoáng qua Thư Thư, đã thấy hắn ý cười thoải mái. Kế Diêu rút tay về, lòng bàn tay nàng đột nhiên cảm thấy lạnh.

Hắn nhảy lên ngựa, giục ngựa phóng đi.

Lòng bàn tay trống rỗng lan tràn tới tận tâm, nàng phóng mắt ra xa nhìn bóng con tuấn mã cùng y phục trắng như tuyết của hắn. Họa Mi sơn trang trên đường đầy liễu rủ, bóng dáng hắn biến thành một điểm trắng, dần trở nên mơ hồ rồi phút chốc không thấy nữa.

– “Tiểu Từ cô nương, vẫn là trở về đi, chớ để gió thổi rớt mấy cọng tóc, Kế công tử quay về lại muốn hầm xương ta nấu canh.”

Thư Thư ngữ điệu lạnh lẽo tận xương, lại mang theo vài phần trêu chọc, chiết phiến trong tay phe phẩy vài cái rồi khép lại, quay người đi vào thôn trang.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tắm Rửa

Đạo đãi khách của Thư Thư hiển nhiên so với lần đầu tốt hơn rất nhiều, đặc biệt cấp cho Tiểu Từ hai nha hoàn, một tên Tiểu Ngọc, một tên Tiểu Yên. Ban đầu Tiểu Từ còn nghĩ rằng Thư Thư có ý cải tà quy chánh, cũng có thành ý đãi khách. Qua một vài canh giờ nàng mới biết được, nguyên lai Thư Thư bất quá an bài bên người nàng hai giám thị. Mặc dù thuận tiện hơn một chút, nhưng bất cứ lúc nào Tiểu Ngọc và Tiểu Yên cũng thủ ở bên ngoài.

Xem ra các nàng cũng có chút công phu, hơi thở trầm ổn, phong thái nhanh nhẹn. Ở bên cạnh Tiểu Từ luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Tiểu Từ khó nói được cái gì, dù sao các nàng cũng chỉ nghe lời Thư Thư. Chỉ có thể nói Thư Thư người này không dễ tin tưởng bất kỳ ai, mặc dù có lời hứa hẹn của Kế Diêu nhưng vẫn đề phòng, sợ nàng chạy mất. Quả nhiên là lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử a, Tiểu Từ thực buồn bực nhìn những đóa hoa đỗ quyên bên ngoài cửa sổ, nghĩ đến giờ phút này hoa đỗ quyên trên Cẩm Tú sơn cũng đang nở rộ, nhuộm hồng sắc xuân. Mà chính mình, giống như chim quyên, bị nhốt vào cái lồng giam nho nhỏ này. Thư Thư, thật đáng giận!

Vừa nhắc tào tháo tào tháo đến. Tiểu Từ nhìn thoáng qua độc xà, trong đầu bắt đầu đủ loại từ ngữ xỉ vả.

– “Vọng đế xuân tâm thác đỗ quyên.” Hắn cười ha ha một tiếng, ý vị thâm trường. Tiểu Từ sửng sốt, nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, nhất thời sắc mặt ửng đỏ, một cỗ khí thế liền tan.

https://thuviensach.vn

Thư Thư nhìn nàng, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, trên da thịt trắng như tuyết nổi lên từng rạng mây hồng, dệt hoa trên gấm. Vẻ mặt như vậy, là vì người nào mà rực rỡ. Hắn có chút không vui, trong lòng hậm hực.

Hắn phe phẩy quạt, thản nhiên nói: “Cô nương nếu cảm thấy bực bội khó chịu, chi bằng đến sau hoa viên đi dạo.”

Tiểu Từ nghe vậy nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, ánh mắt sáng ngời.

Hắn xoay người bước ra khỏi cửa. Tiểu Từ thấy hắn đi rồi, lập tức đứng dậy hướng về hậu hoa viên, Tiểu Ngọc Tiểu Yên theo sát phía sau.

Hậu hoa viên là một khu vườn xuân đầy màu sắc, muôn hoa đua màu khoe sắc, mắt nàng lấp lánh, quả thực so với ngồi trong phòng dễ chịu hơn.

Trên hành lang một vị nữ tử dựa vào bên tường, mi mắt buông xuống, nước mắt chưa khô. Tiểu Từ ngẩn ra, nhận ra đây là đây là Mộ Dung phu nhân ngày hôm đó mình nhìn thấy trong phòng.

Mộ Dung phu nhân vừa nhìn thấy nàng, vội lấy khăn lau nước mắt. Cười tiếp đón: “Tiểu Từ cô nương.”

Tiểu Từ đi qua, ngồi xuống bên cạnh, suy nghĩ một chút thấp giọng nói: “Sư phụ ta có thể vài ngày nữa sẽ trở lại, phu nhân không cần quá mức đau buồn.”

Mộ Dung phu nhân thở dài một tiếng: “Ta gả cho hắn đã mười năm, hắn suốt ngày bôn ba trong chốn giang hồ, thật vất vả lấy được chức vị minh chủ, ta nghĩ, cuối cùng hắn có thể ở mãi bên cạnh ta, không ngờ lại thành như thế này.”

– “Ông ta là minh chủ võ lâm?” Tiểu Từ mở to hai mắt, khó có thể tin.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung phu nhân cười khổ: “Hư danh có ích lợi gì? Bộ dáng này muốn hiệu lệnh minh chủ võ lâm còn không phải người si nói mộng.”

– “Phu nhân, ông ta nếu thân là mình chủ võ lâm, tự nhiên võ công cao cường, làm sao có thể dễ dàng trúng độc?”

– “Độc này không mùi không vị, mãi đến khi hắn mê man, ta mới biết được hắn trúng độc, may mắn Thư công tử trượng nghĩa tương trợ.”

– “Hắn?” Tiểu Từ vừa nghe nhắc đến mấy chữ “Trượng nghĩa tương trợ” vốn định cười, nhưng thấy vẻ mặt u sầu của Mộ Dung phu nhân, lại nhịn xuống.

– “Chỉ sợ hắn có mưu đồ khác, phu nhân vẫn nên cẩn thận là tốt hơn.” Tiểu Từ nghĩ nghĩ, rốt cuộc nhịn không được, đem lời trong lòng nói ra.

– “Sẽ không, Thư công tử là người vô cùng tốt, sau khi phu quân trúng độc, bằng hữu trên giang hồ đều trốn không kịp, kính nhi viễn chi. Chỉ có Thư công tử niệm tình cũ, cố ý đem phu quân an bài vào Họa Mi sơn trang dưỡng bệnh. Lại có lòng đi thỉnh sư phụ cô nương đến chữa bệnh, thật sự là hoạn nạn gặp tri giao.”

– “Thật không?” Tiểu Từ vặn hỏi một câu, trong lòng nhưng lại có chút không tin. Nghĩ đến những thủ đoạn của hắn, tâm nàng sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

– “Thư công tử là người cực hào sảng, ra tay hào phóng, ở trên giang hồ rất có tiếng tăm, cô nương không biết sao?”

Xem ra tên này rất được lòng nhiều người. Tiểu Từ bĩu môi, không muốn ở trước mặt Mộ Dung phu nhân nhiều lời, chỉ nói: “Ta sống ở vùng sơn dã, kiến thức hạn hẹp, đối với chuyện trên giang hồ thực sự biết rất ít.”

– “Thư công tử là người tốt, cô nương về sau sẽ biết.”

https://thuviensach.vn

– “Ta mới không muốn cùng hắn có cái gì về sau, hy vọng vĩnh viễn đều không gặp lại hắn.” Tiểu Từ hừ một tiếng. Người tốt? Hắn nếu xem là người tốt, trên đời này còn có ngươi xấu sao?

Mộ Dung phu nhân cười cười. Đột nhiên nói: “Ta thấy công tử đối với cô nương rất tốt, gian phòng cô nương đang ở tên là Bảo Quang các, nghe nói bên trong bài trí đều là những thứ có giá trị, đủ để mua được vài con phố.”

– “Thật sự?” Tiểu Từ sửng sốt, nhớ tới cái bình nhỏ ngày hôm trước nàng đập nát.

Nàng không muốn tiếp tục cùng Mộ Dung phu nhân nói chuyện phiếm, đứng dậy cáo từ, trở về phòng. Quả nhiên, không nhìn kỹ, nàng cũng không chú ý tới cánh cửa phòng được đẽo gọt trang trí rất khéo léo.

Một bảng gỗ nhỏ, ở trên viết ba chữ nhỏ nhắn tinh tế “Bảo quang các”, như một đóa hoa không hề hấp dẫn người chú ý.

Nàng cười đánh giá cách bài trí trong phòng, cầm lên đặt xuống. Âm thầm nghĩ rằng, hắn nếu lại khi dễ nàng, nàng sẽ đem cả căn phòng này phá nát, làm cho hắn tức chơi! Nghĩ đến đây, “Phì” cười một tiếng, cảm thấy chính mình không sợ gì mà không ra đòn sát thủ.

Thư Thư lại đi vào, vẻ mặt có chút hòa hoãn. Nhìn thấy nàng bộ dáng thập phần vui vẻ, có chút kinh ngạc hỏi: “Đang nghĩ cái gì?”

Tiểu Từ giơ lên một cái bình, hỏi: “Cái này bao nhiêu bạc?”

– “Không nhiều lắm, ước chừng năm trăm lượng.”

Không nhiều lắm? Năm trăm lượng! Tiểu Từ ngẩn ra, không đủ, đặt xuống. Lại cầm lên một ống đựng bút bằng phỉ thúy, hỏi: “Còn cái này?”

https://thuviensach.vn

– “Trên dưới một trăm hai.”

Nga, vẫn chưa đủ. Cuối cùng cầm lấy một con bạch ngọc tì hưu nho nhỏ hỏi: “Cái này?”

Thư Thư chau mày: “Vật nhỏ không nhớ rõ.” Hắn không hiểu vì sao nàng đối với những đồ vật này nổi lên hứng thú.

Con Tỳ Hưu, không phải Kỳ Hưu không có ở Việt Nam. Nó là sản phẩm tưởng tượng của người Trung Quốc. Hình dáng giống con Kỳ Lân nhưng dài người hơn 1 chút vì là rồng con. Trong truyền thuyết về con rồng ở Trung Quốc, Tỳ Hưu là con út (con thứ 9), sinh ra bị dị tật bẩm sinh, không có hậu môn. Vì bị dị tật nặng như vậy, lại không có đội ngũ Đại phu cao cấp và phương tiện cứu chữa hiện đại nên sau vài ngày chào đời, Tỳ Hưu thăng thiên. Ngọc Hoàng Thượng đế thấy Tỳ Hưu khóc oe oe thảm thương nên rất lấy làm đau xót, cho rằng đó là lỗi của mình gây ra nên đã cho Tỳ Hưu trở lại nhân gian, hiển linh thành thần.

Tiểu Từ kiên quyết đem tì hưu ném trên mặt đất, sau đó chống nạnh cười nói: “Nếu lần sau còn khi dễ ta, ta liền đập tan một ngàn lượng vật của ngươi, hừ hừ.” Nàng tự nhận là uy hiếp này rất kinh sợ, nhưng ánh mắt Thư Thư cũng không động một phần, cười như không có chuyện gì.

– “Nghìn vàng khó mua được nụ cười. Ngươi cứ tùy ý đập.”

Hắn xoay người một cái, rời đi.

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, lại nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, chính mình cảm thấy đau lòng. Xem ra làm người xấu không phải cứ muốn là được. Nàng thở dài một tiếng, vừa mới nảy sinh biện pháp áp chế hắn xem ra không có hiệu quả! Uổng phí hy sinh một cái bạch ngọc tì hưu.

https://thuviensach.vn

Thư Thư giống như thực lo lắng cho nàng, thường thường dạo qua Bảo Quang các vài vòng, cũng không nói gì, lại không biết đang nghĩ cái gì, chỉ là ánh mắt âm tình bất định đảo qua trên người nàng, làm cho lông tơ trên người nàng đều dựng đứng.

Ngày thứ hai, Thư Thư coi như so với hôm qua thân thiện hơn vài phần, cố ý sai người mang tới cho nàng mấy bộ y phục.

Vài món sam y mùa xuân, vừa nhìn đều là chất liệu thượng hạng. Tiểu Từ vốn không muốn cảm kích, thế nhưng bị hắn một đường cưỡng ép từ Cẩm Tú sơn về đây, một bộ y phục để tắm rửa cũng không có, y phục trên người mặc đã qua năm ngày, lại ở trà lâu bị chính mình tự tay xé rách, sớm chật vật không chịu nổi.

- "Tiểu Yên, ta muốn tắm rửa, phải đi nơi nào?"

Tiểu Yên chần chừ một lát, nói: "Ta đi hỏi chủ nhân."

Chỉ chốc lát, nàng trở về, nói: "Cô nương, mời đi theo ta."

Tiểu Yên dẫn đường, Tiểu Ngọc theo phía sau, đưa Tiểu Từ đến một cái hồ tắm sau viện, nghĩ là ôn tuyền từ trên núi dẫn xuống, nước bên trong lượn lờ bốc lên một tầng hơi nước mỏng manh, tỏa ra mùi vị ôn nhuận.

- "Cô nương, mời."

Tiểu Từ nhìn hai người không hề có ý tứ rời đi, sắc mặt đỏ lên, nói: "Chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn ta tắm sao?"

- "Nô tỳ không dám, đây là phân phó của chủ nhân, mời cô nương."

Tiểu Từ cắn răng hận một tiếng "Thư Thư", thấp giọng nói: "Các ngươi cầm quần áo chờ ở bên ngoài, chờ ta tắm xong, sẽ gọi các ngươi vào.

https://thuviensach.vn

Ta không có quần áo tự nhiên sẽ không chạy được, cái này nhị vị có thể yên tâm.”

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Yên liếc nhìn nhau, rốt cục cầm quần áo đi ra ngoài.

Tiểu Từ thở phào nhẹ nhõm, cởi quần áo bước xuống ôn tuyền. Nước trong hồ có độ ấm vừa vặn thích hợp với da thịt, trong nước còn có một cái tháp bạch ngọc, cỏ thể nửa nằm nửa ngồi dựa vào, đem thân thể ngâm trong nước. Nàng chậm rãi khuấy đảo dòng nước, nhìn cột nước ở trên da thịt nõn nà lăn xuống, đột nhiên nhớ tới ngày trước Kế Diêu ở giữa ôn tuyền. Mặc dù không có người, nàng cũng bất giác bưng kín hai má, chỉ cảm thấy da thịt phi thường nóng, một màn kia nhưng lại rõ ràng ngay trước mắt, giống như nhìn thấy những bọt nước loang loáng trên ngực hắn.

Tiểu Yên đứng ở cửa, gọi một tiếng: “Chủ nhân.”

Thư Thư nhướng mày, thấp giọng nói: “Sao không trông chừng nàng?”

Tiểu Ngọc giơ quần áo trong tay nói: “Nàng nói chúng ta cầm quần áo của nàng, nàng không thể chạy.”

- “Nàng sẽ không mặc y phục bẩn chạy sao?”

Thư Thư cười lạnh, nha đầu kia, tựa như một con chim non không an phận. Hắn nghe bên trong có tiếng nước liền thoáng yên tâm, bàn tay vén màn lên chần chừ một chút lại buông.

Kia một ngày ở Liễu Sao các, hắn vốn định tự mình kiểm tra, lại bị Kế Diêu cắt ngang. Mà nay, không biết như thế nào, lại không có sự ngoan tuyệt như lúc đó, hắn sợ nàng đối với mình càng thêm chán ghét.

Tiểu Ngọc lên tiếng, vén rèm đi vào.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ kinh hô một tiếng, trầm trong nước.

Tiểu Ngọc cười nói: “Cô nương, ta đem y phục tới.”

Tiểu Từ sắc mặt đỏ bừng, nói: “Ngươi đặt ở bên cạnh đi.”

- “Công tử muốn ta mặc cho cô nương.”

Tiểu Từ vừa thẹn vừa vội, nói: “Ta tự làm được.”

Thư Thư ở ngoài rèm thong thả nói: “Nếu không cho nàng ta thị hầu, bản công tử đích thân giúp ngươi.” Nói xong dùng quạt vén rèm lên, leng keng, trong lúc đó, quạt giấy nửa tiến nửa lui, trêu đùa những hạt châu trên bức rèm, trong lòng Tiểu Từ kinh hoảng.

Thư Thư chết tiệt! Thật sự là ti bỉ hạ lưu! Tiểu Từ cắn răng, từ trong dòng nước đứng lên, bọt nước chảy xuống, da thịt nàng như khối noãn ngọc tỏa sáng rực rỡ, dáng người thướt tha đầy đặn.

Tiểu Ngọc đem y phục khoác vào trên người nàng, cẩn thận trên dưới đánh giá, ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Tiểu Từ rất không tự nhiên, có chút xấu hổ, ảo não buồn bực: “Tiểu Ngọc, ngươi nhìn cái gì? Trên người ngươi không phải cũng có sao?”

Tiểu Ngọc “phì” cười thành tiếng, nháy mắt mấy cái: “Là chủ nhân muốn ta xem, trên người cô nương phải hay không có cái gì đó.”

Tiểu Từ vừa xấu hổ vừa tức giận, Thư Thư, quả nhiên cho tới bây giờ không có ý gì tốt. Lúc nàng tắm rửa còn phái người đến quan sát, sau đó một hồi phải tỉ mỉ báo lại cho hắn sao? Tiểu Từ suýt nữa hôn mê, hận không thể giờ phút này đem Thư Thư nướng ăn.

Tiểu Ngọc giúp nàng mặc quần áo xong lập tức đi ra ngoài, sau đó đối với Thư Thư đang ở ngoài rèm bẩm báo: “Có hai cái.”

https://thuviensach.vn

- “Hai cái?” Thư Thư ngạc nhiên nói.

- “Vâng, một cái bên cánh tay trái, giống một đóa hoa anh túc, cái kia ở bên cánh tay phải, là một chấm nhỏ hình tròn.”

- “Cánh tay phải?” Thư Thư lẩm nhẩm một tiếng, giật mình nhẹ nhàng cười, trong ngực không hiểu sao khẽ động.

Tiểu Từ đứng ở bên trong, rõ ràng nghe thấy Thư Thư và Tiểu Ngọc nói chuyện, tức giận nghiến răng nghiến lợi, xấu hổ như rạng mây đỏ trải rộng, nhưng không có dũng khí đẩy mành đi ra trừng mắt với tên độc xà kia. Hắn ngay cả trên người nàng có bao nhiêu hồng ấn đều hỏi rành mạch. Thật sự là nhục nhã, nàng giờ phút này thật muốn một kiếm giết chết hắn, lại ngượng ngùng ngay cả một bước chân cũng không đi nổi.

Đợi hồi lâu, bên ngoài rốt cuộc không có người. Tiểu Từ hít sâu một hơi, cảm thấy tâm tình bình tĩnh hơn rất nhiều. Nàng đẩy bức rèm che, bỗng nhiên đập vào mắt là khuôn mặt Thư Thư ý vị thâm trường, nụ cười ái muội như tìm tòi nghiên cứu, cười gian, cười xấu xa! Tiểu Từ mặt bắt đầu nóng bừng, ánh mắt không có điểm dừng. Nàng cắn môi, nắm quyền, trong lòng tự nhủ: quân tử báo thù, mười năm không muộn. Quên đi, cừu cũng không cần báo, vĩnh viễn không thấy hắn là tốt nhất!

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đoạn Tuyệt Nhớ Nhung

Dược vương cốc cũng không dễ tìm, Kế Diêu đi loanh quanh dưới khe núi hơn nửa canh giờ mới được một người tiều phu chỉ dẫn đến cửa cốc. Một rừng đào trải dài bất tận, cỏ xanh tươi tốt, lác đác vài đóa hoa mới hé nụ, có vài phần giống chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong rừng đột nhiên truyền đến một thanh âm trong trẻo tựa chuông gió: "Ngươi trúng một loại độc tên là tiệm thâm."

– "Thỉnh cô nương chỉ giáo." Một giọng nam trầm có chút run run.

Kế Diêu dừng bước, đưa mắt quan sát.

– "Tiệm thâm ngươi cũng không rõ sao? Chất độc từ bên ngoài, dần dần xâm nhập. Ngày thứ nhất chẳng qua da thịt có chút ngứa, ngày thứ hai xương cốt bắt đầu đau nhức, sang ngày thứ ba, ngươi dần dần thấy đau bụng, đau đầu, đại khái nhịn không quá sáu ngày."

Thanh âm kia có phần run rẩy: "Cô nương cứu ta!"

– "Ta tại sao phải cứu ngươi?"

– "Cô nương chẳng phải là cháu gái của dược vương sao? Nghe nói dược vương là người nhân nghĩa, thỉnh cô nương cứu mạng!" Bùm một tiếng, hán tử kia quỳ sụp xuống đất.

Nàng kia thế nhưng cười rộ lên: "Ai nói với ngươi ông nội ta có nhân nghĩa? Không phải là ngươi tự biên tự diễn đi, ha ha, trong giang hồ nói

https://thuviensach.vn

ông ta y thuật cao minh còn được, tính tình kỳ quái cũng không sai, nhưng chưa từng nghe qua ông ta có nhân có nghĩa. Hừ, ta hận nhất là những kẻ nói dối."

Nàng quay người lại, làn váy đỏ rực lướt qua. Hán tử kia một phen nắm lấy gấu váy nàng cầu xin: "Thỉnh cô nương cứu mạng, tại hạ xin ghi nhớ đại ơn đại đức của cô nương!"

– "Không cần, trở về chuẩn bị hậu sự đi."

Kế Diêu hít một ngụm khí lạnh, người như vậy không xứng với một chữ "Y". Hắn rảo bước tiến lên, ôm quyền nói: "Cô nương xin dừng bước!"

Nàng kia xoay người, dung nhan xinh đẹp nhưng sắc mặt lại lạnh lùng. Nàng nhíu mày hỏi: "Ngươi là ai?"

– "Tại hạ Kế Diêu, cứu một mạng người đối với cô nương bất quá chỉ là tiện tay, mà đối với hắn, chính là mạng sống, còn liên lụy cha mẹ thê nhi rất nhiều người. Cô nương sao không tích đức làm việc thiện cứu hắn?"

– "Hừ, ngươi làm sao biết là chỉ tiện tay? Ngươi có biết rằng muốn hái được dược thảo kia phải lên tận đỉnh tuyết sơn! Ta với hắn vốn không quen biết, vì sao phải lãng phí dược thảo quý giá để cứu hắn. Thời điểm ta hái thuốc nếu có gì bất trắc, ai tới cứu ta?"

Nguyên lai còn có nữ tử miệng lưỡi sắc bén như vậy. Kế Diêu bị chất vấn á khẩu không trả lời được. Muốn phản bác lại cảm thấy lời nào của nàng cũng có lý.

Nàng kia nhìn thoáng qua đại hán nói: "Chỉ có thể trách chính ngươi không cẩn thận, biết rõ giang hồ hiểm ác, còn hứng thú xông pha, ta có hai chữ tặng cho ngươi: xứng đáng!"

https://thuviensach.vn

Kế Diêu cau mày, nhìn nữ tử này, vô cùng tức giận nhưng lại thúc thủ vô sách.

Nàng lạnh lùng cười, xoay người muốn vào cửa đá. Kế Diêu lúc này mới nhớ tới mục đích đến đây, vội hỏi: “Xin hỏi, di nương của ta tên Tiêu Dung có ở bên trong không? Ta có chuyện quan trọng cần gặp.”

Nàng dừng bước, quay đầu đánh giá hắn: “Di nương? Ngươi chờ ở đây.”

Đại hán kia thất vọng mất hồn ngã ngồi bên cửa đá, sắc mặt thảm bại.

Chỉ chốc lát, Tiêu Dung từ bên trong đi ra, nhìn thấy hắn, chấn động.

– “Sao ngươi lại tới đây?”

Kế Diêu đem sự tình đại khái kể qua một lần, sắc mặt Tiêu Dung dần chuyển sang lạnh băng.

– “Tiếu Vân tiên tử.” trong miệng nàng thì thầm một tiếng, ánh mắt vụt qua một tia hoảng hốt cùng đau xót. Nàng giật giật khóe miệng, hiện lên một nụ cười lạnh: “Nàng, nhớ đến ta hai mươi năm, thật không dễ dàng.”

– “Di nương, người đang nói ai?”

Tiểu Dung không trả lời nghi vấn của hắn, chỉ nói: “A Diêu, chúng ta đi nhanh đi.”

Kế Diêu nhìn thoáng qua đại hán bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Di nương, người có thể giải độc cho hắn không?”

Tiêu Dung suy nghĩ một chút, thản nhiên nói: “Ta nếu ở chỗ này chữa cho hắn, sẽ không hay lắm. Ngươi dìu hắn ra ngoài cốc chờ ta.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu dẫn người nọ đi trước, Tiêu Dung theo phía sau, sau khi xem mạch, đột nhiên lấy ra một thanh chủy thủ, cắt cổ tay hán tử.

Hắn đau đến nhe răng, nhưng lại không thể cất tiếng nói. Nhìn máu chảy ra màu đen, Tiêu Dung lấy trong ngực lọ thuốc bột rắc lên miệng vết thương, dùng nội lực đẩy dược vào trong mạch máu, rồi điểm huyệt cầm máu cho hắn.

– "Ba ngày không thể ăn cơm, dốc sức uống nước. Đại khái một tháng, chất độc này mới xem như hoàn toàn phá giải. Chất độc này là vật gia truyền của tộc Hải Thị, chẳng lẽ ngươi đắc tội với họ?"

– "Đa tạ tiền bối cứu giúp. Việc này nói đến rất dài. Tại hạ là nhị đương gia Lạc Tây của Đà bang. Đà bang vẫn luôn được Mộ Dung minh chủ chiếu cố, thập phần cảm kích. Minh chủ đột nhiên bị bệnh, Hải Thị ỷ vào có chỗ dựa ở kinh thành, kêu gọi lập minh chủ mới. Đà bang chúng tôi tự nhiên không thể ngồi yên, nghĩ đến đại hội võ lâm thay Mộ Dung minh chủ nói chuyện. Hải Thị đối với chúng ta hạ thủ, là muốn uy hiếp những người nói giúp cho họ Mộ Dung."

– "Mộ Dung minh chủ." Tiêu Dung thấp giọng nhắc một tiếng, vẻ mặt ảm đạm.

– "Ân tình của nhị vị, ta ngày sau báo đáp." Lạc Tây vô cùng cảm kích.

Dưới chân núi sau khi chia tay Lạc Tây, Kế Diêu cùng Tiêu Dung giục ngựa chạy về kinh thành.

Đi ngang qua Cẩm Tú sơn, Tiêu Dung đột nhiên nói: "A Diêu, ta muốn về Đào cư một chuyến."

Kế Diêu theo lời cùng Tiêu Dung lên núi. Đào cư đã mấy ngày không có bóng người, càng có vẻ vô cùng tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

Tiêu Dung đứng lặng giữa sân, mặc gió thổi bay quần áo và tóc của nàng, nàng giờ phút này như một pho tượng đá, sừng sững ở trong gió. Kế Diêu lẳng lặng đứng phía sau, không biết nàng giờ đây đang nghĩ đến cái gì.

Thật lâu sau, nàng thở dài một tiếng, tựa hồ như thu lại những năm tháng sống ở Đào cư vào trong lòng. Nàng cuối cùng nhìn thoáng qua từng nơi có buồn, vui, thống khổ, hạnh phúc, thản nhiên nói: "Kế Diêu, đốt đi."

Kế Diêu sửng sốt, giật mình không biết làm thế nào.

– "Đã có người đầu tiên tìm đến, về sau sợ sẽ còn nhiều hơn, vẫn nên đốt cho sạch sẽ." Nàng không hề quay đầu, trong lòng hiện lên dung nhan một người, điềm đạm thong dong, ánh mắt ngời sáng, tựa hồ đã đợi nàng thật lâu.

Kế Diêu trong lòng thập phần không muốn, nhưng cũng biết lời nói của di nương có đạo lý. Hắn không biết di nương đến tột cùng có phải là Tiếu Vân tiên tử hay không, nhưng lại biết hai mươi năm yên bình của người không muốn bị bất kỳ người nào phá vỡ. Hắn từ trong ngực lấy ra một thanh đánh lửa, châm lửa từ trong phòng bếp. Gió từng đợt quét qua ngọn lửa, nhất thời lửa cháy hừng hực, bao trùm cả Đào cư.

Tiêu Dung nghe thấy tiếng lách tách, nhất thời nước mắt lã chã tuôn rơi. Còn nhớ rõ, hắn ôm lấy thắt lưng của nàng, xa xa ngắm mây mù trên núi, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc. Hắn nói: "Ở Đào cư, chúng ta làm một cặp vợ chồng, không hỏi hồng trần ưu phiền, chỉ là sơn dân nhàn tản."

Lời thề còn đó, hắn lại sớm hóa thành bụi đất. Mười năm âm dương xa cách, bất quá là năm tháng hoang vắng, hàng đêm tương tư.

Một đường Tiêu Dung trầm mặc không nói gì, dường như tâm sự chồng chất.

https://thuviensach.vn

Đến Họa Mi sơn trang đã là giữa trưa ngày thứ sáu. Tiểu Từ biết được tin tức, từ Bảo Quang các chạy vội ra, bổ nhào vào trong lòng Tiêu Dung, vừa khóc vừa cười.

Tiêu Dung vuốt ve đầu nàng, đem nàng từ trên xuống dưới, cẩn thận xem xét, cười nói: “Hoàn hảo, không thiếu cái gì, nhưng thật ra có béo một chút.”

Tiểu Từ biết rõ sư phụ đang an ủi mình, cái mũi chua xót, nói: “Sư phụ, về sau người đi đâu, ta đi theo đấy.”

Thần sắc Tiêu Dung cứng đờ, thở dài: “Nha đầu ngốc.”

– “Thư công tử, không nghĩ tới một người sống trên núi rảnh rỗi như ta cũng bị coi là tiên tử, thật sự làm cho người ta thẹn không dám nhận. Lại liên lụy công tử hao phí tâm tư mời ta, làm cho ta thực thụ sủng nhược kinh.” Tiêu Dung giọng điệu không mặn không nhạt, hơi trào phúng.

Thư Thư ngược lại có chút không được tự nhiên, cười yếu ớt: “Nghe nói tiền bối không tùy tiện gặp người khác, cho nên mới ra hạ sách này, đúng là bất đắc dĩ, tại hạ trước bồi một lễ.”

– “Người ở đâu?”

– “Thỉnh tiền bối đi theo ta.”

Tiêu Dung nhìn thấy Mộ Dung Trực không hề kinh ngạc, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Quả thế.”

Thư Thư nghe không rõ, hỏi: “Xin hỏi tiền bối bệnh này trị như thế nào?”

Tiêu Dung nhìn thoáng qua Kế Diêu cùng Tiểu Từ, nói: “Các ngươi ở bên ngoài chờ ta.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cùng Kế Diêu đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

– "Hắn trúng độc nhất mộng đầu bạc, không có thuốc trị."

Thư Thư sửng sốt: "Nhất mộng đầu bạc?"

– "Đúng, độc như tên gọi, giống như một giấc mộng, đợi hắn tỉnh lại, sợ đã đầu tóc bạc trắng, là một phế nhân."

Thư Thư trầm mặc, giống như không tin cũng tựa như không cam lòng, lại nói: "Môn chủ nhất phiến môn nói tiền bối có thể giải được độc này."

Nhất phiến môn, quả nhiên là nàng. Tiêu Dung khẽ cười lạnh, đôi môi gắt gao mím chặt áp chế phẫn nộ cùng hận ý trong lòng.

Thư Thư trầm mặc, chờ Tiêu Dung mở miệng.

– "Độc này, ta chỉ biết một giải pháp, chính là để một người dùng công lực mạnh mẽ đả thông huyết mạch toàn thân của hắn, chẳng qua lấy mạng đổi mạng, mà hắn, cũng bất quá chỉ sống lâu hơn mười năm mà thôi."

– "Tiền bối là nói người cứu hắn sẽ chết?"

– "Đúng vậy, độc này không được coi là có cách giải, chẳng qua là sống được lâu thêm mười năm, nhưng lại phải đổi bằng tính mạng của người khác."

Thanh âm của nàng lạnh lẽo thê lương, mỗi một chữ, đều mang theo nỗi khổ riêng.

Thư Thư khó nén thất vọng, bên môi lại hiện lên vẻ tươi cười: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Ta ở đây có một phần lễ mọn, cố ý đáp tạ tiền bối." Thư Thư từ trong ngực lấy ra ba tờ ngân phiếu, hai tay đưa đến.

https://thuviensach.vn

Tiêu Dung tiếp nhận, cười nhẹ, đem ngân phiếu nắm trong lòng bàn tay, nháy mắt, một mảnh bụi phấn theo kẽ tay nàng rơi xuống. Thư Thư giật mình, lại không nói gì.

– "Ta muốn nói một câu, Tiểu Từ là một nữ hài được ta nhặt ở Cẩm Tú sơn, tuy nói là đồ đệ, nhưng lại không biết nhiều y thuật, ngươi nếu có chuyện gì, hãy đi dược vương cốc tìm Tiết thần y, đừng khó xử nàng. Mặc dù không phải quân tử, nhưng cũng biết khinh thường việc làm của tiểu nhân."

Tiêu Dung nói chuyện thoải mái, nhưng ẩn chứa bên trong là những từ ngữ sắc bén.

Thư Thư toát mồ hôi lạnh. Hắn có chút xấu hổ, cười nói: "Kỳ thật ta chẳng qua chỉ hù dọa nàng mà thôi, vẫn chưa làm gì nàng."

Tiêu Dung thanh âm lạnh lùng nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta xin cáo từ."

Nàng đi ra cửa phòng, thấy người trên hành lang, thân thể cứng lại. Hắn cao lớn anh tuấn, nàng lả lướt thướt tha, như mở ra năm tháng chôn sâu trong lòng làm nàng có chút hoảng hốt, giống như thời gian quay ngược, lại nhớ tới hai mươi năm trước. Hắn và nàng đã từng dựa vào nhau như vậy, tưởng rằng sẽ vĩnh viễn.

Kế Diêu quay đầu lại: "Di nương."

– "A Diêu, ngươi đi theo ta, Tiểu Từ, ngươi trước ở chỗ này chờ, đợi lát nữa A Diêu tới đón ngươi."

– "Sư phụ, người vào trong đó? Ta đi theo không được sao?" Vừa nghe đến phải một mình ở lại chỗ này, Tiểu Từ thập phần bất an.

https://thuviensach.vn

– “Sư phụ muốn đi làm một chuyện.” Tiêu Dung lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, yêu thương cùng thương cảm.

– “Thư công tử, ta gửi đồ đệ của ta ở lại đây vài canh giờ, không sao chứ?” Tiêu Dung ngoái đầu nhìn Thư Thư.

Thư Thư cười nói: “Cái này cứ tự nhiên, tiền bối có thể yên tâm.”

Họa Mi sơn trang xa dần, Kế Diêu hỏi: “Di nương muốn đi nơi nào?”

– “Nhất phiến môn.”

Một cánh cửa rách nát nổi bật giữa kinh thành phồn hoa, ở bên trên treo một tấm gỗ, viết lung tung ba chữ: nhất phiến môn.

Tiêu Dung nhìn trên mặt gỗ nước sơn đã phai màu, lắc đầu than thở: “Quả thật là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Nàng gõ gõ cửa, sau đó từ trong tay áo rút ra một phong thư, nói: “A Diêu, thư này đợt lát nữa hãy mở ra xem, nhớ ở trong đầu, đốt nó.”

Kế Diêu tiếp nhận, chạm vào, cảm thấy bàn tay Tiểu Dung nhưng lại lạnh đến thấu xương.

Cửa mở ra, một tiểu nha đầu lạnh nhạt nói: “Môn chủ của ta hôm nay không tiếp khách.”

- “Ngươi chuyển lời, Tiếu Vân tiên tử đến gặp nàng.”

Tiểu nha đầu không kiên nhẫn, nói: “Môn chủ nhà ta chỉ nhận bạc, không tiếp người, lại càng không nhận thức các quý danh trên giang hồ.”

Tiêu Dung cười nhẹ: “Ngươi cứ đi nói một tiếng cho ta là được.”

https://thuviensach.vn

Tiểu nha đầu không tình nguyện đi vào, một lát, tươi cười quay lại: “Mời vào!”

Kế Diêu đi theo Tiêu Dung vào cửa lớn. Nguyên lai ở bên trong chẳng khác nào động tiên, cùng với cánh cửa bên ngoài thực bất đồng, khắp nơi dát vàng, chỗ khảm bảo thạch. Tiêu Dung trào phúng cười, nhìn người trong đại sảnh, chậm rãi đi qua.

- “Không nghĩ tới, hai mươi năm không gặp. Ngươi vẫn mê tiền như thế.”

Nữ nhân trong đại sảnh nhìn Tiêu Dung một thân bố y phong tư yểu điệu, vừa hận lại vừa đố kị, thản nhiên nói: “Đúng, Bản môn chủ được xưng là thiên hạ đệ nhất ham tài, không thể không gánh cái tên này.”

Nguyên lai nàng chính là môn chủ nhất phiến môn Phàm Y. Kế Diêu có chút tức cười. Trên đầu nàng chỉ sợ có đến hai cân hoàng kim, ba cân bảo thạch, mười ngón tay đầy là nhẫn. Dung nhan cũng được tính là cực kỳ xinh đẹp, nhưng có thêm vài phần tục khí.

- “Ta biết nhất định là ngươi. Thiên hạ biết danh xưng Tiếu Vân tiên tử này chỉ có ngươi.”

- “Thật không? Ta cũng không muốn nghĩ tới ngươi, bất quá ta yêu tiền, có người cho bạc, ta tự nhiên cũng sẽ không cố ý giấu diếm.”

- “Tiếu Vân tiên tử căn bản không phải danh hào gì, bất quá vì hắn họ Vân, ta họ Tiêu, hắn thuận miệng chỉ đùa một chút mà thôi, bị ngươi nhớ đến hai mươi năm, làm khó ngươi. Ta biết ngươi đối với hắn có tình. Đáng tiếc, hắn đã chết, ta là người duy nhất biết nguyên nhân, ta cũng sẽ không nói, ta sẽ cùng hắn giữ bí mật. Ngươi cũng không phải hao tâm tổn trí bán tin tức này. Đáng tiếc, ngươi cả đời, ngoài tiền ra, còn có cái gì?”

Tiêu Dung cười nói, đột nhiên khóe miệng có tơ máu tràn ra.

https://thuviensach.vn

Phàm Y biến sắc.

- “Ta cứ tưởng rằng ngươi đối với chúng ta còn mang áy náy sẽ không nhắc lại chuyện cũ, không ngờ rằng hai mươi năm sau ngươi vẫn còn nhớ nhung. Đơn giản ta hôm nay cho ngươi một kết thúc vừa lòng, cho ngươi tận mắt mới hết hy vọng.”

Tiêu Dung đưa lưng về phía Kế Diêu, thẳng đến khi một giọt máu rơi xuống bảo thạch, Kế Diêu mới cảm thấy không đúng. Hắn phi thân lên trước, đã thấy khóe miệng Tiêu Dung tràn đầy máu tươi.

- “Di nương!”

Kế Diêu cuống quýt lau đi vệt máu trên khóe miệng Tiêu Dung, lại đưa chân khí vào sau lưng nàng, đã thấy mắt nàng có màu đỏ quỷ dị.

Tiêu Dung buồn bã cười: “A Diêu, là ta tự hạ độc. Về sau nhờ ngươi chiếu cố nàng.”

Kế Diêu khiếp sợ nhìn nàng, khó có thể tin.

Nàng nhìn thoáng qua Phàm Y, cười: “Ngươi vừa lòng chưa? Ngươi thật sự rất đáng thương.” Nói xong, mỉm cười tắt thở.

Kế Diêu tim phổi như nứt ra! Vì sao lại như thế này? Di nương vì sao đột nhiên tự sát? Hắn ngơ ngác nhìn khuôn mặt Tiêu Dung, nhất thời cảm thấy thời gian đình trệ, trời đất quay cuồng!

- “Đi ra ngoài!” Phàm Y đột nhiên cuồng loạn hô to.

Kế Diêu tỉnh táo lại, nhìn thấy khóe mắt nàng ta tràn lệ, khuôn mặt vặn vẹo đáng sợ.

Kế Diêu hốt hoảng ôm lấy thân thể Tiêu Dung, tùy tiện ra khỏi cửa nhất phiến môn. Ánh mặt trời chiếu thẳng đâm vào hai mắt hắn, đau nhói.

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi trên bậc thềm, ngón tay xoa nhẹ khuôn mặt di nương, tự huyễn hoặc nàng đang ngủ. Nhưng da thịt của nàng lại lạnh như băng.

Kế Diêu rùng mình một cái, nhớ tới hành động kì dị của nàng trên Cẩm Tú sơn, lại nghĩ tới phong thư trước ngực. Hắn rút ra, vội vàng nhìn, ngón tay có chút run run.

Nguyên lai, hết thảy nàng đã an bài từ trước. Thời điểm nàng nghe thấy bốn chữ "Tiếu Vân tiên tử" thì đã có quyết định. Nước mắt vô thanh vô thức chảy xuống, bi thương lại bi thương, nhưng không cách nào vãn hồi. Điều duy nhất an ủi chính là, di nương làm như vậy, trong lòng cũng rất an tường, nàng rốt cuộc có thể gặp người kia, cùng bảo toàn chính mình và người nàng muốn bảo toàn.

Một lát sau, Kế Diêu giật mình đứng lên ôm Tiêu Dung lên ngựa, thẳng đến Kinh Giao Vĩnh Thọ sơn, chỗ hoàng lăng tiền triều.

Từ chân núi nhìn qua, Kế Diêu có thể thấy được hoàng lăng ngày xưa, nguy nga cao lớn lại cô tịch hoang vắng. Kế Diêu dựa theo chỉ dẫn trong phong thư, ở trong rừng tùng tìm thấy một ngôi mộ.

Cỏ xanh um tùm, tùng bách cao thẳng. Trên bia đá chỉ khắc sáu chữ: Vân Cảnh Tiêu Dung chi mộ.

Hóa ra mười năm trước nàng đã an bài. Kế Diêu thở dài một hơi, trường kiếm lật đất, đem thi thể Tiêu Dung đặt cạnh Vân Cảnh trong quan tài. Hậu thổ một lần nữa mai táng cho hai người họ, lục thảo tùng chi bao trùm, yên tĩnh không một tiếng động. Hai hàng lệ rơi trên bia mộ, ẩm ướt bốn chữ: Vân Cảnh Tiêu Dung.

Kế Diêu buồn bã ngẩng đầu, trời xanh bát ngát, mây trôi lững lờ. Nguyên lai, âm dương xa cách, chẳng qua chỉ một khắc. Mà nỗi đau sinh tử, cũng như nước uống của người, ấm lạnh tự hiểu.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ngoại Truyện 1: Phàm Y

Nàng đứng trước gương đồng, nhìn chính mình trong gương, xiêm y lộng lẫy thượng hạng, đồ trang sức đắt tiền, càng tôn thêm dung nhan như cảnh xuân tươi đẹp của nàng. Nàng vừa lòng thở ra một tiếng, ai có thể biết, nàng từng là một tên khất cái ăn xin chứ?

Thị nữ ở bên ngoài cửa bẩm báo: "Môn chủ, có khách."

Thân thể nàng rung lên, chỉ cần nhắc tới tiền, nàng cảm thấy bản thân ngay lập tức sinh ra sức lực vô hạn.

Một nam tử đứng chờ trong đại sảnh, khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc y phục màu lam, nhìn tựa biển sâu.

Hắn nghe tiếng đinh đang, vội xoay người. Nàng kinh ngạc trong chốc lát, chưa từng thấy qua nam tử đạm mạc như vậy, ánh mắt lại có chút nhàn nhạt từ bi.

– "Quấy rầy." Thanh âm của hắn rất êm tai, như tiếng tiêu, như châu ngọc.

Khóe môi Phàm Y hiện lên nụ cười, không phải có lệ, không phải khách khí, là trong lòng cảm thấy hân hoan.

– "Ta muốn tìm một quyển kiếm phổ, tên gọi lưu quang."

Hắn nói xong, từ trong tay áo xuất ra ba tấm ngân phiếu.

https://thuviensach.vn

Phàm Y nhìn hắn, bàn tay trắng nõn thon dài, có đường gân màu xanh nhạt. Nàng lần đầu tiên đối với tiền đưa đến tận tay có chút chần chờ, không biết có nên nhận lấy hay không. Nếu nàng không nhận, có phải sau này hắn sẽ không đến hỏi nàng tin tức nữa? Nếu nàng nhận, có phải hắn liền cùng nàng chỉ như mối quan hệ khách hàng?

Nàng liếc nhìn đôi mắt hắn, ôn nhã bình thản như vậy, nàng chợt nhớ tới một câu thơ: Lam điền ngày ấm ngọc khói bay.

– "Môn chủ là ngại ít sao?" Hắn không hờn không giận, thản nhiên mỉm cười.

– "Không, không phải." Phàm Y cuối cùng vẫn nhận lấy, cười: "Ta cũng không biết khi nào mới có được tin tức, ngươi mỗi ngày đến hỏi thăm một chút đi."

– "Được." Hắn nói xong, liền cáo từ.

Hắn từ đầu đến cuối đều là vẻ mặt bàng quan thanh âm ôn tồn. Phàm Y ở trong đại sảnh đứng im hồi lâu, mới biết được, nguyên lai trên đời này nàng yêu nhất có lẽ cũng không phải là tiền.

Nàng lén hỏi thăm lai lịch của hắn, thì ra hắn tên là Vân Cảnh, gốc gác là Định vương tiền triều. Như vậy, lời đồn trong giang hồ kia, đến tột cùng là thật hay giả? Hắn phong thái quang minh tao nhã, coi nhẹ tiền tài, làm sao cũng không giống một tài phú.

Hắn mỗi ngày đều đến, cũng không ở lâu quá một khắc. Hắn làm như không nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của nàng, cho dù nàng một ngày tiêu xài nhiều bạc vào xiêm y trang sức. Ở trong mắt hắn, cũng không thấy một tia dao động.

Kỳ thật, kiếm phổ nàng chỉ cần bốn ngày liền nghe ngóng được. Nhưng nàng cố tình muốn hắn đến mỗi ngày, muốn nhìn thấy hắn, mặc dù

https://thuviensach.vn

mỗi ngày chỉ kịp liếc mắt một cái, chỉ nói được một câu, rồi ngay sau đó tất cả đều trở về như trước.

Rốt cuộc, có một ngày, hắn đến cáo từ. Hắn nói, người hắn yêu nhất có thai. Hắn muốn một thời một khắc đều làm bạn bên nàng, cho dù kiếm phổ tìm không thấy cũng không sao.

Một câu kia, làm cho nàng như rơi xuống vực sâu. Hắn nguyên lai đã có người trong lòng.

– "Nàng tên gì?" Nàng cười hỏi, trong lòng lại rỉ máu. Chỉ cần hắn nói ra là ai, chân trời góc bể nàng đều có thể tìm được. Nàng theo Cái Bang lập nghiệp, ở trong thiên hạ người vô số, nàng tin chắc, tiền là thứ tốt nhất trên đời, chỉ cần có tiền, muốn bao nhiêu tin tức cũng được.

Hắn liễm mi mỉm cười, không nói.

– "Kỳ thật, kiếm phổ, ta ngày hôm qua đã nghe nói đến. Chỉ cần ngươi nói ra tên của nàng, ta liền nói cho ngươi."

Hắn trầm ngâm một lát, cười nói: "Xưng hiệu trong giang hồ là Tiếu Vân tiên tử."

Nàng ngẩn người, bốn chữ khắc vào cốt tủy, từ nay về sau huyết nhục dây dưa, đêm không thể ngủ.

Hắn đi, từ đó không tin tức. Nàng làm sao chịu bỏ qua, người của hắn, thân thế hắn, hắn có lẽ không phải tài phú, nhưng chính là nam châm cực lớn, nàng thường nghĩ, đây là lễ vật ông trời ban tặng cho nàng, vì thế nàng có thể tùy tiện nhận nó một cách tự nhiên.

Mất mấy tháng, mới dò xét được tin tức của hắn, hóa ra hắn đã rời khỏi kinh thành, ẩn cư nơi sơn dã, Nàng chua xót mà ghen tị. Vì một nữ nhân, một người tao nhã tuyệt thế như hắn lại có thể đi làm sơn dân?

https://thuviensach.vn

Nàng không cam lòng, trong lúc đó thì biết được tin tức, nữ nhân kia cư nhiên là đệ tử của Tiết thần y. Nàng nở nụ cười, ai cũng biết, Tiết thần y tính tình cổ quái, đồ đệ của ông ta nhất định phải độc thân, đem toàn bộ tinh lực đặt lên việc nghiên cứu thuốc. Nữ nhân kia sao có thể rời khỏi dược vương cốc cùng người song túc song phi?

Nàng viết một phong thư, phái người đưa đến dược vương cốc.

Lần đầu tiên, tin tức của nàng không bán được một lượng bạc, nhưng lại có cảm giác thư thái trong lòng.

Thế nhưng, nàng thật không ngờ, về sau lại nghe được kết quả như vậy. Nghe nói, hắn che chở cho một người đỡ lấy một kiếm của dược vương. Từ đó, nàng không dám hỏi thăm tin tức về hắn nữa. Cũng từ đó lòng của nàng không có một ngày thanh thản, mặc dù thu được nhiều bạc cũng không thể đổi lại một nụ cười của hắn.

Trước khi hắn chết còn đặc biệt truyền đến một lời nhắn. Chỉ một câu nói, hắn nói, hắn chưa bao giờ hận bất cứ người nào, ngoại trừ nàng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngoại Truyện 2: Tiếu Dung

Sáng sớm sương mù bao phủ, dường như có linh khí tiên sơn.

Tiêu Dung mở cửa, đập vào mắt là một nam tử tuấn tú như tiên nhân. Hắn hơi hơi mỉm cười, nhìn thấy nàng, tựa hồ trong mắt cũng có một tia hoảng hốt.

– "Ngươi tìm ai?"

– "Tại hạ Vân cảnh, muốn tìm dược vương cầu dược."

Người như vậy mỗi ngày đều có, đáng tiếc thuốc của dược vương không phải mỗi ngày đều cấp cho. Tiêu Dung đi theo hắn mười năm, vẫn không hiểu tính tình của hắn, hắn thu mười bảy đệ tử, đều lần lượt chạy trốn, bị đuổi đi đã mười bốn người. Nàng là đồ đệ hắn hài lòng nhất, nhưng cũng thường bị hắn răn dạy.

Tiêu Dung cười khổ: "Thuốc của sư phụ ta đặc biệt quý giá. Không phải ai cũng có thể cầu được."

Vân Cảnh lạnh nhạt mỉm cười, ánh mắt sáng quắc: "Ta muốn thử một lần."

Hắn theo nàng đi vào, gặp dược vương Tiết Chi Hải.

Tiêu Dung liếc nhìn sắc mặt Tiết Chi Hải, trong lòng trầm xuống. Hắn nhìm chằm chằm vào viên thuốc trước mặt, tròn như trân châu, đẹp như đậu đỏ tương tư.

https://thuviensach.vn

Nhất mộng đầu bạc, làm cho hắn đắc ý lại thất ý, làm cho hắn kiêu ngạo lại thất bại.

Trong lòng Tiêu Dung khẽ thở dài, chỉ sợ hôm nay Vân Cảnh đến không phải lúc, sư phụ đang buồn rầu vì nhất mộng đầu bạc, tâm tình không tốt, tự nhiên sẽ không đưa hắn dược.

Không ngờ, Tiết Chi Hải đánh giá Vân Cảnh, khó có được kiên nhẫn nghe xong thỉnh cầu của hắn.

Hắn trầm mặc không nói, đột nhiên hỏi một câu: “Tay phải của ngươi cầm không được cái gì?”

Vân Cảnh sửng sốt, không hiểu những lời này cùng việc hắn đến cầu dược có gì liên quan.

Hắn không tự chủ được nhìn thoáng qua Tiêu Dung phía sau Tiết Chi Hải, nàng khuôn mặt như họa, hai tròng mắt linh động cũng đang nhìn hắn.

Lông mày hắn nhíu chặt, thấy tay phải của nàng nhẹ nhàng nắm chặt, buông ra, lại nắm chặt.

Vân Cảnh suy nghĩ khẽ động, cười nói: “Tay phải, cầm không được chính là tay phải.”

Thân thể Tiết Chi Hải chấn động, một lúc sau lại trầm mặc, giống như thất thần, hoàn toàn quên mất hai người trước mắt.

Thật lâu sau, hắn phân phó nói: “Dung nhi, ngươi đi lấy thuốc cho hắn.”

– “Vâng.” Tiêu Dung đối với Vân Cảnh mỉm cười, cảm thấy hắn hôm nay vận khí thật không tệ.

https://thuviensach.vn

Tiễn hắn ra khỏi cửa, hắn đột nhiên dừng bước, nhẹ giọng hỏi: “Nàng tên gì?”

Tiêu Dung có chút luống cuống chân tay, nàng cúi đầu, thấp giọng trả lời: “Tiêu Dung.”

– “Tiếu Dung?” Thanh âm hắn có chút nâng cao, có phần kinh ngạc, còn mang theo một chút tiếu ý.

– “Tiêu Dung.” Sắc mặt nàng đỏ lên, kiên nhẫn nhắc lại

Hắn mỉm cười, thật sâu nhìn nàng. Sau đó xoay người bước vào trong rừng đào. Cành lá như ngọc bích, bóng dáng màu trắng dần dần mất đi.

Tiết Chi Hải vẫn trầm tư, ánh mắt yên lặng nhìn nhất mộng đầu bạc. Ăn nó vào, từ nay về sau vô tri vô giác, có lẽ lúc tỉnh lại, đầu tóc bạc trắng, dung mạo già nua. Cũng có thể vĩnh viễn bất tỉnh, cả đời chỉ như giấc mộng.

– “Tay phải cầm không được tay phải. Ta chế ra vị độc này, lại không nghĩ ra cách nào để giải nó. Ta là thành công hay vẫn thất bại?” Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt ảm đạm.

Tiêu Dung sửng sốt, chậm rãi đến gần, trấn an hắn: “Sư phụ, người nhất định sẽ tìm ra cách giải.”

– “Ta hao hết tâm huyết nửa đời, mới chế ra nhất mộng đầu bạc, kỳ thật lúc ta nghiên cứu nó, tưởng rằng sẽ có giải pháp, nhưng đến lúc này vẫn nghĩ mãi không ra, không thể nào bắt tay làm. Vừa rồi người nọ một câu vạch trần ta. Dung nhi, ngươi hảo hảo dụng tâm, nhất định phải giúp ta chế ra giải dược. Có sinh ắt có diệt, một vật khắc một vật, ta không tin vô phương hóa giải.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Song Phi

Tiểu Từ chờ ở Họa Mi sơn trang một ngày tựa mười năm, từ cửa chính sơn trang đến Bảo Quang các không biết bao nhiêu vòng. Đi ngang qua thư phòng Thư Thư, ánh mắt cũng không quên dừng lại trên người hắn.

Thư Thư trong tay cầm bút lại không biết viết vào đâu, hắn dứt khoát ném bút, liếc mắt nhìn Tiểu Từ qua khung cửa sổ, nói: “Hắn nếu trở lại, tự nhiên sẽ có người đến thông báo, ngươi đi đi lại lại làm cái gì?”

Tiểu Từ không cho là đúng: “Ta nghĩ từ giờ trở đi, sẽ không nhận biết ngươi, người ta nói bất đồng bất tương mưu! Hy vọng về sau chúng ta trời cao nước ở xa, vĩnh viễn không gặp lại, cho dù tái kiến, cũng xem như không quen biết.” Nói xong, cười ngọt ngào, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, cảm xúc phơi bày, không nhịn được vui vẻ.

Thư Thư một trận phiền chán, ném cuộn giấy trong tay, đi ra khỏi phòng.

Tiểu Từ trở về Bảo Quang các, nhìn đồng hồ cát, tính canh giờ.

Sắc trời dần mờ nhạt, nàng lòng dạ không yên đứng lên, chạy ra ngoài cửa chính sơn trang, kiễng chân nhìn về nơi xa.

Hai bên đường hàng dương liễu đung đưa theo gió, con đường như trải dài cuối chân trời. Thật lâu sau, rốt cuộc nhìn thấy một bóng đen phi đến, lập tức đập vào mắt một người y phục trắng như tuyết.

Tiểu Từ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nụ cười đều tràn ngập niềm vui.

https://thuviensach.vn

Mà trước mắt đã thấy Kế Diêu thần sắc ngưng trọng, mí mắt trũng sâu.

Tiểu Từ vội hỏi: “Sư phụ đâu?”

Kế Diêu dừng một chút, thanh âm giống như nghẹn ở cổ họng, khàn giọng nói: “Nàng nói, muốn đi khắp nơi tìm kiếm dược thảo, sẽ không quay về Cẩm Tú sơn.”

Tiểu Từ sửng sốt, kinh ngạc nói: “Ta tự mình trở về?”

– “Ngươi không cần trở về. Đào cư cũng không cần ở, ngươi đi theo ta là được.”

Đi theo hắn là có ý tứ gì? Trong lòng nàng không yên nhưng lại có chút mừng vui, chần chờ một lát nhỏ giọng ngập ngừng: “Ngươi không chê ta vướng chân vướng tay sao?” Nói xong, lại âm thầm hối hận, gì chứ sao phải nhắc nhở hắn, nên từ nay về sau dựa vào hắn mới đúng. Nàng mân mê đôi môi đỏ mọng, áp chế niềm vui trong lòng.

– “Ta khi nào thì nói ngươi vướng chân vướng tay?” Kế Diêu hỏi ngược lại một câu, thấy trong mắt nàng lóe lên ánh hào quang, như ngọc sáng lấp lánh. Hắn quay đầu không đành lòng nhìn, trong lòng thập phần khó chịu.

– “Kế công tử, như thế nào không thấy Tiêu tiền bối?” Thư Thư từ bên trong sơn trang đi ra, cầm trong tay thiếp vàng.

Kế Diêu lạnh lùng nói: “Nàng khắc có chuyện quan trọng, không cần công tử phải nhọc lòng.”

Thư Thư đối với thái độ lạnh nhạt của hắn cũng không ngại, tiếp tục cười: “Tại hạ đối với kiếm pháp của Kế công tử thập phần khâm phục, kinh thành mấy ngày tới có sự kiện trọng đại, không biết Kế công tử có nghe nói?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lắc đầu, cũng không tò mò.

– "An Vương điện hạ vừa thu được một thanh kiếm quý, có tên gọi "hàm quang". Điện hạ là người luôn quý trọng nhân tài, cùng các nhân sĩ trong giang hồ thường xuyên lui tới, xưa nay chiêu hiền đãi sĩ. Điện hạ muốn tặng cây kiếm này cho người có kiếm pháp xuất chúng nhất trong giới võ lâm. Cho nên gửi bái thiếp chiêu mộ các anh hùng hào kiệt, đầu tháng sáu này ở Sùng Vũ lâu so kiếm, Kế công tử khó có dịp đến kinh thành, không bằng đi thử một lần, có thể đánh một trận thành danh."

– "Ngươi tại sao không đi?" Tiểu Từ hỏi lại, đối với đề nghị của hắn có chút đề phòng.

– "Việc này, ta không quen sử dụng kiếm, không thể tham gia náo nhiệt. Huống chi, chiết phiến của ta so với bảo kiếm cũng không kém, nếu có người tạt phấn độc, còn có thể chắn được." Hắn giọng điệu trêu chọc, rõ ràng là nhắc đến chuyện ngày đó ở Đào cư.

Tiểu Từ tức giận lườm hắn một cái.

Thư Thư đưa bái thiếp ra, Kế Diêu nhận lấy, nhìn lướt qua, cất vào trong ngực.

Tiểu Từ hỏi: "Ngươi thật muốn đi sao?"

– "Sau rồi tính."

Kế Diêu lập tức vươn tay, Tiểu Từ nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay hắn, hắn khẽ dùng sức, kéo nàng lên đặt ở trước người, quay đầu giục ngựa phóng đi.

Thư Thư mắt phượng híp lại, nhìn bóng dáng hai người xa xa, cười cười.

https://thuviensach.vn

Tiếng gió thổi bên tai, trong không khí có mùi ẩm ướt.

Nàng ở trước ngực hắn, khóe môi hơi nhếch lên, vui sướng vô cùng, lại không biết người thân cận nhất sớm đang thả hồn theo gió. Mà hắn, hai hàng lông mày nhíu chặt, chợt sinh ra trách nhiệm và gánh nặng, khiến cho trong lòng hắn trăn trở.

Mưa bụi rơi nhanh, cây dương liễu bị gió thổi đến xiêu vẹo, con đường vắng lặng. Tiểu Từ rụt cổ trong ngực hắn, xót cho cái áo đơn mỏng manh trong gió lạnh, hắn không kịp vào thành, vội vàng tìm một nhà trọ ở gần đây, kéo tay nàng đi vào trong.

Nhà trọ đơn sơ, lạnh lẽo vắng khách. Lác đác vài người khách qua đường, đang tàn chén rượi.

Kế Diêu gọi vài món ăn, nhìn Tiểu Từ cầm trên tay một chén cháo nóng hổi. Khói trắng lượn lờ quanh dung nhan bạch ngọc của nàng, giống như không nhiễm bụi trần. Hắn thở dài, cảm thấy gánh nặng trên vai càng thêm vài phần.

Tiểu Từ ăn hết chén cháo, thân thể ấm áp hơn rất nhiều, lên lầu, lại dùng nước ấm tẩy sạch, càng thoải mái. Nghĩ đến từ nay về sau không còn gặp lại Thư Thư, từ nay về sau có thể cùng Kế Diêu ngao du giang hồ, trong lòng vui sướng, giống như một ly rượu chậm rãi ngấm vào, làm người ta có chút say.

Đột nhiên vang lên hai tiếng gõ cửa. Kế Diêu đứng ở cửa, vẻ mặt không được tự nhiên, giọng điệu có chút xấu hổ:

– “Nhất thời không tìm thấy y phục để thay, ngươi đem quần áo ướt cởi ra, đặt ở trên giường, ta cầm đi hong khô. Chờ ngày mai mua bộ mới.”

Hắn nguyên lai cũng biết quan tâm chăm sóc? Trong lòng Tiểu Từ như được rót mật, cúi đầu mỉm cười, gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đóng cửa lại, hầu ở ngoài cửa.

Tiểu Từ đem y phục ẩm ướt thoát ra, đặt ở bên giường, còn mình nằm ở trong chăn, đối với ngoài cửa hô một tiếng: "Được rồi."

Kế Diêu đẩy cửa tiến vào. Đi đến bên giường, sắc mặt đỏ bừng. Tiểu Từ nhìn hắn một cái, trên mặt cũng đỏ, trong lòng càng ngọt ngào, cũng ngượng ngùng.

Hắn không dám nhìn thẳng, cầm y phục xong liền xoay người, kết quả dẫm trúng tà váy, hắn lảo đảo một cái, suýt nữa ngã.

Tiểu Từ nhịn không được "phì" cười một tiếng.

Kế Diêu sắc mặt càng hồng, tay chân luống cuống vơ lấy y phục bước nhanh ra ngoài, vì sao hắn ở trước mặt nàng luôn là bộ dáng chạy trối chết như vậy, căn bản không có khí chất của hiệp khách. Tiểu Từ thật sự nhịn không được, cười khanh khách đứng lên. Bộ dáng chật vật của hắn kỳ thực rất đáng yêu.

Kế Diêu tìm tiểu nhị mượn cái bếp lò, ở trong phòng hong khô quần áo Tiểu Từ. Hơi nóng từ y phục bốc lên, lại có một cỗ hương thơm xông vào mũi. Váy dài, áo ngắn, đột nhiên một cái yếm màu đỏ đập vào mắt hắn. Nha đầu kia! Quả nhiên là ngây thơ không biết gì! Hắn đè nén tức giận đứng dậy, cái yếm đỏ cầm trong tay như phải bỏng, tiếp theo, tâm cũng hoảng. Trong đầu hiện lên khuôn mặt như say lòng người làm hắn nóng bừng cả người, giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Mà cái yếm đỏ như đâm vào lòng bàn tay, tê dại, trong bụng cư nhiên truyền đến từng đợt sóng nhiệt không rõ.

Y phục trong tay có chút ẩm ướt, về sau mới phát giác hóa ra lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hắn hít sâu một hơi, cầm y phục đã gấp cẩn thận, kiên trì lại đi gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ở bên trong hô “mời vào”. chỉ thấy vẻ mặt Kế Diêu nghiêm túc, khuôn mặt ửng hồng, cứng ngắc đi đến.

Tiểu Từ cắn môi nhịn cười, vươn cánh tay đón y phục, Kế Diêu vừa thấy da thịt của nàng, nhất thời hoảng loạn ném quần áo xoay người bỏ chạy. Tiểu Từ rốt cuộc nhịn không được, ôm chăn cười ra tiếng.

Kế Diêu trở về phòng, bên trong tựa hồ còn đọng lại hương thơm của nàng, hắn liền ngồi xuống bếp lò, móc ra phong thư trong ngực, bút tích bị ngấm mưa mơ hồ nhìn không rõ, hắn đưa vào trong hỏa lò, nhìn mảnh giấy hóa thành tro tàn, thở dài một tiếng.

Ngoài cửa sổ gió đêm cuồn cuộn, mưa xuân mù mịt, ngày mai hoa rơi đầy đất, ai biết mùi hương ban đầu.

Sáng sớm, cơn mưa đêm qua sớm đã ngừng, gió thổi vi vu, bầu trời xanh cao.

Ăn xong điểm tâm, Tiểu Từ cùng Kế Diêu vào kinh thành.

Tới trước cửa hàng may mặc, mua vài món y phục, nhưng là nam trang. Tiểu Từ sửng sốt, giây lát hiểu được ý tứ của Kế Diêu. Liền thuận theo vào trong phòng thay đồ.

Kế Diêu nhìn thoáng qua, cất tiếng: “Đi mua ngựa.”

Tiểu Từ gật đầu, cùng Kế Diêu cưỡi chung ngựa, kết quả, dọc đường rước lấy vô số ánh mắt xem thường. Còn có chi sĩ (trai tân) làm như công chính nói xấu: “Thói đời ngày sau, nhân tâm bất cổ.”

Tiểu Từ ù ù cạc cạc, quay đầu nhìn Kế Diêu phía sau. Đã thấy hắn mặt đỏ tới mang tai cúi đầu.

– “Làm sao vậy, chúng ta có chỗ nào không đúng sao?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu bất đắc dĩ ngẩng đầu, cắn răng hừ một tiếng: “Bị trở thành đoạn tụ.”

Tiểu Từ sửng sốt, “phì” cười một tiếng, thanh âm giòn tan, rõ ràng là bộ dáng không có chút sợ hãi, lập tức lại nhận thêm vô số ánh mắt khinh thường.

Kế Diêu rốt cuộc vẫn là lần đầu bước ra giang hồ, có nhiều việc không tính toán hết. Nghĩ rằng Tiểu Từ mặc nam trang sẽ tiện di chuyển, lại không ngờ cưỡi chung một ngựa dọc đường lãnh đủ mọi ánh mắt.

Tiểu Từ muốn chơi đùa, cố ý ở trên ngựa dáo dác nhìn quanh, lúc thì kéo vạt áo Kế Diêu, sau lại sờ sờ tay áo hắn. Trêu chọc càng nhiều ánh mắt chỉ trích.

Kế Diêu dĩ nhiên tức giận, nhưng cũng khó mà nói nàng. Dứt khoát nhảy xuống ngựa, Tiểu Từ ngồi ở trên ngựa, cười tươi như hoa.

– “Kế Diêu, ngươi vì sao đỏ mặt?” Nàng cố tình từ trên lưng ngựa cúi xuống, cười khẽ đùa hắn.

Kế Diêu nhìn thẳng phía trước, mím môi không nói, khóe miệng lại có chút run rẩy.

Tiểu Từ cười hì hì ngồi thẳng dậy, ánh mắt vẫn đặt ở trên người hắn. Trên người hắn luôn có hơi thở sạch sẽ ôn nhuận, lại giống như thanh kiếm sắp ra khỏi vỏ, chờ thời khắc phát động cương mãnh cùng sắc bén.

Mua được ngựa, Tiểu Từ và Kế Diêu đều thừa một con, Ra khỏi chợ ngựa, mắt thấy kinh thành phồn hoa tấp nập, khắp nơi không khí rộn ràng. Tiểu Từ có chút động tâm, nói: “Kế Diêu, nghe nói kinh thành có rất nhiều chỗ tốt, chúng ta khó có dịp đến một lần, cùng đi dạo đi?”

https://thuviensach.vn

Nhìn vào đôi mắt sáng long lanh chờ đợi của nàng hắn không cách nào cự tuyệt, Kế Diêu suy nghĩ một lát, nói: “Được.”

Thư Thư đứng ngoài cửa chính nhất phiến môn, lạnh lùng đưa cho thị nữ mở cửa một tấm ngân phiếu. Thị nữ có chút khó xử nói: “Môn chủ nhà ta hôm qua bị bệnh.”

– “Bị bệnh cũng không thể chậm trễ kiếm tiền, không phải sao?” Thư Thư cười lạnh một tiếng.

Thị nữ cảm thấy cũng có đạo lý, cầm ngân phiếu đi vào thông báo.

Một lát, nàng khuôn mặt tươi cười, đi ra nghênh đón: “Lời nói của chủ nhân quả nhiên giống công tử như đúc.”

Thư Thư bước qua cánh cửa, đột nhiên thấy trên mặt đất có một vết máu đỏ sậm. Thân thể hắn rùng mình, thần sắc có phần vội vàng.

Phàm Y tựa vào trên nhuyễn tháp, hữu khí vô lực nói: “Thư công tử lại có chuyện gì muốn hỏi?”

– “Ngày hôm qua không thấy Tiêu Dung tới đón đồ đệ của nàng, ta muốn tới hỏi thăm xem sao.”

Phàm Y buồn bã cười: “Về sau, chuyện của nàng ta sẽ không nói nữa.”

Thư Thư lại xuất ra ba tấm ngân phiếu.

Đôi mắt ảm đạm của Phàm Y nháy mắt sáng ngời, nhưng cuối cùng vẫn không không hề vươn tay tiếp nhận. Nàng trầm ngâm một lát, cúi đầu thở dài: “Nàng đã chết.”

Thư Thư chấn động: “Ta ngày hôm qua vẫn còn gặp nàng.”

https://thuviensach.vn

– “Không sai, ta ngày hôm qua cũng gặp nàng, ta xem như là người cuối cùng nhìn thấy nàng.” Phàm Y mệt mỏi cười, nàng rõ ràng chết trong tay chính mình, nàng khi còn sống cũng bị chính mình bức đến sống không bằng chết, vì sao lại luôn cảm thấy chính mình thất bại thảm hại, mà nàng trước khi chết nói một câu “Ngươi thật đáng thương”, như một trường kiếm sắc bén đâm sâu vào nội tâm, thật trống rỗng bi ai, trợn mắt nhắm mắt đều là hình ảnh máu tươi từ trên khóe miệng nàng trào ra, cùng nụ cười lãnh nhiệt trào phúng. Cẩn thận nghĩ lại, thắng thua từ lúc nhớ nhung Vân Cảnh liền định ra, chỉ là nàng vẫn không thể buông bỏ mà thôi.

Thư Thư im lặng rời đi, ngoài cửa nhất phiến môn là đường cái rộng lớn, dòng người như nước. Sau lưng đám đông là hoàng thành, sừng sững như núi, con người càng thêm nhỏ bé, chúng sinh, như loài kiến hối hả ngược xuôi.

Hắn ngửa đầu cười ngạo nghễ, nghi hoặc lớn nhất đã được xác thực, bàn tay đằng sau lưng siết chặt thành nắm đấm, cao lớn nổi bật.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tam Sinh (Ba Đời)

Tiểu Từ và Kế Diêu đem ngựa gửi lại khách điếm, đến một tửu lâu gần nhất ăn cơm. Tiểu Từ đã sớm tính đi dạo kinh thành, vì thế sau khi ăn xong gọi tiểu nhị tới cẩn thận hỏi thăm các danh thắng ở kinh thành. Không biết vì sao, cảm thấy rất nóng lòng.

Hai tay nàng nắm chặt, khuôn mặt bừng sáng, hào quang bốn phía: "Kế Diêu, ta muốn đến Tam Sinh tự!"

Quả nhiên! ngón tay bưng trà của Kế Diêu có chút run run. Kỳ thật hắn đã sớm nghe nói ở kinh thành có Tam Sinh tự. Tương truyền, những người yêu nhau tới tự, thành tâm cầu nguyện trước thần phật, sau đó để lại một vật mình yêu thích nhất làm tín vật, có thể cùng người mình yêu gần nhau cả đời. Truyền thuyết này đã có từ trước đây rất lâu, thế gian có bao nhiêu nữ nhân tâm si, hy vọng xa vời có thể đời đời kiếp kiếp. Vì thế Tam Sinh tự vẫn khói hương thịnh vượng.

Hắn nhìn thoáng qua Tiểu Từ, trong lòng thấp thỏm không yên, xem thần sắc nàng thế kia, nhất định phải đi cầu nguyện, không cần phải nghĩ, một nửa tâm nguyện kia hắn là hắn đi. Hắn một miệng nước trà sặc xuống cổ họng, sắc mặt đỏ bừng.

Tiểu Từ tinh thần phấn chấn, thấy thế vội đưa tay chụp lấy tay hắn.

Kế Diêu chặn lấy tay nàng, lẩm bẩm nói: "Có thể đi nơi khác hay không? Đúng dịp hoa đỗ quyên trên Hương sơn nở, hoặc đi vườn trà phẩm trà?"

https://thuviensach.vn

– “Không, phải đi Tam Sinh tự!” Tâm trí Tiểu Từ quay về, có nơi tốt như vậy, sao có thể không đi?

Kế Diêu nhìn chằm chằm tiểu nhị, hối hận vừa rồi không lén đưa cho hắn ít bạc. A, hối hận thì đã muộn!

Đến Tam Sinh tự, dòng người đông đúc nối gót nhau lũ lượt. Quả nhiên mùa xuân đã tới rồi.

Trước cửa chùa có một hòa thượng bán tráp, mọi người xếp một hàng dài hào hứng lấy bạc. Tiểu Từ sau khi nghe ngóng, nguyên lai là để làm lễ mở vải phủ tượng phật, cố ý chuẩn bị. Trong tự quả nhiên suy nghĩ chu toàn. Tiểu Từ cũng mua một hộp nhỏ, thích thú bưng ở trong tay, vào tự.

Trên đường, Tiểu Từ sợ hãi nhiều người làm thất lạc, gắt gao lôi kéo ống tay áo Kế Diêu. Phần đông đều là trai thanh gái lịch, uyên ương hồ điệp sóng đôi, chỉ có bọn họ là một đôi “Đồng tính”, lại xinh đẹp tuyệt trần, tất nhiên là mộc tú cùng lâm, đưa tới vô số ánh mắt kinh dị. Có người bên ngoài thầm than, người dân kinh thành quả nhiên rất cởi mở, đoạn tụ cũng không kiêng nể gì tới Tam Sinh tự cầu nguyện.

Vào đại điện, phải xếp hàng mới có thể đến trước thần phật. Nhìn các cặp nam nữ si tình bộ dáng tiều tụy, lại nhìn Tiểu Từ gắt gao nắm chặt tay áo hắn. Kế Diêu cảm thấy chính mình bị ép buộc làm người bị hiềm nghi, hắn trên dưới nhìn lướt qua, muốn tìm sư phó trong đền hỏi một chút, nếu như chỉ có một bên đơn phương hứa nguyện thì có ý nghĩa gì không?

Tiểu Từ nhảy nhót hân hoan đến trước tượng phật, quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu ba cái, sau đó chắp tay trước ngực, yên lặng cầu khẩn. Kế Diêu chỉ cảm thấy lỗ tai nóng bừng, nheo mắt.

Chỉ chốc lát, Tiểu Từ mở mắt ra, từ trong cổ áo lấy ra một chiếc vòng cổ, làm bộ muốn thả vào trong tráp, lưu cho phương trượng làm lễ.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nhanh tay lẹ mắt, giữ chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Không được.”

– “Làm sao vậy? Đây là vật ta thích nhất đó.”

– “Cái kia, thứ này một khắc cũng không được rời khỏi ngươi, di nương đã dặn qua.”

Tiểu Từ buồn bực không vui, nhìn Kế Diêu có một tia thương tâm: “Ngươi có phải có ý định ngăn cản ta hứa nguyện?”

Oan uổng, Kế Diêu thực không có ý định phá hư hứa nguyện của nàng. Chỉ là chiếc vòng cổ nàng rất quan trọng, một khắc cũng không được rời khỏi người.

Phía sau có người thúc giục: “Ngươi xem hai người đoạn tụ kia trước mặt thần phật còn ta ta ngươi ngươi.”

Kế Diêu quýnh lên, vã mồ hôi, vội hỏi: “Ngươi tìm thứ riêng biệt gì đó.”

Tiểu Từ ngẩn người, sờ soạng một lần trên người, lại không có thứ gì khác. Giương mắt nhìn Kế Diêu lấy ra ngọc bội bên hông, đưa tay bỏ vào trong tráp, khóa lại.

Kế Diêu thở phào, kéo nàng ra khỏi đại điện. Thừa dịp nàng đi uống nước, rốt cuộc chạy đến hòa thượng phía trước, vụng trộm hỏi: “Sư phụ, khụ khụ, nếu là nữ tử tự mình hứa nguyện, nam tử không biết tình, có linh nghiệm không?”

– “Nga, chủ yếu là xem tín vật đưa cho ai, tín vật khai quang, tự nhiên sẽ linh nghiệm.”

Sắc mặt Kế Diêu trắng nhợt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ bưng một gáo nước đi qua, đưa cho hắn: “Ngươi cùng tiểu sư phụ nói cái gì?”

Kế Diêu nuốt một ngụm nước miếng, liếc mắt nhìn nàng một cái, cảm thấy chính mình bước vào lồng giam. Bất quá như thế nào cũng không thấy nội tâm đau đớn xót xa? Chỉ là có chút sợ hãi nho nhỏ, còn có một cảm giác kỳ diệu không tên.

Hắn trấn định tự nhiên khoát tay, nói: “Không có gì, hỏi một chút khi nào thì tới bắt ngọc bội.”

– “Ta đã hỏi qua, phương trượng bảo ngày mười lăm mỗi tháng khai quang. Chúng ta còn phải chờ thêm mấy ngày, vừa vặn đi thăm những nơi khác.”

Kế Diêu lông mày nhíu chặt, nhớ tới năm đó ở Định châu lần đầu tiên gặp nàng, theo nàng từ đầu đường cho đến cuối phố, từ giữa trưa dạo đến hoàng hôn, tiện thể xem hết chợ đêm.

Hắn một tay đỡ trán, nhìn thoáng qua sắc trời, bắp chân mềm nhũn. Hồi lâu hừ nói: “Ngày mai lại tiếp tục đi dạo sao? Ta hơi mệt.” Hôm nay đánh một trận, tốt xấu gì cũng có chút mệt mỏi, vẫn là nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày thì hơn.

Tiểu Từ hiểu chuyện, đỡ lấy cánh tay hắn mang theo áy náy, càng thêm ôn nhu điềm đạm: “Ta suy nghĩ không chu toàn, chúng ta về khách điếm nghỉ ngơi đi.”

Kế Diêu cánh tay tê rần, nói một tiếng “Được”, một đôi “đoạn tụ” dưới ánh mắt xem thường của mọi người chạy ra khỏi Tam Sinh tự.

Đi ngang qua hiệu thuốc, Tiểu Từ cố ý ghé vào, lúc trở ra mang theo một gói dược thảo.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu hỏi: “Đây là?”

– “Ai nha, giang hồ hiểm ác, ta làm chút thuốc bột phòng thân.” Tiểu Từ nhỏ giọng nói, kéo Kế Diêu bước đi.

Trở lại khách điếm, nàng đóng cửa phòng lại, ở trong phòng bắt tay làm.

Kế Diêu đợi cho đến khi bụng đói kêu vang cũng không thấy nàng đi ra, kiên nhẫn không nổi, vội đi qua gõ cửa.

Tiểu Từ lên tiếng mời vào. Kế Diêu vừa bước vào, đã bị hù sợ. Trong phòng một mảnh bừa bãi, trên bàn đầy màu sắc sặc sỡ nhìn không ra là thứ gì.

– “Ngươi đang chế thuốc bột?”

– “Đúng vậy, cái này làm cho người ta rơi lệ, cái này khiến người ta ngứa ngáy, còn cái này hại người ta tiêu chảy.”

Tiểu Từ chỉ vào từng thứ trên bàn giới thiệu, rất đắc ý. Kế Diêu nhịn xuống ý nghĩ đả kích nàng, hừ, nếu hữu dụng, thế nào còn bị Thư Thư khống chế?

Tiểu Từ thấy hắn không nói gì, mày nhíu chặt, nói: “Ta biết trong lòng ngươi đang nghĩ cái gì.”

– “Ta cái gì cũng không nghĩ.” Kế Diêu lập tức biện bạch, làm giống như rất vô tội.

– “Hừ, Thư Thư người nọ, có một chiếc quạt rất kỳ quái, có thể hấp thụ thuốc bột. Cho nên ta mới bại ở trong tay hắn.”

– “Thật không?” Kế Diêu gật đầu, pha chút tán thành.

https://thuviensach.vn

– “Còn có, hắn là tiểu nhân đê tiện bỉ ổi, về sau thấy hắn, ngươi nếu để ý hắn, ta sẽ không để ý ngươi.”

Kế Diêu lập tức đáp: “Ta tự nhiên, sẽ không để ý hắn.”

– “Đi ăn cơm thôi?”

– “Được.”

Hai người kích động đi ra khỏi khách điếm, đến tửu lâu Trầm Hương bên cạnh.

Trầm Hương lâu có một món canh độc nhất vô nhị. Theo sự giới thiệu của tiểu nhị, ăn qua món này, sau đó ăn tiếp món khác liền không cảm thấy mùi vị, ngụ ý, món canh này là cực phẩm.

Tiểu Tử nhìn bát canh không biết vị, nở nụ cười: “Đây không phải là nấm, rau nhút, gạch cua, ngư lặc sao? Ta cũng biết.”

Kế Diêu nhìn nàng một cái. Yên lặng múc cho nàng một chén canh, chặn trước mơ mộng của nàng.

Tiểu Từ một hơi uống hết, khẽ liếm đôi môi anh đào, dõng dạc nói: “Ta có thể mở một tửu lâu như vậy, chắc chắn sẽ phát tài.”

Kế Diêu tiếp tục yên lặng múc cho nàng chén canh, dập tan mộng tưởng của nàng.

Sau khi ăn xong đi ra khỏi tửu lâu, trên đường người đi thưa dần, mặt trăng dần lên cao, bóng đêm ôm trọn lấy cả không gian.

– “Kế Diêu, chúng ta đi mua một vò rượu, lên nóc nhà uống đi.” Tiểu Từ nhìn vầng trăng trên cao, đột nhiên có nhã hứng, nhớ tới một đêm hai năm trước, hồi ức tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu cũng nhớ đến một đêm hai năm trước, hồi ức không tốt.

Tiểu Từ nói liền làm, đảo mắt chạy về tửu lâu, xách một vò rượu đi ra.

– "Đi!" Nàng vỗ vai Kế Diêu, sử dụng khinh công của vân khởi cửu thức, như lăng ba vi bộ tiên tử, đáng tiếc, trong tay tiên tử có vò rượu, thật sự không mấy hợp cảnh, Kế Diêu có cảm giác chà đạp lên cái đẹp.

Đến một tòa lầu cao nhất, Tiểu Từ không thèm nhìn xung quanh đạp gió bay lên, Kế Diêu nhất thời chần chừ, trừ bỏ nóc nhà nhà mình, nhà người khác hắn thực sự không có hứng thú.

Tiểu Từ từ trên cao nhìn xuống: "Nhanh một chút."

Kế Diêu bất đắc dĩ, cũng thả người bay lên. Xem ra đây cũng là một gia đình giàu có, đầu mái hiên có hình thần thú, gió đêm thổi tới, chuông gió leng keng.

Trên nóc nhà tầm nhìn trống trải, gió mát mơn man, nàng chọn một nơi thật tốt. Kế Diêu ngồi bên cạnh nàng, hương rượu thoang thoảng, cũng gợi nên hứng thú trong hắn.

Tiểu Từ đột nhiên sửng sốt, nói: "Quên mang theo chén."

Kế Diêu cười khổ, một cái bình lớn như vậy, đem miệng úp vào thuận tiện rửa sạch mặt.

Tiểu Từ trái phải nhìn quanh, đột nhiên chọt chọt Kế Diêu: "Ngươi xuống phía dưới tìm hai cái chén."

Kế Diêu liếc nhìn nàng một cái, vì sao là ta. Thế nhưng nhìn thấy khí thế của nàng, giống như tuyên bố ai dám không nghe theo.

Kế Diêu bất đắc dĩ, nhảy xuống nóc nhà, rón ra rón rén ở trong sân dò xét vài vòng. Vào trong phòng bếp cầm lấy cái chén. Sau đó nhảy lên nóc

https://thuviensach.vn

nhà, Tiểu Từ nâng vò rượu lên rót cho hắn một chén, bất mãn nói: “Như thế nào chỉ có một cái?”

– “Lấy thêm, sợ họ báo quan.”

– “Thực sự?” Tiểu Từ sửng sốt, không tin.

Kế Diêu cười thầm, đương nhiên là giả.

Hắn uống một ngụm, đem chén đưa cho Tiểu Từ. Tiểu Từ nhận lấy khẽ chạm môi vào viền chén, nơi hắn vừa rồi chạm qua. Trong lòng ngọt như mật. Ngồi bên cạnh người ở trong lòng, lại có ánh trăng chứng giám. Người ta nói ngày tốt, cảnh đẹp, người có lòng, chuyện vui vì nhân gian tứ nan. Mà lúc này, dường như mọi thứ đều hoàn hảo.

– “Kế Diêu, ngươi biết không, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ngươi cũng cầm một vò rượu ở trên nóc nhà uống, bị ta cho rằng kẻ trộm.” Tiểu Từ vẻ mặt điềm tĩnh, thản nhiên cười khì nhớ lại.

Đúng, hôm nay thật sự mới là kẻ trộm, kẻ trộm bát. Kế Diêu uống một ngụm rượu, cảm thấy xấu hổ, hành hiệp thiên hạ chí lớn còn chưa thành, cuối cùng lại đi trộm một cái bát.

– “Ngươi có biết hay không, khi ngươi bất tỉnh, vừa vặn…” Tiểu Từ ngượng ngùng, đang cắn môi do dự có nên nói hay không, thì nghe truyền đến tiếng đóng cửa. Tiểu Từ vội ngậm miệng im lặng.

Một lát, trong phòng mơ hồ có tiếng người, bên trong yên tĩnh chỉ nghe thấy giọng một nam tử: “Hôm nay, ai ở trên?”

Tiểu Từ cả kinh, ghé vào bên tai Kế Diêu, thấp giọng hỏi: “Ngươi trộm bát bị người ta phát hiện.”

Thân thể Kế Diêu cứng đờ, nghẹn họng.

https://thuviensach.vn

Một lát, lại có một giọng nữ: “Mau xuống, chịu không nổi.”

Tiểu Từ vội la lên: “Đi mau, bọn họ phát hiện.”

Kế Diêu bất động, cổ họng thông một chút.

Phòng trong lại nói: “Nhẹ chút! Nhanh chút!”

Tiểu Từ nóng nảy, giật giật cánh tay Kế Diêu, phát hiện sắc mặt hắn cực hồng, rượu bất quá mới chỉ uống một ngụm?

Một tiếng hờn dỗi, âm điệu cao hơn rất nhiều: “Ai nha, ngươi chết đi!”

Tiểu Từ giận dữ, đứng lên hô một tiếng: “Ta cũng không đè hư một phiến ngói nhà ngươi, dựa vào cái gì mà mắng chửi người?”

Kế Diêu nghiến răng, kéo cánh tay nàng nhảy xuống.

Buông Tiểu Từ, nàng ngửa đầu không phục, sẵng giọng: “Chúng ta bất quá chỉ lấy của nàng một cái bát, thế mà đã mắng chửi sao?”

Kế Diêu hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn hai má nàng, cũng không phải buồn bực hay say rượu, là có chút choáng váng. Hắn rất nhanh rời ánh mắt, khàn giọng nói: “Trời lạnh, trở về thôi.”

– “Kinh thành thật sự nhiều người xấu.” Tiểu Từ lầu bầu. Lại nói: “Ngươi dùng công phu ngày trước, ở trên ép phá ngói nhà người ta sao?”

Kế Diêu ngửa đầu nhìn trăng, khóe miệng giật giật.

– “Ngươi nói chuyện đi.”

– “Tối nay phong thanh minh nguyệt, về tắm rửa rồi đi ngủ.” Kế Diêu hừ một tiếng, chắp tay rảo bước.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hàm Quang Kiếm

Ngày thứ hai, Tiểu Từ cùng Kế Diêu đang ở tửu lâu ăn cơm, đột nhiên có một đống người giang hồ tiến vào. Giữa người giang hồ và dân chúng thật dễ nhận biết, hoặc là bên trong trầm ổn, mắt lộ ra tinh quang, hoặc là hào sảng phóng đãng, tùy tiện. Mà bên người đều có binh khí tùy thân.

Một đám người an vị ở gần bàn Tiểu Từ, ngữ bất quá tam, họ bàn luận đến thanh kiếm của An vương điện hạ.

– "Tương truyền hàm quang kiếm không dễ nhận ra."

– "Đúng đúng, không biết thanh kiếm này của An vương điện hạ có phải hàm quang kiếm hay không?"

– "Phỏng chừng là, bằng không triệu tập nhân sĩ giang hồ đến so kiếm gióng trống khua chiêng như vậy để làm gì?"

Kế Diêu thấy Tiểu Từ nghe thật hăng say, nhân tiện nói: "Còn không mau ăn, không phải nói muốn đi dạo sao?"

Tiểu Từ đôi mắt rực sáng: "Kế Diêu, ngươi không phải có bái thiếp sao, chúng ta cùng đi xem?"

Kế Diêu chiếc đũa trên tay dừng một chút, nhớ tới hôm nay là vòng sơ cửu, liền thản nhiên ừ một tiếng.

Tiểu Từ cười hì hì nhỏ giọng nói: "Ngươi nếu đi, kiếm kia chắc chắn lấy được."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đập đập cái đĩa của nàng: “Ta cũng không phải là vì bảo kiếm, đơn giản chỉ muốn nhìn một chút kiếm pháp của người khác.”

– “Ta cảm thấy ngươi thiên hạ vô song!” Tiểu Từ con mắt hấp háy, một giọt nước bọt đậu trên cái bánh màn thầu. Kế Diêu nhìn thoáng qua, nghiêm mặt nói: “Thiên ngoại hữu thiên, ta chẳng qua chỉ cùng Thư Thư giao thủ một lần thôi, kiếm pháp của mình đến tột cùng như thế nào, trong lòng cũng không biết rõ, cho nên đi xem cũng tốt.”

– “Thuận tiện đem hàm quang kiếm thắng trở về.” Tiểu Từ nắm tay thành quyền, nước miếng lại rớt xuống một giọt. Khóe miệng Kế Diêu giật giật, đối với tướng ăn của nàng không còn gì để nói. Tướng ăn không câu nệ của nàng đã đạt đến cảnh giới bất trị, bình thường là một hình tượng thanh nhã thoát tục không nhiễm bụi trần, nhưng chỉ cần ngồi vào bàn, lại lộ ra bản chất vốn có.

Nàng hung hăng cắn một miếng bánh, tình thế bắt buộc phải dùng sức mạnh giống như bánh bao chính là hàm quang kiếm. Hai má nàng căng phồng lên, cái lúm đồng tiên nho nhỏ cũng bị đè bẹp không thấy bóng dáng. Kế Diêu đột nhiên rất muốn dùng đầu ngón tay chọc chọc vào hai má nàng, làm cho cái lúm đồng tiền hiện nguyên hình.

Sau khi ăn xong, hai người hỏi thăm vị trí Sùng võ lâu, đi bộ đến.

Sùng võ lâu cao lớn sừng sững, mặt hướng ra Hồng giang, sau dựa vào Tùng lĩnh.

Bốn phía được bao quanh bởi màn che, bên dưới có nhiều binh lính tuần tra, không có bái thiếp không thể vào. Một số người không có bái thiếp bị giữ bên ngoài kêu gào bất mãn, lời nói thô lỗ, bị binh sĩ cầm trường thương đuổi đi. Kế Diêu nhìn giang hồ nghĩa sĩ, có chút tiếc nuối, bọn họ nhưng lại giống như những thương nhân tùy tiện, bỗng dưng làm mất khí chất anh hào.

https://thuviensach.vn

Cầm thiếp vào màn che, chỉ thấy phía trước là khoảng sân rộng rãi, bằng phẳng như sa mạc. Hai người đang đứng đối diện đấu kiếm, cát vàng xoay tròn kiếm khí bên trong, mênh mông như khói.

Kế Diêu nhất thời bị thu hút. Một bên rút huyền thiết kiếm, một bên sử dụng lục quang kiếm, hai thanh kiếm như hai con rồng vờn bay. Người cầm huyền thiết kiếm thế như núi đổ, trầm ổn thận trong, mà lục quang kiếm lại linh hoạt kỳ ảo, chiêu thức uyển chuyển, hư hư thực thực.

Hai người chỉ đấu trong chốc lát thắng bại đã phân. Kế Diêu lúc này mới có tâm tư đánh giá bốn phía. Chợt phát hiện phương trượng đại sư Thiếu Lâm ngồi ở phía trên. Còn có một vài vị sư thúc quen mặt. Kế Diêu đang muốn tiến lên chào hỏi, nhưng thấy mọi người đều chuyên chú vào hai người so kiếm giữa sân, liền quyết định đến chào sau.

Lục quang kiếm cuối cùng không theo kịp huyền thiết, lại chịu cảnh gãy thành hai đoạn.

Người cầm lục quang kiếm tên Triệu Thượng, xuất thân từ võ lâm thế gia, ở Chiết Giang cũng có tên tuổi. Vừa rồi hắn sử dụng đấu pháp luôn thận trọng, một phen tỉ thí, tự nhận kiếm pháp cũng không thua kém ai, bại trên thân kiếm, thật sự là không cam lòng, cực kỳ buồn bực. Hắn oán hận nói: “Ngươi ỷ vào huyền thiết chém gãy bảo kiếm của ta, như vậy cũng coi là thắng sao?”

Chủ nhân huyền thiết kiếm là tiêu đầu của Uy Nặc tiêu cục lừng lẫy Trung Nguyên tên Đại Tín. Hắn ha ha cười: “Bản lĩnh không bằng người, còn kiếm chuyện làm gì?”

Hai người giằng co chưa xong. Kế Diêu lắc đầu.

– “Các vị, ai tới?” Tranh chấp vài câu, Đại Tín xem thường không muốn dài dòng, vác trường kiếm, đối với mọi người vây xem quát một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ở sau lưng lặng lẽ chọt chọt Kế Diêu. Kế Diêu nhưng lại không nhúc nhích tí nào.

Lại có một vị thiếu niên trẻ tuổi nhảy lên, cùng Đại Trí đấu một trận. Huyền thiết kiếm quả nhiên không phải là phàm khí, kiếm thuật của Đại Tín cương mãnh một đường, huyền thiết trong tay như hổ thêm cánh. Sau một nén hương, người nọ cũng bại trong tay Đại Tín. La Đại Tín thập phần đắc ý, một thanh kiếm tốt đối với người sử dụng kiếm mà nói không thể nghi ngờ có sức dụ hoặc rất lớn. Mà hắn, có huyền thiết bên người từ lâu đã nếm được không ít lợi lộc, càng muốn ngừng mà không được.

Mà người vây xem thấy có bảo kiếm quả nhiên chiếm được không ít lợi thế, đối với hàm quang kiếm trong truyền thuyết càng tơ tưởng không thôi, lại dấy lên ý chí chiến đấu cùng Đại Tín. Nhất thời bầu không khí thực sự là giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

Liên tục có nhiều người nhảy lên so tài với Đại Trí, hắn tuy có huyền thiết bảo kiếm chống đỡ, dốc sức chiến đấu được mấy người, cuối cùng sức lực có phần không chịu nổi, thế tấn công liền sắc bén tuyệt tình, không hề bận tâm đến võ lâm đạo nghĩa, hoàn toàn đoạn tuyệt đường sống, muốn tốc chiến tốc thắng, nhất thời trên sàn đấu tràn ngập mùi máu tanh.

Kế Diêu chau mày, bên môi gợi lên một tia châm biếm. La Đại Tín nếu không phải ỷ vào huyền thiết kiếm, e rằng đã sớm bị bại. Nhưng lại nghĩ, sức lực con người có hạn, lại bị mọi người thay nhau đối phó, rốt cuộc công bằng ở đâu, nhất thời cũng khó đánh giá.

Sau khi hắn đánh bại được bảy người, rốt cục suy yếu, bị đối thủ đâm trúng cánh tay phải, máu tươi trào ra. Huyền thiết rơi xuống đất, leng keng một tiếng. Trong lòng mọi người đều thở ra một hơi nặng nề.

Ngay sau đó liền bắt đầu một trận đánh mới, đao kiếm sắc bén như gió lạnh gào thét. Giữa sân mùi máu tanh càng đậm, mọi người hoặc thương

https://thuviensach.vn

hoặc bại, nhưng đối với hàm quang kiếm vẫn không ngừng tham luyến tranh đoạt.

Kế Diêu giữa đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt. Tiểu Từ âm thầm thấy may mắn vừa rồi Kế Diêu không tham gia. Như thế xem ra, hàm quang kiếm cũng không phải thứ đồ tốt lành gì, nhiều giang hồ nghĩa sĩ đều nhìn chằm chằm như hổ đói. Không bằng cứ ở ngoài bàng quan là tuyệt vời nhất.

Kế Diêu đột nhiên nhảy vào giữa sân, Tiểu Từ ngây ngẩn cả người, che miệng hô lên một tiếng.

Kế Diêu rút trường kiếm ra khỏi vỏ, một hồi lưu quang nổi lên bốn phía, người ta chỉ thấy một ánh sáng chói mắt, nhưng không thấy bóng người. Tiểu Từ lo lắng khẩn trương, trong lòng bắt đầu thầm oán hận Thư Thư, xen vào việc của người khác đưa cái gì mà bái thiếp, vạn nhất Kế Diêu bị thương, nàng nhất định phải tìm hắn tính sổ.

Chỉ trong chốc lát, đã thấy bạch quang tản ra, Kế Diêu đứng ở giữa sân, khí định thần nhàn, mà đối thủ trường kiếm đã tuột khỏi tay từ lúc nào, sững sờ bất động.

– “Ba chiêu?” Người nọ lẩm bẩm khó thể tin. Chán nản lui ra.

Tiếp tục đi tới một người, Kế Diêu nghênh chiến. Kiếm nhanh, người nhanh, thắng cũng nhanh. Hắn ra kiếm chiêu mau lẹ cương mãnh mà thu phóng tự nhiên, qua lại thoắt như gió.

Tiểu Từ khẽ thở phào, nhưng lại lo lắng hắn cũng như La Đại Tín phải đấu đến kiệt sức, nhìn kĩ, nhưng lại phát hiện Kế Diêu khác Đại Trí. Hắn trong vòng mấy chiêu có thể bức bại đối thủ, hiển nhiên so với Đại Trí nhanh hơn nhiều, thể lực tựa hồ cũng không có hao tổn bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Hắn khí tức trầm ổn, ánh mắt bình tĩnh. Di chuyển như côn bằng (loại cá lớn và chim lớn trong truyền thuyết xưa), tĩnh như Thái Sơn. Tâm Tiểu Từ rốt cục bỏ xuống.

Kiếu Diêu loại được mười bảy người, nhưng chỉ cần dùng không đến nửa canh giờ. Mọi người đều sợ hãi thán phục không ngớt, khe khẽ nói nhỏ tìm hiểu lai lịch của hắn. Mọi người chỉ có thể ngầm than thở, anh hào tựa như sóng lớn hồng giang, một rồi lại một liên miên không dứt.

Tiểu Từ cố nén lòng tràn đầy kiêu ngạo, từng làn sóng thu quấn quanh người hắn, cảm thấy một chiêu một thức của hắn đều như thi như họa.

Một người chậm rãi đi ra từ bên trong lầu gác, khí chất cao quý, không giận mà uy. Phía sau có hai gã đại hán hộ vệ, vừa nhìn đã biết là người có võ công, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, ánh mắt như ưng dò xét trên mặt tất cả mọi người.

Hắn cười nói: “Bổn vương vừa rồi ở trong nội các trên lầu xem cẩn thận, vị thiếu hiệp này thật sự làm cho người ta lau mắt mà nhìn, không thể không phục.”

Kế Diêu nghe giọng điệu này, hắn xác nhận là An vương. Liền ôm quyền thi lễ: “Tại hạ Kế Diêu, không dám nhận.”

Triển Hoằng mỉm cười đánh giá hắn, thấy hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh, phong thái bất phàm, nhất thời lại tán thưởng vài phần.

Nhất Từ đại sư đang ngồi phía trên cười ha hả đi tới, khen: “Kế Diêu, vài năm không gặp, nhưng lại có tiến bộ vượt bậc như thế.”

Kế Diêu vội vàng thi lễ, nói: “Đại sư, hổ thẹn.”

– “Ha Ha, gần đây còn nướng bồ câu ăn sao?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu sắc mặt đỏ lên, cười nói: “Không dám, chỉ sợ lại là bồ câu đưa tin của phương trượng.”

– “Ha ha, lão nạp không nghĩ tới, từ biệt hai năm, kiếm pháp của ngươi đến nay đã tinh tiến, nhanh nhập thần nhập hóa, không thể tưởng nổi, chẳng lẽ, là lưu quang kiếm pháp?”

Kế Diêu sửng sốt, thấp giọng nói: “Đúng vậy.”

Nhất Từ vuốt râu than thở: “Hàm quang bảo kiếm mà gặp lưu quang kiếm pháp, thì thật sự là tuyệt phối, vương gia nghĩ sao?”

Triển Hoằng cười nói: “Bản vương cũng có ý này.” Tay phải hắn duỗi ra, người phía sau lập tức trình lên một hộp kiếm.

Hắn mở hộp kiếm, một đạo hàn quang như cầu vồng bay lên trời, khí thế khoáng đạt.

Kiếm, mỏng mà sắc bén, như ánh sáng bạch ngọc ở nơi tối tăm nhất, trong nháy mắt nhấc kiếm lên, mơ hồ có ánh sáng rực rỡ lưu động như giao long lượn quanh.

Hắn cầm kiếm đưa cho Kế Diêu: “Mỹ nhân xứng anh hùng, danh kiếm tặng hiệp sĩ.” Mọi người cực kỳ hâm hộ ánh mắt theo hàm quang di chuyển, từng tiếng than thở cảm khái vang lên.

Kế Diêu tiếp nhận hàm quang, chăm chú nhìn kỹ, một lúc lâu chầm chậm hỏi: “Thanh kiếm quý giá này thực sự tặng cho tại hạ sao?”

– “Đúng vậy.” Triển Hoằng hào phóng cười. Các loại khen ngợi quý trọng biểu lộ không bỏ sót.

Kế Diêu mím môi cười, nhưng lại khẽ lắc đầu thở dài. Lại giương mắt, đôi mắt trong vắt kiên định. Hắn giơ cánh tay lên, một đạo ngân quang từ

https://thuviensach.vn

trên đầu mọi người bay qua, trường kiếm bay lượn, trực tiếp cắm thẳng vào hồng giang đang cuồn cuộn sóng lớn, như giao long nhập vào biển, trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

Mọi người thét lên một tiếng kinh hãi, tất cả đều khiếp sợ thất sắc.

Triển Hoằng có chút tức giận, lạnh lùng nói: “Kế thiếu hiệp đây là có ý gì?”

Kế Diêu chắp tay cúi chào, cất cao giọng nói: “Mộc tú cho lâm, phong tất tồi chi. Kiếm này không phải vật phàm, ngày sau nhất định sẽ đưa tới tranh chấp trong giang hồ, ngoài ra cũng rất dễ làm cho người ta sinh ra ý đầu cơ trục lợi, quên đi ước nguyện học võ cùng bổn phận ban đầu, lẫn lộn đầu đuôi. Huống chi, nhờ cậy vào vũ khí làm sao thu phục lòng người. Vương gia xưa nay yêu quý người trong võ lâm, chắc chắn cũng không muốn chúng anh hùng hào kiệt vì một thanh kiếm mà làm tổn thương hòa khí.”

Triển Hoằng chấn động, cơn tức giận biến mất.

Ánh mắt Kế Diêu xa xăm mà bình thản, nhìn quét qua các vị giang hồ nghĩa sĩ dưới sân. Cao giọng nói: “Các vị đại hiệp, nhân sinh đời người như thời gian qua nhanh, thế gian rất nhiều kỳ trân dị bảo, cho dù có chiếm được về mình, có thể giữ được trong bao lâu? Kế mỗ còn trẻ, lời nói có chỗ nào không đúng thỉnh chư vị chỉ giáo. Vừa rồi trong lúc so kiếm đã lĩnh hội được sai lầm, lúc này nhất định nhận lỗi.”

Kế Diêu chính trực ngay thẳng, ôm quyền khom người tạ tội. Gió nhẹ thổi tới vạt áo, quả thực lỗi lạc xuất trần.

Nhất Từ đại sư mỉm cười gật đầu: “Kế Diêu, mấy năm không gặp, đã có được kiến giải như thế, thật sự đáng mừng.”

https://thuviensach.vn

– “Cũng là nhờ đại sư ngày trước từng chỉ bảo, Kế Diêu mặc dù không còn là môn đệ của Thiếu Lâm, nhưng từng giờ từng phút không dám quên đạo lý võ thuật.”

Mọi người lặng lẽ không nói gì, cho dù có người đối với hàm quang kiếm vẫn canh cánh trong lòng, nhưng ngại mặt mũi Triển Hoằng, cũng không dám lên tiếng, âm thầm tính toán, chỉ chờ trời tối.

Tiểu Từ ngưng mắt, cười tươi như hoa, gió biển thổi tới, mọi người hít phải bụi vội vàng che mắt, trong mắt nàng lại chỉ có Kế Diêu, như bờ sông kiệt thạch, ngạo nghễ với biển cả.

Triển Hoằng ngửa đầu cười dài, đối với Nhất Từ đại sư cười nói: “Quả là giang sơn có nhân tài mới, tháng sau ở kinh thành diễn ra võ lâm đại hội, trọng tuyển minh chủ võ lâm, Kế thiếu hiệp nhất định phải tới. Bản vương đối với ngươi ký thác kỳ vọng.”

Kế Diêu ôm quyền cười: “Vương gia khen nhầm! Tại hạ có chuyện quan trọng, võ lâm đại hội sợ là không thể tham gia.”

Triển Hoằng vẻ mặt cứng đờ, làm như không vui.

Nhất Từ cười nói: “Tùy ý, tùy tâm, tùy duyên.”

– “Đại sư, Vương gia, tại hạ xin cáo từ.”

Kế Diêu bước xuống, đối diện với sóng mắt đưa tình của Tiểu Từ, hắn nheo mắt. Khuôn mặt Tiểu Từ vẫn cứ ửng hồng, tiến lên kéo ống tay áo hắn, ôn nhu nói: “Chúng ta đi thôi.”

Miệng hắn giật giật, nhìn xung quanh đã thấy vẻ mặt mọi người kinh ngạc sửng sốt. Da đầu hắn tê rần, thật sự là hối hận không nên để nàng mặc y phục nam nhân.

https://thuviensach.vn

– “Đáng tiếc đáng tiếc.” Một hán tử râu quai nón khó nén thất vọng, thốt ra. Có vài vị giang hồ nữ hiệp trái tim cũng âm thầm tan vỡ.

Ra khỏi Sùng võ lâu, Tiểu Từ vẫn vui sướng không thôi, lôi kéo Kế Diêu hỏi han này nọ. Kế Diêu nhưng lại không tập trung, tỉ mỉ nhớ lại những chiêu thức vừa rồi giao thủ. Kiếm pháp mọi người hoặc trọng tấn công hoặc trọng phòng thủ, hoặc linh hoạt khéo léo hoặc trầm ổn chín chắn, hoặc ngoan tuyệt hoặc đẹp đẽ, mà lưu quang thắng ở tốc độ. Tay hắn nắm trường kiếm, bên môi gợi lên ý cười. Bế môn hai năm, rốt cuộc cùng người ta phân cao thấp, hiểu rõ sở trường của mình, biết lấy điểm yếu kẻ địch, tính trước kỹ càng, càng cảm thấy hăng hái.

Ban đêm, trên giang hồ truyền rất nhiều lời đồn. Nói rằng có người thừa dịp ban đêm đến hồng giang bắt cá, có người ban đêm vượt qua hồng giang, lại có giang hồ nghĩa sĩ ào ào lên thuyền, ở trên sông nước ngắm trăng. Nói càng nhiều là, có một hiệp khách thiếu niên, phong nhã vô song, nhưng lại là đoạn tụ.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bị Ám Sát

Hoàng hôn ngày thứ hai, Tiểu Từ và Kế Diêu từ vườn trà Hàm Thúy Sơn trở về, đã thấy ở trong khách điếm có vài người, trong đó có một vị là một trong hai người ngày hôm qua đứng sau Triển Hoằng.

Nhìn thấy Kế Diêu, hắn tiến lên đưa ra bái thiếp, nói: "Tại hạ Chu Nhân, là giáo đầu trong vương phủ. Hôm này, vương gia nhà ta đặc biệt mời Kế thiếu hiệp đến dự tiệc tại Vọng giang lâu."

Kế Diêu tiếp nhận bái thiếp, khẽ liếc mắt một cái, đang muốn từ chối. Chu Nhân dường như đoán được, vội nói: "Vương gia phân phó, nếu không mời được Kế thiếu hiệp, Chu mỗ liền phải tự đoạn một ngón tay."

Kế Diêu nghe vậy, nâng mắt nhìn Chu Nhân. An vương mời người thủ đoạn thực sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Nói thật, hắn đối với Triển Hoằng không có hảo cảm. Biết rõ người tập võ háo thắng, nhưng hắn lại đem một tuyệt thế danh kiếm ra trước công chúng, trên danh nghĩa muốn tặng bảo kiếm cho anh hùng, nhưng thực tế là muốn các nhân sĩ trên giang hồ ác đấu tranh thưởng. Mà nay, lấy thủ đoạn này đến "mời" hắn, không biết rốt cuộc có âm mưu gì.

Hắn cầm bái thiếp đặt lên bàn, lạnh nhạt cười: "Thịnh tình của Vương gia ta xin nhận. Có điều, Chu giáo đầu nếu không mời được khách sẽ tự đoạn một ngón tay, chỉ là gặp mặt hà tất phải nghiêm khắc như thế, chi bằng rời đi thì hơn. Núi cao nước xa, giang hồ rộng lớn, lẽ nào không có chỗ cho Chu giáo đầu dung thân? Chim khôn chọn cành tốt, huống chi là một đại hán như Chu giáo đầu?"

https://thuviensach.vn

Chu Nhân chấn động, vốn định nói thế để ép Kế Diêu, lại không nghĩ rằng bị Kế Diêu đẩy lại vấn đề.

Hắn lúc này thế như cưỡi hổ, trong giang hồ trọng nhất là tín nghĩa, một lời đã nói ra, liền phải giữ lời. Giờ phút này không thể ở trước mặt Kế Diêu thay đổi. Hắn cầm bái thiếp trên tay có chút run rẩy, cuối cùng quyết định đánh cuộc với lòng nhân từ của Kế Diêu, hắn lấy từ thắt lưng ra một thanh chủy thủ, giơ lên hướng về phía ngón tay út của mình.

Hàn quang chợt lóe, chủy thủ bị Kế Diêu kẹp lấy. Hắn thở dài: “Chu giáo đầu đối với An vương thật có lòng trung thành. Được, ta đi, bất quá không phải vì xem nét mặt An vương, mà là nể mặt Chu giáo đầu.”

Chu Nhân toát mồ hôi lạnh, cười nói: “Đa tạ Kế thiếu hiệp.”

Kế Diêu lắc đầu cười khổ: “Hà tất cảm tạ ta? Ta chỉ nghe nói mời khách, chứ chưa từng nghe nói bức khách.”

- “Vương gia nhà ta biết Kế thiếu hiệp nhất định không đi, cho nên mới…”

Kế Diêu nhìn Tiểu Từ, dặn dò: “Ngươi ở chỗ này chờ ta.”

- “Ta cũng đi.” Tiểu Từ cười hì hì nhìn hắn. Kế Diêu cau mày nhìn nàng, ngươi nghĩ là đi chơi sao?

Vọng giang lâu được xây dựng hướng về phía hồng giang, lầu gác ba tầng, dựa vào sông đứng thẳng, cổ kính.

Kế Diêu vào bên trong, nhưng lại phát hiện không có bóng người, trên lầu hai cũng trống không, bước lên lầu ba mới gặp Triển Hoằng y phục dạ hành ngồi ở trong sảnh. Phía sau, một thanh y lão giả hầu ở bên, râu dài hoa râm, khí chất không tầm thường.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu tiến lên chào, Tiểu Từ cũng theo sau thi lễ.

Triển Hoằng thấy người ngày hôm qua đi bên cạnh Kế Diêu là một thiếu niên, hôm nay lại tới một cô nương, liền hiếu kỳ mở miệng hỏi thăm: "Vị này là?"

- "Đây là sư muội của ta, Tiểu Từ." Kế Diêu dừng một lát, không biết làm sao lý giải quan hệ của hắn và Tiểu Từ, đành phải miễn cưỡng nói như thế.

Tiểu Từ có phần thất vọng, rồi lại không biết hắn đến tột cùng phải nói như thế nào nàng mới không buồn vô cớ, liền rối rắm như vậy đi theo hắn ngồi xuống.

Quả đúng là cố ý mở tiệc chiêu đãi Kế Diêu, bàn vuông rộng rãi, hơn mười loại trân hào. Mà toàn bộ Vọng giang lâu chỉ có ba người. Lão giả kia chắp tay đứng, cũng không ngồi xuống. Kế Diêu thấy Triển Hoằng không hề có ý giới thiệu, cũng không tiện hỏi. Chỉ là ánh mắt lão giả kia sâu xa đánh giá mình.

Triển Hoằng cười nói: "Kế thiếu hiệp mời. Cô nương mời." Hắn nhìn Tiểu Từ, ánh mắt dừng lại chốc lát rồi dời đi.

Kế Diêu đi thẳng vào vấn đề nói: "Chẳng hay Vương gia cho gọi tại hạ đến là có chuyện gì?"

- "Tới, ăn xong rồi nói, ngày hôm nay đặc biệt mời ngự trù trong cung tới chuẩn bị cho Kế thiếu hiệp, nếm thử xem có vừa lòng không?"

Kế Diêu cười tạ ơn: "Không dám nhận, đa tạ thịnh tình của Vương gia." Cũng không động đũa.

Triển Hoằng không vui, nhưng chốc lát nhoẻn miệng cười: "Kế Diêu, tính tình của ngươi, thật sự khiến người ta vừa yêu vừa tức. Quả nhiên vẫn

https://thuviensach.vn

còn trẻ, không có mưu toan tính toán. Bất quá, như thế mới vừa mắt bổn vương."

Kế Diêu nhướn mày, cười nói: "Vương gia, tại hạ không có ý định tạo lập công danh cũng không muốn cậy quyền, cái gọi là vô dục mới bền. Vương gia phóng khoáng, tự nhiên sẽ không chấp nhặt với kẻ như ta."

- "Được, bổn vương cũng thích thẳng thắn, nói thẳng đi. Võ lâm đại hội tháng sau, bổn vương muốn biết ngươi vì sao không tham gia?"

- "Việc này, tại hạ nhận sự ủy thác của người ta, muốn đi U châu một chuyến."

- "Vì sao không chờ sau đại hội võ lâm rồi đi?"

- "Việc này không thể kéo dài, tại hạ đối với đại hội võ lâm tuy có chút quan tâm, nhưng so ra vẫn còn kém trọng yếu."

- "Còn có cái gì trọng yếu hơn được trúng cử võ lâm minh chủ đây?" Triển Hoằng trong lời nói dường như có ẩn ý, khe khẽ cười, mong chờ Kế Diêu kinh ngạc động tâm.

Đáng tiếc, Kế Diêu nhưng chỉ bất động thanh sắc cười nói: "Tại hạ có thể hỏi Vương gia vì sao nhất định phải khiến ta tham dự không? Thiên hạ anh hùng hào kiệt nhiều vô kể. Kế mỗ chẳng qua chỉ là hạt muối bỏ biển thôi. Ít đi Kế mỗ, giang hồ vẫn là giang hồ."

- "Lời ấy sai rồi. Bản vương xưa nay cùng người trong giang hồ thường xuyên lui tới. Người có danh cũng không ít, võ công xuất chúng hơn người có nhưng lại hữu dũng vô mưu. Bản vương đối với nhân phẩm của Kế thiếu hiệp rất xem trọng, cho nên, bản vương muốn hỗ trợ Kế thiếu hiệp làm tân minh chủ."

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cả kinh, chiếc đũa dừng ở trên môi, ngơ ngác nhìn Triển Hoằng.

Kế Diêu thoáng sửng sốt, tươi cười trong ánh mắt chợt tắt, nghiêm mặt nói: “Vương gia nói đùa. Kế mỗ vừa bước chân ra giang hồ, vô luận là võ công hay bản lãnh đều thua kém các đại môn phái, sao có thể vọng tưởng việc này.”

Triển Hoằng gật đầu cười: “Kế thiếu hiệp không thể coi nhẹ mình, Nhất Từ đại sư đối với thiếu hiệp cũng có phần tán thưởng. Có sự ủng hộ của Thiếu lâm nhất phái, lại thêm sức mạnh của bổn vương, Kế thiếu hiệp làm minh chủ đã được chín phần mười.”

Kế Diêu đứng lên nói: “Tại hạ thực sự thẹn với sự yêu mến của Vương gia và Nhất Từ đại sư. Vị trí tân minh chủ, thầm nghĩ nhờ cả vào các tiền bối. Thỉnh Vương gia rộng lượng bỏ qua.”

Triển Hoằng lông mày nhíu chặt, nhìn Kế Diêu, bỗng dưng cảm thấy khó giải quyết. Người này, tuổi còn trẻ nhưng cũng thật cứng đầu, rắn mềm không ăn, hắn hao tổn tâm cơ tìm một danh kiếm, lại bị hắn một phen ném xuống hồng giang, vị trí minh chủ dâng lên trước mặt, hắn cũng không mảy may xúc động. Hắn đến tột cùng có nhược điểm gì? Triển Hoằng nhìn lướt qua Tiểu Từ, lại cẩn thận quan sát thần sắc Kế Diêu, đã thấy hắn đối với Tiểu Từ tựa hồ cũng không thân thiết. Nhìn kĩ ánh mắt Tiểu Từ luôn dừng ở trên mặt Kế Diêu, vẻ mặt hắn lại không có chút gợn, yên lặng bình tĩnh. Thỉnh thoảng tầm mắt có liếc qua nàng, bất quá chỉ như chuồn chuồn lướt nước.

- “Được rồi, bản vương cũng không miễn cưỡng. Có điều U châu vừa mới trải qua chiến tranh loạn lạc, nghe nói bách tính sống trôi dạt, bọn giặc cướp hoành hành hống hách, Kế thiếu hiệp đi lúc này e rằng không an toàn.”

https://thuviensach.vn

- “Chính vì như thế, tại hạ mới phải vội vã đi.”

Triển Hoằng trầm ngâm suy tính, đoạn nâng ly rượu nói: “Vậy uống một ly rượu coi như tiễn biệt Kế thiếu hiệp.”

- “Đa tạ Vương gia.”

Tiệc xong, ra khỏi Vọng giang lâu. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu xuống mặt nước lấp lánh ánh vàng.

Gió thổi rì rào, sóng lớn mênh mông.

Cỗ kiệu dừng ở trước Vọng giang lâu, Triển Hoằng chắp tay bước đi. Tiểu Từ lặng lẽ đi theo sau Kế Diêu, cảm thấy vương gia ôn hòa này thực khiến người ta lo lắng không yên. Sự tình vượt qua lẽ thường, khiến nàng không tự chủ nảy sinh cảnh giác. Tiểu Từ tuy rằng sinh ra ở vùng sơn dã, tính cách đơn thuần, nhưng đối với sự việc hệ trọng vẫn rất tỉnh táo.

Triển Hoằng dừng lại bên tấm bia đá tại bờ sông. Trên tấm bia có khắc mấy chữ: “Một thân chí lớn đền nợ nước, ngàn dặm bình cường đạo”. Bàn tay hắn phủ lên bia đá, đối Kế Diêu nói: “Giang sơn như họa, hào kiệt như nước. Đây là bút tích của tướng quân tiền triều lưu lại. Kế thiếu hiệp một thân hảo công phu, nếu ẩn cư nơi sơn dã, chẳng phải đáng tiếc sao?”

Kế Diêu mỉm cười, ôm quyền nói: “Vương gia dạy bảo, tại hạ ghi nhớ trong lòng.”

Bàn tay trên bia đá của Triển Hoằng siết chặt, loại đối đáp này của Kế Diêu thật sự làm cho hắn vô sách, ngay cả kế khích tướng cũng không khơi dậy được háo thắng nam nhi. Hắn nhất thời suy nghĩ, lại mỉm cười. Tính tình như thế ngược lại làm cho hắn thưởng thức, trầm ổn nội liễm, bất động thanh sắc. Hắn càng muốn thu phục chàng thiếu niên này, ngày sau mưu đồ đại sự.”

https://thuviensach.vn

Màn đêm buông xuống, trên dòng sông bắt đầu có thuyền hoa xuất hiện, số lượng dần nhiều. Trên thuyền hoa, đèn lồng màu đỏ phản chiếu xuống mặt sông trong vắt, như vô số bảo thạch tô điểm.

- "Chu Nhân, đi bao một con thuyền hoa."

Chu Nhân nhận lệnh, bước xuống thềm đá.

Triển Hoằng đối Kế Diêu cười, theo bậc thềm xuống. Kế Diêu không thể làm gì khác hơn là phải đi theo.

Vài chiếc thuyền hoa xếp hàng neo dưới thềm đá. Thuyền nương đứng ở mũi thuyền nhiệt tình tiếp đón: "Thuyền nhà ta sạch sẽ, bên trong có hảo tửu hâm nóng, còn có cô nương xướng khúc nữa."

Chu Nhân ném hai lượng bạc, mọi người lên thuyền hoa. Thuyền nương lấy sào đẩy thuyền, thuyền nhẹ trôi đi. Mặt sông dần dần yên ả, sóng nước khẽ xao động, trong nước nửa vầng trăng lắc dư dao động giống như một quả trứng lòng đào chần qua nước sôi, Tiểu Từ tưởng tượng như thế, bởi vì vừa ăn uống ở Vọng giang lâu cho nên cái bụng bức rức khó chịu, thật sự không được tận hứng.

Chiếc bàn giữa thuyền đặt một vài món bánh ngọt cùng trái cây, còn có rượu hoa điêu (rượu đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, Chiết Giang) hâm nóng.

Triển Hoằng ngồi xuống trước cửa sổ, chỉ chỉ vị trí đối diện. Kế Diêu và Tiểu Từ tạ ơn, cũng lần lượt theo ngồi xuống. Lão giả kia vẫn một mực im lặng đứng ở phía sau Triển Hoằng.

Triển Hoằng châm một ly rượu, nhìn trên bàn chỉ có một đĩa đậu phộng, có chút không vui. Quay đầu đối Chu Nhân nói: "Đi gọi thuyền nương làm thêm đồ nhắm."

https://thuviensach.vn

Chu Nhật gật đầu bước ra ngoài.

Tiểu Từ nhìn mặt sông bên ngoài cửa sổ, mơ hồ có tiếng ca từ các thuyền hoa khác truyền đến, mím môi nói một câu: “Hình như thuyền người ta đều có xướng khúc nhi, chúng ta sao không có?”

Tiểu Từ vừa dứt lời, thuyền nương liền dẫn một cô nương vào. Tiểu Từ vừa nhìn, không nghĩ trên thuyền lại có cô nương tao nhã như thế, giống như tuyết rơi đêm trăng. Nàng ôm trong ngực một cây tỳ bà, vẻ mặt thanh khiết, đôi mắt rủ xuống.

Triển Hoằng tùy ý nói: “Tùy tiện xướng một khúc đi.”

Cô nương nhẹ nhàng chỉnh dây đàn, boong boong vài tiếng, sau đó gảy một khúc “biệt ly”. Tiếng tỳ bà hòa với giọng ngâm của nàng, tiếng ca không xuất chúng, tài gảy đàn cũng bình thường.

Kế Diêu hơi hơi hé mắt nhìn chằm chằm nàng kia, giống như xuất thần.

Tiểu Từ đối với khúc tỳ bà cũng không bới móc, chẳng qua cảm thấy tiếc nuối một nữ tử dung mạo như vậy lại lưu lạc trên thuyền hoa xướng khúc.

Nàng không để ý nghe, nghe được câu cuối cùng nhưng lại ngây ngẩn cả người “Sinh tử không tiếc, tươi cười thanh hoan”, nàng kia chậm rãi xướng ca, nửa câu đầu âm vang uyển chuyển, nửa câu sau lại kéo dài dằng dặc, dần dần vân đạm phong khinh, chỉ còn lại dư vị rung động đến tâm can.

Câu từ này giống như ẩn giấu nơi nào đó trong đáy lòng Tiểu Từ, lúc này đột nhiên hiện lên, như sóng lớn bao phủ lấy nàng, trí nhớ trôi nổi, liền cảm giác nội tâm đau nhức xót xa. Từ lúc nào? Ở đâu? Từng nghe qua một câu này, quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm.

https://thuviensach.vn

Nàng kia đánh xong một khúc đứng dậy dịu dàng thi lễ. Chu Nhân từ trong tay áo xuất ra một khối bạc đưa cho nàng. Nàng tiến lên tiếp nhận, đột nhiên đàn tỳ bà vừa nhấc, từ đằng sau bắn ra mấy cây ngân châm, như một hồi mưa phùn, mưa bụi không phải hướng về Triển Hoằng, lại càng không phải Kế Diêu, Chu Nhân, mà nhằm thẳng đến Tiểu Từ.

Tiểu Từ đang cúi đầu xuất thần, thần sắc ngơ ngẩn.

Kế Diêu ra tay nhanh như cắt, đem đậu phộng trên bàn tung ra, chỉ nghe phốc phốc vài tiếng, ngân châm cắm vào đậu phộng, trên bàn một mảnh hỗn độn. Nàng kia một kích tức lui, phá cửa sổ thoát ra ngoài.

Tiểu Từ cả kinh ngẩng đầu, mới biết bản thân mình vừa có biến cố.

Kế Diêu, Chu Nhân bật dậy đuổi theo. Lão giả gắt gao bảo hộ Triển Hoằng, không chút sứt mẻ.Tiểu Từ theo sát ra khoang thuyền.

Nàng kia nhảy vọt vài cái, dừng ở trên một chiếc thuyền. Thuyền dường như sớm có chuẩn bị, tức khắc lướt đi. Kế Diêu nhìn lướt qua khoang thuyền, quả nhiên thuyền nương từ lâu đã không thấy.

Tiểu Từ kích động hỏi: “Lẽ nào đây là kẻ trộm thuyền trong truyền thuyết?”

Rõ ràng là thời khắc nguy hiểm, Kế Diêu lại bị nàng chọc cười: “Đúng, là kẻ trộm thuyền.”

Tiểu Từ có chút kỳ quái: “Vì sao lại muốn bắn ta?”

Kế Diêu vốn đang khó hiểu, bỗng nhiên Tiểu Từ ôm cánh tay, rên lên một tiếng. Kế Diêu sợ hãi đỡ Tiểu Từ vào bên trong khoang thuyền, dưới ánh sáng của đèn cầy nhìn lại, chỉ thấy trên cánh tay nàng có một cây châm hiện ra.

https://thuviensach.vn

Chu Nhân cũng trở về khoang thuyền, đối với Triển Hoằng nói: “Người sớm có chuẩn bị, chạy thoát rồi.”

Kế Diêu vội vàng xé áo Tiểu Từ, đã thấy trên da thịt trong suốt một cây ngân châm nho nhỏ, xung quanh ngân châm mơ hồ có màu đen. Cuối cùng vẫn để sót một cây. Trong lòng hắn nguội lạnh, đem ngân châm rút ta. Tiểu Từ nhìn thoáng qua ngân châm, nghĩ nghĩ, nói ra: “Châm độc.” Nói xong u oán nhìn thoáng qua Kế Diêu.

Kế Diêu đối với ánh mắt u oán của nàng vô cùng khó hiểu.

- “Kế Diêu, khẳng định là ngươi ngày hôm trước trên Sùng võ lâu làm say mê không ít giang hồ hiệp nữ, cho nên các nàng đối với ta sinh lòng oán hận, xem ra về sau ta sẽ thành mục tiêu công kích mất thôi.” Tiểu Từ mắt thấy người ám sát là một mỹ nhân, lại nhằm vào mình, liền nói ra những suy đoán trong đầu.

Kế Diêu vừa tức vừa vội, xấu hổ liếc mắt nhìn nàng, lúc này rồi còn có tâm trí suy nghĩ vớ vẩn? Hắn vội hỏi: “Ngươi có thể giải được độc này không?”

Tiểu Từ lắc đầu: “Đây hình như là độc của Miêu Cương.”

Trong lòng Kế Diêu lo lắng, cảm thấy trên trán nháy mắt toát ra một tầng mồ hôi.

Lão giả phía sau Triển Hoằng đột nhiên tiến lên nói: “Để lão phu nhìn xem.” Vẻ mặt hắn nghiêm túc, lông mày rậm dày, tỉ mỉ nhìn ngân châm, sau đó nói: “Đây là Miêu Cương tứ hưu.”

Kế Diêu vội hỏi: “Làm cách nào giải?”

- “Cũng không đáng lo ngại, chỉ là cánh tay bị mất cảm giác, không thể cử động. Có thể dùng thuốc để giúp lưu thông máu.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu yên tâm hơn rất nhiều, nói một tiếng tạ ơn.

- “Chu Nhân, ngươi đi tra rõ việc này.” Triển Hoằng mặt có sắc giận, không nghĩ tới dưới chân thiên tử, ngay trước mắt An vương cũng dám đến tập kích. Tuy rằng không nhằm vào hắn, nhưng cũng khiến hắn vô cùng giận dữ.

Mọi người đem thuyền hoa chống được lên bờ, Triển Hoằng đối Kế Diêu nói: “Kế thiếu hiệp mới ra đời, e rằng trong lúc vô ý đã đắc tội với người nào, không bằng dọn đến vương phủ tĩnh dưỡng, cao thủ trong vương phủ rất nhiều.”

- “Đa tạ lòng tốt của Vương gia. Nàng cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua cánh tay có chút tê liệt, nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi.”

Triển Hoằng trên một cỗ kiệu, đi không xa lắm, Chu Nhân hầu bên ngoài kiệu thấp giọng nói: “Vương gia, tiểu tử này đúng là không biết tốt xấu, đối với nhã ý của vương gia cứ nhất định lạnh nhạt như thế, rõ thật là khó ưa.”

Lão giả kia lạnh lùng nói: “Ta xem hắn rất thông minh, cũng rất có tài.”

Chu Nhân lại nói: “Hắn nếu thông minh, thì hắn phải phục tùng mới đúng, Vương gia nên chọn người khác đi.”

Triển Hoằng ngồi bên trong kiệu nói: “Chính bởi vì hắn khó thuần phục, một khi về dưới trướng ta, nhất định sẽ tận trung. Bản vương nếu thu phục được hắn, hôm nay thống lĩnh giang hồ, ngày sau có thể sẽ trở thành võ tướng.”

- “Thế nhưng hắn ương ngạnh không chịu thua. Đáng tiếc một thanh hàm quang bảo kiếm.”

https://thuviensach.vn

- “Kiếm là vật chết, nhân tài mới hiếm thấy. Thời gian còn dài, bản vương không vội, năm đó Lưu Bị phải ba lần đến mời, hắn mặc dù không giống với Gia Cát, nhưng sau này cũng có thể giúp ta một tay.”

Kế Diêu mắt thấy đoàn người An vương đã đi xa, yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Từ bất thình lình phun ra một câu: “Kế Diêu, Vương gia nhìn qua rất thích ngươi, toàn nhìm chằm chằm vào ngươi.”

Kế Diêu biến sắc, toàn thân nổi da gà, hắn nhìn thoáng qua Tiểu Từ, có thể nói như vậy sao?

- “Hắn thân là hoàng tử, nếu không có lợi ích, hà tất giao du với người trên giang hồ? Hắn chắc chắn có tính toán, cho nên mới tìm ta, làm minh chủ võ lâm quyết không đơn giản như vậy.”

- “Dù sao chúng ta ở kinh thành cũng nghỉ ngơi vài ngày thôi. Trốn tránh không gặp là được.”

- “Ngươi, cái kia ngọc bội mấy ngày nữa mới lấy được?”

- “Hôm nay mồng mười, còn có năm ngày.”

Kế Diêu sờ sờ trán, âm thầm phát sầu.

Quả nhiên, nhắc tới ngọc bội vẻ mặt nàng hăng hái, trên mặt đều là một vẻ sinh động hân hoan, giống như ánh mặt trời rực rỡ giữa biển mây.

Trở về khách điếm, Tiểu Từ tìm một lọ thuốc bột giúp lưu thông máu, để Kế Diêu đắp cho nàng. Kế Diêu nâng cánh tay của nàng lên, da thịt trắng nõn mịn màng giống như dính chặt vào tay hắn. Đắp thuốc xong, hắn từ trong ngực móc ra một cái khăn quấn quanh, khăn chuyển tới cánh tay nàng, đã thấy trên làn da tuyết trắng có một ẩn ký màu đỏ, như một đóa hoa

https://thuviensach.vn

anh túc. Da thịt vốn ngưng bạch như tuyết, hồng ấn kia lại đặc biệt nổi bật, tiên diễm, rung động thoáng qua, hắn vốn định nhìn kĩ, rồi lại cảm thấy không thích hợp, tâm hoảng ý loạn hấp tấp quấn loạn, ngón tay tựa hồ cứng ngắc, kết một cái nút, không nghĩ thắt thành một nút chết.

Tiểu Từ rầu rĩ không vui, cảm thấy mình như người cụt một tay.

Kế Diêu tỉnh táo lại, nhưng nghĩ không ra nữ tử kia đến tột cùng vì sao đối Tiểu Từ hạ thủ. Hắn là không có người biết đến thân thế của hắn, chẳng lẽ bởi vì hắn? Hắn có chút hối hận không nên đến Sùng võ lâu đấu kiếm, hắn lúc đó chẳng qua nhìn không được người trong giang hồ tranh đoạt đổ máu.

Cùng người luận bàn, nhất thời xúc động. Hắn âm thầm cảnh giác đứng lên, xem ra giang hồ quả nhiên hiểm ác, vẫn là cẩn thận hơn một chút.

Hắn cuối cùng vẫn lo lắng, cố ý phân phó tiểu nhị sắp xếp một nhuyễn tháp trong phòng Tiểu Từ, hợp y nằm xuống, kiếm ôm trước ngực.

Tiểu Từ nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn hắn. Ánh trăng rơi trên người hắn, mông lung huyền ảo, khuôn mặt hắn cũng vô cùng nhu hòa. Nàng lại có phần vui mừng chính mình bị một vết thương nhỏ. Có thể giữ lại hắn ở trong phòng của mình. Hắn có lẽ là quan tâm lo lắng, có lẽ là trách nhiệm, nàng nhưng lại tham thuyến sự quan tâm nho nhỏ này.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Con Dấu

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng ban mai chiếu vào song cửa sổ, Kế Diêu sớm đã tỉnh lại, hắn nhẹ nhàng đi tới bên giường Tiểu Từ. Nàng vẫn đang yên ổn trong giấc ngủ, cánh tay bị thương có vẻ cứng đờ. Trên bàn có bình trà đêm hôm qua, hắn rót một chén, ngửa cổ uống, vị chát đắng lạnh ngắt. Vừa nghĩ đến phong thư của Tiêu Dung, trong lòng có một chút hỗn loạn.

Tiểu Từ tỉnh lại, thấy hắn tay bưng trà đứng thất thần, khẽ ho nhẹ một tiếng.

Kế Diêu thoát ra khỏi trầm tư, hỏi: “Cánh tay ngươi thế nào?”

Tiểu Từ thử nâng lên một chút, nói: “Không sao, đại khái vài ngày tự nhiên sẽ khỏi.”

Hắn mày liễm dãn ra, do dự chốc lát, nói: “Nàng kia ngón tay thon dài nhưng cốt cách thân thể có sức mạnh, ta nếu không có đề phòng, hậu quả không thể lường được. Nàng ta sáng sớm đứng ở bờ sông, cũng không dự đoán được chúng ta sẽ lên thuyền, nếu chúng ta không đi thuyền, chắc chắn mai phục ở nơi khác. Bởi vậy có lẽ, người đứng đằng sau nhất định rất có thế lực, không phải là một vài người, ta nhất thời nghĩ không ra cùng người nào có khúc mắc, vẫn là rời khỏi nơi này cho thỏa đáng.”

Kỳ thực, trong đầu hắn vẫn có hoài nghi khác, sợ Tiểu Từ lo lắng, nên hắn không nói rõ.

Tiểu Từ gật đầu, thế nhưng vừa nghĩ đến ngọc bội ở Tam Sinh tự, nàng quyết tâm bất cứ giá nào cũng phải chờ tới ngày mười lăm mới đi.

https://thuviensach.vn

– “Thế nhưng, Kế Diêu, cánh tay ta bị tê liệt, cưỡi ngựa rất phiền phức, chờ thêm mấy ngày không được sao?” Nàng nửa làm nũng nửa cầu xin, nếu không phải cánh tay bất tiện, chỉ kém chạy đến lay hắn.

Hắn lông mày khẽ nhíu, quay đầu, dừng một chút nói: “Qua mười lăm rồi đi.”

Tiểu Từ hài lòng mím môi cười, hắn quả nhiên là người ngoài lạnh trong nóng. Như vậy, có lẽ, hay là, cũng có một chút bằng lòng sao?

Nàng cao hứng tựa hồ muốn nhảy dựng lên, che giấu không được niềm vui sướng như nắng mai tràn đầy. Nếu có thể mỗi ngày mở mắt ra, người đầu tiên trong tầm mắt là hắn, như vậy như vậy khi còn sống cũng đủ thỏa mãn. Nàng không có lòng tham mà ở Tam Sinh tự cầu nguyện trọn đời trọn kiếp, nàng chỉ cầu một đời là tốt rồi.

Kế Diêu lo lắng thở dài, đột nhiên xoay người nhìn nàng.

– “Ngươi, ngươi đưa vòng cổ cho ta xem.”

Tiểu Từ có chút kỳ quái, cúi đầu từ trong áo móc ra một chiếc vòng cổ vàng đưa cho Kế Diêu. Vòng cổ khéo léo xinh xắn, có kiểu dáng cực bình thường, chẳng qua ở đầu khóa có khắc hai chữ: “Bình an.”

Kế Diêu đem vòng cổ đặt trên bàn, cầm lấy một nghiên mực. Tiểu Từ đang khó hiểu, chỉ thấy hắn nâng tay lên, đập xuống dòng chữ “Bình an”. Tiểu Từ hoảng sợ, gấp đến độ nói không ra lời. Nàng chưa từng gặp qua phụ mẫu, Tiêu Dung nói, vòng cổ chính là tín vật duy nhất cha mẹ lưu lại cho nàng.

Nàng nhào tới trước bàn, chỉ thấy Kế Diêu thản nhiên buông nghiên mực. Sau đó cầm lấy khóa vàng, cái khóa vẫn bình yên vô sự, ở bên trong mở ra, một cái vỏ ngọc trai ngậm trân châu, cùng một một con dấu vàng nạm ngọc tinh xảo khéo léo. Tiểu Từ kinh ngạc không thôi! Cái kim tỏa

https://thuviensach.vn

(khóa vàng) này chính mình đeo hơn chục năm, cũng không biết bên trong còn có càn khôn. Dương chi bạch ngọc kia ôn nhuận như da thịt xử nữ, lóe lên ánh sáng mông lung. Kế Diêu cầm lấy, nhìn thoáng qua, sau đó dùng con dấu chấm một chút mực, nhẹ nhàng ấn trên giấy, hiện lên hai chữ nhỏ – Vân Thâm.

Tiểu Từ ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì?”

Kế Diêu cầm tờ giấy thu vào trong ngực, đem kim tỏa khép lại, đưa cho Tiểu Từ. Tiểu Từ nhận lấy, một lần nữa nhìn kỹ kim tỏa, nhưng lại như thiên y vô phùng nhìn không ra vết tích khép mở.

Tiểu Từ cảm thấy kỳ lạ không thôi, hỏi: “Kế Diêu, ngươi làm sao biết cái khóa này có thể mở ra?”

– “Di nương nói.” Kế Diêu chỉ về phía hai chữ khắc trên kim tỏa “Bình an”, cảm thán nói: “Cái khóa này thực ra thiết kế vô cùng tinh diệu. Nếu có người hoài nghi bên trong giấu cơ quan, thì sẽ cẩn thận nghiên cứu, yêu như trân bảo sợ hư hao. Làm sao nghĩ đến dùng biện pháp thô kệch nhất, người chế cái khóa này cố ý dùng cách làm trái ngược, thực sự là một kỳ nhân.”

Tiểu Từ lại hỏi: “Cái khóa này, cùng thân thế ta có quan hệ không? Sự phụ nói cho ngươi biết cái gì?”

Đôi mắt của nàng trong suốt như suối, lóng lánh như sao nhìn thẳng hắn, hàm răng nho nhỏ, cắn lên đôi môi đỏ tươi, lộ ra sự khẩn trương và mong chờ.

Kế Diêu trong lòng mềm nhũn, chần chờ, cuối cùng lại nói: “Không có.”

Mi mắt của nàng yếu ớt rủ xuống, che lại nỗi thất vọng trong tâm.

https://thuviensach.vn

Nàng cầm vòng cổ lên, một tay rất bất tiện, vòng cổ treo ở trên tóc, cuốn lấy vài sợi tóc đen. Kế Diêu đưa tay giúp nàng, ngón tay chạm qua cảm giác trơn mượt như lụa. Hắn rất muốn nhân tiện vân vê tóc nàng, ngón tay nắm chặt rồi lại buông xuống.

Hắn thận trọng nói: "Vòng cổ này trăm ngàn không thể rời khỏi người. Chỉ có thể cho ta xem." Nói xong, cảm thấy nửa câu sau hình như có nghĩa khác, không khỏi mặt ửng hồng, có chút xấu hổ.

Tiểu Từ giương mắt, thấy sắc mặt hắn ôn nhuận như ngọc, trong mắt mơ hồ có ái muội, nàng bỗng nhiên cố ý bỡn cợt, lặp lại một lần: "Được, chỉ cho một mình ngươi xem." Sau đó mím môi mỉm cười nhìn hắn.

Kế Diêu khụ một tiếng, xoay người uống một ngụm nước trà.

Sau khi ăn xong, Tiểu Từ nằm ở trên giường thập phần buồn chán, liền nói Kế Diêu tìm cho nàng ít quyển sách đến đọc. Kế Diêu bất đắc dĩ, nhìn nàng nhàm chán đến chết dáng điệu vừa mệt mỏi vừa hờn dỗi, tâm liền mềm mại muốn khước từ cũng không được. Hắn lo lắng để nàng một mình ở khách điếm, đành phải kêu tiểu nhị qua, đưa hắn một chút bạc đi mua vài quyển sách, còn lại xem như phí.

Tiểu nhị mừng khấp khởi đi, rất nhanh cao hứng bừng bừng trở về, đem theo một đống sách màu sắc sặc sỡ, vừa vào cửa đã kích động nói: "Tiểu nhân không biết chữ, ông chủ nói đây là sách quý, các công tử trong thành đều yêu thích.

Kế Diêu cảm tạ hắn, thuận tay cầm một quyển, sắc mặt có chút kỳ quái.

Tiểu Từ tiến lại gần, còn chưa kịp liếc một cái…Kế Diêu đã "Ba" một tiếng gấp quyển sách lại, sau đó đặt ở dưới mông. Tiểu Từ đang muốn lấy một cuốn, Kế Diếu giơ tay giữ lấy, vẻ mặt mất tự nhiên, hừ nói: "Ta đọc trước, rồi sẽ chọn cho ngươi quyển hay nhất."

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ bĩu môi nằm xuống. Kế Diêu đọc qua một quyển, đặt dưới mông, lại đọc tiếp một quyển, chỗ ngồi của hắn ngày càng cao, cũng không tìm ra được quyển sách nào.

Tiểu Từ nóng nảy, bước qua đoạt một quyển đem về, đang muốn mở ra, Kế Diêu đã nhanh như hổ chụp mồi đoạt lấy trong tay nàng, trong tay Tiểu Từ chỉ còn sót lại một mảnh giấy, rơi rớt lại mấy chữ, nàng quét mắt, thì thầm: "Kiều nhị lộ ẩm ướt, kim thương súc thế, lên ngựa…Nga, nguyên lai là sách võ hiệp, vì sao không cho ta xem? Hừ, đưa đây!"

Kế Diêu vẻ mặt kỳ quái, nửa xanh nửa trắng nửa hồng. Hắn hô một tiếng "Tiểu nhị", sau đó đem toàn bộ sách dưới mông, ném tới trước ngực tiểu nhị, nói: "Tặng cho ngươi. Đi mua cho ta mấy quyển kinh thư."

Tiểu Từ ai kêu một tiếng: "Không nên đọc kinh thư." Kế Diêu liếc mắt nhìn nàng một cái, vẻ mặt không cho phép chống lại.

Kinh thư mua đến, Kế Diêu niệm vài câu. Tiểu Từ gà gật, ngã nhào trên giường đi gặp chu công. Kế Diêu mày liễm dãn ra, buông kinh thư, sau ót nhễ nhại mồ hôi.

Tư thế ngủ của nàng vô cùng đáng yêu, giống như một con vật nhỏ, mái tóc thật dài rơi trên vai nàng, buông xuống đến mép giường, theo tiếng hô hấp khe khẽ, sợi tóc có chút lay động giống như sóng gợn lăn tăn.

Kế Diêu đang xem đến nhập thần, đột nhiên dưới lầu vang lên tiếng la hét huyên náo, thấp thoáng nhắc tới tên mình. Hắn rút bội kiếm nhẹ nhàng mở cửa, đi xuống lầu.

Tiểu nhị đang bị vây chính giữa, ngón tay chỉ về hướng cửa phòng hắn. Mọi người vừa thấy hắn, liền bỏ quên tiểu nhị sang một bên, nhao nhao nói: "Kế thiếu hiệp, chúng ta là bang chim ưng biển tỉnh Giang Tây, muốn mời Kế thiếu hiệp đến tổng đài một chuyến.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu vội hỏi: “Đa tạ nhã ý của các vị, tại hạ thực cảm kích, sư muội ta bị thương, đang tịnh dưỡng.”

- “Vậy hôm khác?”

- “Núi cao nước sâu, thịnh tình của các vị tại hạ ghi khắc trong lòng. Đa tạ đa tạ.” Kế Diêu vốn không phải người nhiều lời, đối phó khách sáo vài câu, liền nhức đầu.

Bang chim ưng biển rời đi. Kế Diêu đang định lên lầu, lại thấy hai vị nam tử mang bội kiếm đi vào, khí vũ hiên ngang. Nhìn thấy tiểu nhị liền hỏi: “Ở đây có một người tên là Kế Diêu không?”

Kế Diêu miễn cưỡng tiến lên, chắp tay nói: “Chính là tại hạ.”

Một người trong đó cao giọng nói: “Ta là đệ tử của Hào Quang môn tên gọi Lưu Nhất Trảm, nghe nói Kế thiếu hiệp kiếm pháp hơn người, muốn tìm một nơi so tài, thế nào?”

Kế Diêu nhìn vẻ mặt hắn kiêu căng ngạo mạn, đạm nhiên cười: “Đa tạ lời mời của Lưu đại hiệp, không cần tỉ thí, Kế mỗ chịu thua.”

Lưu Nhất Trảm sửng sốt, quay đầu nhìn người đi cùng cười nói: “Danh tiếng của Hào Quang môn quả nhiên rất lớn, hắn ngay cả so tài cùng ta cũng không dám, haha.”

Kế Diêu thản nhiên nói một tiếng: “Xin lỗi không tiếp được.” Xoay người lên lầu.

Kế tiếp liên tiếp có người đến khách điếm tìm hắn. Không ngoài vài chuyện, một là muốn kết giao, hai là muốn mời khách, ba là muốn so tài. Kế Diêu đối phó đến nhức đầu, đối tiểu nhị dặn dò không được tiết lộ chỗ ở của hắn. Về sau có người hỏi, lại đặc biệt đem bạc đến cửa Nhất Phiến môn mua tin tức. Có khi truyền tai nhau, tựa hồ hắn so với tưởng tượng có chút

https://thuviensach.vn

bất đồng. Cứ quấy rầy như thế khiến hắn sinh bực bội. Đời người có hai ba tri kỉ là đủ, hắn cũng không có hứng thú giao tiếp rộng với toàn bộ anh hùng hào kiệt trên giang hồ. Huống hồ hai chữ hào kiệt, cũng không phải cứ có một thân công phu là đủ.

Hắn tính toán đổi chỗ ở, ở trong phòng thu thập đồ đạc, ánh mắt tùy ý bay tới dưới lầu, đột nhiên ngẩn ra, dưới lầu trong bóng cây có một cỗ kiệu, rèm được vén lên, người bước ra là Triển Hoằng.

Trực giác Kế Diêu mách bảo hắn là đến tìm mình, liền lẳng lặng chờ ở cửa.

Quả nhiên, Triển Hoằng dẫn người lên lầu hai, thấy hắn ở cửa. Thoáng ngẩn ra, ngược lại cười nói: “Kế thiếu hiệp muốn đi đâu?”

Kế Diêu hành lễ nói: “Vừa rồi ở trên lầu trông thấy Vương gia, cố ý cung kính bồi tiếp.”

Kế Diêu dẫn Triển Hoằng vào phòng, người hầu giữ ở cửa. Triển Hoằng ngồi xuống, hỏi: “Tiểu Từ cô nương thế nào?”

- “Nàng đang ở phòng bên nghỉ ngơi.”

Triển Hoằng gật đầu, nhìn thoáng qua gói đồ trên bàn, lại hỏi: “Thế nào, Kế thiếu hiệp phải đi ngay sao?”

- “Tại hạ muốn đổi một nhà trọ khác.”

Triển Hoằng quay đầu phân phó Chu Nhân: “Đem một biệt viện dọn dẹp sạch sẽ, mời Kế thiếu hiệp đến ở mấy ngày.”

Kế Diêu vội nói: “Đa tạ ý tốt của Vương gia, tại hạ thực không dám quấy rầy.”

https://thuviensach.vn

Triển Hoằng sắc mặt lạnh lẽo, nhìn hắn. Thái độ Kế Diêu tuy rằng khiêm nhường, nhưng sống lưng thẳng tắp, cái trán cương nghị không khuất phục.

Triển Hoằng lại nhíu mày, cười nói: “Kế thiếu hiệp không chịu tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của bổn vương, là cho rằng biệt viện của bổn vương không tốt sao?”

Kế Diêu thở dài một tiếng: “Vương gia hiểu rõ tại hạ không có ý tứ này, chỉ là chúng ta sau ngày mười lăm sẽ đi, khiến Vương gia tốn công sức sửa chữa biệt viện, thật sự là sợ hãi.”

Triển Hoằng vỗ bàn đứng lên: “Nói như vậy là định rồi, Chu Nhân, ngươi dẫn người an bài. Không thể chậm trễ Kế thiếu hiệp.”

Kế Diêu không còn cách nào đành nói lời cảm tạ, xuống lầu cung tiễn vị khách không mời mà đến.

Trước giường Tiểu Từ lẳng lặng đứng một người. Nàng vốn ngủ say, dung nhan điềm tĩnh an nhàn, vô cùng ôn nhu. Hắn đứng im chốc lát, ngón tay khẽ giơ lên, một đám sương mù dần bao phủ nàng.

Tiểu Từ lông mày nhíu chặt, lông mi run lên. Hắn ở trên cánh tay bị thương của nàng truyền vào một cỗ nội lực, Tiểu Từ có chút giật giật, nhưng cũng không mở mắt.

Người nọ nhẹ nhàng cúi xuống người nàng, bên tai nói khẽ: “Tiểu Từ, Tiêu Dung là ai?” Thanh âm của hắn trầm thấp mê hoặc, kéo dài chầm chậm như tơ.

Đôi môi Tiểu Từ cư nhiên khẽ mở, chậm rãi nói: “Sư phụ.”

Người nọ chau mày, lại hỏi: “Con dấu Vân thị ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ lông mi giật giật, thấp giọng trả lời: “Vân thị? Ta không biết?”

Người nọ đứng lên, thất vọng cực kỳ. Thôi miên thuật của Miêu Cương không có khả năng sai, ngân châm đích thực đã bắn trúng nàng, thuốc bột dẫn động, nàng sẽ ở trong mộng nói ra lời thật từ đáy lòng. Lẽ nào Tiêu Dung không lưu con dấu cho nàng? Lấy cái chết giữ bí mật đến cùng?”

Hắn bước nhanh rời đi, cánh cửa vẫn như cũ khép chặt, cửa sổ vẫn như cũ đóng kín. Hắn như làn gió, đến vô tung đi vô ảnh.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoa Đào

Tiểu Từ sau khi tỉnh lại nghe nói Triển Hoằng đã tới, còn muốn chuyển đến biệt viện hắn ở vài ngày, rất kinh ngạc: “Kế Diêu, hắn đường đường là một Vương gia, tại sao lại muốn cùng người trong giang hồ lui tới. Ta xem bộ dáng chiêu hiền đãi sĩ của hắn, thật giống Chiến quốc tứ quân tử.”

Kế Diêu lắc đầu: “Ta không có ý làm môn khách, cũng không muốn cậy quyền, cái gọi là vô công hưởng lộc, đối với hảo ý của hắn vẫn nên kính nhi viễn chi thì tốt hơn.”

Tiểu Từ duỗi người vươn vai, nói: “Quả nhiên ở Kinh thành có nhiều Vương gia, tùy tiện cũng biết một Vương gia rồi, thế nào lại không giống với nhân vật trong kịch nói? Hắn ngay cả một chút kiểu mẫu ỷ thế hiếp người cũng không có, rất khiêm tốn dễ gần.”

Kế Diêu lườm nàng: “Tiểu nha đầu, ngươi thì biết cái gì? Trong đầu nghĩ cái gì, há đều viết trên mặt cả sao?”

Tiểu Từ không phục: “Trên mặt Thư Thư cũng viết hai chữ người xấu đấy thôi.”

Qua một canh giờ, Chu Nhân quay lại, mang theo hai cỗ kiệu đưa hai người đến biệt viện An vương.

Biệt viện thật ra cách Vọng giang lâu không xa, thế dựa vào núi, bố cục sắp đặt, cảnh vật đều là thượng thừa, đứng ở trên Lâm Giang các phóng

https://thuviensach.vn

tầm mắt, không xa chính là hồng giang sóng lớn, phảng phất giống như đạp ở dưới chân, làm người ta tâm sinh cao xa rộng lớn.

Màn đêm buông xuống, Triển Hoằng đạp lên ánh trăng mà đến, ngồi xuống một cái bàn trong Lâm Giang các, chuẩn bị đồ nhắm bánh ngọt, cùng Kế Diêu ngắm trăng.

Chủ đề câu chuyện vẫn nói đến vị trí minh chủ võ lâm, Tiểu Từ nghe Triển Hoằng nhắc đến Mộ Dung Trực, đặc biệt để tâm.

Nguyên lai Mộ Dung Trực vốn do một tay Triển Hoằng nâng đỡ, lên làm võ lâm minh chủ không tới hai năm, trên giang hồ lại đột nhiên nghe đồn hắn cấu kết với Đại Yến phía Bắc. Họ Mộ Dung chính là quốc họ Đại Yến, mà hắn lớn lên cũng mũi cao tham mục, tự nhiên lời đồn đãi ngày càng nhiều. Đại Yến nhiều lần quấy rầy vùng biên giới, chiến tranh nổi lên ở U Châu. Vì thế Mộ Dung Trực từ trên đỉnh danh vọng ngã xuống nghìn trượng. Không lâu sau hắn đột nhiên trúng độc mê man càng giống như đổ thêm dầu vào lửa. Người trong võ lâm liền rục rịch mơ ước vị trí minh chủ.

Triển Hoằng dứt lời, đoạn nâng ly rượu nói: “Rắn không thể không có đầu. Kế Diêu, bản vương cảm thấy ngươi minh mẫn thận trọng, có tấm lòng nhân nghĩa, hiểu biết phi phàm, cho nên hết sức kỳ vọng ngươi lưu lại, vị trí minh chủ nhiều người mơ ước, lẽ nào ngươi một chút cũng không để vào mắt?”

- “Vương gia, tại hạ cho rằng, võ lâm không nhất định phải có minh chủ, cho dù có, cũng phải là người đức cao vọng trọng, không phải dùng võ công luận bàn phân cao thấp. Kế Diêu không thể gánh vác được trọng trách nặng nề này, cũng có việc khác quan trọng trong người. Thực sự cô phụ sự ưu ái của vương gia.”

Triển Hoằng im lặng không nói, con mắt híp lại, chăm chú nhìn chằm chằm Kế Diêu.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Kế Diêu bình thản.

Triển Hoằng buông ly rượu, mày rậm thâm liễm. Người như vậy, dụ dỗ không được, thuần phục cũng không xong. Làm thế nào để bắt hắn quy thuận dưới chân mình, hoàn thành đại sự? Hắn nhìn về phía mặt nước xa xa, ánh mắt lóe lên bất định, như đèn trên thuyền chài trôi sông.

Một lát, con ngươi hắn đảo qua Tiểu Từ, hỏi: “Cánh tay cô nương thế nào?”

Tiểu Từ vội nói: “Không sao, qua vài ngày thì tốt rồi.”

Triển Hoằng đối Tiểu Từ ân cần hỏi thăm vài câu, tựa như đối với nàng rất quan tâm lo lắng. Tiểu Từ vô tâm vô phế cùng Triển Hoằng nói chuyện, hoàn toàn đem hắn trở thành người bình thường mà đối đãi, còn kể những chuyện vui trên núi cho hắn nghe. Triển Hoằng làm như cảm thấy hứng thú, ánh mắt vẫn nhìn nàng, yên lặng mỉm cười lắng nghe.

Kế Diêu ở một bên buồn bực uống trà, mắt thấy Tiểu Từ nói cười thản nhiên, mà Triển Hoằng cùng không chớp mắt nhìn nàng, trong đầu có điểm mất bình tĩnh, nét mặt nhưng vẫn trầm ổn yên tĩnh, dường như không có việc gì.

Đêm ngày càng sâu, Triển Hoằng đứng dậy đối Kế Diêu nhàn nhạt cười: “Nhị vị nghỉ ngơi, bổn vương không quấy rầy nữa.”

Kế Diêu chắp tay cung tiễn: “Vương gia đi thong thả.”

Triển Hoằng vén vạt áo, chậm chậm rời đi. Trước khi đi hai mắt xoáy sâu vào Kế Diêu.

Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của hắn, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Kế Diêu, hắn nhìn ngươi rất lâu, chẳng lẽ là đoạn tụ?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu tâm tư đang suy xét ý đồ của Triển Hoằng, bị một câu nói của nàng làm da đầu tê dại. Di nương nói rất đúng, nàng như dòng suối trong veo thấy đáy, người ruột để ngoài da thế này thật sự không thích hợp làm việc lớn. Chỉ sợ không cẩn thận, dễ mất mạng nhỏ như chơi.

Hắn thở dài một tiếng, tục ngữ nói si nhân có phúc, nàng có lẽ cứ như vậy cũng tốt, còn hắn, mọi chuyện đều phải vì nàng lo lắng? Trong lòng hắn căng thẳng, rồi lại cho rằng đây là điều đương nhiên, hắn cũng thích nhìn bộ dáng tươi cười không lo không nghĩ của nàng, giống như phong cảnh Cẩm Tú sơn, dễ rơi vào lòng người.

- "Kế Diêu, ngươi lạnh sao?"

Nàng thò tay sang, chạm vào bàn tay hắn, cảm thấy ngón tay hắn khẽ run lên, dưới ánh trăng đuôi lông mày của hắn run run, giống như gió nhẹ thổi qua lay động mặt nước.

Trở về phòng, Kế Diêu viết cho Tiểu Chu một phong thư, vừa mới viết xong, Tiểu Từ liền đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy trong thư có hai chữ Tiểu Chu, hiếu kỳ hỏi: "Tiểu Chu là ai?"

- "Là bằng hữu tốt nhất của ta." Khóe môi Kế Diêu hiện lên nụ cười, ấm áp ôn hòa. Tiểu Từ trong ngực lại có chút êm ấm, rầu rĩ hỏi: "Ta không thể là bằng hữu tốt nhất của ngươi sao?"

Kế Diêu liếc mắt nhìn nàng một cái, quả quyết nói: "Đương nhiên không thể."

Tiểu Từ hai mắt trợn trừng, vừa thất vọng vừa tức giận, hừ một tiếng, xoay người hầm hầm rời đi.

Kế Diêu mím môi nhịn cười.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai, Triển Hoằng lại lần nữa tới biệt viện, đưa đến rất nhiều thuốc bổ, nói là vì Tiểu Từ bồi bổ cơ thể. Còn dẫn theo một nữ tử, dung mạo xinh xắn, dáng người thướt tha, giữa lông mày có một cỗ anh khí.

Hắn đối Tiểu Từ nói: “Cô nương mấy ngày nay không thể ra khỏi cửa, chỉ sợ có phần nhàm chán. Lục Nhiễm là muội muội của tiểu thiếp Vương thị, ta xem nàng cùng cô nương tuổi tác ngang nhau, để nàng đến đây bồi cô nương vài ngày.”

Lục Nhiễm hướng về hai người nhợt nhạt cười, trong mắt lập tức hiện lên một tia sinh động.

Tiểu Từ có phần cảm động: “Vương gia thật là chu đáo.”

Triển Hoằng đối Kế Diêu nói: “Lục Nhiễm cũng biết một chút võ công, nghe nói Kế thiếu hiệp ở Sùng võ lâu chỉ trong nửa canh giờ đánh bại được mười bảy người, cũng rất muốn mở mang tầm mắt.”

Kế Diêu sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Hổ thẹn.”

Triển Hoằng ngồi xuống, không hề nhắc đến chuyện đại hội võ lâm, cùng Kế Diêu nói vài câu sau đó rời đi, Lục Nhiễm lưu lại.

Tiểu Từ vui mừng miễn cưỡng duy trì trong chốc lát, nguyên lai, Lục Nhiễm không phải đến giúp nàng giải sầu, nàng là đến chiêm ngưỡng anh hùng. Trong mắt nàng có sự cảm mến cùng sự kính phục trong giọng nói, cũng không lấy lòng không xu nịnh, chẳng qua câu chữ mềm mại yếu ớt khiến cho người ta thoải mái dễ chịu, giống như mùa đông có một ly trà ấm nóng trên tay. Tiểu Từ ở một bên lắng nghe, quan sát, cảm thấy không bằng.

Kế Diêu nghiêm mặt khách khí nói “Ân”, “A/hả”, “Đúng”, “Không dám”. Tiểu Từ bên cạnh khâm phục ngôn ngữ không thú vị của hắn, cùng khâm phục sự bình tĩnh của hắn. Nếu là nàng, nàng sẽ bị một cô nương mỹ

https://thuviensach.vn

mạo như vậy thu hút, ấm trà ấm áp, trong lòng sớm đã nhạc khai liễu hoa. Kế Diêu quả nhiên là người tâm địa cứng rắn. Tiểu Từ chợt thấy tức giận, nhớ tới chính mình, nghĩ mà đau lòng.

- "Kế thiếu hiệp, ta có thể thỉnh giáo một chút được không?"

Đêm nay, Kế Diêu nói nhiều nhất là ba chữ "Không dám nhận".

- "Kế thiếu hiệp nếu không chịu chỉ giáo, chính là khinh thường ta." Lục Nhuyễn hơi hàm chứa ủy khuất, ánh mắt trong suốt.

- "Cô nương hiểu lầm ý tứ của ta." Kế Diêu da đầu run lên, hắn luôn ít cùng nữ tử giao tiếp, một Tiểu Từ đã đủ khiến hắn choáng váng rồi.

- "Vậy là đã đồng ý!" Sự ủy khuất của nàng tức thì tiêu tan. Kế Diêu bất đắc dĩ nhìn nàng, ta đồng ý sao? Hắn thở dài, lại liếc mắt nhìn Tiểu Từ, nàng chính là đang ăn đậu phộng, mi mắt cũng không thèm nhấc.

- "Tiểu Chuông, ngươi đem song kiếm của ta đến đây."

Một tiểu nha đầu phía sau nàng chạy như bay, lại rất nhanh đến, trong tay nâng hai thanh kiếm.

Kế Diêu không thể làm gì khác hơn đành nói: "Phụng bồi."

Trong viện, ánh trăng nhu hòa, hành lang treo vô số đèn lồng, Kế Diêu cầm kiếm, chờ Lục Nhiễm ra chiêu.

Lục Nhiễm hai tay hai kiếm, tay phải để lên đỉnh đầu, cắn lấy đôi môi anh đào. Nàng mỉm cười, song kiếm trên tay, hiên ngang mà quyến rũ.

Đột nhiên nụ cười của nàng chợt tắt, một kiếm bay xéo, một kiếm quét ngang, ra chiêu linh dật mà tốc độ. Kế Diêu trường kiếm nghiêng đỡ, cổ tay run lên, chống, ép, đâm! Dễ dàng tách hai kiếm ra. Lục Nhiễm dáng người trầm xuống, cúi thấp đâm về phía bên hông Kế Diêu. Kế Diêu vội vàng thối

https://thuviensach.vn

lui, cũng tiếp xong một chiêu. Hắn nếu như xuất thủ, nhất định sẽ đánh bay hữu kiếm của nàng. Hắn niệm tên Triển Hoằng, thực sự không muốn đánh tiếp.

Tiểu Từ đối với kiếm pháp của Kế Diêu nhìn hai năm, từ lâu đã rõ ràng, mà hắn cùng Lục Nhiễm so chiêu, không có khả năng gặp nguy hiểm. Cho nên cũng lười ở lại, xoay người rời đi.

Kế Diêu kiên trì, nhẫn nại bồi Lục Nhiễm qua bảy chiêu, vừa liếc mắt thấy Tiểu Từ rời đi. Trong lòng hắn quýnh lên, kiếm so không nổi nữa, lung tung ứng phó mấy chiêu, tìm kẽ hở đem kiếm của Lục Nhiễm đánh bay, sau đó thu thế, ôm quyền: “Xấu hổ.”

Lục Nhiễm thản nhiên cười: “Kế thiếu hiệp nhường ta, ta biết.”

Nói xong, cúi đầu cười. Kế Diêu ấp úng nói: “Cô nương nghỉ ngơi sớm.” Nói xong quay đầu bỏ đi.

Tới trước phòng Tiểu Từ, đã thấy cửa phòng đóng chặt. Hắn thở dài, nói Tiểu Chu là bằng hữu tốt nhất của hắn, nàng hầm hừ, hôm nay bồi mỹ nữ so chiêu, nàng xoay người bỏ đi, không biết tức giận thành cái dạng gì. Vẫn là vào trong nói một tiếng.

Gõ cửa nhận sai.

Không có phản ứng, quả nhiên là tức giận.

Đập cửa, bên trong truyền đến một tiếng: “Người nào?”

Kế Diêu vội vàng đáp: “Là ta.”

Bên trong thanh âm có phần cấp bách: “Ta có việc, ngươi về đi.”

- “Ta cũng có chuyện.” Kế Diêu cảm thấy việc này không thể kéo dài, giải thích kịp thời là sáng suốt nhất.

https://thuviensach.vn

- “Ngươi đi đi, ngày mai rồi nói.” Lời của nàng xen lẫn tiếng nước, xem ra tức giận không nhỏ!

Kế Diêu đẩy đẩy cửa, không nhúc nhích. Hắn chuyển tới cửa sổ, đẩy ra, nhảy vọt vào trong phòng.

“A” một tiếng thét chói ta! Kế Diêu bị dọa, sững sờ đứng ở đó.

Sau tấm bình phong hơi nước lượn lờ, quần áo của Tiểu Từ đều vắt lên bình phong, duy chỉ có cái yếm đào chưa kịp cởi!

“Ầm” một tiếng! Tựa hồ máu xông lên đầu, Kế Diêu cảm thấy choáng váng xưa nay chưa từng có, so với mê dược trên nóc nhà trong trí nhớ còn muốn lợi hại hơn. Da thịt trắng nõn dưới ánh nến càng thêm ôn nhuận như ngọc, trên cái yếm đỏ tươi là một đóa liên hoa, nụ hoa được phóng thích nhô lên, nhụy hoa màu vàng nhấp nhô theo bộ ngực của nàng.

Bất quá chỉ một cái chớp mắt, thời gian nhưng lại kéo dài vô hạn, như tơ như lũ quấn quýt hắn, hắn muốn mở mắt, nhưng lại không dám.

Trước mắt hồng quang chợt lóe, hắn lại không thể né tránh. Một chiếc váy hồng đem đầu hắn bao lại.

Tiểu Từ rất nhanh bước vào sau tấm bình phong, tiếng nước trào ra, nàng chui vào trong thùng. Vừa hoảng vừa thẹn, còn rất tức giận.

Kế Diêu cầm cái váy hồng, xấu hổ vô cùng. Tim bắt đầu đập loạn. Hắn miễn cưỡng bình ổn hơi thở, quẫn bách nhìn hơi nước sau tấm bình phong, thông cổ họng nói: “Ta vội đến nói với ngươi một chuyện, lập tức sẽ đi.”

Tiểu Từ sau bình phong lặng lẽ không một tiếng động, xấu hổ không cách nào mở miệng.

https://thuviensach.vn

- “Cái kia, ta, ta chỉ cùng nàng ta so mấy chiêu, vừa nhìn thấy ngươi rời đi, ta lập tức trở về.”

Tiểu Từ thấp giọng nói: “Ngươi cùng nàng so chiêu, liên quan gì đến ta?”

- “Ta sợ ngươi tức giận.”

- “Ta không hề tức giận.”

Không có tức giận? Hắn sửng sốt một chút, hắn sinh khí! Để cái váy xuống, hầm hừ nhảy ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ gió đêm mát mẻ, ngực của hắn nhưng lại không thoải mái, nàng vì sao không tức giận? Nàng hắn nên tức giận mới đúng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thông Suốt

Tiểu Từ sáng sớm tỉnh lại, thấy ánh nắng chưa tràn vào, còn muốn nằm một hồi. Đột nhiên nghe thấy trong viện có thanh âm Lục Nhiễm và Kế Diêu. Nàng đứng dậy mở cửa sổ, chỉ thấy Kế Diêu tay nắm trường kiếm. Mà Lục Nhiễm lần này cầm một cái roi, cùng hắn đứng đối diện, vẻ mặt mỉm cười: "Ta đêm qua vẫn luôn nghĩ đến kiếm pháp của ngươi."

Kế Diêu hít một ngụm khí lạnh. Hắn không ngờ bị người ta tưởng nhớ một đêm, lại là một nữ nhân.

– "Đều nói lấy nhu thắng cương. Cho nên hôm nay ta cầm cây roi này trở lại xin chỉ giáo một phen."

Dáng vẻ tươi cười ngọt ngào của nàng không cho phép chống cự lại. Kế Diêu sóng mắt liếc qua Tiểu Từ bên cửa sổ.

Tiểu Từ vội vàng kéo cửa sổ xuống.

Một hồi tiếng bước chân gấp gáp vang lên, Kế Diêu đẩy cửa bước vào, nhìn thần sắc của nàng, hỏi: "Ngươi tức giận?"

Tiểu Từ ù ù cạc cạc, hắn vì sao lúc nào cũng hỏi nàng có tức giận hay không? Nàng đáp một tiếng: "Không có", sau đó nhớ đến một màn đêm qua, mặt nàng hiện lên sắc đỏ, xấu hổ cúi đầu không dám nhìn hắn. Mặc dù đã ngầm cho phép, nhưng đêm qua sự việc phát sinh bất ngờ. Quả thực xấu hổ quẫn bách, may mà vẻ mặt hắn hôm nay không nhăn nhó, bằng không nàng càng thêm ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lông mày nhíu chặt, buông kiếm, thần sắc không vui.

Lục Nhiễm cũng theo vào, cười nói: “Tiểu Từ ngươi tỉnh.”

– “Lục Nhiễm, ngươi thức dậy thật sớm.”

– “Bởi vì ta vội vã đến tìm Kế thiếu hiệp, thế nhưng hắn lại không chịu cùng ta so chiêu.” Lục Nhiễm hờn dỗi nhìn thoáng qua Kế Diêu, sau đó lung lay cánh tay Tiểu Từ, ý tứ muốn Tiểu Từ giúp nàng.

Kế Diêu ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Tay nàng bị thương, ngươi không nên đụng.”

Lục Nhiễm sửng sốt, buông cánh tay Tiểu Từ ra.

Tiểu Từ thấy vẻ mặt Lục Nhiễm có chút xấu hổ, vội nói: “Không sao, ngươi có dùng sức lung lay cũng không có cảm giác.”

Lục Nhiễm vẻ mặt có chút áy náy, cười cười xin lỗi.

– “Kế Diêu, ngươi nhàn rỗi như thế, không bằng bồi Lục Nhiễm mấy chiêu đi.” Hắn không phải là người bụng dạ hẹp hòi, trước đây ở Cẩm Tú sơn, chính mình bám lấy hắn đòi so chiêu, tuy rằng vân khởi cửu thức chỉ được cái động tác đẹp mắt, hắn vẫn kiên nhẫn, tự giác thu nội lực, âm thầm nhường nàng. Ngày hôm nay làm sao vậy, không tình nguyện như thế, ý tứ rõ ràng hiện ở trên mặt, lẽ nào hắn không học đối với nữ nhân phải thương hương tiếc ngọc? Huống chi, lúc này còn ở trong biệt viện của tỷ phu Lục Nhiễm.

Tiểu Từ bất mãn liếc mắt nhìn hắn, ách xì một cái: “Ta muốn ngủ một lát nữa, các ngươi đi đi.”

Kế Diêu nhíu chặt lông mày, hình như có vẻ tức giận, Tiểu Từ thản nhiên nằm úp sấp trên giường, ôm chăn ngủ.

https://thuviensach.vn

Đang mơ hồ đi vào giấc ngủ, chợt cảm giác một cỗ lãnh khí ập đến trước giường, Tiểu Từ theo bản năng mở mắt ra, đã thấy Kế Diêu đứng trước giường, trường kiếm nắm trong tay, trừng trừng nhìn nàng.

– "Ngươi làm sao?" Tiểu Từ sửng sốt, ngồi dậy.

– "Việc đó, nếu ngươi buồn bực, ta sẽ bồi ngươi nói chuyện." Kế Diêu giọng điệu ôn nhu hiếm thấy, gần như thân mật nỉ non, khuôn mặt tuấn lãng cũng phá lệ mềm mại dịu dàng.

Tiểu Từ buồn bực nhìn hắn, giống như trở thành một người khác. Thái độ của hắn hôm nay thật kỳ lạ.

Bốn mắt nhìn nhau, Kế Diêu nheo mắt. Tuy rằng nàng mặc y phục, nhưng trong đầu lại hiện lên một màn xuân sắc đêm qua, hắn bối rối dời tầm mắt, nói: "Cái đó, Lục Nhiễm, ngươi nói nàng về đi." Kỳ thực, đây mới là thực lòng hắn, câu vừa rồi chẳng qua là bí quá mới nói thôi.

– "Ngươi không thích nàng?" Tiểu Từ thốt ra những lời này, cũng không có ý tứ gì khác, thế nhưng vào tai Kế Diêu lại có tầng tầng ý nghĩa, miệng hắn giật giật, có chút bực mình. Nói gì vậy, lẽ nào nàng tuyệt không để bụng những nữ tử vây quanh hắn sao? Lẽ nào những bày tỏ trước đây của nàng, chẳng qua chỉ hồ đồ, mà không biết hàm nghĩa chân chính?

Hắn có phần buồn bực, trừng mắt nhìn nàng: "Ngươi, biết cái gì gọi là thích?"

– "Ta đương nhiên biết." Tiểu Từ tức giận, vẻ mặt của hắn cứ như xem nàng là trẻ lên ba, có nghi ngờ còn có xem thường.

– "Được, vậy ngươi nói một chút." Kế Diêu dù bận vẫn ung dung, ôm cánh tay nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

– “Thích chính là thích, không có gì để nói, nếu thật muốn nói, vậy quá phức tạp quá ảo diệu, ngươi nghe cũng không hiểu.” Tiểu Từ biểu tình trịnh trọng, cũng hồi báo ánh mắt xem thường của hắn. Như vậy, thực sự rất dễ thương.

Kế Diêu cơn tức giận tiêu tan thành mây khói, nhịn không được cười ra tiếng. Hắn nghe không hiểu? Có thể trước đây hắn không để trong lòng, bị nàng năm lần bảy lượt “Bức bách”, mới hiểu ra cảm giác ấy. Bất quá nếu đã để tâm, làm sao có thể quay đầu lại.

Hắn rất nhanh xoa nhẹ tóc nàng, nói: “Thức dậy ăn cơm.”

Tiểu Từ sờ sờ tóc mình, rất nghi hoặc, hôm nay Kế Diêu thật sự rất kỳ quái. Lục Nhiễm chẳng qua chỉ muốn tìm hắn so mấy chiêu, làm gì chọc đến hắn? Cư nhiên muốn nàng làm người xấu, đuổi Lục Nhiễm trở về. Đây cũng quá làm mất mặt mũi của nàng đi, cũng quá coi thường ý tốt của An vương gia, nàng mới không cần.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Lục Nhiễm cùng nàng ngồi trên hành lang nói chuyện, Kế Diêu trốn ở trong phòng đọc sách. Tiểu Từ thấy ánh mắt Lục Nhiễm luôn lưu luyến trước cửa sổ phòng Kế Diêu, vội hỏi: “Ngươi tìm hắn có việc?”

– “Không có.” Lục Nhiễm gò má đỏ lên, thấp giọng nói: “Hắn là sư huynh của ngươi?”

– “Ân, cũng xem như là vậy.” Kỳ thực cũng không phải, hắn gọi sư phụ là di nương. Như vậy hắn rốt cuộc cùng nàng có quan hệ gì? Nàng có chút buồn bực sầu não, nhớ tới Tiểu Chu, hắn là người như thế nào? Mà có thể làm bằng hữu tốt nhất của Kế Diêu. Nếu thế trong đầu hắn nghĩ gì chắc đều nói cho Tiểu Chu, có cái gì cũng sẽ cùng Tiểu Chu chia sẻ. Bằng hữu tốt nhất, đó chính là đồng cam cộng khổ, chia ngọt xẻ bùi, tâm ý tương

https://thuviensach.vn

thông sao? Nàng lo lắng thở dài, rất hâm mộ Tiểu Chu, cũng thoáng có chút ghen tị.

Lục Nhiễm bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, xấu hổ nói nhỏ: “Hắn thích dạng nữ tử như thế nào?”

Tiểu Từ tiu nghỉu thở dài: “Ta không biết. Có điều ta biết hắn thích dạng nam nhân gì.” Lời này có ý tứ là, chờ nàng gặp Tiểu Chu sẽ biết.

Lục Nhiễm sắc mặt từ hồng đến trắng, kinh ngạc không nói nên lời.

– “Tin đồn trên giang hồ là thật?”

– “Lời đồn nào?”

– “Nga, không có gì.” Lục Nhiễm thất thần, khuôn mặt đột nhiên thiếu đi một phần thanh lệ thêm vào đó là vẻ mặt rung động lòng người, vừa rồi vẫn còn rực rỡ chói mắt.

Tiểu Từ mờ mịt chưa phát giác, nhìn bươm bướm bay trong viện, suy nghĩ xa xôi. Lục Nhiễm giống như có tâm sự, ngượng ngùng rời đi.

Sau cơm chiều cũng không thấy bóng dáng Lục Nhiễm, Tiểu Từ buồn bực, chẳng lẽ Kế Diêu lén lút nói thẳng, nói nàng không cần đến làm bạn với mình?

Bầu trời đêm yên tĩnh. Tiểu Từ nhớ lại ngày mai có thể lấy được ngọc bội, trong lòng vui sướng nhộn nhạo đứng ngồi không yên, thực sự linh nghiệm như thế sao? Nhưng là hắn nếu không chịu nhận thì làm sao bây giờ? Niềm vui của nàng chợt tắt, có chút phiền muộn. Vậy trước tiên cầm, chờ một ngày nào đó hắn bằng lòng thì sẽ đưa cho hắn. Dù sao cũng chỉ có hắn, nàng sẽ không đưa cho người thứ hai.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu gõ cửa đi vào, thấy nàng nửa quỳ nửa ngồi trên giường, chống cằm nhìn ra cửa sổ, nghiêng đầu với hắn thản nhiên cười, thần sắc có chút hốt hoảng, hết sức khả ái.

Hắn tiến lên đóng cửa sổ, nói: “Gió đêm lạnh, cánh tay ngươi tốt nhất không nên bị cảm.”

Tiểu Từ giật giật cổ tay, hơi giơ lên nói: “Ngươi xem, đã có thể cử động một chút rồi, ngày mai chắc sẽ khỏi hắn.”

Kế Diêu ngồi xuống bên cạnh nàng, muốn nói cái gì lại trầm mặc. Hồi lâu bỗng nhiên cất tiếng: “Chúng ta ngày mai phải đi U Châu, ngươi chuẩn bị đi.”

- “Không có gì phải chuẩn bị, cầm ngọc bội là có thể đi.” Tiểu Từ rất sảng khoái đáp.

Ngọc bội, lông mày Kế Diêu khẽ động, đứng dậy rời đi. Tiểu Từ thấy hắn đi đến cửa, một cái chớp mắt hắn xoay người lại đóng cửa, có lẽ là do ánh nến, khuôn mặt hắn dường như có chút ngại ngùng.

Hôm sau chính là ngày mười lăm, Tiểu Từ sáng sớm liền thúc giục Kế Diêu đi Tam Sinh tự.

Kế Diêu đang muốn hướng Triển Hoằng cáo từ. Đã thấy Triển Hoằng mang theo Chu Nhân đến.

Hắn tiến lên thi lễ, nói: “Đa tạ Vương gia tiếp đãi nhiều ngày, hôm nay chúng tôi sẽ khởi hành.”

Triển Hoằng đưa ra một phong thư: “Ở đây có một phong thư, thứ sử U Châu Vân Dực là do một tay ta tiến cử, ngươi nếu có chuyện gì cứ mang theo phong thư này đến tìm hắn.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu tiếp nhận, lại nói một tiếng tạ ơn.

Triển Hoằng ánh mắt lướt qua Tiểu Từ, cười nói: “Tiểu Từ cô nương, cánh tay của cô nương đã khỏi hẳn chưa?”

- “Rất tốt, đa tạ Vương gia chiếu cố. Như thế nào không thấy Lục Nhiễm?”

Triển Hoằng cười cười: “Nàng nhiễm phong hàn.”

Tiểu Từ tiếc nuối thở dài “Nga” một tiếng, Triển Hoằng lại nói: “Chuyến đi U Châu, chúc Kế thiếu hiệp thuận đường xuôi gió. Tiểu Từ cô nương cũng đi đường cẩn thận.”

Hai người tạ ơn xong, vội cáo từ. Ra khỏi biệt viện, Kế Diêu thở dài một hơi, trong ngực an ổn hơn rất nhiều.

- “An vương thật là nhiệt tình.” Tiểu Từ thuận miệng vừa nói, đã thấy biểu tình của Kế Diêu không đúng.

- “Ngươi cảm thấy sao?”

Kế Diêu liếc mắt nhìn nàng, nói: “Chắc đến lúc bị bán đi ngươi cũng không biết.”

- “Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Nhớ đến ánh mắt Triển Hoằng cứ nhìn nàng, giọng nói cũng thập phần thân thiết, Kế Diêu chợt thấy trong lòng khó chịu, kiềm chế không được hỏi: “Ngươi sẽ không cho rằng hắn bởi vì ngươi mới nhiệt tâm như thế chứ?”

- “Kế Diêu, lời này của ngươi như thế nào lại có vị chua?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu sắc mặt đỏ lên, hừ một tiếng: “Rốt cuộc có đi Tam Sinh tự hay không?”

Tiểu Từ mặt mày hớn hở: “Đương nhiên phải đi.”

Hôm nay Tam Sinh tự so với ngày thường càng thêm tấp nập, oanh oanh yến yến, Kế Diêu theo sát Tiểu Từ, tâm tình cũng ôn nhu mềm mại. Nàng mở tráp ra, lấy ngọc bội nắm chặt trong tay, giống như nắm hạnh phúc và niềm hi vọng cả đời, thành kính mà dè dặt. Khóe miệng Kế Diêu hiện lên nụ cười, trong chớp mắt dáng vẻ tươi cười bị động tác của nàng bóp nát. Nàng đem ngọc bội thu vào trong tay áo, lại không có đưa cho hắn.

Những nữ tử xung quanh líu ríu hân hoan nhảy nhót đưa cho tình lang tín vật. Nàng thế nhưng chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không có ý định đưa ngọc bội cho hắn. Nàng có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngọc bội đó không phải đưa cho hắn sao?

Trong ngực hắn thấp thỏm bất an, ngược lại còn có tức giận! Thật vất vả kiên nhẫn ra đến cửa chùa, vẫn không thấy nàng có động tĩnh gì, hắn có chút kích động, cước bộ dừng lại, buồn bực nói: “Ngọc bội kia, ân, ngươi định tặng người?”

- “Ân.” Nàng ngọt ngào lên tiếng, khuôn mặt nhìn nghiêng bừng sáng, môi vẽ một nụ cười. Bên cạnh nhìn sang, mắt nàng hơi rung động, giống như cánh bướm trong gió, mềm mại lướt qua cánh hoa.

Đưa cho người nào? Lời này hắn ở trong lòng nghĩ bao nhiêu lần nhưng cũng không nói. Mà nàng lúc này dĩ nhiên không có ý tứ đưa ra! Đêm dài lắm mộng, vẫn là cất vào trong tay nải cho an toàn.

Hồi lâu, hắn hừ một tiếng, một phen kéo ống tay áo của nàng, rất nhanh cướp lấy ngọc bội nhét vào trong ngực mình, sau đó làm như vô tình nói: “Đây là ngọc bội của ta, dựa vào cái gì để ngươi tặng cho người khác?”

https://thuviensach.vn

Hắn thân thủ giống như đang thi triển lưu quang kiếm pháp, hành động bất ngờ, lưu loát sinh động.Tiểu Từ sửng sốt, nhìn khuôn mặt hắn tràn đầy giận dữ, đột nhiên, nàng hiểu được, “Phì” cười ra tiếng, đưa tay muốn đoạt ngọc bội trong ngực hắn. Hắn đè chặt vạt áo phía trước, nắm chặt bàn tay nho nhỏ của nàng. Buồn bực nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân. Ngươi sao có thể làm càn?”

Sẽ làm càn! Tiểu Từ cảm thấy hạnh phúc như đám mây màu hồng bao quanh trước mắt. Tay nàng ở trước ngực hắn dùng sức, nhưng vẫn không cách nào lấy được ngọc bội. Kế Diêu sắc mặt thoáng đỏ. Tiểu Từ bỗng nhiên hiểu ra tay mình chạm vào chỗ nào, bối rối rút tay ra.

Mây mù nhuộm đỏ lưng chừng núi, giống như sắc mặt hai người lúc này. Kế Diêu chưa bao giờ luống cuống như vậy, tay nàng chỉ mới rút ra, vì sao trong ngực vẫn còn cảm giác tê ngứa? Hắn cúi đầu buồn bực hừ một tiếng: “Ngươi muốn tặng cho ai, thì dùng vật của mình ấy.” Sau đó bước nhanh xuống núi.

Tiểu Từ liếc mắt nhìn hắn, cười hì hì nói: “Được, ta đây lại vào trong một chuyến.” Nàng giả vờ quay lại, Kế Diêu giậm chân một phen nắm lấy cánh tay nàng, nghiến răng nói: “Ngươi dám.”

Tiểu Từ quay đầu, nét mặt tươi cười như hoa. Sóng mắt đung đưa như nước, làn da đỏ bừng, hơi thở say lòng người. Kế Diêu suýt nữa đắm chìm vào, tay chậm rãi buông ra, nhưng hơi ấm trong tay vẫn còn đọng lại.

Tiểu Từ ánh mắt trong veo, Kế Diêu thất vọng nghiêm mặt, không nhìn tới nàng, vành tai lờ mờ có sắc hồng.

Tiểu Từ cười lên ngựa, cố tình rên một tiếng. Quả nhiên hắn vẻ mặt khẩn trương đứng lên, đỡ cánh tay nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

- “Tay của ta dường như vẫn chưa linh hoạt.”

https://thuviensach.vn

- “Vậy, nghỉ ngơi thêm vài ngày?”

- “Hay là, ngươi cùng ta ngồi chung một ngựa được không?” Tiểu Từ cười hì hì nhìn hắn, có chút vô lại.

- “Không được.” Kế Diêu trừng mắt nhìn nàng, Nhanh chóng vung tay.

Tiểu Từ bộ dáng tươi cười, quay đầu nhìn lại, thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh, ngay cả mắt cũng không nhìn về phía nàng, lẽ nào thời gian qua dáng vẻ lạnh lùng của hắn là bởi vì ngại ngùng? Tiểu Từ cười thành tiếng.

Tiểu Từ nhếch môi, lập tức nghiêng người nói: “Đem ngọc bội cho ta.”

Kế Diêu hung dữ nói: “Là của ta.”

- “Ta đây mua lại của ngươi.”

Hắn quay đầu sang một bên: “Không bán!”

- “Vậy ngươi nói một câu thích ta, ta sẽ đưa ngươi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, làm như không nghe thấy.

Tiểu Từ không buông tha: “Kế Diêu, ngươi có nói hay không?”

- “Rõ ràng là ngọc bội của ta, còn dùng để đưa cho ta sao, thực rõ là không còn gì để nói.” Kế Diêu thúc ngựa, nhanh chóng phóng đi.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hữu Duyên

Tam Sinh tự dần khuất sau lưng hai người, trong lòng Tiểu Từ tràn ngập niềm vui không nói nên lời, giống như gặp nam nhân trong lòng trong mộng, mà khi tỉnh lại, cư nhiên vẫn nắm chặt tay người nọ! Hắn tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng nàng biết, với tính cách của hắn, có thể làm đến mức này đã là rất khó.

Kế Diêu giục ngựa đi phía trước, trước mặt là con đường lớn, đi thông ra ngoài thành.

Đột nhiên, Kế Diêu xoay người xuống ngựa, gấp gáp tiến lên vài bước, đối người ngồi trong quán trà bên đường chắp tay thi lễ.

Tiểu Từ khom lưng vừa nhìn, nguyên lai có một vị tăng nhân ngồi trong quán trà. Chính là Nhất Từ đại sư đã gặp qua ở Sùng võ lâu. Nàng vội vàng xuống ngựa, theo Kế Diêu bước vào thi lễ.

Nhất Từ đại sư vẻ mặt hiền từ nhìn hai người, cười nói: “Đến cầu nhân duyên sao?”

Kế Diêu sắc mặt đỏ lên, vội nói: “Không phải.” Tiểu Từ mím môi nhịn cười.

Nhất Từ đại sư cười ha hả, đối Kế Diêu nói: “Lão nạp chờ ngươi đã lâu. Có việc muốn hỏi ngươi.”

Kế Diêu vội nói: “Đại sư, mời nói.”

https://thuviensach.vn

Nhất Từ đại sư nhìn thoáng qua người người đi lại trên đường, bàn tay đưa ra nói: “Vào gian sau nói đi.”

Kế Diêu đem dây cương giao cho Tiểu Từ, nhẹ giọng nói: “Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta cùng Nhất Từ đại sư ra phía sau nói mấy câu.”

Lều gian phía sau, đối diện là một rừng trúc lục mênh mông như biển, ánh mặt trời nhè nhẹ rơi trên mặt đất, thanh u yên tĩnh.

Nhất Từ đại sư nhìn Kế Diêu, thở dài một tiếng: “Không nghĩ tới, trong lúc vô tình lại gặp được lưu quang kiếm pháp. Nhớ đến một vị cố nhân, cho nên lão nạp muốn biết một chút thông tin của hắn.”

Kế Diêu sửng sốt, thấp giọng nói: “Vị cố nhân mà đại sư nói, có phải họ Vân?”

- “Đúng vậy, hắn hiện ở đâu? Lão nạp đã có gần mười năm không gặp lại hắn.”

Kế Diêu lặng lẽ, trầm giọng nói: “Người đó đã mất nhiều năm rồi.”

Nhất Từ đại sư mày trắng khẽ động, một lúc lâu thở dài một tiếng: “A di đà phật, Vân thí chủ thực sự là một người trạch tâm nhân hậu. Mười năm trước Hoàng Hà vỡ đê, khắp nơi đều là biển nước mênh mông, Vân thí chủ đem ba nghìn lượng hoàng kim quyên vào chùa, muốn lão nạp cứu trợ nạn dân. Trách không được mười năm không thấy hắn đến Thiếu Lâm, thì ra là thế.”

Kế Diêu nhớ tới những lời trong thư của di nương, lòng một mảnh trầm lặng.

Tiểu Từ buộc dây cương vào thân cây, đang muốn ngồi xuống, đột nhiên trước mắt thoáng qua một người. Nàng ta nhìn lướt qua Tiểu Từ, dường như rất kinh ngạc, bóng dáng khẽ động, bước nhanh rời đi.

https://thuviensach.vn

Bất quá chỉ một khắc nhìn lướt qua, trong lòng Tiểu Từ nhưng lại cả kinh, đây không phải là người đêm đó ở trên thuyền hoa đánh úp nàng sao? Nàng kìm lòng không đậu bám theo.

Nàng kia tựa hồ biết nàng đi theo, dáng người nhẹ nhàng, nháy mắt biến mất ở rừng cây đối diện quán trà. Tiểu Từ ngay lập tức thi triển vân khởi cửu thức, trong tay thủ sẵn mê dược đuổi theo. Nhất định phải bắt được nàng ta hỏi cho rõ ràng vì sao lại tập kích mình, nàng đã tận lực suy nghĩ vài ngày nhưng vẫn không rõ từ lúc nào thì rước lấy kẻ thù.

Nàng hô lên một tiếng "Kế Diêu" sau đó tiến vào rừng cây. Trong rừng cây cối cũng không tươi tốt, nàng kia khinh công không kém, rõ ràng có thể thấy nàng ta ở ngay phía trước, nhưng Tiểu Từ không có nội lực, vân khởi cứu thức chỉ dùng được tám phần, cùng nàng ta luôn duy trì khoảng cách mười bước.

Từ trong rừng trúc Kế Diêu nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Từ, đi ra ngoài, chợt cả kinh! Hai con ngựa buộc vào cây, Tiểu Từ lại không thấy bóng dáng.

Hắn vội hỏi tiểu nhị: "Cô nương dẫn ngựa vừa rồi đâu?"

Tiểu nhị nhìn con ngựa, chợt bừng tỉnh nói: "Nga, nàng đi rồi."

Kế Diêu vội la lên: "Đi đâu?"

Ngón tay tiểu nhị chỉ vào rừng cây đối diện. Kế Diêu cùng Nhất Từ đại sư đuổi theo, trong rừng nhưng lại không có người."

Nàng làm sao có khả năng tự mình bỏ đi? Chẳng lẽ là gặp người nào?

Nhất Từ đại sư thấy vẻ mặt hắn sốt ruột, vội nói: "Kế Diêu chớ vội, lão nạp tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng trong vòng mười trượng vẫn có thể

https://thuviensach.vn

nghe thấy động tĩnh, nếu là có người bắt cô nương ấy, lão nạp hẳn phải nghe thấy, chí ít nàng cũng sẽ kêu cứu.”

Kế Diêu gật đầu, trong lòng biết lấy nội lực của hắn và Nhất Từ đại sư, nếu có biến cố, cách một bức vách chắc chắn có thể nghe được tiếng động. Nhưng mà dù vậy, tâm vẫn treo lơ lửng, xung quanh không hề thấy bóng dáng Tiểu Từ.

Nhất Từ đại sư vuốt chùm râu bạc, nói: “Ngươi ở chỗ này chờ, ta lên Tam Sinh tự gọi tăng nhân tới những vùng lân cận tìm xem.” Kế Diêu vội vàng tạ ơn.

Nhất Từ đại sư bước nhanh lên núi, thân pháp nhẹ nhàng như mây, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Tiểu Từ đi theo phía sau nàng kia, rừng cây không lớn, chỉ chốc lát đã đến bờ vực. Có tiếng nước chảy phía dưới truyền đến, giống như tiếng suối.

Nàng kia xoay người lại cười, đột nhiên nhảy xuống phía dưới.

Tiểu Từ kinh hãi, chạy lên vài bước nhìn, bất thình lình cổ chân bị siết chặt, nàng kia vốn dĩ chưa từng nhảy xuống, mà bám vào một gốc cây bên vách núi, treo lơ lửng, dụ nàng đến gần.

Tiểu Từ kinh ngạc, mê dược trong tay nhân tiện phóng tới trước mặt nàng ta. Nàng ta thất kinh, không ngờ Tiểu Từ lại có mê dược. Mê dược ngay lập tức có hiệu quả, đôi mắt nàng ta mờ mịt. Trước khi hoàn toàn ngất đi thuận thế kéo Tiểu Từ cùng rơi xuống.

Tiểu Từ bị dọa hồn phi phách tán, ngay cả câu “Cứu mạng” cũng không hô được, chỉ cảm thấy mồm miệng tràn đầy gió núi. Bên tai vù vù, cảnh vật như bay.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ cứ như vậy mạc danh kỳ diệu táng thân ở nơi này, nàng không cam lòng! Vừa mới cầu nguyện ở Tam Sinh tự, chẳng lẽ cứ như vậy kết thúc?

Tiếng nước ngày càng gần, nàng có chút tuyệt vọng, rồi lại bừng lên hy vọng. Nếu như rơi xuống nước, nhất định còn có cơ hội sống sót. May mắn, dưới vách núi là dòng suối, nàng và nàng kia đều rơi vào trong nước.

Ngắn ngủi trong lúc đó, miệng mũi không kịp bịt lại, nước tràn vào tận họng, lạnh lẽo buốt giá.

Dòng nước chảy rất nhanh, đem nàng cuốn đi. Nàng uống mấy ngụm nước, liều mạng vùng vẫy, bỗng nhiên bên hông siết chặt, một bàn tay hiện ra trong nước.

Đưa tay lên vuốt nước trên mặt, nàng thở ra một hơi, mắt vừa mở, lại bị hù dọa ho khan đứng dậy. Thư Thư chính là đang ngồi xổm trước mặt, híp mắt quan sát nàng, ánh mắt không có hảo ý.

Tiểu Từ vội vã đứng lên, cố nén cơn choáng váng nghĩ phải chạy đi. Thư Thư phía sau nàng cười nhẹ một tiếng, vừa nhấc bước chân liền chắn trước mặt nàng, cười ha hả nói: “Ta thế nhưng vừa vặn cứu ngươi.”

Tiểu Từ ngẩn người nói: “Ta không cần ngươi cứu, tự bản thân ta cũng có thể thoát được.”

- “Phải không, nàng kia thế nào không thấy trồi lên?”

Thư Thư một ngón tay chỉ vào dòng suối, vẻ mặt thản nhiên.

Tiểu Từ lúc này mới nhớ đến nàng kia cùng nàng rơi xuống, nàng vội la lên: “Ngươi sao không kéo nàng lên?”

https://thuviensach.vn

Thư Thư phe phẩy quạt, thong thả nói: “Dòng nước chảy xiết như thế, nàng ta sớm đã rơi xuống bên dưới rồi. Nếu không có ta, ngươi cũng giống như thế thôi. Dòng nước ở đây chảy nhập vào hồng giang.”

Tiểu Từ run run, cũng không biết là lạnh, hay là bị hù dọa, xoay người nhìn lại. Dòng suối không lớn, quả nhiên trong nước không hề thấy bóng dáng nàng kia.

- “Ngươi vừa rồi sao không cứu nàng? Ngươi rõ ràng nhìn thấy.”

Thư Thư trừng lớn hai mắt: “Ta vì sao phải cứu nàng ta? Ta lại không nhận ra nàng.”

Tiểu Từ ngây người nhìn hắn, chợt hỏi: “Ngươi làm sao ở nơi này? Ngươi có phải vẫn luôn bám theo chúng ta không?” Nàng cảnh giác nhìn hắn, đối với sự trùng hợp này rất là hoài nghi.

Thư Thư một bộ dáng oan uổng, đề cao thanh âm nói: “Cô nương, bất cừ nơi nào ở kinh thành này, lẽ nào có nơi nào ta không thể đến? Cô nương đến cầu nhân duyên, chẳng lẽ Thư Thư ta không thể?”

Hắn ở trên người sờ sờ, lấy ra một khối ngọc bích, sâu kín nhìn, buồn bã nói: “Cũng không biết đưa cho ai thì tốt, là Lan tiểu thư Lâm gia, hay Tiểu Kiều cô nương ở Nguyệt Hương các.

Tiểu Từ khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

Thư Thư vô cùng cẩn thận đem khối ngọc bích kia cất vào trong ngực, miệng cười tươi như hoa: “Tiểu Từ cô nương, chúng ta thật có duyên.”

Tiểu Từ đối với “Duyên phận” trong lời của hắn thật sự tránh không kịp, nghe thấy hai chữ này lập tức nổi da gà.

https://thuviensach.vn

- “Chủ nhân! Chủ nhân!” Bên cạnh truyền đến vài tiếng kêu gọi, Tiểu Từ nghe ra thanh âm của Tiểu Yên.

Quả nhiên, Tiểu Yên Tiểu Ngọc vội vàng từ xa chạy tới. Nhìn thấy Thư Thư liền thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Từ nhìn thấy hai người, trong ngực buông lỏng hơn rất nhiều, miễn cưỡng đối Thư Thư rầm rì một tiếng “Cảm ơn”, liền tính đi lên núi, Kế Diêu không thấy mình, nhất định sẽ lo lắng.

- “Cô nương đi thong thả. Tiểu Ngọc, đem áo khoác của ngươi cấp cho Tiểu Từ cô nương.” Thư Thư phe phẩy quạt, phân phó nói.

Tiểu Từ vội từ chối: “Không cần.”

- “Cô nương không cần khách khí. Chúng ta về sau biến chiến tranh thành tơ lụa, được không?” Thư Thư chắn trước đường, cười cực kỳ hiền lành.

- “Chúng ta về sau không nên gặp lại.” Tiểu Từ thận trọng nói, dáng vẻ nghiêm túc, giống như hứa hẹn.

- “Kia cũng chưa chắc, ta cảm thấy ta cùng cô nương vô cùng có duyên, ta rất vinh hạnh trong lúc vô ý cứu cô nương, sau này ta chính là ân nhân cứu mạng của cô nương, Thư mỗ không dám nhờ cô nương lấy thân báo đáp, chỉ cần cùng Thư mỗ làm bằng hữu là tốt rồi.”

Tiểu Từ một trận run rẩy, hắn quả nhiên đúng là tiểu nhân bỉ ổi, nhất tay chi lao cứu nàng, trong nháy mắt đem chính mình phong làm ân nhân cứu mạng, còn vô liêm sỉ nhắc đến cái gì mà lấy thân báo đáp, thực sự là da mặt dày hơn cả tường thành. Tiểu Từ tức giận, vừa nhấc chân rời đi, đã thấy Tiểu Ngọc đem ngoại sam cởi ra.

https://thuviensach.vn

Thư Thư đánh giá Tiểu Từ nói: “Ân, y phục cô nương ẩm ướt, ta nhưng thật ra thấy rõ ràng, dáng người so với ngọc thạch xác thực không sai biệt lắm.” Vừa nói vừa như cố tình lướt qua người nàng, giọng điệu còn có chút tán thưởng.

Tiểu Ngọc mặt đỏ lên cúi thấp đầu. Tiểu Từ ôm lấy cánh tay, thực sự là vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng chỉ có thể oán giận trừng mắt nhìn hắn. Xuân sam giờ phút này dính chặt trên người, nước vẫn còn tí tách rơi xuống.

Hắn giật mình nghĩ rằng lúc này hắn nên “Phi lễ chớ nhìn”, ánh mắt vẫn trên dưới trước sau tìm kiếm, ở nơi không nên nhìn còn dụng tâm dừng lại một chút. Tiểu Từ không thế nhịn được nữa, nàng chỉ có thể tiếp nhận y phục của Tiểu Ngọc, cuối cùng mới ngăn được ánh mắt của hắn.

Đột nhiên tiếng gọi của Kế Diêu truyền đến, trong lòng Tiểu Từ vui vẻ, vội vàng đáp: “Kế Diêu, ta ở chỗ này.”

Kế Diêu từ trên vách núi nhô đầu ra, liếc mắt trông thấy Tiểu Từ, vẻ mặt vui mừng.

Thư Thư hướng về Kế Diêu ở trên cao chắp tay, Kế Diêu cả kinh, không nghĩ tới hắn cũng ở chỗ này. Kế Diêu xoay người nhận lấy một sợi dây thừng từ tay tăng nhân Tam Sinh tự, một đầu cột vào thân cây, đầu kia thả xuống vách núi, sau đó thuận thế nhảy xuống. Hắn dáng người phiêu dật, uyển chuyển như du long, mũi chân chạm vào đá như chuồn chuồn lướt nước, trong nháy mắt đứng trên mặt đất.

Tiểu Từ vui mừng chạy lại, Kế Diêu thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt bàn tay nàng.

Thư Thư mi mắt giương lên, ha hả cười: “Thật là khéo, nếu không phải ta muốn dọc theo khe suối xuống núi, Tiểu Từ cô nương phỏng chừng trôi tới hồng giang rồi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ âm thầm bội phục da mặt người này. Cho dù cứu người cũng không đến mức vội khoe khoang như thế chứ, hơn nữa hắn bất quá chỉ thuận tay túm được đai lưng của nàng thôi.

Kế Diêu thản nhiên cười cười, ôm thắt lưng Tiểu Từ theo sợi dây thừng bay lên.

Có Kế Diêu bên người, Tiểu Từ can đảm hẳn lên, nàng ở trên quay đầu đối Thư Thư nói: "Thư công tử, ngươi không phải muốn đi dạo bờ suối sao? Nói không chừng còn có thể cứu được vài cô nương nữa, nhân lúc đó làm ân nhân cứu mạng thành nghiện luôn đi. Nói không chừng, nàng ta cảm động nhớ nhung ân tình của Thư công tử, muốn lấy thân tương báo a, như vậy khối ngọc của Thư công tử cũng có người để tặng nha." Vừa nói, nàng vừa làm mặt quỷ.

Thư Thư ngửa đầu cười sặc sụa, tiểu nha đầu, vừa có chỗ dựa, liền biến thành một người khác, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tựa đóa quỳnh hoa đương nở, chân mày khóe mắt đều là bỡn cợt chế nhạo, hừ, thời gian còn dài.

Trên mỏm đá có Nhất Từ đại sư cùng một vài vị tăng nhân Tam Sinh tự đang đợi. Kế Diêu nói một tiếng tạ ơn. Các vị sư phụ liền trở về.

Tiểu Từ đem chuyện vừa rồi kể lại. Kế Diêu cũng cảm thấy lai lịch nàng kia kỳ quái, nhưng lại không nghĩ ra đầu mối.

Nhất Từ đại sư trầm ngâm trong chốc lát nói: "Trên giang hồ có thể tiếp xúc được với người Miêu Cương, cũng không nhiều. Sau này, hai người vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Kế Diêu gật đầu, cùng Nhất Từ đại sư từ biệt.

Tiểu Từ hắt xì một tiếng, ồn ào nói: "Ta muốn tìm một chỗ thay y phục."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu dẫn nàng đi tìm một hộ nông gia ở gần đấy, giải thích rõ nguyên nhân. Lão phụ nông gia rất nhiệt tình, dẫn Tiểu Từ vào buồng trong. Tiểu Từ đổi một bộ y phục đi ra, bỗng nhiên bối tóc xõa ra, mái tóc dài buông xuống thắt lưng.

Lão phụ đưa đến hai chiếc ghế dựa, vừa đem quần áo ướt sũng của Tiểu Từ phơi trên sào trúc, cười tủm tỉm nói: “Cô nương nhanh hong khô tóc đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Tiểu Từ cười nói tạ ơn, cầm chiếc lược chải lại mái tóc, trong đầu lại nhớ đến nữ tử kia, cũng không biết nàng cuối cùng ra sao, mặc dù nàng ta hai lần ám toán mình, nhưng suy cho cùng cũng là một mạng, nghĩ đến nàng ta ở trong nước sống chết không rõ, nàng nhưng lại có chút buồn vô cớ.

Tiểu viện nông gia giản dị dân dã, có mùi vị khiến cho người ta cảm thấy bình yên lại thoải mái. Gió nhẹ thổi qua, mang đến mùi hương trúc diệp thơm mát.

Vài con gà nhàn nhã đi trong sân phơi nắng. Một con gà trống dáng vẻ oai hùng ngẩng cao đầu, diễu võ giương oai trước mắt mấy con gà mái.

Đột nhiên, nó bổ nhào lên lưng một con gà mái, gà mái khanh khách kêu vài tiếng, phản kháng không có hiệu quả, lập tức bị khi dễ. Một màn này phát sinh thật không coi hai người đang ngồi vào mắt!

Kế Diêu xấu hổ cúi đầu. Tiểu Từ cũng buông tầm mắt, trái tim đập thình thịch.

Hoàn hảo, gà trống tốc chiến tốc thắng, rất nhanh liền nhảy xuống, rung rung lông vũ, xướng lên vài tiếng, quả thực là tư thế oai hùng.

Kế Diêu thở phào nhẹ nhõm, gặp vẻ mặt Tiểu Từ hồng hồng cúi đầu giật tóc. Hắn có chút đau lòng nhìn sợi tóc mềm mại kia, đang muốn nói

https://thuviensach.vn

một câu, không ngờ, đại công gà kia lại hùng phong tái khởi, nhảy tiếp lên lưng một con gà mái khác, một màn bạo lực lại tiếp tục tái diễn.

Kế Diêu cảm thấy viện này không thể ở lâu, dự định chờ gà trống xong xuôi sẽ lập tức rời đi.

Đột nhiên Tiểu Từ thoáng cái nhảy bật lên, khuôn mặt đỏ bừng chỉ tay vào Kế Diêu: "Ngươi có phải hay không cũng gặp một người yêu một người?"

Kế Diêu ngẩn ra, thực vô tội nhìn nàng, oan uổng! Chuyện con gà trống này đâu liên quan gì đến ta hả.

Tiểu Từ bĩu môi, không thuận theo cũng không buông tha nói: "Ngươi mau nói."

Kế Diêu nhíu mày, ta phải nói cái gì, nói ta không phải gà trống?

Tiểu Từ tức giận, hắn không nói, có phải vì trong đầu cũng có ý nghĩ như vậy không? Không được, hôm nay không ép hắn nói lời hứa hẹn thì không được.

Nàng lông mày nhíu chặt, hàm chứa ba phần oán khí ba phần xấu hổ, đang muốn mở miệng hỏi lần thứ ba.

- "Ô…Ô…" Miệng đã bị bịt chặt.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mê Tâm

Hai người ở ngoại thành Hứa Huyền ăn bữa trưa. Sau giờ ngọ, ánh nắng ấm áp, Tiểu Từ miễn cưỡng nắm dây cương, đối Kế Diêu nói: “Chúng ta trước nên tìm cách tiêu thực đi, bằng không cứ ngồi trên lưng ngựa thế này cái bụng thực rất đau.”

Kế Diêu gật đầu, kéo dây cương theo nàng, trên đường phố thành Hứa Huyền chậm rãi đi, có lẽ là do cách kinh thành rất gần, thị trấn không lớn, nhưng lại phi thường náo nhiệt. Trà lâu quán rượu san sát, trong chợ phiên còn có xiếc ảo thuật. Tiểu Từ xem đến hứng thú, Kế Diêu nhẫn nại phụng bồi nàng, cũng không biết đến khi nào vị cô nương này mới có thể tiêu thực để lên đường.

Nhìn đoàn xiếc giang hồ biểu diễn với đại đao, Tiểu Từ nhìn Kế Diêu từ trên xuống dưới, hai mắt tỏa sáng, khấp khởi nói: “Nếu chúng ta thiếu tiền, chỉ cần ngươi ở chợ phiên múa vài đường là có thể thu được không ít bạc rồi. Ngươi so với hắn còn dễ nhìn hơn.”

Vẻ mặt Kế Diêu trầm xuống, khụ một tiếng.

Tiểu Từ dáng vẻ lấy lòng, lôi kéo ống tay áo Kế Diêu: “Không nghĩ tới, ngươi còn là gà đẻ trứng vàng nha.”

Kế Diêu không khỏi liên tưởng đến thứ khác, trừng mắt nhìn nàng, hung dữ.

Tiểu Từ mím môi cười trộm, Kế Diêu nhảy lên ngựa, hừ nói: “Đi nhanh đi, cẩn thận cười đến rớt hàm.”

https://thuviensach.vn

Hai người ra khỏi chợ phiên, hướng về phía Bắc mà đi. Buổi chiều, người đi đường rất ít, ven đường liễu rủ, dương thụ cao thẳng. Hai người phóng ngựa phi nhanh, vui vẻ song hành, y phục bay bay.

Bỗng nhiên, phía trước một bóng dáng nho nhỏ đập vào tầm mắt hai người, có thể thấy được đó là một nữ tử gầy yếu đi tới, nói đúng hơn là đang lết từng bước. Thân thể nàng ta lung lay sắp đổ. Tiểu Từ sốt ruột, nàng ta cuối cùng mềm mại ngã trên mặt đất.

Tiểu Từ chạy đến bên cạnh nàng, xuống ngựa, chỉ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, môi khô nứt nẻ còn có nhiều tơ máu.

Kế Diêu lấy túi nước đưa cho Tiểu Từ. Tiểu Từ vừa bón nước vừa nhấn vào nhân trung của nàng ta, nàng ta từ từ tỉnh lại, cúi đầu ân một tiếng.

Tiểu Từ vội hỏi: “Cô nương làm sao vậy?”

Nàng kia thanh âm khàn khàn: “Ta vài ngày chưa ăn cái gì.” Vừa nói, nàng vừa như rất rụt rè, cúi thấp đầu.

Tiểu Từ vội vàng lấy ra lương khô đưa cho nàng, nàng kia ánh mắt sáng ngời, lập tức nhận lấy cho vào miệng, trong lòng Tiểu Từ mềm nhũn, lại đưa nước, ôn nhu nói: “Ăn từ từ, nhanh như vậy cẩn thận bị nghẹn.”

Kế Diêu, Tiểu Từ đang muốn lên ngựa, nàng kia bất thình lình quỳ trên mặt đất, khóc nói: “Ta sống ở Hợp Văn thôn thuộc trấn Lân Huyền, vốn là muốn đi kinh thành đến nhờ cậy thân thích, nhưng không tìm thấy, trên người cũng không có tiền, hai vị có lòng làm ơn đưa ta một đoạn đường, ta từ kinh thành đến đây, thật sự đi không đặng.”

Tiểu Từ và Kế Diêu liếc mắt nhìn nhau, Kế Diều vừa rồi đã ngầm quan sát, nữ từ này căn bản không có võ công, xem bộ dáng của nàng xác thực giống một thôn nữ nông gia. Hắn và Tiểu Từ vốn thiện tâm, nhìn thấy

https://thuviensach.vn

nàng kia phủ phục trên đất, y phục tả tơi rách nát, thật quá thê thảm. Vì vậy sảng khoái đáp ứng.

Tiểu Từ đem nàng kia đỡ lên ngựa, nàng kia quả thực rất đói bụng, trong nháy mắt lại ăn thêm ba cái bánh màn thầu, nước cũng uống không còn một giọt.

Tiểu Từ cùng Kế Diêu ngồi chung một ngựa, tâm tình rất tốt, nàng nghiêng thân thể ngồi ở trước người Kế Diêu, vừa nâng mắt là có thể nhìn thấy bộ dáng Kế Diêu nghiêm trang ngồi ngay ngắn, có chút buồn cười. Nàng cố tình nhìn hắn cánh tay nhấc lại gần, quả nhiên, ngay lập tức cánh tay kia như phải bỏng vung lên, nàng chịu đựng cười, quay lại trò chuyện với nàng kia.

Nàng kia tên Tiểu Thúy, tính tình hiền lành, chỉ là thật thà mà cười, giản đơn mà nói, qua mấy ngày gặp mặt, mỗi lần nói xong đều thêm một câu cảm ơn.

Kế Diêu cũng bị nàng chọc đến cười không ngừng, nói: “Cô nương, chúng tôi chẳng qua chỉ là nhấc tay chi lao, cô nương thật sự không cần phải liên tục cảm tạ.”

Tới Lân Huyền đã là xế chiều. Kế Diêu nói: “Cô nương, Hợp Văn thôn cách thị trấn có xa lắm không?”

Tiểu Thúy vội vàng nói: “Ân nhân đưa ta đến đây là được rồi. Sáng mai ta có thể tự mình đi về, chỉ mất khoảng hai canh giờ.”

Tiểu Từ nhìn sắc trời, nói: “Được rồi, chúng ta trước mắt tìm một nhà trọ nghỉ tạm, sáng mai cô nương hãy quay về.”

Kế Diêu cũng thấy như thế là tốt nhất, nàng là nữ tử độc thân ban đêm đi trên đường, xác thực không an toàn.

https://thuviensach.vn

Sau khi tìm được một gian nhà trọ trong thành, Kế Diêu gọi một bàn ăn, Tiểu Thúy vừa mệt mỏi vừa chán nản, ở trên bàn ăn không nhịn được ngáp dài. Tiểu Từ và Kế Diêu cười thầm.

Tiểu Từ cũng mệt mỏi, cùng Tiểu Thúy trở về phòng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Kế Diêu theo thường lệ ở trên giường diễn tập một lần nội công tâm pháp, thế này mới đi ngủ. Hắn nội lực thâm hậu, cho dù ở trong giấc mơ cũng thập phần cảnh giác. Đột nhiên hắn cảm thấy tựa hồ trước giường có người, liền vội vàng mở mắt lập tức thấy Tiểu Từ đứng ở trước giường, hắn đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt Tiểu Từ nhấc tay, Kế Diêu cảm thấy cánh tay mát lạnh, hắn giữ chặt tay "Tiểu Từ", quát: "Ngươi là ai?"

"Tiểu Từ" không ngờ hắn tỉnh giấc, vội vã muốn chạy trốn, lại bị hắn giữ chặt cổ tay, không thể động đậy, nàng tránh vài cái, quỳ trên mặt đất khóc ròng nói: "Ân nhân, ta cũng là bị người khác bức ép."

Kế Diêu điểm huyệt đạo của nàng, nhìn kĩ người trên mặt đất quả nhiên là Tiểu Thúy, trong bóng tối, Kế Diêu quan sát một cách tỉ mỉ, nguyên lai mùi hương trên y phục Tiểu Từ đem lại cho hắn cảm giác quen thuộc. Hắn âm thầm hối hận bản thân nhất thời khinh suất, lúc này cánh tay phải đã có chút tê ngứa.

– "Ngươi rốt cuộc là ai? Ai sai ngươi tới? Nói mau." Kế Diêu nhíu chặt lông mày, nhìn Tiểu Thúy lấy oán trả ơn, trong lòng một trận phiền muộn chán ghét, quả nhiên giang hồ hiểm ác, người tốt cũng không phải dễ làm.

Tiểu Thúy nghẹn ngào: "Ta thật là Tiểu Thúy của Hợp Văn thôn, ba ngày trước bị người ta đánh hôn mê, nhốt ở trong phòng tối, không cho uống nước.. Thời điểm ta cho rằng mình sắp chết, đột nhiên một nữ tử xuất hiện, nàng hỏi ta có muốn về nhà không, ta nói muốn. Nàng đưa cho ta hai

https://thuviensach.vn

vật, phân phó ta làm như thế nào, nàng nói nếu như ta không làm, sẽ đem ta bỏ đói chết."

Kế Diêu con ngươi đen rùng mình, lạnh lùng nói: "Có phải là một nữ tử tuổi còn rất trẻ, dung mạo thanh lệ?"

– "Đúng."

– "Nàng đưa cho ngươi vật gì?"

– "Một ngân châm và một bao thuốc bột, nàng nói đem châm đâm vào cánh tay ngươi, sau đó rắc thuốc bột lên. Thế nhưng ngươi đã tỉnh dậy rồi."

– "Sau đó thì sao?"

– "Sau khi rắc thuốc bột thì hỏi ngươi một câu, con dấu Vân thị ở đâu?"

Kế Diêu cười lạnh một tiếng: "Ý kiến hay." Hắn suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: "Độc này tên gọi là gì, ngươi biết không?"

– "Nàng nói gọi là mê, mê tâm."

Mê tâm? Kế Diêu mâu quang khép chặt, ở dưới ngọn đèn càng thêm thâm thúy lạnh lẽo. Tiểu Thúy rùng mình, khóc ròng nói: "Ta không muốn hại ngươi, nàng nói làm cái đó sẽ không chết người."

Kế Diêu giải huyệt đạo của nàng, Tiểu Thúy đang muốn nói tạ ơn.

– "Đem y phục cởi ra!" Kế Diêu giọng điệu đột nhiên ngoan lệ, như ngọc diện sát tinh.

Tiểu Thúy một trận lạnh cóng, hai tay run rẩy bắt đầu cởi y phục.

https://thuviensach.vn

– “Kế Diêu, ngươi muốn làm gì?” Tiểu Từ bất thình lình xuất hiện ở cửa, hoảng hốt nhìn Kế Diêu, khó có thể tin, vừa tức vừa giận.

Nàng ở cách vách nghe thấy tiếng động liền tỉnh giấc, vừa nhìn phát hiện Tiểu Thúy không có trong phòng, vội sang phòng Kế Diêu, hắn thế nhưng buộc Tiểu Thúy cởi y phục.

Thế nào lại khéo như vậy chứ? Da đầu Kế Diêu tê rần, chỉ vào Tiểu thúy vội vàng giải thích: “Nàng mặc y phục của ngươi đánh lén ta.”

Tiểu Từ hiểu ra, vội hỏi: “Ngươi bị thương sao?”

Kế Diêu lắc đầu.

Tiểu Từ đi tới trước mặt Tiểu Thúy, tức giận nói không ra lời, nửa ngày mới quát ra một câu: “Ngươi sao lại làm như vậy?” Nàng vừa tức vừa giận, nhưng lại không có thói quen mắng chửi người khác, giờ phút này bị tức giận công tâm nói không nên lời. Chính là ngón tay có chút run run.

Kế Diêu chán ghét nhìn Tiểu Thúy, thấp giọng nói: “Ta niệm tình ngươi bị ép buộc, cũng không truy cứu, bất quá ta khuyên ngươi nên rời khỏi nơi này, nàng nếu biết ngươi thất thủ, rất có thể sẽ giết người diệt khẩu.”

Tiểu Thúy khóc đứng lên, Kế Diêu chau mày, lạnh lùng nói: “Ngươi sang phòng bên cạnh, sáng mai hãy rời đi.”

Tiểu Từ đóng cửa lại, thấy Kế Diêu đỡ lấy cánh tay, trong lòng trầm xuống: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Kế Diêu cười khổ: “Ta cũng trúng độc, cùng độc của ngươi lần trước giống nhau.”

– “Tứ hưu?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lắc đầu: “Nguyên lai độc này tên là mê tâm.” Hắn giơ gói thuốc bột trong tay, nói: “Cái này dùng để mê hoặc, dụ dỗ người trúng độc nói ra bí mật trong lòng.”

Tiểu Từ sắc mặt cả kinh, vội la lên: “Lần trước, lão già bên cạnh Triển Hoằng không phải nói độc này tên gọi tứ hưu sao?”

Kế Diêu trầm ngâm chốc lát nói: “Hắn hoặc là kiến thức hạn hẹp, hoặc là đồng bọn của nữ tử kia.”

– “Ngươi nói, Triển Hoằng lôi kéo không được, sẽ đối phó với chúng ta?”

Kế Diêu lắc đầu: “Ở bên người hắn, chưa hắn là người của hắn.”

Tiểu Từ phiền não ngồi xuống giường, thở dài nói: “Vẫn là ở trong núi ung dung tự tại, giang hồ thật đáng sợ, thế nào lại gặp phải nữ tử kỳ quái kia chứ?”

Kế Diêu học bộ dạng của nàng than thở: “Cũng không biết là ai muốn đi theo ta bước chân vào giang hồ. Còn trên trống trơn đài…” Hắn dừng lại không nói, khóe miệng nhưng lại giấu không được ý cười.

Tiểu Từ nghẹn họng có chút xấu hổ, liếc mắt nhìn gói thuốc bột trong tay Kế Diêu, thừa dịp hắn bất ngờ không kịp phòng bị liền cướp được, sau đó cười hắc hắc.

Kế Diêu rùng mình một cái hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Tiểu Từ nghiêng đầu làm mặt quỷ, đưa tay ra sau lưng, cười hì hì nói: “Ta không làm gì, ta chỉ muốn nghe một chút lời trong lòng của một người.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu toát mồ hôi lạnh, hắn muốn đoạt lại, đáng tiếc cánh tay phải không thể di chuyển, cánh tay trái thì không đủ linh hoạt, cố vài lần vẫn không được.

Tiểu Từ đắc ý cười, cười run rẩy hết cả người.

Kế Diêu quyết định bất cứ giá nào, lúc này vứt bỏ quan niệm sang một bên, hắn duỗi cánh tay dài bắt lấy Tiểu Từ vây trong ngực, vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cùng hai cánh tay đều bị hắn kẹp chặt, không thể động đậy, Kế Diêu cười hắc hắc, cúi đầu hà hơi vào cổ nàng.

Tiểu Từ ngứa ngáy cười to, ở trong ngực hắn vặn vẹo giãy dụa, lại cách nào cũng không trốn thoát, sau cổ vừa ngứa vừa nhột. Bất quá khó có cơ hội tốt để xem thấu lòng hắn, nàng cho dù có chết cười cũng không khuất phục.

Kế Diêu vốn định "tra tấn" nàng, làm cho nàng đầu hàng, không nghĩ chính mình lại bị "tra tấn". Nàng chỉ mặc trung y, cách một lớp quần áo mỏng manh, mùi hương trên thân thể nàng kích thích dục niệm đang ngủ say của hắn. Hương thơm quen thuộc ở chóp mũi quanh quẩn, hắn đã phân không rõ chính mình đang hà hơi hay là chun mũi ngửi, chỉ cảm thấy thế nào cũng không đủ.

Nàng ở trong ngực hắn giãy dụa một cái, tâm hắn liền kinh hoảng một lần.

Hắn quyết định đầu hàng trước, ách cổ họng nghiến răng nói: "Mau đưa thuốc bột ném xuống đất, bằng không…"

– "Bằng không thì sao?" Tiểu Từ cười thở không ra hơi, con mắt nheo thành hình bán nguyệt.

Kế Diêu không nói gì, hắn thực ra vẫn chưa nghĩ tới chiêu thức "chế phục" nàng, chẳng qua chỉ là hù dọa thôi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ thấy hắn không hà hơi, rốt cuộc thở hổn hển giương mắt nhìn hắn. Khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, hơi thở có phần dồn dập. Trên khuôn mặt tuấn lãng mơ hồ có một tầng ửng hồng, mà tròng mắt đen hàm chứa một tia lạ lẫm cùng kiềm chế. Nàng có chút ngượng ngùng, vội buông mi mắt. Đầu vai tựa vào ngực hắn, tim hắn đập nhanh như vậy, tựa hồ truyền tới từng mạch máu dưới cánh tay nàng, làm tâm nàng cũng điên cuồng nhảy dựng lên.

– "Ngươi muốn nghe cái gì ta nói cho ngươi." Thanh âm của hắn vừa trầm thấp vừa mê hoặc, không cho phép kháng cự, còn mang theo một chút dụ dỗ.

Nàng chậm rãi mở bàn tay, thuốc bột vô thanh vô tức tản ra, tiêu tán trong không trung.

– "Ngươi nói." Nàng cúi đầu ở trước ngực hắn nỉ non, khóe môi vẽ lên một nụ cười dịu dàng, lẳng lặng chờ hắn mở miệng.

Hắn mím môi không nói, trong mắt hiện lên ý cười.

Nàng giận, uốn éo thắt lưng giậm chân: "Ngươi dám gạt ta? Ngươi nói hay không?"

– "Ô…Ô…" Miệng lại bị bịt kín.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, thật lâu sau có tiếng hít thở kéo dài. Dưới ánh nến, sắc mặt hai người đều như phấn, sắc môi hồng nhuận. Hương tình đem hai người quấn quanh, trung y màu trắng bị ánh nến nhuộm vàng, thập phần ấm áp.

– "Ngủ đi." Kế Diêu thấp giọng thì thầm bên tai nàng một câu, nói xong mới nghĩ đến, tối nay làm sao ngủ bây giờ? Tiểu Thúy ở phòng bên cạnh, Tiểu Từ chắc chắn không có khả ngủ chung với nàng ta. Lẽ nào lại

https://thuviensach.vn

cùng mình ngủ chung một chỗ? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu hắn, lập tức bị xóa sạch, tội lỗi a tội lỗi.

Tiểu Từ cũng nghĩ tới chuyện này, ý niệm ở cùng nhau vừa xuất hiện, cũng ngay lập tức bị xóa sạch, ngượng ngùng a ngượng ngùng.

Kế Diêu thanh thanh cổ họng nói: “Ta ngủ trên mặt đất.”

Nói xong, mở cửa gọi tiểu nhị, phân phó mang hai tấm chăn mền đến.

Tiểu nhị nhìn hai người, cười hì hì: “Ôm chặt một chút sẽ không lạnh, bây giờ vẫn đang là mùa xuân.”

Tiểu Từ xấu hổ cúi thấp đầu.

Kế Diêu khụ một tiếng: “Làm phiền.”

Một lát sau tiểu nhị ôm đến một gói chăn.

– “Xin lỗi, hôm nay tiểu điếm đầy khách, chăn mền cũng không có sẵn, đây là của tiểu nhân, tiểu nhân đêm nay trực đêm không cần dùng, khách quan dùng tạm.”

– “Đa tạ.”

Kế Diêu nhận lấy chăn mền, đóng cửa, đem chăn trải trên mặt đất, sau đó cứ để nguyên ngoại sam nằm xuống.

Tiểu Từ nằm ở trên giường thực không đành lòng, tuy là mùa xuân, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, chỉ có nhất kiện quần áo làm sao chịu được? Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Kế Diêu, ngươi lên đây ngủ đi.”

Kế Diêu nhìn nàng, không nhúc nhích.

Tiểu Từ giận: “Ta cũng sẽ không ăn ngươi.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lặng lẽ kẽo chăn lên, trong đầu nghĩ, ngươi sẽ không sợ ta ăn ngươi sao? Hắn cúi đầu trải chăn lên giường, Tiểu Từ đem chăn cuộn lại, kéo vào mép giường, sau đó chính mình dịch vào trong.

Hai người lẳng lặng nằm, đều ngụy trang bình tĩnh, cũng không dám trở mình, bị tra tấn dày vò như thế hồi lâu mới ngủ được.

…

…

Nửa đêm, Kế Diêu đột nhiên bị đập tỉnh. Trong bóng tối một trận luống cuống tay chân…

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hàng Đêm Hoan

Kế Diêu lại bị đập tỉnh!

Tiểu Từ thất kinh lúng túng chống vào ngực hắn đứng lên, lại giẫm phải bắp đùi của hắn ngã ra giường, lúc này xấu hổ đến ngay cả một tiếng xin lỗi cũng không dám nói, trực tiếp giả dạng mộng du bị trượt chân.

Kế Diêu âm thầm thở dài, sờ sờ mũi, trực giác mách bảo nếu như ngủ tiếp, mũi sẽ bị đập bể. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cửa sổ, mơ hồ có ánh sáng chiếu vào. Lại lắng tai nghe ngóng phòng bên cạnh, dường như có động tĩnh. Xem ra Tiểu Thúy đang hoảng hốt lo sợ muốn chạy trốn.

Hắn suy tính, đẩy Tiểu Từ đang giả bộ ngủ: “Chúng ta lặng lẽ đi theo nàng, có thể nữ nhân kia một hồi sẽ tới hỏi nàng lời nhắn.”

Vừa nghe nói phải bám theo Tiểu Thúy để tìm ra kẻ giật dây nàng. Tiểu Từ vội vàng ngồi dậy mặc quần áo, lại ở trên người chuẩn bị thất thất bát bát gì đó, cực kỳ hưng phấn. Kế Diêu tò mò nhìn, cũng không biết nàng đang làm cái gì.

Quả nhiên, qua một hồi cửa phòng Tiểu Thúy mở ra, vẻ mặt nàng hoảng hốt vội vã rời khỏi.

Kế Diêu và Tiểu Từ lặng lẽ bám theo phía sau.

Sắc trời không rõ, trên đường người qua lại rất ít, Tiểu Thúy đứng ở đầu đường dường như rất do dự, hết nhìn đông tới nhìn tây luống cuống không biết làm sao.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu thấp giọng nói: “Nàng ta kỳ thực không nên xuất hiện lúc này, một hồi trời sáng hắn, đường phố đông đúc, mới là cơ hội tốt để thoát thân.”

Tiểu Từ lại nghĩ, như vậy cũng tốt, ngược lại dẫn nàng kia đi ra.

Tiểu Thúy lưỡng lự một lúc, rốt cuộc nhấc chân đến một nơi vắng vẻ.

Kế Diêu thở dài, nha đầu này thực sự không biết cách tự bảo vệ mình, càng đến nơi vắng vẻ không phải càng dễ dàng bị người ta diệt khẩu sao? Hắn tay cầm trường kiếm, cùng Tiểu Từ bám theo phía sau.

Cuối đường là một nơi vắng vẻ, liếc mắt xung quanh chỉ có đồng ruộng bạt ngàn, xem ra nàng còn muốn chạy ra ngoài thành về nhà. Đột nhiên, Tiểu Thúy kinh hô một tiếng, trước mặt xuất hiện một nữ tử che mặt.

Tiểu Từ che miệng nói thầm: “Thân hình rất tượng.”

Tiểu Thúy lập tức quỳ trên mặt đất, bộ dáng hoảng sợ cúi đầu.

Nàng kia lớn tiếng hỏi: “Hắn nói gì?” Thanh âm không lớn, nhưng ở nơi yên tĩnh vắng lặng như thế này lại rất rõ ràng truyền vào trong tai Kế Diêu và Tiểu Từ.

Kế Diêu cười lạnh một tiếng, quả nhiên là nàng.

Hắn từ chỗ ẩn thân lao ra, trường kiếm tuốt khỏi vỏ. Kiếm khí sắc bén uốn lượn, mạnh như vũ bão, một đường bổ ra, trong nháy mắt đã tới trước mặt nữ tử che mặt.

Nàng kia cực kỳ kinh ngạc, phi thân phóng đi.

Kế Diêu vung trường kiếm, cuốn lấy bóng dáng của nàng. Nàng kia khoát cổ tay, ngân châm phóng ra, như một cơn mưa bắn về phía Kế Diêu.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu sớm có phòng bị, thân thể vội vàng thối lui, trong lúc đó, trường kiếm lượn vòng ngăn cản được vô số ngân châm.

Tiểu Từ theo sát tiến lên, bàn tay tung ra một gói thuốc bột, nàng kia chuyên tâm ứng phó Kế Diêu, trong lúc đó bất ngờ vội vàng thối lui vài bước, nhưng vẫn không tránh khỏi hít vào một ít mê dược.

Kế Diêu tay trái cầm kiếm, tự nhiên kiếm chiêu yếu đi rất nhiều, cho đến chiêu thứ bảy mới chế trụ được nàng. Tiểu Từ nhìn nữ tử che mặt ánh mắt ảm đạm cùng Tiểu Thúy đang cuống cuồng chạy như điên, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Nàng kia hít một ít mê dược, nửa tỉnh nửa mê. Kế Diêu điểm huyệt đạo. Tiểu Từ kéo khăn che mặt của nàng, thuận tay cho nàng ta uống một viên thuốc, sau đó cười hì hì nhìn nàng: “Cuối cùng cũng bắt được ngươi. Ta nói cho cùng vẫn không biết khi nào thì chọc giận ngươi, vì sao năm lần bảy lượt đối phó với chúng ta?”

Nàng kia hữu khí vô lực híp mắt, nhưng vẫn không nói lời nào.”

Tiểu Từ dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, suy nghĩ một chút nói: “Kế Diêu, ngươi xem nàng lớn lên thật đẹp đó.”

Kế Diêu liếc mắt nhìn nàng một cái, không biết phải nói sao. Giờ phút này ngươi còn có tâm tư quan tâm đến dung mạo của nàng?

Tiểu Từ chỉ vào Kế Diêu rồi nhìn nàng ta cười hắc hắc: “Ngươi biết không, hắn kỳ thực trên giang hồ đại danh đỉnh đỉnh hái hoa tặc hàng đêm hoan.”

Hàng đêm hoan? Kế Diêu vừa tức vừa giận, hung tợn trừng mắt với Tiểu Từ.

Tiểu Từ nhìn nàng kia biến sắc, âm thầm cười trộm.

https://thuviensach.vn

– “Ngươi nếu không nói thật, ta sẽ đem ngươi lưu cho hắn hàng đêm hoan. Hắn tuy rằng khuôn mặt nho nhã khôi ngô, thế nhưng có một thói quen rất xấu.”

Tiểu Từ nhịn cười nhìn thoáng qua vẻ mặt giận dữ của Kế Diêu, sau đó đối nàng kia nói rành rọt từng chữ: “Hắn thích ăn sống thịt mỹ nhân.”

Nàng kia thần sắc cả kinh, rất nhanh nhìn lướt qua Kế Diêu.

Kế Diêu hít một ngụm khí lạnh, nghiến răng nhìn Tiểu Từ, được, một hồi nữa sẽ cùng ngươi tính sổ.

– “Nếu như cắn vào nơi này, chỉ sợ không thể gả ra ngoài đi.” Tiểu Từ chỉ vào cái mũi của nàng, vừa nói xong đột nhiên sửng sốt. Như thế nào lại học bộ dáng lưu manh của tên Thư Thư kia, tội lỗi a tội lỗi.

Nàng nhanh chóng đổi phương pháp.

– “Vừa rồi ta cho ngươi uống viên thuốc, kêu ruột gan đứt từng khúc. Ngươi nếu không nói, một lúc nữa cổ trùng từ viên thuốc bò ra, đem ruột gan ngươi cắn từng chút, đau đớn đến chết.”

Nàng kia sắc mặt càng trắng bệch, nhưng vẫn không nói một câu.

Tiểu Từ thở dài, bức cung thất bại. Nàng liếc nhìn Kế Diêu, tiếp tục thở dài một hơi. Hắn khẳng định là khinh thường chuyện bức cung nữ nhân. Vẻ mặt kia là bỏ qua giao cho nàng, nhưng là, nàng cũng không có kinh nghiệm mà.

Nàng kia mày cau càng chặt, tựa hồ rất thống khổ.

Kế Diêu vội hỏi: “Ngươi thật cho nàng ăn ruột gan đứt từng khúc sao?”

Tiểu Từ gật đầu: “Chẳng lẽ là giả.”

https://thuviensach.vn

Nàng kia rên rỉ đứng lên, lại còn mạnh miệng cắn răng hung hăng nói: “Ta nói cũng chết, còn sợ ngươi hay sao?”

Kế Diêu giải khai huyệt đạo cho nàng, cười ngạo nghễ: “Ngươi không cần phải nói. Ta đã biết người sai khiến ngươi là ai. Ngươi trở về nói cho hắn, thứ hắn muốn từ lâu sớm đã thành bụi đất. Hắn nếu không tin, cứ tới tìm ta. Đừng có làm mấy trò hề này, khiến cho người khác khinh thường, cứ quang minh lỗi lạc mà đến.”

Tiểu Từ nhìn nàng, rất bất đắc dĩ nói: “Ngươi không nói cũng không sao, sau này đừng quấn quýt lấy chúng ta là được. Nhanh đi tìm nhà xí.”

Nàng kia vừa thẹn vừa giận, đứng dậy bỏ chạy.

Kế Diêu xấu hổ nhìn thoáng qua Tiểu Từ: “Ngươi cho nàng ăn thuốc xổ?”

Tiểu Từ gật đầu: “Ta nói cái gì mà ruột gan đứt từng khúc, chẳng qua là muốn hù dọa nàng. Ngươi biết là ai sai khiến?”

Kế Diêu nhìn bóng dáng nàng kia đi xa, ánh mắt thâm trầm đứng lên.

Hắn thản nhiên nói: “Ta chỉ đoán, hắn một kích không trúng, tất có chiêu tiếp theo. Lại có mấy cái manh mối, ta tin chắc không thể nghi ngờ.”

Tiểu Từ vừa nghe còn có chiêu phía sau, lông mày nhất thời nhíu chặt.

Kế Diêu bỗng nhiên mày kiếm giương lên, xoay người nheo mắt nhìn nàng: “Ngươi vừa rồi thế nhưng lại lấy ta hù dọa nàng.”

Tiểu Từ lông mày giãn ra, nhịn cười, trong mắt đều là bỡn cợt trêu ghẹo: “Hàng đêm hoan, tên này thế nào?”

– “Ngươi!” Kế Diêu cắn răng một cái, Tiểu Từ thấy thế không ổn, vội xoay người bỏ chạy, ba bước đã bị tóm được!

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cười không ngừng: “Nếu không hài lòng, đổi thành ngày đêm hoan?”

Kế Diêu chuyển cánh tay vòng qua người nàng, vừa bực mình vừa buồn cười, trưng ra một bộ dáng hung tợn nói: “Ngươi nói ta, thích ăn thịt mỹ nhân đúng không?”

– “Hàng đêm hoan đại hiệp, tiểu nữ tử không dám.”

– “Nên ăn một khối mới tốt.” Kế Diêu híp mắt, ánh mắt hắn trên người nàng một tấc một tấc tìm tòi, khẩu khí rất gian tà.

Tiểu Từ cười cười, lại bị ánh mắt sáng quắc của hắn thiêu đốt, dáng vẻ tươi cười từ từ biến mất, khóe môi chỉ còn giữ lại một chút thẹn thùng. Da thịt trắng như tuyết điểm lớp lớp phấn hồng, dưới nắng sớm càng thêm xinh đẹp động lòng người. Kế Diêu tâm rung động, chậm rãi buông nàng ra, sờ sờ mũi nói: “Đi thôi.”

Tiểu Từ đi theo sau hắn, nhớ đến đêm qua, thật sự là xấu hổ vô cùng.

Lần đầu tiên nện trúng người hắn, hắn không có kinh nghiệm, luống cuống tay chân muốn đứng dậy, kết quả đụng phải nơi không nên đụng vào.

Lần thứ hai nện trúng người hắn, hắn có kinh nghiệm, nằm tại chỗ không nhúc nhích, để mặc nàng tự bò đi.

Hai người trở về nhà trọ, Tiểu Từ vốn định thuyết phục Kế Diêu ở thêm vài ngày rồi đi, hắn lại không đồng ý. Nếu đã có người theo dõi bọn họ, vẫn là sớm rời đi mới tốt.

Tiểu Từ bất đắc dĩ nghe lời, nghĩ rằng hắn một tay cưỡi ngựa có chút không tiện, liền mua một chiếc xe ngựa, buộc hai con ngựa vào, chất tất cả đồ đạc lên, lúc này mới đi.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa tuy rằng chậm, nhưng so với cưỡi ngựa thoải mái hơn rất nhiều. Hai người một đường đi về hướng Bắc đến Tề Quận. Cánh tay Kế Diêu đã đỡ hơn, Tiểu Từ lại thích ngồi xe ngựa, không chịu cưỡi ngựa. Kế Diêu không biết làm sao chỉ có thể tùy ý nàng.

Đến Tề Quận, dọc đường đồi núi san sát, phong cảnh dần trở nên hoang sơ.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành Tề Quận, được vài dặm đến một rừng cây. Núi xa xanh ngắt một màu, rừng cây trải dài từ chân núi đến đây, gió chầm chậm nổi lên, giống như nhìn thấy sóng lớn.

Kế Diêu thả ngựa chạy chậm, cùng Tiểu Từ ngồi trên xe ngựa cảm nhận gió mát, móng ngựa như mưa, trong lòng an tĩnh yên bình.

Bỗng nhiên trong rừng truyền đến từng tiếng "phác phác" cực nhỏ. Tiểu Từ cả kinh, nắm lấy cánh tay Kế Diêu. Kế Diêu vội ghìm dây cương, ngừng xe ngựa. Hắn nắm chặt trường kiếm, nhìn lướt qua bốn phía, đột nhiên ôm lấy Tiểu Từ nhún người, nhảy lên một ngọn cây.

Tiểu Từ tựa vào trước ngực hắn, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong rừng có một đám người đang vây lấy một nam tử, trên mặt đất có vài thi thể. Kỳ quái là trong tay những người đó đều không có vũ khí. Những người này tư thế nhẹ nhàng linh hoạt, đem nam tử kia vây vào bên trong, mà nam tử bị vây lấy trong nháy mắt phóng ra vô số ám khí, thanh âm sắc nhọn trầm thấp, ám khí nhỏ mà dày đặc, so với đao kiếm càng khó phòng. Đám người xung quanh đông thiểm tây trốn, vô cùng chật vật, nhưng vẫn tranh thủ thời gian ném về phía nam tử kia từng gói thuốc bột. Nhất thời hai bên đấu chướng khí mù mịt. Những người vây hãm tuy nhiều, rốt cuộc không thoát khỏi ám khí sắc bén, nháy mắt ngã xuống bảy tám người. Trong đó có một trung niên nam nhân hình như rất sốt ruột, nhảy ra ngoài, oán hận nói: "Đường Phảng, ta xem ngươi còn có bao nhiêu ám khí, ngươi hãy dùng cho hết."

https://thuviensach.vn

Nam tử kia cười lạnh nói: “Hải Lão Thất, độc dược của ngươi đã dùng hết chưa?”

Hải Lão Thất cười quái dị vài tiếng: “Ngươi không cần chống đỡ, ngươi đã trúng phải độc tiệm thâm của ta, ngươi hãy ngoan ngoãn theo ta hồi kinh, ta sẽ ở trước mặt Vương gia xin cho ngươi giải dược. Bằng không, ngươi chờ chết đi.”

Tiểu Từ thầm than, trách không được trước đây Kế Diêu sống chết không chịu học dụng độc. Hôm nay khó có dịp chứng kiến cảnh dụng độc đấu sức cùng ám khí, quả nhiên khiến người ta bực mình, mặc dù thắng bại chưa phân, nhưng trong lúc tranh đấu lại đánh mất khí thế nam nhi.

Đường Phảng thân thể có chút lay động, lảo đảo một cái nửa quỳ trên mặt đất. Hải Lão Thất cười độc ác bước từng bước tới gần Đường Phảng.

Tiểu Từ khẩn trương bụm chặt môi, âm thầm nhéo cánh tay Kế Diêu, trong lòng nàng sốt ruột, không biết vì sao, trực giác mách bảo nàng Hải Lão Thất không phải là người tốt. Mà Đường Phảng dáng vẻ bất phảm, nhìn giống nhân sĩ chính phái, hiển nhiên nàng đứng về phía Đường Phảng.

Hải Lão Thất ngồi xổm xuống, rút ra một thanh đoản kiếm, đập vào mắt cá chân Đường Phảng, cười nhạt: “Cắt đứt gân chân của ngươi, như vậy ngươi mới có thể thành thành thật thật đợi Vương gia sai phái.”

Kế Diêu âm thầm đề khí, vận sức chờ phát động. Mười mấy người vây đánh một người vốn đáng bị người ta khinh thường, hơn nữa Hải Lão Thất lại bỉ ổi đê tiện như thế, quả thực khiến hắn khó có thể làm ngơ.

Hắn đang muốn phi thân dùng kiếm khống chế Hải Lão Thất.

Đột nhiên, Hải Lão Thất hét thảm một tiếng, ngã ngửa người về phía sau, đổ sụp trên mặt đất. Kế Diêu ngưng mắt nhìn, đã thấy cổ họng hắn phun ra một ngụm máu.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu ngầm thán phục, hắn vậy mà không thấy rõ Đường Phảng làm thế nào xuất thủ, cũng không nhìn thấy ám khí. Danh tiếng Đường môn quả nhiên thực sự không phải là hư danh.

Hắn ôm Tiểu Từ từ trên cây nhảy xuống, nhanh nhẹn đi tới bên cạnh Đường Phảng.

Đường Phảng cả kinh, cũng không biết khi nào bên cạnh còn ẩn nấp hai người, xem thân pháp của bọn họ, chắc chắn khinh công phải đạt đến thượng thừa. Bay lên đáp xuống như một phiến lá cây, ngay cả gió cũng không kinh động đến một chút.

Trước mắt hiện ra hai người dung mạo thanh nhã thoát tục, như mỹ ngọc thanh khiết, thế ngoại thích tiên, làm cho người ta tâm sinh hảo cảm.

Kế Diêu mỉm cười ôm quyền: “Tại hạ Kế Diêu, năm đó lên núi Thanh Thành học võ, nhận được sự chiếu cố của Đường tam gia. Nếu tại hạ đoán không sai. Công tử hắn là hậu bối của Đường tam gia đi?”

Đường Phảng có phần kinh ngạc đánh giá hai người, chắp tay hỏi: “Ông ấy chính là tổ phụ của ta. Tại hạ cùng với hai vị vốn không quen biết, các hạ thế nào đoán được thân phận của ta?”

Kế Diêu mỉm cười: “Ám khí như vậy, thân thủ như vậy, lại họ Đường, cho nên ta suy đoán.”

Đường Phảng cười khổ lắc đầu: “Chính là vì danh khí của Đường môn mới chọc cho ta phiền toái.”

Kế Diêu: “Đúng là lợi bất cập hại. Danh tiếng thứ này, thật làm cho người ta khó xử.”

Đường Phảng cũng cười, nhưng lông mày không khỏi cau lại.

https://thuviensach.vn

– “Ngươi trúng tiệm thân, trước giải độc đi. Tiểu Từ, tiệm thân độc ngươi giải được chứ?” Kế Diêu quay đầu, không yên hỏi một câu, rất sợ Tiểu Từ nói “Sẽ không”.

Hoàn hảo, nàng gật đầu.

Đường Phảng vội nói: “Đa tạ nhị vị. Ta vừa rồi cũng là giả bộ chống đỡ, thừa cơ chế phục Hải Lão Thất, kỳ thật nhất thời vô phương.”

Tiểu Từ chỉ vào thi thể Hải Lão Thất nói: “Kế Diêu, ngươi tìm trên người hắn, nhất định có giải dược. Đem đoản kiếm đưa cho ta.

Kế Diêu quả nhiên từ trên người Hải Lão Thất tìm được mấy cái lọ. Tiểu Từ mở ra chọn một cái, lại đem cổ tay Đường Phảng rạch một đường nhỏ, đem dược bức vào huyết mạch.

Đường Phảng gặp hai người tuấn nhã hào hiệp, bỗng nhiên sinh ra hảo cảm, ngay cả một chút đề phòng cũng không có, tùy ý để Tiểu Từ giải độc cho hắn.

Tiểu Từ thản nhiên cười: “Ngươi trong ba ngày cần phải nhịn đói, ngoại trừ nước cái gì cũng không được ăn.”

Đường Phảng gật đầu: “Đa tạ cô nương.”

– “Đường công tử không cần khách khí, ta là Tiểu Từ.”

Kế Diêu đối Đường Phảng nói: “Đường công tử muốn đi đâu? Nếu như tiện đường, chúng ta cùng đi, độc trên người ngươi một thời gian nữa mới có thể giải trừ. Nếu gặp phải người của tộc Hải thị đến quấy rầy, dọc đường đi có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Đường Sảng nói: “Chỉ sợ đem lại cho hai người nhiều phiền toái, nhị vị muốn đi nơi nào?”

https://thuviensach.vn

– “U Châu.”

– “Tứ Xuyên nhất thời không thể trở về, ta muốn đến tìm bằng hữu ở Đàm Châu trước tránh một thời gian. Ta không phải sợ Hải thị, ôi, nói đến rất dài.”

Ba người lên xe ngựa. Đường Phảng ngồi bên cạnh Kế Diêu, than thở: “Bị người quấn lấy cảm giác thực không dễ chịu. Như thể có một con muỗi vo ve bên tai, khiến cho cuộc sống hàng ngày thật sự khó khăn.”

– “Ta thế nào trước đây rất ít nghe được thông tin về Hải thị?”

– “Bọn họ vốn là đạo tặc trên biển, cho nên lấy Hải làm họ, quen cướp bóc chiếm đoạt, hạ độc hại người. Suốt nhiều năm bị người trong giang hồ khinh thường. Mấy năm trước đột nhiên quy thuận triều đình, một lòng nịnh bợ quyền thế trong triều. Ta vốn định đến tham dự võ lâm đại hội, không biết thế nào bị An vương biết được hành tung, một lòng muốn đem ta thu nhận, thế nhưng tổ huấn của Đường môn ghi rõ không được phục vụ cho triều đình. Ta tự nhiên khó lòng đáp ứng lời mời của Vương gia, vì thế vội vàng rời khỏi Kinh thành.”

Kế Diêu giật mình, nói: “Chẳng lẽ An vương muốn cưỡng ép?”

– “Vậy cũng không giống. An vương đối với ta cực kỳ khách khí chu đáo, hắn muốn ta giúp hắn chế tạo một loại cung tiễn, đối phó với nỏ của Yến quốc.”

– “Đó chính là Hải thị tự chủ trương, nghĩ muốn giữ chân ngươi cho An vương, lấy lòng hắn.”

– “Không sai, Hải thị nếu không có chỗ dựa từ triều đình, trong giang hồ số người muốn thu thập bọn họ thật ra không ít.”

– “Bọn họ ăn quả đắng, hắn nên thu liễm.”

https://thuviensach.vn

Đường Phảng cười khổ: “Hải Lão Thất chết trên tay ta, bọn họ hoặc tìm đến trả thù, hoặc là sợ, từ nay về sau vừa gặp ta liền trốn.”

Kế Diêu cười nói: “Ám khí của Đường công tử rất cao minh, ta xem không có người thứ hai có khả năng này.”

Đường Phảng cười nói: “Không dám không dám. Bọn họ thật sự là làm lãng phí ám của của Đường môn ta a.”

Tiểu Từ ở trong xe ngựa tò mò hỏi: “Đường công tử, ngươi vừa rồi đối phó với Hải Lão Thất là dùng ám khí gì? Ta thế nào lại không thấy ngươi động thủ?”

Đường Phảng quay đầu lại, cười cười, kéo tay áo bên phải lên. Chỉ thấy trên cổ tay hắn có một cái kính nỏ tinh xảo. Chiều dài bất quá chỉ có ba bốn tấc, trên chiếc nỏ đen như mực có khắc hoa văn màu đỏ thắm, đẹp đẽ khéo léo.

– “Nỏ này tên là ba bước sát. Kề sát mạch đập mà mang, gặp địch nhân tiến sát người, chỉ cần di chuyển ngón tay cái, kinh mạch chuyển động ngay lập tức chạm đến bộ phận khởi động của cơ quan. Tiễn nhập vào vị trí, trong ba bước đoạt mệnh. Bất quá nếu ở khoảng cách xa, lực đạo không đủ. Cho nên mới có tên gọi ba bước sát.”

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn kính nỏ, thở dài: “Đường môn thực sự là danh bất hư truyền. Cái nỏ này nhìn qua thật giống đồ chơi của trẻ con, nhưng trong giây lát lại có thể đoạt đi tính mạng của người khác.”

Đường Phảng cười, đột nhiên tháo ra ba bước sát, đưa cho Tiểu Từ: “Cô nương giải độc cho ta, nỏ này sẽ tặng cho cô nương để bày tỏ lòng cảm kích.”

Tiểu Từ vội vàng xua tay: “Đa tạ, nhưng đây là vật phòng thân của ngươi, ta không thể nhận.”

https://thuviensach.vn

– “Cô nương không nên khách khí, nỏ này ta vẫn có thể làm ra cái khác. Nhưng cô nương dường như không có nội lực, giang hồ hiểm ác, có cái này phòng thân sẽ cảm thấy yên tâm hơn.”

Kế Diêu tạ ơn nói: “Đường công tử thật rộng rãi. Ám khi Đường môn quả thực là ngàn vàng khó cầu.”

Tiểu Từ thấy Đường Phảng có thành ý tặng cho nàng, cũng sảng khoái tiếp nhận.

– “Cô nương, nỏ này vốn có ba mũi tên, mới vừa rồi dùng một cái. Mấy ngày nữa tới chỗ của bằng hữu ta ở Đàm Châu, ta sẽ đưa cho cô nương một mũi tên dự bị.”

Tiểu Từ cảm động không thôi, cầm ba bước sát yêu thích không muốn rời tay. Nàng không nghĩ dùng nó phòng thân, chỉ cảm thấy trong tay áo có một kính nỏ đẹp đẽ tinh xảo như vậy, thầm nghĩ khiến người ta tinh tế thưởng thức.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ba Bước Sát

Ba người hướng Đàm Châu mà đi. Hai ngày trước Đường Phảng vẫn còn vô sự, đến ngày thứ ba, rốt cuộc đói đến không còn sức lực, than thở nói: “Hải thị quả nhiên độc ác, mặc dù giải được độc cũng phải chịu đói đến ba ngày, nếu như gặp lại, lấy đâu ra khí lực mà đối phó nữa?”

Tiểu Từ đưa cho hắn một bình nước, cười nói: “Đường công tử cứ coi như là tu luyện đạo gia ích cốc thuật đi.”

Đường Phảng gật đầu: “Cũng chỉ có thể an ủi chính mình như vậy.”

Thống khổ nhất là chuyện một người nhịn đói ba ngày thấy một bàn đầy rượu thịt. Đường Phảng quyết định nằm ở trên xe ngựa trong lúc Kế Diêu và Tiểu Từ ăn cơm, mắt không thấy tâm không ngứa.

Tiểu Từ đồng tình vỗ vai an ủi hắn: “Ngày mai thì tốt rồi. Ta mời ngươi ăn móng giò kho tàu với lại hồng tiêu thịt phiến.” Nàng nói chưa dứt lời, trong bụng Đường Phảng liền sôi ùng ục một tiếng.

Năm ngày sau, ba người rốt cuộc tới được thành Đàm Châu. Dựa theo chỉ dẫn của Đường Phảng xe ngựa chạy đến một căn nhà. Tường hồng ngói xanh, thập phần khí phái.

Đường Phảng tiến lên gõ cửa, mở cửa là một lão đầu vừa nhìn thấy hắn, sửng sốt nửa ngày, vui mừng khôn xiết nói: “Đường công tử, ngươi đã tới. Thiếu chủ nhà ta chính là nửa tháng cũng không cười một tiếng.”

https://thuviensach.vn

Đường Phảng sờ sờ cánh mũi, nói: “Hắn sắc mặt lạnh lùng, mọi người thời gian qua hắn cũng không mấy dễ chịu.”

Lão nhân kia liên tiếp gật đầu, đưa tay ra nói: “Mời vào mời vào.”

Kế Diêu thấy thế đối Đường Phảng nói: “Đường huynh đã đến nơi an toàn, tiểu đệ xin cáo từ. Sau này sẽ còn gặp lại.”

Đường Phảng một phen kéo lấy tay áo hắn, vội la lên: “Làm sao có đạo lý như vậy? Tốt xấu cũng nghỉ tạm một đêm, ngày mai hãy đi.”

Kế Diêu vội nói: “Đây là bằng hữu của Đường huynh, tại hạ sao có thể không biết xấu hổ quấy rầy. Huống hồ, chúng tôi còn muốn gấp rút lên đường.”

Đường Phảng không vui, nghiêm mặt nói: “Nhà của vị bằng hữu này cũng xem như là nhà của ta. Kế huynh đệ, phiền toái hai người mấy ngày, nhất định phải để hắn thay ta tiếp đón nồng hậu mới được. Ta cũng không yêu cầu lưu lại quá lâu, ngủ một đêm ta sẽ tiễn ngươi lên đường.”

Hai người vẫn đang giằng co, thì nghe bên trong truyền đến một tiếng: “Đường Lục tới?”

Lời còn chưa dứt, người đã đến gần, thân pháp thật nhanh.

Tiểu Từ vừa nhìn, là một vị công tử, trường sam trắng như tuyết không nhuốm bụi trần, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, my vũ nhướn lên, sắc mặt vui mừng.

Đường Phảng quay đầu lại cười: “Lâm Hạm, đây là Kế Diêu, Tiểu Từ. Ta trên đường bị Hải thị đầu độc, may mắn có hai người trợ giúp giúp ta giải độc, nếu không chỉ sợ không đến được Đàm Châu.”

Lâm Hạm cả kinh, vội hỏi: “Hiện tại thế nào?”

https://thuviensach.vn

Đường Phảng nói: “Đã không có việc gì. Chẳng qua đói bụng vài ngày cơ thể có chút suy nhược, ngươi đi chuẩn bị đồ ăn cho ta tẩm bổ.”

Lâm Hạm thở phào nhẹ nhõm, đối Kế Diêu Tiểu Từ ôm quyền thi lễ, cười nói tạ ơn: “Nhị vị đường sá xa xôi mà đến, trước hết mời đến tệ xá nghỉ ngơi, tạm tẩy phong trần.”

Kế Diêu đang muốn từ chối, Đường Phảng chau mày, dùng sức giật ống tay áo hắn, giả vờ như tức giận.

Kế Diêu cười nói: “Thịnh tình của Đường huynh nếu từ chối thì quả là bất kính, đành quấy quả một đêm vậy, sáng mai chúng tôi sẽ đi.”

Phủ đệ của Lâm Hạm rộng rãi yên tĩnh, giữa vườn bày rất nhiều thứ cổ quái hiếm lạ, trên mặt đất cũng có thứ gì đó nhìn rất quái lạ, vừa giống binh khí lại vừa giống đồ chơi của trẻ con. Tiểu Từ hiếu kỳ nhìn nhưng lại ngại không dám hỏi. Chỉ cảm thấy Lâm công tử này trong trẻo lạnh lùng dường như rất khó tiếp cận, riêng đối với Đường Phảng lại cực kỳ thân thiết. Vào chính sảnh thì ngồi ngay bên cạnh hắn, liên tục hỏi thăm không ngừng. Nghe được Hải thị chi độc, hắn suy nghĩ một chút nói: “Chờ.” Nói xong liền đứng dậy đi vào phòng trong.

Hạ nhân đưa tới bộ trà cụ, tinh tế nấu nước, tẩy trà, ngâm nước. Sau đó dâng lên trước mặt ba người. Tiểu Từ nâng ly trà, chỉ thấy sứ trắng như ngọc, nước trà thanh bích, hương hoa mai nhẹ nhàng thấm vào lòng người.

Hạ nhân nói: “Đường công tử, đây là trà hoa mai ngâm tuyết, thiếu chủ đặc biệt phân phó chỉ giữ lại cho công tử.”

Đường Phàng đuôi lông mày khẽ động, nói khẽ với Kế Diêu: “Kỳ thực, nước bùn, nước mưa hay nước mai ta cũng phân không rõ. Uống trong miệng đều thành thức giải khát cả.” Nói xong, ha hả cười.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nhẫn cười nhìn thoáng qua nội thất, nhã ý của Lâm công tử xem ra là đàn gảy tai trâu rồi.

Chỉ chốc lát, Lâm Hạm từ bên trong đi ra, cầm trong tay một bình ngọc lưu ly, mơ hồ có thể thấy được thảo diệp bên trong.

Hắn cười đưa cho Đường Phảng: "Ngươi lần này đến đúng lúc rồi. Ta ở đây vừa vặn có dược thảo giải độc."

Tiểu Từ cả kinh nói: "Băng liễu thảo?"

Lâm Hạm sửng sốt: "Cô nương làm sao biết được?"

– "Sư phụ từng cho ta xem qua. Đây là cây cỏ chỉ dược vương cốc mới có."

Vẻ mặt Lâm Hạm có phần mất tự nhiên, ngượng ngùng nói: "Nga, ta trong lúc vô ý có được."

Đường Phảng giương mắt quét qua người hắn, thầm than, nhất định lại là cầm bảo bối của nhà mình đi trao đổi.

Lâm Hạm giọng điệu có chút lấy lòng: "Nghe nói, băng liễu thảo có thể giải độc, cho ngươi dùng."

Tiểu Từ mỉm cười: "Lâm công tử, băng liễu thảo đúng là có thể giải được độc của ôn dịch và khí độc, nhưng với tiệm thâm độc thì không có tác dụng. Hơn nữa Đường công tử năm ngày trước đã được giải độc, hiện tại không có gì đáng ngại."

Lâm Hạm không lấy làm vui mừng, thu hồi băng liễu thảo. Tựa hồ Đường Phảng không nhận dược thảo liền như thiếu hắn cái gì đó.

Cơm tối vô cùng thịnh soạn, Đường Phảng rốt cuộc được hưởng đại mỹ thực, con sâu đói sau khi lấp đầy bụng khoái chí lập tức kéo Kế Diêu ở

https://thuviensach.vn

trong sân tản bộ tiêu thực.

Tiểu Từ nghĩ đến ngày mai còn phải lên đường, vội tắm rửa sạch sẽ liền dự định lên giường nghỉ ngơi. Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Tiểu Từ lên tiếng "Mời vào", chỉ thấy Lâm Hạm nghiêm mặt đi vào.

Tiểu Từ có chút buồn bực, không biết hắn vì cái gì tâm tình đột nhiên không vui như vậy, ở trên bàn cơm coi như vẫn còn cao hứng, cùng Đường Phảng vừa nói vừa cười. Càng không biết hắn vì sao tìm mình.

– "Hắn đem ba bước sát tặng cho ngươi?"

Tiểu Từ gật đầu. Đối với câu hỏi không đầu không đuôi của hắn cảm thấy hồ đồ, hắn làm sao biết được? Làm sao bộ dáng lại giống như khởi binh vấn tội thế kia?

Hắn một bước tiến lại gần, Tiểu Từ không dự đoán được hắn muốn làm gì, nhất thời sững sờ không tránh né. Hắn thế nhưng giở trò, ở trên người Tiểu Từ sờ loạn.

Tiểu Từ vừa thẹn vừa giận, thân thủ đánh về phía tay của hắn. Hắn thế nhưng khí lực không nhỏ, mang theo một cỗ ngang ngược tiếp tục ở trên người nàng sở tới sờ lui. Tiểu Từ tức giận, hô to một tiếng: "Kế Diêu!"

Nếu không phải niệm tình hắn là bằng hữu của Đường Phảng, lúc này nàng đã hận không thể dùng ba bước sát trừng trị hắn.

Cửa phòng lập tức xuất hiện hai người Kế Diêu và Đường Phảng.

Kế Diêu phẫn nộ, tiến lên một chưởng đẩy Lâm Hạm ra, cổ tay vừa nhấc, muốn nắm lấy yết hầu của hắn.

Đường Phảng vội la lên: "Hiểu lầm hiểu lầm, hắn là nữ nhân."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu ngượng ngùng nửa đường buông tay, bán tính bán nghi.

– “Tiểu Từ, xin lỗi, nàng đích thật là nữ tử.”

Đường Phảng xấu hổ đưa tay rút trâm gài tóc trên đầu Lâm Hạm.

Quả nhiên, tóc dài buông xõa, Lâm Phạm nhất thời uyển chuyển hàm xúc thanh lệ đứng lên. Nàng nhưng vẫn giữ bộ dáng không phục, cũng không chịu nhận lỗi với Tiểu Từ, chỉ hận nhìn Đường Phảng nói: “Ngươi vì cái gì đem ba bước sát tặng nàng?”

– “Nàng đã cứu ta, giải độc giúp ta.”

– “Ta đây cũng vậy, lại không chỉ một lần?”

– “Ta tự nhiên đem thứ tốt nhất cho ngươi.”

– “Cái gì tốt nhất?”

Đường Phảng than thở: “Ta chẳng lẽ không so được với ba bước sát?”

Lâm Hạm si ngốc nhìn hắn, một câu cũng nói không nên lời, nửa buổi mới cúi thấp đầu, tóc dài vương trên hai má nàng, tuy rằng thấy không rõ sắc mặt, nhưng có thể rõ ràng bả vai nàng mềm mại run lên, người lạnh lùng đạm nhạt ban ngày dường như không còn.

Tiểu Từ và Kế Diêu đều có chút xấu hổ, những lời thổ lộ của đôi tình nhân này khiến trong lòng hai người vừa áy náy vừa động, nghĩ tới chính mình.

Đường Phảng thấp giọng nói: “Đi ngủ đi.”

Lâm Hạm bấy giờ mới dịu ngoan như một con thỏ nhỏ, hơi hơi gật đầu ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Đường Phảng quay đầu đối Kế Diêu cười khổ: “Nữ nhân rất khó hầu, bụng dạ hẹp hòi.” Nói xong, đột nhiên ý thức được trước mắt còn có một vị nữ nhân chính cống, hắn vội vàng nhìn Tiểu Từ cười làm lành.

Tiểu Từ nhịn cười hừ một tiếng.

– “Lâm gia mấy đời là tinh hoa trong giới chế tác bằng tay, cũng là thế gia vọng tộc ở Đàm Châu. Phụ thân nàng không có con trai, cho nên từ nhỏ đem nàng dưỡng thành nam hài, tính cách có phần nóng nảy quật cường, Tiểu Từ cô nương đừng nóng giận, ta thay mặt nàng hướng cô nương bồi tội.”

Tiểu Từ bật cười: “Đường công tử vẫn nên về bồi tội với Lâm cô nương mới đúng, lần sau cũng không nên tùy tiện tặng vật gì cho cô nương khác nữa.”

Đường Phảng cười gật đầu, quả nhiên nghe theo đến chỗ cô nương nào đó bồi tội.

Kế Diêu đồng tình nhìn bóng lưng Đường Phảng, lại nhìn Tiểu Từ, cảm thấy chính mình may mắn. Trong lòng vì vậy thông suốt, ánh mắt liền ôn nhu, trong suốt như nước nhìn Tiểu Từ, càng nhìn càng thấy nàng dịu dàng ngọt ngào, mặc dù có lúc hơi nghịch ngợm xảo trá, nhưng lại càng thêm khả ái đáng yêu.

Tiểu Từ bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, thẹn thùng hỏi: “Ta có chỗ nào không đúng sao?”

Kế Diêu khó có lúc dùng lời ngon tiếng ngọt: “Ngươi chỗ nào cũng đều tốt.” Nói xong, tự mình cảm thấy xấu hổ, sờ sờ đuôi lông mày xoay người vội vã ra ngoài.

Tiểu Từ ý cười trong suốt, nhận được một câu khen ngợi mập mờ như thế từ hắn thật sự ngoài ý muốn.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Từ đã bị tiếng đập cửa làm cho giật mình tỉnh giấc, nàng tưởng Kế Diêu, mở cửa ra vừa nhìn nhưng lại là Lâm Hạm.

Lâm Hạm vẫn một thân nam trang, bất quá khi biết nàng ta là nữ nhi, nhìn kỹ lại lần nữa, lại cảm thấy so với nam nhi càng xinh đẹp tuấn tú hơn.

Tiểu Từ mỉm cười: “Cô nương có chuyện gì sao?”

Vẻ mặt Lâm Hạm có chút ngại ngùng, một thân nam trang bên dưới có phần khôi hài. Tiểu Từ nhịn cười, cầm tay nàng dẫn vào phòng.

Lâm Hạm cúi đầu cười cười, vừa nhấc mắt lại khôi phục vẻ cởi mở ngày hôm qua: “Tiểu Từ, hôm qua ta có chút thất lễ. Muốn đến bồi thường cho ngươi.”

– “Lâm cô nương không cần để trong lòng. Ta đã quên rồi.” Tiểu Từ ha hả cười.

– “Kế công tử kia là thân ca ca của ngươi?” Lâm Hạm và Đường Phảng ở cùng nhau, bất giác khẩu âm cũng có chút lệch giống người Tứ Xuyên, nghe vào trong tai Tiểu Từ nhưng lại thành ba chữ “Tình ca ca”, sắc mặt nàng đỏ lên, cúi đầu không biết nói gì. Không nói đúng, cũng không nói không đúng, chính là trong lòng như có một dòng suối mát lạnh chảy qua.

Lâm Hạm cũng không hỏi lại, cười vươn tay, lòng bàn tay đặt một con dấu nho nhỏ. Màu sắc đỏ tươi, như san hô mã não sáng bừng rực rỡ.

– “Cái này tặng ngươi, xem như nhận lỗi.”

Tiểu Từ vội nói: “Cô nương quá khách khí, chuyện ngày hôm qua vốn là hiểu lầm, không đáng kể chút nào.”

https://thuviensach.vn

Lâm Hạm cười nói: “Ta nếu tặng cho ngươi vậy chắc chắn nó là thứ có ích, ngươi nhất định phải nhận lấy.”

Tiểu Từ hiếu kỳ hỏi: “Có ích lợi gì?”

Lâm Hạm cầm lấy con dấu, chỉ vào dưới đế cười nói: “Ngươi xem chữ được khắc trên con dấu này?”

Tiểu Từ cúi đầu xuống vừa nhìn, cư nhiên có khắc hai chữ “Tiểu Từ”. Trong lòng nàng liền dâng lên một trận cảm động, ngẩng đầu trong mắt mơ hồ có hơi nước.

Hôm qua còn tưởng rằng Lâm Hạm là một người lạnh nhạt lòng dạ hẹp hòi, không nghĩ tới chỉ vì một sự hiểu lầm nho nhỏ nhưng lại khiến nàng hao hết tâm tư suốt đêm vì nàng khắc một con dấu. Nàng thật ra rất có tình người, bất giấu bất dịch mà thẳng thắn, yêu chính là yêu, ghét chính là ghét.

– “Nếu sau này ngươi gặp được người trong lòng, hãy lấy con dấu này ấn vào trên người hắn, vô luận như thế nào cũng không rửa sạch. Hắn nếu cô phụ ngươi, đi tìm nữ nhân khác, nhất định sẽ bị hỏi Tiểu Từ này là ai. Trừ khi hắn cắt đi khối da thịt kia, nếu không sẽ vĩnh viễn cùng ngươi ở một chỗ.”

Nàng vừa nói vừa cười đắc ý: “Đây là bảo bối mà ta tâm đắc nhất, trừ bỏ chính mình, chỉ tặng cho một người là ngươi. Bởi vì ngươi cứu hắn, cũng chính là cứu ta. Về sau ngươi có chuyện gì, cũng có thể tới tìm ta.”

Tiểu Từ nghe xong cách sử dụng của con dấu này, vừa buồn cười vừa sợ. Lâm cô nương này thật đúng là một nữ tử không tầm thường. Bất quá nếu con dấu đã khắc tên của nàng cùng với một phen hảo ý của Lâm Hạm, nàng tự nhiên không thể khước từ, nhịn cười thán phục nói: “Lâm cô nương, ngươi thật đúng là cao mình.”

https://thuviensach.vn

– “Ngươi cho rằng Đường Phảng dễ dàng thuần phục như vậy sao? Hắn căn bản là một lãng tử phong lưu.” Lời này của nàng mặc dù hàm chứa oán thán, nhưng lại mang theo ba phần thưởng thức ba phần mê say.

Tiểu Từ mỉm cười nhìn nàng, thầm nghĩ: Ta xem cô nương tâm cao khí ngạo như ngươi mới là khó phục tùng.

Ăn xong điểm tâm, Đường Phảng xuất ra vài mũi tên đưa cho Tiểu Từ. Tiểu Từ thu hai phần lễ vật tuy rằng rất vui mừng, nhưng càng vui mừng hơn là được kết giao với một đôi bằng hữu như vậy, từ ngày bước chân ra giang hồ, đây mới là lần đầu tiên ở nơi hung hiểm bắt được tri kỷ.

Đường Phảng cùng Lâm Hạm tiễn hai người ra tận cửa, lưu luyến chia tay.

Xe ngựa lăn bánh, Tiểu Từ ngoảnh lại nhìn đôi tình nhân đang đứng ở cửa, trong đầu lại nổi lên ý muốn trêu chọc, đối Đường Phảng hô: “Đường công tử, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đường Phảng bước vài bước đến trước xe ngựa.

– “Đường công tử, ta muốn cùng ngươi đánh cuộc.”

Đường Phảng sửng sốt, thật sự không nghĩ tới Tiểu Từ gọi hắn lại đây là muốn cùng hắn đánh cuộc, liền hỏi: “Đánh cuộc gì?”

– “Ta cược là ở trên người ngươi có hai chữ.” Nói xong, Tiểu Từ cười đến gập cả thắt lưng, vung dây lên đánh xe mà đi.

Đường Phảng vẻ mặt xấu hổ sững sờ đứng ở bên đường, như vậy thực sự rất buồn cười.

– “Tiểu Từ, ngươi làm sao biết rõ trên người hắn có hai chữ?” Kế Diêu đột nhiên buồn bực hỏi một câu, sắc mặt có chút biến thành màu đen.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ha ha cười, nghiêng đầu nhìn hắn: “Đây là bí mật của nữ nhân, ngươi có muốn trên người ngươi cũng có hai chữ không?”

Kế Diêu thân thể co rút, đề phòng nói: “Ngươi muốn làm cái gì?”

Tiểu Từ thản nhiên cười: “Trước không nói cho ngươi.”

Kế Diêu rùng mình một cái, nhớ tới sáng nay Lâm Hạm từ trong phòng nàng đi ra, hai nữ hài tử này dáng vẻ tươi cười cổ quái, may mắn chỉ ở một đêm, bằng không, hậu quả chắc chắn rất nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lạc Tuyết Tuyền

Một đường lên phía Bắc trải qua vô số hồ nước mênh mông cùng khe suối róc rách, lại nhìn xem phong cảnh đồi núi sắc màu rực rỡ, càng lên phía Bắc phong cảnh càng mộc mạc thanh đạm, tựa hồ phương Bắc mùa xuân tới trễ.

Tiểu Từ dọc đường hỏi Kế Diêu mấy lần, vì sao lại đến U Châu, hắn đều là hừ hừ ha ha, nói không ra một nguyên cớ. Gần nhất chỉ nói, muốn đến U Châu cùng Tiểu Chu cảm thụ tái ngoại phong cảnh, lĩnh hội một chút "Đại mạc cô yên trực, trưởng hà lạc nhật viên." Đây là tâm nguyện ban đầu khi hai người học bắn cung.

Tiểu Từ bĩu môi nói: "Được." Vừa nghĩ Tiểu Chu đến sẽ phân đi một nửa Kế Diêu, không hiểu sao có chút buồn bực, một roi quất xuống, ngựa phi như bay.

Kế Diêu dở khóc dở cười, giục ngựa đuổi theo.

Thành U Châu vốn phồn thịnh, nay trở nên hiu quạnh chỉ vì bị Đại Yên tập kích bất ngờ. Ngươi Tiên Bi thạo cưỡi ngựa bắn cung, thiết kỵ như bay, từng đợt như thủy triều, đem thành trì quét sạch. Nơi nào dấu chân thiết kỵ của Đại Yến đi qua chỉ còn một đống phế tích, dân chúng cũng một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Họ lo lắng lại bị Đại Yến đánh bất ngờ, đều sống ứng phó, tùy thời có thể chạy trốn. Cơ hồ mọi nhà đều có một cái sọt, bên trong để chăn mền nồi oa chén bát cùng những thứ có giá trị, chỉ cần thấy động tĩnh, liền gánh sọt chạy đi.

https://thuviensach.vn

Trước tiên tìm một nhà trọ bình thường nghỉ tạm, một đường đi đều như thế, Tiểu Từ sớm đã quen. Kỳ quái là lúc này Kế Diêu không làm như thế, hắn lập tức dẫn Tiểu Từ ra khỏi thành đi về hướng Đông, dọc theo con đường nhỏ cưỡi ngựa mà đi, mãi cho đến ngoại ô Lạc Hà trang. Sau đó xuống ngựa ngăn cản một người qua đường hỏi Ẩn Lư ở nơi nào.

Tiểu Từ rất kỳ quái, thế nhưng Kế Diêu kín miệng giống như thiết hồ lô, cũng hỏi không ra chuyện gì, Tiểu Từ đành mang lòng nghi hoặc theo sát.

Ngoài thành trên đồng cỏ hoang vu, phong tật thảo kính. Ấn Lư bất quá là một trang viên vắng lặng tĩnh mịch, ở trên nền đất ba gian cô tịch mà đứng, lộ vẻ tang thương cũ nát.

Kế Diêu tiến lên gõ cửa, hồi lâu cửa mở, một ông lão nhô đầu ra hỏi: “Công tử tìm ai?”

Kế Diêu thi lễ, nói: “Lão nhân gia, ý nghĩa của Ẩn Lư có phải là “Chỉ ở trong núi này, vân thâm không biết chỗ”?”

Bàn tay khô gầy của ông lão có chút run lên, hắn mở cửa, run rẩy đi ra, hình như có chút nghẹn ngào: “Mời vào!”

Kế Diêu cùng Tiểu Từ bước vào cổng chính màu đỏ thẫm, ông lão run rẩy đưa tay đóng cửa lại, vội vã quay đầu nhìn chằm chằm Kế Diêu. Ánh mắt hắn chợt sáng ngời, nhìn Kế Diêu từ trên xuống dưới. Vào phòng, hắn rót một ly trà, hỏi: “Công tử họ Vân?”

Kế Diêu lắc đầu: “Tại hạ họ Kế, chịu ủy thác của người khác muốn cho lão bá xem hai chữ.”

Ông lão vừa thất vọng lại có chút kinh ngạc, tay nắm chặt ly trà.

Kế Diêu từ trong ngực lấy ra một mảnh giấy đưa cho hắn.

https://thuviensach.vn

Ông lão vội vàng tiếp nhận, rất lâu, một giọt lệ cuối cùng rơi trên mảnh giấy, nhòe đi hai chữ: Vân Thâm.

- “Lão phu đợi cả đời. Nghĩ rằng vĩnh viễn sẽ không có người đến. Kế công tử chờ chút.” Hắn nghẹn ngào buông mảnh giấy, vào buồng trong.

Tiểu Từ trừng mắt nhìn Kế Diêu, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Kế Diêu mím môi nói: “Một lát trở về ta sẽ nói cho ngươi.”

Ông lão từ trong phòng đem ra một hộp sắt, niên đại dường như đã lâu, loang lổ nhiều vết rỉ rét.

- “Lão phu thực sự rất lo lắng, Đại Yến đã tới U Châu một lần, nếu rơi vào tay bọn họ, ta có xuống suối vàng cũng không cách nào ăn nói với tổ tiên. Công tử vẫn là mau nhận lấy đi.”

Kế Diêu tiếp nhận hộp sắt, nghiêm mặt nói: “Được.”

- “Kế công tử có lẽ nên ở lại nơi này một thời gian, trong phủ mặc dù có chút rách nát, thế nhưng năm đó chính là biệt viện của Trấn Bắc Hầu, có chuyện gì lão phu cũng có thể giúp đỡ. Người hầu trong phủ công tử cứ tùy ý phân phó.”

Kế Diêu gật đầu: “Đa tạ, lão bá xưng hô như thế nào?”

- “Lão hủ Vân Trường An, là hậu nhân của Trấn Bắc Hầu tiền triều. Trước phụ thân đặt tên này là lấy từ câu thơ: “Tây Bắc vọng Trường An, thương xót phận núi sông”, ông ấy tâm tâm niệm niệm nhất là việc phục quốc, đáng tiếc cho đến lúc chết, cũng không đợi được hậu nhân của Định Vương. Lão hủ vẫn ở trong biệt viện này, phút chốc đã sáu mươi năm.”

- “Vân lão bá…” Kế Diêu nhìn chòm râu bạc trắng của Vân Trường An, không nỡ nói thêm gì nữa. Vân Trường An nếu biết hậu nhân của Định

https://thuviensach.vn

Vương đã buông bỏ ý định phục quốc, của cải cũng thất lạc trong dân gian, như vậy lão chờ đợi cả đời, chẳng phải như muối bỏ biển sao? Trong lòng hắn cứng lại, rốt cuộc hiểu được vì sao Vân Cảnh muốn chôn ở cánh rừng sau hoàng lăng, hắn tuy rằng vì dân chúng suy nghĩ, xem xét thời thế không muốn tái khởi chiến tranh, nhưng chung quy cũng cảm thấy mệt mỏi đối với sự giao phó của tổ tiên. Kế Diêu không biết Vân Cảnh làm như thế là đúng hay sai, vì đại nghĩa là đúng hay làm theo di nguyện tổ tiên mới phải. Kế Diêu yên lặng thở dài một tiếng, nhìn Tiểu Từ, chính là hậu nhân duy nhất của Định vương.

Tiểu Từ vội vã hận không thể cạy miệng hắn, nói ra những điều nàng muốn biết. Chỉ là đang ở trước mặt Vân Trường An nên gian khổ kiềm chế lại. Một hồi giậm chân một hồi nghiến răng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì cấp bách mà đỏ bừng.

Kế Diêu cười thầm, không phải không muốn nói cho nàng, chẳng qua tính cách nàng đơn thuần, ngay cả di nương cũng cảm thấy nàng cứ tiếp tục hồ đồ mãi như thế cũng tốt. Biết càng nhiều, đối với nàng càng không có lợi, ngược lại sẽ khiến nàng không an toàn, di nương ngày đó quyết tuyệt, chính là muốn bảo vệ nàng.

Kế Diêu cầm hộp sắt, để vào trong ngực. Vân Trường An dẫn hắn và Tiểu Từ đến sương phòng ở hậu viện, gian phòng sạch sẽ, có phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, đồ dùng trong phòng cũ kỹ nhưng cũng không làm mất đi xa hoa, tao nhã ảm đạm qua năm tháng bể dâu, có dư vị còn sót lại, giống như yên lặng kể về sự phồn hoa phú quý năm đó.

- “Đây là phòng ngủ trước đây của lão Hầu gia. Mời Kế công tử nghỉ ở chỗ này. Tiểu Từ cô nương ở tại gian phòng bên cạnh.”

Tiểu Từ cười đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Nhìn Vân Trường An đem gian phòng tốt nhất cho mình ở, lại đem mình xem là khách quý, mà đối với Tiểu Từ tùy ý. Kế Diêu nhịn không được cười thầm, thực ra nàng mới là chính chủ, mà bản thân mình, xem như là một viên quan nhỏ, vì nàng cống hiến sức lực, vì nàng đối phó với phiền phức, còn phải bảo vệ nàng. Có chuyện gì cũng là tự mình ra mặt gánh vác.

Sau khi Vân Trường An rời đi, Tiểu Từ vội vàng hỏi: "Kế Diêu, rốt cuộc sao lại thế này? Trong hòm sắt đó có cái gì?"

Kế Diêu chậm rãi nói: "Quốc họ của tiền triều là Vân, ngươi biết không?"

- "Biết, làm sao vậy?"

- "Phu quân của di nương chính là con cháu hoàng thất tiền triều. Gần trăm năm trước Triển thị đoạt giang sơn của Vân thị, lập ra triều đại mới. Định Vương Vân thị lưu lại một di huấn, muốn hậu nhân của Vân thị phục quốc. Hắn đem của cải phân tán ở khắp nơi, lưu lại một con dấu. Con dấu này rơi vào tay dượng, là lúc người chứng kiến cảnh bách tính an cư, thiên hạ thái bình, nguyện vọng phục quốc cũng trở nên mờ nhạt. Người trời sanh tính đạm mạc thích làm việc thiện, đem bảo tàng khắp nơi dần dần lấy ra, trong đó có một phần dùng để tìm lưu quang kiếm phổ, phần còn lại hoặc cứu tế nạn dân, hoặc quyên cho chùa làm chút việc thiện, coi như dùng cho dân. Chỉ có một nơi, do vị trí xa xôi, trước khi người qua đời không có cơ hội đi một chuyến, chính là U Châu này. Di nương phân phó ta tới đây lấy đi, chính là sợ vạn nhất U Châu thất thủ, của cải sẽ rơi vào tay Đại Yến."

Tiểu Từ kinh sợ hỏi: "Ngươi nói, là con dấu trong kim tỏa?"

- "Đúng, cũng là chìa khóa."

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ lấy chiếc vòng cổ ra, Kế Diêu theo lệ cũ dùng sức đập bể đầu mút kim tỏa, từ đó lấy ra con dấu.

Hắn đem con dấu đặt trên chốt mở của hộp sắt, vừa khớp lại, hộp sắt bật mở. Bên trong để một quyển da dê. Kế Diêu mở ra, bên trên chỉ có ba chữ: Lạc Tuyết tuyền.

Kế Diêu cau mày, mấy chữ này có ý nghĩa gì?

Tiểu Từ sững sờ nhìn con dấu, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Sư phụ vì sao đem thứ quý trọng như thế này cho ta mang theo? Người không phải nói đây là tín vật phụ mẫu lưu lại cho ta sao?”

Kế Diêu do dự một lát, nói: “Di nương là sợ có người biết được thân thế của dượng, cho nên giao cho ngươi bảo quản.”

Tiểu Từ thất vọng khổ sở, nguyên lai kim tỏa không phải là tín vật của cha mẹ, mà là một phần trách nhiệm cùng gánh nặng.

- “Con dấu này mang theo sự tình trọng đại, lại liên quan đến tiền tài. Ta không nên giữ. Vạn nhất đánh mất thì làm sao bây giờ?” Tiểu Từ rầu rĩ nhìn chiếc vòng cổ, không bao giờ như ngày xưa cứ như vậy tùy ý đeo ở cổ.

- “Ngươi cứ mang theo, đừng để người khác biết là được.” Kế Diêu khuyên giải, âm thầm may mắn còn chưa nói sự thật, bằng không chỉ sợ nàng ăn không ngon, ngày đêm lo nghĩ sầu muộn.

Tiểu Từ không tình nguyện bĩu môi, bỗng nhiên lại cười hì hì nói: “Ta lấy cái này đổi ngọc bội của ngươi được không?”

Kế Diêu trầm mặt xuống: “Không đổi.”

https://thuviensach.vn

- “Cái này thật sự rất đáng giá nha, chính là một kho của cải đấy.” Nàng cười càng ngọt, đôi mắt long lanh không che đậy sự thích thú, cố ý trêu đùa Kế Diêu.

Kế Diêu không hơn một câu, tiếp tục uy hiếp nói: “Hảo hảo mang theo, nếu như đánh mất, xem ta thế nào thu thập ngươi, hừ.”

Tiểu Từ không tình nguyện nhìn chiếc vòng cổ, nghĩ rằng cái cổ của mình thật sự gánh trách nhiệm nặng nề.

- “Ta đi hỏi Vân lão bá xem chỗ nào có Lạc Tuyết tuyền. Ngươi ở chỗ này chờ ta.”

Kế Diêu khóa hộp sắt, đi tìm Vân Trường An.

Vân Trường An sau khi nghe xong gật đầu: “Có, ở trên núi. Những nhà gần đây đều dùng nước từ Lạc Tuyết tuyền chảy xuống, ngay sau hoa viên cũng có dòng nước này.”

Trong lòng Kế Diêu thả lỏng, xem ra bảo tàng cũng không cất giấu phức tạp như trong tưởng tượng, ngược lại cảm thấy kỳ quái, chỉ dẫn cũng quá là đơn giản đi, chẳng lẽ không sợ hộp sắt rơi vào tay kẻ khác hay sao?

Hỏi rõ ràng xong, hắn mang theo Tiểu Từ trực tiếp đi tìm. Hai ngọn núi thấp bé hoang vu, không giống đồi núi phía Nam đất thiêng nảy sinh hiền tài.

Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn hai chóp núi hình tròn, nói: “Kế Diêu, nguyên lai cái này có tên là núi bầu ngực? Đích thực giống bầu ngực của nữ tử.”

Kế Diêu lỗ tai nóng lên, giả bộ không nghe không thấy.

- “Quá khó nhìn, hắn nên gọi là thổ bao sơn mới đúng, hoặc kêu là bánh màn thầu sơn.”

https://thuviensach.vn

Tốt xấu cũng có một câu xuôi tai. Kế Diêu có chút đồng ý. Nói nó là núi, thật sự có phần miễn cưỡng.

Lạc Tuyết tuyền cũng cực kỳ dễ tìm, dòng suối dọc theo con đường nhỏ hướng lên trên, không đến nửa canh giờ liền thấy những phiến đá tiếp theo uông thanh tuyền tích thành một cái hồ sâu. Nước trong hồ sâu thẳm ám tịch, cũng không có gì khác thường. Gió núi mát lạnh đem hơi nước lướt nhẹ lên áo quần, quả thực có hương vị khinh tuyết nhiễm y.

Kế Diêu cùng Tiểu Từ một đường đi lên cũng gặp qua vô số sơn tuyền, khẳng định không có gì khác thường. Chỉ duy ở nơi này trên vách đá có dựng một tấm bia đá, khắc mấy chữ: Không giặt rửa ở đây.

Tiểu Từ gặp Kế Diêu nhìn chăm chú mấy chữ kia, nhớ tới hắn thường ở ôn tuyền trên Cẩm Tú sơn tắm rửa, liền nhỏ giọng nhắc nhở: “Tắm rửa càng không thể. Ngươi không nên mong hão.”

Kế Diêu nhịn cười quay đầu nhìn nàng, thực sự khâm phục khả năng làm cho người ta phân tâm của nàng.

- “Tiểu Từ, nếu là ngươi, ngươi có giấu bảo tàng ở chỗ này?”

Tiểu Từ cắn môi, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên chân mày giãn ra, sắc mặt vui vẻ, cười nói: “Ân, ta đem vàng rèn thành tảng đá thật lớn, ném xuống đáy nước, muốn tìm được cũng phải lòi mắt ra.”

- “Chủ ý này của ngươi xác thực rất đặc biệt.” Kế Diêu rất muốn cười, nhẫn nhịn thực khổ sở.

- “Ngươi len lén đến trong nước sờ sờ, nói không chừng thật như vậy đấy. Bằng không, Lạc Tuyết tuyền này làm sao giấu được bảo tàng?”

Kế Diêu nhìn sắc trời, rồi nhìn lại mấy chữ trên bia đá, nói: “Về trước đã.” Nếu nước suối này có thể uống, ban ngày không thể thiếu người đi

https://thuviensach.vn

qua, lại viết là không thể rửa, lần sau tới cũng không thể đến gần. Xem ra, chỉ có ban đêm đến mới có thể tránh khỏi tai mắt của người.

Một đường xuống núi, Kế Diêu nhíu mày suy nghĩ, yên lặng không nói gì. Tiểu Từ nhìn đông nhìn tây, càng ngày càng thấy suy nghĩ của mình rất đúng, nếu không phải kỹ năng dưới nước không tốt, hận không thể ngay lúc này lặn xuống để kiểm tra.

Đồng cỏ bát ngát hiện ra trước mắt, ánh tà dương bi hùng.

Kế Diêu ngắm nhìn vùng đất xa xa, nhớ tới Đại Yến nhìn chòng chọc như hổ đói, sắc mặt trầm xuống, khoanh tay mà đứng. Bầu trời phía Bắc cao lớn trong xanh làm cho người ta khoáng đạt, trong lòng hắn càn khôn đã định, nếu di nương để hắn chi phối kho tàng, hắn tự nhiên sử dụng nó vào việc có ích, không uổng công dì dượng một phen khổ tâm.

Trở lại Ẩn Lư, Tiểu Từ kinh ngạc biểu tình như ăn phải cơm thiu.

Thư Thư! Hắn vậy mà lại vô cùng thân thiết ngồi bên cạnh Vân Trường An, nụ cười ôn hòa, văn nhã có lễ.

Vân Trường An vẻ mặt thư sướng tựa hồ các nếp nhăn đều mờ đi rất nhiều.

Kế Diêu cũng rất ngạc nhiên. Hắn lạnh nhạt nhìn Thư Thư, không biết hắn vì sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Vân Trường An đứng lên, giới thiệu: “Đây là hai vị khách quý, đường xa mà đến. Kế công tử cùng Tiểu Từ cô nương, đây là ngoại tôn của ta Vân Thư.”

Thư Thư cười híp mắt vừa chắp tay: “Thật là có duyên, nghìn dặm lại gặp gỡ a.”

https://thuviensach.vn

Vân Trường An sửng sốt: “Thế nào, các ngươi nhận biết?”

Thư Thư gật đầu: “Ông ngoại, chúng con ở Kinh thành đã từng gặp qua.”

Tiểu Từ ngơ ngác nhìn Thư Thư, rõ thật là oan gia ngõ hẹp, hắn lại là cháu ngoại Vân Trường An?

Vân Trường An vui vẻ nói: “Vân Thư, các con đã nhận biết, vậy thật tốt quá. Lão Hạ, đi chuẩn bị cơm nước, đem mười bộc rượu của ta cũng lấy ra nữa.”

Vân Thư? Hắn không phải tên là Thư Thư sao? Tiểu Từ đề phòng đánh giá hắn, không kìm lòng được vươn tay nắm lấy tay Kế Diêu. Kế Diêu cũng nắm chặt tay nàng, bàn tay ấm áp dày rộng, xương cốt mạnh mẽ hữu lực, làm cho tâm người ta bình tĩnh.

Thư Thư cười hì hì nhìn hai người, đảo khách thành chủ bắt chuyện: “Thật không nghĩ tới, cư nhiên ở chỗ này tương ngộ. Nhị vị, làm sao biết ngoại công của ta chứ?”

Kế Diêu đạm nhiên nói: “Lão nhân gia là bạn cũ của dượng ta. Ta chịu sự ủy thác của người, đặc biệt đến bái phỏng.”

Thư Thư cười cười chuyển hướng sang Vân Trường An: “Ông ngoại, thế nào chưa từng nghe người nhắc tới vị cố nhân này?”

- “Con tiểu tử này, từ khi nào chịu an phận nghe ta lải nhải đây?” Vân Trường An làm như đối với hắn cực kỳ cưng chiều, vẻ mặt đều che giấu không được vui mừng.

Thức ăn rất nhanh được dọn lên, Vân Trường An rót rượu, vuốt bộ râu dài, than thở nói: “Ngày hôm nay thực sự là song hỷ lâm môn. Đến đây, cùng cạn một chén!”

https://thuviensach.vn

Ông lão hào hứng kích động, phong thái cử chỉ cùng sự uể oải trong lần gặp đầu tiên thật sự bất đồng. Kế Diêu âm thầm cảm thán, liếc mắt nhìn Thư Thư, bỗng nhiên ngửa cổ uống cạn ly rượu. Hắn hai mắt híp lại, con ngươi rét lạnh như rượu quét qua, Thư Thư nhìn qua, thân thiện cười. Kế Diêu cũng cười với hắn, nhưng trong lòng có suy nghĩ, mâu quang của hắn thâm thúy trầm như rượu, dưới ánh nến càng có vẻ sâu không lường được.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nguyệt Tửu

Tiểu Từ tâm tình thật không tốt, sau khi ăn xong ở lại trong phòng Kế Diêu không chịu đi, ngơ ngẩn nửa ngày, vô cùng sầu khổ nói: “Kế Diêu, ta vừa thấy hắn liền hết sức không vui, chúng ta vẫn nên sớm rời khỏi nơi này thôi.”

Chẳng lẽ ta thích hắn sao? Kế Diêu bất đắc dĩ nhìn nàng, khuyên nhủ: “Ta cũng không muốn dây dưa với hắn, cũng không lường trước được hắn có quan hệ với Vân Trường An. Bất quá việc này vẫn chưa có manh mối, chúng ta không thể tay không mà đi.”

Tiểu Từ tới gần hắn, vừa thần bí vừa khẩn trương nói: “Hắn, có thể hay không cũng vì bảo tàng mà đến?”

Kế Diêu gạt gạt ngọn đèn dầu, thấp giọng nói: “Cũng có thể cố ý, cũng có thể trùng hợp.” Hắn cẩn thận nhớ lại vẻ mặt Vân Trường An, cùng biểu tình của Thư Thư, trong lúc nhất thời không nắm chắc, tuy rằng trong lòng tồn tại nghi hoặc, nhưng không có bằng chứng, cũng chỉ có yên lặng quan sát.

Tiểu Từ ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Chúng ta làm sao lấy được bảo tàng?”

Hơi thở của nàng mềm mại ngọt ngào rót vào tai hắn, hắn có chút ngứa, rụt cổ lại nói: “Vân Trường An là ông ngoại hắn, hắn e rằng cũng biết rõ chuyện bảo tàng. Hắn là vừa khéo đến Ẩn Lư hay có ý định gì khác hiện tại rất khó nói, đề phòng cẩn thận một chút dù sao vẫn tốt hơn. Cho

https://thuviensach.vn

nên chỉ có chờ Tiểu Chu tới dẫn dắt hắn rời đi, ta lại lần nữa đến Lạc Tuyết tuyền."

– "Tiểu Chu lúc nào đến?"

– "Người này rất chậm chạp, lẽ ra hai ngày nay nên tới rồi."

Tiểu Từ bĩu môi, thoáng có chút bất mãn, Kế Diêu đối với hắn xem trọng như vậy, đại sự cũng chờ hắn tới mới động thủ, lẽ nào nàng không thể giúp hắn?

Nàng có phần ấm ức, đứng lên nói: "Ta đi cuốn lấy hắn, ngươi ban đêm đi điều tra."

– "Không được càn quấy." Kế Diêu vội la lên, một phen kéo tay nàng.

Tiểu Từ khoát tay tránh né, lại bị hắn dùng sức kéo trở về, nàng liền ngã vào trong lòng hắn. Kế Diêu bối rối buông lỏng tay, sắc mặt của nàng cũng đỏ, ở trước ngực hắn thấp giọng nói: "Ta sẽ chuốc say hắn."

Kế Diêu xem thường gõ trán nàng: "Tửu lượng của ngươi tốt lắm sao?"

Tiểu Từ vừa nhấc đầu, buồn bực nói: "Tửu lượng ta không tốt! Nhưng bù lại ta sẽ không thể ở trong rượu của hắn động tay động chân sao?" Nói xong, nàng mặt mày hớn hở. Rốt cuộc cơ hội báo thù cũng tới rồi.

Thì ra là thế! Kế Diêu yên lòng, nhìn khóe miệng nàng gần trong gang tấc, bất giác tâm thần rung động. Bờ môi nho nhỏ đỏ mọng xinh đẹp vểnh lên, hắn nhớ tới ngày trước trên trống trơn đài, khóe môi cong lên như vầng trăng lưỡi liềm, cái cảm giác mềm mại ngọt ngào lan tràn trong lòng hắn, vừa nhớ lại một cỗ dục niệm trong cơ thể không kiểm soát được dâng trào lên.

https://thuviensach.vn

Hắn cúi đầu nhưng lại rơi vào khoảng không. Tiểu Từ thoát ra khỏi ngực hắn, bước nhanh ra ngoài, ở trước cửa ngoái đầu lại cười, tinh quái xinh đẹp, còn mang theo khí thế bừng bừng. Kế Diêu ôm cánh tay nhìn, tiếc nuối vừa rồi hắn nên cúi đầu sớm hơn mới phải.

Hắn đi tới phòng của Vân Trường An, nhẹ nhàng gõ cửa.

Vân Trường An mở cửa thấy hắn, vội vàng khách khí mời hắn vào trong.

Kế Diêu đi thẳng vào vấn đề, thẳng thắn hỏi: “Vân lão bá, xin hỏi chuyện bảo tàng, lão bá có nói cho cho người khác không?”

Vân Trường An sắc mặt hơi khó coi, nói: “Việc này ta chỉ nói cho một người.”

Kế Diêu lông mày nhíu chặt: “Thư Thư?”

– “Cũng không phải lỗi của nó. Lão phu nguyên là muốn giao gia nghiệp cùng trọng trách trông coi bảo khố giao cho nó, chẳng qua sau này phụ thân nó không muốn nó kế tục Vân gia, tính cách nó cũng không an phận. Cho nên lão phu luôn đối với nó kín miệng như bưng, chỉ đối với một người khác đề cập qua. Bất quá, Kế công tử yên tâm, bảo tàng này nếu không có con dấu thì không có cách nào lấy ra.”

Kế Diêu lẳng lặng nhìn Vân Trường An, ông ta nhưng không có ý định nói tiếp.

Kế Diêu trầm ngâm chốc lát, nói: “Người kia, Vân lão bá nếu không tiện nói, vãn bối cũng không hỏi đến cùng.”

Tiểu Từ chạy đến nhà ăn, đem mười bộc rượu chưa uống hết cầm ở trong tay, vụng trộm cười thầm.

https://thuviensach.vn

Gian phòng của Thư Thư cách Kế Diêu rất gần, trên cửa sổ lộ ra ánh trăng mông lung. Tiểu từ suy tính, nhảy lên nóc nhà đối diện phòng hắn. Hai cái chén đặt ở trong tay. Nàng rót một ly rượu, chun mũi hít một hơi, sau đó giơ cái chén lên, "Phác" một tiếng ném vào cửa sổ phòng Thư Thư.

Quả nhiên, bóng dáng Thư Thư từ trong cửa sổ phóng ra, thân pháp cực nhanh.

Tiểu Từ nhịn cười, từ trên nóc nhà nói tiếng xin lỗi: "Ta vốn là muốn đập bể cửa phòng Kế Diêu, không cẩn thận quấy nhiễu Thư công tử."

Thanh âm của nàng trong trẻo như một hồi gió mát lướt qua chuông gió. Thư Thư giương mắt nhìn lên, Tiểu Từ ngồi ở trên nóc nhà, phía sau một vầng trăng tròn. Ánh trăng như nước khiến cơ thể nàng nhiễm một tầng quang hoa, ánh trăng chiếu rọi vào dung nhan mỹ lệ xinh đẹp của nàng, y phục phiêu phiêu, giống như có thể hóa thành hằng nga giữa tháng bất kỳ lúc nào. Hắn phút chốc có phần hoảng hốt, quên cả nói tiếp.

Nàng đối hắn nở nụ cười, đây dường như là lần thứ hai nàng cười với hắn. Lần đầu tiên là ở Họa Mi sơn trang, nụ cười được giải thoát, điềm mỹ không lo, nhưng lại mơ hồ đâm vào tim hắn. Mà nay nàng rốt cuộc buông xuống khúc mắc, cười ôn nhu động lòng người như thế. Ánh trăng mông lung, nụ cười của nàng giống như chớp mắt sẽ biến mất, tâm hắn vì vậy mà treo lơ lửng, sợ ánh sáng mất đi, gặp lại biết đến khi nào?

Ánh trăng khơi gợi cảm xúc trong lòng, mơ hồ có hương thơm ngào ngạt của rượu nhẹ nhàng trong gió. Hắn phi thân nhảy lên nóc nhà.

Tiểu Từ nghiêng đầu đối hắn thản nhiên cười: "Ngươi cũng muốn uống một chén sao?"

– "Thật vinh hạnh." Thư Thư cười ngồi xuống, rất kinh ngạc nàng cư nhiên không đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ chịu đựng cảm giác không vui trong lòng, rót một ly rượu, đưa cho hắn, cũng tùy tiện liếc mắt đánh giá hắn, hắn khiêm tốn văn nhã, tại Ẩn Lư dường như trở thành một người khác, một bộ dáng dấp quân tử như ngọc.

Hắn tiếp nhận, sảng khoái uống cạn. Tiểu Từ híp mắt nhìn hắn, đôi mắt vụt sáng ý cười xấu xa.

Đợi một lát, hắn vẫn vô sự!

Thư Thư giơ ly rượu trống rỗng cười nói: "Tiểu Từ cô nương, trước đây chúng ta có một chút hiểu lầm, tục ngữ có câu hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ngươi xem U Châu cách Kinh thành xa như thế, chúng ta cư nhiên lại gặp gỡ ở Ẩn Lư nho nhỏ, thật đúng là duyên phận. Chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa nhé?"

Ngươi cũng biết, chút hiểu lầm đó suýt nữa khiến ta bỏ mạng? Ngươi cũng biết, duyên số có lương duyên, cũng có nghiệt duyên? Tiểu Từ cười cười, không trả lời hắn, chỉ tiếp tục rót thêm một ly rượu, cười tủm tỉm đưa cho hắn.

Mỹ nhân mời rượu, lại cười tươi như hoa, hắn sảng khoái tiếp nhận, nhưng vẫn vô sự như trước.

Nụ cười của Tiểu Từ dần dần tắt, ngây ngẩn nhìn hắn. Một tia nghi hoặc dừng lại bên cửa miệng nhưng không thể nói thành câu.

Thư Thư bắt đầu cười: "Tiểu Từ, ngươi như thế nào không uống?"

– "Nga, ta cũng uống." Tiểu Từ vội vàng quay đầu lại, uống một chén."

– "Làm sao ông ngoại của ngươi lại gọi ngươi là Vân Thư?" Tiểu Từ có chút bức rức khẩn trương, thuận miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

– “Nói đến cũng rất dài, ngoại công chỉ có một nữ nhi, muốn kén chọn người ở rể, thế nhưng thành U Châu lạnh lẽo. Tốt xấu cha ta cũng coi trọng mỹ mạo của nương ta, mặc dù không đáp ứng ngoại công ở rể, nhưng nếu sinh con, có thể lấy họ Vân. Ngoại công bất đắc dĩ cũng đành đáp ứng. Kế quả, cha ta cưới bảy bà vợ, cũng không biết vì sao, chỉ có ta là con trai, ông ta tự nhiên liền đổi ý, đem Vân Thư sửa lại thành Thư Thư. Từ đó, ngoại công liền cùng ông ta đoạn tuyệt mọi quan hệ, từ nay về sau không thèm lui tới.”

Trách không được ngươi như thế, hóa ra cha ngươi cũng không phải người tốt đẹp gì. Tiểu Từ nhìn hắn một cái, lại rót cho hắn một ly rượu.

Thư Thư uống mười bốn chén, mê dược trong móng tay Tiểu Từ đã dùng hết. Hắn càng ngày càng tỉnh, nụ cười cũng càng ngày càng sâu.

Tiểu Từ luống cuống, đầu bắt đầu cảm thấy choáng váng. Nàng tuy rằng không uống rượu có bỏ mê dược, nhưng cuối cùng cũng phải phụng bồi sáu chén. Tửu lượng nàng không tốt, không tốt.

– “Ngươi tự uống tiếp đi, ta muốn đi ngủ.” Nàng khẩn trương đứng dậy, đầu một trận váng vất, suýt nữa từ trên nóc nhà ngã xuống. Thư Thư một phen kéo lấy tay nàng, cực kỳ ôn nhu cười nói: “Ta ôm ngươi xuống?”

Một bóng đen như đại bàng vỗ cánh, bất thình lình từ trên trời giáng xuống đoạt lấy Tiểu Từ trong tay hắn.

– “Kế công tử cũng không ngủ sao?” Thư Thư cười ha hả nói.

Kế Diêu ôm lấy Tiểu Từ nhảy xuống khỏi nóc nhà, trở về phòng.

Tiểu Từ nửa tỉnh nửa say, cả người phát nhiệt. Hơi thở hắn mát lạnh. Nàng không kìm lòng được kề sát từng chút vào người hắn, tay vừa nhấc, vuốt ve khuôn mặt hắn, cảm giác khoan khoái dễ chịu. Nàng nỉ non gắng sức cọ xát vào cánh tay hắn, sau đó cũng muốn hai má cọ vào. Kế Diêu vừa

https://thuviensach.vn

tức vừa buồn cười. Bất đắc dĩ đặt nàng lên giường, đang muốn xoay người. Nàng đột nhiên kéo hắn lại.

Hắn cúi đầu nói: “Ta đi lấy nước.”

– “Ta không cần nước, chỉ cần ngươi.” Nàng thấp giọng nỉ non, giọng nói nũng nịu ngang ngược. Kế Diêu bị một câu của nàng trêu ghẹo, trong lòng kinh hoảng, nàng có biết những lời này có ý nghĩa gì không, ỷ vào say mà lung tung nói ra. Động tác làm nũng của nàng cũng rất xấu, cánh tay nhân tiện quấn quanh cổ hắn, sau đó nói: “Chúng ta uống tiếp.”

Kế Diêu trong ngực thoáng lạnh, nổi giận đùng đùng hỏi: “Ta là ai?”

Tiểu Từ đang mơ mơ màng màng, bị tiếng quát của hắn làm cho thanh tỉnh hơn rất nhiều. Miễn cưỡng nhìn rõ hắn, cười nói: “Là ngươi hả.”

Kế Diêu lửa giận chưa tắt, thấp giọng nói: “Lần sau không cho phép uống rượu.”

– “Không.” Nàng nhanh chóng cự tuyệt.

– “Ta nói không được là không được.” Hắn có chút tức giận, bộ dáng nàng quyến rũ như thế, chẳng lẽ còn muốn cho người khác xem?

– “Lúc ta thành thân chẳng lẽ không cho phép uống rượu sao?” Nàng sinh khí, hắn quản cũng nhiều lắm.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, khẩu khí cũng dịu hơn rất nhiều: “Thời điểm thành thân thì có thể.”

– “Lúc con ta thành thân nữa, ta cũng muốn uống.” Hắn vừa buồn cười vừa tức giận, quả nhiên là uống say, cũng không biết xấu hổ, ngay cả chuyện như thế cũng nghĩ tới được, còn dõng dạc mà nói ra.

https://thuviensach.vn

Hắn rõ ràng muốn cười chỉnh nàng, trong đầu lại đột nhiên run lên, cư nhiên cũng nghĩ theo ý nàng. Tay nàng bắt đầu vung lên, nửa híp mắt, lẩm bẩm: “Ta nóng quá.”

Hai má nàng tươi đẹp như hoa đào tháng ba, búi tóc có phần nới lỏng, từng sợi tóc vương trên khóe miệng, rơi cuống cổ, sắc đen dường như càng làm nổi bật làn da trắng như bạch ngọc. Trong khi đó hơi thở phả ra hương rượu nồng đậm, hắn cũng có chút nóng.

Bộ dáng quyến rũ kiều diễm như thế này rất ít khi xuất hiện trên người nàng. Hắn nhìn có chút không quen, tâm động đậy không thôi. Bờ môi đỏ mọng khẽ mở, hơi thở của nàng dường như bóp chặt trái tim hắn, trong ngực nảy lên như cung đàn, lúc này bị trêu ghẹo rục rịch nhộn nhạo.

Hắn đang cố gắng chống chọi, đau khổ giãy dụa. Nàng trong lúc vô ý còn thêm củi vào lửa, ở trên giường xoay xoay cơ thể, một tay bắt lấy vạt áo, càu nhàu: “Nóng, đem y phục cởi.”

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, hung ác bắt lấy cánh tay nàng. Nha đầu kia, sau này có chết cũng không cho nàng uống rượu, ngoại trừ tương lai một đêm kia.

Tiểu Từ nửa đêm khát nước, tỉnh lại bỗng nhiên phát hiện Kế Diêu cư nhiên ngủ lại trong phòng nàng, tựa vào chiếc ghế gần cửa sổ. Ánh trăng chiếu lên người hắn, khuôn mặt đạm mạc thanh nhã.

Nàng lẳng lặng nhìn, nhớ tới đêm qua, hình như nàng uống rượu với Thư Thư, được hắn ôm trở về phòng, sau đó ra sao, lại mơ màng không nhớ được.

Nàng vừa cử động, Kế Diêu liền tỉnh giấc. Hai người cứ như vậy yên lặng bốn mắt nhìn nhau, thời gian lặng lẽ trôi qua. Ai cũng không muốn mở miệng, cứ như vậy ngóng nhìn.

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu, Kế Diêu đứng dậy, rót cho nàng một chén nước.

Tiểu Từ cũng không tiếp, đôi mắt long lanh nhìn hắn, khóe miệng nở nụ cười.

Kế Diêu bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng nửa ngồi nửa tựa trên ngực hắn, uống hết chén nước trên tay hắn. Sau đó thấp giọng nói: "Ngươi sao không đi ngủ?"

Kế Diêu nắm cái chén, không thốt ra một lời.

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, mơ hồ thấy đuôi lông mày của hắn khẽ động. Nàng nhịn cười bất ngờ ở trên cằm hắn hôn một cái, sau đó cười khanh khách, nằm xuống dùng chăn che mặt.

Trong ngực Kế Diêu chấn động, ý định phải về phòng ngủ vừa mới nảy sinh liền sụp đổ! Nha đầu kia, năm lần bảy lượt trêu chọc hắn, không thể nhẫn không thể nhẫn! Hắn kéo chăn ra, cúi đầu hung hăng ấn môi xuống. Đáng tiếc, lại hôn trúng cái mũi nhỏ nhắn của nàng. Tiểu Từ ngứa ngáy hắt xì hơi một cái, phun hết nước bọt lên mặt Kế Diêu.

Tiểu Từ cười rộ lên, tiếng cười thanh thúy trong trẻo trong đêm tối yên tĩnh phá lệ giòn tan. Hắn hoảng hốt, bưng miệng nàng lại, nói: "Nhỏ giọng một chút. Người ta nghe được bây giờ."

Tiểu Từ nhịn cười, nhưng lại nghịch ngợm vươn đầu lưỡi liếm qua lòng bàn tay hắn. Kế Diêu thân thể cứng đờ, có phần không thể động đậy.

Một lát, hắn giống như chạy trốn bước nhanh ra khỏi phòng Tiểu Từ, gió vẫn thổi, sau lưng cảm giác mát mẻ, hóa ra lại toát hết cả mồ hôi! Tư vị này, vì sao so với luyện võ công có cảm giác còn tra tấn hơn?

Ánh trăng như ngân như vụ, bóng đêm trống vắng làm cho người ta phát cuồng, trong cơ thể dường như có một ngọn lửa không tên bùng lên

https://thuviensach.vn

đem tâm phế đều thiêu đốt. Hắn vào trong phòng lấy kiếm, dưới ánh trăng vũ động.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cõi Lòng Sáng Tỏ

Ngày hôm sau Thư Thư nhìn không ra có gì khác thường. Tiểu Từ ở trên bàn ăn cơm vụng trộm đánh giá hắn vài lần, lại nhiều lần vừa vặn chạm phải ánh mắt hắn.

Hắn vì sao không bị hôn mê? Nghi vấn trong lòng nghẹn ở cổ họng nhưng vô pháp mở miệng hỏi, nàng thực sự bị nghẹn đến buồn bực. Sau khi ăn xong rốt cuộc tránh vào trong phòng Kế Diêu len lén hỏi: “Kế Diêu, vì sao hắn đối với mê dược của ta một chút phản ứng cũng không có? Ta nhớ rõ năm đó, ngươi vừa hít phải liền ngã nhào vào trên người ta.”

Kế Diêu bàn tay cầm phong thư run lên một chút, muốn quay đầu nhìn nàng, lại thật sự ngượng ngùng, nguyên lai năm đó còn có chuyện như vậy! Nha đầu kia sao không uyển chuyển hàm súc nói, là chờ đến sau khi hôn mới nói sao, hắn xấu hổ “Khụ” một tiếng, nói: “Phỏng chừng là ngươi trình độ không đủ, mê dược làm không đúng.”

Tiểu Từ ngẩn người, lại nói: “Ta đêm nay lại thử.”

Kế Diêu đưa tay vỗ lên bàn, cắn răng nói: “Ngươi dám!”

Tiểu Từ le lưỡi, cười hề hề: “Ta sẽ không đổi phương pháp khác sao? Hắn nếu liên tục chạy vào nhà xí, như vậy sẽ không rảnh theo ngươi.”

Kế Diêu thở ra một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, không phải là muốn đấu rượu.

https://thuviensach.vn

Ban ngày đương nhiên không thể đường hoàng chạy đến Lạc Tuyết tuyền thăm dò bảo tàng, Tiểu Từ không muốn nhìn thấy Thư Thư, liền thừa dịp thời tiết tốt ra ngoài phi ngựa. Kế Diêu suy nghĩ một chút, mặc dù Vân Trường An cho thấy chưa đề cập qua chuyện bảo tàng cho Thư Thư, nhưng Thư Thư đến U Châu quá mức bất ngờ, lại vừa khéo trùng hợp, không biết Vân Trường An là muốn che chở cho ngoại tôn không chịu nói ra tình hình thực tế, hay là Thư Thư thực sự đúng dịp về nhà. Càng nghĩ, Kế Diêu chỉ có thể kiềm chế, trước không động thủ, quan sát nhất cử nhất động của Thư Thư.

Đi ngang qua phòng của Vân Trường An, Kế Diêu gõ cửa đi vào, đã thấy Thư Thư ở bên trong.

Kế Diêu nhìn nét mặt của Vân Trường An, đối Thư Thư gật đầu.

- “Vân lão bá, ta và Tiểu Từ ra ngoài một chút, mấy ngày nay nếu như có một người tên Tiểu Chu tới tìm ta, thỉnh lão bá nói với ta một tiếng.”

- “Được, được.” Vân Trường An đối với Kế Diêu cực kỳ cung kính, luôn làm cho Kế Diêu cảm thấy hổ thẹn áy náy.

Tiểu Từ ở giữa đồng cỏ rộng lớn phi nước đại, gió thổi bên tai, tự nhiên sảng khoái, một hồi đã thấy Kế Diêu ngưng mắt, ở trên lưng ngựa xuất thần. Nàng ghìm cương, hỏi: “Kế Diêu, ngươi đang nghĩ cái gì?”

- “Nga, ta đang nghĩ Tiểu Chu thế nào còn chưa đến.”

Tiểu Từ bĩu môi, trong lòng tự hỏi: Ngươi nghĩ đến ta cũng không nhiều như nghĩ đến hắn đâu? Vừa nghĩ, dường như đều là nữ nhân ghen với nữ nhân mới phải, chính mình như thế nào đối với một nam nhân chưa gặp qua đố kị chứ? Nàng bật cười, bản thân cũng hiểu được cảm thấy xấu hổ. Có lẽ, một chữ ” Tình” ở trong lòng, khiến con người ta không thể rộng lượng.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu luôn chú ý đến tâm tư của nàng, quay đầu nói: “Ta để hắn đi Kinh thành làm một chuyện, cũng không biết kết quả thế nào.”

- “Chuyện gì?”

- “Đến nhất phiến môn tiêu tiền.”

- “Nhất phiến môn? Chính là nơi Thư Thư mua tin tức?”

- “Người nào cũng có thể đến mua tin tức, chỉ cần có tiền.”

- “Ngươi muốn mua người nào?”

Kế Diêu bật cười: “Ta không mua người, chính là mua tin tức.”

- “Ta muốn hỏi là tin tức về người nào ấy? Là Thư Thư sao?”

- “Đều không phải. Ta cũng không ngờ hắn là ngoại tôn của Vân Trường An, cũng không ngờ gặp lại hắn.”

- “Rốt cuộc thì là ai?”

- “Chờ Tiểu Chu tới sẽ nói cho ngươi.”

Tiểu Từ bĩu môi chu miệng: “Tiểu Chu mới là người tối trọng yếu của ngươi?”

Kế Diêu cau mày: “Đương nhiên không phải.”

Tiểu Từ nghiêng đầu cười: “Vậy là ai?”

Kế Diêu nhìn lên bầu trời, rầm rì nói: “Không nói cho ngươi.”

Tiểu Từ thản nhiên cười, đột nhiên đạp chân nhảy lên ngựa hắn, nghiêng người ngồi trước ngực hắn. Kế Diêu hoảng hốt nhìn xung quanh,

https://thuviensach.vn

thấy đồng cỏ mênh mông không một bóng người, mới thấp giọng nói: “Mau ngồi trở lại đi.”

- “Không!” Tiểu Từ đặt tay trên ngực hắn, nhẹ nhàng nhón một miếng thịt, cười uy hiếp: “Kế Diêu, ai là người quan trọng nhất của ngươi?”

Kế Diêu nghẹn họng.

Tiểu Từ cười tủm tỉm dùng sức. Kế Diêu nhíu mày.

Lại dùng sức, Kế Diêu cắn răng.

Tiểu Từ bộ dáng giả vờ buồn bực xấu hổ sinh giận giữ: “Hỏi lại một lần, nếu không nói, ta cắn ngươi.”

Kế Diêu ưỡn ngực: “Giỏi thì cắn đi, sợ ngươi hay sao!”

Tiểu Từ giảo hoạt cắn môi, đôi mắt phát sáng, ở trên mặt hắn ý vị thâm trường tuần tra một chút, cười hì hì nói: “Ta cắn trên mặt ngươi, để tất cả mọi người có thể trông thấy dấu răng. Sau đó liền quan tâm đến ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Tiểu Từ nói xong, đột nhiên nhớ đến một chiêu học của Thư Thư, ai nha, quả nhiên gần mực thì đen a.

Nàng một bên xấu hổ, một bên khoan khoái, nếu không phải Kế Diêu mạnh miệng, nàng sao phải dùng mánh khóe chứ.

Quả nhiên, một chiêu chế phục được Kế Diêu! Hắn vội vàng dịch người về phía sau phòng nàng tập kích bất ngờ. Sau đó nhìn ngang nhìn dọc một chút, xác định không có người, lúc này mới lầm bầm một chữ: “Ngươi.”

Thảo nguyên vô bờ như một tấm thảm màu lục, chỉ điểm một vài chấm nhỏ những bông hoa dại trong gió đong đưa. Đồng cỏ bát ngát, gió

https://thuviensach.vn

thổi từng cơn trong lòng không kiềm chế được một trận mềm mại, vừa chua vừa ngọt. Hắn rốt cuộc nói.

Tiểu Từ cao hứng muốn nhảy, nhưng thầm nghĩ ôm hắn. Nàng có thể nghe thấy nhịp tim hắn đập dồn dập, thậm chí là của nàng. Nàng cũng có thể cảm thấy hắn khẩn trương, cơ thể căng cứng. Nàng buông tay ra, muốn ngẩng đầu nhìn mặt hắn, rồi lại ngượng ngùng. Nàng không phát hiện, kỳ thực khuôn mặt Kế Diêu, so với nàng còn hồng hơn.

Gió thổi lướt qua đồng cỏ dậy sóng, Tiểu Từ nắm lấy bàn tay hắn, ôn nhu hỏi: “Ta có dịu dàng không?”

Kế Diêu kéo ống tay áo, thận trọng nói: “Rất dịu dàng.”

Tiểu Từ vừa thẹn vừa cười, đấm vào ngực hắn: “Ai bảo ngươi không chịu nói. Nói một chút, sẽ chết sao? Để ở trong lòng lẽ nào sẽ sinh được con trai hay sao?”

Kế Diêu rên lên một tiếng, không nói gì.

Tiểu Từ cười tươi như hoa, thừa thắng xông lên: “Ta là người quan trọng của ngươi, như vậy sau này có chuyện gì phải chia sẻ với ta mới đúng, ngươi nói có phải không?”

- “Không đúng.” Kế Diêu chém đinh chặt sắt hai chữ, hoàn toàn không cắn câu thuận theo nàng.

Tiểu Từ tức giận: “Vì sao?”

Kế Diêu vân vê tóc nàng, nửa bất đắc dĩ nửa yêu thương: “Ngươi chính là đang có phúc mà không biết phúc, ngươi có biết không, chúng ta đều cho ngươi thứ tốt nhất. Không lo nghĩ không tốt sao?”

- “Thế nhưng ta muốn cùng ngươi đồng cam cộng khổ.”

https://thuviensach.vn

Hắn kiên quyết cự tuyệt: “Không được.”

Nàng thẹn quá hóa giận: “Kế Diêu, ngươi rất bảo thủ.”

Hắn cười hắc hắc, phép khích tướng đối với hắn, rất vô dụng.

Tiểu Từ trừng mắt nhìn hắn, đối với dáng vẻ cứng đầu cứng cổ của hắn phá lệ phát cáu, giơ nắm đấm lên, thế nhưng hắn quanh năm tập võ, ngực cứng như đá, một tia khí lực của nàng như đá chìm đáy biển. Kế Diêu tùy ý để cho nàng đấm, ha hả cười nắm chặt tay nàng. Nàng ngược lại càng sinh khí, ở trong ngực hắn vừa nhéo vừa giãy dụa muốn thoát ra, dứt khoát há mồm cắn vào mặt hắn.

Kế Diêu cười ngã ngửa về phía sau, con ngựa không yên đá vài cái, hắn ôm lấy nàng lập tức khinh thân nhảy, rơi xuống đồng cỏ, cánh tay hữu lực đỡ lấy đầu nàng, nhân tiện đặt nàng ở trên thảm cỏ. Một cỗ ngọt ngào lan tràn, hắn che chắn ánh sáng trước mắt, nhưng đôi mắt còn sáng hơn cả ánh mặt trời. Giương mắt nhìn bầu trời trong xanh, mênh mông thuần khiết. Mây trắng bồng bềnh trôi, giống như lơ lửng trong ngực, thong thả di động di động. Nhất thời không biết ở nơi nào. Vẻ mặt hắn phảng phất trong vắt như bầu trời.

Hơi thở ngọt ngào trộn lẫn với hương thơm cây cỏ, mùi hương hoa dại thoang thoảng, còn có hắn cứng rắn mạnh mẽ, nhu thuận điềm mỹ của nàng, hắn như thế nhìn nàng, tựa hồ đi vào trong lòng, uống cạn bình rượu ngon, có chút say mê, chẳng biết năm nào tháng nào thuở nào. Hắn ở trong lòng hơi hơi thở dài, hối hận. Hắn suýt nữa bỏ mất đời người đẹp nhất cho những thứ không tưởng, cho rằng tình cảm chỉ là thứ yếu, hắn kháng cự, nhưng lại từng bước bị hãm sâu, rơi vào vòng xoáy hạnh phúc.

Nàng có chút xấu hổ, không dám nhìn thẳng hai mắt hắn, buông xuống mi mắt che lấp đi hai tròng mắt trong suốt uyển chuyển như nước.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt như hoa như họa, thuần khiết không chút phấn son, phấn phấn như hoa đào, đầu xuân muốn nở rộ.

Hắn chậm rãi dùng khóe môi một tấc thúc giục nụ hoa khẽ mở, mỗi một lần đều để lại dấu ấn. Tay tự chủ trương, như khi cầm kiếm linh động mẫn tiệp, ở trên người nàng dao động.

Nàng có chút kích động, bất an vặn vẹo. Hắn âm thầm buồn cười, nguyên lai nàng bất quá chỉ là hổ giấy, khí thế đoạt người, dám nói không dám làm.

Nàng ở dưới môi hắn gian nan nói ra vài chữ: "Đừng, đừng, sẽ có người đến."

Hắn bao trùm cả miệng nàng, một khe hở cũng không lưu lại. Đồng cỏ bao la chỉ mơ hồ có tiếng gió thổi cùng tiếng thở dốc, đối với hắn, là một hồi trêu ghẹo con ác thú, đối với nàng, nhưng là tước vũ khí xin hàng. Hắn mạnh mẽ cướp đoạt làm cho nàng hiểu được, hóa ra hắn vẫn luôn âm thầm chịu đựng nhẫn nhịn, nàng nếu còn vượt qua giới hạn, hắn sẽ không khách khí.

…

Trở lại Ẩn Lư, Thư Thư vậy mà cũng ra ngoài. Tiểu Từ nhịn một hồi, cuối cùng đi hỏi Vân Trường An: "Vân lão bá, Thư Thư đi đâu?"

– "Hắn đi gặp kẻ tiểu nhân không giữ lời ấy."

Tiểu Từ sửng sốt, mới hiểu được Vân Trường An đang nói chính là con rể hắn. Nàng ha ha cười, đối Vân Trường An nói: "Lão bá, ta có biện pháp tốt có thể làm lão bá hết giận."

– "Biện pháp gì?"

https://thuviensach.vn

– “Chờ Thư Thư thành thân, sinh ra nhi tử đều lấy họ Vân, lão bá thấy sao?”

Vân Trường An cười ha ha, vỗ tay nói: “Tiểu nha đầu, chủ ý này hảo!”

– “Vậy hắn có phải sẽ không trở lại?” Đây mới là điều Tiểu Từ quan tâm nhất, hắn nếu không về, nàng và Kế Diêu mới có thể yên tâm đi Lạc Tuyết tuyền.

– “Nó một lát nữa sẽ trở lại. Từ lúc mười sáu tuổi nó đã luôn ở đây. Nó cũng không thích về nhà, sáu di nương kia suốt ngày nháo gà chó không yên.” Vân Trường An xem thường hừ một tiếng.

Tiểu Từ thất vọng trở về phòng, bóp trán nhìn một bao thuốc xổ, như thế nào mới có thể lừa hắn uống mà không bị phát hiện? Kế Diêu vài lần khuyên nàng không cần lo lắng phí công, rồi lại sợ nàng tự ái, nói thật đi, đối với bản lĩnh bào chế thuốc của nàng, hắn thật sự không có lòng tin.

Quả nhiên, trời vừa tối, Thư Thư liền từ trong thành trở lại. Vừa vặn ăn được bữa cơm chiều. Trên bàn ăn, hắn trò chuyện vui vẻ, tựa hồ mọi hiểu lầm trước kia đều không tồn tại, hắn cứ như vậy xem như mọi lỗi lầm của mình đều được xóa bỏ, tan thành mây khói? Tiểu Từ đối với da mặt của hắn thật sự khâm phục. Nhưng là, trước mắt nàng chỉ có thể tạm thời cùng hắn hữu hảo ở chung.

Mặt trăng lên cao, Tiểu Từ bất thình lình xuất hiện trước phòng hắn, phá lệ đối với hắn tươi cười: “Thư công tử, ngươi có biết bánh trà uống như thế nào hay không? Ta và Kế Diêu chưa từng uống qua, Thư công tử là dân bản xứ, hẳn phải biết?”

Thư Thư có chút ngoài ý muốn với mục đích đến của nàng, mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ từ phía sau xuất ra một khối bánh trà đưa cho hắn: “Đây, ngươi có thể nói cho ta biết làm thế nào? Một khối lớn như vậy thật đúng là không biết xuống tay ở đâu?”

Thư Thư dùng một chút lực tách khối bánh trà ra, nói: “Dùng từng này cho vào nước uống rất tốt, cùng chè xanh phương Nam tương tự.”

– “Ngươi giúp ta nấu luôn đi. Ta một hồi tới lấy.” Tiểu Từ làm một bộ ngại ngùng.

Thư Thư nhìn bánh trà trong tay, cười cười: “Được, ta coi như là chủ, vốn cũng nên pha trà đãi khách. Đây là bánh trà mà người du mục phương Bắc thường uống, khó trách ngươi cảm thấy hiếu kỳ.”

Tiểu Từ nói một tiếng tạ ơn, xoay người chạy ra ngoài. Nàng đứng ở ngưỡng cửa, đột nhiên quay đầu lại, cười híp mắt nhìn Thư Thư: “Ngươi về sau có đúng hay không nên gọi ta là “cô cô”?”

Thư Thư sửng sốt, nhíu mày hỏi: “Cô cô?”

– “Đúng vậy, ta gọi ngoại công ngươi là lão bá, vậy ngươi không phải nên gọi ta là cô cô sao?”

Nàng linh động cười, bộ dáng ngây thơ hồn nhiên như hài tử. Thư Thư cắn răng, chậm rãi nhếch miệng cười: “Ngươi gọi ta một tiếng thúc thúc, ta gọi ngươi là cô cô một lần cũng không có gì trở ngại.”

Tiểu Từ giậm chân, tức giận bỏ đi.

Ước chừng gần một canh giờ, Tiểu Từ trở lại phòng Thư Thư, cười hỏi: “Thư công tử, trà sao rồi?”

Thư Thư lấy ra một bình trà nhỏ, đưa cho nàng: “Nếm thử xem.”

Tiểu Từ tiếp nhận, nói lời cảm ơn rồi cáo từ.

https://thuviensach.vn

Thư Thư nhìn bóng dáng mềm mại của nàng, khóe môi khẽ cắn.

Tiểu Từ trở về phòng, đặt bình trà xuống, đối Kế Diêu nói: “Chờ hắn một hồi sẽ đi nhà xí thôi.”

Kế Diêu không tin nhìn nàng: “Có thể sao?”

– “Lúc hắn pha trà nhất định sẽ hít phải hơi nước. Sau nửa đêm, hắn đại khái phải đỡ tường mới bước đi được.” Tiểu Từ cười khúc khích, rốt cuộc có thể chỉnh được tên Thư Thư kia.

Kế Diêu lắc đầu, vẫn như cũ dáng vẻ không quá tin tưởng, nhưng nhìn nàng bộ dáng nắm chắc mười phần cũng bị lây nhiễm, hắn lấy con dấu ra khỏi kim tỏa, chỉ chờ thời gian Thư Thư từ phòng ngủ đi nhà xí, hắn phải đi Lạc Tuyết tuyền tìm kiếm manh mối.

Kỳ quái chính là, qua nửa canh giờ, cũng không nghe thấy phòng Thư Thư có động tĩnh gì, Tiểu Từ có chút sốt ruột. Nàng ở trong phòng đi đi lại lại vài vòng, cắn răng một cái muốn đi nhìn xem rốt cuộc ra sao.

Kế Diêu kéo cánh tay áo nàng, cười nói: “Ngươi may mắn không làm thầy lang.”

Tiểu Từ nóng nảy: “Không có sai, thuốc xổ này ở dạng khí, rất khó phối, cũng không dễ phát hiện.”

Kế Diêu nhịn cười, gật đầu: “Ngươi khổ cực rồi. Vẫn là về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Từ hậm hực trở về phòng, lỗ tai nghe ngóng nửa ngày vẫn nghe không ra động tĩnh gì. Nàng cắn răng một cái nhẹ nhàng bò đến dưới cửa sổ phòng Thư Thư.

Đèn vẫn sáng như cũ.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên cửa sổ bật mở, Tiểu Từ cả kinh, ngồi chồm hổm không dám động đậy. Ngay cả hô hấp cũng nín lại, rất sợ bị Thư Thư phát hiện.

Thư Thư đứng trước cửa sổ, bàn tay đặt trên bệ cửa, thanh thanh cổ họng, vịnh nói: "Nâng chén nhìn trăng sáng, đối ảnh thành ba người."

Tiểu Từ âm thầm kêu khổ, lúc này còn có lòng dạ ngâm thơ, cái bụng ngươi không đau sao?

– "Tự thử tinh phi tạc, phong lộ lập trung tiêu?"

Chẳng nhẽ uống thuốc xổ lại có hứng làm thơ?

– "Hoa minh nguyệt ám lung sương mù, nay tiêu hảo hướng lang biên đi! Xái miệt bước hương giai, tay cầm kim lũ hài. Họa đường nam gặp bạn, luôn luôn ôi nhân chiến. Nô vì đi ra nan, giáo quân mặc sức liên."

//Thơ của bạn Thư Thư rất khó nhai//

Thư Thư ngâm nga đoản vịnh. Tiểu Từ nín thở đã muốn nghẹn choáng váng đầu, tiến không được, mà lùi cũng không xong. Nàng âm thầm kêu khổ, đã không còn quan tâm hắn có đi nhà xí hay không, nàng chỉ muốn biết người lập dị này đến bao giờ mới đóng cửa sổ?

Rốt cuộc hắn đóng cửa sổ, thở dài một hơi, nói: "Đêm trường mênh mông, có ai người làm bạn?"

Một câu đánh thức Tiểu Từ, hắn đây là, đây là động xuân tâm! Hắn mặc dù rất xấu, nhưng nói cho cùng cũng là nam nhân, nhìn hắn ở Liễu Sao các bộ dáng quen thuộc, khẳng định cũng là khách quen chơi bời trăng hoa.

Tiểu Từ đỡ thắt lưng lẻn vào phòng, vui mừng lại có chủ ý mới. Nàng không ngừng băn khoăn, ở trên giường lộn qua lộn lại vài cái hưng phấn đến không ngủ được, nhỏm dậy chạy sang phòng Kế Diêu.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu tưởng rằng nàng đã ngủ từ lâu, bản thân cũng cởi hết ngoại sam, ở trên giường dưới ánh nến đọc sách. Vừa thấy nàng đi vào, hắn có chút không được tự nhiên. Kéo chăn che người.

Động tác này quả thực làm Tiểu Từ bị tổn thương, nàng bước vài bước tiến lên, kéo chăn của hắn xuống, hai tay chống nạnh nói: “Ai thèm nhìn ngươi!” Thở phì phì đi ra ngoài, ý kiến hay vừa định nói cũng quên sạch.

Kế Diêu mặt nhăn cau mày, rất vô tội, không thèm xem, vậy ngươi kéo chăn xuống làm cái gì?

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mỹ Nhân Kế

Hôm sau Tiểu Từ rốt cuộc gặp được "Cửu ngưỡng đại danh" Tiểu Chu.

Hắn hấp tấp theo phía sau Vân Trường An đi vào, một tay kéo Kế Diêu ôm vào ngực, sau đó ở trên mặt đất nhảy loi choi hai cái lúc này mới buông ra.

Tiểu Từ nghẹn họng nhìn trân trối, ấn tượng đầu tiên đối với Tiểu Chu đó là, người này nhất định có họ với loài khỉ. Không nghĩ tới một người trầm ổn chín chắn như Kế Diêu lại có bằng hữu tốt nhất là một nhân vật như vậy, Tiểu Từ âm thầm cảm thấy kỳ lạ, cùng những suy nghĩ trước kia của mình đúng là hoàn toàn trái ngược.

Kế Diêu cười đấm một quyền vào vai hắn, chỉ vào Tiểu Từ nói: "Đây là, Tiểu Từ."

Tiểu Từ đối Tiểu Chu ngọt ngào cười, trong bụng mừng thầm Kế Diêu lúc này không giới thiệu mình là sư muội của hắn.

Cười như xuân thúc giục phù dung!

Tiểu Chu choáng váng! Nguyên lai còn có cô nương cười rộ lên xinh đẹp như vậy! Dường như bầu không khí xung quanh đều bị lây nhiễm bởi niềm vui của nàng. Hắn có chút hối hận một đường bôn ba, hình tượng tổn hao đi nhiều, không thể trước mỹ nữ lưu lại hình ảnh đẹp nhất trong lần gặp đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉnh chỉnh quần áo, sờ sờ hàng lông mày rậm rịt như bàn chải của mình, đối Tiểu Từ dõng dạc nói: “Ta là Tiểu Chu, trong giang hồ xưng hiệu là Song Chu đại hiệp. Chính là suy nghĩ chu đáo, làm việc chu toàn.”

Tiểu Từ nhịn cười, khâm phục liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt quét về phía Kế Diêu, muốn chứng thực!

Kế Diêu khóe miệng giật giật, cười nói: “Danh hiệu trong giang hồ?”

Tiểu Chu cười hắc hắc, đỡ trán: “Tự xưng tự xưng. Kế Diêu tiểu tử ngươi trước mặt mỹ nữ sao không chừa chút mặt mũi cho huynh đệ chứ?”

Kế Diêu cẩn thận chỉ điểm: “Đã rất để mặt mũi cho ngươi rồi, chuyện của ngươi, trước khi trời tối cũng nói không xong.”

Tiểu Chu liếc mắt cười cười. Sau đó móc ra một phong thư đưa cho Kế Diêu. Kế Diêu tiếp nhận, nhìn nội dung, vẻ mặt ngưng trọng. Tiểu Từ muốn hỏi, nhưng ngại trước mặt Tiểu Chu, cũng chỉ đành kìm nén.

– “Tiểu Từ, ngươi ra cổng xem Thư Thư, ta và Tiểu Chu có chuyện cần nói.”

Tiểu Từ đang muốn bất mãn, Kế Diêu cầm lấy một quyển sách, lắc qua lắc lại. Tiểu Từ hiểu được, Thư Thư ăn xong điểm tâm còn chưa đi, Kế Diêu và Tiểu Chu muốn nói chuyện tám chín phần là có liên qua đến bảo tàng. Nàng cầm sách, đến hành lang ngồi xuống.

Kế Diêu đóng cửa. Tiểu Từ trên hành lang hơi hơi nheo mắt. Ánh nắng mặt trời làm chói mắt nàng, gió xuân phương Bắc như cương tửu, thổi qua mang theo sức mạnh và sự ngang tàn. Từng sợi tóc của nàng bắt đầu không yên phận, dưới ánh sáng một màu đen mờ ảo.

Thư Thư đứng ở cổng, đối nàng cười chào hỏi một tiếng: “Tiểu Từ cô nương, ngươi nếu buồn chán, ta có thể mang ngươi vào trong thành dạo

https://thuviensach.vn

chơi. Ta vừa vặn cũng muốn vào trong thành làm chút chuyện. U Châu mặc dù không thể so sánh với Kinh thành, nhưng cũng có không ít chỗ hay."

Tiểu Từ giật mình, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, cười hỏi: "Có tửu lâu, trà lâu, hoa lâu không?"

Thư Thư gật đầu: "Có, cô nương muốn đi đâu?"

– "Ân, ta thật ra không muốn đi, chẳng qua có một vị bằng hữu của Kế Diêu từ phương xa đến, ta muốn hỏi một chút ý tứ của hắn. Chúng ta ăn xong cơm chiều sẽ tính."

Thư Thư gật đầu: "Cũng tốt." Nói xong, thản nhiên rời đi.

Tiểu Từ nhìn bóng lưng của hắn rất là bội phục, người này giống như có hai khuôn mẫu, ngay cả dịch dung cũng không hoàn hảo đến thế này. Ở Ẩn Lư hắn không hề có một chút lệ khí, giở tay nhấc chân như thay da đổi thịt, nho nhã lễ độ.

Nàng đẩy cửa phòng, chỉ thấy vẻ mặt Tiểu Chu hưng phấn, hớn ha hớn hở.

– "Tốt quá, ta đã lâu chưa từng kích động như thế này. Lúc nào động thủ?"

Kế Diêu thấy Tiểu Từ đi vào, hỏi: "Hắn đi rồi?"

Tiểu Từ gật đầu, đóng cửa lại nói: "Tối nay, Tiểu Chu ngươi lôi kéo Thư Thư. Kế Diêu đi Lạc Tuyết tuyền."

Tiểu Chu hỏi: "Thế nào để dẫn dắt hắn?"

– "Ngươi đã nói muốn đi nội thành dạo chơi, ngươi chỉ cần dẫn hắn đến hoa lâu, một đêm triền miên, cũng đủ để Kế Diêu đi Lạc Tuyết tuyền."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nhíu mày: “Ngươi chủ ý này, là từ đêm hôm qua.”

– “Đích thật là đêm hôm qua, ta ở trên giường suy nghĩ một đêm.”

Kế Diêu nói thẳng: “Ta là nói, không được.”

Tiểu Từ không phục: “Chủ ý này cực tốt, hắn lại không tổn hại gì, hắn ở kinh thành cũng không phải thường đi hoa lâu sao?”

Kế Diêu trầm mặc không nói, trong ngực dâng lên một cỗ tức giận, nhớ tới trước kia Thư Thư đối với Tiểu Từ ra tay ác độc, một màn ở Liễu Sao các, Kế Diêu cho dù kiềm chế tốt, cũng vô pháp tha thứ.

Tiểu Từ thấy Kế Diêu ngầm đồng ý, vui vẻ nói: “Tiểu Chu, ngươi sẵn lòng không?”

Tiểu Chu bộ dạng chính nhân quân tử, giơ hai tay, vô cùng khó xử nói: “Tại hạ, a, tại hạ tuy rằng không thích ra vào nơi đó, bất quá, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, ta đành hi sinh mặt mũi vậy.”

Hắn bưng một ly trà, nhìn chăm chú bên trong, nuối tiếc nói: “Tiểu Từ, ngươi có biết dịch dung hay không? Tốt nhất làm cho ta xấu đi một chút, ta sợ cứ như vậy đi vào hoa lâu sẽ không ra được, làm lỡ đại sự đấy.”

Kế Diêu nhịn cười đá một cước vào chân hắn: “Nhà bếp ở phía Tây, ngươi đi chuẩn bị ít nhọ nồi bôi lên là được.”

Tiểu Chu ủy khuất nói: “Sinh ra như vậy cũng không phải lỗi của ta, ngươi rõ ràng là ghen tị.”

Kế Diêu một trận run run, đầu hàng.

Tiểu Từ phì cười, nghĩ rằng Tiểu Chu thực sự rất dễ thương, trách không được Kế Diêu và hắn thân nhau, bọn họ tính cách tuy trái ngược nhưng lại có thể bù đắp cho nhau.

https://thuviensach.vn

Thư Thư quả nhiên vừa đến thời điểm cơm chiều liền đúng giờ trở về.

Tiểu Chu dường như cùng hắn nói chuyện rất hợp duyên, trên bàn ăn hỏi đông hỏi tây, đối với U Châu tràn ngập sự tò mò.

Tiểu Từ cười cười: "Thư công tử rất nhiệt tình, lúc sáng hắn còn đáp ứng ta muốn dẫn ngươi ra ngoài chơi đấy."

Tiểu Chu luôn miệng không ngừng, lập tức thuận nước đẩy thuyền muốn Thư Thư dẫn hắn vào trong thành chơi. Thư Thư nhìn Tiểu Từ, gật đầu cười cười.

Trước khi Tiểu Chu đi, Tiểu Từ vụng trộm giao cho hắn một cái khăn tay, phân phó nói: "Một hồi không ở trên xe ngựa, hắn nhất định muốn uống trà, ngươi giả bộ vô tình đổ trà lên người hắn, rồi dùng khăn này đưa cho hắn lau."

Tiểu Chu nhận lấy, kích động hỏi: "Có ích lợi gì?"

Tiểu Từ mím môi cười: "Cái này chính là để hắn ở trong hoa lâu vui đến quên cả trời đất."

Tiểu Chu bừng tỉnh đại ngộ, hắc hắc trộm cười, nhét chiếc khăn vào trong ngực.

Kế Diêu gặp Tiểu Từ cùng Tiểu Chu thần thần bí bí thầm thì, bước lên hỏi: "Làm sao vậy?"

– "Nga, không có việc gì không có việc gì. Ta chính là đang dặn dò hắn phải giữ vững lý trí, bảo trì tỉnh táo."

Tiểu Chu vỗ ngực: "Song chu đại hiệp nhất định làm tròn sứ mệnh."

Thư Thư đứng ở bên xe ngựa, khuôn mặt tao nhã cùng thần sắc kia khiến Tiểu Từ sinh ra ảo giác, dường như Thư Thư ngày hôm đó ở Liễu

https://thuviensach.vn

Sao các là một người khác.

Thư Thư và Tiểu Chu vừa đi, Kế Diêu lập tức xuất phát. Tiểu Từ muốn đi, lại bị Kế Diêu ngăn lại.

– "Ngươi không biết bơi, thời tiết lại trở lạnh, đi cũng không giúp được gì. Vả lại, vạn nhất Vân lão bá đến tìm, ngươi còn có thể qua loa một chút. Ngươi an tâm ở chỗ này chờ ta."

– "Kế Diêu, ta lo lắng." Ánh mắt nàng lấp lánh, phảng phất có một tầng hơi nước dày.

Kế Diêu trong ngực mềm nhũn, thấp giọng nói: "Ta chỉ đi xem, không có việc gì."

Tiểu Từ đặt hai bàn tay lên thắt lưng hắn, lo lắng lưu luyến nhưng lại không nói gì. Hắn hơi hơi cứng đờ, kéo nàng vào lòng, một lúc sau phi thân phóng đi.

Tiểu Từ chờ ở trong phòng, vừa kích động vừa lo lắng. Thời gian trôi qua từng chút, cả gian phòng dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch. Nàng thử đọc sách, nhưng không thể tĩnh tâm, cặp mắt nhìn chằm chằm vào đồng hồ cát, mỏi mắt chờ mong.

Qua giờ thìn, đột nhiên, trong phòng kỳ quái vang lên một tiếng động, tựa hồ là tiếng dụng cụ va đập. Tiểu Từ cả kinh, lập tức từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại. Trong phòng chỉ có một mình nàng, cửa sổ đóng chặt, vậy âm thanh kia từ đâu tới?

Lại một tiếng! Nàng kiềm chế kinh sợ, từ nơi phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy đầu giường trướng câu đột nhiên lắc lư lay động va vào nhau, phát ra âm thanh. Âm thanh cũng không lớn, trong đêm tối vắng vẻ nhưng đặc biệt khiến cho người ta kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ sởn gai ốc, ngơ ngác nhìn trướng câu kia. Sức nặng của nó sẽ không dễ dàng bị gió lay động, hơn nữa lúc này trong phòng cũng làm gì có gió?

Kim câu hơi đong đưa, va vào nhưng vật khác, không nhanh không chậm, vừa quỷ dị vừa kinh khủng.

Tiểu Từ muốn tiến lên kiểm tra nhưng lại sợ hãi đành phải đứng bất động. Chiếc giường rộng rãi xa hoa, hoa văn chạm trổ tinh xảo, từ trần nhà buông xuống sa trướng có hai lớp, một lớp mỏng, một lớp dày. Trướng câu ôm lấy một tầng sa mỏng như cánh ve, kim câu di chuyển, sa mỏng xao động, như mặt nước lăn tăn gợn sóng, quỷ dị nói không nên lời.

Nàng chậm rãi lui về phía sau, thối lui tới cửa, chỉ thiếu tung cửa bỏ chạy.

Kim câu kia lại bất động. Lẳng lặng treo ở dưới màn trướng, chỉ có sa trướng mỏng như cánh ve hơi hơi rung động, nhắc nhở Tiểu Từ, vừa rồi nàng không có nhìn nhầm.

Tiểu Từ ổn định tinh thần, chậm rãi đi qua, trong tay nắm nghiên mực.

Chiếc giường lớn làm từ gỗ tử đàn chạm trổ hoa văn. Đầu giường điêu khắc một đôi bình hoa, bên trên cắm hoa sen, ngụ ý muốn sinh quý tử, bên cạnh là hai vị tiên ngụ ý vợ chồng hòa thuận vui vẻ. Tiểu Từ tỉ mỉ qua sát đầu giường, trên giường, trần nhà và chiếc ghế trước giường, đều không nhìn ra kẽ hở nào. Nàng dè dặt giật giật kim câu kia, cũng không có một tia khác thường.

Nàng lui về phía sau từng bước, trong lòng thoáng yên ổn, không hề nhìn chằm chằm đồng hồ cát, chỉ nhìn chăm chú vào kim câu. Nhưng kim câu vẫn không có động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, mặt sau giường một khối bản tử kẽo kẹt vang lên, rơi xuống giường. Một bóng đen phía sau vạc giường trở mình đi ra. Tiểu Từ vội vàng thối lui, nghiên mực trong tay thẳng ném qua. Nàng đang muốn lớn tiếng kêu cứu, lại phát hiện người này cư nhiên là Kế Diêu!

Hắn toàn thân ướt sũng, trên tóc vẫn còn dính bọt nước.

Tiểu Từ vừa mừng vừa sợ, tiến lên hỏi: “Ngươi thế nào từ nơi này đi ra?”

Kế Diêu cười cười: “Ta tìm được rồi.”

– “Thực sự?”

Tiểu Từ đang muốn hỏi, Kế Diêu đột nhiên nhìn về phía cửa, sắc mặt ngưng trọng.

Có người gõ cửa, Kế Diêu ngay lập tức xoay người nhảy lên giường, buông màn.

Tiểu Từ tưởng Vân Trường An, đi tới mở cửa, nhưng lại ngây ngẩn cả người, dĩ nhiên là Thư Thư!

Hắn thản nhiên cười, chiết phiến trong tay có chút phe phẩy.

– “Ngươi, a, Tiểu Chu đâu?” Tiểu Từ có chút nói năng lộn xộn, quyết không nghĩ tới hắn nhanh như vậy mà đã quay lại, may mắn Kế Diêu đã trở về.

– “Ta chính là muốn đến nói cho Kế công tử một tiếng, Tiểu Chu hiện tại đang ở Bế Nguyệt lâu, phỏng chừng ngày mai mới có thể trở về.”

Tiểu Từ hô hấp ngưng trệ hỏi: “Bế Nguyệt lâu là nơi nào?”

https://thuviensach.vn

– “Nga, kỹ viện nổi tiếng nhất trong thành, tên là Bế Nguyệt lâu, đúng là danh bất hư truyền.” Hắn ý vị thâm trường cười, vừa nghiêng đầu nhìn vào bên trong một chút.

Tiểu Từ trong lòng phát lạnh, lão thiên, đây không phải là mất cả chì lẫn chài sao, Thư Thư toàn thân trở ra, lại đem Tiểu Chu đẩy vào?

Thư Thư nhìn bên trong cánh cửa, làm như thờ ơ nói: “Kế công tử không có trong phòng sao?”

– “A, có.”

– “Ta cũng nhàn rỗi, muốn cùng Kế công tử hàn huyên một chút.”

Tiểu Từ vừa nhìn thấy hắn muốn tiến vào, có phần nóng nảy.

Kế Diêu ở trong màn cất cao giọng nói: “Thư công tử, ngay mai đi, ta và Tiểu Từ còn có chuyện quan trọng.”

Thư Thư híp mắt, một đạo lệ quang hướng thẳng vào trong màn. Tiểu Từ lỗ tai nóng lên, Kế Diêu rõ thật là khẩu bất trạch ngôn, trên giường còn có thể có chuyện gì quan trọng? Nằng xấu hổ cúi đầu, chỉ hận Thư Thư đến không đúng lúc.

Thư Thư quả nhiên kéo dài “Nga” một tiếng, giọng điệu nửa chua xót nửa châm biếm.

Tiểu Từ trên mặt nóng lên, lúc này mới hiểu được Kế Diêu nếu không nói như vậy, lấy da mặt của Thư Thư khẳng định muốn xông vào.

Thư Thư ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tiểu Từ, thấp giọng thở dài, lại có ý tứ buồn bã, thi thi nói: “Vậy không quấy rầy nhã hứng của hai vị.”

Tiểu Từ mặt đỏ tới mang tai đóng cửa lại, vội vàng vén màn lên.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đã cởi bỏ y phục ẩm ướt, gặp Tiểu Từ bất thình lình vén màn, có chút kinh ngạc xấu hổ, thấp giọng nói: “Đem y phục của ta đến đây.”

Tiểu Từ sắc mặt đỏ bừng, buông màn trướng đi lấy y phục qua.

Kế Diêu đổi được y phục, vừa đem vạc giường đóng lại. Vừa quay đầu đối diện mới ánh mắt tò mò của Tiểu Từ.

Hắn thấp giọng nói: “Trách không được, bên trong cuốn da dê lộ liễu viết chỗ cất giấu của bảo tàng. Tất cả nhìn qua tựa hồ rất đơn giản. Ngươi đoán vì sao?”

– “Vì sao?”

– “Bảo tàng cũng không khó tìm, dưới hồ có một cái mật thất, tấm bia đá khắc chữ chính là cơ quan.”

Tiểu Từ vui vẻ nói: “Ngươi tiến vào? Bên trong có cái gì?”

– “Đích thật có vô số kể vàng bạc châu báu.”

– “Lần sau mang ta đi xem.”

– “Ngươi không thể đi.”

– “Vì sao?”

– “Bên trong còn có bảy người.”

– “Cái gì?”

– “Người chết.”

Tiểu Từ sắc mặt trắng nhợt, kinh sợ.

https://thuviensach.vn

– “Lại nói tiếp, bảo tàng này cũng không khó tìm, nhưng nhiều năm qua chưa từng bị động đến, ngươi đoán vì sao?”

– “Vì sao?”

– “Mặc dù có người tìm được vào đến nơi rồi, nhưng không có con dấu Vân thị thì không ra được, chỉ có thể chết ở trong mật thất. Cửa vào mật thất bị áp lực của nước ngăn cản, chỉ có thể vào mà không có ra, duy nhất lối ra là dọc theo thông đạo tới nơi này, cửa ra có đặt một cơ quan, chỉ có con dấu Vân thị mới có thể mở. Bảy người chết ở đó hẳn là bị nhốt đến chết. Người thiết kế mật thất này phỏng chừng cùng người chế tạo ra kim tỏa là một, đích thật là kỳ tư diệu tưởng, khiến cho người ta khâm phục.”

Kế Diêu đem con dấu đưa cho Tiểu Từ, Tiểu Từ nhìn ngọc thạch lóe ra hào quang, kinh ngạc sửng sốt. Phảng phất như một tuyệt thế mỹ nhân, dụ người ta thân cận nhưng lại giết người vô hình vô bị. Nàng giống như ngửi thấy mùi máu tanh lưu lại trên con dấu, trong tiềm thức có chút kháng cự, rốt cuộc không muốn giữ lại.

– “Kế Diêu, ngươi cầm đi.”

Kế Diêu đem con dấu đặt trong tay nàng, ôn nhu nói: “Đặt trong kim tỏa tương đối an toàn, ta khi cần sẽ lấy.”

Tiểu Từ gật đầu tiếp nhận, nhịn sự khó chịu trong lòng đem con dấu cất vào kim tỏa.

Kế Diêu đột nhiên xuất ra một đôi khuyên tai bằng trân châu, đặt ở tay nàng. Châu quang ôn nhuận, trong trẻo như nước.

Tiểu Từ nhìn đôi khuyên tai trong lòng bàn tay, sóng mắt chợt lóe, khẽ cười nói: “Tặng cho ta sao?”

Kế Diêu khụ một tiếng, ngắt lời nói: “Trời tối rồi, quay về ngủ đi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ngửa đầu, cố ý đùa hắn: “Ngươi mang giúp ta.”

Điệu bộ rõ ràng nếu dám không theo, nàng liền biến thành bá vương ương ngạnh. Kế Diêu cắn răng, kiên trì cầm lấy hạt trân châu trong tay nàng, tiến đến vành tai nàng.

Ánh nến chập chờn, tay hắn có chút run rẩy. Chạm vào da thịt mềm mại của nàng, thế nhưng lỗ tai nho nhỏ lại giống như tính cách nghịch ngợm ngang bướng của nàng, nửa ngày mới đeo vào được. Việc đơn giản như vậy, so với thêu hoa còn khó khăn hơn.

Hai viên trân châu yên vị trên vành tai nàng, môi mỏng khẽ vẽ lên một nụ cười. Nàng cố ý lắc lư qua lại, hai viên trân châu rung lên, trong ngực hắn khẽ nảy, ngơ ngác nhìn.

Nàng cười rộ lên kiều diễm tươi đẹp lại tinh nghịch hoạt bát, ánh sáng lưu động trong đôi mắt dính chặt vào người hắn, truy vấn: “Có đẹp không?”

Kế Diêu như đui như mù, ấp úng: “Tự ngươi soi gương đi.”

Thái độ qua loa cho có lệ thế này đương nhiên không làm nàng vừa lòng, nàng ưỡn ngực giậm chân: “Không thích, ngươi nói.”

Hắn tiếp tục miễn cưỡng úp úp mở mở: “A, ta cũng không biết.”

Thực sự là một ngày không dạy dỗ thì khôi phục nguyên dạng a, nàng làm bộ muốn cắn hắn, uy hiếp nói: “Nói hay không?”

Đầu hàng: “Đẹp.”

Không hài lòng: “Chỗ nào đẹp?”

Kế Diêu tiếp tục qua quýt: “Chỗ nào cũng đẹp.”

https://thuviensach.vn

Truy vấn: “Như thế nào là đẹp?”

Cùng đường đuối lý: “Không biết như thế nào là đẹp.”

Phi thường không hài lòng: “Vậy không tính, phải tỉ mỉ mà nói, phải hai mươi chữ trở lên.”

Khó khăn! Yêu cầu cao! Đau đầu! Lần sau tặng quà gì nhất định phải chuẩn bị trước những từ hoa mỹ mới được.

– “A, hoa nhường nguyệt thẹn…” Kế Diêu mới từ trong đầu hiện ra một câu, vừa ra khỏi miệng bỗng nhiên cả kinh: “Trời ơi, Tiểu Chu còn ở Bế Nguyệt lâu.”

Tiểu Từ cũng sửng sốt, suýt nữa quên.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Tiểu Chu rốt cuộc lúc mặt trời lên cao cũng trở về.

Sắc mặt hắn ửng đỏ, khí sắc có vẻ tốt lắm, chỉ là khi thấy Kế Diêu có chút thiếu tự nhiên. Kế Diêu nhìn hắn, muốn nói cái gì lại ngại Tiểu Từ ở bên cạnh, chỉ đành dùng ánh mắt đồng tình trấn an.

Tiểu Từ chột dạ nhìn hắn. Cực muốn biết đêm qua đến cùng xảy ra chuyện gì, kế hoạch chu đáo như thế, Song Chu đại hiệp sao có thể sẩy chân thất thân được chứ?

Tiểu Chu liếc nhìn Tiểu Từ, muốn lén lút cùng Kế Diêu tâm sự. Thế nhưng Tiểu Từ rất sợ hắn nói với Kế Diêu chuyện chiếc khăn tay đêm qua, cho nên một tấc cũng không rời, không để cho hắn có cơ hội ở riêng với Kế Diêu.

Tiểu Chu hết cách, không thể làm gì hơn là làm trò trước mặt Tiểu Từ, từ trong ngực lấy ra một quyển sách, đưa cho Kế Diêu, nói: “Người anh em, ta xin lỗi ngươi! Ngày hôm qua đã ăn thịt trước rồi, đáng thương cho người anh em ngươi vẫn còn ăn chay đây, ta không thể biểu đạt được hết áy náy trong lòng, đặc biệt tặng một cuốn sách cho ngươi nghiên cứu, xin vui lòng nhận cho.” Nói xong, nhanh như chớp phi chạy.

Tiểu Từ chưa kịp phản ứng, đã thấy Kế Diêu biểu tình như bị sét đánh lập tức cất quyển sách vào trong ngực. Tiểu Từ càng thêm tò mò, muốn tới xem. Kế Diêu gắt gao che vạt áo, sắc mặt rất kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ tức giận giậm chân, không cho xem càng muốn xem. Hai người đang giằng co, đột nhiên ở cổng truyền đến một tiếng: “Cô nương, cửa còn chưa đóng.”

Tiểu Từ sửng sốt, ngừng tay nhìn lại, Thư Thư phe phẩy quạt đi lướt qua trước cửa, chỉ thấy một góc áo màu lam lóe lên.

Tiểu Từ đỏ mặt đứng chôn chân tại chỗ, tay cũng buông thõng xuống. Kế Diêu âm thầm thở dài, tay còn giữ chặt trước ngực, Tiểu Chu này không đến hỗ trợ, ngược lại càng thêm phiền!

- “Tiểu Từ, ta có việc muốn đi tìm Vân lão bá, chuyện Tiểu Chu tối qua chúng ta quay về sẽ nói sau.”

Kế Diêu bước nhanh rời đi, không dám ở cùng nàng thêm một khắc, với tính tình của nàng không biết sẽ khui ra manh mối gì. Tiểu Chu a Tiểu Chu, hắn âm thầm cắn răng, chỉ cảm thấy quyển sách trong ngực nóng bỏng như lửa, đang nướng lấy tâm phế hắn.

Tiểu Từ nhìn bóng lưng cao thẳng tuấn dật của hắn, liền chạy một mạch đến phòng Tiểu Chu, chỉ thấy hắn một tay đỡ trán, một tay gõ bàn, không biết đang đi vào cõi thần tiên nào, cặp mắt ngà ngà mông lung nửa nhắm nửa mở.

Tiểu Từ khụ một tiếng. Tiểu Chu giật mình, đứng lên, nhăn nhó nói: “Tiểu Từ cô nương, ta không hoàn thành sứ mệnh còn mất một thân trong sạch. Ta chính là đang kiểm điểm.”

Còn có kiểu kiểm điểm như thế sao? Tiểu Từ liếc mắt nhìn hắn một cái, đóng cửa nhỏ giọng nói: “Trên khăn tay tẩm rất nhiều xuân dược, ngươi có phải hay không không làm theo lời ta?”

- “Ta làm, không khéo chính là nước trà cũng rơi trên người ta, hắn thuận tiện cũng lau giúp ta. Chẳng biết thế nào, ta lại không khống chế

https://thuviensach.vn

được bản thân. Hắn trái lại không có việc gì, đem một mình ta ném vào hang sói."

Tiểu Từ cười hì hì: "Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói."

Tiểu Chu ủy khuất: "May mắn ta sáng sớm tỉnh lại, gặp nàng kia dung mạo cũng xinh đẹp, bằng không, bằng không ta lỗ vốn." Hắn sờ sờ mặt mình, vừa nhìn ly trà chằm chằm, rất oan ức sụt sịt.

Tiểu Từ cố nén cười: "Việc này đừng kể cho Kế Diêu."

Tiểu Từ ngượng nghịu nửa ngày nói: "Thật là vô cùng nhục nhã, ngươi cũng nghìn vạn không được nói cho người khác."

Hai người ký kết hiệp nghị đồng minh, đều an tâm.

Tiểu Từ lầm bầm lầu bầu: "Kỳ quái! Thư Thư lẽ nào bất độc bất xâm?"

Tiểu Chu rất đồng cảm nói: "Chiếc khăn tay đó rõ ràng hắn cũng dùng, không có đạo lý hắn một phản ứng cũng đều không có, ta thì lại phản ứng lớn như vậy."

Tiểu Từ trên mặt nóng lên, đứng dậy rời đi. Ra vẻ giống như cùng một người nam nhân nói những chuyện này, thật sự rất không thích hợp. Tiểu Chu vốn tính tùy tiện, vẫn chưa phát giác, đang muốn đi sâu tìm tòi nghiên cứu huyền diệu trong đó, đã thấy Tiểu từ nghiêm mặt rời đi.

Vân Trường An đang xem một quyển "Binh pháp tôn tử" nhìn thấy Kế Diêu, hắn cười bỏ sách xuống.

Kế Diêu cúi người thi lễ, nói: "Lão bá, ta có chuyện muốn thỉnh giáo."

Vân Trường An vội hỏi: "Không dám, Kế công tử cứ nói thẳng."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lấy ra một cuốn da dê và hộp sắt, đặt trên bàn của Vân Trường An, chậm rãi nói: “Lão bá, chiếc hòm này đã từng được mở ra phải không?”

Vân Trường An sắc mặt đột biến, giật mình không nói.

Kế Diêu biểu tình như thường, chỉ có trong mắt ngưng tụ một tầng khí lạnh, lại nói: “Chiếc hòm này niên đại đã lâu, cũng không còn chắc chắn, mặc dù cần chìa khóa để mở, nhưng dù sao cũng chỉ là hộp sắt, chỉ cần cạy mạnh là có thể mở ra. Ở chỗ này có vài vết xước. Ta lúc ấy còn có chút hoài nghi, mà đêm qua càng thêm chứng thật suy đoán của ta. Ta muốn lão bá cho ta một câu trả lời thành thật, rốt cuộc là ai biết bí mật trong chiếc hộp này?”

Vân Trường An suy sụp một tiếng: “Ngươi tối qua đã tìm được.”

- “Đúng. Ta gặp được vài người. Cho nên muốn đến hỏi một câu.”

Vân Trường An thở dài một tiếng: “Hộp sắt này quả thật đã bị mở ra một lần, ta đã hết lời khuyên nhủ nhưng vô hiệu, kết quả đoạt đi tính mệnh bảy người.”

Kế Diêu mâu quang phát lạnh, lạnh giọng hỏi: “Là Thư Thư?”

Vân Trường An lắc đầu: “Không phải, ta chẳng bao giờ nói chuyện bảo tàng với nó. Là ai mong công tử đừng truy đến cùng, ta đảm bảo hắn sau này sẽ không có tâm tư động đến nữa. Bảy người kia đã triệt để khiến hắn hết hy vọng rồi.”

Kế Diêu trầm giọng nói: “Thư Thư không biết là tốt nhất, ta nghĩ Vân lão bá cũng biết, nếu không phải hậu duệ của Định vương, muốn có bảo tàng chỉ có một con đường chết. Chiếc hộp này cố tình thiết kế sơ sài, cuốn da dê cũng cố tình viết rõ ràng. Thực ra, chẳng qua muốn mê hoặc những người có lòng tham đi vào chỗ chết.”

https://thuviensach.vn

Vân Trường An ngẩn ra, thần sắc thê lương, chậm rãi nói: “Kế công tử, hộp sắt này tuy rằng liên lụy đến tính mạng bảy người, nhưng bảy người này đều là vì lòng tham không đáy. Còn người mở hộp sắt, hắn thật ra chỉ muốn làm một phen đại sự.”

Kế Diêu gật đầu: “Vân lão bá, ta hiểu rõ, thanh giả tự thanh, ta chỉ sợ có người lòng sinh tham niệm, phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.”

Hắn ngầm ám chỉ nhưng Vân Trường An lại không phát giác. Kế Diêu lặng lẽ thở dài, cáo từ đi tìm Tiểu Chu.

Tiểu Chu vẫn còn đang ngẩn ngơ, vẻ mặt như sương mù.

Kế Diêu vỗ bàn, cười nói: “Song Chu đại hiệp, cũng có mộng xuân rồi?”

Tiểu Chu cả kinh, nhảy bật lên: “Ta cũng bởi vì ngươi, bị ép buộc hiến thân.”

Bị cắn ngược lại một cái, được. Kế Diêu chọt chọt hắn, nói: “Hiện tại cho ngươi một cơ hội, lập công chuộc tội cho ta.”

- “Có cái gì phân phó?”

- “Đi những nhà xung quanh tìm một thứ.”

- “Thứ gì vậy?”

Kế Diêu ghé vào tai hắn, dặn dò tỉ mỉ.

Tiểu Chu cau mày, nhe răng, không khống chế được gật đầu, vẻ mặt một bộ kính phục.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu chắp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Hi vọng, ta là lo lắng nhiều.”

Tiểu Chu bước nhanh ra khỏi Ẩn Lư.

Kế Diêu trở về phòng, nhàn nhã tìm bút mực, viết mấy chữ to tướng: Tiền tài như cặn bã.

Tiểu Từ hiếu kỳ: “Đây là ý tứ gì?”

Kế Diêu cầm tờ giấy ở dưới ánh mặt trời quơ quơ, khuôn mặt tuấn lãng cư nhiên cũng dẫn theo một tia bỡn cợt.

- “Nga, đưa cho người khác xem.”

Tiểu Từ khó hiểu.

Kế Diêu ôn nhu nói: “Ngay mai, ta muốn cùng Tiểu Chu vào thành một chuyến, ngươi muốn đi theo hay ở nhà chờ?”

Tiểu Từ vội nói: “Đường nhiên là cùng đi, ngươi đi đâu ta theo đó.”

Nàng rõ ràng là vô tâm trả lời một câu, trong lòng hắn lại cảm thấy ngọt ngào, ánh mắt đưa tình nhìn nàng, thấp giọng nói: “Lời đã nói ra, không được đổi ý.”

Tiểu Từ nhìn ánh mắt hắn kiên định nghiêm túc, đột nhiên phản ứng chính mình trong lúc vô tình hình như vừa nói ra một lời thề. Mặt nàng đỏ lên, xấu hổ mân mê đôi môi anh đào, mỉm cười cúi đầu “Ân” một tiếng.

Tim hắn rung động, muốn làm cái gì rồi lại cảm thấy ban ngày ban mặt không được thích hợp, hắn ho nhẹ một tiếng, quơ quơ tờ giấy, nét mực sớm đã khô.

https://thuviensach.vn

Ban đêm, Kế Diêu thái độ khác thường, cư nhiên chủ động đi tìm Thư Thư đánh cờ.

Tiểu Từ ở bên cạnh nhìn một hồi, cũng không thấy bóng dáng Tiểu Chu, vội hỏi Kế Diêu: “Tiểu Chu đâu rồi?”

Kế Diêu khụ một tiếng, nửa ngày ói ra ba chữ: “Bế Nguyệt lâu.”

Khóe miệng Thư Thư nhếch lên ý cười không dễ nhận ra, quân cờ đen trong tay mạn bất kinh tâm mà hạ xuống.

Kế Diêu cùng hắn đánh cờ chỉ có hai thế cục, một thắng một thua, hai người đích thực là kỳ nghệ tương xứng.

Kế Diêu đứng lên trước ôm quyền nói: “Thư công tử, chúng ta ngày khác tái chiến.”

Thư Thư mở quạt ra phe phẩy, gật đầu: “Được, ngày khác.”

Tiểu Từ theo Kế Diêu trở về phòng. Qua non nửa canh giờ, kim câu trước giường lại đột nhiên lắc lư, có Kế Diêu, Tiểu Từ không còn cảm thấy sợ hãi, đứng ở phía sau Kế Diêu, thì thầm bên tai hắn: “Kế Diêu, ngày hôm qua lúc ngươi không có mặt kim câu kia cũng chuyển động, làm ta sợ chết khiếp.”

Kế Diêu tiến lên, cầm lấy kim câu, nhìn kỹ, trầm tư chốc lát nói: “Nếu ta đoán không lầm, chỉ cần có người vào mật thất, kim câu này sẽ có động tĩnh. Phòng này vốn dĩ là phòng ngủ của lão Hầu gia, người bình thường cũng không vào được, xem ra kim câu này hợp với cơ quan của mật thất.

Ánh mắt Kế Diêu thuận thế đến chiếc giường cổ xưa, cả giường và bức tường đều bất động. Trên giường, chạm khắc tinh tế phức tạp, các loại hoa văn trông rất sống động, không chồng chéo trùng lặp. Hắn thở dài: “Chiếc giường này được chế tác vô cùng phức tạp, đúng là kiểu dáng

https://thuviensach.vn

giường tân hôn của người phương Nam, trên đỉnh có lọng che, bốn phía đều có điêu lan, muốn làm được e rằng phải mất thời gian ba năm."

Ba năm! Tiểu Từ kinh ngạc, vừa khẽ lẩm bẩm :"Giường tân hôn?" Suy nghĩ lập tức bay xa, nhất thời trên mặt đỏ ửng, cảm thấy sa trướng cũng phá lệ kiều diễm.

Kế Diêu kéo Tiểu Từ ngồi xuống ghế, tầm mắt dừng lại ở đồng hồ cát.

Tiểu Từ cười: "Khỏi cần nhìn, Tiểu Chu ngày mai mới có khả năng về."

Kế Diêu mỉm cười, lắc đầu.

Đột nhiên, phía giường kẽo kẹt một tiếng, Tiểu Chu đẩy khối điêu lan trước giường ra, nhảy lên.

Tiểu Từ sửng sốt nhìn hắn, hỏi Kế Diêu: "Hắn không phải đi Bế Nguyệt lâu sao?"

Kế Diêu ngậm cười: "Cố ý nói cho Thư Thư nghe."

Tiểu Chu nói khẽ: "Mau tới giúp."

Kế Diêu đi qua, Tiểu Chu từ phía sau tường kéo ra một cái rương sắt. Kế Diêu vận khí, đem rương sắt nâng lên đặt xuống giường.

Tiểu Từ trợn mắt há mồm nhìn, thấp giọng hỏi: "Đây là bảo tàng?"

Kế Diêu gật đầu: "Không ít hơn mười rương."

Tiểu Từ che miệng, cả kinh nói: "Nhiều như vậy!"

Kế Diêu buồn cười: "Ngươi làm như chưa từng thấy qua tiền."

Tiểu Từ lại nói: "Nhiều như vậy làm sao xử lý?"

https://thuviensach.vn

- “Vận chuyển đến ngân hàng tư nhân trong thành, đổi lấy ngân phiếu.”

- “Sau đó?”

Kế Diêu cười nhẹ: “Sau đó sẽ dùng vào nơi cần dùng.”

Kế Diêu cùng Tiểu Chu hợp sức kéo cái rương xuống dưới giường, Tiểu Từ muốn hỗ trợ, hai tay chạm đến rương sắt vẫn không nhúc nhích tí nào. Kế Diêu cười nói: “Ngươi không có nội lực, làm sao di chuyển được nó?”

Tiểu Chu vỗ vỗ tay, cười hắc hắc: “Người anh em, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Sáng mai bắt đầu làm.”

Kế Diêu gật đầu: “Tốt.”

Ngày hôm sau, Tiểu Chu và Kế Diêu đóng cửa ở trong phòng, Tiểu Từ được phân phó ở trước cửa canh chừng. Tiểu Từ có chút không vui, vì sao mỗi lần đều là nàng canh chừng.

Thư Thư hôm nay rất kỳ quái, rõ ràng cũng đợi ở nhà, vẫn chưa đi sớm về muộn như mọi ngày.

Sau một lúc lâu, cửa mở, Tiểu Chu từ trong phòng đi ra, chuyển rương sắt đến hậu viện đặt trên xe ngựa. Tiểu Từ lặng lẽ hỏi Kế Diêu: “Như thế này, có thể hay không gặp cướp? Lộ liễu quá.”

Kế Diêu nâng trường kiếm trong tay, đón nắng sớm cười cười: “Được, ta muốn xem ai có thể ở trong tay ta và Tiểu Chu lấy đi thứ gì.”

Tiểu Chu liều mạng gật đầu: “Tiểu Từ, ngươi chưa thấy qua bản lãnh của ta, so với Kế Diêu không kém bao nhiêu đâu.”

Tiểu Từ cười gục gặc: “Ta biết, ngươi là Song Chu đại hiệp.”

https://thuviensach.vn

Hai người đều là tuổi trẻ tuấn lãng, một thân hào khí, my vũ cứng cáp, vẻ mặt hào hứng, hiển nhiên đã tính toán kỹ càng.

Ba người vội vàng giục ngựa lên đường. Ẩn Lư cách thành U Châu cũng không xa. Một đường phong thanh khí sảng. Tiểu Chu giá xe ngựa, thong dong hát vang.

Tiểu Từ nghe đến nhăn mặt nhíu mày, Kế Diêu không nhịn được nữa: "Tiểu Chu, ngươi thế này chỉ sợ không dụ được kẻ cướp, còn đưa tới chó sói."

Tiểu Chu chịu đả kích, vội thay đổi hát tình ca.

Kế Diêu hoài nghi những bài tình ca này là từ Bế Nguyệt lâu, triền miên mà trắng trợn. Tiểu Từ nghe đến đỏ mặt tía tai, đầu không ngóc dậy nổi. Trống ngực Kế Diêu cũng đập loạn xạ, vội nói: "Vẫn nên xướng những bài trước thì hơn."

Tiểu Chu cũng rất xuất thần, kiên quyết phải xướng hết. Thật đúng là một người say sưa, hai người lại tiếp tục bị dày vò.

Bất thình lình, trong lùm cỏ hai bên đường lao ra hơn chục người bịt mặt, đao kiếm sắc bén, mũi nhọn đâm thẳng tới, đem xe ngựa vây vào giữa.

Tiểu Chu ghìm dây cương, hai con ngựa hí lên một tiếng dừng bước.

Kế Diêu dường như đã đợi rất lâu, cuối cùng lộ ra nụ cười thoải mái. Trường kiếm trong tay, hắn nhảy xuống xe ngựa, một tay kéo Tiểu Từ, ngăn ở sau người.

Tiểu Chu cũng từ trên xe ngựa nhảy xuống, vũ khí của hắn nguyên lai là song đao! Hắn đảo mắt qua đám người bịt mặt. Một chữ cũng không nói, ánh đao mở đường, một cái lắc mình đã ở giữa đám người, như một đạo sét đánh. song đao linh hoạt vẽ lên xung quanh hắn những vệt sáng, không

https://thuviensach.vn

thấy rõ bóng dáng hắn, chỉ thấy song đao sắc bén đảo lượn liên tục, như ánh chớp mạnh mẽ sáng chói, cả người như diệp lý tàng hoa.

Tiểu Từ nắm chặt bàn tay Kế Diêu. Trường kiếm trên tay Kế Diêu vẽ thành một vòng tròn, nhanh như quỷ mị, thế như thủy triều, không một ai có thể tới gần.

Đối phương thắng ở số lượng, võ công của hai người không phải là đối thủ, vội vàng mở đường máu chạy.

Kỳ quái là, những người đó cũng không đuổi theo, mặc kệ ba người rời đi.

Khinh công của Tiểu Chu không bằng Kế Diêu và Tiểu Từ, chạy được một lúc thì bị rớt lại phía sau, nhưng hắn cũng không lấy đó làm phiền lòng lấy hai tay bắt loa hướng về phía sau cười ha ha một tiếng: “Chư vị vất vả.”

Tiểu Từ vội la lên: “Kế Diêu, xe ngựa đó bỏ sao?”

Nàng cứ tưởng rằng sẽ có một hồi giao tranh ác liệt, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới Tiểu Chu và Kế Diêu lại bỏ hết vàng bạc châu báu trên xe ngựa.

Kế Diêu ôm lấy Tiểu Từ nhảy lên một cây cổ thụ bên đường, ẩn trong bóng cây rậm rạp. Xa xa có thể thấy rõ, những người đó leo lên xe ngựa ôm cái rương xuống, vừa mở rương ra nhìn. Đột nhiên, đám người giải tán ngay lập tức. Thân thủ cực nhanh, vừa nhìn đã biết là được huấn luyện có tổ chức.

Kế Diêu và Tiểu Chu nhìn nhau cười, ba người từ trên cây nhảy xuống, phi thân đến trước xe ngựa. Tiểu Từ đã ngửi thấy một mùi tanh hôi.

Tiểu Chu cười ha ha, nhìn Tiểu Từ nháy mắt một cái.

https://thuviensach.vn

- “Nha, tiền tài như cặn bã a.”

Quả nhiên tờ giấy viết mấy chữ của Kế Diêu bay trên mặt đất, có mấy vết dấu chân, đang bị gió thổi phiêu phiêu.

Tiểu Từ vô cùng kinh ngạc: “Kế Diêu, trong rương này thực sự là rác rưởi hả?”

Kế Diêu nhịn cười thở dài: “Bọn họ cũng thật không dễ dàng, vẫn luôn muốn trở mình.”

Tiểu Chu đem cái rương trống không đặt lên xe ngựa, ba người quay về Ẩn Lư.

Tiểu Từ thế mới biết, Kế Diêu đã an bài trước hết thảy, nếu tiền của không có tổn hại, lại trêu chọc bọn cướp một hồi, rõ ràng là chuyện đáng vui mừng, thế nhưng sắc mặt Kế Diêu lại ngưng trọng, mày kiếm nhíu chặt, lặng lẽ không nói gì.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Công Bằng

Ba người trở lại Ẩn Lư, lại đụng phải Thư Thư chuẩn bị xuất môn.

Hắn một bộ dáng tiêu sái, y phục gọn gàng như mới, vẻ mặt ôn hòa. Nhìn thấy Kế Diêu kinh ngạc nói: “Kế công tử không phải là muốn vào thành sao, nhanh như vậy đã trở lại?”

Kế Diêu mang theo vẻ vân đạm phong khinh tươi cười, nhìn hắn, chỉ nói một chữ: “Phải.”

Thư Thư vén vạt áo phía trước, đối Tiểu Chu cười cười: “Công tử có muốn một cô nương Bế Nguyệt lâu?”

Tiểu Chu đỏ mặt, vội vàng xua tay.

Thư Thư cuối cùng chắp tay, lên xe ngựa hướng về nội thành.

Kế Diêu khoanh tay ngưng mi, nhìn chiếc xe ngựa xa xa, có chút suy nghĩ.

Tiểu Từ thấp giọng hỏi: “Ngươi hoài nghi hắn?”

Kế Diêu mím môi, bất giác nói: “Ba người đều có thể?”

- “Còn có ai nữa?”

- “Vài ngày nữa sẽ nói cho ngươi.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu quay người lại, đối Tiểu Chu cười cười: “Không có việc gì, ngươi nếu muốn đi chơi, cứ tùy tiện thôi.”

Tiểu Chu cứng quai hàm, nghiến răng nói: “Được lắm, ngươi cũng đừng trông mơ giải khát, theo ta cùng đi.”

Khóe miệng Kế Diêu giật giật, vội nói: “Huynh đệ ngươi đừng hiểu lầm. Ta để ngươi tùy tiện dạo chơi, cũng không có ý nghĩ gì khác.”

Tiểu Chu chớp chớp mắt, phản pháo hỏi một câu: “Thật sự không có ý tứ gì khác?”

Kế Diêu cẩn thận gật đầu, trưng ra bộ dáng quân tử quang minh lỗi lạc thẳng thắn vô tư, chỉ có ngón tay đặt ở sau lưng hơi giật giật.

Tiểu Từ ôm cánh tay nhìn hai người đấu võ mồm, hứng thú xem trò.

Ngày thứ hai, xe ngựa vẫn như cũ đường hoàng khởi hành, đi được một lúc, lại gặp phải tình huống giống ngày hôm qua. Tiểu Từ nhìn chiếc rương trên xe ngựa được mở ra, có phần sầu muộn: “Thế này, chúng ta bao giờ mới vận chuyển đến nội thành.”

Kế Diêu không vội không chậm nói: “Chớ vội, sẽ nhanh thôi.”

Tiểu Từ đề nghị đổi lộ tuyến khác. Kế Diêu nhưng hết lần này đến lần khác cứ khư khư như cũ, đúng hạn mỗi ngày sáng sớm tinh mơ xuất hành, gặp phải đám người bịt mặt đột kích lập tức triệt để rút lui, tùy ý bọn họ mở ra những thứ rác rưởi trong hòm.

Hắn không phải là người thích chơi đùa người khác, một lần thì thôi đi, đằng này vẫn đùa giỡn bọn họ như vậy là có ý gì?

Tiểu Từ bắt đầu lo lắng không yên, lo lắng buổi tối đi ngủ có người đánh lén, mỗi đêm đều cẩn cẩn dực dực, nhưng Ẩn Lư vẫn yên ổn như

https://thuviensach.vn

thường.

Trong lòng Tiểu Từ mơ hồ cảm thấy Thư Thư rất đáng nghi. Mặc dù Vân Trường An tỏ rõ chưa từng nói với hắn chuyện bảo tàng, có điều hắn kỳ quái xuất hiện, hành tung cũng thần bí khó lường, một loại khả năng là Vân Trường An cố ý giấu diếm tình hình thực tế, khả năng khác là hắn âm thầm phái người theo dõi, hơn nữa Kế Diêu dụ dỗ trắng trợn như thế, bảo tàng vừa lộ diện thì có người đến, người giật dây tám chín phần là hắn.

Thế nhưng Kế Diêu cố tình không đi làm rõ, nhìn thấy Thư Thư vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

Tiểu Từ thiếu kiên nhẫn, đối với Thư Thư đã không còn hòa nhã. Càng suy xét càng cho rằng Thư Thư đến U Châu nhất định là theo bọn họ mà đến, có dự tính khác.

Ngày thứ ba, hết thảy như cũ.

Những người đó năm lần bảy lượt phải ngửi mùi phân lợn, sớm tức giận không chịu nổi. Vừa thấy Kế Diêu và Tiểu Chu bọn họ liền rút lui, cư nhiên ngay cả rương sắt cũng không cần.

Kế Diêu đứng ở xa xa cười cười, đối Tiểu Chu gật đầu.

Ngày thứ tư, những người bịt mặt rõ ràng có chút sốt ruột, mặc dù có khăn che mặt, cũng thấy rõ sự tức giận cùng phẫn hận hiện lên trong mắt. Động thủ so với mấy ngày trước vô cùng hung ác tàn nhẫn. Đáng tiếc, Tiểu Chu và Kế Diêu không ham chiến, chắn mấy chiêu rồi phi thân rời đi.

Người cầm đầu hạ giọng căm hận kêu lên: “Một ngày bọn chúng không bỏ chạy, thì ngày đó cùng bọn chúng chém giết một hồi, báo thù nhục nhã mấy ngày qua. Rút lui!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cùng Tiểu Chu nấp sau cây đại thụ đắc ý cười sảng khoái. Chờ những người đó đi hết. Kế Diêu trở lại chỗ cũ, Tiểu Chu đánh xe, lúc này cũng không quay về Ẩn Lư, mà là nhắm thẳng hướng nội thành đi.

Tiểu Từ cả kinh nói: “Kế Diêu, hôm nay trong rương là thật?”

Kế Diêu mỉm cười gật đầu.

- “Nguy hiểm thật, lỡ bọn họ mở rương thì phải làm sao?”

Kế Diêu mày kiếm dãn ra, thản nhiên nói: “Ba mươi người cũng không phải là đối thủ của ta và Tiểu Chu. Ta làm như vậy, chỉ muốn đùa giỡn bọn chúng vài ngày, kỳ thực không muốn động đến binh khí, không muốn đả thương đến bọn họ mà thôi.” Ánh mắt hắn hiện lên khí thế ngạo nghễ, sáng quắc làm người ta không thể không liếc nhìn. Tiểu Chu đứng bên cạnh hắn, hai tay chống nạnh, biểu tình phụ họa tán thành.

Tiểu Từ nhìn bọn họ hăng hái bễ nghễ, khí thế vô địch thiên hạ, trong ngực cũng nổi lên một cỗ hào khí.

Xe ngựa thẳng đến ngân hàng tư nhất lớn nhất trong thành U Châu – Dũng Tuyền.

Kế Diêu và Tiểu Chu được chưởng quầy của ngân hàng tư nhân Dũng Tuyền tôn làm thượng khách, coi là tài chủ từ trên trời rơi xuống. Được nghênh đón đến nhã các, chưởng quầy đích thân tương bồi, rót trà phục vụ.

Kế Diêu uống hai ly trà, nhận lấy ngân phiếu, đang muốn rời khỏi.

Rèm cửa nhã các được một chiếc quạt vén lên. Thư Thư mỉm cười bước vào trong phòng, một thân trường sam gợn sóng vi dạng, nét mặt như gió xuân phơi phới. Chưởng quầy vội đứng dậy cung kính nói: “Thiếu chủ cũng tới.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cùng Tiểu Chu đều sửng sốt, cả kinh! Mặc dù hai người từ lâu đã nghi ngờ hắn, nhưng Thư Thư cứ như vậy trắng trợn bất thình lình xuất hiện trước mặt bọn họ, thật đúng là không ngờ!

Kế Diêu bất động thân sắc, chắp tay đứng dậy, đối Thư Thư cười nhẹ: "Thư công tử vẫn nói cùng chúng ta có duyên phận, xem ra duyên phận này quả thật không nhỏ."

Thư Thư gập quạt, gật đầu cười nói: "Nghe bọn hạ nhân nói, trong ngân hàng tư nhân có khách quý, ta thân là thiếu chủ, tự nhiên muốn đích thân qua tiếp đón. Không nghĩ tới cư nhiên là ba vị."

Thiếu chủ? Tiểu Từ hít một ngụm khí lạnh, rõ thật là oan gia ngõ hẹp, nhân sinh có nơi nào là bất tương phùng. Bởi vậy, chuyện bảo tàng chính là rõ ràng phơi bày trước mặt hắn, tưởng che giấu cũng lừa không được, cư nhiên còn đưa đến trước cửa nhà hắn!

Kế Diêu vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh. Hắn híp mắt lại, tinh quang nội liễm, nhàn nhạt nói: "Tiểu Chu, ngươi với Tiểu Từ ở bên ngoài chờ ta, ta có mấy câu muốn nói với Thư công tử."

Tiểu Từ, Tiểu Chu và chưởng quầy theo nhau ra ngoài, cánh cửa kẽo kẹt một tiếng, nhẹ nhàng đóng lại. trong nhã các nhất thời yên tĩnh, Kế Diêu cùng thư Thư mặt đối mặt, im lặng không nói, chỉ có ánh mắt giao nhau. Không khí từ từ ngưng trọng, giống như giương cung bạt kiếm.

Khóe miệng Kế Diêu nhếch lên, tựa tiếu phi tiếu nói: "Thư công tử, ta cũng không muốn quanh co, hôm nay vẫn nên nói thẳng thì hơn."

Thư Thư cũng khẽ cười một tiếng: "Kế công tử muốn nói cái gì?"

- "Những người bịt mặt là do ngươi phái đến, nữ tử Miêu Cương cũng thế. Còn có, lão giả bên cạnh An vương gia cũng là người của ngươi, ta nói đúng không?"

https://thuviensach.vn

Thư Thư cúi đầu cười, thản nhiên nói: “Ta nghe không hiểu Kế công tử nói là ai, chuyện gì? Có chứng cứ cho rằng là ta gây nên?”

- “Được, trước tiên nói về lần Tiểu Từ bị ám sát, rõ ràng là mê tâm, nhưng lão giả bên cạnh An vương gia lại nói là độc tứ hưu. Thứ hai, chỉ có An vương biết rõ ta muốn tới U Châu, mà trên đường liên tiếp bị nàng kia đánh lén, hiển nhiên biết hành tung của chúng ta. Cho nên, ta kết luận nàng ta và lão giả là đồng bọn, sai khiến họ hắn là Thư công tử đây. Tài bảo đặt ở Ẩn Lư bốn ngày, không người đến cướp, chỉ ở trên đường gặp đạo tặc, cái này rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi. Ngươi chính là không muốn kinh động Vân lão bá càng không muốn bị nghi ngờ, cho nên chỉ ra tay dọc đường.”

Thư Thư nhướn mắt: “Kế công tử, ta thừa nhận ngươi suy đoán rất có lý. Ta trước chẳng muốn biện minh, thầm nghĩ nói với công tử một chuyện. Ngân hàng tư nhân Dũng Tuyền chẳng qua là một trong những sản nghiệp của cha ta. Tại mười bảy tỉnh đều có chi nhánh. Ta đi kinh thành hai năm, cũng là để mở ba chi nhánh. Trong thành U Châu nào gạo, dầu, kim loại, lụa tơ tằm, cha ta đều có cửa tiệm. Thư gia mặc dù không dám nói phú giáp thiên hạ, nhưng cũng không đến mức nhòm ngó tài vật của Kế công tử.” Hắn dừng một chút, lại nói: “Hơn nữa, cha ta chỉ có một nhi tử là ta.”

Kế Diêu cười cười: “Nguyên lai Thư công tử gia thế hùng hậu như vậy, thất lễ thất lễ.”

- “Không dám nhận, chỉ là sợ Kế công tử hiểu lầm, bất đắc dĩ đành khoe khoang một chút.”

Kế Diêu mâu quang rét lạnh nhìn thẳng Thư Thư, bình thản nói: “Thư công tử nếu đã coi nhẹ tiền tài, Kế mỗ chỉ muốn biết công tử cùng nữ tử Miêu cương và lão giả kia có quan hệ gì không?”

Thư Thư tự giễu cười: “Thư mỗ nào có khả năng chi phối người thân cận bên cạnh An vương điện hạ, những người đó võ công cao cường, trên

https://thuviensach.vn

giang hồ có mấy đối thủ, luôn luôn tâm cao khí ngạo, hơn nữa An vương cũng trọng đãi có thừa, Thư mỗ thật sự là không dám trèo cao, càng không nói đến sai khiến."

Kế Diêu mím môi, dường như có một tia tiếu ý chợt lóe, khẽ giễu cợt một tiếng.

Thư Thư vội hỏi: "Là do ta trước đây thất lễ với Tiểu Từ, Kế công tử đối với ta hiểu lầm, cũng không sai, Thư mỗ không cách nào giải thích, chỉ mong chúng ta sau này có thể làm bằng hữu."

Kế Diêu cười cười, cũng không nói tiếp, đứng dậy mở cửa.

Tiểu Từ quay đầu nhìn, chỉ thấy Kế Diêu và Thư Thư đều thần thanh khí lãng, sắc mặt bình thản yên tĩnh. Nàng có chút ngạc nhiên, còn tưởng rằng hai người ở trong phòng sẽ có một phen khẩu chiến, không nghĩ tới lại không tiếng động đi ra như thế này, xem ra nam nhân trong lúc giao chiến quả nhiên thâm trầm hơn nhiều.

Kế Diêu quay người lại chắp tay cười: "Thư công tử nếu đã là người u Châu, lại là hào phú, nói vậy chắc chắn cùng thứ sử đại nhân cũng có lui tới, có thể thỉnh Thư công tử đưa đường dẫn kiến không? Ta muốn đến bái kiến Vân đại nhân một chút."

Thư Thư hơi ngẩn ra, liền sảng khoái đáp ứng: "Được."

Tiểu Từ âm thầm huých vào khuỷu tay Kế Diêu, hắn quay đầu cười, hơi hơi gật đầu, giống như muốn làm cho nàng yên tâm. Ngại Thư Thư ở bên, Tiểu Từ cũng không hỏi Kế Diêu vì sao phải đi tìm Vân Dực.

Kế Diêu đứng trước phủ đệ thứ sử đưa cho thị vệ thư giới thiệu của An vương gia, sau một lát, mọi người được mời vào chính sảnh phủ thứ sử.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Vân Dực, Tiểu Từ nhất thời sửng sốt! Nguyên tưởng rằng thử sử thế nào cũng hơn bốn mươi tuổi, không nghĩ tới Vân Dực dĩ nhiên là một người trẻ tuổi tác phong cử chỉ nhẹ nhàng, vừa có sự nho nhã của văn nhân lại có sự uy mãnh của võ tướng, dáng vẻ đường hoàng, khí vũ bất phàm.

Hắn và Thư Thư dường như rất quen thuộc, chào một tiếng rồi chuyển hướng sang Kế Diêu nói: “Nguyên lai là bằng hữu của An vương điện hạ, thất lễ thất lễ.”

Kế Diêu cũng không biết trong thư của An vương gia có đề cập đến mình, nếu không phải để thu xếp ổn thỏa bảo tàng, hắn nhất định không đến đây bái kiến Vân Dực, vì thế hắn tiến lên thi lễ nói: “Không dám nhận. Tại hạ đến bái kiến Vân đại nhân là có việc muốn nhờ.”

Vân Dực vươn tay, vô cùng khách khí nói: “Kế công tử cứ nói thẳng.”

- “U Châu là binh gia trọng địa, Đại Yến vẫn luôn nhìn chằm chằm như hổ đói. Trước mắt, thảo dân có của cải tổ tiên để lại, muốn quyên cho triều đình củng cố tuyến phòng ngự cho U Châu.”

Vân Dực bật dậy, giống như không thể tin được, một đôi mắt phượng sáng rỡ nhìn thẳng Kế Diêu.

Thư Thư dường như cũng kinh ngạc không thôi, ngạc nhiên không nói.

Thanh âm Vân Dực có phần kích động, vội hỏi: “Những lời Kế công tử nói là thật?”

- “Quân tử nhất ngôn, một lời nói ra há có thể thu về. Kế mỗ sớm đã có tâm tư này, thỉnh Vân đại nhân thành toàn.”

https://thuviensach.vn

Vân Dực thở dài một tiếng: “Kế công tử, U Châu thời gian qua mùa màng thất bát, mấy năm gần đây xuân hạ hạn hán, thu về thì gặp thiên tai. Triều đình không những giảm thuế còn muốn cứu trợ thiên tai, ngân khố cũng xuất ra một khoản đáng kể. Nhưng là năm rồi Đại Yến gây chiến, triều đình dường như muốn bỏ mặc, không có ý tứ cố thủ. Đối với Đại Yến, U Châu quả thật là miếng thịt mỡ, một lòng muốn đoạt được, sát nhập với đất của Đại Yến.”

Kế Diêu nói: “Thành U Châu gần biên giới tiện tay cướp đoạt, Đại Yến thấy con mồi ngon trước mắt, quyết không dừng tay. Rất nhanh Đại Yến sẽ quay trở lại, Vân đại nhân phải đề phòng.”

- “Kế công tử nói không sai, theo mật báo, Mộ Dung Hàn đang tập hợp lương thảo cho đại quân, xem ra là muốn ngự giá thân chinh. Đầu tháng ta đã báo cáo lên triều đình, cứu viện sợ rằng cuối tháng mới tới. Không nghĩ đến Kế công tử đại nghĩa như vậy, thật đúng là trời giúp ta, mang tới cho ta một quý nhân. Trong thư của An vương điện hạ cũng khen ngợi Kế công tử rất nhiều, quả nhiên không giả.”

Kế Diêu nhũn nhặn cười cười, nói: “An vương điện hạ quá khen. Thỉnh Vân đại nhân phái người đi theo ta.”

Vân Dực đứng lên cư nhiên khom người, cất cao giọng nói: “Đa tạ Kế công tử hào hiệp.”

Kế Diêu vội vàng đỡ cánh tay hắn, nói: “Không dám không dám, Kế mỗ chẳng qua là mượn hoa hiến phật mà thôi.”

Thư Thư trầm tĩnh ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt âm tình bất định, giống như cực lực che giấu một tia lo âu. Kế Diêu quay đầu đối Thư Thư cười nói: “Thư công tử không ngại đi hỗ trợ cùng tại hạ chứ, bảo tàng vừa vặn ở Ẩn Lư.”

Thư Thư kéo kéo khóe môi, cười có chút gượng ép.

https://thuviensach.vn

Vân Dực cất cao giọng nói: “Chờ ta an bài cho đám thuộc hạ liền xuất phát.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ta Nuôi Ngươi

Ẩn Lư vốn yên tĩnh đột nhiên xuất hiện gần trăm binh lính, Vân Trường An mở cửa trong nháy mắt tựa hồ sững sờ đứng tại chỗ. Kế Diêu đối Tiểu Chu gật đầu, Tiểu Chu ngay lập tức đi Lạc Tuyết tuyền.

Kế Diêu đỡ cánh tay Vân Trường An, cẩn thận nói: “Vân lão bá, ta có chuyện quan trọng muốn cùng lão bá thương nghị.”

Ánh mắt Vân Trường An dán chặt trên người Vân Dực, cực gian nan thu hồi, hốt hoảng nói một tiếng “Hảo”, thanh âm có chút khàn, tựa hồ cổ họng có vật gì chặn lại.

Kế Diêu quay đầu nói với Vân Dực: “Vân đại nhân, thỉnh chờ ở đại sảnh.”

Vẻ mặt Vân Trường An không yên, chòm râu bạc khẽ nhúc nhích, đóng cửa lại vội hỏi: “Kế công tử, vì sao đột nhiên dẫn những người này đến?”

Kế Diêu nghiêm mặt nói: “Vân lão bá, ta biết lão bá một lòng muốn phục quốc, thế nhưng công bằng mà nói, vương triều nhà họ Triển lập căn đã trăm năm, thiên hạ thái bình, ngoại trừ Đại Yến xâm lược, nền móng cũng không dao động, lòng dân ổn định. Vân thị muốn phục quốc thực sự rất khó khăn? Truyền ra ngoài còn là tội mưu phản! Hơn nữa, hậu duệ của Định vương chính là dượng của ta, người đã mất nhiều năm, cũng không có lưu lại nam đinh.”

https://thuviensach.vn

Thanh âm của Kế Diêu trầm ổn bình tĩnh, nghe vào trong tai Vân Trường An cứ như sấm sét giữa trời quang. Không có nam đinh! Hắn sửng sốt nhìn Kế Diêu, nửa buổi mới nói: "Ý của ngươi là? Nhất mạch của Định vương đã bị chặt đứt?"

Kế Diêu gật đầu, lại nói: "Người khi còn sống đã lấy hết bảy cái bảo tàng, rồi phân phát hết vào trong dân gian. Chỉ có U Châu là nơi cuối cùng không kịp xử lý, giao cho ta an bài. Trước mắt Đại Yến đối với U Châu nhìn chằm chằm, ngoại ưu trọng loạn như thế, làm sao dám nói đến việc phục quốc? Ta nghĩ đem bảo tàng quyên cho quan phủ dùng cho việc phòng thủ, coi như là tổ tiên Vân thị làm việc thiện cho trăm họ."

Vân Trường An râu dài run rẩy, môi mấp máy nói: "Ngươi nói cái gì? Tất cả các bảo tàng đều đã lấy ra từ lâu?"

Kế Diêu gật đầu.

Vân Trường An thất vọng ngồi trên ghế, sắc mặt đen như than. Nhất mạch của Định vương bị chặt đứt, đã không còn người có thể danh chính ngôn thuận phục quốc. mong muốn hàng thập niên cứ như vậy hóa thành hư ảo sao?

Kế Diêu chậm rãi nói: "Vân lão bá, Vân đại nhân một lòng vì dân vì nước, cho dù trước đây cùng Vân lão bá từng có hiểu lầm, hôm nay thừa dịp có cơ hội tốt, hy vọng phụ tử hai người có thể hòa hảo, tẫn thích tiền ngại. Bảo tàng này giao cho hắn cũng là có chỗ dùng, hợp tình hợp lý, mong rằng Vân lão bá buông bỏ chuyện cũ, cũng đem việc phục quốc đặt xuống, nhân sinh khổ đoản, Vân lão bá coi giữ cả đời, cuối cùng có thể nghỉ ngơi, hưởng thụ cuộc sống sum vầy với con cháu rồi."

Vân Trường An đột nhiên chấn động, ngón tay nắm lấy thành ghế run lẩy bẩy. Hắn cả kinh nói: "Ngươi, ngươi làm sao biết?"

https://thuviensach.vn

Kế Diêu dừng một chút, thấp giọng nói: “Từ ngày tìm thấy bảo tàng, ta liền nghĩ cách sử dụng nó. Nhưng lại lo lắng về nhân phẩm của thứ sử U Châu. Trước khi đi, cố ý dặn dò Tiểu Chu đến Kinh thành hỏi thăm Nhất phiến môn về hắn. Không nghĩ tới, trong lúc vô ý biết được thân thế của hắn. Vân lão bá yên tâm, việc này chỉ ta biết, lão bá không muốn công khai, Kế mỗ đảm bảo sẽ giữ bí mật này cả đời.”

Vân Trường An thở dài: “Cũng không phải là ta không muốn công khai, là mẫu thân nó hận ta. Chuyện đã qua nhiều năm, nàng vẫn không muốn gặp ta. Ta đem chuyện bảo tàng nói cho Vân Dực, vốn định sau khi ta chết đi, nó có thể thay ta vì Vân thị thủ hộ bí mật này, không ngờ nó lại phái người đi Lạc Tuyết tuyền! Tuy rằng nó tìm bảo tàng cũng không phải để cho vào túi mình, làm của riêng, nhưng cuối cùng đối mặt với ước nguyện của người cha đã mất, ta và nó từ đó đoạn tuyệt quan hệ, bất tương vãng lai. Lão phu dùng cả đời để thủ giữ bí mật này, tất cả vì nó làm trọng, kết quả là, hết thảy hóa thành hư ảo, thật sự quá buồn cười.” Hắn thì thào, tựa như cây dây leo bỗng nhiên không được chống đỡ, hẽo rũ rồi lụn bại.

Kế Diêu khuyên nhủ: “Vân lão bá chớ bi quan như thế, bảo tàng này đã chôn sâu dưới đất bao nhiêu năm, bây giờ có thể thấy được ánh mắt trời, so với dùng cho việc binh đao, chẳng phải giúp cho bá tánh sẽ có công đức hơn sao? Vân lão bá cũng có thể hóa giải hiểu lầm với Vân đại nhân, phụ tử đoàn tụ, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?”

Vân Trường An buồn bã bật cười, ánh mắt tan rã.

Kế Diêu biết hắn trong lúc nhất thời khó có thể chấp nhận, nhẹ nhàng đóng cửa đi vào trong chính sảnh.

Thư Thư đang cùng Vân Dực thấp giọng thì thầm. Nhìn thấy Kế Diêu, Thư Thư vội hỏi: “Ông ngoại ta có tốt không?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu ý vị thâm trường cười: “Thư công tử vì sao nghĩ Vân lão bá không tốt?”

Thư Thư sửng sốt, biết được mình trong lúc vô ý bị Kế Diêu bắt thóp. Hắn đơn giản cười ha ha, đối Vân Dực nói: “Vân đại nhân, ta đi xem ông ngoại.”

Vân Dực im lặng, thần sắc hình như có chút không đành lòng.

Sau nửa canh giờ, Tiểu Chu từ trong mật thất đi ra. Vân Dực phân phó binh lính đến vận chuyển những rương sắt lên xe ngựa, chừng mấy chục rương tài bảo. Vân Dực nheo mắt nhìn một lát, im lặng thở dài một tiếng, đối Tiểu Chu nói: “Phiền công tử có thể mang những hài cốt trong mật thất ra được không?”

Tiểu Từ ngón tay có chút run rẩy, Kế Diêu giống cảm ứng được sự sợ hãi của nàng, nắm tay nàng kéo sang phòng bên cạnh.

Đóng cửa lại, tựa hồ đem hết thảy ngăn cách bên ngoài, chuyện tiền triều, ân oán giang hồ, lòng người khó lường cũng không liên quan đến bọn họ. Bọn họ chỉ giống như khách qua đường trong lúc vô tình xâm nhập vào, nhấc tay àn bài thỏa đáng rồi lặng yên rời khỏi.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của hai người.

Tiểu Từ ổn định tâm tình, rốt cục vẫn tò mò, hỏi: “Vân đại nhân làm sao biết trong mật thất có người chết?”

Kế Diêu vuốt ve lòng bàn tay nàng, nói: “Bởi vì đó là người hắn phái đi, hắn đương nhiên biết rõ.”

Tiểu Từ mở to hai mắt nhìn: “Ngươi là nói, hắn đã sớm biết chuyện bảo tàng?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lạnh nhạt nói: “Hắn là con của Vân Trường An.”

- “Ngươi nói cái gì?” Tiểu Từ suýt nữa nhảy dựng lên, thanh âm bỗng đề cao, sau ý thức được không thích hợp, khẩn trương bưng kín miệng.

- “Mẫu thân của hắn nguyên là nha hoàn bên cạnh mẫu thân Thư Thư, Vân Trường An không có con trai, một lòng muốn nhận Thư Thư làm con thừa tự, thế nhưng phụ thân Thư Thư lật lọng, Vân Trường An sau khi uống rượu đến náo loạn trong phủ hắn, cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ. Mẫu thân Thư Thư lo lắng, để nha hoàn của mình đưa hắn về Ẩn Lư, hắn trong lúc say rượu làm ra chuyện thất đức. Nàng kia tâm tính cao ngạo, chính mình sống ở một căn nhà nhỏ trong thành, nuôi nấng Vân Dực, cự tuyệt qua lại cùng hắn.”

- “Về sau thì sao?”

- “Vân Trường An nhắc đến chuyện bảo tàng với Vân Dực, là muốn sau khi mình chết, Vân Dực có thể thủ trứ nguyện vọng của tổ tiên. Không ngờ Vân Dực căn bản khinh thường việc phục quốc, lập tức trộm lấy hộp sắt, muốn lấy cuốn da dê để tìm bảo tàng. Tình phụ tử từ đó cắt đứt. Bất quá hắn không có con dấu, uổng phí mấy mạng người, không thể làm gì khác hơn là phải dừng tay. Lại nói tiếp, Vân lão bá cũng thực đáng thương, cả một đời sống không thoải mái, không được con trai con gái quan tâm chăm sóc.”

Tiểu Từ chợt bừng tỉnh nói: “Thì ra là thế, chẳng trách Vân đại nhân vừa nghe ngươi nhắc tới bảo tàng, cũng không hỏi nhiều, đã theo ngươi tới rồi.”

- “Ta nghĩ hắn hẳn biết rõ ta tới Ẩn Lư, cho nên đối với việc ta lấy được bảo tàng cũng không bất ngờ, ngoài ý muốn chẳng qua là ta đồng ý quyên cho triều đình.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ mặt mày linh động, cười nói: “Vậy ngươi vì sao không trực tiếp dẫn hắn tới lấy bảo tàng, còn dùng rác rưởi đùa giỡn những người kia mấy ngày?”

Kế Diêu đôi mắt trong suốt hiện lên ý cười, hiếm khi người đứng đắn như hắn cũng có mấy phần đùa giỡn, trong lòng Tiểu Từ vừa cảm thấy áy náy, vẻ mặt hắn như vậy, khó gặp mà đặc biệt rung động lòng người.

Hắn nhếch miệng cười, giọng điệu chế nhạo: “Ta chỉ muốn đùa Thư Thư, muốn cho hắn biết, ta từ lâu đã biết là hắn.”

Tiểu Từ bật cười: “Hắn chết cũng không thừa nhận, có ích gì?”

Kế Diêu thu lại nụ cười, thấp giọng nói: “Tuy nói Vân Dực là cậu hắn, nhưng suy cho cùng hắn vẫn là có dự định khác, còn có vì Vân Dực tìm bảo tàng hay không, cái này cũng khó nói. Hắn thời gian qua mưu tính kín đáo, ta là muốn thử thăm dò một chút.”

Tiểu Từ nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy hắn là vì Vân Dực sao?”

Kế Diêu thở dài một hơi, một tay bưng trà, cười nói: “Hắn vì cái gì hiện tại cũng không quan trọng. Ta làm trò trước mặt hắn rồi đem bảo tàng tặng cho Vân Dực, bảo tàng giờ là của triều đình, hắn còn muốn đánh chủ kiến nào cũng không có khả năng. Ta từng nói Tiểu Chu mua tin tức về Vân Dực. Ta đối với hắn rất yên tâm. Hắn tuổi còn trẻ mà đã làm được chức thứ sử, nếu không có tài, chỉ dựa vào sự tiến cử của An vương cũng không có khả năng leo lên được vị trí cao như thế.”

Tiểu Từ đối với cách làm của Thư Thư vẫn không giải thích được, ngạc nhiên nói: “Thư Thư nếu là phú giáp thiên hạ, vì cái gì vẫn có hứng thú với bảo tàng như thế, từ Kinh thành đến U Châu luôn quẩn quanh chúng ta, chẳng lẽ càng giàu càng tham?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu lắc đầu: “Lấy tài lực và cách làm ôn hòa của hắn, cũng không giống kiểu người tham tài. Có lẽ hắn muốn cái gì đó bên trong bảo tàng, chỉ là chúng ta không biết thôi. Cũng có thể hắn đơn thuần muốn giúp Vân Dực. Bất luận như thế nào, đã cùng chúng ta không quan hệ.”

Tiểu Từ gật đầu, cảm thấy sự tình đến hôm nay, giống như trọng trách được dỡ xuống, đầu vai bỗng nhiên nhẹ nhàng, suy nghĩ mấy ngày, lo lắng mấy ngày rốt cuộc có thể yên tâm, bảo tàng an toàn lấy ra lại thu xếp thỏa đáng, cái loại vui mừng thoải mãi giống như sắc xuân ngoài cửa sổ, dễ dàng nhiễm vào trong lòng.

Nàng thấy Kế Diêu nhẹ nhấp một ngụm nước trà nhàn nhã thả lỏng, trong lòng thoáng ngượng ngùng, chờ mong hỏi: “Kế Diêu, chuyện ở đây đã xong xuôi. Tiếp theo chúng ta làm gì?”

Kế Diêu đặt ly trà xuống, yên lặng nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc mà nhu tình, tựa hồ muốn nói cái gì rồi lại chần chừ. Nàng chờ có chút không kiên nhẫn, đang muốn hỏi lại.

Kế Diêu bật cười, từ trong ngực móc ra vài tấm ngân phiếu đưa cho nàng, nói: “Tiêu tiền đi.”

Tiểu Từ nhìn ngân phiếu, cả kinh nói: “Tiêu tiền? Đây không phải là ngân phiếu đổi ở ngân hàng Dũng Tuyền sao?”

- “Di nương dặn dò, một phần để lại cho ngươi, cho ngươi xài trong vòng nửa năm, tùy ý thích.”

Tiểu Từ ngây ngẩn nhìn ngân phiếu, lại giương mắt nhìn Kế Diêu: “Sư phụ có ý gì?”

Kế Diêu lắc đầu: “Ta cũng không biết, ta chỉ làm theo thôi.”

https://thuviensach.vn

- “Ta, ta cái gì cũng không thiếu, cũng không biết làm thế nào tiêu bạc, nhiều như vậy, ta sợ cả đời cũng xài không hết. Sư phụ vì sao làm như vậy?”

Kế Diêu muốn nói, kỳ thật bảo tàng đều là của ngươi, ngươi cầm ngân phiếu này cũng không quá phận, xem như là một phần tâm ý của phụ mẫu. Nhưng trong di thư của di nương không muốn hắn tiết lộ thân thế cho nàng, chính là muốn nàng lấy thân phận bình thường sống những ngày tháng yên bình đẹp đẽ. Cho nên, hắn cũng chỉ có thể ẩn nhẫn không nói. Hắn biết cứ như thế này sẽ tốt hơn, nếu nói cho nàng Tiêu Dung là mẫu thân của nàng hơn nữa người đã rời khỏi nhân thế, loại đả kích thống khổ này chỉ sợ nàng không chịu đựng nổi. Tương lai còn dài, biết đâu có một ngày, năm tháng từ từ trôi qua có thể khiến nàng càng thêm kiên cường trưởng thành hơn, hắn có lẽ sẽ nói cho nàng chân tướng.

Hắn đưa ngân phiếu ra trước mặt nàng, ôn nhu nói: “Ngươi cứ cầm đi.”

Tiểu Từ đột nhiên cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Ngươi cầm đi, của ta cũng là của ngươi.”

Kế Diêu trong lòng xao động, nửa ngày nói không nên lời. Chỉ là đem tay nàng chậm rãi áp vào ngực gắt gao siết chặt, làm như đồ sứ trân bảo, chỉ sợ không cẩn thận vỡ vụn.

Hắn đem ngân phiếu đặt vào trong tay nàng, khép chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng lại, thấp giọng nói: “Nha đầu ngốc, của ta chẳng lẽ không phải của ngươi.”

Tiểu Từ phì cười, ở trước ngực hắn mơ hồ cảm thấy hơi thở ấm áp ngưa ngứa phun lên mặt nàng.

- “Vậy, coi như ta nuôi ngươi.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đuôi lông mày khẽ động, dở khóc dở cười, lời này, một cô nương nói ra có vẻ như rất không thích hợp.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Uyên Ương Hí Thủy

Vân Dực ở lại trong phòng Vân Trường An một lúc rồi mang binh rời đi.

Lại qua hồi lâu, Thư Thư từ trong phòng Vân Trường An đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đối Kế Diêu và Tiểu Từ ở bên ngoài nói: "Ông ngoại nhất thời cảm thấy khó khăn, cần yên tĩnh một chút."

Kế Diêu gật đầu.

Thư Thư kéo khóe môi, cười yếu ớt nói: "Kế công tử, ta muốn cùng công tử đánh cờ một lần nữa."

Kế Diêu quay đầu cười: "Được."

Cửa sổ hé ra một góc thư án làm bằng gỗ tử đàn, huyền sắc trầm theo năm tháng. Quân cờ trắng đen tiến lui lên xuống, nhất thời khó phân thắng bại.

Thư Thư cầm một quân, chậm chạp không đặt xuống, giương mắt nhìn thoáng qua Kế Diêu nói: "Kế công tử suy nghĩ nhanh nhẹn."

Kế Diêu ở trên bàn cờ chưa từng ngẩng đầu, nhìn quân trắng, thản nhiên nói: "Kế công tử chỉ cái gì?"

Thư Thư hạ xuống một nước, than thở: "Nói thật đi. Những người đó đích thật là do ta phái đến, cũng không phải ham muốn bảo tàng, chẳng qua là muốn tìm con dấu Vân thị lấy bảo tàng hiến cho thứ sử đại nhân, dụng ý

https://thuviensach.vn

cùng Kế công tử giống nhau. Thư gia vốn không hề để những thứ ấy vào mắt."

Tiểu Từ mặc dù dự đoán được là hắn, giờ phút này đối với sự thẳng thắn của hắn vẫn có chút kinh ngạc, sau đó liền liếc hắn một cái không vừa lòng. Thư Thư vẫn không nhìn nàng nhưng dường như cảm ứng được ánh mắt của nàng, quay mặt đối nàng cười thật sâu: "Cô nương đừng tức giận, ta một hồi sẽ bồi tội với ngươi."

Kế Diêu quân cờ trong tay ngừng giữ không trung: "Khó có được Thư công tử chịu nói ra sự thật, thực khiến cho Kế mỗ ngoài ý muốn."

- "Vân đại nhân là cậu của ta." Thư Thư dứt khoát không đánh tiếp, nghiêm mặt nói ra.

- "Ta biết." Kế Diêu ung dung tùy ý đáp một câu.

Thư Thư vẻ mặt cả kinh, hỏi vặn lại: "Sao ngươi biết?"

- "Là, trong lúc vô ý biết, cho nên bảo tàng đặt ở trong tay hắn, cũng hợp lý."

Thư Thư thở dài một tiếng: "Sớm biết ngươi có tâm tư ấy, ta hà tất phí một vòng suy tính còn đắc tội với các ngươi. Nói thật, ta đối với Kế công tử và Tiểu Từ cô nương rất quý mến, cũng không có lòng làm hại. Vài lần ám sát cũng bất quá vì muốn hỏi ra chỗ cất giấu con dấu Vân thị. Hy vọng việc này nói ra, chúng ta có thể bắt đầu từ đầu, làm bằng hữu." Ánh mắt hắn đảo qua, rồi dừng lại trên khuôn mặt tuấn dật lạnh nhạt của Kế Diêu, nét mặt trấn tĩnh tự nhiên.

Kế Diêu cũng nghiêm mặt nói: "Thư công tử nếu lòng dạ thẳng thắn vô tư, vì Vân đại nhân làm việc, ta tự nhiên không nhắc chuyện cũ."

https://thuviensach.vn

- “Kế công tử rộng lượng.” Thư Thư đứng dậy đến bên cạnh cửa sổ, gió thổi tung ống tay áo.

Hắn quay người lại nói: “Ta làm việc có chút kịch liệt, chẳng qua đại trượng phu hành sự, lấy đại cục làm trọng, vì lợi ích trước tiên. Có một số việc sợ nhất là kéo dài phức tạp, dùng chút biện pháp tuy rằng không quang minh lỗi lạc, nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, làm ít công to.”

Kế Diêu chậm rãi đứng lên, nói: “Mỗi người tự có cách làm của riêng mình, Thư công tử nếu đã thẳng thắn thành khẩn. Ta hy vọng có thể giúp Vân đại nhân một tay, đem bảo tàng dùng hợp lý. Chuyện trước kia, ta cũng không muốn nhắc lại.”

Thư Thư sảng khoái cười vài tiếng, nói: “Kế công tử quả nhiên thiếu niên anh kiệt, khoan dung phúc hậu.” Dứt lời, hắn xoay người về phía Tiểu Từ cẩn thận thi lễ: “Tiểu Từ cô nương, qua lại nhiều hiểu được lỗi lầm, thỉnh bỏ qua cho.”

Tiểu Từ có thói quen xem hắn là nhân vật thâm trầm khó đối phó, vừa thấy hắn nhũn nhặn nhận lỗi, thật sự có chút không thích ứng. Ngượng ngùng không biết nói cái gì cho phải. Nhìn Kế Diêu cầu cứu.

Kế Diêu ở phía sau Thư Thư cười cười, nhưng cũng không nói lời nào.

- “Thư mỗ cùng cô nương trên nóc nhà uống rượu, lại thay cô nương pha trà, còn mang theo Tiểu Chu vào thành dạo chơi. Chẳng lẽ cô nương còn chưa nguôi giận sao?” Thư Thư ý vị thâm trường nhếch môi, đôi mắt phượng tinh quang rạng rỡ, tựa tiếu phi tiếu.

Tiểu Từ sắc mặt đỏ lên, ám hại ba lần, nhìn vẻ mặt hắn đúng là đã biết rồi. Nhớ tới chính mình chỉnh hắn vài lần, tuy rằng không có lần nào thành công, nhưng sự tức giận cũng tiêu tan được tám chín phần, tái kiến hắn khó có được thành ý bộ dáng nghiêm trang xin lỗi, thế này coi như hết, từ biệt U Châu, cũng không biết năm tháng nào có thể gặp lại, làm bằng hữu vừa

https://thuviensach.vn

nói bất quá chỉ là muốn giảng hòa, còn có thể là thật sao? Từ nay trời cao nước xa, hóa giải khúc mắc cũng tốt.

- "Được rồi, sau này ngươi đừng tính toán với chúng ta nữa là được." Tiểu Từ thấp giọng nói một câu, kéo Kế Diêu ra ngoài.

- "Kế công tử, Vân đại nhân buổi tối muốn thiết yến ở trong thành, thỉnh ba vị cùng đi." Thư Thư ngăn Tiểu Từ, dáng vẻ tươi cười.

Kế Diêu gật đầu: "Được. Ta đi nói với Tiểu Chu."

Buổi tối, Thư Thư mang theo ba người vào thành U Châu. Tiểu Từ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đêm ở U Châu, mặc dù không bằng kinh đô phồn hoa sầm uất, nhưng cũng có chút phong thổ nhân tình.

Tiệc tối thiết ở phủ thứ sử, cực kỳ thịnh soạn. Dụng ý của Vân Dực tự nhiên là tỏ vẻ cảm tạ. Kế Diêu chẳng qua chỉ khiêm tốn nhún nhường, ngược lại với Thư Thư và Tiểu Chu rất hợp ý, đĩnh đạc mà nói, thay nhau trêu chọc, khiến bầu không khí bữa tiệc thoải mái hơn.

Vân Dực nâng chén nói: "Ta đã đem việc của Kế công tử báo cáo lên triều đình, phỏng chừng rất nhanh sẽ có khen thưởng. An vương nhắc đến Kế công tử kiếm pháp siêu quần, trước mắt U Châu rất cần người, nếu Kế công tử nguyện ý, có thể ở trong quân đảm nhiệm chức vị tham tướng."

Kế Diêu vội nói: "Vân đại nhân, tranh đấu trên giang hồ há có thể so sánh với hành quân tác chiến. Ta chưa bao giờ đọc qua binh thư, không dám đảm đương chức vị này."

- "Kế công tử quá khiêm nhường."

Kế Diêu mỉm cười nói: "Quả thực là như thế. Cho dù có cống hiến trong quân, ta bất quá cũng chỉ hữu dũng vô mưu mà thôi. Huống hồ chỉ

https://thuviensach.vn

sức lực của một người làm sao chống lại thiên quân vạn mã, mưu lược mới là trọng yếu. Ta xem Thư công tử so với ta thích hợp hơn."

Thư Thư đang cùng Tiểu Chu nói giỡn, nghe được lời này vẻ mặt thoáng cứng đờ.

Vân Dực liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nói: "Kế công tử hảo nhãn lực, Thư Thư đích xác là có dũng có mưu, là cánh tay đắc lực của ta."

Kế Diêu đối Thư Thư mỉm cười nâng chén, Thư Thư uống một hơi cạn sạch, nói: "Kế công tử cũng xem ta như thế, thực sự là sợ hãi."

Vân Dực cười nói: "Thư Thư một lòng trợ giúp ta, cách làm có thể có điều đắc tội, ta ở chỗ này nhận lỗi, mong rằng Kế công tử không tính toán."

- "Thư công tử đã cùng ta hóa giải hiểu lầm." Kế Diêu lại nói: "Nghe nói Đại Yến có một cái nỏ quý, ngay cả An vương điện hạ cũng cử người đi thăm dò, hy vọng có thể nghiên cứu chế tạo ra cung tiễn có sức mạnh cường đại."

Ánh mắt Vân Dực hiện lên vẻ buồn rầu: "Xác thực như thế. Đại Yến thiện cưỡi ngựa bắn cung, có thêm nỏ quý, càng như hổ thêm cánh."

Kế Diêu nói: "Nỏ kiếm cường thịnh trở lại, quan trọng là tầm bắn. Vân đại nhân không ngại đào một kênh đào ngăn giữa U Châu và đất Đại Yến, trong lúc nhất thời có thể ngăn cản được thiết kỵ của Đại Yến. Bọn họ trước sau muốn tốc chiến tốc thắng, không luyện tập chiến đấu dưới nước. Lúc đó kênh đào sẽ trở thành bức tường che chắn, ngăn trở tốc độ của bọn họ, bất luận đi đường vòng hay qua sông, đều cần không ít thời gian. Quân ta ở bờ bên kia cũng có thể đợi quân địch mỏi mệt rồi tấn công, chiếm lấy tiên cơ."

- "Chủ ý này ta đã sớm báo cáo với triều đình, thế nhưng năm nay quốc khố eo hẹp, mở kênh đào cũng tốn thời gian tốn bạc, chỉ có thể tạm

https://thuviensach.vn

hoãn.”

Kế Diêu mày kiếm nhíu chặt, thấp giọng nói: “Thì ra là thế.”

Vân Dực mỉm cười gật đầu: “Biện pháp của Kế công tử cùng ta không mưu mà hợp. Bất quá, ngay sau đó ta đã chuyển sang lo lắng đến vấn đề vũ khí và phòng thủ.”

Trong đầu Kế Diêu hiện lên một người, nhưng lặng lẽ không nói gì. Đường môn không chịu cống hiến cho triều đình, giang hồ đều biết.

Vân Dực hứng thú nhìn Kế Diêu, hắn hiếm khi gặp được cao thủ võ lâm, hận không thể ngay lập tức thu vào trong quân, thế nhưng Kế Diêu quá mức khiêm tốn, lại làm như đối với công danh đạm bạc vô tình. Hắn có phần tiếc nuối nói: “Kiếm pháp của Kế công tử tinh diệu, có thể tạm lưu mấy ngày chỉ điểm cho tướng lĩnh của ta được không?”

Kế Diêu thấy vẻ mặt hắn chờ đợi, bức thiết chân thành, lại vô pháp chối từ, liền sảng khoái đáp ứng: “Ta tháng sau có chuyện quan trọng cần về nhà, chỉ có thể giúp đại nhân trong vòng một tháng.”

Vân Dực thở phào một hơi, than thở: “Kế công tử quả nhiên hào sảng, tới, ta kính ngươi một chén.”

Sau khi ăn xong, Tiểu Từ đang muốn trở về Ẩn Lư, Vân Dực lại nói: “Gia mẫu muốn gặp nhị vị.”

Tiểu Từ thoáng sửng sốt, sau đó vui vẻ nói: “Được, ta cũng muốn tiếp kiến lão phu nhân.”

Kế Diêu không biết nụ cười của Tiểu Từ từ đâu mà đến, liền theo Vân Dực đến phật đường hậu viện.

https://thuviensach.vn

- “Mẫu thân, nhị vị này là khách quý từ kinh thành đến.”. Vân Dực đối phụ nhân trong phật đường cung kính hành lễ.

Kế Diêu và Tiểu Từ cũng theo thi lễ.

Phụ nhân kia tay cầm phật châu, xoay người lại.

Tiểu Từ vừa nhìn, nguyên lai nàng bất quá chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng dung nhan có chút tái nhợt tiều tụy. Hình như có khí xấu ngưng kết ở ấn đường, mặc dù mặt mày thanh tú nhưng lại có cảm giác già cỗi.

- “Dực nhi, con ra ngoài trước. Ta muốn cùng bọn họ nói mấy câu.”

- “Ngươi chính là Kế công tử?”

- “Vâng, lão phu nhân mạnh khỏe.”

- “Ta nghe chuyện từ Dực nhi, trong lòng cũng rất cảm kích. Cho nên muốn gặp mặt tạ ơn. Còn có một việc nữa là muốn nhờ nhị vị trấn an khuyên giải hắn. Chắc hắn chuyện này đều là niềm vui của mọi người, cũng chỉ một mình hắn đau buồn thất vọng. Kỳ thực, Kế công tử đã sắp xếp rất thỏa đáng, cái ý niệm trong đầu tổ tiên Vân gia bất quá chỉ là người si nói mộng thôi, một trăm năm trôi qua nói dễ hơn làm, chỉ đưa tới Vân gia họa sát thân. Cứ như vậy chặt đứt ý niệm trong đầu hắn là tốt nhất. Lão thân vô cùng biết ơn, từ nay, Vân Dực nhà ta coi như cởi bỏ được trách nhiệm. Ta cũng an tâm.”

Tiểu Từ nhận ra “hắn” ở đây hắn là Vân Trường An. Không phải nói, nàng đối với hắn tâm sinh oán hận, không muốn lui tới sao? Nghe giọng điệu của nàng bây giờ, rõ ràng cũng có ý tứ quan tâm. Chẳng lẽ nàng không cùng hắn lưu tới, chỉ là muốn bảo hộ Vân Dực không bị chuyện phục quốc làm liên lụy?

Ra khỏi phủ thứ sử, đoàn người lên xe ngựa về Ẩn Lư.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tiểu Từ nhiều lần hồi tưởng lại lời nói cùng vẻ mặt của mẫu thân Vân Dực, một chủ ý đột nhiên hiện lên trong đầu nàng. Nàng nhịn nửa buổi rốt cuộc không chịu được, trực tiếp hỏi Thư Thư: “Thư Thư, không thể nhờ mẫu thân Vân đại nhân đến an ủi ngoại công ngươi chút sao? Hắn cả ngày đóng cửa không ra, đến ăn uống cũng không màng, làm trong lòng chúng ta rất áy náy.”

Thư Thư sửng sốt một lát, cười nói: “Chủ ý này không tệ, chỉ có điều không thực hiện được. Mẫu thân Vân đại nhân tính tình cương liệt, nguyên là nha hoàn của mẫu thân ta, vẫn luôn đối với mẫu thân ta cung kính, xem như ân nhân. Sai lầm năm đó, nàng vô pháp tiếp nhận, ngay cả mẫu thân ta cũng không qua lại, một lòng hướng phật, không gặp người ngoài.”

Tiểu Từ thất vọng nga một tiếng.

Thư Thư vén mành xe ngựa, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, buồn bã nói: “Người khác khuyên, không bằng chính mình nghĩ thoáng.”

Trở lại Ẩn Lư, bốn người không hẹn mà cũng đến phòng Vân Trường An, đã thấy cửa phòng mở rộng.

Thư Thư vội vàng gọi Hồ quản gia, lão Hồ ngạc nhiên nói: “Lão gia nói muốn vào thành.”

Thư Thư bước vào trong phòng, chỉ chốc lát cầm ra một mảnh giấy. Đối Kế Diêu nói: “Người đi Kinh thành.”

- “Kinh thành?”

- “Đúng, muốn đến hoàng lăng Vân gia nhận tội. Thật là, ai.” Thư Thư quay người vào phòng, chỉ chốc lát viết một phong thư đưa cho lão Hồ nói: “Ngươi nhanh đến phủ thứ sử, giao cho Vân đại nhân.”

Tiểu Từ hậm hực trở về phòng, tâm tình có chút buồn bực.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu an ủi nói: “Không cần lo lắng. Thư Thư nhất định sẽ sắp xếp người ở Họa Mi sơn trang chiếu cố hắn.”

Tiểu Từ cau mày ngạc nhiên nói: “Thư Thư như thế nào đột nhiên cải tà quy chính? Từ chết cũng không thừa nhận đến không đánh đã khai.”

Kế Diêu mỉm cười: “Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Bảo tàng giao cho Vân đại nhân, hiện tại trên người chúng ta cũng không có gì khiến người ta nghĩ đến. Hắn nếu đã thẳng thắn, đó là muốn cùng chúng ta hóa thù thành bạn, chúng ta là người biết thời thế, sao lại không làm? Nếu qua lại cũng không có gì, tự nhiên không cần canh cánh trong lòng. Bất quá, con người Thư Thư như thế nào, tạm thời chưa thể kết luận. Lòng người khó dò, chúng ta cẩn thận một chút là được.”

Tiểu Từ gật đầu nói: “Chúng ta khi nào thì rời khỏi đây?”

- “Ta đáp ứng Vân đại nhân lưu lại một tháng chỉ điểm cho thủ hạ của hắn một chút kiếm thuật, coi như là góp một phần tâm sức. Tháng sau chúng ta sẽ về Định Châu.”

Tiểu Từ gật đầu, trong lòng thấp thỏm không yên, trở lại Định Châu là muốn gặp cha mẹ hắn sao?

Quả nhiên, Kế Diêu nói tiếp: “Mẫu thân ta nhất định thích ngươi.”

Tiểu Từ cúi đầu không nói, hai má bị lây nhiễm một tầng mây hồng, dung nhan thẹn thùng mà bạc mị.

Ánh nến lay động, tựa hồ lông mi của nàng cũng hơi hơi rung rung. Tâm hắn rung động không thôi, ý nghĩ muốn chạm đến nhưng rất nhanh kìm lại. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt lông mi nàng, cảm giác ngứa ngứa đâm vào ngón tay hắn. Nàng né tránh, càng thêm ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Hắn ở bên tai nàng thì thầm: “Mặc dù chưa biết ý cha ta thế nào, bất quá với uy phong của mẫu thân, người sẽ vô sách.”

- “Ngươi nói gì chứ?” Thanh âm của nàng nhỏ đến mức gần như khó nghe.

Kế Diêu nâng cằm của nàng, hơi thở ôn nhuận vương vấn trên mặt nàng.

- “Ngươi nghĩ là ta đang nói cái gì?” Ngón tay hắn trắng nõn thon dài, ngay dưới mi mắt nàng. Nàng vặn vẹo thoát ra, xoay người xấu hổ không nói.

Hắn từ sau lưng ôm lấy nàng, cằm đặt lên mái tóc nàng, ngửi hương thơm trên người nàng, thấp giọng nói: “Chúng ta trở về thành thân.” Ngữ khí tuy mềm nhẹ nhưng lộ ra quyết tâm bức thiết.

Nàng mặc dù từ lâu đã muốn làm thê tử của hắn, nhưng hắn đột ngột nói ra như thế này, vẫn là kinh ngạc đến tim đập dồn dập, thốt ra: “Nhanh như vậy?”

Hắn mau lẹ đáp: “Ta không ngại nhanh, chỉ sợ không kịp.” Phong tục Định Châu, khi có người thân qua đời, nếu nội trong ba tháng không thành hôn, thì phải giữ đạo hiếu chờ đến ba năm sau. Nguyên do trong đó nàng mặc dù không biết, nhưng hắn thì phải vâng theo. Hắn không ngờ kéo dài lâu như vậy, hắn cũng không xác định mình có thể kiên nhẫn chờ lâu đến thế không. Ngày tốt cảnh đẹp, giai nhân đồng tâm, nhân sinh cả đời chỉ có một lần, thật sự không muốn bỏ lỡ.

Cảm giác ngọt ngào lan qua từng mạch máu, như dòng nước nhỏ giọt chậm rãi lưu động, đem mỗi tấc da thịt như nhiễm phải men say. Nàng rụt rè từ chối. Hắn dùng lực xoay nàng về phía mình, khuôn mặt hai người kề sát trong gang tấc. Vẻ mặt nàng đỏ bừng như say, tâm hắn dao động, trong

https://thuviensach.vn

thân thể một cỗ dục vọng gào thét, giống như cuồng phong trên đồng cỏ bao la, mang tất cả lý trí của hắn cuốn sạch, vứt đến chín tầng mây.

Thân thể so với nội tâm còn muốn thành thực hơn, khát vọng như vũ bão làm cả người hắn đầm đìa mồ hôi. Nàng tựa hồ cảm nhận được sóng nhiệt mạnh mẽ cách một lớp áo truyền đến, giống như thiêu như đốt. Cái loại hơi thở nguy hiểm mà xa lạ lại mang theo cám dỗ cùng kích thích, như xoáy nước sâu đem nàng hút vào trong, nàng có chút hoảng loạn muốn chống cự lại có chút chờ mong có chút say mê. Nàng không biết phải làm thế nào mới thích hợp, làm thế nào mới có thể giải thoát, tùy ý hắn ôm mình đến đặt trên giường, lọng che có thêu hình hai vị tiên, là uyên ương hí thủy, là hoa khai tịnh đế, trước mắt mê muội, nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phong Ba Chợt Khởi

Tay hắn trúc trắc mà linh hoạt, như người yêu nhạc nhìn thấy danh cầm.

- "Kế công tử!" Ba tiếng gõ cửa một tiếng thở nhẹ, là Thư Thư!

Dục vọng như dừng cương trước bờ vực, bờ đê ngăn nước.

Tiểu Từ hoảng hốt ngồi dậy, trán đụng phải mũi Kế Diêu. Kế Diêu ôm cái mũi đau xót, cố nén đau chạy nhanh đi mặc quần áo, ổn định lại hơi thở, thần sắc như thường.

Hắn mở cửa ra, chỉ thấy Thư Thư đứng trước cửa phòng, nhìn bầu trời đêm. Chiếc quạt giấy ở trong tay gấp rồi lại mở, làm như trong lòng có chút phiền muộn.

- "Thư công tử có việc?"

Thư Thư quay người lại, quả nhiên dáng vẻ tươi cười của hắn có chút miễn cưỡng: "Không hiểu sao trong lòng ta rất sốt ruột, muốn tìm Kế công tử nói chuyện, hoặc mượn rượu giải sầu."

Tiểu Từ ở trong giường cách một lớp sa mỏng nhìn Kế Diêu bất đắc dĩ đóng cửa rời đi, cố gắng nhịn cười. Nàng không biết Thư Thư đến lúc này là đúng hay sai. Hình như đúng, lại có vẻ sai rồi. Vừa nghĩ như thế, khuôn mặt nàng nóng bừng trống ngực đập loạn khiến nàng e lệ không thôi. Hắn luôn luôn bình tĩnh kiềm chế, nguyên lai, nguyên lai còn có một mặt như vậy. Nhớ tới vừa rồi, nàng kích động đẩy sa trướng trở về phòng, gió đêm

https://thuviensach.vn

thổi đến da thịt nóng bỏng, vô cùng thoải mái. Nàng vội vàng đóng cửa lại, giống như những ngôi sao trên bầu trời đều đang nhìn nàng.

Ngày hôm sau, Kế Diêu giữ lời vào thành tìm Vân Dực. Tiểu Từ muốn đi cùng, chợt nghĩ lại cảm thấy không ổn, vì thế cùng Tiểu Chu ở lại Ẩn Lư.

Vân Trường An không ở đây, Thư Thư nghiễm nhiên chính là chủ nhân Ẩn Lư. Hết thảy đều như cũ, chỉ thiếu bóng dáng một lão nhân tịch liêu mà cao ngạo.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, nháy mắt đã được nửa tháng. Tiểu Chu ở lại Ẩn Lư dường như cùng Thư Thư trở thành tri kỉ. Điều này làm cho Tiểu Từ rất kinh ngạc.

Kế Diêu sáng sớm liền xuất môn, mà Thư Thư mặt trời lên cao mới thức dậy. Tiểu Từ cùng Tiểu Chu ở trong vườn nói chuyện phiếm, nhìn thấy Thư Thư miễn cưỡng đi tới, trêu chọc nói: “Thư Thư, ngươi như thế nào không vào thành? Thiếu chủ nhàn nhã như vậy cũng có tiền, thật sự là ông trời hậu đãi.”

Thư Thư giật giật khóe miệng, nói: “Tiểu Từ, ngươi sai rồi. Tâm nhàn mới gọi là nhàn. Như ta lúc này đang rất lo lắng.”

Tiểu Từ cười hì hì lấy một củ lạc bóc vỏ cho vào miệng, ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo dưới ánh mặt trời mơ hồ có chút trong suốt. Nàng thản nhiên như vậy làm cho Thư Thư hơi đố kị lại có xúc động, phảng phất như cảnh xuân vui vẻ hòa thuận đẹp nhất, khiến người ta không đành lòng phá tan.

Hắn thở dài, ở trước mặt Tiểu Từ nhón một củ lạc trong đĩa, cũng không cố ý đụng phải tay nàng, hơi lạnh từ ngón tay chạm vào lập tức rời đi, chỉ có cảm xúc nhưng lại thật lâu không tiêu tan.

https://thuviensach.vn

Hắn xoay người rời khỏi, trước khi đi còn ném một câu: “Không có việc gì thì đừng chạy loạn, U Châu giáp ranh với Đại Yến, chẳng bao lâu nữa khả năng sẽ phát động chiến tranh, cẩn thận bị coi là gián điệp.”

Củ lạc trong tay Tiểu Từ thoáng cái rơi trên mặt đất, Tiểu Chu ngồi bên cạnh nàng kích động đứng lên, đuổi theo bóng lưng hắn hỏi: “Thực sự? Thực sự?”

Góc áo màu lam khuất sau hòn sơn giả, ngay cả một chữ cũng không lưu lại.

Rõ ràng là ánh nắng mặt trời ấm áp ôn hòa, phút chốc bị một câu của Thư Thư làm cho đóng băng. Chiến tranh, xuất hiện trong câu chuyện của những người dân sống lưu lạc vô cùng thêm thảm, là lòng trung thành thiết huyết trong những cuốn sách, cứ cho rằng chính mình cách xa vạn dặm, không nghĩ tới chớp mắt gần trong gang tấc, chẳng ngờ lại bị hút vào vòng xoáy tựa hồ xoay tròn ngay dưới chân. Tâm Tiểu Từ rối loạn, chống lại ánh mắt hoang mang của Tiểu Chu, Hai người không hẹn mà có chung một ý nghĩ: Nhanh chóng rời khỏi.

Đêm đó, Kế Diêu trở về. Tiểu Từ lập tức truyền lại câu nói của Thư Thư cho Kế Diêu. Kế Diêu im lặng một lát, nói: “Ta hôm nay ở phủ thứ sử, cũng không nhìn thấy Vân đại nhân có gì khác thường. Có lẽ Thư Thư chỉ hù dọa các ngươi thôi.”

Tiểu Chu từ kinh ngạc buổi chiều khôi phục, ngược lại xoa tay đứng lên: “Kế Diêu, đại trượng phu vì giang sơn dốc lòng, chúng ta nếu gặp phải, thì cùng U Châu sống còn.”

Kế Diêu nheo mắt nhìn hắn, cười nói: “Ngươi cho ngươi là Gia Cát, hay là Tôn Tẫn?”

Tiểu Chu ngơ ngác, nấc một tiếng, nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

Trong chiến tranh, người như thổ giới, võ công có cao thì thế nào, chống lại chính là thiên quân vạn mã, dựa vào không phải là cái dũng của thất phu, mà là mưu trí.

Sắc mặt của Kế Diêu dưới ánh đèn nhợt nhạt, một lúc lâu mới nói: "Tiểu Từ, ngươi và Tiểu Chu rời khỏi U Châu trước ở nhà chờ ta, cuối tháng ta nhất định trở về Định Châu."

Tiểu Từ vội la lên: "Ta không đi." Trước mặt Tiểu Chu, nàng còn có một câu nói vô pháp mở miệng: Ta sẽ không rời khỏi ngươi, bất luận là một khắc hay cả đời!

Đôi mắt của nàng trong suốt mà kiên định, nhìn thẳng Kế Diêu. Câu nói kia nàng không cần phải nói, hắn từ trong mắt nàng cũng có thể hiểu rõ.

Hắn thở dài, nói: "Ta đi hỏi Thư Thư một chút."

Trong tay Thư Thư có một phong thư, nhưng lại không tập trung. Ánh mắt hắn dừng ở ngọn nến bên cửa sổ. Kế Diêu gõ gõ cửa, dựa vào nội lực của Thư Thư, hắn sớm biết hắn đến.

Thư Thư đặt phong thư xuống bàn, nói: "Ngươi tới hỏi ta chuyện chiến tranh?"

- "Đúng vậy. Ta muốn biết tin tức này có chắc chắn?"

- "Tin tức là từ một người ta sắp xếp vào hoàng cung Đại Yến, về phần có chính xác hay không cũng khó nói, cho dù có trông gà hóa quốc sợ bóng sợ gió, cũng phải phòng ngừa. Kế công tử nếu thấy sợ, ngày mai đi tìm Vân đại nhân chào từ biệt, hắn cũng sẽ không ép ngươi."

Kế Diêu đạm nhiên cười: "Kế mỗ mặc dù không phải là người hành quân, nhưng cũng sẽ không sợ chết."

https://thuviensach.vn

Thư Thư cười khẽ: “Kế công tử không cần phải quá mức lo lắng. Tuyến phòng thủ ở U Châu hiện nay đã mạnh hơn không ít. An vương điện hạ một lòng muốn lập công để được hoàng thượng coi trọng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn tháng sau sẽ đến U Châu.”

- “Tin tức này đã báo cáo cho Vân đại nhân?”

- “Hắn sớm đã biết.”

Kế Diêu sửng sốt, nhớ lại Vân Dực ngày hôm nay trấn tĩnh tự nhiên, không khỏi thầm khen hắn ung dung trầm ổn. Hắn bình tĩnh như vậy cũng là do hùng binh của U Châu cùng sự chống đỡ của An vương gia nên mới có thể có lòng tin như thế.

Kế Diêu nghĩ nghĩ, lại nói: “Nói như thế, nơi này cũng không an toàn, Đại Yến nếu muốn tập kích bất ngờ, nhất định chọn Lạc Hà trang.”

Thư Thư tự tin cười: “Cái này Kế công tử không cần lo lắng. Cho dù bây giờ Đại Yến có bất ngờ tập kích, ta cũng có thể để cho các ngươi yên ổn thoát thân.”

Kế Diêu thật sâu nhìn hắn, gật đầu nói: “Tốt.”

Thư Thư mâu quang căng thẳng, đối với sự tín nhiệm của Kế Diêu hiển nhiên có chút ngoài ý muốn. Hắn vậy mà cũng không hỏi thêm một câu nào. Hắn tin tưởng như thế sao? Thư Thư giật mình, kỳ thực Kế Diêu nếu không phải là cháu của Tiêu Dung, Tiểu Từ cũng không phải con gái Vân Cảnh, kết giao được với những bằng hữu như thế vốn là tâm nguyện của hắn, đáng tiếc, sinh ra là do ý trời, không thể nào lựa chọn, cho dù trong lòng có dao động đi chăng nữa, cũng không thể bỏ dở nửa chừng.

Hắn nắm chặt chiết phiến trong tay, mặt quạt một mảnh trúc diệp ở trên mơ hồ có ánh sáng. Chính là mê dược của nàng khi đó ở Đào cư. Chiếc quạt này hắn chưa từng thay đổi, mê dược từ lâu đã tiêu tan, mặt quạt được

https://thuviensach.vn

nhuộm hoa, mê dược đã hết, mặt quạt liền khôi phục lại thủy mặc nhã trúc trước kia, hắn có chút buồn vô cớ, muốn giữ lại, nhưng biết rõ lưu không được.

Kế Diêu mở cửa phòng, hít thật sâu một hơi, nếu U Châu khó giữ được, trở thành quốc đô của Đại Yến, ngày sau nhất định trở thành họa lớn của triều đình, An vương muốn có công trạng, như thế cũng là một cơ hội có lợi. Xem ra U Châu trận này sẽ không sao. Chỉ cần triều đình hạ quyết tâm phòng thủ, có Vân Dực và An vương gia nhất định có thể giữ được. Một tia bất an rốt cuộc theo gió đêm lặng lẽ bay đi. Nam tử trời sanh tính lại mang theo sự cứng rắn chính trực, nếu không phải bởi vì nàng, hắn cũng rất muốn cùng Tiểu Chu cảm nhận khoái ý giết địch. Chỉ là nàng giống như dải lụa mềm mại, giờ phút này trói buộc khí phách cùng kích động nơi hắn.

Hắn trở lại phòng, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của nàng, lời nói để nàng về Định Châu trước trằn trọc vài lần trên môi rồi lại nuốt vào, nàng nhất định sẽ không chịu. Mà chính mình, nếu đã đáp ứng Vân Dực lưu lại, vừa nghe có chút biến động liền dứt khoát rời đi, như thế thật không đáng mặt nam nhi. Vậy thì liền cùng nhau lưu lại đi. Cho dù Yến quân đến xâm phạm, lấy hắn những ngày gần đây ở trong quân doanh U Châu nhìn thấy nghe thấy, Vân Dực nắm chắc có thể chống lại Yến quân, huống chi An vương tháng sau còn tới đốc chiến.

Tiểu Từ nhìn thấy bộ dáng hắn muốn nói lại thôi, vươn tay đặt lên môi hắn, thì thầm nói: “Ta sẽ luôn bên cạnh ngươi, bất luận sinh tử.”

Kế Diêu cúi thấp đầu thở dài: “Ta chỉ muốn cho ngươi một đời bình an, không lo không nghĩ.”

- “Ta nếu không nhìn thấy ngươi, sao lại không lo?” Nàng ở trước ngực hắn thấp giọng lẩm bẩm, hơi thở như hoa lan nhiễm vào vạt áo hắn, dáng người hắn cao lớn, môi nàng vừa vặn chạm vào lồng ngực hắn, lời nói

https://thuviensach.vn

kia dường như muốn hướng về tâm của hắn, muốn tiến vào sau lớp quần áo dưới da thịt, khắc sâu vào trong lòng hắn.

Tay hắn đặt sau lưng nàng, muốn nhẹ nhạng vuốt ve nhưng không tự chủ được dùng lực, nàng kề sát vào ngực hắn, bình yên nói:”Ta không sợ, vì có ngươi.”

Hắn không trả lời, khuôn mặt cúi xuống, chạm nhẹ vào trán nàng, một lúc lâu nói:”Ngươi yên tâm.”

Sóng gió bùng lên, hai người cũng không nói quá nhiều, từng chữ đơn giản mà súc tích, những lời muốn nói dường như đối phương đều biết, chẳng qua chỉ lặng lẽ ôm nhau, hai tâm hồn hòa làm một.

Liên tục mấy ngày Kế Diêu và Thư Thư đi sớm về muộn, chỉ có Tiểu Từ cùng Tiểu Chu ở trong Ẩn Lư bắt đầu những chuỗi ngày dài. Đảo mắt đã tới cuối tháng, Tiểu Từ tiến hành thu thập hành lý, chỉ chờ thời hạn một tháng vừa đến, nàng có thể cùng Kế Diêu quay về Định Châu.

Hồi tưởng về hai năm trước ở Kế phủ gặp vợ chồng Lâm Phương Kế Ân Mặc, ấm áp mà ngọt ngào lại thấp thỏm không yên. Bọn họ sẽ thích nàng sao? Sẽ đồng ý cho hôn sự này chứ?

Đêm khuya, tiếng gió thổi dần dần mạnh lên, gào thét, trời bắt đầu mưa như trút nước. Đã là cuối xuân đầu hạ, nếu ở Giang Nam giờ phút này sẽ mát mẻ hơn một chút, nhưng U Châu vốn lạnh lẽo, gió nổi lên liền cảm thấy rùng mình.

Tiểu Từ đóng cửa sổ, ánh nến dừng lay động. Kế Diêu hôm nay ở quân doanh bận bịu một ngày, đã đi ngủ, phòng bên cạnh Tiểu Chu và Thư Thư còn đang đánh cờ, mơ hồ nghe thấy tiếng cười ầm ĩ của Tiểu Chu truyền đến.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ cầm lấy tay nảy đặt ở trong tủ, hai ngày nữa có thể cùng Kế Diêu quay về Định Châu. Nàng nằm trên giường, trong lòng mềm mại thoải mái, cách một bức tường, dường như có thể nghe thấy hơi thở của hắn. Nàng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tiếng gió thổi không biết vì sao càng lúc càng lớn, mưa tầm tã xối xả. Tiểu Từ giật mình tỉnh lại, nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, đột nhiên cửa bị phá, một bóng đen phi qua nhanh đến quỷ dị. Tiểu Từ kinh hoàng hô một tiếng: “Kế Diêu.”

Bóng đen đến trước giường nàng, một phen kéo lấy cánh tay nàng, đưa nàng ra khỏi giường, quát: “Đi mau.”

Là Thư Thư! Tiểu Từ thoáng yên tâm, không kịp hỏi đã bị hắn nửa kéo nửa lôi tới cửa, Kế Diêu cùng Tiểu Chu nghe tiếng đã đứng ở ngoài. Tiểu Từ lúc này mới phát hiện, tiếng động bên ngoài không phải là tiếng mưa, ầm ầm hỗn độn như giang hải sóng dữ chính là tiếng vó ngựa lao đến.

Màn đêm đen kịt không nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, chỉ nghe tiếng Thư Thư hét lên: “Đi theo ta.”

Nàng không kịp nghĩ, đã bị Kế Diêu nắm lấy đi theo Thư Thư.

Gian phòng của Vân Trường An chỉ cách phòng Kế Diêu hai cái sương phòng. Bốn người vào phòng, trong bóng đêm, Thư Thư tựa hồ vẫn nhận biết được phương hướng, hắn trực tiếp đi tới bên cạnh cái giá sách trên tường.

Tiểu Từ không có nội lực, không nhìn thấy được gì, nhưng mơ hồ cảm thấy một trận gió ập vào mặt.

Tiểu Chu thấp giọng nói: “Có mật thất?” Thư Thư ân một tiếng, dẫn đầu đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nắm tay Tiểu Từ đi sau Tiểu Chu. Thư Thư khép lại cơ quan, ở trong tối thắp một ngọn đuốc nho nhỏ.

Ánh sáng từ ngọn đuốc chiếu lên khuôn mặt mỗi người, Thư Thư hiển nhiên sớm có chuẩn bị, trấn định tự nhiên nói: “Mật đạo này thông đến nội thành. Xem ra tin tức từ Đại Yến mấy ngày trước chỉ để đánh lạc hướng sự chú ý của chúng ta, trước thời hạn tập kích vào ban đêm.”

Kế Diêu nắm chặt bàn tay Tiểu Từ, đối Thư Thư nói: “Nghe tiếng, hắn không hề ít kỵ binh.”

- “Không sao, U Châu sớm đã có chuẩn bị, chỉ bất quá không ngờ tới bọn chúng động thủ nhanh như vậy thôi. Chúng ta đi.”

Trong mật đạo nồng nặc mùi bùn đất làm Tiểu Từ hô hấp cũng không dám tùy ý, chính là trong lòng nàng cũng thấp thỏm không yên. Mật đạo rất dài, chỉ có một ngọn đuốc nho nhỏ nằm trong tay Thư Thư, giống như niềm hy vọng duy nhất, Tiểu Từ tập trung vào điểm sáng, có chút thương cảm, vì sao, kỵ binh của Đại Yến không đến muộn hơn hai ngày? Sau khi nàng và Kế Diêu rời đi U Châu loạn lạc.

Lúc này tiếc nuối thất vọng cũng vô ích, trong mật đạo chỉ có tiếng bước chân và nhịp thở dồn dập. Giống như vô biên vô hạn không tìm thấy điểm cuối. Chỉ có bàn tay hắn nắm chặt lấy tay nàng. Nàng hoảng hốt có loại ảo giác, cảm giác quen thuộc này, tựa hồ trước đây đã từng trải qua, bị một người yên lặng nắm tay, không một lời nói, chỉ có bước đi.

Không biết đi bao lâu, mới đến điểm cuối của mật đạo. Thư Thư thở phào một hơi, khởi động cơ quan trên vách, cuối cùng có một tia sáng chiếu vào, mông lung mà yên tĩnh. Không khí trở nên thoáng đãng hơn rất nhiều, mang theo ẩm ướt, mưa như trút, từ mái hiên rơi xuống rào rào.

Thư Thư châm ngọn nến, Tiểu Từ vậy mới phát hiện đây là một gian phòng. Bố cục đơn giản, hơi thở trầm liễm.

https://thuviensach.vn

- “Đây là nội thành U Châu.” Thư Thư đặt giá cắm nến xuống, đối ba người nói: “Cho dù bị vây, trong thành tạm thời cũng sẽ không có chuyện gì.”

Nhà nhà yên tĩnh, dường như không hề biết ngoài thành đã bj quân vây bốn mặt.

Tiểu Từ một đêm chưa ngủ, Kế Diêu cùng Thư Thư và Tiểu Chu đều đi phủ thứ sử, nàng ôm chăn ngồi ở trên giường, mặc dù biết hắn nhất định không có việc gì, nhưng tâm vẫn không yên ổn. Mưa như vũ bão, càng khiến đêm thêm dài. Tiếng mưa rơi che giấu tiếng động mà nàng sợ nhất. Nàng thu mình ngưng thần ngồi đợi bình minh.

Trời vừa hửng sáng, mưa rốt cuộc ngừng. Bốn phía đều tĩnh lặng lại, tựa hồ màn tập kích bất ngờ đêm qua chỉ như giấc mộng. Bị mưa gió cuốn đi, lặng yên vô hình. Qua hồi lâu, trong sân mơ hồ có động tĩnh, giống như thanh âm hạ nhân thức dậy làm việc.

Đột nhiên, ngoài cổng truyền đến tiếng mở cửa, còn giống như có thanh âm của Tiểu Chu. Nàng bước nhanh chạy ra, ở trong sân xuất hiện một bóng dáng, nàng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười dừng bước. Tiểu Chu ở ngay phía sau hắn, nàng thực sự ngượng ngùng không dám tiến lên.

Kế Diêu đi tới, nắm lấy tay nàng, nói: “Một đêm không ngủ?”

Nàng gật đầu: “Sao ngươi biết?”

Hắn tuy rằng cười, nhưng trong mắt lại có sự thương tiếc cùng quở trách: “Ta tự nhiên biết.”

Tiểu Chu ngáp một cái, nói: “Vô sự, Yến quân đêm qua công thành không có kết quả, trước mắt đã tạm lui rồi. Ông trời có mắt, thình lình trút mưa xuống, đem Yến quân rửa trôi.” Tiểu Chu ha ha cười, Tiểu Từ chợt phát hiện đầu vai hắn mơ hồ có vết máu.

https://thuviensach.vn

- “Ngươi bị thương?”

Tiểu Chu tùy tiện liếc mắt sang đầu vai, thản nhiên nói: “Không sao, ta cùng Kế Diêu theo Vân đại nhân lên tường thành quan sát, một mũi tên lạc xẹt qua, bị Kế Diêu một kiếm đánh bay, chỉ xước một chút da.”

Tiểu Từ kinh sợ hỏi: “Các ngươi lên tường thành?”

- “Khó gặp thực chiến hai quân công thành, tự nhiên muốn tận mắt quan sát cuộc chiến cũng thuận tiện giết mấy tên thay dân chúng xả giận. Không nghĩ tới Vân đại nhân cũng là thần tiễn thủ, ta đêm qua vừa thấy thật sự là ngưỡng mộ không thôi. Hắn phong phạm chỉ huy bình tĩnh thận trọng, tư thái khí phách như vậy, thật giống Công Cẩn năm đó. Chậc chậc.” Tiểu Chu nuốt nước bọt, vẻ mặt kính phục ái mộ. Nghĩ lại còn dõng dạc bổ sung thêm: “Tiễn pháp của ta và Kế Diêu cũng không kém, được Vân đại nhân khen không dứt miệng.”

- “Yến quân lần này muốn thừa dịp đêm tối tập kích bất ngờ, trước khi trời sáng có thể đánh hạ thành U Châu. Không ngờ thiên ý khó dò, trọn một đêm mưa như trút nước, con đường ngoài thành U Châu bị nước gột rửa cuốn trôi đá sỏi, mặt đường trơn trượt, móng ngựa đi không vững, lộ trình cũng bị cản trở, vốn định dùng nỏ và hỏa tiễn bắn lên tường thành, một hồi mưa xối xả đem kế hoạch tỉ mỉ của Mộ Dung Hàn toàn bộ xáo trộn. Vân Dực sớm có tin tình báo biết rõ tính toán của Đại Yến, chỉ là không lường trước được Mộ Dung Hàn xuất quân trước thời hạn nửa tháng, nhưng hắn vẫn lường trước tăng cường phòng bị, lần này cũng không đến mức trở tay không kịp. Hai quân giằng co đến bình minh. Yến quân chủ động rút lui, cách tường thành mười dặm.” Kế Diêu nói ngắn gọn, đối Tiểu Từ giản lược kể lại một phen chiến sự đêm qua.

Tiểu Từ nghe xong, tâm trạng an tâm hơn một chút. Xem ra lần này Yến quân tưởng có thể như trước đây đắc thủ thuận lợi đúng là không có

https://thuviensach.vn

khả năng. Yến quân cứ kiên trì giữ cách đánh tốc chiến tốc thắng như thế, có lẽ vẫn tính một lần nữa bao vây lấy U Châu.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Trợ Giúp

Sau buổi trưa, Yến quân đã có sự nghỉ ngơi và hồi phục, liền bắt đầu tiến hành đợt công thành thứ hai.

Tiểu Từ mặc dù ở trong viện nhưng cũng mơ hồ nghe thấy tiếng cung tên vun vút như mưa. Nàng đứng ngồi không yên, lại bắt đầu lo lắng cho Kế Diêu và Tiểu Chu. Hai người vừa ăn cơm xong, Vân Dực liền phái người đến gọi bọn họ. Thư Thư cũng không thấy bóng dáng. Cả đình viện rộng lớn chỉ có Tiểu Từ cùng vài hạ nhân hoảng hốt thất sắc. Một ngày này vô cùng dài, trong lòng cũng không yên bình. Nàng lặng lẽ trèo lên tường nhìn ra ngoài, trên đường cũng không hỗn loạn như trong tưởng tượng, Đại Yến thừa dịp ban đêm đánh bất ngờ, dân chúng trong thành vì thế không có cơ hội chạy trốn.

Thẳng đến khi nhá nhem tối, Kế Diêu mới cùng Tiểu Chu trở lại đình viện, Thư Thư vẻ mặt mệt mỏi cũng theo về.

Tiểu Từ nhìn y phục cùng thần sắc của ba người, trong lòng trầm xuống. Nàng không nhiều lời, mà chuẩn bị tốt trà nóng đặt trên bàn.

Tiểu Chu tu ừng ực ba ly trà, thở hổn hển nói: “Thư Thư, viện binh của An vương khi nào đến?”

Thư Thư xoa nhẹ mi tâm, nói: “Quân tiên phong phỏng chừng phải mất tới bảy ngày mới đến nơi.”

Kế Diêu hít một hơi, khóe môi nhếch lên, chậm rãi nói: “Phải thủ bảy ngày, chắc chắn là lưỡng bại câu thương.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư giễu cợt cười một tiếng: “Không việc gì, chờ quân tiên phong của An vương đến, hai bên giáp công, Yến quân nhất định thảm bại.”

Kế Diêu nhấp một ngụm trà, nhuận nhuận cổ họng khô cạn.

Ánh mắt Tiểu Từ dừng lại ở vết thương trên mu bàn tay hắn. Máu đã đông cứng lại, cũng không dữ tợn, ở trong mắt nàng chỉ còn lại sự đau xót.

Hai lần công thành đều vô công, Mộ Dung Hàn có chút nôn nóng. Mùa đông năm ngoái đánh bất ngờ, hắn thu được sáu ngàn nô lệ với vô số tài vật, cơ hồ đem U Châu đánh cướp không chừa. Sau đó lại có chút hối hận, vì sao không đơn giản chiếm luôn thành trì ấy lấy làm bàn đạp tương lai mưu đồ Trung Nguyên.

Ý niệm đó vừa nảy ra, hắn liền cảm thấy nô lệ và tài vật thu được tựa hồ chưa đủ, lãnh thổ so với nhưng thứ đó càng hấp dẫn hơn. Vì thế hắn dã tâm bừng bừng chuẩn bị trong nửa năm, thừa dịp U Châu chưa ngóc đầu trở lại. Thế nhưng thế cục lại có chút thay đổi, tuyến phòng thủ của U Châu trái lại còn nghiêm ngặt kín kẽ hơn, một đêm mưa to hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn. Ngay cả nỏ quý kiêu ngạo của Đại Yến cũng không có đất dùng, khiến toàn quân hắn thiệt hại hơn phân nửa. Sĩ khí cũng có chút tiêu giảm, hắn giận dữ, hạ lệnh nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày đêm, ngày tiếp theo lần thứ hai công thành, hắn treo thưởng mười người đầu tiên vào thành một lượng vàng, nhìn thấy phụ nữ hay của cải đều có thể chiếm làm của riêng. Ngay sau đó khí thế Yến quân lập tức dâng cao.

Chiến sự căng thẳng, Vân Dực cũng không khách khí, trực tiếp mang Kế Diêu cùng Tiểu Chu lên tường thành hỗ trợ. Có thêm một người là thêm một nhân lực, huống chi tiễn pháp của Kế Diêu và Tiểu Chu so với hắn cũng không kém. Đại địch trước mặt, khí phách nam nhi không cho phép chối từ trách nhiệm, hai người tự nhiên cũng không từ chối, sáng sớm xuất

https://thuviensach.vn

môn, bất kể Yến quân có công thành hay không, đều theo Vân Dực chuẩn bị cung tiễn, đá lửa cho công sự phòng ngự.

Tiểu Từ sống một ngày bằng một năm ở trong sân nhỏ đi qua đi lại, trong lòng nảy lên phiền não. Sự tình đột nhiên phát sinh, rời khỏi Ẩn Lư trong lúc vội vàng, bao quần áo vẫn còn để trong phòng. Trong đó có ba bước sát và con dấu Lâm Hạm tặng nàng, những đồ vật này đối với nàng mà nói, vô cùng trân quý. Nàng suy nghĩ một ngày đêm, muốn từ mật đạo quay về Ẩn Lư. Thế nhưng Thư Thư không có ở nhà, nàng lại không biết làm sao để mở cơ quan của mật đạo.

Màn đêm buông xuống, Kế Diêu mới trở lại đình viện. Bất quá qua hai ngày, nàng cảm nhận được nguyên lai chờ đợi thực sự là một loại giày vò, từng giờ từng khắc vướng bận mà lo lắng, trong lòng như đao chậm rãi mài giũa.

Cửa phòng đóng lại, hắn mệt mỏi, ngay cả cười cũng không nhếch miệng lên nổi, như hoa nở giữa chừng thì dừng lại, chỉ có được nửa phần thần thái.

Nàng có chút đau lòng, lại không có cách nào. Quốc gia lâm nguy, trách nhiệm và đạo lý của người bình thường nàng tự nhiên biết. Chiến sự trước mắt, hắn là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất há có thể co đầu rụt cổ làm ngơ? Ngay cả Thư Thư cũng vội vàng làm không hết việc, ngày xưa phong lưu tiêu sái, bây giờ chỉ có vẻ mặt ngưng trọng như sương.

Bóng đêm như mực, bốn phía đều an tĩnh lại, như có một tấm màn che được dỡ xuống, bao trùm lên không khí khẩn trương căng thẳng ban ngày. Kế Diêu nắm tay nàng, mang theo một nụ cười yếu ớt ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa sổ cơn gió mang theo mùi hương đầu hạ. Trúc diệp loang lổ, in bóng ở trên tường, nàng nhẹ nhàng rút tay ra. Đóng cửa phòng.

Những ngôi sao dần dần lấp lánh, ánh trăng ảm đạm.

https://thuviensach.vn

Trong phòng Thư Thư vẫn sáng đèn. Tiểu Từ đứng trước phòng hắn do dự chốc lát, suy nghĩ lại suy nghĩ, cuối cùng cố lấy dũng khí giơ tay, gõ nhẹ một tiếng.

Thư Thư mở cửa, nhìn thấy nàng cười yếu ớt, vẻ mặt cũng mệt mỏi như Kế Diêu.

- "Có việc?" Hắn giọng điệu ôn hòa, ánh nến hắt lên khuôn mặt thanh nhã.

Tiểu Từ nói: "Ta có vài thứ còn để ở Ẩn Lư, ngươi có thể hay không mở mật đạo để ta trở về lấy?"

Thư Thư cười cười: "Cô nương, ngoài thành bây giờ đều là binh lính Đại Yến, những vùng lân cận Ẩn Lư chỉ sợ cũng có Yến quân. Nếu không phải vật gì trọng yếu, thì hãy chờ sau khi Đại Yến lui quân rồi trở về lấy."

Tiểu Từ mím môi, suy nghĩ một chút, vẫn là luyến tiếc. Nếu Đại Yến lui quân là lúc, có người xông vào Ẩn Lư mượn gió bẻ măng đem đi, ngày sau gặp lại Đường Phảng và Lâm Hạm biết ăn nói như thế nào chứ, đó là một mảnh tâm ý của hai người, trong lòng nàng vô cùng trân trọng.

Nàng khẽ cắn đôi môi anh đào, quả quyết nói: "Những đồ vật đó đối với ta rất trọng yếu, ta không thể bỏ được."

Ánh mắt Thư Thư khẽ động: "Vật gì đáng giá phải mạo hiểm như vậy?"

- "Là một con dấu."

- "Con dấu?"

- "Đúng, đối với ta rất trọng yếu, Thư công tử, mật đạo kia là bí mật, phòng của ta bất quá chỉ cách mật đạo gần trăm bước, vật đó đặt ở trong tủ

https://thuviensach.vn

quần áo, ta đến lấy về, hắn không có gì nguy hiểm. Xin ngươi mở mật đạo để ta quay về đi."

Thư Thư trầm mặc không nói, chỉ có đôi mắt nặng nề khẽ động, như hồ sâu gợn sóng.

- "Ta đưa ngươi đi. Vạn nhất Yến quân vào Ẩn Lư, ngươi một người đi, ta, lo lắng."

- "Đa tạ." Tiểu Từ thở phào, không nghĩ tới hắn tốt như vậy, đã sảng khoái đáp ứng rồi. Lần đầu tiên nàng cảm thấy Thư Thư không còn đáng ghét nữa, chí ít lúc này hắn lại có thể bất chấp nguy hiểm vì bằng hữu. Có lẽ trước đây hiểu lầm thật sự quá sâu, hắn biết đâu không phải người xấu, chẳng qua cách làm quá mức dứt khoát.

Nàng nhẹ giọng nói: "Ngươi đừng nói cho Kế Diêu, hắn nếu biết, chắc chắn sẽ trách ta."

Thư Thư nhếch môi, mỉm cười gật đầu.

Thư Thư đụng vào cơ quan ở trên giá sách, chỉ thấy giá sách dời đi một khe hở đủ cho một người đi. Thư Thư đốt một que đuốc đi phía trước. Tiểu Từ bám theo sau hắn, cửa ngầm đằng sau nặng nề đóng lại.

Trong mật đạo chỉ có hai người, Tiểu Từ có phần không thích ứng với sự yên tĩnh thế này, dù sao hắn cũng không phải Kế Diêu, nàng có thể cùng Kế Diêu im lặng không nói gì nhưng vẫn hiểu được lòng nhau, mà với hắn, một khắc im lặng phảng phất khiến người ta mơ hồ không được tự nhiên.

- "Thư Thư, mật đạo này là ngươi đào?"

Thư Thư quay đầu cười cười: "Ẩn Lư nguyên là biệt viện của Trấn Bắc Hầu, mật đạo này sớm đã có. Những quan to người giàu hay hoàng thân quốc thích trên danh nghĩa có vẻ vinh quang, kỳ thực trong đầu họ thời

https://thuviensach.vn

thời khắc khắc luôn đề phòng, càng quá tốt, sinh mệnh lại càng trân quý, càng phải quý trọng, ngươi nói có đúng không?”

Ngữ khí hắn mang theo châm chọc, khuôn mặt ở dưới ánh lửa phá lệ ôn hòa, trong mắt còn ẩn chứa một thứ gì đó không rõ, ánh mắt ở trên mặt nàng dừng lại một lát.

Tiểu Từ cúi thấp đầu, thầm nghĩ mau mau đi hết đoạn đường này. Thời gian ở cùng hắn dường như dài dằng dặc, rốt cuộc, cũng tới được Ẩn Lư. Tiểu Từ thở phào, đứng ở phía sau Thư Thư, chờ hắn mở cơ quan. Thế nhưng hắn vẫn yên lặng bất động, Tiểu Từ đang muốn thắc mắc. Đột nhiên ở bên kia bức tường mơ hồ nghe thấy tiếng người. Thư Thư ghé vào vách tường, theo một khe hở nhìn ra ngoài.

Chẳng lẽ là Yến quân?

Tiểu Từ có chút hoang mang, từ Lạc Hà trang đến Ẩn Lư còn phải cách một con đường, theo lý thuyết Yến quân không nên ở đây.

Thư Thư đột nhiên quay đầu lại, đầu vai đụng vào cái trán của nàng, nàng không nén được hô đau môt tiếng, Thư Thư giật mình đưa tay che kín miệng nàng. Cúi đầu ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: “Có người, trước kiên nhẫn chờ.”

Tiểu Từ âm thầm kêu khổ, cũng không biết bản thân mình phải chăng đã rơi vào tay kẻ khác.

Thư Thư chậm rãi thả tay ra kéo nàng cùng hắn dựa lưng vào tường. Hai người im lặng không tiếng động, Thư Thư nội lực thâm hậu, hơi thở nhỏ đến không nghe thấy, mà Tiểu Từ ở trong bóng tối hô hấp vô cùng rõ ràng. Thư Thư ở sát ngay bên người, nàng có chút không được tự nhiên. Cứ như thế này từ từ bị dày vò rất lâu, bên ngoài rốt cuộc không có động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Thư Thư lại cúi xuống bên tai nàng nói: “Ngươi ở bên trong chờ ta, nếu như một lát nữa ta không trở về, hãy tự mình đi đi. Cầm theo cây đuốc này.” Hơi thở hắn phun lên vành tai nàng, nàng ngoại trừ không được tự nhiên, còn có một tia bất an cùng lo lắng.

Nàng vội vàng thấp giọng nói: “Quên đi, ta từ bỏ.” Nếu như hắn gặp nguy hiểm, nàng làm sao yên tâm? Nàng cũng không muốn nợ hắn cái gì.

Khóe môi Thư Thư dừng lại bên tai nàng, khẽ giật mình. Hắn yên lặng hít một ngụm hơi thở của nàng, trong lòng thở dài. Quay người lại, hắn nhẹ nhàng động vào cơ quan trên vách, cửa vừa mở ra, hàn quang chợt lóe. Tiểu Từ lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, trong tay hắn đã có một thanh đoản kiếm. Nàng chưa bao giờ thấy hắn dùng qua binh khí, cứ tưởng rằng chiết phiến kia là vũ khí của hắn. Nguyên lai…Nàng thất thần, cửa ngầm đóng lại, trái tim treo lơ lửng, có chút hối hận, còn có chút xúc động không hiểu, hắn nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng chẳng phải là hại hắn sao?

Thời gian chờ đợi dài dằng dặc mà vô biên, thầm nghĩ giống như không nhìn thấy điểm cuối. Khúc quanh đen như mực, có một người đang đợi bên trong, lẻ loi cô độc mà sợ hãi lo lắng đến tột đỉnh, nàng tựa hồ cảm thấy khó chịu như cả đêm qua.

Rốt cuộc, cửa mật đạo mở, Thư Thư lách mình một cái tiến vào. Ngọn đuốc lại một lần nữa thắp sáng, Thư Thư cười cười, trong tay cầm theo một bao quần áo. Tiểu Từ nhận lấy, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

- “Ngươi thế này là đang quan tâm ta?” Thư Thư đột nhiên ở trên đỉnh đầu nàng cúi thấp thì thầm một tiếng. Trong mật đạo thanh âm của hắn trầm thấp khác thường. Hình như có một loại hơi thở ái muội vô thanh vô tức thúc ép xuống. Bao lấy nàng.

Nàng xấu hổ xoay người bước đi, thấp giọng nói: “Ta không nên tới.”

https://thuviensach.vn

- “Ta vì ngươi, làm cái gì cũng nguyện ý.” Hắn tùy tiện nói một câu.

Tiểu Từ chợt cả kinh, ngay cả trong mật đạo chỉ có một ngọn lửa nho nhỏ cũng khiến nàng ngượng ngùng không thể che giấu. Nàng có phần xấu hổ buồn bực, rảo bước càng nhanh.

Trong lòng âm thầm xấu hổ không thôi, nàng trước kia luôn đề phòng hắn, nửa tháng ở chung lại dần dần tha thứ cho hắn. Nhưng không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy. Vừa mới đối với hắn có chút hảo cảm cùng áy náy tức thì bị khiếp sợ mà tiêu tan, chỉ còn lại chẳng qua là bối rối không biết làm sao. Nàng thầm nghĩ mau mau rời khỏi. Mùi vị nguy hiểm trên người hắn dường như lại tràn ngập, khiến nàng hoảng hốt khiếp sợ.

Tay nàng đột nhiên bị hắn nắm lấy, thân thể xoay tròn ngay lập tức ở trong ngực hắn.

Tiểu Từ giãy dụa nói: “Buông.”

- “Ta nói mấy câu xong rồi sẽ buông.” Cánh tay hắn mạnh mẽ cứng cáp như thiết, khuôn mặt hiện lên một chút tà khí.

Tiểu Từ giống như gặp lại Thư Thư ở Liễu Sao các, nàng không kìm lòng được có chút run rẩy, không dám động.

- “Gọi ta Vân Thư.” Hắn thấp giọng nói, mang theo sự bá đạo không cho phép kháng cự.

Tiểu Từ vùng vẫy: “Buông ra.”

- “Gọi.”

Tiểu Từ vừa vội vừa giận, căm hận nói: “Vân, Thư.”

Cánh tay hắn nhưng vẫn không buông ra, chỉ có khẩu khí dịu dàng ôn hòa, như trong mộng nỉ non bên tai nàng: “Ta thường nghĩ, nếu không phải

https://thuviensach.vn

lần đầu tiên gặp nàng, ta tự xưng là Thư Thư, chúng ta trong lúc đó có hay không sẽ có một loại cục diện khác?" Hắn thì thầm như kể lại như tự nói với bản thân mình, hơi thở phun vào hai má nàng, vừa ngứa vừa nhột, nàng tránh cũng không thể tránh. Khẩn trương đến toàn thân cứng đờ.

- "Ta thường nghĩ, một tiểu nha đầu như nàng, vì sao lại làm ta động tâm."

Hắn thở dài một tiếng: "Ngày ấy ở Liễu Sao các, ta cũng không phải muốn đối với nàng dùng sức mạnh, ta chỉ hù dọa nàng. Cuộc đời ta hối hận nhất, chính là một ngày đó. Ta kỳ thực chẳng qua muốn nhìn xem trên người nàng có con dấu Vân thị hay không mà thôi." Hắn mang theo dư vị cùng sự tiếc nuối thấp giọng nói, có chút như tự lẩm bẩm một mình.

- "Ngươi, không phải là muốn sư phụ ta chữa bệnh cho Mộ Dung Trực mới tới bắt ta sao?"

- "Mộ Dung Trực chẳng qua chỉ là ngụy trang, ta thật ra muốn mượn cớ gặp sư phụ nàng, tìm con dấu."

Tiểu Từ lạnh lùng nói: "Ngươi nói xong hết chưa, thả ta ra."

- "Chưa xong." Hắn cười nhẹ một tiếng, ôm nàng càng chặt.

- "Nàng xem trọng thứ gì đó không muốn mất đi, ta cũng thế." Môi hắn càng ngày càng gần, Tiểu Từ vừa kinh vừa sợ, hét lên: "Ta không quan tâm chuyện của ngươi, ta chỉ thích Kế Diêu."

Môi của hắn dừng ở trên gương mặt nàng một tấc, buồn bã nói: "Nàng thích hắn là chuyện của nàng, ta thích nàng là chuyện của ta. Ta cũng không muốn nàng cái gì, ta chỉ cho nàng biết lòng ta." Hắn đem tay nàng vững vàng đặt lên ngực, trái tim đập mạnh mẽ dường như phỏng tay. Tiểu Từ muốn thoát khỏi, nhưng không thể như nguyện. Hắn khí lực ngang

https://thuviensach.vn

ngược mà bá đạo, nàng vừa vội vừa sợ còn có chút ngượng ngùng. Nước mắt cứ như vậy không tự chủ rơi xuống.

Thư Thư buông tay nàng, một tay nâng cằm nàng, ở trên mặt nàng nhẹ nhàng liếm một chút. Tiểu Từ mạnh mẽ chấn động, vừa lạnh vừa sợ, như bị một con rắn quấn quít lấy. Nàng liều mạng đẩy hắn ra, chỉ thiếu hô lên.

Hắn từ từ thở dài một tiếng, cuối cùng buông tha nàng.

Tiểu Từ ở trong bóng tối chạy như điên. Nhìn không rõ con đường trước mặt, đầu vai cánh tay vấp vào những khúc quanh. Nàng cố không dừng lại, chỉ cảm thấy phía sau như có một con thú dữ truy đuổi. Kế Diêu, Kế Diêu, nàng thầm hô, bước chân lảo đảo chạy băng băng. Ngọn lửa như quỷ mị theo sát bước chân nàng, đột nhiên nàng bị hụt một chút, suýt nữa ngã nhào trên mặt đất.

Thư Thư duỗi cánh tay, nắm lấy thắt lưng đỡ lấy nàng, khẽ cười: “Lá gan của nàng nhỏ như vậy sao?”

Tiểu Từ tưởng muốn tránh khỏi bàn tay hắn, nhưng cánh tay hắn cứ như môt gọng kìm vây nàng ở bên trong. Giầy trên chân đã rớt, mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo, nàng muốn đứng lên, nhưng là thân thể giống như không có khí lực.

Thư Thư cầm giầy nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bàn chân nàng, mang giầy vào. Nàng run cầm cập, vừa rồi chạy trốn một hồi khiến nàng kiệt sức.

Ánh lửa chiếu xuống, đôi mắt hắn phát ra ánh sáng lạ thường. Cặp mắt kia vốn rất đẹp, như mặt nước xanh biếc. Lúc này mặt nước tựa hồ sôi trào, như ngọn lửa bùng lên: “Ta chỉ nói thích nàng, nàng liền bị dọa thành thế này sao?”

Hắn cảm giác được thân thể nàng dưới cánh tay mình có phần run rẩy, trong ngực mềm nhũn, giọng điệu ôn nhu: “Nàng biết không, kỳ thực ta

https://thuviensach.vn

ngay cả một con thỏ cũng không dám đụng đến, so với nàng còn nhát gan hơn.”

Nàng yên lặng không nói gì, trong mắt tất cả đều là hoảng hốt sợ hãi, hắn có chút hối hận, có lẽ không nên nhanh như vậy nói ra những lời này, làm cho nàng sợ hãi như thế, nhưng là hắn lại không hối hận, hắn thích nhìn nàng dáng vẻ bướng bỉnh không khuất phục. Hắn cũng không có nhiều cơ hội cùng nàng một chỗ, cho nên hắn không thể bỏ qua. Hắn cũng biết trong lòng nàng chỉ có Kế Diêu, muốn đoạt lòng nàng có bao nhiêu khó khăn, thế nhưng hắn luôn muốn làm chuyện không dễ dàng, nàng cũng là một trong số đó.

- “Nàng có biết vì sao trong máu ta có độc?”

Tiểu Từ lắc đầu, không quan tâm mọi thứ về hắn, thầm nghĩ phải mau thoát khỏi đây.

- “Cha ta có sáu bà vợ, nhị nương đối với ta tốt nhất, có cái gì ngon cũng mang đến cho ta, so với nương dường như còn thân hơn. Thân thể ta vẫn luôn rất yếu, cha ta chỉ có ta là nhi tử duy nhất, sợ dưỡng không sống, thỉnh không biết bao nhiêu sư phụ dạy cho ta võ công, cường kiện thân thể, nhưng vẫn không có hiệu quả, thẳng đến sau này, mới biết nguyên lại nhị nhương luôn đối ta hạ độc. Bà không có con, cũng không muốn người khác có. Ta tuy rằng trị hết bệnh, nhưng độc trong máu vĩnh viễn không thể thanh sạch. Bất quá như thế cũng cũng có lợi, từ đó độc dược đối với ta không có tác dụng. Ta mới biết được nhát gan hay lương thiện đều không tốt, thỏ con luôn là thức ăn của loài lang sói. Đặc biệt nam nhân, nhất định phải làm sói, làm ưng, mới có thể ăn những con thỏ như nàng thế này.” Hắn cúi thấp đầu cười một tiếng: “Ta về sau gọi nàng là con thỏ nhỏ được không?”

Tiểu Từ hoảng hốt giãy dụa, kêu lên: “Không cần.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư thả lỏng lực đạo, nhưng vẫn nắm cánh tay của nàng, thấp giọng nói: “Ta sẽ không đối với nàng như thế, nàng vì sao sợ ta. Nàng chẳng lẽ không có một tia cảm động sao? Nàng có biết hay không vừa rồi nếu như bị thị vệ Yến quốc phát hiện, ta sẽ bị vây đánh. Nếu ta vì nàng mà chết, nàng có thể hay không khổ sở? Dù chỉ một chút?”

Ngữ khí hắn đột nhiên bi thương, tịch liêu tang thương, đôi mắt ảm đạm mang theo đau xót cùng mất mát, yên lặng nhìn nàng.. Khuôn mặt hắn chưa bao giờ xuất hiện biểu tình như thế.

Tiểu Từ từ trong ánh mắt hắn giãy dụa thoát ra, thanh âm run nhè nhẹ: “Ta cám ơn ngươi hôm nay đã giúp ta, ngày sau sẽ trả nợ ngươi ân tình này. Nhưng là, ta không thích ngươi, ngươi cũng không cần thích ta.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Một Đêm Xuân Phong

Thư Thư buông nàng ra, ảm đạm nói: “Ta không bắt nàng thích ta, ta chỉ cho nàng biết là ta thích nàng, vậy đủ rồi.”

Tiểu Từ không nói, chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nàng đỡ lấy vách tường dường như muốn tìm một điểm chống đỡ, trong lòng bối rối không chịu nổi, nàng không nghĩ tới sẽ có một màn như vậy, cùng Thư Thư.

Thư Thư lại không một tiếng động, chỉ có ngọn lửa trên tay hắn ở phía sau gắt gao bám theo, chiếu lên con đường dưới chân nàng. Mà hơi thở hắn cứ như hình với bóng làm cho nàng cảm thấy áp bách.

Mật đạo cuối cùng đi đến điểm cuối, Tiểu Từ cũng hao hết khí lực, khi cửa ngầm mở ra, nàng như thấy được ánh mặt trời, cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng. Đứng ở trong phòng, nàng hít thật sâu mùi gió đêm, nhắm mắt muốn quên đi một màn vừa rồi.

Bao quần áo đưa tới tay nàng, Tiểu Từ nhận lấy thấp giọng nói một câu “cám ơn”.

Thư Thư mệt mỏi quay người lại, nói: “Không cần cám ơn ta, vì nàng ta có thể làm bất cứ việc gì.”

Tiểu Từ cầm bao quần áo vội vàng trở lại phòng mình. Bóng đêm nặng nề, nàng đột nhiên rất nhớ Kế Diêu, hắn chỉ cách một vách tường, lúc này chắc vẫn còn trong mộng, cũng không biết một canh giờ trong mật đạo đối với nàng có bao nhiêu gian nan. Nàng yên lặng cầu nguyện, Yến quân mau rút khỏi, nàng và Kế Diêu có thể rời xa nơi này, rời xa Thư Thư. Hắn

https://thuviensach.vn

tuy rằng không đối nàng làm cái gì, chỉ cần thổ lộ đã khiến trong lòng nàng đại loạn, hoảng hốt lúng túng. Hình như có bão tố sẽ đến cuốn sạch tất cả, dự cảm làm cho nàng thật sâu bất an. Loại bất an này đến từ trực giác, giống như đặt mình vào trong một đám sương mù, không thấy rõ nguy hiểm nhưng lại có cảm giác sợ hãi, muốn từ bên trong giãy dụa thoát ra.

Nàng nằm ở trên giường nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ, thầm nghĩ phải nhìn thấy Kế Diêu, chỉ cần nghe thấy hơi thở của hắn, chạm đến người hắn, lòng nàng mới có thể yên ổn, nàng cố không nghĩ đến nhiều thứ, không thèm nghĩ cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, cái gì mà đêm khuya tình ngay lý gian, nàng quyết định vén chăn từ trên giường nhảy xuống.

Kế Diêu hoảng hốt nghe thấy cửa phòng nhẹ vang lên một tiếng, người tập võ luôn cảnh giác làm cho hắn lập tức thanh tỉnh. Một bóng dáng quen thuộc vài bước chạy vội tới trước giường hắn.

Kế Diêu vội vàng ngồi dậy, thanh âm có chút khàn khàn, hỏi: “Ngươi thế nào còn chưa ngủ?”

Tiểu Từ không nói được lời nào, mạnh mẽ nhào vào ngực hắn, cánh tay đặt trên thắt lưng hắn, cứ như thế ôm thật chặt. Kế Diêu sửng sốt, ách nhiên thất tiếu, nhưng lại đột nhiên nhớ tới ngày ấy ở trong nhà trọ một đêm, trong ngực không hiểu sao khẽ động.

- “Kế Diêu!” Nàng cúi thấp đầu gọi một tiếng, đầu đặt ở ngực hắn, nghe thấy nhịp tim hắn lúc này mới trấn an được suy nghĩ trong lòng. Nỉ non: “Ta sợ hãi, Yến quân lúc nào triệt binh?”

Kế Diêu nở nụ cười, thanh thanh cổ họng nói: “Sẽ nhanh thôi. Thư Thư không phải nói quân tiên phong của An vương sắp đến đây sao? Yến quân cũng không phải người sắt, nghe nói một trận mưa đêm trước, đã khiến rất nhiều binh sĩ bị nhiễm phong hàn, hiện tại Mộ Dung Hàn bất quá dựa vào giải thưởng để tăng thêm sĩ khí thôi.”

https://thuviensach.vn

- “Ta muốn quay về Định Châu, muốn gặp sư phụ.”

Kế Diêu trong lòng mềm nhũn, nói: “Ta cũng nôn nóng.” Nàng ở trong ngực gắt gao ôm hắn, giống như muốn khảm vào người. Hắn huyết khí bùng lên, nàng ôn hương nhuyễn ngọc. Da thịt nàng cọ sát vào người hắn làm cho dục vọng nhất thời sôi trào.

Ánh trăng mờ mờ, bốn phía đều không có một tiếng động. Chóp mũi nhàn nhạt hương thơm xử nữ, theo mỗi lỗ chân lông chui vào trong cơ thể, đem mọi giác quan đang ngủ say bị trêu chọc mẫn cảm thức dậy. Hắn kìm lòng không được cúi thấp đầu hướng đến đôi môi anh đào. Lúc này đây, nàng giống như so với những lần trước phá lệ nhiệt tình, không né tránh cũng không ngượng ngùng, tùy ý hắn hành động, còn chủ động choàng tay qua cổ hắn, đưa hắn kéo lại càng gần, hãm càng sâu. Môi với răng gắn bó mật thiết đều không phải trông mơ giải khát mà giống như lửa đổ thêm dầu. Phản ứng của cơ thể trong đêm tối đặc biệt nhanh nhạy, chỉ hôn thôi khó có thể giải quyết được khát vọng đang cháy bỏng, hắn kiềm chế chịu đựng đến thống khổ.

Nàng bị hôn sâu đến không thở được, trước ngực phập phồng, từng đợt dao động đánh vào trên ngực hắn.

- “Đi ngủ đi.” Hắn gian nan phun ra vài chữ, rất sợ muộn một chút nữa sẽ phải hối hận.

- “Ta muốn ngủ ở đây.” Nàng lấy lý do thoái thác như vậy kỳ thực dụng ý rất đơn giản, hoàn toàn không ngờ càng nhiều, càng sâu. Chỉ là một hồi sợ hãi cùng hoảng loạn nhưng ngay sau đó là cảm giác an toàn. Nàng tham luyến hơi thở hắn, muốn ở trên người hắn tìm kiếm một loại an toàn cùng ỷ lại, lau đi sự kinh sợ vừa rồi. Mà nghe vào trong tai hắn nhưng là ầm ầm một tiếng, đưa toàn bộ lý trí đánh bay. Nàng cứ như vậy ôm lấy cổ hắn, không buông tay, giống như lạc trong sa mạc tìm được suối nước ngọt, gột rửa sự lo lắng cùng bất an trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hương thơm của nàng như một nụ hoa, nở rộ dưới môi và bàn tay của hắn. Hắn chỉ còn sót lại một chút trấn tĩnh muốn kiềm chế dục vọng đang sôi lên, cách một lớp y phục, cảm giác rõ ràng bộ ngực mềm mại của nàng phập phồng nhấp nhô, kích thích mọi giác quan của hắn, hận không thể sinh ra trăm ngàn cánh tay ở trên mỗi tấc da thịt của nàng tinh tế vuốt ve. Trong đầu xuất hiện một màn xuân sắc khi ở biệt viện An vương, cơ thể nàng như một đóa hoa mới hé hoàn mỹ diễm lệ, kinh ngạc nhìn thấy mà khắc cốt ghi tâm.

Hắn do dự mà quyết định thật nhanh, vẫn là tạm gác lại chờ đến ngày thành thân. Trời đất giao chiến trong lúc đó, nàng dường như không biết nguy hiểm, một mặt áp sát vào người hắn, thậm chí có phần chủ động. Ngón tay rụt rè ở trước ngực hắn vuốt ve một chút, không có trình tự cũng không có phương hướng, lúc chạm phải một cái đỉnh nhô cao giống như nhớ đến cái gì vội lùi về rồi dừng lại, đặt tay lên ngực hắn muốn cảm thấy tim hắn đập dồn.

Kế Diêu tựa hồ có thể nghe thấy huyết mạch mình như một dòng nước chảy xiết không có điểm dừng, những bức họa trong quyển sách của Tiểu Chu đột nhiên hiện lên trong đầu, như lửa cháy lan ra đồng cỏ đem một chút lý trí cuối cùng của hắn trong nháy mắt đốt sạch, hóa thành bột mịn.

Áo đơn khinh bạc, từng lớp từng lớp thoát ra.

Nàng cư nhiên không có một tia kháng cự, tùy ý quần áo bị hắn cởi ra như một cánh bướm phá kén bay ra. Bóng đêm như mực, không có ánh sáng, chỉ có xúc cảm từ bàn tay và bờ môi thơm ngọt. Trong bóng tối sờ soạng lại càng thêm thần bí mê người, hắn trước sau vô sự tự thông, lần này cũng không ngoại lệ. Ngón tay nhẹ nhàng, dựa vào trực giác ở trên người nàng di chuyển. Núi cao hồ nước sâu kiều diễm vô hạn, phong cảnh xa lạ, cực độ kích thích. Hắn say mê ở trên người nàng tinh tế mút vào, một tấc dao động, giống như nàng là một thức rượu ngon, hoàn toàn làm hắn mất lý trí. Hắn thầm nghĩ say, ở trên người nàng.

https://thuviensach.vn

Da thịt hắn nóng bỏng, hâm nóng cả người nàng. Đem sự lạnh lẽo còn sót lại trong thân thể nàng toàn bộ xua tan. Nàng gắt gao ôm hắn, đem chân đặt ở giữa hai chân hắn, tham lam muốn hút thêm độ ấm. Nhưng mà hắn lại đem nàng tách ra.

Cảm giác nóng bỏng xa lạ, nàng lúc này mới sinh ra một tia sợ hãi. Thời điểm cuối cùng, sự sợ hãi cùng hạnh phúc ở trong lòng mâu thuẫn dây dưa. Tựa hồ đây là thiên kinh địa nghĩa nước chảy thành sông, cơ thể cũng không nghe theo sự sai bảo mà khẩn trương, tư thế xa lạ, thể nghiệm xa lạ khiến nàng vừa thẹn vừa sợ, chờ mong rồi lại kháng cự sự xâm lược. Hắn giương cung bạt kiếm chờ đợi, dò hỏi, tên đã lên dây, cũng không thể theo nàng lui về phía sau.

Nàng hô nhỏ một tiếng, ngón tay bấu chặt vào lưng hắn. Tiến quân thần tốc, sắc bén như lưu quang, ra tay mau lẹ cương mãnh. Một kích tức trúng, mặc dù không có đối thủ, nhưng so với chinh phục toàn bộ cao thủ có cảm giác sảng khoái hơn, rút ra nhập vào khí thế lượn vòng như mây, là bảo kiếm tìm được bao kiếm thích hợp, sít sao bao lấy, trong cương có nhu, lấy nhu khắc cương.

Thân thể nàng nhẹ nhàng run rẩy, nhịp nhàng theo luật động của hắn. Tầng tầng lớp sóng đem nàng nhấn chìm, giống như thủy triều quét qua, một ba lại khởi.

Khoái cảm vô hạn bao vây lấy hắn, giống như nước biển cuộn trào mãnh liệt, làm cho chiếc thuyền bên trên dập dềnh dập dềnh, lên xuống nhấp nhô, mặc sức buông thả. Lần đầu tiên có một loại hạnh phúc như thế, hạnh phúc đến đầu quả tim ôn nhu đau nhức.

Chưa từng có một loại mất đi cam tâm tình nguyện như thế này, ngọt như đường. Nàng ở dưới thân hắn thở dốc, mỗi một lần tấn công đều sắc bén mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Cũng khiến cho nàng cảm giác được cơ thể mình nhỏ bé yếu ớt và vô lực, mỗi một lần xâm chiếm đều là ngọt ngào đau đớn cùng cam nguyện. Nàng đã là người của hắn, hắn cũng là của nàng.

Thời gian, nàng cảm thấy thật dài, vô cùng vô tận. Hắn nhưng lại cảm thấy quá ngắn ngủi, chỉ một cái chớp mắt, dục vọng chưa tắt.

Rạng sáng, tia sáng đầu tiên chiếu qua khung cửa sổ, trong ánh sáng mập mờ, hắn thấy rõ nàng mệt mỏi rã rời, sắc mặt ửng đỏ mang theo màn sương giống như mồ hôi, như nắng sớm bao trùm lên đóa hoa, vừa mới nở rộ. Hắn tỉnh táo lại, âm thầm ảo não chính mình trầm mê quá độ đến mức xem nhẹ sức khỏe của nàng.

Đầu của hắn chạm vào người nàng, có chút ẩm ướt. Mồ hôi của nàng chảy ra. Da thịt như tuyết trước ngực có vài dấu hôn, giống như đóa hoa anh đào điểm xuyết ở trên, càng thêm xinh đẹp rực rỡ. Hắn ở cần cổ nàng hít sâu một hơi, hận không thể đem nàng hút vào tâm phế. Nàng e thẹn rụt cổ lại, có chút ngứa. Bóng tối che giấu sự ngượng ngùng, bình minh vừa lên, ánh sáng chiếu vào. Nàng đỏ mặt nghiêng người, không dám nhìn hắn thân thể cường kiện xích lõa trước mắt. Hắn cũng có chút ngượng ngùng ngồi dậy, nhớ tới một hồi điên cuồng đêm qua.

Thời gian lẳng lặng trôi qua. Nàng nghiêng thân mình dựa vào ngực hắn, mỏi mệt muốn ngủ. Tay hắn nhẹ nhàng luồn vào tóc nàng, sợi tóc đen mượt, như chảy qua ngón tay hắn. Hắn ở trên huyệt vị của nàng chậm rãi ấn, nàng rất nhanh chìm vào giấc ngủ, giữa lông mày nhíu lại thành một vết lõm, bộ dáng vừa mệt vừa ủy khuất, trêu chọc sự mềm mại trong hắn. Ban đêm một màn như khắc sâu vào trong lòng, triền miên rung động đến tâm can. Muốn ôn lại, muốn khắc sâu, nhưng là ánh nắng dần dần sáng tỏ, hắn không thể không đứng dậy.

Mặt trời chuẩn bị khuất núi, việc đầu tiên Kế Diêu làm là trở về phòng. Vén màn lên, nàng cư nhiên vẫn còn đang nặng nề ngủ. Hắn buồn

https://thuviensach.vn

cười lại có điểm thương tiếc, thân thể nàng yếu ớt như vậy sao? Hắn không biết trước khi triền miên còn có một đoạn ở trong mật đạo hành hạ thể xác và tinh thần nàng, nàng hầu như một đêm không ngủ.

Một cỗ mùi vị hoan ái vương vấn trên chóp mũi, nhất thời đem cảnh chiến trường thảm liệt đêm qua khơi dậy, cung trở lại điểm xuất phát, kiếm, thầm nghĩ tuốt khỏi vỏ.

Nàng đã mặc y phục, nằm nghiêng, một cánh tay đặt ở trên ngực, cổ áo nới lỏng, lộ ra một khoảng ngực, cảnh xuân tươi đẹp, như một khối ngọc bích thượng hạng, phát lên ánh sáng mê người. Khát vọng rục rịch gào thét, như vạn mã phi nhanh, như phong ba quật khởi. Hắn cúi đầu, ở trên vành tai nàng cắn mút vài cái. Nàng có chút ngứa, có chút đau, tỉnh táo lại. Vừa mở mắt đập vào là ánh mắt gợi tình của hắn, thâm thúy mà xa lạ, đều không phải bình tĩnh lạnh nhạt như trước, mà nóng hầm hập như lửa.

Nàng ngượng ngùng tránh không kịp đã bị hắn bao trùm, toàn bộ xúc giác đều mẫn cảm cảm thụ sự xâm lấn của hắn, mãnh mẽ mà thần tốc. Thân thể bồng bềnh như trên mây, như một nhánh cây đầy tuyết lạnh lẽo được gió xuân thúc giục đâm chồi mới.

Hắn so với đêm qua càng thêm thuần thục linh hoạt, thuận buồm xuôi gió đánh đâu thắng đó. Quần áo tán loạn, sa trướng khẽ lay động.

Binh lâm thành hạ, chỉ đợi tấn công.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên một tiếng, Tiểu Chu xông vào: “Kế Diêu, ăn cơm.”

Hắn tùy tiện gào to, chợt thấy sa trướng buông xuống cùng hai đôi giày trước giường, ngây ngẩn cả người.

Kế Diêu động tác nhanh chóng, đem y phục phủ lên thân.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất bỏ chạy. Hoàn hảo, bên trong sa trướng hắn nhìn không được rõ ràng, nàng vội vàng mặc y phục, vừa tức vừa oán trừng mắt nhìn Kế Diêu. Kế Diêu cố nén đến khổ sở, nghĩ rằng, nếu không phải đêm qua ngươi đột nhiên chạy tới giường ta, nửa đêm động tình không thể vãn hồi, cái này tốt xấu phải chờ đến Định Châu mới nấu chín a.

Kế Diêu đẩy màn ra một góc, sắc mặt đỏ ửng, nói: “Ngươi ra ngoài trước đi.”

- “Ngươi, ngươi hóa ra đã sớm ăn thịt?” Tiểu Chu chỉ vào hắn, nghẹn họng nhìn trân trối, thần sắc đầy giận dữ.

Kế Diêu có chút oan uổng, rất muốn nói, ta mới vừa ăn liền bị phát hiện.

Tiểu Chu tấm tắc hai tiếng, nói: “Ta rõ là nhọc lòng lo lắng, còn tặng ngươi một quyển sách.” Nói xong, trộm cười đóng cửa lại.

Tiểu Từ ngượng ngùng, nhớ tới bộ dáng lén lút của hai người ngày đó, liền hỏi: “Sách gì?”

Kế Diêu úp úp mở mở: “Nội công tâm pháp tập.”

Tiểu Từ không tin, ở trong chăn nhéo lấy thắt lưng hắn.

- “Đưa cho ta xem.”

Kế Diêu nhức đầu: “Ném rồi.”

- “Nội công tâm pháp ngươi làm sao bỏ được?”

Kế Diêu không biết nói gì để chống đỡ, hắn xác thực không nỡ ném.

- “Ngươi không nói, ta một tháng liền không để ý ngươi.”

https://thuviensach.vn

Loại uy hiếp này đối với một người vừa mới ăn miếng thịt đầu tiên đích thật trí mạng. Hắn khai nhận: “Nữ nhân không nên xem sách này.”

Tiểu Từ nhìn hắn nhăn nhó không tự nhiên, không buông tha: “Xuân cung đồ?”

Khóe miệng Kế Diêu giật giật, hận không thể bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

- “Ngươi có phải đêm qua chiếu theo đó mà làm?”

Kế Diêu buồn bực: “Ngươi! Đều không phải!”

Tiểu Từ không tin: “Vậy ngươi như thế nào…Ngươi trước kia đã làm?”

Ông trời a! Kế Diêu mặc xong quần áo, chạy trối chết. Tiểu Từ chu miệng nói với theo: “Hừ! Buổi tối hỏi tội ngươi.”

Tiểu Chu ung dung ở phòng ngoài chờ, nhìn thấy Kế Diêu, hắc hắc cười, ý vị thâm trường nói: “Huynh đệ, ngày đêm chiến đấu hăng hái như vậy, vất vả.”

Kế Diêu không thể nhịn được nữa, ở dưới bàn mạnh mẽ đạp hắn một cước.

Tiểu Chu hét thảm một tiếng

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nhị Độ Xuân Khai

Sau khi ăn cơm xong, Kế Diêu thái độ khác thường không sớm nghỉ ngơi, mà ở trong phòng Tiểu Chu chơi cờ. Ngay cả khi Tiểu Chu thua bảy ván liên tiếp thẹn quá hóa giận, lại thêm ban ngày ở trong thành theo Thư Thư vất vả, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi. Thúc giục vài lần, Kế Diêu vẫn không có ý tứ rời đi.

Tiểu Chu buồn bực, tức giận nói: “Huynh đệ, ngươi không cần phải bịt tay trộm chuông như vậy, đi ngủ đi.” Ngụ ý, nam nhi ăn thịt đó là chuyện sớm muộn, có cái gì mất mặt, chẳng lẽ ăn vào trong bụng rồi còn muốn nhổ ra hay sao?

Kế Diêu trừng mắt, hạ một quân: “Đánh cờ!” Hắn không phải mất mặt, mà là đau đầu ứng phó với một hồi khảo vấn của Tiểu Từ. Lấy hiểu biết của hắn đối với nàng, tối nay không hỏi ra nguyên nhân, nàng nhất định sẽ không đi ngủ.

Tiểu Chu mở to miệng ngáp một cách khoa trương, tiện thể nằm úp sấp xuống bàn cờ, nhuyễn cổ họng nói: “Kế Diêu, ta sốt ruột.” Nũng nịu học bộ dáng Tiểu Từ, duỗi cánh tay đến trước ngực Kế Diêu quấy nhiễu một phen.

Toàn thân Kế Diêu nổi da gà, trốn khỏi phòng.

Vào phòng ngủ, quả nhiên, Tiểu Từ đang nghiêm mặt chờ hắn. Tuy rằng vừa nhìn thấy hắn bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn trịnh trọng nói: “Kế Diêu, ngươi lại đây, ta có việc muốn hỏi.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu khóe miệng giật giật, trước mắt biến thành một màu đen. Đến trước mặt nàng, che miệng ho nhẹ một tiếng.

Tiểu Từ nửa ngượng ngùng nửa tìm tòi nghiên cứu, sóng mắt khẽ đảo, tràn đầy hiếu kỳ nói: “Ngươi còn chưa nói cho ta biết.”

Giả bộ hồ đồ: “Chuyện gì nói cho ngươi?”

Tiểu Từ bĩu môi, nói thẳng: “Đương nhiên là việc kia.” Nói xong, thanh âm liền thấp xuống giống như nỉ non, bất quá nàng xấu hổ thì xấu hổ, hỏi vẫn phải hỏi. Không thể bởi vì ngượng ngùng mà tha cho hắn, việc nhỏ có thể không tính toán, đại sự không thể hồ đồ.

Hắn tiếp tục giả bộ hồ đồ: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Nàng nói rõ: “Chuyện quyển sách!”

Hắn cắn môi nói: “Thật, thật ném.”

Nàng nâng đầu, vừa thẹn vừa giận: “Vậy ngươi như thế nào biết, ngươi trước đây đã từng làm qua?” Vẻ mặt của nàng ngay lập tức thương tâm ủy khuất, đôi mắt như núi ngậm sương, tức khắc có thể tuôn trào như vũ bão. Nhớ tới đêm qua hắn dũng mãnh thuần thục, thực sự nổi giận. Máu trong người sôi trào, lập tức đổi thành dấm chua.

Kế Diêu thập phần thống khổ, thập phần đau đầu, lại có điểm cao hứng, tựa hồ rất thích bộ dáng ăn dấm chua của nàng. Tuy rằng dấm chua này tới mạc danh kỳ diệu, có lẽ có. Bất quá trong bình dấm chua này, là nồng nàn mật ý.

- “Lưu quang kiếm pháp ta cũng vô sự tự thông, chẳng nhẽ chuyện này so với luyện kiếm khó khăn hơn?” Rốt cuộc tìm được lời giải thích hợp lý lại có sức thuyết phục.

https://thuviensach.vn

Không ngờ cũng không thông qua: “Kia còn có kiếm phổ để làm theo.”

Kế Diêu nhức đầu, quên đi, vẫn là khai nhận thì hơn: “A, này không phải cũng có sách nhỏ để tham khảo sao?” Kỳ thực, thật là có chút bị tra tấn phải nhận bừa. Hắn đường đường là nam nhi anh dũng, thiên tư hơn người, còn cần phải khai sáng sao? Hắn hận không thể cắn Tiểu Chu một cái cho hả giận.

- “Vậy ngươi vì sao không sớm thừa nhận, hừ.”

Nữ nhân nếu càn quấy, chỉ có một biện pháp, chính là lấp kín miệng nàng, làm cho nàng phân tâm.

Giải thích không bằng hành động.

- “Ô, ô…” Phản kháng trong lúc đó bật ra mấy chữ: “Về sau, không được phép, gạt ta.”

Kỳ thực nàng chính là cố ý tra hỏi, sau đó nói ra câu này. Trong lòng nàng biết rõ hắn sẽ không lừa nàng, bất quá có một số việc không nói cho nàng biết, sợ nàng lo lắng. Một phen tâm tư như vậy hai bên đều hiểu rõ, thế nhưng nàng cảm thấy cùng hắn chia sẻ mới chính là một loại hạnh phúc.

Nến đỏ lay động, bị một chưởng của hắn dập tắt.

- “Không, hứa, gạt ta.” Từng tiếng nói đứt quãng gian nan bật ra. Xem ra vẫn chưa đủ phân tâm, dùng miệng vẫn không đủ. Hắn dùng thêm chút lực, tăng cường thế tấn công.

Lúc này đây nâng cao một bước! Bàn tay lướt qua, ở trên từng tấc da thịt nàng vuốt ve, lực đạo mạnh nhẹ, đưa nàng lên tận mây xanh. Nơi đó nàng không phải là đối thủ của hắn, trừ bỏ tước vũ khí đầu hàng, không còn

https://thuviensach.vn

lựa chọn nào khác. Biển mây chìm nổi, gió xuân dập dờn, nửa thanh tỉnh nửa ngây ngất, nửa trúc trắc nửa e lệ.

- “Ngươi không phải muốn xem quyển sách đó sao, ta họa cho ngươi xem.” Hắn ở bên tai nàng mập mờ nói, vành tai nho nhỏ ở trong miệng hắn, run rẩy không ngừng.

Bạch ngọc lăng la đoạn, lấy tay vẽ đỏ xanh.

Từng tấc từng tấc khiêu khích, màu hồng phấn nhiễm tận xuân trướng.

Triều thối, ý mãn.

Kế Diêu tưởng cầm đuốc soi cây hải đường ra hoa. Tiểu Từ đỏ bừng cánh tay ngọc đoạt lấy giá cắm nến.

Trong trướng, một trận chiến vừa ngừng, đánh một trận lại vùng lên. Tiểu Từ một tay kéo chăn, một tay cướp đoạt nến, vội vã dập tắt ánh nến. Kế Diêu một tay bưng nến, một tay che chở ngọn lửa, mắt nhìn xung quanh, tay chắn tứ phương.

Nàng một bên phòng thủ một bên tấn công, mệt mỏi nửa ngày cuối cùng cũng không thổi được nến, ngược lại trước ngực còn bị thất thủ một lần. Kế Diêu đang muốn tiếp tục, đem chăn kéo tuột xuống, nhìn không sót một thứ gì.

Tiểu Từ vừa thẹn vừa giận, thuận tay lấy trung y bên gối, không nghĩ tới, trung y tơ tằm mỏng manh. Trong trướng lướt qua ánh lửa chợt lóe, Kế Diêu cả kinh, vội vàng vén màn đem trung y cùng giá nến đặt ở trên mặt đất.

Nhìn lén bất thành, suýt nữa hỏa thiêu la trướng.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu bất đắc dĩ thổi tắt nến, phẫn nộ bò lên giường. Lấy tay thay mắt, tinh tế "quan sát". Thật sự rất không tận hứng, rất là buồn phiền, rất là bất mãn. Thế nhưng, nàng gần đây đúng là mưa rền chớp giật, đem con hổ cái biến thành con thỏ. Chuyện tới trước mắt, ngày xưa ở trống trơn đài còn cường hôn hắn "nhanh nhẹn dũng mãnh" từ lâu biến mất không còn thấy bóng dáng. Kế Diêu trong bóng tối sờ soạng, âm thầm trấn an chính mình, còn nhiều thời gian a còn nhiều thời gian.

Tiểu Chu sáng hôm sau lấy ánh mắt quan tâm nhìn Kế Diêu, nói: "Đêm qua, ầm ĩ, ta ngủ không được."

Kế Diêu vừa muốn biến sắc mặt, Tiểu Chu giả vờ nhức đầu, nghiêm mặt nói: "Trong phòng có chuột."

Hai người đang muốn xuất môn, thì thấy Thư Thư từ bên ngoài trở về. Hai ngày không thấy, vẻ mặt hắn càng thêm mệt mỏi. Hắn luôn chú trọng dáng vẻ, hắn như vậy bỗng nhiên làm cho người ta cảm thấy xa lạ, thêm vài phần chín chắn ổn trọng.

- "Kế công tử, Tiểu Chu, Tiểu Từ có ở trong phòng?"

Kế Diêu sửng sốt, gật đầu, trong bụng nhưng lại kỳ quái hắn tìm Tiểu Từ làm gì?

Thư Thư mỉm cười: "Thỉnh ba vị theo ta đến phủ thứ sử một chuyến, Vân đại nhân có chuyện quan trọng muốn cùng các vị thương nghị."

Kế Diêu xoay người vào trong, gọi Tiểu Từ ra. Tiểu Từ buồn bực Vân Dực gần đây đều tìm nhị vị đại hiệp có việc, hôm nay như thế nào ngay cả gia quyến cũng không tha? Nàng vội vã mặc y phục, nhưng vừa nhấc mắt, liền phát hiện Kế thiếu hiệp sắc mặt kỳ quái, có mạnh mẽ kiềm chế đạt được cùng…kích động.

https://thuviensach.vn

Thư Thư vừa thấy Tiểu Từ theo Kế Diêu từ trong phòng đi ra, sắc mặt nhất thời biến đổi, gân xanh ẩn hiện hai bên má run rẩy, ánh mắt thẳng tắp nhìn hai người.

Trên hành lang gấp khúc dường như nhìn thấy một bức họa, lục ý dạt dào. Ánh mặt trời loang lổ chiếu vào hai người, đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Hắn một thân thanh sam, quang minh phiêu dật, nàng y phục màu hồng phấn, kiều diễm như hoa.

Bất quá chỉ cách vài bước chân, nhưng là từng bước kinh tâm, như đạp vào trong lòng hắn. Hắn cố gắng giữ vẻ tươi cười, cắn răng nói: “Ba vị, thỉnh.”

Ánh mắt Tiểu Từ ở trên người hắn đảo qua, xa cách mà phòng bị. Trong ngực hắn mơ hồ đau xót, cảm giác mệt mỏi rã rời nhất thời đánh úp lại, như sợi tơ quấn chặt khiến chiết phiến trên tay hắn dường như nặng tựa nghìn cân.

Hắn biết ngày đó khi biết mình bị đầu độc liền phải thay đổi nguyên tắc làm người, hắn kiên định theo sứ mệnh của chính mình, xuôi gió xuôi nước, cách thứ mình muốn ngày càng gần, đối với thủ đoạn cùng mưu đồ của mình càng đắc ý, chỉ trừ nàng. Kia vốn là cố ý dò hỏi một người, tỉ mỉ chuẩn bị một quân cờ, lưu vào ngày sau làm bàn đạp. Tất cả suy tính đều chu đáo không kẽ hở, thế nhưng không ngờ tới chính mình cũng là một người bình thường. Để cho nàng trong lúc vô tình đi vào lòng mình, không quả quyết cứng rắn. Hắn có chút hối hận, vì sao chỉ mới gặp gỡ như thế? Vô luận thế nào cũng lau không xong, không đổi được, không thể quay về.

Phủ thứ sử, Vân Dực nhìn thấy bốn người, khẽ gật đầu, liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Các vị theo ta đến phòng trong thương nghị một việc trọng đại.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu, Thư Thư bốn người theo hắn vào phòng trong. Trong phòng bày biện đơn giản, thập phần yên tĩnh. Vân Dực tùy tay chỉ vào ghế, mấy người ngồi xuống.

- "Thư Thư ngày hôm trước trở về Ẩn Lư một chuyến, phát hiện bên trong có Yến quân. Ta phái người tìm hiểu tin tức thì quả đúng như vậy, trong Ẩn Lư có Mộ Dung Hoàn con trai út của Mộ Dung Hàn. Mộ Dung Hàn vốn có bốn hoàng tử, đại hoàng tử cùng tam hoàng tử bị giết trong chính biến. Năm trước nhị hoàng tử mang quân tấn công Cao Ly chết trận. Mộ Dung Hoàn liền trở thành con trai duy nhất của hắn. Hắn thập phần coi trọng cũng không thể không coi trọng. Mộ Dung Hàn mang theo Mộ Dung Hoàn chỉ mới mười một tuổi đến U Châu theo quân quan sát cuộc chiến. Không ngờ, trận mưa ngày hôm trước khiến cho hắn bị nhiễm phong hàn, Mộ Dung Hàn liền phái người đưa hắn vào Ẩn Lư dưỡng bệnh. Hắn là con trai duy nhất của Mộ Dung Hàn, nếu xảy ra điều gì bất trắc, nhất định tâm sẽ loạn." Vân Dực nói xong, nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, nói: "Đây đúng là ông trời phù hộ U Châu ta, vừa khéo để Mộ Dung Hoàn ở tại Ẩn Lư. Hơn nữa trong Ẩn Lư lại có một mật đạo.

Kế Diêu nhíu mày, trong lòng đã vài phần đoán được dụng ý của Vân Dực.

Vân Dực thần sắc hơi kích động: "Ta gọi các vị đến, chính là muốn trên người Mộ Dung Hoàn xuống tay, rối loạn tâm Mộ Dung Hàn, bức hắn lui binh."

Tiểu Chu hưng phấn nói: "Vân đại nhân cứ phân phó."

- "Ẩn Lư là biệt viện của tổ tiên ta, mật đạo kia ta không muốn để cho người khác biết, cho nên chuyện này liền phó thác cho ba người các vị. Thư Thư đã có kế sách hoàn hảo, chỉ là làm phiền Tiểu Từ cô nương mạo hiểm một phen." Vân Dực xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Tiểu Từ, giọng điệu khẩn thiết.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ nhìn thoáng qua Thư Thư, có chút kinh ngạc, không biết hắn có kế sách gì, vì sao phải là mình làm? Chính mình không có nội lực, trừ bỏ vân khởi cứu thức thì không còn sở trường gì.

Kế Diêu cũng lập tức cả kinh, mặc dù thần sắc chưa động, nhưng cũng cảnh giác nhìn Thư Thư.

Thư Thư yên lặng chống đỡ ánh mắt của hai người, cưỡng chế tư tâm trong lòng, đối Tiểu Từ nói: “Tiêu tiền bối là đệ tử dược vương, phương pháp hạ độc của nàng xác thực khác hẳn người thường. Ngươi từng lừa ta nấu bánh trà, độc ẩn bên trong hơi nước, rất khó phát giác. Người Đại Yến thích ăn đồ chay hơn thức ăn mặn, thường uống bánh trà để hỗ trợ tiêu hóa. Cho nên kế sách của ta chính là để ngươi đi hạ độc Mộ Dung Hoàn. Mộ Dung Hoàn bị phong hàn, phải liên tục uống trà nóng, đúng là thời cơ tốt. Hắn là con trai duy nhất của Mộ Dung Hàn, vô luận là vì thế cục hay tình phụ tử, ở trong lòng Mộ Dung Hàn cũng cực kỳ trọng yếu, không cho phép mất. Chỉ cần hắn bị bệnh trầm trọng nguy hiểm đến tính mạng, Mộ Dung Hàn nhất định tâm loạn. Có lẽ không cần đợi quân tiên phong của An vương đến U Châu, hắn đã thoái binh.”

Nguyên lai gọi Tiểu Từ đến, là có dụng ý này. Kế Diêu vội nói: ” Nếu Mộ Dung Hoàn ở trong lòng Mộ Dung Hàn trọng yếu như thế, Ẩn Lư nhất định có trọng binh canh gác, Tiểu Từ không có võ công, quyết không thể tùy tiện mạo hiểm. Vân đại nhân, ta đi.”

Vân Dực nhìn Kế Diêu vốn luôn trầm ổn bây giờ sắc mặt thoáng hiện lên vẻ lo âu, liền trấn an: “Kế công tử không cần lo lắng, Thư Thư, ngươi tiếp tục nói.”

- “Thứ nhất, Kế công tử ngươi không biết dùng độc; thứ hai, chính bởi vì Tiểu Từ không có võ công, mới để cho nàng đi. Bên người Mộ Dung Hoàn có tam đại cao thủ Yến quốc bảo hộ, cho dù dịch dung, chưa kịp tới gần đã bị bọn họ phát giác chúng ta có võ công. Hơn nữa, Tiểu Từ đối với

https://thuviensach.vn

Ẩn Lư cực kỳ quen thuộc. Chỉ cần theo mật đạo đi vào phòng bếp, đem độc hạ vào trong bánh trà, liền đại công cáo thành. Chúng ta ở bên trong mật đạo tiếp ứng, chỉ cần nàng có nguy hiểm, nhận được tín hiệu, chúng ta liền xông vào cứu nàng. Nếu vẫn không được, ta ở nơi này có thuốc nổ, nhất định có thể an toàn thoát thân."

Kế Diêu cau mày, trầm mặc không nói, hiển nhiên do dự bất an, chẳng qua ngại mặt mũi Vân Dực nên không trực tiếp cự tuyệt. Nhưng thần sắc rõ ràng không muốn, bộ dáng vô cùng kiềm chế. Tiểu Chu cũng cực lo lắng cho an nguy của Tiểu Từ, nhân tiện nói: "Đã có thuốc nổ, vì sao không trực tiếp cho nổ tung Ẩn Lư, làm cho Mộ Dung Hàn tuyệt hậu?"

Thư Thư lắc đầu: "Giết Mộ Dung Hoàn lộ liễu như thế, sẽ chỉ làm cho Mộ Dung Hàn một lòng báo thù, liều chết chiến đấu. Ta dùng độc không tiếng động lại vô vị, hắn nhất định không nghĩ tới có người làm, chỉ nghĩ tuổi còn nhỏ cơ thể yếu nhược, phong hàn thêm nặng. Thuốc nổ chỉ dùng để đề phòng, không đến lúc nguy cấp thì cứ yên lặng hành động, không để cho Mộ Dung Hàn phát giác mới thỏa đáng."

Kế Diêu trên mu bàn tay mơ hồ nổi đầy gân xanh, không yên nói: "Ta cảm thấy rất nguy hiểm. Ta đã đáp ứng di nương phải bảo vệ nàng chu toàn."

Tiểu Từ hít một hơi thật sâu, đột nhiên nói: "Vân đại nhân, ta đi."

Kế Diêu ánh mắt rùng mình, mày kiếm run rẩy một chút, trước mặt Vân Dực muốn nói cái gì lại thôi.

Tiểu Từ cảm khái nói: "Thư công tử kế sách thâm diệu, ta tuy rằng không có võ công, nhưng hạ độc cũng coi như thông thạo. Bố cục Ẩn Lư, cho dù trong đêm tối, ta cũng sẽ không đi nhầm. Vân đại nhân yên tâm, ta sẽ không làm cho mọi người thất vọng."

https://thuviensach.vn

Vân Dực mày rậm giãn ra, giống như vân khai gặp nguyệt, vui vẻ nói: “Hảo, Tiểu Từ cô nương đã đồng ý, vậy đêm nay động thủ. Thư Thư đã chuẩn bị chu đáo hết thảy. Cô nương yên tâm, quyết không để cô nương gặp một chút nguy hiểm.”

Kế Diêu hai mắt phát sáng nhìn Tiểu Từ, không kìm lòng được nắm lấy bàn tay nàng, da thịt hòa hợp một chỗ, hận không thể khảm vào xương tủy. Tiểu Từ nhìn vẻ mặt hắn tràn đầy lo lắng, nhoẻn miệng cười: “Ngươi yên tâm, không có việc gì.”

Thư Thư nhìn thoáng qua liền hạ mi, ánh mắt dừng ở trên bàn, thản nhiên nói: “Kế công tử, không có mười phần nắm chắc, ta quyết không để nàng lâm vào nguy hiểm. Ngươi không ngại lại tin ta một lần.” Dứt lời, đứng lên bước vào gian trong.

Cửa vừa mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, giống như đem cả căn phòng đông lạnh từng lớp tách ra.

Vân Dực mỉm cười chắp tay, đối Thư Thư nói: “Hôm nay Mộ Dung Hàn không giống muốn công thành. Có lẽ tính ban đêm động thủ. Ngươi đi ngủ một lúc, nghỉ ngơi dưỡng sức, đêm nay cho hắn một chút bất ngờ.”

Thư Thư nhếch miệng cười, đã có điểm không yên lòng, mi tâm nhăn lại thật sâu, cả người tràn đầy mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Xông Vào Nguy Hiểm

Kế Diêu trở về phòng liền đóng cửa lại đối Tiểu Từ la lên: "Ngươi vì sao không từ chối? Ta và Tiểu Chu thân là nam nhi, vì nước không thể thoái bỏ trách nhiệm, còn ngươi chỉ là nữ nhi yếu nhược, thật ra có thể khước từ." Tiểu Từ ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm tình nhìn Kế Diêu, chậm rãi nói: "Ta chỉ muốn nhanh một chút chấm dứt cuộc chiến này, ta và ngươi mới có thể thoát ra."

Mười bảy năm qua nàng ẩn cư ở Cẩm Tú sơn, ít biết chuyện trên đời, nàng cũng không có bao nhiêu chí đền nợ nước, nàng chỉ là muốn Mộ Dung Hàn lui binh, bọn họ từ nay rời đi nơi này, rời đi Thư Thư. Nàng biết ơn Thư Thư vì nàng mạo hiểm, vì thế hôm nay nàng cũng liều lĩnh một lần trả lại ân tình của hắn. Ở cùng Thư Thư một chỗ, nàng luôn có loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ liếc nhìn hắn, thêm một khắc, đều tiềm ẩn nguy hiểm. Nàng không biết trong câu chuyện của hắn có mấy phần thật mấy phần giả, cũng không muốn quan tâm tìm hiểu. Nàng chỉ cần giải vây cho U Châu, như vậy mới có thể cùng Kế Diêu ra khỏi thành, từ này về sau trời cao mây nhạt, sát cánh bên nhau.

Kế Diêu nhíu mày, thật sâu nhìn nàng. Hồi lâu mới đem nàng kéo vào trong lồng ngực, thở dài một tiếng. Tiểu Từ ôm chặt hắn, an ủi nói: "Thư Thư tuy rằng tâm cơ rất sâu, bất quá việc này sự tình trọng đại, cũng không phải ân oán cá nhân, lại có Vân đại nhân tự mình đề cập. Thư Thư nhất định sẽ tính toán chu đáo, nắm chắc phần thắng. Mặc dù ngươi không tin hắn, chí ít cũng còn có Vân đại nhân."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu không đáp lời, chẳng qua vòng tay ôm nàng siết chặt. Kỳ thật trong lòng hắn cũng đã suy xét kỹ càng, thế nhưng liên lụy đến nàng, thì tâm tư có chút rối loạn.

- "Ăn cơm! Ăn cơm!" Tiểu Chu ở bên ngoài gào to, cố ý đập đập cửa sổ.

Tiểu Từ cười định đẩy Kế Diêu ra, Kế Diêu vẫn bất động, nàng đành dùng sức chống trên ngực hắn.

Tiểu Chu ở bên ngoài gào to: "A, thanh thiên bạch nhật, lanh lảnh càn khôn…thánh nhân vân."

Kế Diêu cau mày hướng ra ngoài cửa sổ cắn răng nói: "Tiểu Chu, đi tìm tảng đá cọ sạch cái miệng của ngươi."

Tiểu Chu cách cửa sổ phẫn nộ nói: "Kế Diêu tiểu tử ngươi gặp sắc quên bạn. Ta hảo ý gọi ngươi đi ăn cơm, ngươi lại đối với ta như vậy. Ta còn không phải quan tâm đến thân thể ngươi sao, ngươi ngày đêm chiến đấu hăng hái như vậy, nếu không hảo hảo ăn cơm, tháng sau làm thế nào thành thân?"

Kế Diêu nghe hắn ở bên ngoài gào loạn kêu oan, nhịn không được bật cười. Tiểu Từ cũng xấu hổ cười khẽ. Không khí ngưng trọng trong phòng lập tức tiêu tan.

- "Kế công tử muốn thành hôn?"

Tiểu Chu nhìn lại, Thư Thư đáng đứng ở cuối hành lang, nhàn nhạt cười. Cả người có vẻ thoải mái bay bổng, một thân bạch sam, giống như một áng mây, chỉ sợ một cơn gió thổi qua, sẽ lập tức tiêu tan.

Tiểu Chu cười nói: "Đúng vậy, hắn ngày hôm qua nói."

https://thuviensach.vn

Thư Thư “nga” một tiếng, khóe môi nhếch lên, quay người đi vào trong phòng mình.

Tiểu Từ ở trong phòng nghe rõ ràng, có chút ngượng ngùng chọt chọt vào ngực Kế Diêu, thấp giọng nói: “Ngươi làm sao lại cùng Tiểu Chu nói chuyện này.”

- “Nói như vậy để chặn cái miệng hắn lại, bằng không hắn đều mỗi ngày trêu chọc ta, ngươi…” Hắn có chút áy náy, nhịn không được ăn thịt lại còn bị Tiểu Chu phát hiện, thật sự là làm tổn hại đến danh dự Tiểu Từ, hắn cần phải nhẫn nhịn. Bất quá, nhẫn rồi lại nhẫn, trong sử sách cũng chỉ có một mình Liễu đại nhân (Liễu Hạ Huệ). Nhưng là, Liễu đại nhân lúc đó chưa có người trong lòng, cùng tình huống của hắn không giống nhau, cho nên hắn cũng không biết là chính mình định lực không đủ, một đường đi tới, một ngày một đêm, hơn nữa ở Cẩm Tú sơn hai năm, nhiều cơ hội như vậy hắn đều làm quân tử, hắn âm thầm bội phục chính mình, xác thực không dễ dàng.

Bóng đêm dần buông xuống, Kế Diêu và Tiểu Chu trong trạng thái chuẩn bị, chờ Thư Thư. Kế Diêu tận mắt thấy Tiểu Từ mang theo ba bước sát, lại dặn nàng mang thêm mê dược đề phòng bất trắc. Tiểu Chu chua nói: “Kế Diêu, ngươi như thế nào so với nương ta còn dài dòng hơn.”

Kế Diêu liếc mắt trừng hắn một cái, lại đối Tiểu Từ nói: “Không cần miễn cưỡng, nếu không thể xuống tay lập tức rút lui, cửa vào mật đạo, một người canh giữ vạn người không thể khai thông, có ta và Tiểu Chu, bao nhiêu người cũng không thành vấn đề.” Hắn luôn luôn khiêm tốn, lần đầu tiên nói ra miệng thế này, tuy rằng thần sắc cực kỳ nghiêm túc, ngược lại càng giống như đang khoe khoang. Tiểu Từ cười không ngừng, gắng gượng nhịn cười nhìn hắn.

Kế Diêu nóng nảy, thời điểm như vậy, nàng còn lộ ra bộ dáng nghịch ngợm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu cười hì hì nói: “Ngươi yên tâm. Có Song Chu đại hiệp ta, bảo đảm ngươi lông tóc vô thương. Tháng sau, ân, ta không nháo các ngươi. Kỳ thật, ta am hiểu nhất là náo loạn, lần trước Mông lão tam thành thân, la tặng hắn một chuỗi vòng cổ trứng gà, mang lên người cực kỳ uy vũ suất khí. Về sau trứng gà vỡ ra, hắn cả đời đều nhớ đến ta, ai, có thể có địa vị như thế trong lòng bằng hữu, ta viên mãn.”

Tiểu Chu làm động tác minh họa chọc cười một phen, thần sắc Kế Diêu mới sáng sủa hơn một chút.

Mắt thấy mặt trăng lên cao, Thư Thư ngồi trong thư phòng nhưng lại không hề có động tĩnh. Tiểu Chu đang muốn đi gọi hắn. Cửa vang lên một tiếng nhỏ, một người tiến vào. Bên trong phòng ba người đều cả kinh, Yến quân!

Chén trà trong tay Tiểu Chu suýt rớt, Kế Diêu tức khắc cầm lấy trường kiếm trên bàn.

- “Là ta.”

Ba người sửng sốt giật mình, đúng là thanh âm của Thư Thư.

Kế Diêu một lần nữa nhìn kỹ, chợt bừng tỉnh, Thư Thư đã dịch dung. Không khỏi thầm than công phu dịch dung của hắn quá tài tình, một thân quân trang Đại Yến, dáng người cao gầy, cằm dán chòm râu, tướng mạo thô kệch vô cùng giống với người Đại Yến.

Thư Thư mở gói đồ, lấy ra một bộ y phục, đối Tiểu Từ nói: “Ngươi thay cái này.”

Tiểu Từ gật đầu, nhận lấy y phục. Trong lòng không khỏi có điểm kích động, tuy rằng quyết tâm làm chuyện này, cũng chuẩn bị tốt tư tưởng, nhưng giờ phút này rốt cuộc có chút khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Ba người ra khỏi phòng, Thư Thư nói: “Ta lần trước trở về Ẩn Lư có xem xét tình hình, hạ nhân ngoại trừ lão Hồ và người trong phòng bếp đều bị giết. Cửa mật đạo ở phòng của ngoại công, Mộ Dung Hoàn nằm ở phòng Kế Diêu ở ngày trước. Tiểu Từ chỉ cần hạ dược vào bánh trà, chúng ta tức khắc rút vào mật đạo. Nếu như nghe thấy tiếng chuông giao ca của trạm canh gác, chúng ta liền chia ra, các ngươi nhanh chóng đi ra cứu trợ, nếu tất cả yên tĩnh trở lại, các ngươi đợi ở cửa mật đạo.”

Thư Thư dặn dò xong xuôi, lại đợi một hồi, nghe Tiểu Từ bên trong nói một tiếng: “Được rồi.”

Kế Diêu, Thư Thư đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy Tiểu Từ đã buộc tóc lên, một thân y phục nửa mới nửa cũ, cứ như vậy từ một cô nương đổi thành gã sai vặt.

Thư Thư hơi hơi híp mắt, đối Tiểu Từ nói: “Ngươi ngồi xuống.”

Tiểu Từ theo lời ngồi trên ghế. Thư Thư lấy ra từ trong ống tay áo một hộp nhỏ, ở bên trong chọn một màu, nhẹ nhàng bôi lên mặt Tiểu Từ. Tiểu Từ cứng người, chỉ cảm thấy tay hắn lạnh mà trơn nhẵn, ở trên mặt nàng di động, nhẹ nhàng mềm mại tựa như bàn tay nữ tử.

Kế Diêu đứng bên cạnh hắn, mắt thấy khuôn mặt Tiểu Từ ở dưới bàn tay hắn nháy mắt biến đổi. Da thịt trắng nõn có chút vàng vọt, mang theo thần sắc mệt mỏi suy nhược, bình thường xinh đẹp như minh châu ngọc quý, bỗng chốc biến mất không thấy tăm hơi. Một khắc công phu, nàng nhưng lại thành bộ dáng lão Hồ.

Tiểu Chu kinh ngạc thán phục: “Thư Thư, tay nghề của ngươi, quá tuyệt!”

Ánh mắt Thư Thư dời đi, lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là dựa vào trời tối không nhìn rõ, nếu là ban ngày, chỉ sợ không qua mắt nổi.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu thoáng yên tâm hơn nhiều, Thư Thư sắp xếp tỉ mỉ như thế, Tiểu Từ tự nhiên sẽ an toàn.

Bốn người chuẩn bị sẵn sàng, lập tức vào mật đạo.

Kế Diêu hít thật sâu một hơi, một tay cầm kiếm, một tay nắm Tiểu Từ. Mật đạo yên tĩnh, hắn một hồi lo lắng khả năng sẽ có nguy hiểm, lúc sau lại an ủi chính mình, hết thảy Thư Thư chuẩn bị kỹ càng không cho phép sai sót, cứ như vậy trong lòng bất ổn bị tra tấn dày vò. Hận không thể ngay lập tức đi tới điểm cuối mật đạo, chưa bao giờ cảm thấy bối rối như thế này, rất muốn ngay lúc này thoát ra kéo nàng trở về. Tiểu Từ giống như biết tâm tư của hắn, cố gắng ổn định cảm xúc chính mình, ánh mắt khi giao nhau bình tĩnh trấn định. Kỳ thật, lòng của nàng cũng thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc đi đến cuối mật đạo, bóng đêm tĩnh mịch cùng mùi vị ẩm mốc của địa đạo hòa vào một chỗ. Khiến Tiểu Từ mơ hồ cảm thấy bất an.

Kế Diêu từ lúc bước vào mật đạo một khắc vẫn luôn nắm chặt tay nàng, tay kia đặt ở thắt lưng nàng. Hơi thở của hắn làm cho nàng an ổn điềm tĩnh, tại đây vào thời khắc nguy cấp phá lệ làm nàng muốn ỷ lại.

Ngoài tường truyền đến vài tiếng ho khan. Thư Thư không nói một lời, xuyên thấu qua khe hở nhìn ra bên ngoài. Cổ thư được xếp đầy trên giá sách cao đến trần nhà.

Trước giá sách cư nhiên có một thiếu niên, đang chăm chú vào quyển sách lật qua lật lại, đi từng bước đến gần. Hắn màu da trắng nhợt tiều tụy, nhìn vóc người bất quá chỉ hơn mười tuổi, nhưng vẻ mặt khác với những thiếu niên cùng tuổi, lộ ra một cỗ trưởng thành sớm cùng ngạo khí. Phía sau hắn có hai nam tử cao lớn, trong đó có một người giúp hắn bưng nến, tên còn lại hầu ở cửa, lưng hướng vào trong phòng, nhìn không rõ dung nhan. Bất quá hai người này vừa nhìn đã biết có võ công thâm hậu, dưới lớp trang

https://thuviensach.vn

phục cơ bắp lồ lộ, khí thế cương mãnh bức người. Thư Thư đưa tay đặt lên môi, làm động tác chớ có lên tiếng.

Thiếu niên kia ở trước giá sách đứng lặng hồi lâu, chọn hai quyển sách. Phía sau vang lên tiếng nói: "Điện hạ, người thân thể không tốt, vẫn là trở về phòng ở trên giường xem đi."

Thanh âm của hắn thuần hậu, như tiếng chuông kéo dài, ở trong bóng đêm tĩnh lặng dường như vang vọng. Trong lòng Kế Diêu căng thẳng, võ công của người này quyết không dưới mình, như vậy thiếu niên này nhất định là Mộ Dung Hoàn. Hắn có chút lo lắng, bàn tay nắm lấy Tiểu Từ không tự chủ dùng thêm sức.

Ngón tay Tiểu Từ bị siết mơ hồ có chút đau nhức, nàng vươn bàn tay kia ở trên lưng hắn nhẹ nhàng viết hai chữ: Yên tâm.

Kế Diêu âm thầm than thở, quan tâm tất loạn, ta như thế nào yên tâm?

Mộ Dung Hoàn sức lực tựa hồ cũng chống đỡ hết nổi, nghe người nọ khuyên giải, rốt cuộc đặt hai quyển sách lên tay người nọ, xoay người đi ra khỏi phòng. Cửa đóng lại, ánh sáng nhất thời biến mất. Phòng ngủ của Vân Trường An lập tức tối đen.

Thư Thư thở phào nhẹ nhõm, lại im lặng đợi một khắc, sau đó đối Tiểu Từ gật đầu.

Tâm Kế Diêu tức thì nhảy lên, yết hầu cứng đờ, bàn tay nắm lấy nàng vẫn bất động, không buông ra, một tầng mồ hôi mỏng thấm ướt cả lòng bàn tay. Tiểu Từ trấn định, bằng bất cứ giá nào cũng phải quyết tuyệt.

Nàng dùng sức, cương quyết rút khỏi tay Kế Diêu, đối hắn thản nhiên cười.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu cố gạt bỏ bất an nặn ra một nụ cười cổ vũ trấn an, khuôn mặt nhưng lại đông cứng, không chút biểu tình.

Thư Thư động vào cơ quan mở cửa mật đạo, một khẽ hở hiện ra, vô thanh vô tức. Hắn đối Tiểu Từ vung tay lên, nhanh chóng lắc mình đi ra. Tiểu Từ điều chỉnh tâm tình, lập tức bước theo.

Thư Thư ở phía trước bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, Tiểu Từ theo sát phía sau, hai người dọc theo mái hiên trực tiếp hướng về phía phòng bếp.

Dưới mái hiên Ẩn Lư treo hàng loạt đèn lồng, binh lính tuần tra ban đêm thắt lưng đeo kiếm để lại những cái bóng lờ mờ dưới ánh đèn. Binh lính tuần tra cũng không phải nhanh nhẹn hoạt bát, người Đại Yến thân hình cao thẳng, khí thế cường kiện. Mà đêm dài mệt mỏi, khiến đội hình có chút lơi lỏng. Có người nhìn thấy Tiểu Từ và Thư Thư cũng không để ý, lão Hồ bọn họ đã nhìn quen, trong bóng đêm cách mái hiên trước mặt nhoáng lên một cái lướt qua, cũng không có điều gì hoài nghi.

Tiểu Từ cùng Thư Thư lập tức đến phòng bếp. Ở bên trong có một người đang ngủ gật, Tiểu Từ nhớ rõ hắn tên gọi A Khắc. Trước cửa phòng bếp có một binh lính canh gác, nhìn thấy Thư Thư quát một tiếng: “Làm gì?”

Thư Thư vội nói: “Đại nhân phân phó đun một ấm trà.”

Người trông cửa nhìn quen lão Hồ nhiều ngày ở trong sân ra ra vào vào, cũng không hỏi nhiều, tùy ý Tiểu Từ vào phòng bếp. A Khắc vừa thấy người đến, vội vàng đi lấy thêm củi.

Ánh mắt Tiểu Từ đảo qua hai bên nhìn thấy ở trên cái giá bên cạnh quả nhiên có bánh trà. Nàng liếc mắt về phía cửa, chỉ thấy Thư Thư đang chắn trước mặt nàng bắt đầu cùng binh lính nọ trò chuyện.

https://thuviensach.vn

- “Huynh đệ, vài ngày không giết người, tay chân ngứa ngáy khó chịu, ngay cả rượu cũng không được uống. Kia trực cả đêm rất dễ ngủ gật.”

- “Uống rượu, ngươi con mẹ nó càng ngủ nhanh hơn.” Một câu của Thư Thư nhanh chóng gợi lên bất mãn của người nọ, vốn là đến đánh giặc, lại bị triệu đến đây canh phòng bếp, đúng là nén giận. Ngữ khí cũng không thân thiện, hùng hùng hổ hổ lại không dám lớn tiếng.

Thừa dịp hai người trước cửa đang nói chuyện. Tiểu Từ lấy một khối bánh trà trên giá, đưa lưng về phía sau đem thuốc bột chuẩn bị sẵn tẩm vào, lại đem bánh trà đặt ở giữa bình, rót nước ấm vào, Tiểu Từ nhấc ấm trà, đối Thư Thư nói: “Quân gia, trà pha xong rồi.”

Thư Thư ngửa cổ ngáp “Ân” một tiếng, quát dẹp đường: “Đi nhanh đi.”

Tiểu Từ thở phào nhẹ nhõm, mang theo bình trà đi ở phía trước, Thư Thư bước nhanh đuổi kịp, đối Tiểu Từ thấp giọng nói: “Ngoài phòng Mộ Dung Hoàn có cao thủ, ta không thể tới gần, ngươi đem ấm trà giao cho người ngoài phòng, nhất định phải trấn tĩnh. Không nên kích động, người Yến quyết không nghĩ đến có người có thể đột nhập vào Ẩn Lư, ngươi tự nhiên một chút, cứ cho mình là lão Hồ mà làm.”

Tiểu Từ gật đầu, Thư Thư đột nhiên nắm bàn tay nàng, trong bóng tối đôi mắt hắn phát lên ánh sáng khác thường.

Tiểu Từ khẽ run lên, muốn rút tay về, lại cảm giác trong bàn tay có vật gì đó.

- “Đây là sét đánh đạn, nếu thoát không được hãy dùng vân khởi cửu thức thối lui, thuốc nổ ném vào trong phòng, ta ở ngoài này tiếp ứng cho ngươi. Ngươi yên tâm.” Ba chữ cuối cùng hắn nhấn mạnh một chút, lực bàn tay lớn hơn vài phần, khiến tay nàng mơ hồ có cảm giác đau nhức.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ yên lặng rút tay ra, giờ phút này đã nguy hiểm đến tận cùng, ngược lại càng phải trấn định.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Xoa Bóp

Gian phòng Kế Diêu từng ở giờ phút này đèn đuốc sáng trưng. Quả nhiên, trước cửa có hai người, ánh đèn chiếu vào nhìn không rõ dung nhan, chỉ là khí thế bức người làm cho người ta vừa trông thấy đã khiếp sợ.

Tiểu Từ hít thật sâu một hơi, đem ấm trà bưng đến, điều chỉnh cổ họng thấp giọng nói: “Đại nhân, trà đến đây.”

Người đứng bên phải cửa đưa tay tiếp nhận ấm trà, thuận thế đánh giá nàng. Tiểu Từ xoay người định đi, đột nhiên người nọ quát một tiếng: “Đưa vào trong đi.”

Tiểu Từ trong lòng căng thẳng, quay người lại, nhận lấy ấm trà đẩy cửa bước vào.

Trong phòng so với mấy ngày trước hoàn toàn bất đồng, bên dưới trải một tấm thảm lông màu trắng mềm mại, kéo dài từ cửa đến trước giường, giống như một đám mây hư ảo, bước lên trên vô thanh vô tức, dường như không nghĩ là sẽ từ trên mây rơi xuống. Nàng mạnh mẽ tự trấn định, thong dong đi lên, giống như đi qua đám mây này, chính là tương lai của nàng và Kế Diêu.

Mộ Dung Hoàn nửa nằm nửa ngồi trên giường lớn, chiếc chăn màu đỏ ở giữa nền trắng đặc biệt bắt mắt. Trong phòng còn có một người, vẫn luôn cùng với Mộ Dung Hoàn như hình với bóng, chính là đệ nhất cao thủ Yến quốc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ tiến lên phía trước, đem ấm trà đặt ở trên bàn trước giường Mộ Dung Hoàn, buông tay, nàng ngừng thở rồi lại hô hấp. Mộ Dung Hoàn ở ngay bên cạnh, nàng nhịn không được liếc mắt nhìn hắn, lại bị một tiếng ho khan kịch liệt của hắn làm cho cả kinh vội buông mi mắt.

Người nọ bước lên phía trước, một tay đặt ở cổ tay Mộ Dung Hoàn, giống như muốn truyền vào một chút nội lực. Tiểu Từ điều chỉnh hơi thở, chậm rãi lui về phía sau.

Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng: "Đứng lại."

Tâm Tiểu Từ nháy mắt nhảy lên, giống như có vật gì chặn ở cuống họng.

- "Đi gọi đại phu tới đây."

Tiểu Từ ứng thanh "Vâng", bước nhanh ra khỏi phòng. Ngoài phòng gió đêm thổi qua, mới cảm thấy phía sau lưng lạnh run, bất quá chỉ dùng một chút công sức, nghiễm nhiên phía sau lưng đã rị ra một tầng mồ hôi.

Nàng bước nhanh đến trước sương phòng của Vân Trường An, hướng về một góc bí mật thấp giọng nói: "Hắn sai ta đi kêu đại phu."

Thư Thư chần chờ một khắc, kéo nàng vào phòng, sau đó mở cơ quan, vào mật đạo.

Tiểu Từ thở phào nhẹ nhõm, đối diện với ánh mắt lo lắng của Kế Diêu, nàng miễn cưỡng cười cười, ngón tay ngược lại run rẩy, bị Kế Diêu nắm chặt. Nguyên lai trong lòng bàn tay hắn cũng ướt đẫm mồ hôi.

Tiểu Từ không yên nói: "Thư Thư, người nọ nếu thấy đại phu không đến, nhất định sẽ nghi ngờ."

https://thuviensach.vn

Thư Thư nói: “Ta không thể lại để ngươi đi vào chỗ nguy hiểm, vừa rồi ngươi vào phòng, ta vô cùng sợ hãi…” Hắn không nói hết câu, lại nói tiếp: “Ta đi gọi đại phu, các ngươi ở chỗ này chờ ta. Nếu một lát nữa ta vẫn chưa về, các ngươi cứ đi trước.”

Nói xong, hắn từ mật đạo đi ra ngoài.

Tiểu Từ cắn môi, yên lặng nắm chặt tay Kế Diêu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa mật đạo khẽ mở, Thư Thư rốt cuộc trở lại. Ba người đều thở phào nhẹ nhõm, một cỗ đại công cáo thành cùng vui sướng truyền tới từng người. Quá khứ cảm giác không thoải mái đều bị một loại cùng chung kẻ địch cùng chung hoạn nạn xóa tan. Không khí xung quanh bốn người phá lệ hòa hợp, mặc dù không có ngôn ngữ trao đổi, nhưng ánh sáng mờ mờ từ ngọn đuốc chiếu xuống bốn người đều là vẻ mặt hưng phấn, hai bên hiểu thấu lòng nhau.

Tiểu Từ yên lặng thở phào nhẹ nhõm, đem sét đánh đạn trong tay đưa tới trước mặt Thư Thư, Thư Thư nhận lấy, ngón tay chạm vào tay nàng, Tiểu Từ giật mình, vội rút tay về, đứng ở bên cạnh Kế Diêu.

- “Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Chu cầm cây đuốc, ở phía trước soi đường. Kế Diêu cùng Tiểu Từ theo sát. Thư Thư yên lặng đi sau cùng, ánh mắt vẫn đặt ở trên thân thể nàng. Thân ảnh lờ mờ thướt tha, dưới ánh sáng ảm đạm có chút mơ hồ, làm cho người ta tưởng bắt được nhưng không nắm chắc, tuy rằng gần ngay trước mắt, nhưng lại xa cách tận chân trời.

Trở lại thành U Châu đã là nửa đêm. Thư Thư không nghỉ ngơi mà trực tiếp đến phủ thứ sử phục mệnh.

Tiểu Chu duỗi người chuẩn bị đi ngủ. Trước khi đi, đối Kế Diêu nháy mắt nói: “Không cần bịt tay trộm chuông.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu bay lên một cước đá vào mông Tiểu Chu. Tiểu Chu linh động né qua, cười hì hì nói: “Xem ngươi thành thân ngày đó, ta như thế nào nháo ngươi, hừ hừ.”

Kế Diêu không cam lòng yếu thế, cười nói: “Như thế nào, chẳng lẽ có ngày ngươi không thành thân? Không sợ chết thì cứ đến nháo, xem ta đến lúc đó như thế nào hồi báo, hừ hừ.”

Tiểu Từ mím môi xấu hổ, giờ phút này tinh thần thoải mái, gió đêm nhẹ nhàng, thổi hết tất cả phiền muộn cùng lo lắng ban ngày.

Tiểu Từ xoay người về phòng ngủ của mình, vừa mới đi được mấy bước, đã bị rơi vào vòng tay của Kế Diêu.

Hắn cúi đầu cười, ngụ ý sâu xa nói: “Tiểu Chu nói, không cần bịt tay trộm chuông.”

Tiểu Từ e lệ đẩy hắn, thấp giọng nói: “Ta mệt mỏi.” Nàng thật sự không có khí lực ứng phó với mãnh hổ xuống núi.

Kế Diêu ôm nàng bước vào phòng ngủ. Chân sau vừa nhấc, ngăn tất cả những vì sao và gió đêm ngoài cửa.

Hắn lập tức đặt nàng xuống giường, Tiểu Từ đang muốn kháng cự. Hắn đã ngồi xuống bên cạnh, đem giầy và tất của nàng cởi ra, bàn tay nắm lấy chân nàng xoa nhẹ.

- “Lời nói của Tiểu Chu thực có đạo lý.” Hắn giả vờ nghiêm trang, kỳ thực tâm tư đã muốn theo mắt cá chân nàng hướng về phía trước. Bàn chân nàng nhỏ nhắn, nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Da thịt ôn nhuyễn mềm mại, tâm hắn rung động, nhẹ nhàng giơ lên, ở bên môi hôn một chút. Tiểu Từ giật mình, kêu lên một tiếng.

Kế Diêu vội nói: “Nhỏ giọng, nhỏ giọng.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ từ trong tay hắn tránh ra, cười nói: “Rất ngứa.”

Kế Diêu buông chân nàng, hai tay chống vào mép giường, nhìn xuống nàng cười hắc hắc: “Ngươi nơi nào không sợ ngứa?” Con ngươi hắn sâu thẳm như đầm nước, bỡn cợt nhìn nàng.

- “Ta nơi nào cũng đều sợ ngứa.” Tiểu Từ đề phòng muốn trốn, quả nhiên, hắn như hổ đói chồm lên. Bàn tay luồn xuống dưới nách nàng, Tiểu Từ vừa cười vừa giãy dụa, liên tục xin tha.

Hắn bình tĩnh hạ giọng: “Kêu một tiếng ca ca.”

- “Ca, ca.” Trong lòng hắn xao động, tay ngừng, hôn một đường từ cổ nàng xuống bên tai, nhỏ giọng thì thầm: “Tiểu nha đầu, ta so với ngươi lớn hơn ba tuổi, ngươi cư nhiên chưa từng kêu một tiếng ca ca. Ngươi nói, thế nào phạt ngươi.”

Tiểu Từ một bên trốn tránh một bên kháng nghị: “Ta mới mặc kệ đồ đầu gỗ.”

- “Ta nơi nào đầu gỗ?”

- “Ngươi nơi nào không là đầu gỗ?”

Kế Diêu nhớ đến hai năm ở Cẩm Tú sơn, chính mình thật sự có chút đầu gỗ, vì thế đuối lý buông nàng ra. Sợ nàng nhớ tới chuyện cũ sau đó tính toán nợ cũ. Bèn xum xoe lấy lòng một phen.

- “Ngươi chờ, ta đi đun nước tắm.”

Tiểu Từ gật đầu, cảm thấy hôm nay Kế thiếu hiệp thực sự đặc biệt săn sóc, vì thế thập phần ngọt ngào ngồi ở trước giường chờ Kế thiếu hiệp hầu hạ.

Không đến nửa canh giờ, Kế Diêu đã chuẩn bị xong hết thảy.

https://thuviensach.vn

Hai người liền có một vấn đề nổi lên tranh chấp.

Tiểu Từ yêu cầu tắt đèn tắm rửa. Kế Diêu kiên quyết không theo.

Tiểu Từ một bộ không thổi tắt nến không thoát y xuống nước. Nếu không, hắn trước đi ra ngoài, cùng Tiểu Chu chơi cờ.

Kế Diêu tự nhiên đối với hai đề nghị này đều không tiếp thu, bất mãn nói: “Ta ở ôn tuyền tắm rửa đều bị ngươi nhìn thấy, ngươi cũng phải để cho ta xem một lần.”

Tiểu Từ hừ nói: “Ta không phải cố ý muốn xem, là do ngươi bất ngờ đứng lên. Hơn nữa, ngươi có cái gì đẹp, không phải cũng có bấy nhiêu tảng thịt thôi sao?”

Chiếm được sẽ không quý trọng a, Kế Diêu chán nản: “Ngươi! Hảo, xem như ngươi lợi hại.”

Tức giận thổi nến.

Tiểu Từ thế này mới bắt đầu cởi quần áo. Kế Diêu nghe thấy tiếng nước chảy, giật mình. Thế là Kế thiếu hiệp quyết định da mặt dày một lần nữa thắp nến.

Tiểu Từ thời gian qua vẫn cho rằng Kế Diêu là chính nhân quân tử, vạn lần không phòng bị hắn còn có chiêu này. Quả nhiên, con người sẽ thay đổi, người ăn thịt càng không cần phải nói đến.

Nàng thẹn quá hóa giận: “Kế Diêu ngươi nói không giữ lời.”

Kế Diêu vội vàng nghiêm mặt nói: “Ta đáp ứng thổi nến, cũng không nói là sẽ không thắp lại a. Hơn nữa, ta chính là muốn xem ẩn ký trên cánh tay ngươi. Không có ý tứ gì khác, ngươi đừng hiểu lầm.”

Tiểu Từ bán tính bán nghi, không hiểu lầm mới là lạ.

https://thuviensach.vn

- “Thực sự.” Hắn bưng giá cắm nến ngồi xổm bên cạnh thùng nước, biểu tình thập phần đứng đắn, mày kiếm mắt sáng, vẻ mặt đoan chính, hết sức tuấn lãng.

Tiểu Từ đưa ra một cánh tay, một đóa hoa tiên diễm nhất thời xuất hiện ở trên da thịt trắng nõn, như một bông hồng mai giữa phiến băng tuyết.

Kế Diêu vươn ngón tay sờ sờ, than thở: “Thật đẹp mắt, là bớt sao?”

Tiểu Từ lắc đầu: “Có lẽ, còn nhớ từ nhỏ đã có.”

Kế Diêu nâng mi mắt, ánh mắt thâm tình hỏi: “Còn nơi nào có nữa?”

Nàng chìm đắm trong giọng nói dịu dàng cùng sóng mắt của hắn, thấp giọng nỉ non: “Không có.”

Hắn mềm giọng nói: “Ngươi đứng lên, ta giúp ngươi nhìn xem, biết đâu phía sau lưng cũng có, chỉ là ngươi không thấy thôi.”

Tiểu Từ đang muốn nghe theo, đột nhiên ý thức được suýt chút nữa trúng chiêu. Ngay lập tức mang theo xấu hổ trừng mắt nhìn hắn: “Không có.”

Kế Diêu thấy dụ dỗ không được, có chút nản lòng. Hừ một tiếng, bắt đầu tự cởi quần áo.

- “Ngươi muốn làm gì?”

- “Đun một thùng nước không dễ dàng, ta cũng muốn thuận tiện gột rửa.” Thần sắc hắn nghiêm trang, ra vẻ quân tử vô tư, hồn nhiên không để cho người khác ý thức được hắn đang muốn làm một chuyện cực kỳ hương diễm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ vội la lên: “Không được, cái thùng này nhỏ như vậy, chứa không được hai người.”

Kế Diêu nhướn mày: “Thử xem đi.”

Hắn nói chuyện, bàn tay vẫn liên tục không ngừng, chớp mắt y phục đều thoát ra đặt ở trên ghế, Tiểu Từ không dám nhìn, vừa thẹn vừa sợ, nhưng cũng đành thúc thủ vô sách.

Tiếng nước vang lên, hắn bước vào trong thùng. Tiểu Từ còn chưa kịp kêu lên, thân thể bỗng nhẹ bẫng, bị hắn đặt ở trên đùi. Nước trong thùng trào ra ngoài hơn phân nửa.

Trong thùng chen chúc hai người, di chuyển đã không có khả năng, da thịt chặt chẽ dán vào nhau, tránh cũng không thể tránh, ngay cả nước cũng trở nên dư thừa, bị dồn hết ra ngoài. Hắn thân mình tráng kiện, thân thể nàng mềm mại, dung hợp giao hội như thái cực càn khôn. Bầu không khí ái muội như vậy, khí thể của nàng nhất thời như con nai con, rơi vào miệng hùm.

Hắn đạt được mà cười, gắt gao ôm chặt nàng, ở bên tai khẽ cắn: “Đẹp như vậy, vì sao không cho ta xem?” Tiếng thở dốc cùng lời tán thưởng của hắn trượt vào tai nàng, nàng nín thở, cơ thể bị khiêu khích trở nên run rẩy, nàng cắn môi, khắc chế chính mình phát ra âm thanh, đối với hắn càng thêm mê hoặc.

Hắn lè lưỡi liếm dọc theo xương quai xanh xuống phía dưới, dưới mặt nước hai nụ hoa dập dềnh, màu hồng nhạt như hoa sen sắp nở rộ. Hắn đem nàng nâng lên một ít, nụ hoa lộ ra trên mặt nước, bị hắn há miệng ngậm chặt, làm như dùng phòng ấm tốt nhất đem nó bao lại.

Nàng càng thêm ngượng ngùng, nói không nên lời, bối rối muốn nhéo hắn một phen, lại không biết ra tay ở chỗ nào mới thích hợp.

https://thuviensach.vn

- “Ta giúp ngươi rửa.” Hắn ý loạn tình mê thò tay, ở trên da thịt nàng di động, môi cũng không nhàn rỗi.

Nàng kháng cự vô lực, cũng không có nơi nào trốn tránh, đành phải mở miệng kháng nghị: “Ngươi là dùng nước miếng để rửa sao?”

Hắn cười cười, ngừng hôn, si ngốc nhìn nàng, nói: “Nước trong thùng không có. Bất quá nước miếng thì lại rất nhiều.” Nói xong, yết hầu còn giật giật.

Nàng phì cười thành tiếng, dưới ánh nến lay động, thực sự đẹp đến mê người.

Thật lâu sau.

Nàng: “Ngươi trước đi ra ngoài.”

Hắn: “Ngươi trước đi ra ngoài.”

Nàng: “Ngươi thổi tắt nến, ta mới ra ngoài.”

Hắn: “Nếu không, chúng ta cùng đi ra.”

Nàng: “Không.”

Hắn: “Không cho nhìn, vậy ăn ngươi.”

Nàng: “Không cho nhìn, cũng không được phép ăn.”

Quên đi, ngoài miệng chẳng qua chỉ là lời nói, động thủ!

Hắn mạnh mẽ ôm nàng đứng lên, tiếng nước khẽ động, bọt nước như hạt châu chảy xuống từng giọt, cảnh xuân nhìn không sót thứ gì. Hắn chính là đang cao hứng có thể mở rộng tầm mắt, chưa kịp toàn diện xem xét một lần, nàng bằng tốt độ sét đánh lấy tay che mắt hắn.

https://thuviensach.vn

Thật rõ là ma cao một thước, núi cao một trượng.

Kế thiếu hiệp thở dài, lại là kinh hồng thoáng nhìn, bất quá đã thành nghiện!

Hắn tiếc nuối đem nàng đặt ở trên giường, không đợi hắn liếc mắt một cái, cả người nàng đã chui tọt vào chăn. Từ đầu đến chân, chỉ lộ ra một mái tóc đen nhánh.

Hắn thở dài thổi tắt ngọn nến, leo lên giường.

Da thịt của nàng ẩm ướt trơn bóng, hắn vỗ về kiềm chế khát vọng, đem nàng kéo ôm vào ngực, chỉ là ôm càng chặt. Một lúc lâu hơi thở ổn định, hắn mới nói: “Về sau ngươi ở nhà với mẫu thân, chuyện tối nay ta xem như chưa từng trải qua. Nếu không phải Tiểu Chu lôi kéo ta, ta chỉ sợ không kiềm chế được xông ra khỏi mật đạo.”

Nàng không có đáp lời, như một đứa nhỏ nhu thuận nằm yên trong ngực hắn, dùng đầu ngón tay ở trên ngực hắn viết một chữ “Hảo”.

Hắn cố nén dục vọng, bắt lấy bàn tay nàng, đặt ở trong miệng khẽ cắn, rồi liếm liếm. Nàng bất quá bị ngứa rên lên một tiếng, lại bị hắn dùng miệng ngăn lại.

Hắn nâng nàng lên, giống như ở trong nước, làm cho nàng cành lá xòe ra, chậm rãi nở rộ.

Nàng ra sức khước từ: “Ta mệt mỏi quá.”

Hắn hảo ngôn dụ dỗ: “Ngươi cái gì cũng không cần làm, ta giúp ngươi xoa bóp thả lỏng.”

…

- “Ai, ai, xoa bóp không phải như thế.”

https://thuviensach.vn

- “Thì là như vậy.”

- “Cùng không phải.”

Miệng lại bị bịt kín.

Hồi lâu, Tiểu Từ càng thêm mệt mỏi, vô cùng bất mãn nói: “Rõ ràng không phải như thế, càng mệt mỏi.”

Kế Diêu có chút oan uổng, liên tục đều là hắn hoạt động, hắn chưa kêu mệt, nàng đã nói mệt. Vì vậy ngay sau đó Kế thiếu hiệp tiếp tục phục vụ chu đáo hỏi: “Nếu không, xoa bóp thêm lần nữa?”

- “Không cần.” Tiểu Từ nói xong, nhanh chóng giả bộ ngủ. Biết rõ “xoa bóp” trong ý hắn nghĩa là gì, từ nay tuyệt đối không bị mắc mưu.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mạch Nước Ngầm

Tỉnh lại khi mặt trời đã lên cao. Tiểu Từ sờ sờ bên cạnh, sớm đã không còn độ ấm, có lẽ hắn sáng sớm rời đi. Nàng thở dài, cũng không biết Mộ Dung Hàn có hay không thực sự như mong muốn của mọi người, lập tức lui binh.

Giữa trưa, Kế Diêu cùng Tiểu Chu đột nhiên trở về, mang đến một tin tức, Mộ Dung Hoàn đã chết.

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn Kế Diêu, khó mà tin được, tối hôm qua còn nhìn thấy thiếu niên đó, cư nhiên đã chết. Nhớ lại một tấm thảm trắng noãn, một thiếu niên mang theo thần sắc yếu nhược, dưới ánh nến, cúi đầu liên tục ho khan. Giống như còn vang vọng bên tai. Chớp mắt liền như phù dung sớm nở tối tàn rời đi. Nàng gian nan nuốt nước bọt, thông cổ họng hỏi ra tiếng: “Là thật?”

- “Vân đại nhân mật báo, hắn không thể là giả.”

- “Thư Thư đâu?”

- “Hắn đang cùng Vân đại nhân vạch ra kế hoạch thừa dịp Mộ Dung Hàn lui binh là lúc, giết hắn trở tay không kịp.”

- “Không phải nói không hạ độc chẳng qua chỉ làm Mộ Dung Hoàn bệnh nặng thêm sao? Hắn thế nào đột nhiên chết?” Tiểu Từ chợt mềm cả người, trong ngực loạn thành một đoàn, chẳng lẽ là do mình dùng quá nhiều liều lượng?

https://thuviensach.vn

- “Ta cũng không rõ lắm. Vân đại nhân công vụ vội vàng, ta và Tiểu Chu cũng không có cơ hội hỏi.”

Tiểu Từ có chút hoảng hốt, không biết như thế nào, trước mắt vẫn hiện ra tấm thảm trắng noãn.

Thành U Châu vẫn duy trì yên tĩnh đến đêm.

Thư thư rốt cuộc từ phủ thứ sử trở về, Tiểu Từ đợi hắn nửa ngày, thừa dịp Tiểu Chu cùng Kế Diêu chơi cờ, đi tới phòng Thư Thư.

Thư Thư nhìn thấy nàng, đuôi lông mày nhướn lên, trong mắt phút chốc mơ màng.

Tiểu Từ đứng trước cửa, quá mức khẩn trương mà dựa vào khung cửa, lấy dũng khí hỏi: “Mộ Dung Hoàn thực sự đã chết?”

Thư Thư chần chừ một lát, yên lặng gật đầu.

Tâm Tiểu Từ nhất thời chìm xuống, vội hỏi: “Là, là bởi vì ta hạ dược?” Ngữ khí của nàng lướt nhẹ, giống như nói chậm một chút, chuyện này sẽ trở thành sự thật.

- “Đúng.”

- “Ta sẽ không dùng sai, ta…” Nàng không nói được, tay có chút run rẩy. Nàng chưa từng giết người, huống chi là một thiếu niên như vậy. Ngay cả khi phụ thân hắn là hung thần ác sát, hắn bất quá chỉ là một đứa trẻ. Trong lòng nàng đau xót, áy náy cơ hồ muốn rơi lệ.

Thư Thư đứng lên, lạnh lùng nói: “Không phải nàng hạ dược quá lượng. Là dược kia, căn bản chính là độc dược trí mạng.”

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn hắn: “Độc dược? Ngươi không phải nói, chỉ cần làm cho hắn bệnh nặng thêm thôi sao? Vì sao muốn đẩy hắn đến chỗ

https://thuviensach.vn

chết?”

Thư Thư cười lạnh một tiếng: “Hắn chết đi. Mộ Dung Hàn mới hoàn toàn bị đánh bại, nội bộ Yến quốc nhất định sẽ bắt đầu rục rịch. Hắn để ổn định đại cục bắt buộc phải trở về.”

Tiểu Từ sững sờ nhìn hắn, nghẹn cứng cổ họng nói: “Ngươi làm như vậy, quá độc ác. Hắn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ.”

Thư Thư chậm rãi đến gần, bàn tay đặt ở trên đầu vai nàng, ánh mắt nhu hòa như trăng rằm. Tiểu Từ muốn tránh ra, lại giống như bị chế trụ, toàn thân đều mất đi khí lực, nàng thế nhưng, tự tay giết một người.

Hắn thanh âm trầm thấp nhu hòa, chậm rãi như dòng nước dịu dàng nói: “Cọp con vừa sinh ra cũng rất giống một con mèo nhỏ đáng yêu. Nhưng khi nó trưởng thành sẽ biết ăn thịt người. Mộ Dung Hoàn chết đi, kế hoạch của ta mới phát huy tác dụng.”

Tiểu Từ chậm rãi lắc đầu: “Ngươi vì sao không dùng biện pháp khác?”

- “Đây là phương pháp tốt nhất, hy sinh Mộ Dung Hoàn, có thể đổi lấy nhiều mạng sống của binh sĩ và dân chúng. Có thể giảm bớt rất nhiều nhân lực vật lực cùng tính mạng. Biện pháp này, nhanh nhất cũng hiệu quả nhất. Hơn nữa, là ông trời giúp ta. ta vốn tưởng phải dùng nhiều người hy sinh mới có thể đạt thành mục đích này. Không nghĩ đến, ông trời có mắt, đem Mộ Dung Hoàn đưa đến Ẩn Lư, đây là thiên ý. Tiểu Từ, thiên ý trợ ta! Ta thực cảm thấy nàng là quý nhân mà ông trời phái đến giúp ta, sau khi gặp nàng, hết thảy đều thuận lợi.”

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn hắn, nguyên lai hắn sớm có tính toán đẩy Mộ Dung Hoàn vào chỗ chết. Nàng không muốn quan tâm bước tiếp theo của hắn là gì, chính là cảm thấy có chút sầu não: “Ngươi lừa chúng ta.”

https://thuviensach.vn

- “Ta nói thẳng, nàng nhất định sẽ mềm lòng, nhất định sẽ kích động. Ở Ẩn Lư chỉ cần một khắc sơ hở liền có khả năng mất mạng. Lúc này, ta không tính lừa nàng, chỉ muốn nàng, bình an.” Hắn giọng điệu càng thêm ôn nhu, ánh mắt dịu dàng dây dưa, hắn không giống như đang nói đến chuyện tàn nhẫn nhất, mà tựa dưới ánh trăng lộ ra một chút tình ý, rủ rỉ nói.

Tiểu Từ im lặng xoay người, trong lòng có cảm giác nguội lạnh. Cho dù lới hắn nói có đạo lý, nàng không thể phản bác, nhưng chung quy không thể trốn tránh tội lỗi làm cho nàng khó chịu.

- “Tiểu Từ, ta biết trong lòng nàng nghĩ gì. Nếu nàng cứu một người xấu, hắn sẽ hại càng nhiều người tốt. Nàng cứu hắn kỳ thật là giết người, nàng có cứu hay không?”

Tiểu Từ chỉ cảm thấy trong đầu hỗn độn, lời nói của hắn giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào lòng nàng.

- “Tiểu Từ, ta không phải cố ý để cho bàn tay nàng nhiễm máu. Trong mắt ta hắn không phải là một thiếu niên, mà là quốc quân tương lai của Đại Yến, là uy hiếp tương lai của U Châu. Sau này nàng sẽ hiểu rõ cách làm của ta hôm nay, ta, cũng không phải người xấu, tiểu nhân như nàng tưởng.” Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng. Mỗi một câu nói đều vừa chậm vừa nặng, rất muốn chạm đến lòng nàng.

Tiểu Từ thở dài một tiếng, hờ hững xoay người.

Thư Thư từng bước tiến lên, giữ chặt ống tay áo của nàng.

- “Tiểu Từ, cho dù ta lừa nàng, cũng là vì muốn tốt cho nàng. Ta không thể cam đoan vĩnh viễn không lừa nàng, nhưng có thể thề rằng, ta quyết không hại nàng.”

Tiểu Từ không quay đầu, mệt mỏi nói: “Thư Thư, trở lại Định Châu, ta sẽ chỉ làm một nữ nhân ru rú trong nhà. Đối với ngươi, ta không mong

https://thuviensach.vn

gặp lại.”

Thư Thư ngón tay khẽ động, buông lỏng tay áo nàng ra, lại dứt khoát kiên quyết nói: “Sẽ không, chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Ta nếu muốn thứ gì đó quản chi ngàn vạn khó khăn, cũng sẽ không buông tay.”

Tiểu Từ bỗng dưng lạnh lẽo, vội vàng rời đi.

Trong tay Thư Thư chỉ còn lại một khoảng trống. Những chấm nhỏ trên bầu trời đêm, lập lòe như những đốm lửa cháy lan ra đồng cỏ. Ông trời rất công bằng, có được tất có mất, mọi thứ đều thuận lợi suôn sẻ khiến cho người ta kinh ngạc, chẳng qua trong ngực lại nặng nề đến khó chịu.

Màn đêm dần buông xuống, đột nhiên một tiếng động lớn rầm rĩ vang lên, có tiếng chém giết hỗn loạn. Tiểu Từ và Kế Diêu từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh giấc, khoác áo choàng đi ra ngoài, đứng ở trong viện. Cửa phòng Thư Thư vang lên một tiếng, hắn nghiêng mình đi ra, nhìn thấy Kế Diêu hắn khẽ gục đầu, trong bóng đêm không thấy rõ thần sắc.

Tiểu Chu nói: “Không lùi mà là phản công? Chẳng lẽ tin tức Vân đại nhân thu được là giả?”

Thư Thư chợt nói: “Đây là Mộ Dung Hàn đang thoái binh. Phía trước dương công, phía sau chắc chắn sẽ thừa dịp ban đêm mà rút lui.”

Kế Diêu cũng đồng ý với cái nhìn của Thư Thư, thở dài: “Xem ra kế sách thừa dịp hắn rút lui triệt đường lui của hắn của Vân đại nhân không dùng được.”

Thư Thư thản nhiên nói: “Không sao. Trận này Mộ Dung Hàn không chiếm được một chút tiện nghi còn bị suy vong. Chờ An vương điện hạ tới, sẽ có một ván cờ chờ hắn.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ quay đầu nhìn Thư Thư nhưng không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy toàn thân hắn bao trùm một cỗ bí hiểm cùng nắm chắc thắng lợi.

Trời vừa sáng, Vân Dực đã ở trên tường thành quan sát cuộc chiến. Quả nhiên, Mộ Dung Hàn quay về như gió, đêm qua để cho ba ngàn quân sĩ đánh nghi binh, số còn lại an toàn rút lui. Mà ba ngàn quân này đều là những binh sĩ ốm yếu bệnh tật, căn bản không có sức chiến đấu, cổn thạch nước sôi, dưới biển tên lửa, tất cả không một ai sống sót. Thành hào xung quanh thành đã chất đầy xác chết, không khí tràn ngập một mùi tanh hôi của thi thể.

Vân Dực vội vàng phân phó thủ vệ: “Khẩn cấp dẫn người ra khỏi thành, đem nhưng thi thể ở trong thành hào vớt lên, đưa ra cách thành hai mươi dặm đốt hết sau đó chôn sâu.”

Thủ vệ tuân mệnh dẫn binh đi. Thư Thư cau mày đứng bên cạnh hắn, nói: “Mộ Dung Hàn thực ra thủ đoạn cứng rắn tác phong mạnh mẽ, hắn hiện tại không có con nối dòng, việc quan trọng nhất chính là ổn định thế cục, trong thời gian ngắn sẽ không thể quay lại U Châu, chúng ta vừa vặn có thời gian đào một con sông bao quanh U Châu, An vương bao lâu đến?”

- “Ba ngày nữa.”

Thư Thư nói: “Ngươi nói Kế Diêu ở lại thêm ba ngày. Ta sợ hắn gấp rút phải đi.”

Vân Dực nhíu mày, giọng điệu mang theo sự tán thưởng: “Ta xem hắn cũng không phải hạng người sợ chết, ngươi gọi hắn đến đây, ta sẽ giải thích rõ với hắn việc này, hắn nhất định đồng ý.”

- “Nếu hắn là một người đơn độc, ngươi có muốn hắn theo đến Đại Yến cắt đầu của Mộ Dung Hàn hắn cũng không e ngại, bất quá trước mắt…”

https://thuviensach.vn

Thư Thư muốn nói lại thôi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hòa hợp của hai người trên hành lang gấp khúc.

Một đôi như hoa mỹ quyến đi tới, xuân sam như cẩm, mặt mày như họa. Phía sau ánh nắng ấm áp làm nền, mặc dù không đối mặt, cũng không nắm tay, nhưng vẫn có sự gần gũi ăn ý. Giống như một đôi quyến lữ trời sinh, một cái nhăn mày một nụ cười, nhất cử nhất động đều tự nhiên hài hòa.

“Năm tháng tĩnh hảo cầm sắt hài hòa” Những lời này tựa hồ chính là dùng để miêu tả một cách sinh động nhất.

Thư Thư trong lòng cứng lại, có một câu nói một mực quấy nhiễu hắn, như mạch nước ngầm trong biển sâu cuộn trào mãnh liệt làm cho hắn không thể bình ổn. Tháng sau bọn họ sẽ thành thân…

Tiểu Chu kích động từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Kế Diêu và Tiểu Từ đang ngồi ở bàn đá trong viện nhàn nhã phẩm trà, bèn đi tới gần, không khách khí cầm lấy một ly trà, cười hì hì nói: “Yến quân quả nhiên rút lui rất nhanh, trừ bỏ thi thể, một người sống cũng không lưu lại.”

Kế Diêu nói: “Mộ Dung Hàn luôn kiểm soát nghiêm cẩn, tác phong thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn.”

Tiểu Chu ngồi xuống, thở dài: “Đánh giặc không phải chơi đùa, người chết nhiều lắm, dân chúng cũng bị dọa chết khiếp. Hiện tại thì tốt rồi, trên đường đều một mảnh vui mừng.”

Kế Diêu gật đầu: “Đúng vậy, Yến quân tuy rằng đáng giận, nhưng cũng là cha mẹ sinh dưỡng, lúc này chết ở nơi tha hương, cha mẹ thê nhi trong nhà không biết sẽ như thế nào. Mộ Dung Hàn vì tư tâm của chính mình, khơi mào chiến loạn, nay rước phải hậu quả cũng đáng. Hắn nhất định sẽ an phận một thời gian.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu nhíu mày nói: “Ai nha, dưới thành quang cảnh thật kinh khủng! Tay, chân, đầu rải rác khắp nơi. Sông đào bảo vệ quanh thành chất đầy thi thể, mấy ngày hôm trước không phải mưa to sao, nước dâng lên cao, tràn ra đều là một màu đỏ lòm, thi thể trương lên, mùi vị thật làm cho người ta muốn nôn.”

Tiểu Từ nghe đột nhiên một trận nôn khan.

Kế Diêu rót một ly trà đưa cho nàng, lại cấp cho Tiểu Chu một cái ánh mắt, ý bảo hắn đừng nói nữa.

Tiểu Chu ngậm miệng, tròng mắt đảo đảo, nhìn Tiểu Từ, sau đó lo sợ nói: “Hay là, là có hỉ?”

“Phụt” một tiếng, Tiểu Từ phun ra một ngụm trà thẳng lên mặt Tiểu Chu.

Tiểu Chu chớp mắt, vừa lau nước trà, vừa nhìn chằm chằm nàng.

Tiểu Từ đỏ mặt, cúi đầu xấu hổ đứng dậy rời đi.

Kế Diêu cũng ngượng ngùng không thôi, cúi đầu uống trà.

- “Thật sự có?”

Tiểu Chu vươn vai tiếp tục hỏi.

“Phụt” một tiếng.

Tiểu Chu lại một phen ướt hết cả mặt, thở dài: “Quả nhiên là một đôi, thật ăn ý.”

Kế Diêu cắn răng nói: “Tiểu Chu, ngươi ít quan tâm đi một tí, được không.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu nhăn mặt bày ra bộ dạng ủy khuất: “Ta là lo lắng cho ngươi a, nếu tẩu tử có thai, chúng ta phải nhanh chóng trở về, chẳng lẽ đợi có bụng rồi mới thành thân sao? Còn không phải để cho người khác chê cười.”

- “Vài ngày mà thôi.” Kế Diêu trừng mắt liếc hắn một cái, cúi đầu lại uống trà. Hóa ra Tiểu Chu cho rằng hắn đã sớm ăn thịt, oan uổng, cực kỳ oan uổng, mới có ba ngày, làm sao mà có thai chứ?

- “Mới vài ngày? Chẳng lẽ một đường ngươi chỉ biết nhìn, chịu đựng?”

Kế Diêu im lặng, lại uống thêm một miệng trà.

Tiểu Chu đột nhiên nói: “Ngươi thật không phải là người!”

Kế Diêu tức giận, buông ly trà, mày kiếm dựng thẳng!

Tiểu Chu vội nói: “Huynh đệ ngươi hiểu lầm, ta không phải chửi, ta là khâm phục, tán thưởng, phục sát đất.”

Kế Diêu không nói gì, đứng dậy rời đi.

Kết cục, đêm đó hậu quả thực nghiêm trọng.

Tiểu Từ sống chết không chịu cho Kế thiếu hiệp mát xa, nói là, lời của Tiểu Chu làm cho nàng ngộ ra nhiều điều.

Thế là, Kế thiếu hiệp nửa đêm đứng lên, đi tìm Tiểu Chu chơi cờ.

Tỉnh lại khi mặt trời đã lên cao. Tiểu Từ sờ sờ bên cạnh, sớm đã không còn độ ấm, có lẽ hắn sáng sớm rời đi. Nàng thở dài, cũng không biết Mộ Dung Hàn có hay không thực sự như mong muốn của mọi người, lập tức lui binh.

https://thuviensach.vn

Giữa trưa, Kế Diêu cùng Tiểu Chu đột nhiên trở về, mang đến một tin tức, Mộ Dung Hoàn đã chết.

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn Kế Diêu, khó mà tin được, tối hôm qua còn nhìn thấy thiếu niên đó, cư nhiên đã chết. Nhớ lại một tấm thảm trắng noãn, một thiếu niên mang theo thần sắc yếu nhược, dưới ánh nến, cúi đầu liên tục ho khan. Giống như còn vang vọng bên tai. Chớp mắt liền như phù dung sớm nở tối tàn rời đi. Nàng gian nan nuốt nước bọt, thông cổ họng hỏi ra tiếng: “Là thật?”

- “Vân đại nhân mật báo, hắn không thể là giả.”

- “Thư Thư đâu?”

- “Hắn đang cùng Vân đại nhân vạch ra kế hoạch thừa dịp Mộ Dung Hàn lui binh là lúc, giết hắn trở tay không kịp.”

- “Không phải nói không hạ độc chẳng qua chỉ làm Mộ Dung Hoàn bệnh nặng thêm sao? Hắn thế nào đột nhiên chết?” Tiểu Từ chợt mềm cả người, trong ngực loạn thành một đoàn, chẳng lẽ là do mình dùng quá nhiều liều lượng?

- “Ta cũng không rõ lắm. Vân đại nhân công vụ vội vàng, ta và Tiểu Chu cũng không có cơ hội hỏi.”

Tiểu Từ có chút hoảng hốt, không biết như thế nào, trước mắt vẫn hiện ra tấm thảm trắng noãn.

Thành U Châu vẫn duy trì yên tĩnh đến đêm.

Thư thư rốt cuộc từ phủ thứ sử trở về, Tiểu Từ đợi hắn nửa ngày, thừa dịp Tiểu Chu cùng Kế Diêu chơi cờ, đi tới phòng Thư Thư.

https://thuviensach.vn

Thư Thư nhìn thấy nàng, đuôi lông mày nhướn lên, trong mắt phút chốc mơ màng.

Tiểu Từ đứng trước cửa, quá mức khẩn trương mà dựa vào khung cửa, lấy dũng khí hỏi: “Mộ Dung Hoàn thực sự đã chết?”

Thư Thư chần chừ một lát, yên lặng gật đầu.

Tâm Tiểu Từ nhất thời chìm xuống, vội hỏi: “Là, là bởi vì ta hạ dược?” Ngữ khí của nàng lướt nhẹ, giống như nói chậm một chút, chuyện này sẽ trở thành sự thật.

- “Đúng.”

- “Ta sẽ không dùng sai, ta…” Nàng không nói được, tay có chút run rẩy. Nàng chưa từng giết người, huống chi là một thiếu niên như vậy. Ngay cả khi phụ thân hắn là hung thần ác sát, hắn bất quá chỉ là một đứa trẻ. Trong lòng nàng đau xót, áy náy cơ hồ muốn rơi lệ.

Thư Thư đứng lên, lạnh lùng nói: “Không phải nàng hạ dược quá lượng. Là dược kia, căn bản chính là độc dược trí mạng.”

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn hắn: “Độc dược? Ngươi không phải nói, chỉ cần làm cho hắn bệnh nặng thêm thôi sao? Vì sao muốn đẩy hắn đến chỗ chết?”

Thư Thư cười lạnh một tiếng: “Hắn chết đi. Mộ Dung Hàn mới hoàn toàn bị đánh bại, nội bộ Yến quốc nhất định sẽ bắt đầu rục rịch. Hắn để ổn định đại cục bắt buộc phải trở về.”

Tiểu Từ sững sờ nhìn hắn, nghẹn cứng cổ họng nói: “Ngươi làm như vậy, quá độc ác. Hắn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư chậm rãi đến gần, bàn tay đặt ở trên đầu vai nàng, ánh mắt nhu hòa như trăng rằm. Tiểu Từ muốn tránh ra, lại giống như bị chế trụ, toàn thân đều mất đi khí lực, nàng thế nhưng, tự tay giết một người.

Hắn thanh âm trầm thấp nhu hòa, chậm rãi như dòng nước dịu dàng nói: "Cọp con vừa sinh ra cũng rất giống một con mèo nhỏ đáng yêu. Nhưng khi nó trưởng thành sẽ biết ăn thịt người. Mộ Dung Hoàn chết đi, kế hoạch của ta mới phát huy tác dụng."

Tiểu Từ chậm rãi lắc đầu: "Ngươi vì sao không dùng biện pháp khác?"

- "Đây là phương pháp tốt nhất, hy sinh Mộ Dung Hoàn, có thể đổi lấy nhiều mạng sống của binh sĩ và dân chúng. Có thể giảm bớt rất nhiều nhân lực vật lực cùng tính mạng. Biện pháp này, nhanh nhất cũng hiệu quả nhất. Hơn nữa, là ông trời giúp ta. ta vốn tưởng phải dùng nhiều người hy sinh mới có thể đạt thành mục đích này. Không nghĩ đến, ông trời có mắt, đem Mộ Dung Hoàn đưa đến Ẩn Lư, đây là thiên ý. Tiểu Từ, thiên ý trợ ta! Ta thực cảm thấy nàng là quý nhân mà ông trời phái đến giúp ta, sau khi gặp nàng, hết thảy đều thuận lợi."

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn hắn, nguyên lai hắn sớm có tính toán đẩy Mộ Dung Hoàn vào chỗ chết. Nàng không muốn quan tâm bước tiếp theo của hắn là gì, chính là cảm thấy có chút sầu não: "Ngươi lừa chúng ta."

- "Ta nói thẳng, nàng nhất định sẽ mềm lòng, nhất định sẽ kích động. Ở Ẩn Lư chỉ cần một khắc sơ hở liền có khả năng mất mạng. Lúc này, ta không tính lừa nàng, chỉ muốn nàng, bình an." Hắn giọng điệu càng thêm ôn nhu, ánh mắt dịu dàng dây dưa, hắn không giống như đang nói đến chuyện tàn nhẫn nhất, mà tựa dưới ánh trăng lộ ra một chút tình ý, rủ rỉ nói.

Tiểu Từ im lặng xoay người, trong lòng có cảm giác nguội lạnh. Cho dù lời hắn nói có đạo lý, nàng không thể phản bác, nhưng chung quy không thể trốn tránh tội lỗi làm cho nàng khó chịu.

https://thuviensach.vn

- “Tiểu Từ, ta biết trong lòng nàng nghĩ gì. Nếu nàng cứu một người xấu, hắn sẽ hại càng nhiều người tốt. Nàng cứu hắn kỳ thật là giết người, nàng có cứu hay không?”

Tiểu Từ chỉ cảm thấy trong đầu hỗn độn, lời nói của hắn giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào lòng nàng.

- “Tiểu Từ, ta không phải cố ý để cho bàn tay nàng nhiễm máu. Trong mắt ta hắn không phải là một thiếu niên, mà là quốc quân tương lai của Đại Yến, là uy hiếp tương lai của U Châu. Sau này nàng sẽ hiểu rõ cách làm của ta hôm nay, ta, cũng không phải người xấu, tiểu nhân như nàng tưởng.” Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng. Mỗi một câu nói đều vừa chậm vừa nặng, rất muốn chạm đến lòng nàng.

Tiểu Từ thở dài một tiếng, hờ hững xoay người.

Thư Thư từng bước tiến lên, giữ chặt ống tay áo của nàng.

- “Tiểu Từ, cho dù ta lừa nàng, cũng là vì muốn tốt cho nàng. Ta không thể cam đoan vĩnh viễn không lừa nàng, nhưng có thể thề rằng, ta quyết không hại nàng.”

Tiểu Từ không quay đầu, mệt mỏi nói: “Thư Thư, trở lại Định Châu, ta sẽ chỉ làm một nữ nhân ru rú trong nhà. Đối với ngươi, ta không mong gặp lại.”

Thư Thư ngón tay khẽ động, buông lỏng tay áo nàng ra, lại dứt khoát kiên quyết nói: “Sẽ không, chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Ta nếu muốn thứ gì đó quản chi ngàn vạn khó khăn, cũng sẽ không buông tay.”

Tiểu Từ bỗng dưng lạnh lẽo, vội vàng rời đi.

Trong tay Thư Thư chỉ còn lại một khoảng trống. Những chấm nhỏ trên bầu trời đêm, lập lòe như những đốm lửa cháy lan ra đồng cỏ. Ông trời

https://thuviensach.vn

rất công bằng, có được tất có mất, mọi thứ đều thuận lợi suôn sẻ khiến cho người ta kinh ngạc, chẳng qua trong ngực lại nặng nề đến khó chịu.

Màn đêm dần buông xuống, đột nhiên một tiếng động lớn rầm rĩ vang lên, có tiếng chém giết hỗn loạn. Tiểu Từ và Kế Diêu từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh giấc, khoác áo choàng đi ra ngoài, đứng ở trong viện. Cửa phòng Thư Thư vang lên một tiếng, hắn nghiêng mình đi ra, nhìn thấy Kế Diêu hắn khẽ gục đầu, trong bóng đêm không thấy rõ thần sắc.

Tiểu Chu nói: “Không lùi mà là phản công? Chẳng lẽ tin tức Vân đại nhân thu được là giả?”

Thư Thư chợt nói: “Đây là Mộ Dung Hàn đang thoái binh. Phía trước dương công, phía sau chắc chắn sẽ thừa dịp ban đêm mà rút lui.”

Kế Diêu cũng đồng ý với cái nhìn của Thư Thư, thở dài: “Xem ra kế sách thừa dịp hắn rút lui triệt đường lui của hắn của Vân đại nhân không dùng được.”

Thư Thư thản nhiên nói: “Không sao. Trận này Mộ Dung Hàn không chiếm được một chút tiện nghi còn bị suy vong. Chờ An vương điện hạ tới, sẽ có một ván cờ chờ hắn.”

Tiểu Từ quay đầu nhìn Thư Thư nhưng không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy toàn thân hắn bao trùm một cỗ bí hiểm cùng nắm chắc thắng lợi.

Trời vừa sáng, Vân Dực đã ở trên tường thành quan sát cuộc chiến. Quả nhiên, Mộ Dung Hàn quay về như gió, đêm qua để cho ba ngàn quân sĩ đánh nghi binh, số còn lại an toàn rút lui. Mà ba ngàn quân này đều là những binh sĩ ốm yếu bệnh tật, căn bản không có sức chiến đấu, cổn thạch nước sôi, dưới biển tên lửa, tất cả không một ai sống sót. Thành hào xung quanh thành đã chất đầy xác chết, không khí tràn ngập một mùi tanh hôi của thi thể.

https://thuviensach.vn

Vân Dực vội vàng phân phó thủ vệ: “Khẩn cấp dẫn người ra khỏi thành, đem nhưng thi thể ở trong thành hào vớt lên, đưa ra cách thành hai mươi dặm đốt hết sau đó chôn sâu.”

Thủ vệ tuân mệnh dẫn binh đi. Thư Thư cau mày đứng bên cạnh hắn, nói: “Mộ Dung Hàn thực ra thủ đoạn cứng rắn tác phong mạnh mẽ, hắn hiện tại không có con nối dòng, việc quan trọng nhất chính là ổn định thế cục, trong thời gian ngắn sẽ không thể quay lại U Châu, chúng ta vừa vặn có thời gian đào một con sông bao quanh U Châu, An vương bao lâu đến?”

- “Ba ngày nữa.”

Thư Thư nói: “Ngươi nói Kế Diêu ở lại thêm ba ngày. Ta sợ hắn gấp rút phải đi.”

Vân Dực nhíu mày, giọng điệu mang theo sự tán thưởng: “Ta xem hắn cũng không phải hạng người sợ chết, ngươi gọi hắn đến đây, ta sẽ giải thích rõ với hắn việc này, hắn nhất định đồng ý.”

- “Nếu hắn là một người đơn độc, ngươi có muốn hắn theo đến Đại Yến cắt đầu của Mộ Dung Hàn hắn cũng không e ngại, bất quá trước mắt…”

Thư Thư muốn nói lại thôi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hòa hợp của hai người trên hành lang gấp khúc.

Một đôi như hoa mỹ quyến đi tới, xuân sam như cẩm, mặt mày như họa. Phía sau ánh nắng ấm áp làm nền, mặc dù không đối mặt, cũng không nắm tay, nhưng vẫn có sự gần gũi ăn ý. Giống như một đôi quyến lữ trời sinh, một cái nhăn mày một nụ cười, nhất cử nhất động đều tự nhiên hài hòa.

“Năm tháng tĩnh hảo cầm sắt hài hòa” Những lời này tựa hồ chính là dùng để miêu tả một cách sinh động nhất.

https://thuviensach.vn

Thư Thư trong lòng cứng lại, có một câu nói một mực quấy nhiễu hắn, như mạch nước ngầm trong biển sâu cuộn trào mãnh liệt làm cho hắn không thể bình ổn. Tháng sau bọn họ sẽ thành thân…

Tiểu Chu kích động từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Kế Diêu và Tiểu Từ đang ngồi ở bàn đá trong viện nhàn nhã phẩm trà, bèn đi tới gần, không khách khí cầm lấy một ly trà, cười hì hì nói: “Yến quân quả nhiên rút lui rất nhanh, trừ bỏ thi thể, một người sống cũng không lưu lại.”

Kế Diêu nói: “Mộ Dung Hàn luôn kiểm soát nghiêm cẩn, tác phong thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn.”

Tiểu Chu ngồi xuống, thở dài: “Đánh giặc không phải chơi đùa, người chết nhiều lắm, dân chúng cũng bị dọa chết khiếp. Hiện tại thì tốt rồi, trên đường đều một mảnh vui mừng.”

Kế Diêu gật đầu: “Đúng vậy, Yến quân tuy rằng đáng giận, nhưng cũng là cha mẹ sinh dưỡng, lúc này chết ở nơi tha hương, cha mẹ thê nhi trong nhà không biết sẽ như thế nào. Mộ Dung Hàn vì tư tâm của chính mình, khơi mào chiến loạn, nay rước phải hậu quả cũng đáng. Hắn nhất định sẽ an phận một thời gian.”

Tiểu Chu nhíu mày nói: “Ai nha, dưới thành quang cảnh thật kinh khủng! Tay, chân, đầu rải rác khắp nơi. Sông đào bảo vệ quanh thành chất đầy thi thể, mấy ngày hôm trước không phải mưa to sao, nước dâng lên cao, tràn ra đều là một màu đỏ lòm, thi thể trương lên, mùi vị thật làm cho người ta muốn nôn.”

Tiểu Từ nghe đột nhiên một trận nôn khan.

Kế Diêu rót một ly trà đưa cho nàng, lại cấp cho Tiểu Chu một cái ánh mắt, ý bảo hắn đừng nói nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu ngậm miệng, tròng mắt đảo đảo, nhìn Tiểu Từ, sau đó lo sợ nói: “Hay là, là có hỉ?”

“Phụt” một tiếng, Tiểu Từ phun ra một ngụm trà thẳng lên mặt Tiểu Chu.

Tiểu Chu chớp mắt, vừa lau nước trà, vừa nhìn chằm chằm nàng.

Tiểu Từ đỏ mặt, cúi đầu xấu hổ đứng dậy rời đi.

Kế Diêu cũng ngượng ngùng không thôi, cúi đầu uống trà.

- “Thật sự có?”

Tiểu Chu vươn vai tiếp tục hỏi.

“Phụt” một tiếng.

Tiểu Chu lại một phen ướt hết cả mặt, thở dài: “Quả nhiên là một đôi, thật ăn ý.”

Kế Diêu cắn răng nói: “Tiểu Chu, ngươi ít quan tâm đi một tí, được không.”

Tiểu Chu nhăn mặt bày ra bộ dạng ủy khuất: “Ta là lo lắng cho ngươi a, nếu tẩu tử có thai, chúng ta phải nhanh chóng trở về, chẳng lẽ đợi có bụng rồi mới thành thân sao? Còn không phải để cho người khác chê cười.”

- “Vài ngày mà thôi.” Kế Diêu trừng mắt liếc hắn một cái, cúi đầu lại uống trà. Hóa ra Tiểu Chu cho rằng hắn đã sớm ăn thịt, oan uổng, cực kỳ oan uổng, mới có ba ngày, làm sao mà có thai chứ?

- “Mới vài ngày? Chẳng lẽ một đường ngươi chỉ biết nhìn, chịu đựng?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu im lặng, lại uống thêm một miệng trà.

Tiểu Chu đột nhiên nói: “Ngươi thật không phải là người!”

Kế Diêu tức giận, buông ly trà, mày kiếm dựng thẳng!

Tiểu Chu vội nói: “Huynh đệ ngươi hiểu lầm, ta không phải chửi, ta là khâm phục, tán thưởng, phục sát đất.”

Kế Diêu không nói gì, đứng dậy rời đi.

Kết cục, đêm đó hậu quả thực nghiêm trọng.

Tiểu Từ sống chết không chịu cho Kế thiếu hiệp mát xa, nói là, lời của Tiểu Chu làm cho nàng ngộ ra nhiều điều.

Thế là, Kế thiếu hiệp nửa đêm đứng lên, đi tìm Tiểu Chu chơi cờ.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Khổ Nhục Kế

Kiếp nạn của U Châu được giải, Tiểu Từ tự nhiên vui sướng vô cùng, lôi kéo Tiểu Chu cùng Kế Diêu hòa vào dòng người ăn mừng trên đường. Từ trận chiến này, bách tính đối với khả năng của quan phủ một lần nữa tin tưởng, sĩ khí dâng cao, hoan hô chúc mừng.

Trong phủ thứ sử của Vân Dực giăng đèn kết hoa, như tổ chức lễ hội, dân chúng tự phát nhiều đội vũ sư, ở trước phủ gióng trống khua chiêng. Tiếng pháo tưng bừng, hồng tiết tung bay. Tiểu Từ che lỗ tai cười hì hì nhìn, sự lo lắng trong lòng tan hết, dải lụa hồng bay lượn giống như tâm sự của chính mình, hồng sắc như thế, tháng sau…Nàng nhếch môi nhìn thoáng qua Kế Diêu bên cạnh. Hắn khuôn mặt tuấn lãng phong thần, đuôi lông mày đen nhánh mang theo anh khí cùng tiêu sái. Hắn giống như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nàng, cũng ngoái đầu nhìn lại. Ánh mắt nhu tình, bàn tay kéo lấy nàng đốt một dây pháo.

- “Chúng ta cùng đến cáo từ Vân đại nhân một tiếng, ngày mai trở về Định Châu.” Hắn dắt tay nàng, xuyên qua đám người, bước lên bậc thềm.

Trong đại sảnh phủ thứ sử tràn ngập tiếng nói cười, ở chung một tháng, những thủ hạ tướng lãnh dưới trướng Vân Dực đều cùng Kế Diêu trở nên thân thiết, nhìn thấy hắn ha ha cười, có mấy người tuổi còn trẻ nhìn thấy Tiểu Từ đi theo phía sau hắn thì nổi máu trêu ghẹo: “Nga, đây là sư mẫu?” Nói xong cười thành một đoàn.

Tiểu Từ mới mười bảy tuổi, bị gọi hai chữ “sư mẫu” xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu cười cười cũng không cùng bọn họ so đo. Lập tức đối Vân Dực nói rõ mục đích đến.

Vân Dực vội nói: “Kế Diêu, Tiểu Chu. Ta đang muốn tìm các ngươi, có chuyện muốn nhờ các ngươi hỗ trợ, ta tối nay đi gặp Thư Thư, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Kế Diêu mắt thấy trọng sảnh có nhiều người, cũng không tiện hỏi, cười nói: “Được, ta về trước chờ.”

Tiểu Từ tâm tình vui vẻ trong nháy mắt nhạt đi không ít, ra khỏi phủ thứ sử, nàng lo lắng hỏi: “Kế Diêu, Vân đại nhân muốn nói chuyện gì?”

Kế Diêu cười trấn an: “Yến quân đều triệt, còn có thể có chuyện gì. Ngươi không cần lo lắng, xem này, mặt đều nhăn hết cả ra.” Hắn vươn tay xoa nhẹ mi tâm của nàng. Trong lòng nàng nếu có điều suy nghĩ, mi tâm liền nhíu lại thành mấy đường, giống như đựng cả sầu lo, khiến người ta thương yêu.

Tiểu Chu nhìn hai người bên đường nồng tình mật ý, bèn ở bên cạnh hắng giọng nói: “Thánh nhân vân…”

Kế Diêu giơ ngón tay, uy hiếp nói: “Thánh nhân vân cái gì?”

- “Ba người đi, tất có nhà sư.” Tiểu Chu hắc hắc cười hai tiếng, vung tay đi trước.

Tiểu Từ lôi kéo Kế Diêu không muốn trở về. Từ khi đến U Châu, tựa hồ là lần đầu tiên đi dạo trên đường. Chiến tranh đi qua, không khí dường như càng thêm trong sạch, hơi thở mùa hè quẩn quanh chóp mũi.

Đi ngang qua một nhà dân, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc thảm bên trong. Tiểu Từ dừng bước, nhìn câu đối dán trên cửa, trong ngực nổi lên một mảnh trống rỗng mênh mang. Vui mừng che giấu bi thương, nhất thời

https://thuviensach.vn

làm cho người ta quên đi từng có thảm liệt cùng mùi máu tanh, chẳng qua chỉ mới mấy ngày trước mà thôi. Giờ phút này đột nhiên không khí vui mừng trộn lẫn với tang thương, cảm giác xa lạ như vậy, càng khiến người ta thêm sầu não.

Kế Diêu thấp giọng nói: “Chiến tranh chung quy có rất nhiều người chết. Mặc dù thắng, cũng cần phải có huyết tinh lót đường.”

Trong lòng Tiểu Từ có chút nhói đau, nhớ tới lời nói của Thư Thư một đêm kia. Nếu cái chết của Mộ Dung Hoàn có thể đổi lấy thái bình cho U Châu, như vậy hắn nhất định làm, là đúng sao? Nàng luôn sống với lời dạy của Tiêu Dung phải từ bi mẫn nhân, không được sát sinh. Mặc dù chế độc, cũng không tạo ra độc dược . Cuộc đời nàng lần đầu tiên hạ độc, lại đoạt đi sinh mệnh của một thiếu niên. Như vậy, là đúng hay sai? Nàng không muốn nghĩ đến nữa, chỉ biết cảm khái, rời xa Thư Thư là tốt rồi, không ở cùng hắn một chỗ, thì sẽ không có nhiều mâu thuẫn như vậy.

Kế Diêu dắt tay nàng, kéo nàng đi về phía trước, bỏ qua đình viện kia, đi tới một cây cầu. Dưới cầu dòng nước êm đềm chảy về hướng đông, cành liễu đung đưa theo gió, mặt nước lấp lánh dương quang rực rỡ.

Hắn nhẹ giọng nói: “Thi vân: nếu ngộ sinh tử quân lộ điện, vị ứng phú quý thắng ngư tiều. Hết thảy hứa hẹn, đều như ảo ảnh trong mơ, mỏng manh như sương khói. Nhân sinh lắm thay đổi, chúng ta đơn giản bình an, là tốt rồi.”

Tiểu Từ hoảng hốt nhớ lại đây là quyển sách mấy tháng trước nàng lật ra xem, chính mình thuận tay ở trên quyển kinh phật viết mấy câu.

- “Ngươi lúc nào thì xem qua?”

- “Ngươi xem nên ta mới muốn xem. Muốn biết ngươi nghĩ cái gì, thích cái gì.” Hắn quay đầu lại, nắm chặt tay nàng, nụ cười ôn hòa mang theo ý cưng chiều.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ nhìn hắn cười, trong lòng nhất thời an bình hơn rất nhiều, đời người có đau khổ ly hợp, chỉ cần tâm chúng ta bình yên. Hắn rốt cuộc dừng bước, không bước theo nàng, nhìn về phía bóng lưng nàng nguyện bồi nàng đi trước. Hắn đã không còn là Kế Diêu trên trống trơn đài ngày xưa nữa.

Chặp tối, Vân Dực cùng Thư Thư đến tìm Kế Diêu, Tiểu Chu. Tiểu Từ ngồi ở một bên yên lặng lắng nghe, trong lòng chợt cảm thấy bất an.

Vân Dực đi thẳng vào vấn đề nói: “Mộ Dung Hoàn vừa chết, xem như Mộ Dung Hàn không còn con nối dõi, hắn năm nay đã sáu mươi, chắc chắn lúc này sẽ vô cùng lo lắng. Cho nên, Thư Thư cùng An vương điện hạ định ra một kế sách. Muốn nhờ các ngươi hỗ trợ.”

- “Vân đại nhân mời nói.”

- “Mộ Dung Trực ngươi hẳn biết rõ, chính là tiền nhiệm võ lâm minh chủ.”

Kế Diêu gật đầu: “Ta đã thấy hắn một lần, lúc ấy là ở Họa Mi sơn trang của Thư công tử. Hắn trúng độc, di nương ta giúp hắn giải độc.”

Vân Dực gật đầu: “Không sai, hắn là do An vương điện hạ một tay nâng đỡ, lại nói đến thân thế của hắn, những gì giang hồ đồn đại đều là sự thật. Hắn xác thực có huyết thống của người Yến, là con riêng của Mộ Dung Hàn.”

Kế Diêu và Tiểu Chu kinh ngạc không nói nên lời, sau đó đều rơi vào trầm mặc.

Vân Dực nói tiếp: “Năm đó, Mộ Dung Hàn vẫn còn là hoàng tử, một lòng muốn cha hắn nhìn với cặp mắt khác xưa. Yến quốc thời gian đó nổi tiếng với phát nỏ, cánh cung giương lên như mặt trăng trên trời, từng tiễn phóng đi như sao băng rơi xuống, khả năng bắn liên hoàn. Tiền triều ta trăm năm trước cũng có một loại binh khí nổi danh cùng với nó, tên là hổ xỉ

https://thuviensach.vn

thuẫn (cái này là tấm khiên). Bên cạnh có răng cưa, có thể cuốn đi rất nhiều binh khí, chắc chắn bền vững. Nhưng là không biết vì sao, sau này lại mất tích. Mộ Dung Hàn nghe nói Kiều gia trong kinh thành có liên quan đến hổ xỉ thuẫn, liền trà trộn vào Kiều gia, dụ dỗ Kiều gia đại tiểu thư, nhưng cái gì cũng không dò la ra, phẫn nộ rời khỏi kinh thành. Đây đều là chuyện xưa ba mươi năm về trước, nếu là trước đây, Mộ Dung Hàn biết hắn ở ngoài còn có một đứa con, nhất định cũng không để trong lòng. Hiện tại thì đã khác, Mộ Dung Trực không còn nghi ngờ chính là cọng cỏ cứu mạng của hắn. Ý của An vương điện hạ là, để chúng ta diễn một vở kịch, đem Mộ Dung Trực cùng Cao Túc đưa vào Đại Yến."

- "Cao Túc?" Kế Diêu cả kinh, nhớ tới lão giả thâm trầm bên người An vương. Sau đó nhìn thoáng qua Thư Thư. Thư Thư hơi gật đầu, thần sắc bình tĩnh.

- "Mộ Dung Trực là con của Mộ Dung Hàn, chuyện này năm trước Thư Thư từng để người sắp xếp bên cạnh Mộ Dung Hàn đề cập qua cho hắn một lần. Bất quá, hắn ngày đó bán tín bán nghi, cũng không để ý nhiều. Mà tình thế trước mắt lại khác, chỉ cần Mộ Dung Trực chứng thực thân phận của mình, Mộ Dung Hàn tất nhiên cầu còn không được. Chỉ có điều, Cao Túc thì có một chút vấn đề, thân là người Hán, lại cùng hắn không quen cũng chẳng thân, về sau muốn có cơ hội tiếp cận Mộ Dung Hàn, phải lấy được tín nhiệm của hắn, như vậy mới có khả năng diệt trừ hắn, phù trợ Mộ Dung Trực lên vương vị."

Tiểu Chu kêu lên một tiếng: "Kế sách này quá thâm diệu. Thực sự hoàn toàn hỗ trợ lẫn nhau, Mộ Dung Hoàn vừa chết, Mộ Dung Trực chính là duy nhất. Hắn liệu có bằng lòng đi Yến quốc?"

Vân Dực nhìn thoáng qua Thư Thư, cười nói: "An vương đối với hắn có ơn nâng đỡ, Thư Thư đối với hắn có ơn cứu mạng. Từ khi có lời đồn đãi hắn mang huyết thống người Yến, hắn ở trong chốn võ lâm đã không còn danh vọng, đi Yến quốc làm hoàng tử, về sau đăng cơ làm đế, hắn tự nhiên

https://thuviensach.vn

cầu còn không được, tuy nói biên thùy lạnh khủng khiếp không thể so với Trung Nguyên, nhưng cũng là người trên vạn người, hắn là một người có dã tâm lớn, An vương vừa nhắc tới, liền sảng khoái đáp ứng. Hơn nữa, hắn đối với Mộ Dung Hàn vốn không có phụ tử tình thân, sứ mệnh của Cao Túc cũng có lợi đối với hắn. Hắn đương nhiên vui vẻ phối hợp. Bất quá bên người Yến chủ cao thủ không ít, phải lấy được tín nhiệm của Mộ Dung Hàn, về sau Cao Túc mới dễ xuống tay. Cho nên, An vương và Thư Thư định ra một hồi khổ nhục kế, hết thảy đều an bài thỏa đáng, chỉ cần Kế Diêu và Tiểu Chu, lại thêm mấy cao thủ là thủ hạ của ta, ở trước Vân Quan diễn một tuồng kịch, chắc chắn sẽ thành công."

Tiểu Từ vừa nghe thập phần bất an, không yên hỏi: "Kế Diêu phải làm gì?"

Vân Dực gật đầu cười: "Cô nương không cần lo lắng. Nghe ta nói tỉ mỉ. Mộ Dung Trực và Cao Túc muốn đi Yến quốc, nhất thiết phải qua Vân Quan, nơi đó được xem là bức tường che chắn của Yến quốc, đứng ở trên tường thành có thể quan sát rõ ràng mọi tình huống trên đường. Việc đám người Kế Diêu cần phải làm là đuổi giết Mộ Dung Trực và Cao Túc, khi đó Cao Túc sẽ vì bảo hộ Mộ Dung Trực mà bị thương, như vậy trước mặt Mộ Dung Hàn mới có thể dễ dàng lấy được tín nhiệm. Mộ Dung Trực lên làm minh chủ võ lâm, không thể không có bản lãnh. Công phu của hắn ở trong chốn võ lâm quyết không ngoài tốp mười. Mà Cao Túc, là cao thủ bên người An vương, võ công đương nhiên không thua kém Mộ Dung Trực. Hai người này liên thủ, nếu bị những người có võ công thường thường đánh bại, nhìn sẽ rất giả, người tập võ liếc mắt một cái có thể nhìn ra sơ hở. Cho nên người đầu tiên ta và Thư Thư nghĩ đến chính là Kế công tử cùng Tiểu Chu. Bất quá ta sợ hai người các ngươi cũng không phải là đối thủ của bọn họ, cho nên ta sẽ phái thêm bốn người, sáu người vây công. Cao Túc và Mộ Dung Trực tự nhiên sẽ không đối với các ngươi thực sự xuống tay, các ngươi chỉ cần tìm cơ hội làm Cao Túc bị thương, để cho những người trên thành lâu Vân Quan thấy là được."

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu sảng khoái đáp ứng nói: “Hảo, ta còn chưa cùng võ lâm minh chủ và Cao đại nhân so chiêu đâu, có khi, ta cùng bọn họ cũng không sai biệt lắm.”

Kế Diêu suy nghĩ một lát cũng gật đầu đồng ý.

Tiểu Từ sắc mặt trắng bệch, sợ hãi hỏi: “Vân đại nhân, thực sự không có nguy hiểm?”

Vâm Dực cười nói: “Cô nương chẳng lẽ đối với phu quân không tin tưởng? Nghe Thư Thư nói, Kế công tử ngày đó ở Sùng Võ lâu đánh một trận thành danh, dường như còn chưa sử dụng hết toàn lực.”

Tâm tình Tiểu Từ vốn đang khẩn trương liền bị một câu nói đùa của Vân Dực làm cho sắc mặt đỏ bừng.

Ánh mắt Thư Thư đảo qua nàng, nghiêm mặt nói: “Cao Túc và Mộ Dung Trực sẽ không dốc toàn lực, chỉ diễn cho thật một chút thôi. Ngươi yên tâm.”

Ba chữ cuối cùng hắn đặc biệt nhấn mạnh. Tiểu Từ nhìn hắn, chỉ thấy trong mắt hắn bình tĩnh cùng tin tưởng. Không biết vì sao, một khi Thư Thư nghiêm túc, liền có một định lực làm cho người ta tin phục không thể kháng cự. Cái loại không giận mà uy này thật giống Vân Dực. Nhớ tới quá khứ hai lần, hắn đều có lòng tin khiến cho mọi người bình yên vô sự, lúc này đây, kế hoạch của hắn chu đáo chặt chẽ như thế. Tiểu Từ cũng không muốn nhiều lời, chỉ yên lặng nhìn Kế Diêu.

Quả nhiên, Kế Diêu và Tiểu Chu đều khẳng khái đáp ứng, cảm thấy kế sách này xác thực rất hay. Mộ Dung Trực làm quốc quân Đại Yến, hắn ở Trung Nguyên ba mươi năm, lại có quan hệ vô cùng tốt với An vương, tương lai nhất định sẽ an cư một phương, U Châu ít nhất có vài thập niên thái bình. Một hồi khổ nhục kế này đối với họ mà nói bất quá chỉ là nhấc

https://thuviensach.vn

tay chi lao, người tập võ không úy kị. Huống hồ đây còn là đại sự lợi quốc lợi dân, bọn họ tự nhiên sẽ không chối từ.

Tiễn bước Vân Dực, Tiểu Từ nghĩ nghĩ, đem ba bước sát trên cổ tay tháo xuống, muốn mang vào cổ tay Kế Diêu.

Kế Diêu cười nói: "Ta ba ngày sau mới đi, ngươi cũng quá gấp gáp. Hơn nữa, ta cũng không cần cái này, đây là vật phòng thân của ngươi."

Tiểu Từ buồn bực nhìn hắn, đột nhiên trong mắt nổi lên một màn sương. Nàng rõ ràng đồng ý để Kế Diêu và Tiểu Chu đi làm chuyện này, đã trải qua một phen chiến loạn, tận mắt chứng kiến nỗi đau tử vong, cũng tự tay tiễn bước một thiếu niên, nàng những tưởng kế sách này của Thư Thư có thể mang tới thái bình cho U Châu. Thế nhưng, sự tình liên quan đến Kế Diêu, nàng thực sự rất lo lắng.

Kế Diêu vội vàng trấn an, sợ sương kia sẽ biến thành nước.

- "Không việc gì, sáu người chẳng lẽ đấu không lại hai người bọn họ? Ngươi không tin ta? Lần trước ở Sùng Võ lâu ta đánh bại mười mấy người, ngươi không phải tận mắt chứng kiến sao?"

- "Nhưng là, mấy người kia đều là một đám ô hợp, còn hai người này lại là tuyệt thế cao thủ." Nàng sụt sịt nói.

Kế Diêu cười khổ, chúng anh hào ở Sùng Võ lâu trong mắt nàng đều là một đám ô hợp?

Kế Diêu thấy vẻ mặt nàng sầu não, an ủi nói: "Như vậy đi, ngươi chuẩn bị cho ta môt chút mê dược, đánh không lại ta sẽ hạ độc?"

- "Được." Tiểu Từ nhanh nhẹn đáp thành tiếng, vẻ mặt rạng rỡ.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu chẳng qua chỉ muốn an ủi nàng, thuận miệng đùa một chút. Kết quả nàng cho là thật, bận bịu nửa ngày, làm ra ba phần mê dược.

- “Đây là mê say, đau buồn, lạnh mộng. Ngươi mang theo trên người.”

Kế Diêu nhịn cười nhìn ba phần dược trên bàn, thực sự không nghĩ từ chối hảo ý của nàng, lại càng không muốn nàng lo lắng. Nhíu mày nói: “Ta làm sao nhớ rõ. Trộn lẫn vào là được.” Nói xong, liền đem ba phần dược hòa lẫn vào một chỗ, tùy tiện cho vào một cái bao nhét trong vạt áo.

Tiểu Từ nhìn bộ dáng không thèm để ý của hắn, nhất thời cảm thấy khả năng hắn sử dụng đến mê dược rất ít. Vì thế lại chế ra ba phần đưa cho Tiểu Chu.

Tiểu Chu cười hì hì nói: “Tẩu tử quả nhiên thận trọng.”

Kế Diêu nhíu mày nhìn hắn, Tiểu Chu liền vội vàng nghiêm mặt nói: “Ngươi yên tâm đi, Chúng ta trên giang hồ được mệnh danh là Định Châu song anh. Mười sáu tuổi đã nổi danh khắp Định Châu rồi.”

Kế Diêu đầu vai run lên, may mắn Tiểu Từ không thấy thần sắc của hắn, Tiểu Chu, lại khoác lác, còn thổi phồng lên những thứ không có, mười sáu tuổi hắn còn đang gánh nước ở Thiếu Lâm tự, mỗi ngày nhìn cá bơi trong nước mà nuốt nước miếng. Hắn ngậm cười nhớ tới ngày xưa, nhớ tới lần đầu tiên thấy nàng, dường như lời răn dạy của phụ thân ngày ấy, sự bảo vệ của mẫu thân cùng đôi mắt sáng xảo tiếu của nàng đều hiện rõ mồn một trong mắt hắn, chỉ nghĩ là một khoảnh khắc bình thường, lơ đãng lướt qua tâm, lại không biết nguyên lai hết thảy từ lâu đã khắc sâu trong lòng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hiểu Lầm

U Châu thoát nguy vốn trở thành niềm vui của trăm họ, không ngờ đến ngày thứ ba, trong thành đột nhiên có rất nhiều người phát bệnh, hơn nữa còn lây lan rất nhanh. Vân Dực lòng nóng như lửa đốt, điều động tất cả các y quán trong thành đến tiếp chẩn, sau đó sắc thuốc phân phát cho dân chúng, trong lúc nhất thời khiến người người hoang mang. Vân Dực lo lắng cho sự an nguy của An vương, vội vàng sai người đến thỉnh An vương, thỉnh hắn hoãn mấy ngày lại đến U Châu, sợ hắn nhiễm dịch bệnh. Không nghĩ tới, ba ngày sau, An vương theo đúng lịch trình đến U Châu, cùng đi quả nhiên còn có Mộ Dung Trực.

Kế Diêu Tiểu Chu bị Vân Dực mời đến phủ thứ sử, gặp được đoàn người của An vương, hiển nhiên hai người bên cạnh hắn không rời là Cao Túc và Chu Nhân.

Triển Hoằng khoác áo lông cừu, thanh quý mà không kiêu ngạo. Hắn nhìn thấy Kế Diêu thập phần cao hứng, chợt tư thái như gặp lại bạn cũ giới thiệu Mộ Dung Trực cho Kế Diêu.

Mộ Dung Trực đối Kế Diêu lộ ra thần sắc tán thưởng, ôm quyền nói: “Nghe danh đã lâu, quả nhiên là thiếu niên anh hào.”

Kế Diêu khách khí đáp lễ, thuận tiện đánh giá sắc mặt cùng bản lĩnh của Mộ Dung Trực, âm thầm kỳ quái bệnh của Mộ Dung Trực khi nào thì chữa khỏi? Ngày đó ở Họa Mi sơn trang, hắn ngủ say hơn một tháng, di nương cũng tỏ vẻ thúc thủ vô sách. Mà hắn lúc này vẻ mặt hồng hào tư thế oai hùng, căn bản nhìn không ra từng là người bệnh nằm liệt giường.

https://thuviensach.vn

Triển Hoằng cùng Vân Dực đem khổ nhục kế ở Vân Quan bàn bạc lại một lần. Quyết định sau giữa trưa liền xuất phát. Vân Quan chính là trạm kiểm soát đầu tiên của Yến quốc, từ U Châu đi bằng khoái mã cũng phải mất hai canh giờ.

Sau khi an bài thỏa đáng, Vân Dực liền ở bên trong phủ thiết tiệc vì An vương gia đón gió tẩy trần, cũng thuận tiện từ biệt Mộ Dung Trực và Cao Túc.

Sau khi ăn xong, Vân Dực từ trong đám thân vệ chọn ra bốn người có võ công tốt nhất, để cho bọn họ toàn lực đối phó với Cao Túc, còn Kế Diêu và Tiểu Chu hợp công đấu Mộ Dung Trực. Trận này muốn người ta không nhìn ra sơ hở, thì phải có một loại liều chết cùng tình huống hung hiểm.

Cao Túc nói: “Chúng ta vào trong viện diễn tập một phen, dốc toàn lực quyết đấu.”

Kế Diêu Tiểu Chu cùng mọi người đều tự cầm lấy binh khí, đi vào trong viện.

Cao Túc sử dụng kiếm, Mộ Dung Trực dùng một thanh trường thương. Cao Túc kiếm dài mà dày, có vài đoạn gần giống với đao. Chiêu thức quỷ dị mau lẹ, mỗi một chiêu không đợi kết thúc liền biến hóa ra chiêu tiếp theo, tiến sát từng bước như sóng nước, làm cho người ta không kịp thở. Bốn người vây công, Cao Túc chỉ miễn cưỡng rơi vào thế hạ phong, sắc mặt không thay đổi. Xem ra công phu của hắn quả nhiên cao không lường được, để hắn ở ẩn trong Yến triều, đích thật là mối họa sau này của Mộ Dung Hàn.

Kế Diêu và Tiểu Chu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người liên thủ tự nhiên có một loại ăn ý vô hình. Tuy rằng bản lĩnh của Mộ Dung Trực không kém, nhưng nghênh chiến với hai người vẫn có vẻ lực bất tòng tâm. Rất nhanh liền rơi xuống thế hạ phong. Mà Cao Túc ứng phó với bốn người

https://thuviensach.vn

đôi lúc còn viện thủ cho Mộ Dung Trực, mặc dù có chút thiếu phương pháp, nhưng hắn kinh nghiệm ứng chiến phong phú, thỉnh thoảng xuất ra kỳ chiêu cứu vãn bại cục.

Triển Hoằng cùng Thư Thư ở một bên mắt lạnh xem cuộc chiến, sắc mặt ngưng trọng, hai người đều nhìn không ra sơ hở. Nhãn lực của thành chủ Vân Quan chắc chắn cũng không mạnh hơn họ.

Thư Thư gấp chiết phiến, đối Triển Hoằng nói: "Trước Vân Quan lập tức quyết đấu, thủ hạ của Vân đại nhân tuy rằng võ công không bằng nhị vị, nhưng bọn họ ở trên ngựa tác chiến, đến lúc đó tự nhiên cũng có chút thuận lợi, cho nên, Mộ Dung minh chủ thất bại, Cao đại nhân ngay lập tức viện thủ, thay hắn thụ thương, chính là như vậy."

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng, Vân Dực an bài sáu con chiến mã.

Kế Diêu có chút do dự, đối An vương nói: "Vương gia, ta chỉ quen cưỡi ngựa của mình, nơi ở cách chỗ này rất gần, có thể hay không chờ ta một lát, ta rất nhanh sẽ dẫn ngựa trở lại."

Triển Hoằng gật đầu: "Ngươi đi đi."

Kế Diêu phi thân, chạy nhanh đến chỗ ở. Kỳ thật, hắn là muốn trở về nói với Tiểu Từ một tiếng. Trước khi đi, nàng còn đang ngủ, mái tóc như mây trải dài trên giường, giống như từng ngọn sóng, ở trên chiếc gối thêu hai con chim uyên ương chơi đùa. Hắn đứng ở trước giường tinh tế nhìn, rất muốn vuốt ve, rốt cuộc vẫn nhịn xuống, không muốn phá vỡ mộng đẹp của nàng.

Tuy rằng đối với võ công của chính mình và Tiểu Chu cực kỳ tự tin, nhưng trong lòng vẫn có một sợi tơ mềm nhẹ cuốn quanh. Nghĩ liếc nhìn nàng một cái, nói với nàng một tiếng, lúc này mới yên tâm.

https://thuviensach.vn

Thư Thư ở phía sau hắn lặng lẽ nhìn, đối Triển Hoằng nói: “Vương gia, mọi người đều biết ta và Mộ Dung minh chủ là bạn tốt, cho nên, ta không tiện lộ diện, trước cáo từ. Chờ nghe tin tốt lành từ các vị. Chúc các vị hết thảy thuận lợi.”

Triển Hoằng gật đầu: “Ngươi trở về đi.”

Thư Thư hành lễ rồi chào từ biệt mọi người, dáng đi của hắn khinh mạn, nhìn nhàn nhã thong dong như không đếm xỉa đến một cái gì.

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời đặc biệt ấm áp, chiếu xuống một góc trong đình viện. Cành lá nhuộm đầy sắc xanh, nụ hoa nấp trong tán cây mệt mỏi lười biếng. Trên tảng đá đặt một bàn cờ vây, quân đen quân trắng chồng chéo. Tiểu Từ một tay cầm quyển sách dạy đánh cờ, một tay nắm quân cờ màu đen ngưng thần nhìn kỹ. Ngón tay trắng sạch như ngọc, quân cờ màu đen như mực, một bàn gỗ trắng đen hỗn loạn, làm nổi bật đôi môi anh đào mọng nước đỏ bừng.

Kế Diêu nhẹ nhàng đến gần, hay tay vươn ra đem nàng ôm vào lòng.

Tiểu Từ sửng sốt quay đầu lại, quân cờ trong tay rơi xuống tảng đá.

- “Ngươi đi đâu?” Nàng cười tươi như hoa.

- “Ta một lúc nữa cùng Tiểu Chu đi Vân Quan.” Hắn không có thời gian nhiều lời, liền buông tay ra muốn đi vào hậu viện.

Sắc mặt của nàng nháy mắt trầm xuống, sóng nước mênh mông lập tức nổi lên sương mù, mưa bụi mịt mù làm hắn không đành lòng quay lại nhìn, vội nói: “Trời tối ta liền trở về. Ngươi an tâm chờ ta.”

- “Ta cũng muốn đi.”

Kế Diêu thở dài một hơi: “Ngươi đi, ta thế nào tập trung tinh thần.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ bỗng nhiên buông quyển sách trong tay, ôm chặt thắt lưng tựa vào trên người hắn. Y phục tạo cảm giác tươi mát cùng ánh mặt trời chạm vào da thịt của nàng, nàng lại cảm thấy một loại khôi giáp lạnh như băng cùng hàn khí. Nước mắt không cách nào khống chế, giống như đã đựng đầy hốc mắt, lập tức tuôn trào ra, nhiễm ướt vạt áo hắn.

- “Mọi người đang chờ, ta phải đi.”

Hắn thấp giọng nói xong, đưa tay ra phía sau gỡ nhẹ bàn tay nàng.

Nàng ngẩng đầu, yên lặng nhìn hắn, cắn môi dưới đem nước mắt nuốt trở về.

Hắn xoay người đi vào, rất nhanh dẫn ngựa ra, đi ngang qua người nàng. Nàng đứng yên bất động bên tảng đá, yên lặng chăm chú nhìn, lại không nói được lời nào. Kế Diêu đối nàng ôn nhu cười cười, dương quang chói mắt, nàng khổ sở gượng cười, hai tròng mắt dao động như ngàn lời muốn nói. Hắn giống như gặp lại nàng ngày đó trên trống trơn đài, trong lòng gợn sóng, nhịn không được cúi đầu, ấn một nụ hôn xuống môi nàng.

Nàng cách một màn nước nhìn hắn, muốn cười lại không cười nổi. Hắn một bộ dáng vân đạm phong khinh, thần sắc như du ngoạn nhàn tản ngày thường, đôi mắt đặc biệt tươi đẹp sáng lạn, còn cố ý dùng giọng điệu thoải mái nói: “Ngươi xem sách đánh cờ, chờ ta trở lại, ta sẽ bồi ngươi chơi.” Nói xong, hắn liền biến mất ở cửa viện.

Trong nháy mắt phi thân lên ngựa, hắn đột nhiên thấy trước vạt áo mình có mấy mảng ướt, nhất thời, trong lòng cứng rắn lại có chút khó chịu. Nguyên lai đây chính là nhi nữ tình trường khiến anh hùng hụt hơi. Hắn đắm chìm trong ánh mặt trời, hơi hơi hí mắt. Nửa tự giễu nửa mỉm cười, nghĩ đến về sau, không bao giờ có thể giống như trước kia vô tâm vô phế tùy tâm sở dục. Mặc kệ làm cái gì, bao giờ cũng phải nghĩ đến nàng trước tiên. Kỳ thật vướng bận như vậy, trái lại trong lòng càng thêm vững chắc,

https://thuviensach.vn

giống như một người đi xa, mặc kệ có đi đến đâu, cũng biết có một nơi hắn có thể trở về, có một người vẫn luôn chờ đợi hắn.

Lúc Thư Thư bước vào đình viện, vẫn như cũ nhìn thấy một bóng dáng, xuân sam lục sắc, giữa màu xanh của cành lá đặc biệt tươi mát lòng người, vài đóa thược dược khoe sắc, nàng nâng má nhìn về phía trước, bất động hồi lâu.

Thư Thư ho nhẹ một tiếng, nàng hơi hơi chấn động, nhưng không có quay đầu.

Thư Thư đến trước mặt nàng, thấp giọng nói: “Đang xem sách đánh cờ? Ta giúp ngươi.”

Tiểu Từ nâng mi mắt nhìn hắn một cái, cũng không trả lời. Nắm quyển sách dạy đánh cờ trong tay siết chặt.

Nàng đột nhiên vội vàng hỏi một câu: “Ngươi có biết Vân Quan đi như thế nào không?”

Thư Thư tựa hồ sớm đoán được ý định của nàng, nghiêm mặt nói: “Hắn không cho ngươi đi, tự nhiên là không muốn ngươi vì hắn lo lắng, hắn cũng có thể dốc toàn lực đối phó với Cao Túc. Cao thủ so chiêu, cho dù là một phần sơ sẩy cũng sẽ không có. Ngươi không cần lo lắng. Hắn nếu chỉ một mình đấu với Cao Túc, phần thắng không lớn. Nhưng đã có Tiểu Chu liên thủ, ngươi còn sợ cái gì? Cao Túc cũng tự nhiên thủ hạ lưu tình, kế hoạch là làm cho Cao Túc bị thương, ngươi đối với Kế Diêu không tin tưởng như thế?”

Câu cuối cùng hắn tăng thêm giọng điệu, giống như hỏi lại giống như nghi vấn.

Tiểu Từ lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta tin hắn, nhưng là quan tâm sẽ loạn.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư cười cười: “Cho nên, người tâm ngoan càng có thể thắng, chính là đạo lý như vậy.”

Tâm nàng vừa nới lỏng một chút lại căng lên. Kế Diêu và Tiểu Chu đều là người nhân nghĩa lưỡng toàn, tuy rằng võ công không tệ, nhưng kinh nghiệm thực chiến rốt cuộc vẫn thua Cao Túc. Mà Cao Túc, nhìn qua không phải là hạng người thiện tâm gì. Kế sách này có thể hay không sẽ xảy ra sai lầm? Đao kiếm căn bản không có mắt.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lo lắng như nước ngập tới đỉnh. Nàng hoảng sợ không có lòng dạ nào nói chuyện với Thư Thư, mới vừa rồi sách dạy đánh cờ liếc mắt một cái cũng không vào đầu. Giờ phút này hai quân đen trắng trước mắt, giống như trận chiến giữa Kế Diêu và Cao Túc, bàn cờ lành lạnh nổi lên một cỗ sát khí, làm cho nàng kinh hãi!

Nàng vội vàng đứng dậy, nhìn Thư Thư khẩn thiết nói: “Ta biết Kế Diêu không muốn ta đến xem, nhưng nếu để ta chờ ở nơi này sợ sẽ nổi điên lên mất, ngươi dẫn ta đi Vân Quan, ta cam đoan không lộ mặt, chỉ đứng xa xa lén nhìn thôi.” Ngữ khí bức thiết, đôi mắt đau đớn nhìn hắn chằm chằm, làm hắn không thể nhìn thẳng.

Hắn buông mi mắt không nhìn tới, nhưng không cách nào giả vờ không nghe không thấy.

- “Thư Thư, ngươi không phải nói, sẵn lòng giúp ta sao?” Tiểu Từ giờ phút này đã không còn tâm tình so đo những chuyện trước kia, chỉ cần Thư Thư đồng ý mang nàng đi Vân Quan, có thể nhìn thấy Kế Diêu, cái khác sớm không trọng yếu.

Nàng giọng điệu cầu khẩn cùng thần sắc mong manh động lòng người như thế. Gần trong gang tấc có thể thấy được bóng dáng của hắn hiện lên trong đôi mắt nàng, nhưng ánh sáng ở nơi nào, vĩnh viễn không thể xâm

https://thuviensach.vn

nhập. Trong lòng hắn đau đớn, biết rõ sự lo lắng kia không phải vì hắn, nhưng là hắn không cách nào cự tuyệt mọi yêu cầu của nàng.

- “Ngươi đi theo ta.” Nói xong, lập tức đến hậu viện dắt ra hai con ngựa.

Hắn xoay người lên ngựa, không hề mở miệng nói chuyện, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, không biết trong lòng muốn gì, thầm nghĩ băng qua gió hóa giải những tắc nghẽn trong lòng. Từ khi nào hắn cũng có một chỗ uy hiếp như thế, đau đớn trong lòng dần lan ra toàn thân.

Tiểu Từ theo sát phía sau, hai người một đường không ai lên tiếng, chỉ có tiếng vó ngựa thúc giục.

Khoái mã chạy như điên đã lâu, Thư Thư rốt cuộc thả chậm tốc độ. Tiểu Từ cũng chậm lại, vội hỏi: “Đã tới Vân Quan?”

- “Qua cồn cát này chính là Vân Quan.” Hắn giương roi ngựa chỉ về phía trước.

Giờ phút này bên trong đồng cỏ bao la, dã phong cuồn cuộn, tà dương như máu.

Tiểu Từ đột nhiên sinh ra một loại nhân sinh khổ đoản, cảm thấy nàng thật nhỏ bé bất lực. Nàng không thích có cảm giác như vậy. Có hắn, nàng hiểu được mỗi một tấc đều quý giá. Nàng thúc ngựa vượt qua cồn cát, một tòa thành trì sừng sững hiện lên, tọa giữa hai ngọn núi, đích thật là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông. Đây hắn là Vân Quan.

Nàng nhớ tới Kế Diêu nếu như nhìn thấy nàng nhất định sẽ phân tâm, vì thế ghìm cương dừng ngựa trông về phía xa, trên đồng cỏ bao la, tầm mắt dường như có thể trải dài đến tận chân trời.

https://thuviensach.vn

Từ xa nhìn thấy vài chấm đen, dương trần mà đến. Trong lòng nàng vui vẻ, nguyên lai một hồi khổ nhục kế đã chấm dứt.

Chấm đen dần dần lớn, rõ ràng có thể thấy người và ngựa, nàng đột nhiên chấn động, trong đó có một con ngựa không có người ngồi!

Tiểu Chu trong ngực ôm một người, quần áo kia quen thuộc như thế, ở trong gió tung bay, lúc xuất môn còn thấm đẫm nước mắt của nàng.

Thân thể nàng mềm nhũn, lảo đảo xuống ngựa. Trước mắt ngàn sao bay lượn, chống đỡ tầm mắt của nàng, nàng càng muốn nhìn rõ lại càng không thấy rõ, nước mắt cứ như vậy không nhịn được tuôn trào, nháy mắt rút cạn khí lực toàn thân: "Kế Diêu!" Nàng dồn toàn bộ sức lực điên cuồng gào thét một tiếng, thanh âm xé rách phế phủ nhưng lại nhỏ bé yếu ớt vô lực.

Một cánh tay đỡ lấy người nàng: "Đừng nóng vội, hắn không có việc gì."

Giống như thanh kiếm bị áp bách đến tận cùng đột nhiên bắn ngược, Tiểu từ bộc phát ra một tiếng cuồng tiếu: "Thư Thư, là do ngươi đúng không?" Nàng bắt đầu kịch liệt đấm đá, cắn xé. Giống như một con sư tử giận giữ.

Thư Thư im lặng bất động để cho nàng phát tiết, chính là yên lặng nhìn nàng, trong mắt có thật sâu bất đắc dĩ cùng thống khổ.

Tiếng vó ngựa gần bên tai đau đớn, Tiểu Từ loạng choạng bổ nhào về phía trước, kia là con tuấn mã theo hắn từ kinh thành đến U Châu, một đường chứng kiến hắn và nàng nồng tình mật ý. Hiện tại, nó cô đơn đứng ở cuối cùng, chủ nhân của nó nằm trong lòng Tiểu Chu.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bước Ngoặt

Tiểu Chu ôm Kế Diêu nhảy xuống, vẻ mặt lo lắng.

Hai mắt Kế Diêu nhắm chặt, giống như chìm vào giấc mơ an bình. Trước ngực hắn có huyết sắc, đem thanh sam nhiễm đỏ một mảng.

Vết máu kia giống như một chưởng đột nhiên đánh vào ngực Tiểu Từ, làm nàng chấn động, thân thể có chút co rút.

Thư Thư đang muốn đưa tay ra, Tiểu Từ bất thình lình đẩy tay hắn, nhào vào trên người Kế Diêu, thanh âm run rẩy hỏi: “Hắn làm sao vậy?”

Tiểu Chu biểu tình thập phần kinh ngạc, vội vàng nói: “Chúng ta vốn đang chiếm thế thượng phong, không biết vì sao, Kế Diêu đâm một kiếm trúng tay Mộ Dung Trực, lại đột nhiên bất động, không né tránh một kiếm của Cao Túc. Ta thật sự không nghĩ ra a! Với thân thủ của Kế Diêu quyết không chậm như thế. Cao Túc cũng rất kinh ngạc, ta thừa dịp hắn phân tâm lập tức bổ một đao, Cao Túc mượn cơ hội cùng Mộ Dung Trực rời đi. Kế Diêu nhất thời liền hôn mê, thực sự rất kỳ quái. Ta rõ ràng cảm thấy Cao Túc chỉ dùng tám phần công lực, chẳng qua mũi kiếm đâm trúng hắn. Kế Diêu như thế nào lại hôn mê ta thật sự không nghĩ ra.”

Tiểu Từ tinh thần rơi rớt, duỗi ngón tay run rẩy chạm vào y phục của Kế Diêu, không có khí lực đi vạch vạt áo dính máu kia.

Tiểu Chu nhìn Tiểu Từ thấp giọng nói: “Đã cầm máu rồi, ta xem qua, miệng vết thương xác thực không sâu.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ run run nói: “Vậy hắn vì sao hôn mê?” Không tin, bàn tay run rẩy của nàng quyết định vạch áo hắn ra, không nghĩ tới vết thương không ghê người, mà chỉ là một lỗ nhỏ rất nông, Tiểu Từ cũng có chút sửng sốt không giải thích được, lấy nội lực của Kế Diêu quyết không yếu ớt như thế, cư nhiên hôn mê.

Giọt nước mắt của nàng rơi xuống miệng vết thương của hắn, đột nhiên có ánh sáng kỳ lạ phát ra. Tiểu Từ tỉnh ngộ, phá lên cười: “Tiểu Chu, trở về đi.”

Tiểu Chu đối với chuyển biến bất ngờ của Tiểu Từ chấn động, vừa rồi vẫn là thống khổ, đảo mắt liền khôi phục sức sống.

- “Kiếm của Cao Túc đâm trúng túi vải trước ngực hắn, bên trong có mê dược, thấm vào máu hắn.” Tiểu Từ nói xong, thở phào nhẹ nhõm, sợ bóng sợ gió một hồi cơ hồ đem nửa cái mạng của nàng dọa rớt.

Tiểu Chu cũng thở dài một hơi, vỗ vỗ ngực kêu lên: “Hù chết ta.” Sau đó sờ ót, lau đi một tầng mồ hôi lạnh. Kế Diêu nếu có gì không hay xảy ra, hắn thật sự không biết ăn nói như thế nào với Tiểu Từ.

Trở lại nơi ở, Kế Diêu vẫn hôn mê bất tỉnh. Tiểu Chu xoa xoa tay đi đi lại lại quanh phòng, đối Tiểu Từ nói: “Tẩu tử, thuốc bột kia không có giải dược sao?”

Tiểu Từ vốn dĩ buông lỏng tâm tình lại vì Kế Diêu hôn mê không tỉnh mà treo lên. Nàng cảm thấy Kế Diêu là trúng mê dược mà ngất, vốn đã mở rộng tâm, nghĩ rằng cho hắn uống giải dược sẽ không có việc gì. Không ngờ tình huống so với tưởng tượng thực nghiêm trọng.

Nguyên là phân ra làm ba loại thuốc, thế nhưng Kế Diêu chỉ vì an ủi nàng mà tùy tiện trộn lẫn ba loại thuốc để trước ngực, cũng không dự định trong trận chiến với Cao Túc sẽ dùng đến. Cho nên, kiếm của cao túc đâm vào vạt áo trước ngực hắn, kiếm cắt rách da thịt, thuận tiện đem thuốc bột

https://thuviensach.vn

thấm vào máu. Hiện tại, Tiểu từ khó giải quyết nhất là, ba loại thuốc trộn lẫn một chỗ, như thế nào giải?

Những loại mê dược này đều do Tiêu Dung một tay dạy cho nàng, phương pháp khắc giải nàng cũng biết. Nhưng lần này ba loại trộn lẫn với nhau, Kế Diêu cũng bắt đầu xuất hiện ba triệu chứng khác biệt, nàng đem ba loại giải dược cho Kế Diêu nuốt vào, những vẫn không thấy hắn có chuyển biến tốt. Nàng thế này mới hoảng thần, không dám tùy tiện động tay.

Mãi cho đến nửa đêm, Kế Diêu mới hoảng hốt tỉnh lại, nhưng nhãn thần như bị sương mù che lấp, thần trí khi thanh tỉnh lúc mê man. Ở giữa còn nôn mửa một lần. Tiểu Chu gấp đến vò đầu, đối Tiểu Từ nói: “Không nghĩ tới mê dược của ngươi tác dụng mạnh như vậy. Trách không được ngày đó ta chỉ dùng khăn tay xoa xoa quần áo, liền không giữ được bình tĩnh. Quả nhiên lợi hại.”

Tiểu Từ giờ phút này nghe tán thưởng, quả thực tim như bị đao cắt đau đớn khó chịu. Nàng chỉ ước mình mình là Mông Cổ đại phu, chế tạo được tất cả giải dược.

Nàng hoang mang nắm chặt bàn tay Kế Diêu, thực hy vọng sư phụ có thể đột nhiên xuất hiện, nói cho nàng biết làm cách nào giải được những loại độc này.

Qua nửa canh giờ, Kế Diêu từ từ tỉnh lại. Hắn miễn cưỡng chống đỡ, nhìn hai người trước giường. Muốn cười lại cảm thấy tứ chi tê cứng, tựa hồ ngay cả các cơ trên da mặt đều không thể cử động.

Tiểu Từ vội vàng nắm tay hắn, hai mắt đẫm lệ mông lung nức nở nói: “Ngươi thế nào? Ngươi làm sao có thể bị thương?”

Kế Diêu khó khăn nói: “Ta thấy hồng ấn.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ nghe không hiểu, hỏi: “Hồng ấn gì?”

- “Hoa anh túc, hồng ấn.” Kế Diêu hơi hơi thở dốc, lại thấp giọng nói: “Mộ Dung Trực có.”

Tiểu Từ nói: “Ngươi là nói ngươi nhìn thấy Mộ Dung Trực có ấn ký màu đỏ, cho nên phân tâm, bị Cao Túc đâm trúng?”

Kế Diêu nói hai câu tựa hồ tiêu hao hết khí lực, nhắm hai mắt lại, xem như câu trả lời. Sau một lát, lại lâm vào hôn mê.

Tiểu Từ cấp bách giậm chân, lại chờ thêm một canh giờ, thừa dịp Kế Diêu thanh tỉnh một lát hỏi: “Sư phụ ở đâu, ngươi có biết hay không?”

Kế Diêu nhìn nàng, không nói lời nào, ngược lại khẽ lắc đầu.

Tiểu Từ muốn khóc nhưng không có nước mắt, nàng không biết cứ như vậy Kế Diêu sẽ thế nào.

- “Ngươi đi ngủ một lúc đi, ngươi như vậy, không đợi Kế Diêu tốt lên, ngươi đã suy sụp trước rồi.” Tiểu Chu lo lắng lại thúc thủ vô sách, ở trong phòng không ngừng xoay quanh.

Tiểu Từ yên lặng lắc đầu, môi dưới bị cắn đến bật máu.

Cửa phòng vang lên một tiếng nhỏ, Thư Thư đi vào. Tiểu Từ nhớ tới buổi chiều mình phát tiết với hắn, cảm thấy có chút ngượng ngùng, bản thân hiểu lầm hắn, còn tưởng rằng hắn âm thầm phái Cao Túc làm hại Kế Diêu.

Thư Thư không đến gần, nhẹ giọng hỏi: “Hắn thế nào?”

Tiểu Chu nói: “Vết thương do kiếm không có trở ngại, chính là trúng độc nhưng không biết cách giải.”

https://thuviensach.vn

- “Ta đi thỉnh đại phu đến.” Thư Thư xoay người rời đi.

Tiểu Từ phản ứng nhanh, chạy ra khỏi phòng, gọi Thư Thư.

- “Không cần, thuốc này có nguồn gốc từ Dược vương cốc, đại phu bình thường căn bản không giải được.”

Thư Thư dừng cước bộ, suy nghĩ một lát nói: “Vì sao không đi Dược vương cốc xin thuốc.”

Tiểu Từ cắn môi dưới im lặng, nàng không phải không nghĩ tới biện pháp này, nhưng là nghe sư phụ đề cập qua dược vương tính tình quái dị, đối với những người đến cửa xin thuốc hỉ nộ vô thường. Nàng cũng tính qua đêm nay, Kế Diêu nếu không có dấu hiệu chuyển biến tốt, vô luận như thế nào cũng đi thử một lần. May ra dược vương nghe nói mình là đồ đệ của Tiêu Dung thì nể mặt một chút, nói không chừng sư phụ cũng đang ở dược vương cốc.

Thư Thư nhìn nàng trầm mặc biểu tình bất lực, bừng tỉnh nói: “Ngươi là sợ hắn không chịu? Ta cùng ngươi đi, năm đó dược vương thiếu mẫu thân ta một cái nhân tình, ta đi cầu hắn, hắn nhất định sẽ nể tình mà cứu người.”

Tiểu Từ trong lòng vui vẻ, mặt mày nhất thời linh động hẳn lên, vội hỏi: “Ngươi nắm chắc?”

Trong lòng Thư Thư có chút chua chát, lại cười: “Ta nắm chắc. Đúng lúc ta cũng đang muốn đi Dược vương cốc cầu chút băng liễu thảo để ngừa ôn dịch trong thành.”

Tiểu Từ vui sướng nhìn hắn, lần đầu tiên tự động buông lỏng cảnh giác, cực kỳ chân thành nói: “Thư Thư, ta không biết nên tạ ơn như thế nào mới tốt. Chuyện buổi chiều, ta nhất thời xúc động, mong ngươi không để ý.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư thật sâu dừng ở đôi mắt nàng, sau một lúc lâu mới nói: “Ta để ý.”

Tiểu Từ sửng sốt, lại có chút xấu hổ, không biết làm sao nói tiếp. Nghĩ rằng hắn là nam nhân nhất định sẽ rộng lượng cười bỏ qua. Không ngờ, vẻ mặt hắn dường như có chút bi thương.

- “Ta để ý ngươi nghĩ gì về ta. Ta biết ngươi đối với ta có nhiều hiểu lầm, ta cũng biết, ngươi không tin lời ta. Nhưng là ta đối với người trong thiên hạ làm tiểu nhân, nhưng trước mặt ngươi cũng biết làm quân tử.” Hắn dừng môt chút, trầm giọng nói: “Bởi vi ta biết ngươi thích quân tử.”

Tiểu Từ càng thêm xấu hổ, mặt có chút nóng.

Đôi má nàng phiếm hồng làm cho màu da tái nhợt nhất thời sinh động minh diễm. Hắn nhìn đến đui mù, trong lòng hỗn độn đau xót. Nàng nếu là hoa, Kế Diêu chính là xuân phong mưa móc, không có Kế Diêu, nàng nhất định héo rũ.

Hắn bỗng nhiên nhếch miệng cười nói: “Ngươi chừng nào thích tiểu nhân, nói một tiếng, ta biến trở về.”

Tiểu Từ bị hắn đùa miễn cưỡng hiện lên một tia cười yếu ớt.

Thư Thư lại nói: “Ngươi nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta lên đường.”

Tiểu Từ nhìn bóng hắn dần khuất sau góc hành lang, nỗi lòng thực phức tạp. Hắn thật sự là một người kỳ quái, lần đầu tiên gặp bộ mặt đáng giận như vậy, một màn ở Liễu Sao các khiến người ta hận đến nghiến răng, mà chuyện tới trước mắt, hắn liền đem lão nhân kia quát lui. Họa Mi sơn trang, hắn cũng không phải là không có cơ hội, lại không đối với nàng ra tay. Đến U Châu, hắn tựa hồ thay đổi tính tình, tâm cơ thâm trầm, xử thế lão luyện, có bày mưu nghĩ kế, lâm nguy không sợ hãi. Hắn mặc dù nói thích nàng, nhưng không đối Kế Diêu làm cái gì, càng không đối nàng làm

https://thuviensach.vn

cái gì, ngược lại giúp nàng đi cầu dược vương. Hắn đến tột cùng có tâm tư gì? Lại là một người như thế nào? Tiểu Từ lắc đầu, không rõ, chẳng qua trong lòng có thêm một tia cảm động.

Sáng sớm hôm sau, Thư Thư chuẩn bị tốt xe ngựa. Tiểu Từ tựa đầu vào giường vội vàng tỉnh dậy, sửa soạn từ trong phòng đi ra.

Thư Thư nhìn nàng thân mình đơn bạc, muốn nói lại thôi, ban đêm nàng đại khái chỉ ngủ được một canh giờ, sắc mặt có chút tái nhợt, bờ môi vốn đỏ bừng hiện tại có một tầng hồng nhạt, tựa hoa đào sau cơn mưa.

- “Chúng ta đi thôi.” Nàng không kịp liếc hắn một cái, nhấc chân liền lên xe ngựa.

Trên xe ngựa, nàng ôm gối ngồi một góc, mi tâm cau lại, sương mù che lấp con ngươi, chỉ cho hắn chỗ ngồi bên cạnh. Hắn tận mắt nhìn thấy một tầng nước dần dần dâng lên, ngưng tụ thành giọt, lăn xuống. Ở trên làn da ngọc khiết của nàng lưu lại vết ẩm ướt, vệt nước kia bỗng nhiên khiến ngực hắn đau nhức, giống như để lại một vết thương trong lòng. Nếu như, có một ngày, nàng vì hắn rơi lệ, hắn tình nguyện đem cả thiên hạ ra đánh đổi.

Lệ chỉ có một giọt, sau đó nàng trầm mặc, cắm chỉ sau một đêm giống như nhọn lên. Dưới lệ quang, càng thêm yếu ớt rung động lòng người.

Thư Thư đột nhiên xuất thủ, điểm vào huyệt ngủ của nàng. Tiểu Từ vẫn đang chìm vào trầm tư, hoàn toàn không phòng bị, lập tức ngã xuống. Thư Thư đỡ lấy thân thể nàng, đặt đầu của nàng lên đùi mình, lại lấy một cái chăn nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

Hắn tỉ mỉ nhìn ngắm dung nhan của nàng, kìm lòng không đậu vươn tay ở trên môi nàng khe khẽ vuốt ve. Da thịt mềm mại trơn bóng, mỹ lệ xinh đẹp như thế. Làm cho hắn nhớ tới gốc hoa quỳnh trong nhà, nửa đêm

https://thuviensach.vn

lần đầu tiên chứng kiến một loài hoa tuyệt thế, hoa nở nhưng chỉ trong nháy mắt.

Đôi mắt hắn càng ngày càng thâm thúy, hắn đã từng âm thầm trộm mừng, hiện tại trở thành rễ cây đâm vào trái tim hắn. Hắn thu bàn tay về nắm chặt, trong ngực đau nhức càng thêm mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Kinh Gặp

Một lần ngủ ngủ thẳng đến hoàng hôn, Thư Thư lúc này mới giải khai huyệt đạo của nàng.

Tiểu Từ mở mắt, liếc nhìn trong gang tấc là một đôi mắt, sâu kín nặng nề, lẳng lặng nhìn nàng. Mà nàng, cư nhiên gối đầu ở trên chân hắn.

Nàng vội vàng ngồi dậy, xấu hổ nói: “Ta thế nào lại ngủ?”

Thư Thư thu hồi chăn, thản nhiên nói: “Ta biết ngươi đêm qua không ngủ, nên điểm vào huyệt ngủ của ngươi.”

- “Ngươi.” Tiểu Từ có chút ảo não, nhưng niệm tình hắn xuất phát từ lòng tốt rốt cuộc cũng không nói gì, lại nhớ đến hắn đồng ý bồi nàng đi Dược vương cốc xin thuốc, chính mình vô luận như thế nào cũng thiếu hắn một cái nhân tình. Nàng trầm mặc, cảm thấy duyên phận này xác thực rất kỳ quái, bản thân muốn vứt bỏ tất cả những gì liên quan đến Thư Thư, lại không nghĩ tới hết lần này đến lần khác có một sợi tơ cuốn chặt nàng với hắn, diệt không tận gốc.

Tiếng vó ngựa dồn dập, càng làm bên trong xe ngựa thêm yên tĩnh. Nàng mặc dù không nhìn hắn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn. Nàng hồi hộp khẩn trương, cảm giác trong xe ngựa có bầu không khí ái muội, không gian chật hẹp tràn đầy hơi thở nam tính. Nàng cố ý không nhìn tới hắn, trong lòng ngược lại có chút bối rối. Người trong lòng trùng hợp cũng thích mình, tự nhiên là một kết cục tốt đẹp hoàn mỹ nhất. Mà người mình không thích lại đi thích mình, lại làm cho người ta cảm thấy có gánh nặng. Nàng thích cuộc sống đơn giản, cũng chỉ muốn cảm

https://thuviensach.vn

tình giản đơn. Thư Thư lúc ở mật đạo làm náo loạn yên tĩnh của nàng, nàng bản tính đơn thuần, căn bản không biết ứng đối như thế nào, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi. Bất quá phía trước còn có xa phu là hạ nhân của Thư Thư, nàng đành phải tự an ủi chính mình, hắn hắn là không làm gì đi.

Thư Thư biết Tiểu Từ thập phần vội vàng, xe ngựa đi không ngừng, sáng sớm khởi hành, ngày thứ ba đến được Dược vương cốc. Tiểu Từ ở chân núi xuống xe ngựa, đang muốn hỏi sơn dân làm cách nào vào Dược vương cốc. Thư Thư lập tức kéo nàng lên núi, tựa hồ biết rõ đường.

Tiểu Từ tò mò hỏi: "Ngươi đã từng tới?"

- "Đã tới một lần." Thư Thư trả lời một câu, sau đó thả người hướng lên núi.

Tiểu Từ theo hắn bảy tám bước chân chuyển đến một vườn cây ăn quả. Mùa hoa đã qua, chỉ có một mảnh xanh biếc như biển. Đạp dưới chân thảm cỏ dày như nhung, đi vào sâu bên trong rừng.

Cuối rừng cây, dựa vào địa thế thiên nhiên, khuất sau vách đá là một tòa đình viện. Kỳ hoa dị thảo, mùi thơm thoang thoảng lướt qua mũi.

Tiểu Từ âm thầm kích động, đây chính là Dược vương cốc. Sư phụ có hay không ở chỗ này?

Giữa vườn hoa có một con đường nhỏ quanh co tĩnh mịch. Thư Thư ở phía trước dẫn đường, nhìn như thoải mái, lại tựa hồ tuân theo một quy tắc kỳ quái nào đó, rõ ràng có thể thẳng đường lại cố ý đi vòng. Tiểu Từ không có tâm tình hỏi nhiều, chính là mơ hồ cảm thấy kỳ quái, theo sát bước chân hắn, hận không thể ngay lập tức đến lấy giải dược trở về.

Thư Thư dáng người cao thẳng, Tiểu Từ yên lặng đi theo phía sau hắn, bị bóng lưng rộng lớn của hắn che tầm mắt, hoàn toàn không thấy có một người đứng ở cuối con đường. Thẳng đến khi Thư Thư dừng bước, Tiểu Từ

https://thuviensach.vn

mới phát hiện thiếu nữ đứng giữa đám hoa cỏ. Một thân y phục trắng như tuyết, thập phần nhẹ nhàng xuất trần.

Thư Thư khe khẽ cười: “Tiết thần y có ở nhà hay không?”

Ánh mắt Tang Quả lướt qua hắn, rơi vào trên người Tiểu Từ. Nàng luôn tự xưng là dung mạo xuất chúng, đối với nữ tử bình thường rất ít khi đánh giá, mà Tiểu Từ hôm nay khuôn mặt hơi tiều tụy điểm thêm một chút phong sương lại phá lệ có vẻ sở sở động lòng người, nàng giật mình.

- “Các ngươi đi cùng nhau?” Nàng đáp phi sở vấn, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- “Đúng.”

Nàng nâng ngón tay chỉ vào ốc xá sau bụi hoa, nhàn nhạt nói: “Đi theo ta.”

Thư Thư đối nàng cười cười, sau đó lập tức đi qua.

Tiểu Từ lần đầu tiên đến đây, không biết vì sao lại có cảm giác thân thiết, có lẽ nghĩ đến sư phụ khi còn nhỏ từng ở, nỗi nhớ Tiêu Dung càng thêm mãnh liệt. Trong trí nhớ nàng chưa bao giờ rời xa sư phụ lâu như thế, xem ra người không ở trong này.

Vào phòng, mùi thảo dược thơm mát càng thêm đậm đặc.

Một vị lão giả xoay người lại.

- “Tiết thần y!” Thư Thư chắp tay thi lễ, Tiểu Từ cũng vội vàng làm theo.

- “Thư Thư!” Tiết Chi Hải có chút kinh ngạc, buông dược thảo trong tay, bước tới một phen nắm chặt cổ tay hắn. Thư Thư mỉm cười bất động, tùy ý hắn bắt mạch.

https://thuviensach.vn

Sau một lát Tiết Chi Hải buông cổ tay hắn ra, vuốt râu cười nói: “Ta còn tưởng rằng người trúng độc tới tìm ta chứ, ha ha, vài năm không gặp, nội lực của ngươi tăng tiến không ít.”

Thư Thư đi thẳng vào vấn đề nói: “Đa tạ năm đó thần y cứu trị. Thư Thư hôm nay đến đây là muốn làm phiền thần y hai việc.”

- “Cứ nói thẳng đi.”

Tiểu Từ ở bên cạnh yên lặng nhìn, có chút kinh ngạc. Giang hồ đồn đãi Tiết thần y tính tình kỳ quái, ngay cả sư phụ cũng đánh giá như vậy. Mà nay hắn đối với Thư Thư nhưng lại thập phần ôn hòa, xem ra Thư Thư ra mặt đến cầu hắn cứu chữa cho Kế Diêu thực có hy vọng. Nội tâm nàng mơ hồ vui vẻ, chờ Thư Thư mở miệng.

- “Thứ nhất là, U Châu vài ngày trước bị Yến quân vây công, Yên quân lui binh lại là lúc sông đào quanh thành ngập tràn tử thi, thứ sử đại nhân lo lắng sẽ có ôn dịch, cho nên phái ta đến cầu băng liễu thảo phòng bất trắc.”

Tiết Chi Hải phất tay: “Hảo hảo, kêu Tang Quả lấy cho ngươi nhiều một chút là được.”

Thư Thư lại thi lễ: “Đa tạ thần y, còn một việc nữa chính là…” Thư Thư quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Từ, đối Tiết Chi Hải nói: “Vị cô nương này, một bằng hữu của nàng bị trúng độc, muốn mời thân y giúp giải độc.”

Tiết Chi Hải hỏi: “Người đâu?”

Tiểu Từ vội nói: “Hắn bị kiếm thương, từ U Châu đến đây một đường xóc nảy, ta sợ hắn không chịu nổi, cho nên không mang hắn theo. Hắn trúng độc say, đau buồn, còn có lạnh mộng, ba thứ trộn lẫn với nhau. Ta cho hắn ăn giải dược, cũng không có chuyển biến.”

https://thuviensach.vn

Tiết Chi Hải biến sắc, trầm giọng nói: “Tiêu Dung là gì của ngươi?”

Tiểu Từ thấp giọng nói: “Nàng là sư phụ của ta.”

Tiết Chi Hải nửa ngày không nói gì, thật sâu đánh giá nàng, vẻ mặt thâm trầm nhìn không ra cảm xúc. Tiểu Từ không yên chờ hắn phản ứng, tâm treo lên.

Hắn rốt cuộc mở miệng nói: “Ba vị độc này ở cùng nhau, có ăn giải dược cũng không chữa được, phải châm cứu. Ngươi biết châm sao?”

Tiểu Từ vội nói: “Ta không biết. Thỉnh thần y chỉ dạy.”

Tiết Chi Hải khẽ giễu cợt một tiếng, tự phụ nói: “Bản lĩnh của ta ngươi nếu nhất thời học được, ta cũng uổng danh hiệu thần y bao nhiêu năm.”

Tiểu Từ sắc mặt đỏ lên, vội nói :”Thần y hiểu lầm, ta chỉ là không dám làm phiền thần y một đường bôn ba.”

Tiết Chi Hải lạnh lùng nói: “Ta xác thực không nghĩ bôn ba. Ta đã nhiều năm không bước ra khỏi dược vương cốc.”

Tiểu Từ nóng nảy, ý tứ này của hắn, là không chịu cứu sao?

Nàng đột nhiên quỳ trên mặt đất, nước mắt lã chã rơi xuống, muốn khẩn cầu lại không biết mở miệng từ đâu, sợ nói sai một chữ nghe vào trong tai hắn, làm cho hắn không vui.

- “Thần y, người bị thương là cháu trai duy nhất của Tiêu Dung Tiêu tiền bối.” Hắn nhìn thoáng qua Tiểu Từ, lại ghé vào bên tai Tiết Chi Hải nói một câu, Tiết Chi Hải bỗng nhiên thần sắc đau thương, kinh ngạc nhìn ra ngoài sảnh, thật lâu sau mới nói: “Để Tang Quả đi xem sao.”

Thư Thư vội vàng cảm ơn không ngớt, đưa tay nâng Tiểu Từ dậy. Tiểu Từ ánh mắt rưng rưng, đối Thư Thư cười cảm kích.

https://thuviensach.vn

Tiết Chi Hải suy sụp phất phất tay, có chút hữu khí vô lực nói: “Các ngươi mau đi đi.”

Tang Quả vẫn đứng yên một bên, nàng bước ra khỏi phòng, cũng không quay đầu lại, nói với Thư Thư: “Ngươi đi theo ta hái băng liễu thảo đi.”

Hai người theo Tang Quả một đường hướng vào giữa rừng cây, Tiểu Từ thấy Thư Thư bộ dáng ngựa quen đường cũ, tò mò hỏi: “Thư Thư, ngươi như thế nào đối với nơi này quen thuộc như vậy, Tiết thần y giống như đối với ngươi cũng có vài phần biệt đãi.”

Thư Thư nhìn thoáng qua bóng lưng Tang Quả, ghé vào bên tai Tiểu Từ thấp giọng nói: “Nhiều năm trước, Tiết thần y không chịu giúp một người Yến chữa bệnh, người đó tức giận bắt cóc Tang Quả trả thù, vừa may bị mẫu thân ta bắt gặp, cứu Tang Quả. Cho nên Tiết thần y vẫn cảm kích phần ân tình này, hắn phát hiện ta trúng độc, đem ta đến Dược vương cốc chữa bệnh. Ta tuy rằng chỉ ghé qua một lần, nhưng cũng ở trong này một thời gian, cho nên, rất quen thuộc.”

Thì ra là thế, Tiểu Từ đối hắn nói một tiếng cảm ơn, Tiết thần y hôm nay xử sự như thế, cũng ít nhiều là vì Thư Thư. Nghĩ đến đây, nàng yên lặng lại có chút xấu hổ, nhớ tới mình luôn đối với hắn cảnh giác, kỳ thật nghĩ lại, hắn cũng không tính là người xấu, chính là làm việc có chút không giống quân tử, càng thích đường tắt tiện lợi. Trong lúc chọn lựa chỉ cân nhắc quyền lợi, chỉ quan tâm kết quả, bất kể thủ đoạn.

Ba người yên lặng đi tới, đột nhiên một đám hoa anh túc đập vào tầm mắt. Một loại vẻ đẹp khiến người ta không thể dời mắt, cứ như vậy xuất hiện, làm cho đôi mắt không chịu nổi gánh nặng nhưng lại tình nguyện trầm mê. Tiểu Từ chưa từng thấy qua loài hoa nào diễm lệ quyến rũ như thế, tựa hồ rút sạch hô hấp của người xem. Nàng nhìn đến ngây người, không thể di động bước chân, lại không thể dời tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Tang Quả đột nhiên dừng bước, quay đầu đối Thư Thư nói: “Ngươi đến vách núi bên kia hái băng liễu thảo đi.” Cuối rừng hoa là một vách núi, cao vót dốc đứng. Nói xong nàng lạnh lùng đứng ở nơi đó, không nói thêm một chữ, cũng lười động thủ.

Thư Thư bước nhanh theo đường mòn đi qua, chỉ nói một tiếng “Hảo”. Thân hình khẽ động, vận khinh công bay lên.

Tiểu Từ quyến luyến từ trên đóa hoa thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tang Quả, giữa vườn hoa như mộng như ảo, bóng dáng bạch sắc càng thêm nổi bật, lại giống như không có thực trong nhân gian.

Nàng chậm rãi đi qua biển hoa, bước chân kìm không đậu đi thật khẽ, sợ quấy nhiễu đóa hoa xinh đẹp. Đột nhiên bên chân thế nhưng xuất hiện một bia mộ nho nhỏ. Phiến đá trắng noãn, đỏ sẫm vài chữ lập tức đem Tiểu Từ định trụ.

Ái nữ Vân Tưởng chi mộ. Bên dưới là bốn chữ: Vân Cảnh Tiểu Dung.

Tiểu Từ đột nhiên ngẩn ra, sư phụ, cứ nhiên có nữ nhi? Vì sao lại chôn ở chỗ này?

Nàng quá mức kinh ngạc, hô hấp nhất thời ngưng trệ, thẳng đến khi trong ngực cảm thấy đè nén, mới có phản ứng. Nàng liếc nhìn Tang Quả, đi lên trước thấp giọng hỏi: “Xin hỏi, trên bia mộ ghi Vân Tưởng, là nữ nhi của sư phụ ta sao?”

Tang Quả quay đầu nhìn thoáng qua, đáp: “Phải.”

Tiểu Từ mờ mịt khiếp sợ, run rẩy hỏi: “Như thế nào, như thế nào lại ở chỗ này?”

Nàng phất váy dài một cái, từ trên cây anh túc nhẹ nhàng xẹt qua, trong mắt mang theo mê ly sâu thẳm, khinh mạn nói: “Bởi vì nhất mộng

https://thuviensach.vn

đầu bạc được chế từ cây anh túc, nàng chết vì nhất mộng đầu bạc, cho nên Tiêu Dung đem nàng mai táng ở trong này. Như thế nào, ngươi không biết sư phụ mình có nữ nhi?"

- "Không, không biết."

- "Sư phụ ngươi hàng năm đều đến dược vương cốc bồi nàng, ngươi cũng không biết?"

- "Ta chỉ biết sư phụ đến dược vương cốc, lại không biết lý do." Tin tức này đến quá mức đột ngột, làm cho Tiểu Từ vừa kinh ngạc vừa ảm đạm, hồi tưởng sư phụ thường đứng một mình nhìn về tuyết sơn biểu tình sững sờ, rốt cuộc hiểu được trong lòng người thì ra có nỗi khổ riêng, trách không được người thương yêu nàng như vậy, trách không được người thường giống như có tâm sự. Thì ra là thế.

Nàng đứng lặng giữa biển hoa, sợ hãi cùng kinh diễm vừa rồi toàn bộ tiêu tán, chỉ còn lại tiếc nuối cùng bi thương. Đóa hoa xinh đẹp như vậy, lại chế ra nhất mộng đầu bạc, đoạt đi tính mạng con người, chôn vùi tuổi xuân.

Lại giương mắt, chỉ thấy Thư Thư ở trên vách núi như một cánh hồng nhạn nhanh nhẹn hạ xuống, trong tay có rất nhiều băng liễu thảo.

Hắn nhìn thần sắc Tiểu Từ so với vừa rồi có sai biệt, cố tình thoải mái hỏi: "Các ngươi nói cái gì đó? Nghiêm túc như vậy?"

Tang Quả thản nhiên đáp: "Không có gì, đang nói đến hoa."

Dư quang của hắn nhìn lướt qua bụi hoa, không biết nàng vừa rồi có thấy không. Hắn bất động thanh sắc che ở phía trước, vội vàng nói: "Tiểu Từ, chúng ta trở về thôi. Tang Quả, làm phiền ngươi rồi."

Tang Quả động đậy khóe môi, nhàn nhạt cười. Ba người ra khỏi dược vương cốc liền lên đường. Trong xe ngựa có thêm Tang Quả càng chật hẹp.

https://thuviensach.vn

Nàng giống như một khối băng ngọc, đẹp thì đẹp thật, nhưng làm cho người khác không thể thân cận, quanh thân đều bao trùm hơi thở lạnh lùng xa cách.

Tang Quả tựa hồ rất ít khi xuất môn, ngồi trên xe ngựa xóc nảy mày liễu nhíu chặt, thỉnh thoảng lại điều chỉnh tư thế, tựa hồ không thoải mái. Tiểu Từ tâm sinh áy náy, chân thành nói: "Tang Quả cô nương, để cô nương vất vả đến U Châu như vậy, phần ân tình này, ta và Kế Diêu sau này nhất định sẽ báo đáp."

Tang Quả nhu nhu cánh tay, lạnh lùng nói: "Không cần báo đáp. Ngươi chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện là được."

- "Chuyện gì?"

- "Nếu ta xem trọng thứ gì đó của ngươi, ngươi có thể bằng lòng từ bỏ thứ mình yêu thích cho ta?" Nàng không thiếu ngân lượng, chỉ thích những thứ đồ cổ quái.

Tiểu Từ rộng rãi cười: "Chỉ cần không phải người, cái gì cũng được." Trừ bỏ Kế Diêu, cái gì nàng cũng không tiếc.

Tang Quả hiển nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của nàng, đuôi lông mày khẽ nhếch, hừ một tiếng: "Nam nhân là thứ gì đó sao?"

Cúng đúng, nàng chỉ nói muốn thứ gì đó, không bao gồm người, Tiểu Từ thả lỏng, cười nói: "Đúng, nam nhân không là gì." Nàng nói xong đột nhiên phát giác lời này còn có ý nghĩa khác, lại nhìn thấy Thư Thư, cả mặt đều đen.

Tiểu Từ vội cười làm lành: "Thư Thư, ta không phải nói ngươi."

- "Ta không phải nam nhân?"Thư Thư vẻ mặt càng thêm xanh đen.

https://thuviensach.vn

Tang Quả đột nhiên bật cười. Đối Tiểu Từ nói: “Càng nói càng không rõ, còn nói làm gì.”

Tiểu Từ cũng cảm thấy như thế, đơn giản đối Thư Thư cười cười, cũng không giải thích.

Một phút vui đùa qua đi, không biết vì sao sao thần sắc Tang Quả trở nên nhu hòa hơn, thỉnh thoảng cùng Tiểu Từ tán gẫu vài câu, không giống như lần đầu gặp mặt lạnh như băng

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chân Tướng

Ban đêm một hàng bốn người đi vào trong khách điếm. Tiểu Từ nằm ở trên giường, mãi không ngủ được, hận không thể ngay lập tức chắp cánh bay về U Châu. Không biết Kế Diêu bây giờ ra sao. Mấy dược vị kia cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nàng rốt cuộc buông xuống sầu lo.

Đột nhiên, những câu nói ngắt quãng khi Kế Diêu thanh tỉnh chợt xâm nhập trong đầu. Mấy ngày trước lo lắng bệnh tình của hắn không rảnh ngẫm nghĩ. Hôm nay nhớ đến, như thế nào cảm thấy có chút kỳ quái. Mộ Dung Trực vì sao có ấn ký màu đỏ giống nàng? Ấn ký kia thực rất đặc biệt, hình dạng như một bông anh túc, lại có màu đỏ. Nàng cũng từng suy đoán là một cái bớt, nhưng làm sao có thể có một cái tương tự ở trên người khác?

Nhớ tới cây anh túc trong dược vương cốc, diễm lệ xinh đẹp. Ngón tay nàng kìm không đậu vuốt ve hồng ấn. Đột nhiên, trong lòng nàng chấn động mạnh mẽ, một ý niệm trong đầu như mũi tên phá không mà đến, trực tiếp cắm vào lồng ngực, làm cho nàng sợ run. Không có khả năng! Nàng muốn phủ định, nhưng ý niệm kia cứ như mọc rễ ở trong lòng nàng, dù chặt thế nào cũng không đứt.

Nàng vén chăn, đứng ở trên mặt đất, lòng bàn chân tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo xuyên đến tận tim. Nàng có chút run rẩy, mặc giày vào, chạy ra khỏi cửa.

Tang Quả ngủ ở phòng bên cạnh, chỉ vài bước chân nàng đã đứng trước cửa, bàn tay đưa lên lại chậm chạp hạ xuống. Giống như tiếng gõ cửa này sẽ quyết định vận mệnh một quân cờ.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, nàng hít thật sâu một hơi, gõ mạnh một tiếng, trong màn đêm yên tĩnh vang lên tiếng động phá lệ làm cho người ta kinh hãi. Mà tức thì, trống ngực nàng cũng đập như sấm, khẩn trương đến toàn thân cứng ngắc.

- "Ai?" Trong phòng truyền đến thanh âm của Tang Quả, mang theo cảnh giác.

- "Là ta, Tiểu Từ."

Cánh cửa gỗ vang lên một tiếng "Kẽo kẹt", cửa mở.

- "Trễ như vậy, có việc?" Ánh nến ở phía sau lưng nàng, giống như một cái bóng hư ảo lay động.

Tiểu Từ thấp giọng nói: "Ta có thể vào hỏi ngươi một việc không?"

Tang Quả không lấy làm vui vẻ, thản nhiên nói: "Ngày mai không được sao? Vào đi."

Tiểu Từ cố gắng làm cho bản thân tỏ vẻ bình tĩnh. "Ngươi có thể nói cho ta về nhất mộng đầu bạc được không?"

Tang Quả ngạc nhiên hỏi: "Ngươi hỏi cái này để làm gì?"

- "Nga, ta thực tò mò. Mấy tháng trước, Thư Thư thỉnh sư phụ ta đến chữa bệnh cho minh chủ võ lâm tiền nhiệm. Sư phụ nói nhất mộng đầu bạc vô dược hóa giải, nhưng là mấy ngày hôm trước ta nhìn thấy hắn lại bình yên vô sự. Cho nên ta muốn hỏi một chút."

- "Nhất mộng đầu bạc xác thực vô dược hóa giải, hắn tốt, chỉ có một khả năng, đã có người hao hết công lực cùng hắn lấy mạng đổi mạng. Bất quá, hắn cũng chỉ có thể sống lâu hơn mười năm mà thôi, mười năm sau vẫn như cũ độc phát."

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ nắm chặt bàn tay, các khớp ngón tay căng lên, chỉ như thế mới có thể ngăn cản đầu ngón tay run rẩy.

- “Nữ nhi của sư phụ ta, như thế nào trúng độc?”

Tang Quả liếc mắt nhìn nàng một cái: “Ngươi không tự mình đi hỏi sư phụ sao?”

- “Ta làm sao dám trước mặt người nói đến chuyện thương tâm này? Cầu ngươi nói cho ta biết.”

- “Nàng năm đó là đồ đệ tổ phụ ta tâm đắc nhất, từng thề không ly khai khỏi dược vương cốc trợ giúp tổ phụ ta nghiên cứu chế tạo giải dược cho nhất mộng đầu bạc. Nhưng là sau này nàng lại quay lưng với lời thề bỏ đi, lén lút lập gia đình sinh con. Tổ phụ ta hận nhất là bị người ta lừa gạt phản bội, từ nhất phiến môn biết được tin tức về nàng, liền hạ độc nữ nhi nàng, coi như bức bách nàng tiếp tục nghiên cứu chế tạo giải dược. Người quan trọng nhất bị trúng độc, tự nhiên càng hao hết tâm lực suy nghĩ cách giải độc.”

- “Vậy Vân Tưởng vì sao chết, không phải nói trúng nhất mộng đầu bạc chỉ ngủ say thôi sao?”

- “Cái này ta cũng không rõ lắm. Trượng phu nàng ôm hài nhi đến tìm tổ phụ ta trả thù. Sau đó đem đứa nhỏ mai táng ở trong khóm hoa, chính là muốn kích động tổ phụ ta, lúc nào cũng nhìn thấy, khiến cho hắn áy náy. Kỳ thật, tổ phụ ta cũng không muốn đứa nhỏ chết, bất quá là dùng biện pháp cực đoan bức Tiêu Dung càng dụng tâm giải độc thôi.”

Tiểu Từ hít thật sâu một hơi, dồn toàn bộ khí lực toàn thân, không lưu loát hỏi: “Vậy, người trúng độc có phải hay không trên người lưu lại ấn ký màu đỏ hình hoa anh túc?”

- “Ngươi làm sao biết?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ run rẩy vén ống tay áo, suy yếu hỏi: “Là hồng ấn như vậy sao?”

- “Ngươi làm sao có thể có hồng ấn?”

Biểu tình kinh ngạc của Tang Quả cắt đứt tia hy vọng cuối cùng của nàng, trước mắt nàng tối đen, suýt nữa ngất xỉu. Ống tay áo không tiếng động trượt xuống ngón tay, Tang Quả lại một lần nữa vén tay áo lên, truy vấn: “Ngươi làm sao có thể có? Là Tiêu Dung hạ độc?”

Tiểu Từ lắc đầu, muốn nói lại cảm thấy yết hầu nghẹn cứng đau nhức, không thể phát ra tiếng.

Nàng yên lặng đứng lên, ra khỏi phòng Tang Quả, vài chục bước, giống như giẫm vào khoảng không. Nàng đỡ lấy thành cửa, hít thật sâu một hơi đóng cửa lại, thân thể theo khung cửa từ từ trượt xuống

Ngoài cửa ban đêm gió lạnh cùng ánh trăng mê ly. Trên mặt đất chỉ có một cái bóng nho nhỏ, giống như sợi dây lơ lửng trên vách núi, sợi dây sống sót, nàng có sao?

Kinh sợ đến ngay cả nước mắt cũng không có, chỉ là phát run. Nàng vội vàng ôm chặt cơ thể mình, trong đầu như ngựa thoát cương điên cuồng chạy, đem mười năm trí nhớ từng tấc từng tấc hiện lên, xâu chuỗi, phân tích, đáp án cuối cùng thật sinh động, chỉ cách một lớp giấy mỏng manh, nàng dừng ở phía trước, không dám động vào.

Tiêu Dung cho nàng ngân phiếu, số tiền lớn như vậy, để cho nàng trong vòng nửa năm xài hết.

Ngày đó ở Họa Mi sơn trang, ánh mắt trước khi chia tay của người, đậm đặc thâm thúy như vậy, ở trên gương mặt nàng lưu luyến âu yếm không rời.

https://thuviensach.vn

Dược thang ở trên Cẩm Tú sơn, cách ba năm lại phải ngâm một lần.

Cũng không ép nàng luyện công, cũng không bắt nàng học nữ công. Thậm chí tam tòng tứ đức cũng không đề cập với nàng, chỉ để cho nàng vô ưu vô lo lớn lên.

Trước bảy tuổi không có một chút ký ức, trí nhớ có được ngày đầu tiên, chính là một bầu trời đầy tuyết. Tuyết rơi dày đặc, trước mắt tràn ngập một màu trắng xóa.

Tiêu Dung ôm nàng, ngồi ở cửa Đào cư, phía sau là một chậu than ấm áp.

- "Tiểu Từ, ngươi xem, đó là tuyết." Thanh âm của người mềm mại mà mơ hồ, giống như bông tuyết bay bay trên bầu trời. Y phục của người cũng là màu trắng, sắc mặt trắng, cả người giống như băng tuyết ngưng tụ thành, tĩnh bạch mà xinh đẹp. Ký ức này nàng vẫn luôn khắc sâu, mỗi khi tuyết rơi, nhìn bầu trời đầy tuyết, nàng lại nhớ đến, bởi vì đó là ký ức đầu tiên của nàng.

Ngày hôm sau, tuyết ngừng, Tiêu Dung mang theo nàng xuống núi, ngồi trên xe ngựa đi một ngày một đêm đến một nơi xa lạ, mua một cỗ quan tài. Ở giữa hàng ngàn cây tùng bách, người mai táng một vò tro cốt. Người dạy nàng như thế nào quỳ, như thế nào dập đầu. Nàng lúc ấy không hiểu, chỉ một mặt nghe theo, đối với Tiểu Dung có cảm giác thân thiết và ỷ lại. Bởi vì người đầu tiên nàng nhìn thấy khi tỉnh lại là người, được người ôm trong ngực, ngày đêm che chở.

Chuyện cũ năm xưa, ấn tượng vốn nên nhạt dần, giờ phút này nhớ tới nhưng lại rất rõ ràng, làm cho nàng kinh tâm động phách.

Trở lại Cẩm Tú sơn, Tiêu Dung kiên nhẫn dạy nàng đọc sách tập viết, cũng không thúc ép nàng, dạy nàng cách nhận biết dược thảo, không hề bắt

https://thuviensach.vn

buộc, thậm chí vân khởi cứu thức nàng phải luyện vài năm mới thành, người nhưng lại rất vui mừng.

Mười năm không cho nàng xuống núi lây nhiễm hồng trần…Nguyên lai, là như thế.

Không biết ngồi trên mặt đất bao lâu, nàng mới đừng lên, chân co lại tê cứng, giống như có vô số thứ cuộn chặt vào, nhất thời không thể nâng bước, nàng cứ như vậy lặng yên bất động, thẳng đến khi cảm giác tê cứng dần dần tan đi.

Thư Thư sáng sớm thức dậy, muốn xuống dưới lầu dùng điểm tâm, lại phát hiện Tiểu Từ đã ngồi ở bên cửa sổ từ lúc nào. Nàng đưa lưng về phía ánh nắng, mái tóc đen như mực được vấn lên gọn gàng, bên trên cài một cây trâm bạch ngọc, có vài sợi tóc ở bên tai nàng rơi xuống, ở dưới nắng sớm phảng phất giống như kim tuyến, lấp lánh đạm nhạt.

Nàng tựa hồ không cảm thấy có người tới gần, thực nhập thần, không biết đang suy nghĩ cái gì. Thư Thư nhìn theo ánh mắt nàng, ngoài cửa là một sạp hàng bán đồ chơi làm bằng đường.

Thư Thư cười cười nhẹ nhàng chạy ra, đến trước sạp hàng mua một con ma cô hiến thọ. Hắn cầm đồ chơi nhìn về phía cửa sổ. Nàng vẫn là một bộ dáng xuất thần, giống như không nhìn thấy hắn.

Thư Thư đi vào khách điếm, đem đồ chơi làm bằng đường đặt ở trước mắt nàng.

Tiểu Từ chậm rãi vươn tay, tiếp nhận. Ánh mắt chăm chú nhìn giống như xuyên thấu vào đồ chơi làm bằng đường, trong mắt có vô tận ôn nhu cùng thương xót.

Thanh âm của nàng vẫn trong trẻo uyển chuyển, mà nay lại nghe có chút sâu thẳm nặng nề.

https://thuviensach.vn

- “Thư Thư, ngươi biết không, thứ đầu tiên Kế Diêu mua cho ta chính là một món đồ chơi làm bằng đường. Khi đó, ta chỉ mới mười lăm tuổi, lần đầu tiên đến Định Châu, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, lần đầu tiên nhận được lễ vật. Thật nhiều lần đầu tiên, đều vào ngày đó.” Nàng rõ ràng muốn cười, nước mắt lại vô thanh vô thức rơi xuống, đọng trên bàn tay nàng.

Thư Thư giật mình, có muôn vàn cảm xúc rối rắm trộn lẫn, không biết là tư vị gì. Hắn có chút kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ vui mừng, lại không biết nàng vì sao rơi lệ. Hắn có chút ghen tị, nhiều lần đầu tiên như vậy, đều thuộc về Kế Diêu, hắn thật thất bại, hắn bỏ lỡ nhiều năm tháng như vậy, vô luận làm cái gì, tựa hồ đều không bù đắp được, thời gian là kẻ địch mạnh nhất, không thể lau đi, không thể thay đổi, cũng không thể quay lại.

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Thư Thư giương mắt thấy Tang Quả đang đi xuống.

Thư Thư đối nàng cười cười, buông ly trà trong tay.

- “Ngươi lớn như vậy, còn thích đồ chơi làm bằng đường?” Tang Quả nhìn thấy Tiểu Từ thần sắc trấn định như thường, vừa thấy trong tày nàng cầm đồ chơi làm bằng đường, dị thường kinh ngạc. Nàng đêm qua kinh hãi lắng nghe động tĩnh phòng bên cạnh, nàng nghĩ, Tiểu Từ đã biết mình trúng độc sẽ điên cuồng mà phát tiết, sẽ khóc rống lên, hoặc tuyệt vọng đến tìm cái chết.

Nhưng là, cách vách lại yên lặng không một tiếng động, hiện tại, sắc mặt nàng tuy tái nhợt nhưng trấn định. Ánh mắt nhu hòa như nước, chỉ là mang theo chút trong trẻo nhưng lạnh lùng cô đơn.

Tiểu Từ cười cười: “Đồ chơi bằng đường rất đẹp, bất quá rốt cuộc cũng tan chảy.”

https://thuviensach.vn

Nàng thuận tay đặt đồ chơi làm bằng đường đặt lên đĩa. Tiểu nhị mang đồ ăn đến, ba người ăn qua loa liền lên đường.

Thư Thư đi phía trước, Tiểu Từ chăm chú nhìn bóng dáng hắn, yên lặng nhìn hồi lâu.

Tang Quả xưa nay tính tình lạnh nhạt, đi theo dược vương lại nhìn thấy nhiều cảnh sinh tử ốm đau. Biết Tiểu Từ trúng độc, nàng không có an ủi, ngoài sự kinh ngạc lúc ban đầu thì chỉ có thương hại cùng tiếc nuối. Thiếu nữ xinh đẹp như vậy, không biết khi nào héo tàn. Ông trời rất công bằng, cho nàng dung nhan tuyệt mỹ, lại dâng tặng một phần không trọn vẹn.

- "Có thể cầu xin ngươi một việc không?" Tiểu Từ bỗng nhiên thấp giọng nói.

Tang Quả im lặng trầm ngâm.

- "Chuyện của ta, đừng nói cho người khác biết."

Tang Quả nhếch miệng, lạnh lùng nói: "Ta mặc kệ chuyện của người khác."

- "Đa tạ." Tiểu Từ bước nhanh lên xe ngựa, ôm gối ngồi ở một góc, thần sắc mệt mỏi.

Dọc đường đi, Tiểu Từ im lặng không nói, gần đây càng thêm trầm mặc u uồn. Thư Thư có chút kỳ quái, chẳng lẽ là lo lắng cho Kế Diêu, hoặc là? Hắn không dám nghĩ tiếp, lại nhìn Tang Quả, thấy nàng khôi phục bộ dáng đạm nhạt ngày thường.

Hắn thoáng thả lỏng tâm tình, nhưng lại càng thêm thống khổ. Nhất mộng đầu bạc, mấy ngày gần đây khiến cho hắn không yên. Hắn từng thấy may mắn khi biết nàng trúng độc, có thể giúp hắn ngày sau công khai

https://thuviensach.vn

chiếm lấy, nàng quả là một quân cờ đúng nghĩa, dùng xong thì hoàn toàn biến mất, hắn không cần phụ trách cũng không cần cảm thấy áy náy. Mà hiện tại, hắn cảm thấy trái tim mình như bị lăng trì đau đớn, hắn thậm chí tưởng, cái gì cũng có thể buông bỏ, chỉ cần nàng còn sống.

Đến U Châu, sắc mặt Tiểu Từ tốt hơn rất nhiều. Xuống xe ngựa, nàng liền vội vàng chạy vào đình viện. Một đoạn hành lang tựa hồ đi rất lâu, trên bầu trời mây kéo đến che lấp ánh mặt trời.

Đẩy cửa phòng ra, Tiểu Chu vừa thấy nàng vui mừng bật dậy: "Ngươi đã trở lại, dược vương nói như thế nào?"

Tiểu Từ không trả lời câu hỏi của hắn, nhào tới trước giường, nắm bàn tay Kế Diêu, vội hỏi: "Hắn thế nào?"

- "Cùng lúc ngươi đi giống nhau, bất quá, vết thương trước ngực hắn đã tốt hơn rồi."

Tiểu Từ yên lòng, thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên chân mềm nhũn, đành quỳ xuống ngồi trên chân mình. Mặt đất lạnh lẽo, cái lạnh thấm sâu vào đầu gối, nàng dường như không có đủ khí lực đứng lên, đành dựa sát vào mép giường.

Thư Thư mang theo Tang Quả tiến vào. Ánh mắt hai người đều dừng ở mép giường có hai bàn tay đan chặt vào nhau, một trắng nõn thon dài, một cứng cáp mạnh mẽ.

Tang Quả chân mày động đậy, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ.

- "Hắn, ta hình như từng gặp qua."

- "Phải không?" Thư Thư tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

- “Hắn không lâu trước đến dược vương cốc. Còn dõng dạc răn dạy ta. Hừ.” Tang Quả bĩu môi, nửa cười nửa tức giận.

Tiểu Từ nóng nảy, nàng sẽ không còn mang thù đi.

Thư Thư vội nói: “Trước chữa trị làm cho hắn nhận lỗi.”

Tang Quả đảo đảo mắt, từ trong tay áo lấy ra một bộ ngân châm, thản nhiên hỏi: “Giải dược đã ăn vào?”

Tiểu Từ gật đầu: “Đúng, đã sớm ăn vào.”

- “Đem áo hắn thoát.”

Tiểu Từ đỏ mặt, trước mặt Thư Thư và Tiểu Chu không cách nào động tay. Tiểu Chu phản ứng kịp thời đem áo Kế Diêu cởi ra.

Tang Quả nhưng không giống nữ nhi ngượng ngùng, sắc mặt như thường, một tay cầm châm, nhanh như gió châm được hơn mười huyệt vị. Sau đó vê động mười cây ngân châm, dần dần da thịt dưới lỗ châm hiện lên sắc đen.

Ngân châm rút ra, máu đen cũng thuận theo chảy ra.

- “Mười ngày sau liền tỉnh lại.” Nàng nói xong, ngón tay khẽ động, đặt trên miệng vết thương của Kế Diêu, Kế Diêu đang hôn mê cũng không nhịn được cau mày. Tiểu Từ trong ngực tê rần, nhưng không dám ngăn lại. Chỉ thấy Tang Quả sau khi ấn vào miệng vết thương của Kế Diêu, khóe môi hàm chứa ý cười.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thức Tỉnh

- “Thư Thư, đa tạ ngươi chạy một chuyến mời đến một vị thần tiên muội muội.” Tiểu Chu nhìn Kế Diêu, thực hưng phấn, lại đối Tang Quả thân mật cười cười.

“Thần tiên muội muội” cụm từ này nguyên phát ra từ nội tâm, vừa nhìn cảm thấy nàng áo trắng như tuyết người đẹp như ngọc, cũng cảm kích nàng bôn ba đến cứu Kế Diêu, ý tứ không hề lấy lòng. Mà Tang Quả nghe vào trong tai ngay cả một phản ứng cũng không có, tỷ như nữ nhi bình thường ngượng ngùng. Một bộ dáng tiêu sái đạm bạc, Tiểu Chu càng nhìn càng cảm thấy vị muội muội này quả thật là thần tiên.

Thư Thư nói: “Tang Quả, dọc đường vất vả, ta dẫn ngươi đi nghỉ.”

Tiểu Chu vội vàng hùa theo: “Thư Thư ngươi cũng vất vả. Cùng nhau nghỉ ngơi đi.”

Cùng nhau nghỉ ngơi? Thần tiên muôi muội vẻ mặt nhất thời tức giận, làm hồng hơn một chút bạch sắc, ôn nhu hơn nhiều, mang theo khói lửa trần gian.

Thư Thư chậm rãi đi trên hành lang.

- “Tang Quả, nhất mộng đầu bạc, vẫn không có giải dược sao?” Hắn rốt cuộc sốt ruột nói ra. Kỳ thật đáp án hắn đã sớm biết.

Tang Quả lạnh lùng một tiếng trả lời: “Không có.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư trong ngực thít lại, ngón tay siết chặt.

- “Nhất mộng đầu bạc từng thiếu một viên, là ngươi lấy sao?” Tang Quả đột nhiên hỏi.

Thư Thư dừng cước bộ, quay đầu.

Tang Quả sắc mặt ôn hòa, an tĩnh không một gợn sóng.

Thư Thư cũng không trả lời, chỉ nói: “Tuy rằng mẫu thân ta cứu ngươi, nhưng tổ phụ ngươi cũng đã cứu ta. Ta thực ra thiếu nợ ngươi càng nhiều, cho nên, ta muốn cảm ơn ngươi.”

- “Không cần cảm tạ ta. Ta đến, thấy một người, biết một chuyện, chuyến đi này rất có giá trị.”

Tiểu Chu đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa thở phào một tiếng, hắn cũng muốn nghỉ ngơi, mấy ngày liền trong coi Kế Diêu, hắn đã muốn ngã.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp nhợt nhạt của Kế Diêu. Tiểu Từ vươn ngón tay, ở trên khuôn mặt hắn chậm rãi vuốt ve, từ chân mày, dọc một đường đến đuôi lông mày, mày kiếm anh khí, mỗi khi hắn tức giận sẽ nhíu chặt, lúc vui vẻ sẽ giương lên. Ngón tay dời qua mũi, chạm đến môi, ấm áp mềm mại, từng mạnh miệng với nàng, từng ngọt ngào hôn nàng, từng nói muốn thành thân với nàng, chỉ thiếu một câu “Ta thích ngươi”.

Trên mu bàn tay rơi xuống một giọt nước mắt.

Ngón tay trượt xuống chút nữa, dưới cằm hắn mơ hồ có chùm râu lún phún, làm da thịt có chút xanh xao. Ngón tay chạm vào có chút tê tê, nàng vuốt nhè nhẹ, đã từng thân mật, đã từng quyến luyến, đã từng. Dừng lại chỉ chốc lát, ngón tay nàng đặt lên yết hầu hắn, hắn cũng có chỗ sợ ngứa, mỗi

https://thuviensach.vn

lần đánh lén đều bị hắn bắt được, sau đó bị hắn trả thù. Hai mắt nàng ngấn lệ, đột nhiên, Kế Diêu mở mắt.

Trong lòng nàng một trận mừng như điên, ngàn lời nói nghẹn cứng ở cuống họng, không thể phát ra thành tiếng.

Kế Diêu giơ tay nắm chặt bàn tay nàng, cười: “Lại đánh lén ta?”

Hắn giống như trước đây, tức giận bừng bừng, tư thế oai hùng tuấn lãng, phảng phất mấy ngày trước thụ thương trúng độc chỉ như một giấc mộng. Vài ngày này đối với hắn chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối với nàng, lại là chuyện sinh tử, khắc khắc gian nan. Hắn vẫn là hắn, nàng lại không phải là nàng, đối mặt là tuyệt vọng, lặng lẽ gặm nhấm nỗi đâu, không một người thấu hiểu.

Cười rơi lệ, vẫn như cũ không nói.

Hắn thấy nàng ngồi ở chiếc ghế nhỏ trước giường, một tay nắm lấy nàng kéo lên, đặt ở trên người mình, bao bọc quanh nàng. Nàng nhìn lông mày hắn run rẩy, vội vàng chống cánh tay ngồi dậy, vội hỏi: “Đè lên vết thương người?”

Hắn thản nhiên cười: “Không sao.”

Một giọt nước mắt của nàng lại rơi xuống, dừng trên yết hầu hắn, vừa lạnh vừa ngứa. Hắn vươn tay lao đi nước mắt trên khóe mắt nàng, bỡn cợt cười: “Ta xem có thể hay không có nếp nhăn.”

Nàng nghẹn ngào: “Ngươi suýt nữa hù chết ta.”

Kế Diêu thu nụ cười, vẻ mặt nhận lỗi: “Ta biết. Kỳ thật nếu không phải một kiếm của ta đấm trúng cánh tay Mộ Dung Trực, đẩy tay áo hắn thấy ẩn ký đó, ta quyết không để bị thương. Thật sự, lúc ấy, ta quá mức khiếp sợ.”

https://thuviensach.vn

- “Có thể ngươi bị lòa mắt, chó chẳng qua chỉ là vết bớt bình thường thôi.”

Kế Diêu thận trọng hết mức: “Ấn ký kia của ngươi thực đặc biệt, ta thực thích, cảm thấy hắn là độc nhất vô nhị, một mình ta sở hữu.” Hắn xác thực nghĩ như thế, ấn ký mỹ lệ như vậy, chỉ có thể ở trên người Tiểu Từ mới đặc biệt kinh diễm.

Tiểu Từ trong lòng đau xót, lại cưỡng ép mình nở nụ cười: “Ấn ký rõ ràng là của ta, như thế nào do ngươi sở hữu?”

- “Ngươi cả người đều là của ta.” Hắn bá đạo cười, cánh tay dùng sức ôm chặt nàng, Tiểu Từ liền ghé vào trước ngực hắn

Hắn hít sâu hương vị ngọt ngào của nàng, thấp giọng hỏi: “Ta mê man mấy ngày?”

- “Sáu ngày.”

Kế Diêu trong lòng tính toán, vội nói: “Ngày mai chúng ta đi. Đã là đầu tháng.”

- “Độc của ngươi còn chưa giải hết. Tang Quả nói phải châm mười ngày nữa mới được.”

- “Tang Quả? Ngươi đi dược vương cốc?”

- “Ừm, ta mới biết được ngươi nhận thức nàng.”

- “Ta chỉ cùng nàng nói qua mấy câu thôi, ngươi sẽ không ngay cả cái này cũng ăn dấm chua đi?” Kế Diêu vẻ mặt nôn nóng, vội vàng giải thích.

Tiểu Từ buông mi mắt: “Ân, là dấm chua, ngươi cũng chưa từng nói cho ta. Lúc nàng nhìn thấy ngươi, thực sự rất kinh hỉ.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu xấu hổ nhíu mày, hừ nói: “Nàng gặp người bệnh cần chữa trị, có thể thi triển y thuật cao minh, tự nhiên vui vẻ. Lương y như từ mẫu nha.”

Tiểu Từ nâng đầu liếc mắt nhìn hắn hừ nói: “Không phải vui vẻ, là kinh hỉ!”

- “Mắt ngươi quáng gà rồi.” Kế Diêu cẩn thận nói.

Nàng kỳ thật là cố ý, chỉ vì che giấu.

Kế Diêu thấy nàng im lặng, cười nói: “Chúng ta ngày mai lên đường, trên đường nhờ Tang Quả châm là được rồi.”

- “Ân, ngươi dùng mỹ nam kế đi, xem nàng đồng ý hay không đồng ý.”

Kế Diêu một đầu mồ hôi lạnh, vội kêu oan: “Ta là vội chạy về thành thân, chậm nữa chỉ sợ không kịp.”

- “Như thế nào lại không kịp?” Tiểu Từ thấp giọng hỏi, trong miệng nghẹn đắng.

- “Bởi vì…” Kế Diêu suýt nữa nói ra, lập tức đổi lại: “Ta chờ không kịp, hoặc là như Tiểu Chu nói, vạn nhất…”

Hắn cười ha ha, thực sự khát khao một loại khả năng như vậy.

Tiểu Từ xoay mặt, đem nước mắt lặng yên không một tiếng động thấm vào trên chăn. Xung quanh đều là hơi thở của hắn, từng nghĩ cả đời đều có thể hít thở mùi vị này.

Kế Diêu thấy nàng cúi đầu, nghĩ nàng đang e lệ, ngón tay nắm lấy cằm nàng.

https://thuviensach.vn

- “Ta muốn đi ngủ, ta buồn ngủ quá.” Nàng che miệng giả vờ ngáp một cái.

- “Mệt đến như vậy, ngáp cũng chảy nước mắt.” Hắn yêu thương cười, còn có chút áy náy, để nàng một đường phải bôn ba lo lắng.

- “Về sau, sẽ không làm ngươi lo lắng, ta cam đoan.”

- “Hảo. Kế thiếu hiệp nhớ nhất ngôn cửu đỉnh.” Nàng không quay đầu, vội vàng rời đi, lệ đã rơi đến muốn xé rách hốc mắt nàng, đau đớn không chịu nổi.

Đóng cửa lại, nàng rốt cuộc ở trong chăn phát tiết vô cùng vô tận nước mắt. Nỗi đau khôn cùng, đau thương tuyệt vọng như nước biển tràn qua, nhấn chìm nàng, không bao giờ còn thấy được mặt trời.

Nàng nên oán ai, nên hận ai? Còn hy vọng nào cho nàng? Còn cơ hội sống nào cho nàng?

Đêm mưa lại tới. Thời tiết U Châu vốn khô hạn, năm nay lại phá lệ mưa nhiều. Hết thảy đều là thiên ý sao? U Châu hiểm nguy được giải, một loạt kế hoạch của Thư Thư đều thuận lợi được thực thi, tựa hồ toàn bộ đều suôn sẻ một cách quá đáng, chỉ có nàng, đem hạnh phúc của nàng hoàn toàn đánh đổ, ngay cả một chút vãn hồi đường sống cũng không có.

Tiếng mưa rơi không phải là tí tách thanh u, mà là lã chã bàng bạc. Nàng lẳng lặng ngồi, cảm thấy màn đêm từng tấc đều bày ra thiên la địa võng, đem hạnh phúc của nàng mang đi chỉ còn lại đau thương thống khổ bao trùm. Cuối hành lang mơ hồ có một vệt sáng cô đơn, giống như trong bóng đêm vô biên có một chút hy vọng, chờ đợi nàng đi nghiệm chứng nghi hoặc cuối cùng.

Cũng không biết ngồi bao lâu, thẳng đến khi không cầm cự nổi, nàng mới nặng nề đi vào giấc ngủ. Vô biên vô hạn ác mộng dây dưa, nàng đau

https://thuviensach.vn

khổ giãy dụa, một thân mồ hôi lanh tỉnh lại. Trong phòng có ánh đèn, chao đèn đong đưa, chỉ có một chút ánh sáng mông lung u ám.

- "Ngươi làm sao vậy?" Một bàn tay ấm áp đặt trên trán nàng. Kế Diêu thương tiếc giúp nàng lau đi mồ hôi lạnh, trong lòng thực áy náy, làm cho nàng lo lắng, làm cho nàng bôn ba mệt nhọc, hắn chưa từng thấy qua nàng tiều tụy như thế. Hôn mê tỉnh lại, đập vào mắt là dung nhan tái nhợt của nàng, giống như đỉnh núi tuyết trên Cẩm Tú sơn, mà ánh mắt trong vắt của nàng lại sáng ngời, tựa viên dạ minh châu lấp lánh trong màn đêm.

- "Ta đưa cơm tới. Ngươi đói bụng chưa?" Hắn ôn nhu nói xong, đứng dậy bưng một khay cơm đến bên giường.

Nàng không có khẩu vị, cũng không muốn nói chuyện, thầm nghĩ nhìn hắn.

Ánh mắt chăm chú một điểm: hy vọng xa vời.

Nếu thời gian có thể đình trệ, có thể đem thời khắc ngắn ngủi này biến thành vĩnh viễn…

Hắn đưa thìa cháo đặt ở bên môi nàng, nàng máy móc nuốt vào, ánh mắt phát lên ánh sáng dọa người.

- "Ngươi làm sao vậy?" Kế Diêu cảm thấy không thích hợp, mi tâm nàng nhíu chặt, nhất định có tâm sự.

- "Đại khái là kinh hách quá độ." Nàng tưởng đùa một chút không cho hắn nhìn ra manh mối, lại nói không nên lời vui đùa, giọng điệu thoải mái.

- "Về sau sẽ không có." Hắn nghiêm túc giống như một lời cam đoan.

Đúng, về sau sẽ không có nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng hỏi một câu hỏi đã muốn hỏi từ lâu: “Kế Diêu, ngươi thích ta không?”

Kế Diêu dừng tay, nửa tức giận nửa buồn cười: “Không thích, vì sao phải vội vã quay về Định Châu.”

- “Có bao nhiêu thích?”

Kế Diêu có điểm ngại ngùng, rầm rì: “Thích chính là thích.”

- “Không được, không được nói như vậy.”

Hắn muốn vò đầu: “Vậy phải làm thế nào?”

Nàng không thuận theo cũng không buông tha: “Ngươi phải tự nghĩ biện pháp.”

Hắn thực sầu não: “Ân, thích cũng không phải đồ vật, làm thế nào đo đạc?”

Nàng đưa ra ví dụ: “Tỷ như so với biển sâu? So với núi cao?”

Hắn ăn ngay nói thật: “Hình như không có.”

Nước mắt của nàng lập tức rơi xuống. Trong lòng mâu thuẫn đem nàng lăng trì thành từng đoạn, nàng hy vọng hắn thích ít đi một chút, lại mong mỏi hắn thích ngày càng nhiều. Nang hy vọng hắn nhớ rõ nàng, lại mong muốn hắn sớm quên nàng.

Hắn vội vàng xin tha: “Có, có không được sao?”

- “Không được. Ngươi tốt nhất đừng thích ta.”

- “Vì sao?”

- “Bởi vì…” Nàng không thể nói ra lý do kia.

https://thuviensach.vn

- “Ta tuyệt không tốt, cũng rất ngốc nghếch rất ngốc.”

Kế Diêu nhẹ nhàng thở ra, cười: “Ngươi không ngốc, ngươi ngay cả thông minh như ta cũng bị thu phục.”

- “Đó là bởi vì ta luôn quấn quýt lấy ngươi, về sau ta sẽ không quấn quýt lấy ngươi nữa.”

Kế Diêu rất nhanh đáp một tiếng: “Được.”

Trong lòng nàng chợt lạnh, lại nghe hắn nói tiếp: “Về sau ta quấn quýt lấy ngươi.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Dấm Chua

Hôm sau, Tang Quả như cũ đến châm cho Kế Diêu, Tiểu Từ tận mắt thấy huyết chảy ra dưới cây châm tươi hơn rất nhiều so với lần đầu tiên, rốt cuộc chân mày giãn ra, khóe môi cũng hiện lên nụ cười yếu ớt.

Tang Quả thu châm, vừa nâng mắt, chỉ thấy Tiểu Chu và Tiểu Từ ánh mắt sáng quắc chú ý đến Kế Diêu, mà Thư Thư nhìn không chuyển mắt, là Tiểu Từ. Nàng yên lặng sắp xếp ngân châm, xoay người ra khỏi phòng, đứng ở hành lang, nhìn ra ngoài vườn hoa, hồi lâu im lặng không một tiếng động.

Kế Diêu sửa sang quần áo, trong lòng vội vàng hận không thể ngay lập tức khởi hành, cách ngày Tiêu Dung qua đời, nháy mắt đã gần ba tháng, hắn thật sự không thể ở lại U Châu thêm một ngày nào nữa, nếu không sẽ biến thành cục diện thành thân với Tiểu Từ ở U Châu. Hắn thân là con trai độc nhất của Kế gia, lại tiền trảm hậu tấu nơi đất khách quê người thì thật bất hiếu, hơn nữa cũng đối với Tiểu Từ không công bằng, thành thân là sự kiện quan trọng nhất trong đời của nữ nhân, hắn càng muốn làm cho nàng nở mày nở mặt gả vào Kế gia.

Hắn một người ở trong phòng đi qua đi lại, ý niệm trong đầu ngày hôm qua đột nhiên hiện ra. Trở về Định Châu vừa vặn đi ngang qua dược vương quốc, hắn đưa Tang Quả về, trên đường thỉnh nàng châm cứu, như thế có thể tiết kiệm vài ngày thời gian, miễn cưỡng còn có thể kịp.

Thế nhưng, Tang Quả không phải là người dễ nói chuyện, nàng liệu có đáp ứng? Kế Diêu nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định đi thử một lần.

https://thuviensach.vn

Tang Quả vừa thấy Kế Diêu, ngược lại có chút kinh dị.

- “Không thoải mái?”

Kế Diêu liền ôm quyền, lại cười nói: “Đa tạ cô nương giải độc cho ta, ta còn muốn cầu cô nương thành toàn một việc.”

Tang Quả liếc nhìn hắn một cái: “Chuyện gì muốn ta thành toàn? Nói trước, ta ngoại trừ chữa bệnh, cái khác không làm được.”

Kế Diêu vội nói: “Từ U Châu về Định Châu vừa vặn đi ngang qua dược vương cốc. Cô nương một đường bôn ba đến giúp ta giải độc, ta tự nhiên có trách nhiệm đưa cô nương trở về, nghe nói độc này phải châm liên tục mười ngày mới hoàn toàn giải hết, nhưng là ta phải vội về nhà làm một chuyện quan trọng. Thỉnh cô nương trên đường giúp ta châm cứu? Chúng ta ngày mai lập tức khởi hành?”

Tang Quả “nga” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Chuyện gì so với tính mạng càng gấp hơn?”

Kế Diêu có chút không được tự nhiên, thấp giọng nói: “Thành thân.” Nói xong, bên tai không khỏi có chút nóng lên, nếu không nói rõ nội tình, nàng sẽ hiểu lầm nguyên nhân mình gấp gáp như thế.

Tang Quả đuôi lông mày chợt động, thốt ra: “Cùng ai? Tiểu Từ?”

- “Là.”

Tang Quả trố mắt, cẩn thận nhìn hắn. Ánh mắt hắn trong vắt như trời quang, bằng phẳng mà trong sáng.

Trong lòng nàng rục rịch, sâu kín thở dài: “Báo đáp ta như thế nào? Không khấu tạ sao?”

Kế Diêu kiên trì nói: “Cô nương muốn Kế mỗ làm gì?”

https://thuviensach.vn

Nàng đột nhiên ngoái đầu cười cười, dung nhan chợt minh diễm lóa mắt.

- “Ta chữa cho bệnh nhân cũng không thu bạc, ta chỉ muốn thứ mà người khác thích nhất.”

Kế Diêu nghĩ trong người mình trừ bạc và ngân phiếu đúng là cái gì cũng không có. Vì thế vội nói: “Ta xuất môn ra ngoài, không mang theo thứ gì quý trọng, nếu Tiết cô nương không chê, theo ta về nhà ở Định Châu, tuy rằng Kế gia không phải đại phú hào quý, nhưng cũng có không ít đồ cổ quý hiếm, tùy cô nương chọn lựa.”

Tang Quả bĩu môi, không vui nói: “Quá xa, nếu không phải tổ phụ sai ta, U Châu ta cũng không tới.”

Ánh mắt nàng dừng ở trên người Kế Diêu quét qua một lần, Kế Diêu âm thầm cảm thấy cả người rét run.

Tang Quả đột nhiên chỉ vào ngọc bội bên hông Kế Diêu, cười nói: “Ngọc bội này nhìn cũng không tồi.”

Quả nhiên tinh mắt, Kế Diêu da đầu tê rần, cười làm lành nói: “Đây là vật gia truyền của tổ tiên ta, không phải là ta không muốn từ bỏ thứ mình yêu thích, chẳng qua ngọc bội này là tín vật của ta và Tiểu Từ, thật sự rất xin lỗi.”

Tang Quả cười lạnh “Ân” một tiếng, nói: “Ta cũng sẽ không đoạt người yêu của người khác, không thể đưa liền chính mình giữ đi.”

Kế Diêu vừa thấy nàng thần sắc không vui, sợ nàng không chịu ngày mai lên đường, trong cái khó ló cái khôn nói: “Tiết cô nương, ta dạy ngươi mấy chiêu lưu quang kiếm pháp, thế nào?”

https://thuviensach.vn

Nàng mí mắt cũng không thèm nâng, hừ một tiếng: “Ta đối với đao kiếm không có hứng thú.”

Kế Diêu thúc thủ vô sách, không biết vì sao, hắn vừa thấy Tang Quả liền đau đầu, vị Tiết cô nương này quả thật không hổ danh là cháu gái của Tiết Chi Hải, tính cách kỳ quái. Hắn trời sanh tính tình đơn giản, rất ít cùng nữ tử kết giao, cho nên không hiểu rõ tâm tư của nữ tử, nếu y theo cá tính của hắn, gặp phải vướng mắc mơ hồ không cách nào giải quyết, lập tức bỏ của chạy lấy người. Thế nhưng hắn bây giờ thiếu nàng một cái nhân tình, còn muốn cầu nàng đáp ứng một việc, thật sự là không thể, không thể đi. Trong lòng vạn phần thống khổ dày vò, hắn nhất thời liền thấy Tiểu Từ thật tốt: Tính tình thẳng thắn mà trong sáng, hoặc ôn nhu hoặc xinh đẹp, luôn khiến cho lòng người ta mềm nhũn, như tô đường, chậm rãi hòa tan trên lưỡi.

Kế Diêu bế tắc, âm thầm cắn răng.

Tang Quả bất thình lình quay đầu lại, nói: “Đúng rồi, ta nghe Tiêu cô cô nói, nghe nói nhà ngươi có kỳ môn điểm huyệt tên gọi “ra tay lật lọng” rất lợi hại, ngươi có biết hay không?”

Kế Diêu vội nói: “Mẫu thân ta đã dạy qua.”

- “Công phu này ta cảm thấy có chút hứng thú, dùng để phòng thân cũng được. Ngươi dạy ta, ta sẽ đáp ứng ngươi, trên đường đi châm, như thế nào?”

- “Hảo.” Kế Diêu thở dài một hơi, thật sự khó chơi.

Kế Diêu lập tức bắt đầu giảng giải: “Chiêu này gọi là ra tay lật lọng, chiêu thức cực kỳ phiền phức, tay phải ra chiêu có mười bảy loại biến hóa, phân biệt hướng đến mười bảy huyệt vị của đối phương. Mà chân chính điểm trụ đối thủ kỳ thật là tay trái. Cho nên, bí quyết của chiêu này thực ra là một trong những binh pháp của Tôn Tử, dương đông kích tây.”

https://thuviensach.vn

Tang Quả cảm thấy hứng thú: “Nga, thật kỳ lạ, bình thường điểm huyệt đều dùng tay phải.”

- “Đúng, ra tay lật lọng nhìn có vẻ phức tạp quái dị, kỳ thật rất đơn giản. Tay phải ra chiêu mạnh mẽ mà chiêu thức phải thay đổi liên tục, chính là mê hoặc đối thủ, tay trái âm thầm chuẩn bị, nhanh mà chính xác, một kích tất trúng, làm cho đối phương nhìn không ra manh mối.”

- “Diệu!” Tang Quả vỗ tay một cái, thần sắc cực kỳ vui mừng.

Kế Diêu vươn tay phải, đem mười bảy loại biến hóa cẩn thận giảng giải biểu diễn một lần. Huyệt vị tự nhiên không cần chỉ ra, Tang Quả thân là thầy thuốc đối với các huyệt vị hiển nhiên hiểu rõ trong lòng bàn tay. Vì thế thuật ra tay lật lọng, nàng học rất nhanh, không đến nửa canh giờ, đã đem mười bảy loại biến hóa học hết, chỉ có điều ra tay tốc độ chưa đủ nhanh, ngón tay thon dài linh động, như những cánh bướm, đẹp mà phi dật.

Kế Diêu gật đầu nói: “Ngươi chỉ cần luyện nhuần nhuyễn trong một tháng, là có thể xuất kỳ bất ý, một chiêu chế địch.”

Tang Quả cười nhẹ, giọng điệu chế giễu: “Một tháng?” Nói xong, tay trái nhanh như chớp ấn vào trước ngực Kế Diêu. Huyệt vị vừa rồi chính là chỗ Kế Diêu bị thương. Hắn căn bản không dự đoán được Tang Quả đột nhiên ra tay, càng không ngờ tới tay trái của Tang Quả nhưng lại nhanh như vậy, không hề phòng bị, bị Tang Quả điểm trúng, thân mình nhoáng lên một cái, nghênh diện đổ trên người Tang Quả.

Tang Quả vội đỡ thấy cơ thể hắn, nàng rốt cuộc vẫn là nữ tử, khí lực rất yếu, lảo đảo một cái không đỡ nổi, Kế Diêu ngã xuống lại ngồi trên đùi của nàng.

Kế Diêu nhất thời buồn bực, đầu óc ong ong cả lên, lại không thể phát tác, vội vàng nói: “Ngươi mau chút đập vào hai vai ta, đem huyệt vị cởi bỏ.”

https://thuviensach.vn

Tang Quả luôn luôn tâm cao khí ngạo, nàng thuận cả hai tay, nhưng tay trái đặc biệt nhạy hơn rất nhiều so với người thường, cho nên đối với từ "Một tháng" trong miệng Kế Diêu cực không phục, vì thế nàng đột nhiên ra tay muốn cho Kế Diêu kinh dị, không nghĩ tới, cư nhiên nàng một kích tất trúng. Sự việc phát sinh bất ngờ, nàng cũng vừa thẹn vừa vội. Nàng luôn giữ mình trong sạch, đừng nói cùng nam tử tiếp xúc, ngay cả một cái liếc mắt nàng cũng lười, trước mắt lại bị Kế Diêu ngồi trên hai chân, nàng ngồi dưới đất, nhất thời sắc mặt phi hồng, vội vàng vươn tay đánh vào hai vai hắn.

Kế Diêu được giải huyệt, lập tức đứng dậy, xoay người thở phào. Chờ hắn đứng thẳng, mi mắt vừa nhấc, giật mình đứng sững.

Trước cửa phòng có ba người đang đứng, Thư Thư, Tiểu Chu, còn có Tiểu Từ.

Thư Thư cùng Tiểu Chu đều là vẻ mặt kinh ngạc khó có thể tin. Mà Tiểu Từ, sắc mặt nàng trắng như tuyết, ánh mắt mờ mịt đau đớn khổ sở.

Hắn vội vàng đến bên cạnh Tiểu Từ, gấp giọng nói: "Ngươi đừng hiểu lầm."

Tiểu Từ cười khổ: "Ta không hiểu lầm."

Kế Diêu vội vàng giải thích: "Ta dạy nàng chiêu ra tay lật lọng, muốn nhờ nàng trên đường trở về giúp ta châm cứu trị liệu. Tiểu Từ, ta thật sự không chờ được nữa. Chúng ta ngày mai phải đi."

- "Phải không, cho nên, ngươi tới dùng mỹ nam kế." Tiểu Từ lời nói nhẹ nhàng, rõ ràng chua xót đến khắc cốt ghi tâm, nhưng trong giọng nói của nàng lại không có một tia ghen tuông, vẻ mặt cũng chỉ hơi hốt hoảng sau khôi phục bình tĩnh. Thái độ không đếm xỉa như vậy làm cho Kế Diêu có chút kích động, hắn tình nguyện nàng nổi giận, ăn dấm chua, cũng

https://thuviensach.vn

không muốn thấy nàng như vậy. Tiểu Từ như vậy làm cho hắn cảm thấy xa lạ, không biết phải bắt đầu giải thích từ đâu, dỗ dành như thế nào.

- "Tiết cô nương." Kế Diêu quay đầu, muốn xin sự giúp đỡ.

Tang Quả đứng ở đó, trên mặt đỏ ửng còn chưa tan. Nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Kế Diêu, lại nhìn Tiểu Từ, thản nhiên nói: "Có cái gì cần giải thích. Không tín nhiệm, còn thành thân làm gì? Ta không có gì muốn nói, ngươi xem, nguyện ý tin sẽ tin, không muốn tin thì có giải thích nhiều cũng vô dụng." Nói xong, nàng phất váy dài, lập tức bước ra khỏi phòng. Thư Thư nhíu mày, theo sau.

- "Tang Quả, vừa rồi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

- "Như ngươi nhìn thấy." Nàng một bụng ủy khuất, lại vẫn cố tỏ ra kiên cường không muốn giải thích.

- "Tang Quả, ngươi tính tình này." Thư Thư thở dài, muốn nói lại thôi.

- "Tính cách ta tự nhiên không làm cho người ta thích. Không bằng vị Tiểu Từ cô nương kia. Ngươi cũng thích nàng, đúng không?"

Thư Thư ngẩn ra, đạm nhiên nói: "Đó là việc của ta."

Tang Quả mắt lạnh ngoái đầu nhìn lại, cũng lạnh nhạt cười: "Ta không có hơi sức đâu đi để ý, ngươi thích ai là chuyện của ngươi, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Tiểu Chu cũng đuổi theo tới, cười làm lành: "Tiết cô nương, phiền toái ngươi nói với Tiểu Từ một tiếng."

Tang Quả đột nhiên lạnh lùng nói: "Ta nói cái gì? Ta làm sai cái gì sao? Nàng thà tin những gì mắt thấy, lại không muốn tin vào tâm của chính mình. Nàng nếu không tin hắn, không lấy chồng là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu sững sờ nhìn Tang Quả, trợn mắt há hốc mồm. Nữ nhân như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, xinh đẹp lại ngang ngược như thế.

Hắn giậm chân, quay đầu trở về, tưởng có thể giúp Kế Diêu giải vây, đáng thương Kế thiếu hiệp, người khác không biết, nhưng là hắn biết, từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ loanh quanh không phải Thiếu Lâm thì là Võ Đang, nhận thức nữ nhân cùng lắm chỉ được dăm ba người. Bây giờ, còn bị đưa lên cửa đập bể hoa đào, rõ thật là tai bay vạ gió.

Vào cửa, chỉ thấy Kế Diêu một câu một câu giải thích, mà Tiểu Từ vẫn không vui không giận, không nói một lời.

Tiểu Chu đồng tình nhìn Kế Diêu nói: “Huynh đệ, công phu điểm huyệt này nam nữ làm thế nào truyền thụ, ngươi chọt chọt ta, ta chọt chọt ngươi, kia còn không phải mạo phạm con gái nhà người ta sao, huynh đệ ngươi cả đời thông minh, cũng có lúc hồ đồ nha.”

Kế Diêu trừng mắt nhìn hắn một cái, Tiểu Chu này, thật là càng nói càng thêm phiền a.

- “Tiểu Chu, ngươi đi nấu cơm đi.” Kế Diêu cắn răng nói.

- “Được, được.” Tiểu Chu bất đắc dĩ đi ra ngoài, rất kỳ quái, Tiểu Từ nhìn như hồn nhiên rộng rãi, như thế nào ăn dấm chua vào cũng khó đối phó như thế? Đáng thương Kế thiếu hiệp, mồm mép đều mất sạch, nàng cư nhiên một chữ cũng không nhả. Một chữ tình, quả nhiên lợi hại.

Kế Diêu mắt thấy mọi người rời khỏi, nâng cằm nàng lên nói: “Tiểu Từ, ngươi chẳng lẽ không tin ta?”

- “Kế Diêu, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ.” Tiểu Từ bỗng nhiên mở miệng, lại là một câu không liên quan gì đến chuyện này.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu bất đắc dĩ đứng lên, một tay ôm lấy nàng, nàng cũng không kháng cự, tùy ý hắn ôm nàng trở về phòng ngủ. Hắn buông nàng, cẩn thận đắp chăn, buông màn, buồn bã đứng ở ngoài trướng, không biết vì sao, tầng sa mỏng manh như một bức tường ngăn cách hắn và nàng. Nàng thay đổi, từ khi ở dược vương cốc trở về thì có chút không thích hợp. Mặc dù thần sắc như thường, nhưng ánh mắt có chút bất đồng, thời điểm nhìn hắn, phá lệ sâu thẳm, kia một loại xuất thần cùng tự do, không giống trước kia trong suốt giản đơn, thâm tình phía sau là cái gì? Hắn cũng không rõ.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ly Biệt

- “Kế Diêu, ngươi đóng cửa lại, để cho ta ngủ một giấc được không?” Tiểu Từ cách một tấm lụa mỏng thấp giọng nói, thanh âm mệt mỏi xa cách.

Kế Diêu bất đắc dĩ, cũng không biết những lời giải thích của hắn vừa rồi nàng có nghe vào không. Hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại, ở trên hành lang đứng lặng một lát, ngẫm nghĩ cuối cùng cảm thấy có điểm kỳ quái, trực tiếp đi tìm Thư Thư.

Thư Thư vẫn đang xuất thần, vuốt ve quân cờ trong tay, thật lâu không hạ xuống.

- “Thư công tử.”

Thư Thư gật đầu: “Mời vào.”

- “Tiểu Từ đi dược vương cốc, trên đường đi, có tốt không?”

- “Tốt lắm.”

- “Không có phát sinh chuyện gì?”

- “Không có, ngày đó thuận lợi trở về, suôn sẻ hiếm có.”

- “Đa tạ.” Kế Diêu thất vọng rời đi. Nghi hoặc trong lòng vẫn không tiêu tan.

Ánh mắt Thư Thư xuối theo bóng lưng Kế Diêu, ngẫm nghĩ, đột nhiên trong lòng rối loạn, lập tức đứng dậy đi gặp Tang Quả.

https://thuviensach.vn

Mặt trời xuống núi, ánh hoàng hôn luồn qua khung cửa sổ, trong phòng mờ mịt, làm cho Tiểu Từ cũng vô pháp giả ngủ, nàng rất sợ bóng tối, khiến người ta tuyệt vọng sợ hãi.

Nàng thắp một ngọn nến. Trải giấy, mài mực.

Bút lông chấm mực, thật lâu dừng ở trên giấy.

Cuối cùng viết xuống hai chữ "Kế Diêu", sau đó rốt cuộc không viết tiếp được.

Cửa phòng mở, Kế Diêu đẩy cửa bước vào.

- "Thấy đèn sáng, ta biết ngươi đã tỉnh."

Tiểu Từ vội vàng buông bút lông, vo tròn tờ giấy.

Kế Diêu căng thẳng, đuôi lông mày nhíu chặt, một bước tiến đến, nhanh như chớp cướp lấy viên giấy trong tay Tiểu Từ. Tiểu Từ muốn đoạt, cánh tay hắn đã giơ lên đỉnh đầu, sau đó mở ra. Hắn cao như thế, nàng từ bỏ cúi đầu không nói.

Kế Diêu hô hấp dồn dập, hung tợn nói: "Ngươi viết thư cho ta? Ngươi cuối cùng vẫn không tin ta? Muốn lưu lại thư không một lời từ giã rời đi?"

Tiểu Từ không phủ định, ánh mắt trước sau vẫn không nhìn hắn.

Kế Diêu càng thêm buồn bực, hơi thở gấp gáp.

- "Tiểu Từ, ta biết ngươi giận, nhưng là ta thật sự cũng nàng không có gì. Ở trong lòng ta, ai cũng không bằng ngươi. Hiện tại, tương lai ta chỉ có ngươi. Ta chỉ muốn cùng ngươi thành thân, thiên trường địa cửu."

Thiên trường địa cửu? Lòng của nàng đau nhức cơ hồ co rúm vào một chỗ.

https://thuviensach.vn

- “Tang Quả đáp ứng rồi, ngày mai sẽ theo chúng ta lên đường. Chúng ta mau chút trở về thành thân, được không? Hắn thu nhỏ thanh âm, trầm thấp dễ nghe, mỗi một chữ mang theo vui mừng cũng khát khao.

Tiểu Từ hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí, cứng rắn nói: “Ta không muốn thành thân.”

Kế Diêu kinh ngạc hỏi lại: “Ngươi nói cái gì?”

- “Ta, hiện tại không muốn thành thân.”

- “Vì sao?”

- “Bởi vì, bởi vì, ta là muốn đi khắp nơi du lịch, thưởng ngoạn phong cảnh, danh sơn đại Xuyên, yên vũ Giang Nam, cũng muốn đi xem.”

Kế Diêu cười, rõ là tiểu nữ nhi gia, chuyện tới trước mắt, cư nhiên còn lo lắng đến điều này, thật sự không phân được nặng nhẹ, hắn dỗ dành nàng: “Thành thân xong, ta cùng ngươi đi.”

- “Không, thành thân, mẫu thân ngươi nhất định không cho ta xuất môn.”

Kia cũng đúng, bà nhất định sẽ thúc giục bọn họ ở nhà sinh đứa nhỏ, để bà ôm tôn tử.

Hắn cười nói: “Chúng ta vụng trộm đi ra ngoài.”

- “Không.”

Kế Diêu kiên trì đã mất, cắn răng nói: “Chỉ cần ngươi cũng ta thành thân, cái gì ta cũng đáp ứng ngươi.”

Nàng bất chấp, kiên quyết nói: “Không.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đột nhiên khẩn trương hồi hộp, vẻ mặt của nàng không giống như đang thẹn thùng, không giống nũng nịu, chính là không tình nguyện cùng khó xử.

Hắn chỉ cảm thấy tâm như treo lên: “Ngươi rốt cuộc vì sao?”

Nàng nửa ngày không nói, hắn chỉ cảm thấy thời gian trôi chậm như một cây đao từ từ trên người hắn róc từng miếng thịt.

Nàng rốt cuộc mở miệng: “Có lẽ, ta ít tiếp xúc với nam nhân nên mới thích ngươi, có lẽ, ngươi vốn dĩ không thích hợp với ta. Thành thân quá vội vàng. Ta sợ về sau hối hận.” Nàng cắn răng trái lương tâm nói ra những lời này, nàng biết mình đả thương hắn, nhưng hơn hết làm bị thương chính mình, mỗi một chữ thốt ra cửa miệng, trong họng mơ hồ có máu tanh.

Nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, hàm răng dùng sức, cắn lấy môi dưới…

Hắn nhất thời cảm thấy toàn thân đều lạnh, chỉ có trong lòng hỏa nhiệt cháy hừng hực.

Nàng cư nhiên có ý nghĩ như vậy. Chẳng lẽ những lời nói của nàng trước đây đều là hồ đồ không biết gì, chẳng lẽ nàng cùng hắn da thịt chi thân chẳng qua là tò mò?

Hô hấp của hắn dồn dập, không thể ngăn chặn một cỗ hỏa khí cũng phẫn nộ từ trong lòng dâng lên, phóng ra tầm mắt, hung hăng nhìn nàng, muốn đem nàng hòa tan.

Khuôn mặt của nàng vẫn như cũ điềm tĩnh xinh đẹp, lông mi thật dài ở dưới mi mắt run rẩy, để lộ ra một chút bất an.

Hắn hung hắn ôm cổ nàng, cuồng loạn hôn xuống. Trong mắt lửa cháy rừng rực, như hỏa thiêu đốt. Hắn không ôn nhu không cẩn thận, bá đạo

https://thuviensach.vn

mãnh liệt, như một con mãnh thú bị thương, tuyên cáo giữ lấy cũng xâm lược.

Nàng phản kháng, muốn thoát ra khỏi cánh tay hắn. Hắn càng thêm phẫn nộ, cánh tay như tinh thiết chi cung, đè chặt vòng eo của nàng.

Nàng ở dưới sự chà đạp của hắn khẽ run rẩy, vô lực kháng cự, đổi lại hắn càng mãnh liệt trả thù. Hắn muốn trừng phạt nàng, muốn thức tỉnh nàng.

Hương vị ngọt ngào quen thuộc như trước, mỗi một tấc da thịt của nàng đều làm cho hắn mê luyến đến khắc cốt, khát vọng dùng cả đời thật dài chậm rãi nhuộm sương, cử án tề mi cầm sắt hài hòa, đều là những thứ mà hắn tôn thờ, quyết không hối hận. Vậy mà nàng vừa rồi một câu “có lẽ” hai câu “có lẽ”. Hắn không thể chấp nhận hai chữ “có lẽ” phát ra từ miệng nàng, càng không thể dễ dàng tha thứ nàng cứ như vậy lâm trận bỏ chạy.

Hắn càng thêm điên cuồng, tưởng lấy chinh phục mà nói phục.

Không nghĩ tới nàng lúc đầu kháng cự sau lại đột nhiên bộc phát nhiệt tình, so với hắn càng cuồng nhiệt. Nàng nhiệt liệt đáp lại hắn, ngón tay trúc trắc mà nhiệt tình, luồn vào trong ngực hắn, vuốt ve vết sẹo.

Quần áo tẫn tán, nhất thời hỗn độn.

Hắn đem nàng đặt ở trên bàn, lá thư bị đè nặng dưới thân, phong thư chỉ có hai chữ.

Ánh nến lập lòe, đem toàn thân nàng nhiễm một chút sắc màu nhu hòa, da thịt trắng như tuyết, tựa như ánh trăng đẹp nhất.

Thủy tiên dưới ánh trăng nở rộ, tóc dài như nước, bồng bềnh dưới ngón tay hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn lần đầu tiên nhìn nàng rõ ràng hết thảy, tất cả đều tốt đẹp, giống như ánh mắt dã thú nhìn thịnh yến của mình. Nàng chưa bao giờ nhiệt tình cùng lớn mật như vậy, cơ thể phối hợp với từng động tác của hắn, lửa cháy thêm dầu.

Hắn không thể khắc chế điên cuồng, bởi vì hai câu nói kia của nàng, dường như từng thời từng khắc nhắc nhở hắn, nàng thuộc về hắn. Hắn mới biết được, nguyên lai nàng ở trong lòng hắn đã bén rễ sâu như vậy, nếu muốn nhổ ra, chính là tan nát cõi lòng.

Thân thể nàng mềm mại trơn bóng giống như cây cỏ dưới trận cuồng phong, mặc sức xòe ra đung đưa thoe gió.

Nghiên mực trên bàn, bút giấy toàn bộ rơi đầy đất, hắn không quan tâm, vừa nghĩ đến nàng vừa rồi muốn ly khai, hắn hung hăng xâm chiếm, đem nàng giam cầm ở trong người. Quyết không tách ra.

Hắn ôm lấy nàng, đặt ở trên giường.

Thế dời núi lấp biển vẫn như cũ cuộn trào mãnh liệt, dường như muốn thiên hôn địa ám mới bằng lòng bỏ qua.

Nửa đêm, chỉ có trăng non trên trời.

Cánh tay hắn giữ lấy eo nàng, chân đặt ở trên đùi nàng, giống như vẫn còn chưa đủ, hắn đem tóc nàng cùng hắn kết vào một chỗ.

- “Ngươi còn dám nói như vậy một lần nữa, ta cho ngươi ba ngày không thể xuống giường.” Hắn ở bên tai nàng hung tợn uy hiếp.

Khí lực toàn thân của nàng đều bị hắn cướp đi, chỉ có bi thương trong lòng không cách nào xóa tan. Ngay cả nửa năm thời gian cũng không thể cam đoan, nàng như thế nào đáp ứng hắn, cuộc sống của hắn còn dài, bên cạnh sẽ không thiếu mỹ nhân như ngọc giang hồ tiêu dao, năm tháng tĩnh

https://thuviensach.vn

hảo, bản thân nàng mệnh trong sớm tối, làm sao có thể nhẫn tâm khiến hắn đau khổ?

Nàng mâu thuẫn thống khổ đến cực điểm, vẫn là nên ích kỷ một chút, theo đuổi khoái ý ngao du sơn thủy cùng hắn, dùng hết thời gian cuối cùng bên cạnh hắn? Hay là nên nhẫn tâm một chút, làm cho hắn nhất thời thống khổ, để hắn rời đi? Nàng nên cảm thấy may mắn hắn yêu nàng, hay khiến cho hắn hận nàng, quên nàng?

Hắn thấy nàng không đáp lại, nhất thời tức giận, nhắc nhở: "Ngươi đã trở thành nữ nhân của ta, quyết không thể thay đổi thất thường, nay Tần mai Sở. Muốn hối hận, đã quá muộn rồi, nếu còn trêu chọc ta, ta sẽ quấn lấy ngươi cả đời. Về sau ngoan ngoãn làm Kế Vân thị."

Kế Diêu nói xong "Kế Vân thị", đột nhiên ý thức được mình có chút sơ suất, lo lắng Tiểu Từ truy vấn. Lại không thấy nàng nói chuyện. Tay nàng chỉ đặt ở trên ngực hắn cẩn thận vuốt ve, bàn tay nho nhỏ ở trên miệng vết thương dừng lại thật lâu.

- "Ngươi sẽ nhớ rõ ta sao?" Nàng đột nhiên hỏi một câu, hơi thở ôn nhuyễn phun ở trước ngực hắn. Hắn vừa thương yêu vừa buồn cười.

- "Ta làm sao có thể không nhớ rõ nàng. Ngươi mỗi ngày đều ở trước mắt ta."

Nàng từ từ thở dài, sau một lúc lâu nói: "Ta ở trên ngực ngươi, để lại một vết sẹo."

- "Không phải ngươi, là Cao Túc."

Nàng tăng thêm giọng điệu: "Là ta."

Kế Diêu nở nụ cười: "Hảo, là ngươi, vậy ngươi như thế nào bù lại?"

https://thuviensach.vn

- “Ta đang suy nghĩ.”

- “Ngươi từ từ suy nghĩ, ta không vội.”

- “Được.”

Hắn rốt cuộc ngủ, nàng chậm rãi ngồi dậy, cẩn thận cởi bỏ kết tóc. Hắn ngẫu nhiên cảnh giác động động đuôi long mày, nàng liền dừng lại.

Nút thắt rốt cuộc rời ra, nàng nhẹ nhàng rời giường, mở gói đồ của mình, lấy ra con dấu của Lâm Hạm. Nàng từng nghĩ có một ngày nhất định phải ở trên người hắn ấn dấu ấn của chính mình.

Nàng cầm lấy con dấu, nhớ đến vết thương trước ngực hắn.

Nàng lẳng lặng đứng ở bên giường, nhắm mắt lại cũng có thể tìm được vết sẹo đó, nàng lại chung quy không làm được. Về sau, khi nhìn thấy vết thương trước ngực hắn hắn sẽ nhớ đến nàng đi, nếu có một nữ nhân khác ỷ ôi trước ngực hắn hỏi đến vết thương này, hắn cũng sẽ nhớ tới nàng đúng không?

Tâm tình chua xót từ trong lòng dội thẳng đến tim, tới chóp mũi, tới hốc mắt, hóa thành giọt nước trong suốt. Nàng không còn đủ sức nhìn tiếp nữa. Bàn tay phất lên, ở trên không trung một lượt sương mù.

Trời hửng sáng, Tiểu Chu mở cửa, bị hù sợ. Không nghĩ tới sớm như vậy người đến gõ cửa phòng hắn lại là Tiểu Từ.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là hỏi: “Kế Diêu làm sao vậy?”

Tiểu Từ cười cười: “Hắn ngủ. Ta vào trong thành một chuyến, ngươi một lát nữa đem thuộc này vào cho hắn.” Nàng đưa ra một gói thuốc bột, sau đó xoay người rời đi.

- “Ngươi có chuyện gì, ta giúp ngươi làm.”

https://thuviensach.vn

- “Không được, là việc của nữ nhân.” Tiểu Từ cúi đầu, bước tiếp.

Tiểu Chu ngượng ngùng đứng lại, nhìn theo bóng lưng gầy yếu của nàng.

Tiểu Chu rửa mặt chải đầu xong, chạy đến phòng Kế Diêu. Kỳ quái là, hắn cư nhiên vẫn còn chưa tỉnh. Tiểu Chu đồng tình đi đến bên giường, thầm nghĩ, đêm qua nhất định là hao tổn sức lực giải thích, xin khoan dung, ai. Đáng thương Kế thiếu hiệp.

Mặt trời lên cao, Kế Diêu vẫn không tỉnh, Tiểu Chu thế này mới cảm thấy kỳ quái, vội vàng đem thuốc bột cho hắn uống.

Kế Diêu tỉnh lại thấy hắn, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi sao lại vào đây?”

- “Là Tiểu Từ đưa dược bảo ta cho ngươi uống.”

- “Nàng đâu?”

- “Vào trong thành.”

Kế Diêu có chút lo lắng, rất nhanh bật dậy khỏi giường, vừa nâng mắt liền thấy trên bàn có một phong thơ.

Hắn nhất thời hoảng hốt, dự cảm bất hảo giống như khi cùng người ta giao thủ vô tình cảm thấy sát khí. Hắn vội vàng lấy thư, nhanh chóng mở ra.

Tiểu Chu mắt thấy Kế Diêu sắc mặt tái nhợt lạnh lẽo, trang giấy mỏng ở trên tay hắn run rẩy, vội vàng hỏi: “Kế Diêu, chuyện gì?”

Kế Diêu biểu tình thống khổ mà lo lắng, đôi môi mím chặt. Hắn cắn chặt khớp răng, nói không nên lời. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Nàng nói, nửa năm sau sẽ gặp ta ở Định Châu. Nếu sau nửa năm nàng không trở về, kêu ta không cần chờ nàng.”

https://thuviensach.vn

- “Dấm chua của nàng cũng quá lớn đi.” Tiểu Chu thốt lên.

Kế Diêu lắc đầu: “Nàng có tâm sự. Vì sao không nói cho ta biết. Ta muốn đi tìm nàng.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thành Toàn

Kế Diêu lòng nóng như lửa đốt, vội vã thu thập hành lý đi dẫn ngựa. Tiểu Chu đi theo phía sau hắn, vội la lên: “Ta thay ngươi đuổi theo nàng, ngươi hảo hảo ở lại để Tiết cô nương giải hết độc trong người, bằng không sớm muộn gì cũng có chuyện.”

Kế Diêu lắc đầu. Tiểu Từ không có võ công, nàng trời sanh tính đơn giản, lại có dung mạo khuynh thành. Vừa nghĩ đến nàng một mình độc lai độc vãng, hắn chỉ cảm thấy một trận rét run, dường như có vô vàn hiểm nguy vây quanh nàng. Hắn không thể im lặng, không thể thong dong, càng không thể kéo dài thời gian chở giải độc xong mới đi tìm nàng.

Hắn nhảy lên ngựa, đột nhiên trước mắt tối đen, thẳng tắp từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Tiểu Chu cực kỳ hoảng sợ, chạy lên nâng hắn dậy, hướng về trước viện điên cuồng gào thét: “Tiết cô nương mau tới! Thư Thư!”

Tang Quả cùng Thư Thư bị Tiểu Chu làm cho kinh động, một trước một sau từ trong phòng đi ra.

Tang Quả vài bước đã chạy tới, thấy Kế Diêu nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, dưới vành mắt mơ hồ có hắc tuyến. Nhất thời trong lòng quýnh lên, ngón tay áp lên mạch đập hắn.

Sau một lát, ngón tay thu về, đối Tiểu Chu nói: “Ôm hắn trở về phòng.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư cùng Tiểu Chu trăm miệng một lời hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Tang Quả nói: “Trên người hắn dư độc chưa sạch, vừa rồi cấp hỏa công tâm, độc khí dội ngược. Phải lập tức châm tiêu độc.”

Vào phòng, Tiểu Chu cởi bỏ y phục của hắn, Tang Quả xuất ra ngân châm bắt đầu thi trị. Lại phân phó Tiểu Chu: “Mau mài mực, một hồi ta sẽ kê một đơn thuốc.”

Tiểu Chu ứng thanh hảo, bắt đầu mài mực.

Thư Thư liếc mắt thấy Tiểu Chu cởi bọc đồ trên người Kế Diêu xuống đặt trên bàn, vội hỏi: “Các ngươi phải đi? Tiểu Từ đâu?”

Tiểu Chu dậm chân nói: “Là bởi vì Tiểu Từ không lời từ biệt, Kế Diêu mới cấp hỏa công tâm muốn đuổi theo nàng.”

- “Tiểu Từ đi rồi?” Thư Thư nhịn không được đề cao giọng, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch.

Trong lòng hoảng loạn, hắn mạnh mẽ tự trấn định bản thân, hai bước đến trước bàn, nhấc bút lông quệt vào nghiên mực Tiểu Chu đang mài.

Tiểu Chu ngạc nhiên hỏi: “Ngươi viết phương thuốc?”

Thư Thư không nói lời nào, tay nâng lên, sau một vài nét bút, Tiểu Chu phát hiện Thư Thư không phải đang viết chữ, hắn họa cư nhiên là hình dáng một nữ tử. Thêm vài nét bút, khuôn mặt người đó sinh động hiện lên trên giấy, chính là Tiểu Từ.

Tiểu Chu kinh dị nhìn Thư Thư, trố mắt không thôi.

Thư Thư ném bút lông, cầm lấy bức họa Tiểu Từ, đối Tiểu Chu nói: “Kế Diêu tỉnh, ngươi nói cho hắn, ta đi tìm Vân đại nhân, hỏi thăm thủ vệ cửa thành, hắn sẽ biết Tiểu Từ đại khái đi về hướng nào. Ta khoái mã đuổi

https://thuviensach.vn

theo. Ngươi trông chừng hắn, nhất định phải để hắn giải hết độc, nếu không, hậu quả không thể lường được.”

- “Hảo, hảo, chủ ý này hảo.” Tiểu Chu vội vàng đáp ứng. U Châu có bốn cửa thành, trừ bỏ phương hướng Yến quốc, thật đúng là không biết Tiểu Từ sẽ đi theo hướng nào.

- “Tang Quả, Kế Diêu giao cho ngươi. Trở về sẽ cảm tạ.” Thư Thư không kịp nhiều lời, giao phó xong, xoay người liền bước nhanh ra khỏi phòng.

Tang Quả khẽ giương mắt, nhìn một chút góc áo ở cạnh cửa cọ qua, giật mình. Hắn chưa bao giờ thất kinh như thế, hắn luôn giữ gìn dáng vẻ của chính mình, y phục có một chút bẩn liền lập tức muốn đổi. Mà góc áo kia dính hai vệt mực, hắn cứ như vậy không nhìn mà đi. Nàng khẽ cười, ánh mắt sâu kín mà buồn bã, quay đầu nhìn về phía Kế Diêu.

Kế Diêu giữa trưa tỉnh lại, vừa mở mắt chính là dương quang chói mắt trong phòng. Từng hạt bụi ở trên ánh sáng di động, bay lả tả, không rơi, không tụ.

Tiểu Chu chờ thật lâu, thấy hắn tỉnh lại, chạy nhanh đi múc một chén thuốc bưng đến.

- “Nhanh uống thuốc.”

Kế Diêu ngồi dậy, vẫn là đầu váng mắt hoa, toàn thân mệt mỏi. Hắn đẩy chén thuốc trên tay Tiểu Chu, thanh âm khàn khàn nói: “Chúng ta lập tức đi.”

- “Thư Thư mang theo bức họa Tiểu Từ đi tìm rồi. Ngươi yên tâm, hắn chắc chắn sẽ có biện pháp đưa Tiểu Từ trở về. Ngươi bây giờ độc còn chưa giải hết, chỗ nào cũng không đi được.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu miễn cưỡng chống đỡ, dứt khoát muốn đứng dậy.

- “Ngươi nếu còn cậy mạnh, nhất định chưa đi đến cửa đã ngã hôn mê.” Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Tang Quả nhíu mày đứng ở trước cửa, chậm rãi bước vào. Nàng tiếp nhận chén thuốc trong tay Tiểu Chu, đưa tới trước mặt Kế Diêu.

- “Uống đi.” Giọng nói của nàng trầm thấp mà nghiêm khắc, thần sắc luôn luôn đóng băng dẫn theo ba phần tức giận, lại có chút ý tứ uy hiếp.

Kế Diêu yên lặng uống thuốc, tính xuống giường. Tang Quả bất động thanh sắc chắn trước mặt hắn.

- “Tiểu Chu, ngươi trước ra ngoài, ta có vài lời muốn nói với hắn.”

Tiểu Chu tò mò ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

- “Ngươi để ta giải hết độc. Ta nói cho ngươi Tiểu Từ vì sao ra đi không lời từ giã. Ngươi nhất định muốn biết lý do đi. Ngươi cho dù hiện tại đuổi theo nàng, cũng không thể từ trong miệng nàng hỏi ra một chữ. Nhưng ta lại biết.” Nàng một chữ một chữ chậm rãi nói, mỗi một chữ đều nện vào lòng Kế Diêu, hắn ngẩn ra, ánh mắt sáng nhìn chằm chằm Tang Quả. Nàng lại im bặt, không nói thêm một lời nào nữa về Tiểu Từ.

- “Ta là y giả, hận nhất chính là bệnh nhân bỏ dở nửa chừng.” Nàng ném một câu, xoay người mở cửa, đưa lưng về phía Kế Diêu nói: “Nếu ta là nàng, ta cũng sẽ rời đi.”

Nàng biết, phía nam chính là Kinh thành. Khoái mã rong ruổi không có một khắc dừng lại. Nàng biết Kế Diêu nhất định sẽ đuổi theo. Cho nên nàng không thể nghỉ một khắc, cũng không thể dừng lại. Gió táp vào mặt đến không mở mắt ra được, hốc mắt sinh đau, nàng cũng không thèm để ý, bởi vì có thể mượn cơ hội rơi lệ.

https://thuviensach.vn

Từng đồng cỏ ở phương bắc nối nhau trải dài, hoặc gió khô nắng rát, hoặc hoang vu cát vàng. Con đường nhìn không ra điểm cuối, như đời người biến hóa. Một đường nàng đều đã đi qua. Đến khi hân hoan ngọt ngào rõ ràng trước mắt, tựa hồ mỗi một thân cây mỗi một cây cỏ đều tiếp xúc, chứng kiến qua. Mà bây giờ trên đường chỉ còn cô đơn một mình nàng.

Giữa trưa, ánh nắng gay gắt làm cho người ta hoa mắt.

Ven đường có một quán trà nho nhỏ, có vài người ngồi thưa thớt. Nàng miệng khô lưỡi nóng, đành phải xuống ngựa, nghĩ nhuận nhuận cổ họng.

Ánh mắt của những người trong quán trà đều dừng ở trên người nàng, cứ như bị phơi nắng giữa trưa hè, thấy trước mắt một dòng suối ngọt, một ngọn gió mát. Da thịt trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi, vẻ mặt nhàn nhạt. Quán trà đơn sơ yên tĩnh càng làm tôn thêm vẻ xuất trần của nàng.

Nàng giật mình đối với những ánh mắt tìm tòi xem như không để ý, tâm sự nặng nề mà ngồi xuống, thản nhiên gọi một ấm trà.

Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập từ xa đến gần, một người một ngựa phóng về trước quán trà. Đột nhiên một tiếng hí dài vang lên, vó ngựa dừng lại.

- “Tiểu Từ.” Người đó từ trên ngựa phi thân xuống, như một đạo quang ảnh, nháy mắt đứng ở trước mặt nàng, che đi ánh mắt trời chói chang.

Nàng thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, lại rủ mắt xuống, tựa hồ không biết hắn.

Nàng thả xuống vài đồng tiền, đi ra khỏi quán, xoay người lên ngựa.

https://thuviensach.vn

- “Tiểu Từ.” Hắn không biết phải mở lời như thế nào, nói cái gì, chỉ là đau lòng gọi nàng, tựa hồ tất cả ngôn ngữ đều bị nén lại ở cuống họng, không tìm được lời nào diễn tả hết tâm tình của hắn lúc này. Trong lòng đều là bi thương.

Tiểu Từ lấy ra một dải lụa, che kín mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt cùng mái tóc đen.

Hắn yên lặng đi theo phía sau ngựa của nàng, nhìn mái tóc đen bóng bay lên như mây.

Đột nhiên, Tiểu Từ ghìm dây cương, quay đầu đối Thư Thư lạnh lùng nói: “Ngươi muốn cái gì, ta liền cho ngươi.”

Trong miệng hắn tràn đầy vị đắng, vô số lời đều không thể xuất khẩu, chỉ biết im lặng chăm chú nhìn.

Nàng cứ như vậy lặng yên chờ đợi, không oán không hận, ánh mắt nhìn hắn trong suốt mà thông thấu, giống như khám phá hồng trần.

Thật lâu sau, hắn mới chua xót nói: “Tiểu Từ, không phải như nàng tưởng.” Hắn biết một câu này căn bản không thể xóa bỏ được mọi hiểu lầm, cũng không tiêu tan được suy đoán của nàng, càng không cách nào biểu đạt được tâm tình của hắn. Nhưng là, câu mà hắn muốn nói nhất, chính là câu này.

Khóe môi của nàng hiện lên một nụ cười chế giễu: “Thư Thư, kỳ thật ngươi sớm biết ta là nữ nhi của Tiêu Dung, ngươi sớm biết rằng ta trúng nhất mộng đầu bạc. Hiện tại nghĩ lại, ngươi thật ra đối với dã a đầu như ta vốn không có hứng thú, ngươi sai Tiểu ngọc xem xét thân thể của ta, chỉ là muốn nhìn xem ta có hay không có ẩn ký giống như Mộ Dung Trực, cuối cùng, ngươi muốn cái gì?”

https://thuviensach.vn

Tầm mắt nàng dừng ở đôi mắt thâm thúy của hắn, tựa hồ tìm tòi nghiên cứu nội tâm hắn.

- “Ta cho ngươi.” Giọng nói của nàng ôn nhu giống như đang dỗ đứa nhỏ. Giống như bố thí, giống như nhìn ra, giống như giải thoát.

Hắn im lặng không nói gì, chính là đau đớn nhìn nàng, bị một câu nói của nàng đả thương. Đúng vậy, nàng nói đúng. Hắn xác thực sớm biết hết thảy, nắm trong tay hết thảy, duy nhất không dự đoán được cũng vô pháp nắm trong tay chính là tâm của chính mình. Nàng hiểu lầm sâu đậm, hắn còn nhiều thống khổ. Hắn gian giảo xảo trá, ra tay tàn nhẫn, ngay cả thứ thế nhân nghĩ cũng không dám nghĩ đó hắn cũng dám mơ tưởng. Đối với chất vấn của nàng, nhưng lại thúc thủ vô sách, á khẩu không trả lời được.

Hắn không thể nhận, không thể nói rõ. Người đơn thuần như nàng làm sao có thể lý giải hết con người hắn. Hắn có khi tình nguyện nàng sợ hắn, hận hắn, như vậy hắn mới có thể không nể mặt tiếp tục làm tiểu nhân, cứng rắn cướp đoạt, giữ lấy. Nhưng nàng lại không, nàng thản nhiên tha thứ cho hắn, khẳng khái thành toàn hắn. Hắn muốn như thế nào?

- “Ta, cái gì cũng không cần.” Hắn trái lương tâm đi ngược lại kế hoạch nhiều năm của mình, chỉ cảm thấy lập tức phải làm như thế, về sau sẽ không phải hối hận.

Tiểu Từ cười cười, lắc đầu: “Thư Thư, trước kia ta chưa từng nghĩ tới một vấn đề, chính là nhân sinh khổ đoản. Chỉ cảm thấy, có rất nhiều chuyện từ từ rồi sẽ đến. Hiện tại, thời gian của ta không còn nhiều, vật ngoài thân, ở trong tay ta cũng không dùng được. Ngươi trăm phương ngàn kế tiếp cận ta, thử ta, quyết không phải vì như nữ thường tình. Ngươi không phải người như vậy. Có lẽ trước kia ta hiểu lầm ngươi là người xấu. Khoảng thời gian ở U Châu lại không kiềm được có vài phần kính trọng. Ngươi có hùng tâm có mưu lược, cũng thực nhẫn tâm. Độc của Mộ Dung Trực, nếu ta đoán không sai, cũng là do ngươi hạ. Sau ngươi lại giúp đỡ hắn, để cho hắn cảm

https://thuviensach.vn

kích chịu ơn cứu mạng của ngươi. Cho nên, kế hoạch của ngươi, vốn là thiên y vô phùng, làm sao có thể vì một người mà gián đoạn? Ta nguyện ý thành toàn cho ngươi, chỉ mong ngươi đáp ứng ta một việc. Giúp ta mời Tang Quả đến đây."

Thư Thư trong ngực đau nhức. Nàng nói đúng, kế hoạch của hắn giống như một sợi xích dài, các mắt xích liên kết với nhau, hắn tìm cách nhiều năm, đem mỗi chi tiết đều là ngàn tư vạn lự. Nàng chính là một quân cờ trong đó, một điểm. Mà hiện tại, hết thảy đều không như dự đoán ban đầu. Sợi xích dài, không phải đứt ở chỗ nàng, là đứt ở trong lòng hắn.

- "Thư Thư, ngươi không cần đi theo ta, muốn cái gì, ta cho ngươi." Nàng thản nhiên thở dài một tiếng, giọng điệu mệt mỏi.

Hắn lắc đầu, kiên quyết nói: "Nàng theo ta trở về đi, hắn đang đợi nàng."

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, dung nhan như bầu trời xanh không một chút gợn, quyết tuyệt mà lạnh nhạt.

- "Thư Thư, ngươi chừng nào nghĩ ra, thì nói cho ta biết. Nhất định phải nhanh lên. Ta không biết chính mình khi nào thì chết, hắn là lúc bầu trời trên đỉnh Cẩm Tú sơn đầy tuyết đi. Ngươi biết không, dưới chân núi mới cuối thu, trên đỉnh Cẩm Tú sơn đã bắt đầu có tuyết, tuyết kia, rất đẹp."

Nàng nhẹ nhàng nói xong, giọng điệu nỉ non, tưởng tượng đến lúc từng bông tuyết lạc lạc xuống bàn tay nàng.

Đột nhiên, nàng cười rộ lên, tươi đẹp dịu dàng, khóe môi đỏ bừng cong cong hình trăng non, lại giống như một thanh đao cắm sâu vào lòng hắn.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lựa Chọn

Thư Thư không thèm nhắc lại, chính là yên lặng đi theo phía sau nàng. Tiểu Từ hoàn toàn không bận tâm đến sự tồn tại của hắn, tùy ý hắn một đường cùng đi. Từ U Châu đến kinh thành, đi từ sáng cho đến tối mịt. Thư Thư không hỏi nàng vì sao đến đó, chỉ một lòng bồi ở bên cạnh nàng.

Nàng không đề cập đến Kế Diêu, cũng không cùng Thư Thư nói chuyện. Chỉ là mỗi đêm trước khi đi ngủ, thản nhiên mỉm cười, hết sức chân thành hỏi: “Ngươi còn không nói?”

Thư Thư bị nàng tra tấn đến gần như phát điên. Gần không thể, xa không thể, yêu không thể, chẳng còn cách nào. Từ khi biết nàng, chưa bao giờ cảm thấy thất bại như thế này, tựa hồ tất cả là báo ứng. Tình chi một chữ, tất nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cho dù giang sơn như họa, anh hùng cái thế, cũng thoát không nổi một chữ tình.

Tường thành cao vút hiện ngay trước mắt, trên con đường tấp nập người qua lại. Tiểu Từ vào thành, đi lẫn vào trong dòng người. Kinh thành phồn hoa, hồng trần mây khói, càng làm cho tâm nàng thêm hiu quạnh. Vạn trượng hồng trần chung quy cũng chỉ là hỉ nộ ái ố của con người, nàng sắp vô duyên.

Giữa dòng người, nàng dừng bước, rốt cuộc mở miệng nói: “Thư Thư, nhất phiến môn ở nơi nào?”

Thư Thư nhìn ra mục đích của nàng đến Kinh thành, cũng sớm đoán được phần nào. Hắn không quá kinh ngạc, chính là thương cảm.

https://thuviensach.vn

Hắn thở dài, thấp giọng nói: “Nàng muốn biết cái gì, ta nói cho nàng.”

Tiểu Từ nhướn đuôi lông mày, nói: “Thật sự? Ngươi cái gì cũng sẽ nói?”

Thư Thư cười khổ: “Đúng. Những điều ta biết, so với nhất phiến môn không kém.” Hắn trăm phương ngàn kế tìm hiểu hết thảy về Vân Cảnh và Tiêu Dung, tự nhiên cũng bao gồm nàng.

Nàng khẽ cười cười: “Thật tốt, ta còn có thể tiết kiệm không ít bạc đâu.”

Thư Thư cười không nổi.

- “Mẫu thân ta, người ở nơi nào?”

Trên đường náo nhiệt phồn hoa, Thư Thư nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động. Lòng bàn tay đều là mồ hôi, dây cương trong nay dính dớp trơn nhẵn, cơ hồ nắm không được. Hắn biết nàng tất sẽ hỏi. Thực sự lại hỏi tới, hắn chỉ cảm thấy như nhận được bản án tử hình, xiết bao tàn nhẫn.

Tiểu Từ chăm chú nhìn hắn, đợi không được câu trả lời của hắn, lẩm bẩm: “Người đã qua đời, có đúng không?”

Thư Thư mở miệng thanh âm tựa hồ không phải của chính mình, suy yếu mà mềm mại: “Làm sao nàng biết?”

- “Ta đoán. Kế Diêu vội vã muốn cùng ta thành thân như vậy, gấp đến mức cư nhiên đi cầu Tang Quả. Hắn luôn cao ngạo không thích cầu xin sự giúp đỡ của người khác, cũng không thích cùng nữ tử dây dưa. Cho nên, ta rất kỳ quái, chợt nhớ đến phong tục của Định Châu, gấp gáp như vậy đại khái chỉ có nguyên nhân này. Ta đoán, mẫu thân hàng năm đều đến dược vương cốc không phải đi bồi Tiết Chi Hải, người là muốn đi thử xem dược

https://thuviensach.vn

vương có hay không chế tạo ra giải dược. Phần mộ ở dược vương cốc hoặc là chôn quần áo và di vật, hoặc là của một đứa nhỏ khác. Chính là cha mẹ không muốn để cho người ta biết nữ nhi của bọn họ còn sống, che đậy tai mắt của người ngoài thôi. Mắt thấy mười năm chi kì sắp tới, mẫu thân khẳng định rất tuyệt vọng, người không thể chịu được cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, người không thể trơ mắt nhìn ta chết mà không thể cứu, cũng giống như năm đó trơ mắt nhìn phụ thân chết mà không có cách nào, người không thể chịu đựng một lần thống khổ như vậy, cho nên, người đi trước một bước chờ ta, chờ chúng ta một nhà đoàn tụ. Ngươi nói có đúng không?"

Ánh mắt nàng buồn bã nhìn thẳng vào hắn, giống như chứng thực. Thư Thư á khẩu không trả lời được, hoảng hốt nhìn nàng.

- "Ta cũng không phải quá ngu ngốc. Rốt cuộc đoán đúng được một lần." Nàng cười khổ, cố nén nước mắt.

Thư Thư không lời nào để nói. Hắn có khi cảm thấy nàng đơn thuần đáng yêu, có khi lại cảm thấy nàng thông minh làm cho người ta ngoài ý muốn.

- "Được rồi, ngươi không nói chính là thừa nhận. Ta đến kinh thành lần này, chỉ ôm một chút ảo tưởng, hy vọng tìm được mẫu thân, có lẽ còn có hy vọng, nếu ngay cả mẫu thân cũng đã không còn, như vậy, liền chặt đứt hoàn toàn ảo tưởng. Trong tay ta có rất nhiều bạc, ta xài như thế nào mới tốt đây?" Nàng lầm bầm lầu bầu, ánh mắt từ trên mặt hắn dời đi.

Thư Thư cơ hồ muốn điên. Nàng càng làm ra vẻ bình tĩnh, hắn lại càng đau lòng.

Mắt thấy ánh sáng lấp lánh trôi qua mắt nàng, hắn gấp gáp muốn giữ lại: "Theo ta đến Họa Mi sơn trang được không? Ta sẽ tìm danh y khắp

https://thuviensach.vn

thiên hạ chưa trị cho nàng. Ta không tin khắp thiên hạ chỉ có một mình Tiết thần y là y thuật cao minh, nàng tin tưởng ta."

Tiểu Từ liếc mắt nhìn hắn, cong cong khóe miệng: "Ta mới không đi Họa Mi sơn trang. Ngươi là gì của ta. Về sau, ta không biết ngươi, ngươi cũng không biết ta." Nàng tựa hồ giống như tiểu cô nương đang giận lẫy, bộ dáng hờn dỗi, hoảng hốt nhớ lại trước kia, Thư Thư khổ sở nhìn nàng, hận không thể giữ chặt lấy nàng, để nàng mãi mãi lưu lại nơi đây, vĩnh viễn không thể rời đi.

- "Thư Thư, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi rốt cuộc muốn cái gì? Ngươi nếu không nói, sẽ không còn cơ hội nữa." Bộ dáng hờn dỗi của nàng đột nhiên biến mất, ánh mắt nghiêm túc nhìn hắn.

Một câu nói dừng bên môi, lại không thể xuất khẩu. Nếu ra khỏi miệng chỉ sợ làm bẩn tình cảm thật tâm mà hắn dành cho nàng, từ nay về sau muôn đời muôn kiếp không thể trở lại.

Hắn lắc đầu, ôn nhu nhìn nàng, dịu dàng nói: "Ta muốn không phải đồ vật, nàng thừa biết, ta muốn cái gì?"

Tiểu Từ đột nhiên sắc mặt đỏ lên, quay người bước đi.

Thư Thư một phen giữ chặt dây cương của nàng.

- "Nàng nếu không ở lại Họa Mi sơn trang, ta liền lập tức dùng bồ câu đưa tin, nói cho Kế Diêu nàng ở nơi này."

- "Ngươi!" Tiểu Từ tức giận quay đầu, dùng sức giằng lấy dây cương trong tay hắn, hung tợn trừng mắt.

- "Làm quân tử, không thống khoái bằng tiểu nhân. Hừ." Thư Thư cố ý không nhìn nàng, âm lãnh nghiêm mặt, ôm cánh tay.

https://thuviensach.vn

-”Thật giống cha ngươi một dạng lật lọng nói một đằng làm một nẻo, lần trước không phải nói muốn làm quân tử sao?”

Thư Thư giả bộ không nghe thấy.

Tiểu Từ không thể nhịn được nữa, trơ mắt nhìn Thư Thư đoạt lấy dây cương trong tay mình, nắm hai con ngựa kéo đi.

Nàng oán hận đi theo sau, không tình nguyện. Người như hắn có gì phải sợ, thầm nghĩ chính mình bây giờ chỉ ngồi đợi, thời gian cũng không còn nhiều, nàng nhất thời chưa nghĩ ra làm cách nào vượt qua, cũng không dám nghĩ. Thư Thư lại hết lần này đến lần khác lợi dụng điểm yếu uy hiếp nàng. Kế Diêu, chính là tử huyệt.

Họa Mi sơn trang hết thảy như cũ. Dường như khoảng thời gian rời đi chỉ là một khoảng không. Nàng như trước ở tại Bảo Quang các. Một phòng bảo vật lung linh, xem ra trước kia đoán Thư Thư mơ tưởng đến bảo tàng xác thực có chút không hợp lý. Nói hắn phú giáp thiên hạ cũng không đủ.

Hắn có phần cẩn thận trong lời nói, làm việc, bộ dáng sát ngôn quan sắc làm cho Tiểu Từ dở khóc dở cười. Tiểu Ngọc Tiểu Yên như trước theo sát bên cạnh Tiểu Từ, đối nàng thực cung kính, nghiễm nhiên coi nàng là một nửa chủ nhân.

Thư Thư sau khi trở về, một ngày cũng không ở Họa Mi sơn trang, điều này làm cho Tiểu Từ thở phào nhẹ nhõm. Nàng không có ý ở lâu trong này, nàng chỉ cần tìm một cơ hội, lúc Thư Thư không kịp chuẩn bị rời đi là tốt rồi. Nàng để hắn theo mình đến Kinh thành, vốn là muốn cho hắn một cơ hội hoàn thành giấc mộng. Hắn lại liều chết cũng không nói, ngược lại lấy oán trả ơn, áp chế nàng đến ở Họa Mi sơn trang, xem ra bản chất tiểu nhân của hắn nhất thời không thể thay đổi.

Đến khuya, người tĩnh.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ bưng một ly rượu, ở dưới bóng cây lay động trên con đường mòn rảo bước. Ánh trăng mê ly như túy. Giờ phút này ở Cẩm Tú sơn hẳn là có sương. Nàng kìm lòng không đậu nhớ tới Kế Diêu. Hắn thường nằm ở trên nóc nhà, mặc dù có cảnh sắc tươi đẹp, kiếm thuật tinh diệu, hắn thời thời khắc khắc vẫn muốn ly khai. Nàng lúc nào cũng muốn giữ chân hắn, không nghĩ tới, hiện tại người chạy trốn lại là chính mình.

Nàng giơ ly rượu lên đối nguyệt, rời khỏi U Châu đã được nửa tháng. Vết thương của hắn hắn đã tốt hơn đi, đã qua ba tháng chi kỳ, hắn chung quy với nàng vô duyên.

Nàng một ngụm một ngụm nuốt xuống, giống như ánh trăng chính là người đối ẩm.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, trúc diệp sàn sạt, mang đến từng đợt gió mát lạnh.

- "Nàng như thế nào một mình ở nơi này, Tiểu Ngọc đâu?"

- "Ngươi là lưu khách hay là giam cầm?" Tiểu Từ không có xoay người, không phải giọng điệu chất vấn, chỉ là có chút bất mãn mà thôi.

- "Ta chỉ là lo lắng."

Tiểu Từ hừ hừ một tiếng: "Địa bàn của ngươi còn lo lắng cái gì, ha ha, ta kỳ thật, không có chỗ để đi, nơi này của ngươi, quỳnh lâu điện ngọc, sơn hào hải vị, còn có người thị hầu, ta thật sự không nghĩ rời đi."

Thư Thư hừ nhẹ một tiếng, nói: "Nàng đây là mê hoặc ta, thừa dịp ta không phòng bị liền đào tẩu, xem ra, ta phải cho nàng xem một chút, thủ đoạn lưu khách của ta còn rất nhiều." Thư Thư nửa thật nửa giả mà nói.

Tiểu Từ xoay người thản nhiên cười: "Nguyên lai đã bị ngươi nhìn ra. Ngươi quả nhiên gian trá giảo hoạt."

https://thuviensach.vn

Thư Thư dứt khoát giở trò vô lại: “Cũng đúng. Ta đã lâu không nghe nàng mắng ti bỉ. Ta còn có chút hoài niệm.”

Tiểu Từ phì cười. Có lẽ đối với hắn không yêu, có lẽ là bởi vì tuyệt vọng. Nàng ngược lại ở trước mặt Thư Thư hoàn toàn buông ra, không hề e ngại, ngay cả mùi cái chết cũng có thể ngửi thấy, như vậy, còn có cái gì đáng sợ? Nàng có thể thản nhiên cùng hắn nói cười, buông bỏ khúc mắc. Chỉ có Kế Diêu, nàng ngay cả dũng khí nói ra cũng đều không có, chỉ biết né tránh.

Đây chính là sự khác biệt giữa yêu và không yêu.

- “Thư Thư, mấy hôm nay ngươi bận việc gì, như thế nào không thấy bóng dáng?”

- “Ta đi tìm ngoại tổ phụ.”

- “Đúng rồi, hắn ở kinh thành như thế nào?” Tiểu Từ lúc này mới nhớ tới Vân Trường An cũng đang ở kinh thành.

- “Hoàn hảo, ở một ngôi nhà nhỏ ngoại thành.”

- “Hắn vì sao không ở đây, có thể thường thấy ngươi.”

- “Bởi vì, ông ấy thường đi Vân thị hoàng lăng, ở nơi đó tương đối gần.”

Tiểu Từ “nga” một tiếng, tiếp tục uống rượu.

- “Ngươi nhỏ mọn như vậy, không mời ta một chén?”

- “Ta làm sao mà biết ngươi sẽ đến. Ngươi lúc nào cũng không phân rõ phải trái.”

https://thuviensach.vn

- “Đúng, ta cuối cùng vẫn không phân rõ phải trái.” Thư Thư xa xôi lặp lại một lần, nhớ tới ngày đó lần đầu gặp, xác thực, chính mình không phân rõ phải trái. Nếu biết về sau có một ngày như vậy, hắn nhất định làm người phân rõ phải trái, thực khiêm tốn. Đáng tiếc, không còn có cơ hội.

Đêm hè, ánh trăng làm cho người ta thả lỏng, gió mát làm cho người ta thư sướng. Chỉ là hai người đều có tâm sự nặng nề, không thể tiêu tan, không khí cứ như vậy trầm mặc yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

- “Thư Thư, lát nữa ngươi đến Bảo Quang các, ta có vật này muốn giao cho ngươi.”

Tiểu Từ nói xong, xoay người rời đi.

Thư Thư đứng ở rừng trúc nhìn theo bóng lưng nàng chìm vào đêm tối, hương rượu nhàn nhạt tựa hồ vẫn chưa tiêu tan.

Hắn ở trong rừng trúc chậm rãi bước. Nàng muốn đưa hắn cái gì?

Hắn đi đến Bảo Quang các, nhẹ nhàng gõ cửa.

Tiểu Từ ra mở cửa, mời hắn vào phòng.

- “Thư Thư, ta còn nhớ rõ ngày đó, ta nói có một thứ quên ở Ẩn Lư, muốn lấy về. Ngươi ban đầu không đồng ý. Sau nghe ta nói là con dấu, liền đáp ứng theo giúp ta. Ta càng nghĩ, ta thân vô dật dư thừa, có lẽ thứ ngươi muốn chính là con dấu này đi. Ở đây có hai cái, đều đưa cho ngươi.”

Nàng khẳng khái chỉ ngón tay lên bàn, tựa hồ đó là hai tảng đá, cùng nàng không quan hệ.

Thư Thư nhìn hai con dấu trên bản, sóng lòng cuồn cuộn, lại cố gắng áp chế. Hắn cùng với nàng có duyên từ con dấu, dây dưa cũng bởi vì con

https://thuviensach.vn

dấu, nàng đưa cho hắn, chính là cắt đứt, ý tứ muốn rời đi.

Con dấu đỏ dưới ánh nến càng thêm rực rỡ. Hắn cầm lấy một cái, buông, lại cầm lấy một cái.

- "Được, ta muốn cái này." Hắn nói xong, lập tức đi ra.

Tiểu Từ nghe giọng điệu hắn cảm thấy kỳ quái, giống như dỗi, giống như tức giận. Nàng ngẩn người, đi đến trước bàn, cầm lấy con dấu còn lại, Vân Thâm.

Nàng thở dài, cẩn thận cân nhắc, đi ra khỏi phòng, đến trước cửa phòng Thư Thư.

Thư Thư ở dưới ánh đèn cẩn thận nhìn con dấu kia, Tiểu Từ.

- "Thứ này, ta giữ cũng vô dụng, tặng cho ngươi."

Thư Thư nâng mi mắt, nhìn con dấu trong tay nàng, thứ hắn từng tâm tậm niệm niệm, trăm phương ngàn kế muốn có được đang ở ngay trước mắt, nàng tự tay đưa cho hắn. Hắn lại cảm thấy một bước gian nan, không thể nhận. Là vì của nàng đưa tặng giống như muốn bố thí? Là vì tiếp nhận rồi liền có nghĩa tất cả cùng với nàng chỉ là lợi dụng? Còn bởi vì từ nay về sau trong lòng hắn không thể tìm ra một lý do chính đáng để làm phiền nàng?

- "Ta thực sự giữ cũng vô dụng, nếu ngươi không dùng, vậy thì ném đi."

Nàng nói xong, bỏ con dấu xuống liền xoay người.

Thư Thư vội vàng đứng lên, ngăn nàng.

- "Tiểu Từ, ta hiện tại đối với nàng, không phải vì thứ này."

https://thuviensach.vn

- “Ta biết.”

- “Nàng thì biết cái gì? Nàng có biết, nếu như bắt buộc phải chọn một, ta sẽ không chọn con dấu này không?”

Tiểu Từ vẫn không quay đầu, thản nhiên nói: “Thư Thư, ngươi không phải người hành động theo cảm tính, ta biết ngươi muốn làm đại sự. Ngươi có nguyên tắc của mình, tuy rằng có nhiều việc ta không hiểu, cũng khó chấp nhận. Nhưng là, ta nguyện ý thành toàn cho ngươi. Cứ coi như là cảm tạ.”

- “Ta muốn không phải là cảm tạ.”

- “Ngươi muốn cái gì? Chẳng lẽ không phải là con dấu?”

- “Ta muốn cái gì, nàng biết rõ. Ta đã từng nói qua, có muốn hay không ta lặp lại một lần.”

- “Không cần.” Tiểu Từ vội vã muốn chạy trốn.

Thư Thư thở dài một tiếng, vòng tay ôm lấy nàng.

Tiểu Từ vội vàng giãy dụa, Thư Thư thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích, động một chút ta liền làm tiểu nhân.”

Hắn nới lỏng, chỉ dùng bàn tay đặt lên hai bả vai nàng. Trong lòng nàng thoáng thả lỏng, không dám lại dãy dụa, hắn nói được thì làm được, nàng vẫn nguyện ý tin hắn là một quân tử.

- “Tiểu Từ, ta rất muốn cùng nàng. Nếu nàng nguyện ý.”

- “Ngươi biết trong lòng ta chỉ có Kế Diêu.”

- “Ta biết, nàng tính nói như thế nào, làm như thế nào, để cho hắn không tìm thấy nàng, nổi điên phát cuồng sao?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng chìm xuống, nên làm thế nào? Quá để ý đến cảm nhận của hắn, cho nên làm như thế nào cũng thấy sai.

- "Thư Thư, ngươi nói yêu một người thì có thể nhớ rõ lâu, hay là hận một người thì nhớ lâu hơn?"

Cánh tay hắn cứng đờ, không biết phải trả lời như thế nào.

- "Nàng là muốn làm cho hắn quên nàng, hay là muốn hắn phải nhớ rõ nàng?"

Nàng hắng giọng, kiên quyết nói: "Đương nhiên là, quên."

- "Được rồi, ta liền truyền tin đến, nói nàng cùng ta bỏ trốn."

Tiểu Từ buồn bực, tránh khỏi cánh tay của hắn.

- "Ta không phải cùng ngươi nói giỡn."

- "Ta cũng không phải."

- "Ta không muốn làm tổn thương hắn. Thầm nghĩ để hắn chậm rãi phai nhạt là tốt rồi."

- "Nàng cảm thấy hắn sẽ như thế sao?"

- "Thời gian dài nhất định sẽ, xuất hiện một người khác, sẽ." Ngữ khí của nàng bi thương không thể kiềm chế, sợ nước mắt rơi xuống trước mặt hắn, chỉ có thể vội vàng rời đi.

Thư Thư nhìn con dấu trên bàn, tâm tình phức tạp khó thể nói nên lời. Không có cảm giác mừng rỡ như điên, chỉ có phiền muộn cùng sầu não. Nàng đưa tới vật này, giống như cắt đứt mọi liên hệ đối với hắn, làm cho hắn bất an, hiển nhiên ý của nàng đã định, hắn càng muốn giữ lại.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Chấp Niệm

Hôm sau, Tiểu Từ đột nhiên đưa ra đề nghị đến xem hoàng lăng Vân thị. Thư Thư đối với hết thảy yêu cầu của nàng đều nguyện ý thỏa mãn, chỉ cần nàng lưu lại.

Trên bãi đất trống trải, hoàng lăng dựa vào núi, khí thế to lớn mà tịch liêu. Trăm năm huy hoàng rực rỡ giờ bất quá chỉ còn những viên đá trên mảnh đất điêu tàn, mặc dù có đôi kim thế ngọc còn sót lại dưới tà dương phát ra ánh sáng lập lòe, chẳng qua chỉ trong chốc lát. Triều đại sớm thay đổi, không còn vinh quang ngày xưa.

Tiểu Từ nhìn nửa ngày, đột nhiên hỏi: “Chỗ đó vì sao chỉ có một ngôi mộ?”

Thư Thư nhìn về phía ngón tay nàng, nói: “Đó là phần mộ của công chúa tiền triều Vân Tưởng.”

- “Ngươi nói cái gì? Nàng tên Vân Tưởng?” Tiểu Từ đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác kỳ dị. Dược vương cốc bia mộ kia, cũng khắc cái tên Vân Tưởng này, như vậy thật quá khéo! Phụ thân ngày đó khắc lên bia mộ cái tên đó, là muốn cấp một cái tên cho ái nữ, hay là còn có dụng ý nào khác?

Thư Thư cảm khái nói: “Nghe nói bên trong chôn bảo vật trân quý nhất thiên hạ. Dùng ba ngàn dạ minh châu thắp sáng trần lăng, bởi vì nàng sinh tiền lá gan rất nhỏ.”

- “Thật không?”

https://thuviensach.vn

- “Trên đỉnh núi có một hành cung. Nghe nói là nơi ở của nàng năm đó, về sau bị niêm phong.”

Thư Thư giơ ngón tay chỉ về phía xa xa, mây mù lượn lờ.

Tiểu Từ vốn định đến phần mộ của phụ thân ở gần đây tế bái một phen, trí nhớ lại mơ hồ, không thể tìm ra. Nàng buồn bã nhìn khắp bốn phía, không giấu nổi thất vọng, chán nản nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trở lại Họa Mi sơn trang, Tiểu Từ rốt cuộc quyết định rời đi, kiên định mà dứt khoát.

Thư Thư bỗng nhiên cảm giác vô lực, hắn thật sự không tìm ra một lý do để lưu nàng ở lại. Do dự một lát, rốt cuộc nói: “Tiểu Từ, trên đường đến Kinh thành, ta sai người truyền thư cho Vân đại nhân, để hắn chuyển lời cho Kế Diêu, nói rằng ta sẽ chiếu cố nàng cả đời, cùng nàng thành thân.”

- “Thư Thư, ngươi nói bậy bạ gì đó?” Tiểu Từ vừa sợ vừa giận, vừa xấu hổ, ngay lập tức đổi giọng.

Thư Thư vội nói: “Đừng nóng vội. Ta biết nàng rất khó mở miệng nói với Kế Diêu tình hình thực tế. Vân đại nhân nhất định sẽ chuyển lời, hắn nếu đối với nàng oán hận cùng thất vọng, tự nhiên sẽ không tìm đến, tình cảm dần dần phai nhạt, chính là hợp với tâm nguyện của nàng. Hắn nếu đối với nàng tình cảm sâu đậm, tự nhiên sẽ không buông tay, nhất định lập tức đuổi tới Kinh thành, lúc đó nàng hãy nói sự thật với hắn. Đằng này nàng cứ như vậy không nói một lời liền biến mất, có thể tưởng tượng hắn sẽ thống khổ như thế nào?”

Tiểu Từ trầm mặc không nói, lời của Thư Thư đã nói ra những phân vân trong lòng nàng. Nàng chính là không thể đối mặt với Kế Diêu, không thể nói ra nỗi khổ của bản thân. Sự tình đột nhiên biến chuyển đáng sợ, nàng chung quy vẫn không đủ kiên cường, thầm nghĩ muốn trốn tránh. Nàng làm sao không biết hắn sẽ thống khổ, nhưng lại chọn cách bịt mắt bịt

https://thuviensach.vn

tai làm như không nghe không thấy, nàng đã mệt mỏi lắm rồi, căn bản vô lực giả vờ cứng rắn đối mặt với hắn, hắn bức thiết trở về Định Châu thành thân với nàng như vậy, nàng lại tàn nhẫn bóp chết tất cả hạnh phúc.

Thư Thư nhìn nước mắt nàng rơi lã chã, ôn nhu nói: "Tiểu Từ, nàng an tâm chờ đợi, nếu hắn đến, nàng muốn làm cho hắn quên cũng tốt, ghi hận cũng tốt, ta sẽ giúp nàng. Nếu hắn không đến, nàng muốn rời đi cũng tốt, lưu lại cũng tốt, ta nhất định tôn trọng quyết định của nàng. Từ U Châu đến đây, cũng phải hơn nửa tháng. Nàng cho hắn thời gian, cũng cho mình thời gian."

Tiểu Từ không có trả lời, yên lặng nghe Thư Thư nói. Đúng vậy, hắn nếu không đến, chứng tỏ đã muốn buông tay nàng, phai nhạt, chỉ coi như một chút vui đùa tuổi trẻ. Nếu hắn đến, nàng có thể lựa chọn nói ra sự thật, cũng có thể lựa chọn làm cho hắn thương tâm, hết hy vọng. Khác nhau chính là đau dài hay đau ngắn. Bất luận như thế nào, cũng xem như cho hắn một câu trả lời, còn hơn cứ như vậy ra đi không lời từ biệt. Thư Thư tuy rằng làm việc không theo lẽ thường, nhưng luôn là cách thức đối diện trực tiếp nhất.

Tiểu Từ buông ý định rời đi trong đầu, theo lời Thư Thư, tính chờ thêm một tháng. Cho mình thời gian chuẩn bị tâm lý làm thế nào đối mặt.

Nàng thường ngồi trước cửa sổ, mong hắn đến lại sợ hắn đến. Rõ ràng không hy vọng hắn đến, hy vọng hắn tức giận rồi quên đi, nhưng thực sự một tháng đã trôi qua, không thấy bóng dáng Kế Diêu, nàng mới biết được cái gì là ruột gan đứt từng khúc.

Hắn thật sự tin tưởng nàng sẽ gả cho Thư Thư, ngạo khí như hắn, lập tức buông? Rõ ràng là kết quả mà mình mong đợi. Nàng lại đau đớn không chịu được.

Một tháng sau, ngày thứ nhất, ngày thứ hai, ngày thứ ba.

https://thuviensach.vn

- “Cô nương, có người từ U Châu tới, muốn gặp cô nương.” Tiểu Ngọc vội vàng đi vào Bảo Quang các thông báo.

Tâm Tiểu Từ đột nhiên “đông” một tiếng, cuồng loạn nhảy dựng lên. Bước đi không ổn định, lảo đảo chạy ra.

Không phải hắn, thất vọng giống như khúc gỗ đánh vào lòng nàng, giống như hạt bụi tản mạn khắp không trung, tựa hồ hồn phách cũng bay theo.

Người tới cư nhiên là mẫu thân của Vân Dực.

- “Phu nhân.” Tiểu Từ thất vọng cùng cực, miễn cưỡng chống đỡ, đối Vân phu nhân thi lễ. Không nghĩ tới, Vân phu nhân đột nhiên quỳ gối trước mặt nàng.

Tiểu Từ kinh hãi, vội vàng đỡ.

Giọng nói của nàng vô cùng bức thiết: “Cô nương, ta đến cầu ngươi một việc.”

Tiểu Từ dùng sức nâng nàng dậy: “Phu nhân trước đứng lên, có chuyện gì từ từ ngồi xuống rồi nói.”

- “Các ngươi lui ra ngoài.” Vân phu nhân hướng về phía hai hạ nhân trong đại sảnh ra lệnh.

Vân phu nhân thấy trong phòng không có người, mới nói: “Ta nên xưng hô với ngươi một tiếng Vân cô nương đi.”

Tiểu Từ sửng sốt, ngược lại gật đầu.

- “Ta nghe nói ngươi cùng Thư Thư thành thân, cho nên, vội vàng đến đây cầu ngươi vạn lần không thể.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ vội nói: “Không phải, chúng ta vẫn chưa thành thân.”

Vân phu nhân thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Vậy là tốt rồi, hết thảy còn kịp. Kỳ thật, ta biết nên sớm nói rõ với ngươi, nhưng biết ngươi với Kế công tử sắp thành thân, cho nên lơi là cảnh giác, nghĩ rằng Vân Thư sẽ không động thủ. Không nghĩ tới, hắn rốt cuộc vẫn cưỡng ép ngươi đến Kinh thành.”

Tiểu Từ cười khổ: “Hắn không cưỡng ép ta, là ta tự mình đến Kinh thành muốn hỏi thăm một việc.”

Vân phu nhân gấp giọng nói: “Chuyện đều là từ hai mươi năm trước. Khi đó ta bị bán vào thanh lâu, là tiểu thư cứu ta ra. Sau tiểu thư được gả vào Thư gia, ta làm nha đầu hồi môn. Tiểu thư vào môn một năm, sinh ra Vân Thư thiếu gia, một lòng quan tâm chăm sóc thiếu gia. Sau lại, cô gia liên tục thú thiếp. Lão gia lén tìm ta, hạ dược vào thức ăn của cô gia, nói là vì địa vị của tiểu thư, không thể để các thiếp thất khác có thai. Ta cảm kích ân tình của tiểu thư, tự nhiên giúp đỡ. Cho nên, cô gia cũng chỉ có Vân Thư thiếu gia là con trai. Về sau, ta mới biết được, lão gia đều không phải vì địa vị của tiểu thư, mà là vì tài sản của Thư gia. Hắn đem tiểu thư gả cho cô gia, cũng là vì gia thế nhà hắn. Lại nói sau này ta có Dực nhi, mới biết nỗi đau của người làm mẹ, từ đó một lòng hướng Phật, chuộc tội. Ta biết lão gia chưa bao giờ buông tha ý niệm phục quốc trong đầu. Hắn vì việc này, đem hạnh phục cả đời của tiểu thư tính kế. Ta luôn không cùng hắn nhận thức, chính là không muốn Dực nhi bị cuốn vào việc này. Lão gia đến kinh thành, đều không phải giống như ý định đến hoàng lăng tạ tội, nhất định có tính toán khác. Con dấu Vân thị, hắn mơ tưởng mấy chục năm, chính là vì, con dấu ấy có thể mở cơ quan trong hoàng lăng. Ngươi trăm ngàn không được cùng Thư Thư thành thân. Hắn nhất định vì con dấu mà lừa gạt tình cảm của ngươi. Ta không muốn bọn họ có được con dấu, ta sợ Dực nhi bị liên lụy, nó làm được đến chức thứ sử, thật sự không dễ dàng. Ta chỉ cầu mong mẫu tử bình an, không nghĩ dây dưa vào, đây chính là tử tội tru di

https://thuviensach.vn

cửu tộc. Cô nương ngươi trăm ngàn đừng để bị cuốn vào, thừa dịp vẫn chưa cùng Vân Thư thành thân, ngươi hãy nhanh rời đi.” Nàng một hơi nói xong, khẩn thiết nhìn Tiểu Từ.

Tiểu Từ giật mình ngạc nhiên, thì ra là thế.

- “Con dấu kia rốt cuộc có ích lợi gì?” Chẳng lẽ ngoại trừ lấy bảo tàng còn có tác dụng nào khác?

- “Thứ nhất, trong lăng tẩm công chúa có vô vàn trân bảo, còn có tuyệt tích hổ xĩ thuẫn. Thứ hai, có con dấu Vân thị, hắn có thể hiệu lệnh con cháu hoàng tộc Vân thị phân tán cùng nhau khởi sự, nếu ta đoán không sai, Vân Thư nhất định dựa vào con dấu nói chính mình chính là hậu duệ của Định vương, khởi binh càng danh chính ngôn thuận. Ngươi chỉ là quân cờ của hắn mà thôi. Trăm ngàn không được cùng hắn thành thân.”

Tiểu Từ thở dài nói: “Thì ra là thế. Nhưng là, con dấu kia ta đã đưa cho Thư Thư rồi.”

- “Ngươi nói cái gì, ta chung quy đến chậm một bước.” Vân phu nhân suy sụp.

Tiểu Từ đối với việc này cũng không để ý, thấp giọng nói: “Bá mẫu, ta có thể hỏi thăm một người không?”

- “Người nào?”

- “Kế Diêu và Tiểu Chu, còn đang ở U Châu sao?”

- “Bọn họ sớm đã đi rồi, cùng Tang Quả đi. Ta cũng không gặp, chỉ nghe Dực nhi nói. Ta vừa nghe ngươi muốn thành thân với Thư Thư, lập tức xuất phát. Không ngờ vẫn chậm một bước, ngươi mau đem con dấu lấy về.” Thần sắc Vân phu nhân vô cùng tiều tụy, trên mặt tràn đầy lo lắng.

https://thuviensach.vn

Tâm Tiểu Từ chìm vào khoảng không, đột nhiên mất hết can đảm. Hắn đi rồi, không đến Kinh thành, đối với tin tức nàng thành thân với Thư Thư cư nhiên lạnh nhạt đến vậy, là thương tâm, hay là không xứng đáng?

Buổi tối, Thư Thư trở về, nhìn thấy Vân phu nhân chợt cả kinh. Lập tức đuổi tới phòng Tiểu Từ.

Trong nháy mắt nhìn thấy nàng, hắn quên cả hô hấp. Nàng đứng trước cửa, im lặng xuất thần, tựa như một tinh linh trong lúc vô ý rơi xuống phàm trần, đơn bạc làm cho người ta tan nát cõi lòng, ôn nhu làm cho người ta thương tiếc. Hắn sợ một chút động tĩnh sẽ làm kinh động nàng, liền như vậy dừng chân ngóng nhìn.

Hắn không biết Vân phu nhân nói với nàng cái gì. Hắn chỉ biết đã qua một tháng ba ngày, Kế Diêu lại có thể không tới. Hắn hẳn nên cao hứng Kế Diêu đã buông tay, nhưng là mắt thấy nàng buồn bã thương tâm, mắt thấy nàng cô đơn tiều tụy. Hắn không thể cao hứng, hắn thậm chí có khi còn nghĩ muốn làm thánh nhân, chỉ cần nàng muốn, hắn liền bất chấp đem nàng đến bên người Kế Diêu. Là vì biết thời gian của nàng không còn nhiều lắm, cho nên muốn thành toàn? Hay là chính bản thân hắn muốn tác thành cho nàng?

Hắn thản nhiên thở dài. Tình là chi? Lại có thể làm cho ý niệm trong đầu người ta trăm chuyển ngàn hồi, một ý niệm, có thể thành ma, cũng có thể thành thánh.

Tiểu Từ chậm rãi giương mắt, đôi mắt sáng ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, hắn giật mình, trong lòng biết đôi mắt ấy đong đầy nước mắt mới có thể trong trẻo như vậy.

- “Vân phu nhân nói, con dấu kia có thể mở cơ quan của hoàng lăng. Ngươi thật sự muốn gây chiến, khơi mào nội loạn?”

Thư Thư nhếch môi, nói: “Giang sơn kia vốn là của nhà họ Vân.”

https://thuviensach.vn

- “Ngươi cũng chính mắt thấy trong cuộc chiến U Châu chết rất nhiều người. Ngươi không phải cũng muốn yên ổn vô loạn sao? Ngươi lợi dụng Mộ Dụng Trực, trừ bỏ Mộ Dung Hoàn, không phải đều muốn thiên hạ thái bình sao?”

Thư Thư trầm ngâm một lát, không trực tiếp trả lời chất vấn của nàng, khảng khái nói: “Ta nhất định sẽ làm cho thiên hạ thái bình, lâu thật lâu, càng mạnh càng thịnh. Làm cho Yến quốc vĩnh viễn không thể trở mình, tứ hải xương bình.”

- “Ta nếu biết ngươi và Vân lão bá có dã tâm như vậy, thực không nên.” Nàng không nói hết, chỉ âm thầm thở dài.

- “Nàng hối hận?”

- “Ta không hối hận tặng cho ngươi, chính là không muốn có quá nhiều người chết.”

- “Ta cũng không muốn. Nàng yên tâm. Sẽ không.” Hắn tự tin mà khí phách.

- “Ta đã chờ một tháng, cũng nên rời đi. Hoàng lăng nơi đó, có phần mộ của cha ta. Ta nghĩ đến gần đó mua một căn nhà nhỏ. Nếu ngày nào đó ta chết, ngươi đem ta táng ở bên người phụ thân, là tốt rồi.” Nàng bình tĩnh nói xong, giống như dặn dò chuyện hậu sự.

Thư Thư không biết trả lời như thế nào, chính là trong lòng một mảnh đau đớn, dần dần lan tràn, lan đến tứ chi. Hắn vốn làm người nhạy bén, mà đối mặt nàng, liền giống như nàng đối mặt với Kế Diêu, luôn cân nhắc lựa chọn từ ngữ, lại tìm không ra từ ngữ có thể biểu đạt tâm tình.

- “Được.” Hắn thuận theo nàng, chỉ một mình nàng.

https://thuviensach.vn

Thư Thư ở gần hoàng lăng giúp Tiểu Từ mua một căn nhà, lại để cho Tiểu Ngọc Tiểu Yên ở cùng nàng. Tiểu Từ cũng không cự tuyệt, chỉ đối Thư Thư nói: “Con dấu cho ngươi, về sau, ngươi không cần đến đây.”

Cổ họng Thư Thư nghẹn đắng, chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng, tức giận nói: “Nàng vẫn nghĩ, ta vì con dấu mới dây dưa với nàng, đúng không?”

Tiểu Từ lạnh nhạt nói: “Thư Thư, ta căn bản không để tâm. Cho dù ngươi tốt với ta, chỉ vì muốn con dấu, ta tuyệt không thương tâm, thật sự.”

Hai tay Thư Thư siết chặt thành nắm đấm, thân mình âm thầm phát run. Nàng tuyệt không thương tâm chính là biểu đạt nàng một chút cũng không để hắn ở trong lòng. Hắn biết rõ như vậy, nhưng chính miệng nàng nói ra, giống như một kích trí mệnh, đau tới tận xương tủy.

Hắn một bước tiến lên, vội vã nắm chặt hai vai nàng, hung hăng nói: “Hắn không tới, tình yêu của hắn có bao nhiều chân thật, còn ta, vì sao nàng không nhìn ta?”

Tiểu Từ lắc đầu: “Ngươi biết rõ trong lòng ta không có ngươi, ngươi cũng biết rõ thời gian của ta không còn nhiều, tội gì phải làm như thế? Ta không cho ngươi tới, tự nhiên là muốn ngươi buông chấp niệm.”

- “Ta không buông, thầm nghĩ có được, quản chi một ngày một khắc, cũng sẽ không hối hận.”

- “Có một số việc có thể cưỡng cầu, có một số việc lại không thể. Ngươi nếu cưỡng ép, ta đành phải lấy thân thị hổ, cắt thịt nuôi ưng. Bất quá chỉ một cái xác không hồn, ngươi cưỡng cầu có ích lợi gì?” Nàng lạnh nhạt buông mi mắt, ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

Thư Thư đột nhiên chấn động, suy sụp buông cánh tay. Cưỡng bức thân thể nàng? Không, hắn chỉ muốn lòng nàng. Giờ phút này nàng gần

https://thuviensach.vn

trong gang tấc, tâm lại phiêu du ở chân trời. Binh pháp dạy, trước khi công thành, đánh vào tâm lý. Mà hắn bây giờ, hoàn toàn chiến bại.

- "Thư Thư, ngươi và ta quen biết là vì con dấu, liền dùng con dấu cắt đứt đi. Cho dù người đối với ta có một phần tình cảm. Ta cũng không thể tiếp nhận. Bên cạnh ngươi, phải là những nữ tử kề vai sát cánh, tâm tư nhanh nhẹn bản lĩnh. Ta không thích hợp."

Thư Thư yên lặng lắc đầu, nàng sai lầm rồi, ta không thiếu những nữ tử như vậy. Nàng là đào nguyên giữa rừng chông biển đao. Ta có thể buông phòng bị cùng tính kế, có thể nghỉ ngơi dừng chân, làm cho ta quên đi ưu phiền, làm cho ta say mê. Đáng tiếc chung quy lại vô duyên, vuột mất.

Tiểu Từ ở trong rừng tìm mấy ngày, rốt cuộc tìm được nơi hợp táng Vân Cảnh và Tiêu Dung. Nàng quỳ gối trước mộ, lệ rơi lã chã. Chưa từng gặp qua phụ thân, vẫn gọi mẫu thân là sư phụ, tình thương của hai người đối với nàng vô bờ bến, vận mệnh sao mà quá khắc nghiệt. Câu đầu tiên mỗi khi Tiêu Dung an ủi nàng là, nhân sinh không như ý, mười phần thì chỉ được tám chín phần. Nàng từ sau khi gặp Kế Diêu luôn mừng thầm. Hắn chính là hai phần mười, tuy ít, nhưng đối với nàng là quá đủ. Không nghĩ tới cuối cũng vẫn không hoàn toàn.

Thư Thư rốt cuộc buông tay, không hề đến cửa nhà nàng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã là đầu thu. Nàng dần dần bình tâm trở lại, cứ nghĩ đến chuyện tình khó đối mặt nhất, cư nhiên không cần phải đối mặt. Cũng tốt, đây xem như là kết cục tốt nhất. Nàng nguyện ý để tình cảm của Kế Diêu phai nhạt, nhưng hắn thực sự làm như thế, nàng mới có thể làm cho bản thân mạnh mẽ kiên cường trở lại, bất quá đáy lòng vẫn có chút mềm mại. Ngay cả ngươi bằng mọi cách áp chế giả bộ không quan tâm, nó vẫn không thay đổi, không kiên cố cũng không dễ gãy, thời khắc nhắc nhở nó tồn tại.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trở Về

Đầu thu gió vẫn còn mang theo một chút ấm áp, chẳng qua màu lá khắp đồi đã bị nhạt đi không ít.

Tiểu Từ nghe tiếng gõ cửa, nghĩ rằng người đưa đồ ăn tới. Mở rộng cửa trong nháy mắt, trời đất dịch chuyển.

Kế Diêu một thân phong trần, lẳng lặng đứng ở cửa, hai tròng mắt như lửa, trực tiếp đốt cháy cõi lòng nàng.

Ánh mặt trời chói chang làm nàng thấy không rõ khuôn mặt của hắn, thân thể nàng mềm nhũn, bị hắn kéo vào ngực. Vòng tay quen thuộc, mùi vị tương tư đến khắc cốt ghi tâm. Nước mắt như mưa, như thác, như suối. Hắn không nói được lời nào, gắt gao ôm chặt nàng, khí lực trên cánh tay lớn đến dọa người, đem thân thể nàng ra sức khảm nhập vào trên người hắn.

Giờ phút này, hai người tựa hồ không cần ngôn ngữ. Ôm nhau không biết bao lâu. thẳng đến khi nước mắt khô kiệt, không có một chút sức lực.

Trước ngực Kế Diêu ẩm ướt một mảng, cảm giác lạnh lẽo thấm vào đáy lòng. Hắn nâng cằm nàng lên, thật sâu nhìn, ngón tay ở trên da thịt của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, sâu kín thở dài: “Nàng quả nhiên là một nha đầu vừa ngốc vừa khờ.”

Lời này của hắn là có ý tứ gì? Nàng chột dạ đáp: “Đúng, cho nên chàng đừng lại quấn quýt lấy ta.”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt hắn mang theo sự dịu dàng, như trước tuấn lãng tươi cười, lại ẩn có phong sương, giọng điệu kiên định không cho phép kháng cự, ôn nhu mà bá đạo: “Ta đến đón nàng. Chúng ta về nhà.”

Cơ thể nàng cứng đờ, thấp giọng nói: “Không.”

Hắn vẫn như ngày xưa kiên nhẫn dỗ dành: “Đừng náo loạn, con dâu Kế gia lưu lạc ở bên ngoài, bảo ta như thế nào ăn nói với cha mẹ.”

Trong lòng Tiểu Từ đau xót, giãy dụa thoát ra khỏi vòng tay hắn. Tuy rằng sớm đã quyết định sẽ nói thẳng với hắn, nhưng đến giờ phút này, mọi lời nói đều bị ngăn ở môi, khó có thể xuất khẩu.

- “Ta đều biết.” Kế Diêu vuốt ve môi nàng, thần sắc ưu thương, đau đến cốt tủy, vừa hận vừa không thể hận.

Tiểu Từ sửng sốt, sợ hãi nói: “Chàng biết cái gì?”

- “Tang Quả nói với ta. Cho nên khi nghe tin tức nàng cùng Thư Thư thành thân, ta tuyệt không tin. Nàng cho dù muốn làm ta chết tâm, cũng sẽ không bịa ra cái lý do khó tin đó. Ta tin nàng, cũng tin Thư Thư. Cho nên, ta không vội vã đến, ta đi Thiếu Lâm.” Hắn từ trong miệng Tang Quả biết nàng trúng độc, cảm giác như bị sét đánh, suốt một ngày đều cảm thấy như ở trong ác mộng, tỉnh táo lại nhớ tới những sự việc phát sinh trong một tháng qua, nghĩ đến ấn ký trên người Mộ Dung Trực, hắn bất đắc dĩ buộc chính mình chấp nhận hiện thực, hắn rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận ngày đó di nương vì sao quyết tuyệt như vậy, ngay cả Đào cư cũng hỏa thiêu sạch sẽ. Nhưng là hắn vô pháp chấp nhận độc này không có cách giải. Tang Quả khẳng định với hắn, hắn cũng không tin.

Hắn biết! Tiểu Từ khiếp sợ không thôi, lại kìm lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng tốt, nàng không cần phải tự mình nói cho hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn trước sau bình tĩnh, cho dù gặp phải chuyện gì, hắn cũng có thể trấn định tự nhiên mà phân tích suy xét. Cho nên nàng luôn đối với hắn tính nhiệm, đối với hắn ỷ lại.

- "Chàng tin ta, cũng tin Thư Thư, cho nên không lập tức tới?"

- "Yêu nàng tự nhiên phải tin nàng. Về phần Thư Thư, nếu hắn có ý đồ gì với nàng, có vô số cơ hội, tại sao không ra tay, cũng không nhằm vào ta. Cho nên, ta cũng tin hắn. Ta biết, bất quá đây là chú ý của nha đầu ngốc nàng."

Tiểu Từ thấp giọng nói: "Không phải chủ ý của ta, là Thư Thư." Nàng cảm động lại vui mừng, hắn tín nhiệm nàng như thế.

Hắn vuốt ve đầu nàng, giọng điệu dịu dàng: "Mặc kệ là ai, đều không quan trọng. Chỉ cần ta tin nàng, nàng cũng tin ta là tốt rồi. Đương thời kỳ dược đại hoàn đan, ta đến Thiếu Lâm cầu một viên."

Nàng cảm động lại tiếc nuối, đại hoàn đan là chí bảo của người tập võ, bao nhiêu người tha thiết có được, đáng tiếc nó đối với nhất mộng đầu bạc không có hiệu quả.

- "Được, nói không chừng đến lúc độc phát, ăn vào lại có chuyển biến. Chàng như thế nào cầu được?"

- "Bằng ta tự nhiên không cầu được, nhớ tới Nhất Từ đại sư từng thiếu phụ thân nàng một phần nhân tình, ta liền mặt dày đi cầu ông ấy."

Tiểu Từ vuốt ve y phục ẩm ướt trước ngực hắn, rưng rưng mà cười. Người này ngốc tử, nếu đại hoàn đan hữu hiệu, phụ thân năm đó còn không tự mình đến cầu tình hay sao? Nàng không đành lòng nói.

- "Chúng ta trở về đi, về Cẩm Tú sơn."

https://thuviensach.vn

- “Ta không nghĩ trở về, muốn ở đây cùng cha mẹ.”

Kế Diêu giả vờ tức giận: “Nàng thân là người Kế gia, tự nhiên phải ở cùng ta, cũng có thể ở phần mộ tổ tiên Kế gia cùng ta. Chẳng lẽ nàng để một mình ta trở về Định Châu, ngay cả sau này nhìn về Kinh thành tương tư thành bệnh cũng được sao?”

Nếu là trước kia, hắn nói đùa như vậy nàng nhất định cười vui vẻ, nhưng là hiện tại nàng cười không nổi, chỉ im lặng không nói gì.

- “Chúng ta còn rất nhiều thời gian. Nàng xem, thời gian trôi chậm, chúng ta ôm nhau lâu như vậy, mới qua một khắc mà thôi.” Ngón tay hắn chỉ vào bóng dáng hai người in trên mặt đất, mỉm cười, trong lòng bi thương không thể kìm nén.

- “Trời lạnh, chúng ta trở về vừa vặn ngâm ở ôn tuyền sau Cẩm Tú sơn, nàng xem ta, ta cũng phải nhìn lại mới công bằng.” Hắn cố ý đùa nàng. Sắc mặt nàng trắng như băng tuyết, gần như trong suốt, cái loại mỹ lệ sinh động này, vốn là phong cảnh xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp qua, rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt hắn.

- “Chúng ta đi mà không nói lời từ biệt với Thư Thư sao?”

- “Ta đến Họa Mi sơn trang, hắn nói cho ta biết nàng ở nơi này, để ta mang nàng đi.”

Tiểu Từ giật mình, đối với Thư Thư nàng vốn vô tâm vô tình, lại lơ đãng làm cho hắn nảy sinh tình cảm. Bất quá, dã tâm của hắn lớn như thế hắn sẽ mau quên đi? Hy vọng như vậy.

Từ Kinh thành đến Định Châu chỉ có một ngày đường, trời vừa tối liền đến được Định Châu. Kế Diêu vốn định về nhà nghỉ tạm một đêm rồi lên núi. Nhưng nghĩ rằng Tiểu Từ nhất định không muốn dưới tình huống như vậy đối mặt với người Kế gia. Ngẫm nghĩ, hắn lập tức cùng nàng lên núi.

https://thuviensach.vn

Ở dưới chân núi, hắn đốt một cây đuốc, nắm tay nàng đi dọc theo con đường nhỏ.

Trên trời hàng vạn ngôi sao chiếu sáng rực rỡ, cây đuốc để lại trên mặt đất một cái bóng thật dài. Hắn nắm tay nàng, thỉnh thoảng nhìn nàng mỉm cười. Đôi mắt của nàng trong suốt lóe sáng, giống như nhất thời quên đi ưu thương.

Dần dần đến lưng chừng núi, Tiểu Từ dừng bước, kinh ngạc nói: "Đào cư đâu?"

- "Di nương đã thiêu hủy rồi." Kế Diêu không đợi nàng hỏi liền nói, bàn tay nắm chặt tiếp tục kéo nàng đi. Tiểu Từ nhìn ra đây là con đường dẫn đến ôn tuyền.

Dưới ánh trắng, bên cạnh ôn tuyền đột nhiên có rất nhiều nhà gỗ.

- "Tiểu Chu làm việc cũng không tính là chậm chạp, nói chung cũng tốt." Kế Diêu mỉm cười, quay đầu nhìn Tiểu Từ.

Hắn ôn nhu hỏi: "Như thế nào, nàng vừa lòng không? Lúc đó gấp gáp, cũng không biết Tiểu Chu sửa chữa thế nào, chúng ta vào trong nhìn một chút. Nếu không tốt, ngày mai chúng ta tiếp tục sửa."

Tiểu Từ không nói gì, lẳng lặng chăm chú nhìn hắn. Ánh lửa chiếu vào mắt hai người, lấp lánh nhiều tinh quang, không tiếng động chỉ nghe từng nhịp tim dồn dập. Nàng có chút nghẹn ngào, gian nan nói ra một tiếng "Được". Bị hắn kéo vào nhà gỗ.

Nến được thắp lên, trong phòng có đầy đủ mọi thứ vật dụng. Kế Diêu nhìn xung quanh đánh giá một phen, vừa lòng gật đầu: "Tiểu Chu lúc này thật xứng với danh xưng Song Chu đại hiệp."

https://thuviensach.vn

Nước mắt Tiểu Từ im lặng rơi xuống, trong phòng có trúc diệp cùng mùi gỗ thơm mát. So với Đào Cư tinh tế rộng rãi, lại thập phần ấm áp.

- “Chúng ta ăn cái gì?” Kế Diêu mở lu gạo, tức cười. Một hạt gạo cũng không có. Xem ra danh xưng Song Chu đại hiệp vẫn phải xem xét lại.

Tiểu Từ cũng cảm thấy đói bụng, nàng nhìn Kế Diêu, khẽ cười: “Chàng đi săn thú đi, chàng không phải là đại hiệp võ công cao cường sao?”

Kế Diêu cười đậy nắp lu gạo, gật đầu nói: “Phu nhân nói đúng, đại hiệp cũng phải ăn cơm, cũng phải nuôi gia đình sống qua ngày.”

Tiểu Từ ngồi ngay ngắn: “Kế thiếu hiệp đi nhanh về nhanh.”

Kế Diêu ngồi xổm xuống, bàn tay đặt trên đầu gối nàng, cười khúc khích: “Kế phu nhân an tâm chờ.” Hắn đứng lên, đóng cửa lại.

Trong phòng an tĩnh. Tiểu Từ lúc này mới đánh giá xung quanh, dần dần thấy không rõ lắm, trước mắt là một tầng hơi nước.

Hồi lâu, ngoài phòng dường như thổi đến một trận hương thơm.

Tiểu Từ ra khỏi cửa, chỉ thấy bên cạnh ôn tuyền có một đống lửa. Khuôn mặt Kế Diêu lúc sáng lúc tối, như bóng nước, như áng mây dưới ánh tà dương, có chút mơ hồ tự do, không đủ rõ ràng, làm cho nàng hoảng hốt lo lắng, giống như đã mất đi hắn. Nàng bước nhanh đến gần, vội vàng muốn nhìn rõ, tựa hồ như vậy mới có thể lưu lại hắn.

Trên nhánh cây có hai con chim. Mùi thơm lượn lờ trong không trung, làm cho người ta càng thêm đói khát.

Kế Diêu quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Từ, bộ dáng tham ăn của nàng như một đứa nhỏ, biểu lộ ra ngoài, một chút cũng không che giấu. Kỳ thật,

https://thuviensach.vn

hắn chính là thích tính cách này của nàng, dường như cùng mẫu thân của hắn có chút tương tự. Nếu, có tương lai, nàng ở chung với mẫu thân hắn là tốt lắm. Nếu có tương lai, thật có bao nhiêu tốt. Hắn buồn bã thất thần, lại không muốn để nàng nhìn ra manh mối. Hắn không muốn thời gian còn lại nàng sống trong bi thương, hắn muốn đem đến cho nàng thật nhiều niềm vui hạnh phúc, từng giây từng phút. Làm cho nàng không còn tiếc nuối, chính mình cũng không phải tiếc nuối.

- "Được rồi, hình như đã chín, ta muốn ăn, ta đói bụng." Nàng bắt đầu chờ không nổi, vội vàng thúc giục hắn.

Hắn cầm lấy một cái, đưa cho nàng: "Cẩn thận nóng."

Kế Diêu thở dài: "Nếu có rượu thì tốt."

- "Đúng vậy, chúng ta có thể lên nóc nhà uống."

Kế Diêu đột nhiên nhớ đến ngày nào đó ở trên nóc nhà nghe được, quay đầu nhìn chằm chằm nàng, cười hỏi: "Hôm nay, ai ở trên?"

Tiểu Từ bị sặc, ho khan đứng lên.

Kế Diêu vỗ lưng nàng, tiến đến bên tai thì thầm: "May mắn là cùng ta ở một chỗ, nếu là người khác, ai, không biết như thế nào chê cười nàng. Nàng có đôi khi thực thông minh, như thế nào ngay cả ý tức tứ rõ ràng như thế lại nghe không hiểu?"

Khuôn mặt hắn tràn ngập ý cười bỡn cợt. Tiểu Từ nóng mặt. Sau đó nhích ra xa, thấp giọng nói: "Là vì chàng cả ngày đều có ý nghĩ biến thái, cho nên mới có thể nghe hiểu được."

Kế Diêu thật quá oan uổng: "Ai cả ngày có ý nghĩ biến thái, là nàng hôn ta trước."

https://thuviensach.vn

Nàng bắt đầu chống chế: “Ta không có.”

Hắn giận: “Nàng dám nói không có? Trên trống trơn đài là ai nói, không hôn một cái sẽ không cho ta đi?” Hắn dựa vào càng gần, gần như đem nàng đè xuống cỏ.

Nàng xấu hổ quay đầu, lấy bàn tay chống vào trên ngực hắn, không cho hắn gần thêm chút nữa. Đáng tiếc, Kế thiếu hiệp chính là chưa đạt được, nắm lấy cánh tay nàng kéo qua đầu, cả người đặt ở trên ngực nàng.

Hắn ở trên nàng vừa dỗ vừa bức: “Rốt cuộc là ai trước?”

Nàng nhất định không chịu thừa nhận. Cũng không biết ngày đó làm sao có dũng khí lớn như vậy, lại có thể sáng tinh mơ chặn hắn lại đòi hôn, thật sự là càng nghĩ càng xấu hổ, lo lắng cũng trôi đi sạch sẽ.

Hắn đợi không được câu trả lời, môi liền hạ xuống, ở trên môi nàng tinh tế liếm liếm, nói: “Nàng ăn cái gì, sao lúc nào cũng ngọt như vậy?”

Hắn giả vờ đứng đắn hỏi, lại dùng môi nhẹ nhàng chà xát. Cảm giác thơm ngọt nhất thời truyền khắp toàn thân. Trên đầu là vầng trăng tròn vành vạnh, ánh sáng nhu hòa, chiếu xuống khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, giống như một đêm kia. Cũng là ánh trăng, cũng là khuôn mặt này.

Chỉ có một điểm khác biệt là đêm hôm đó hương rượu hoa quế tràn ngập, suy nghĩ đơn thuần vô lo vô nghĩ, mà nay, bên dòng nước nóng lại đầy một bụng u sầu sinh ly tử biệt.

Nàng nhắm hai mắt lại, tùy ý hắn ở trên môi nàng không ngừng cướp đoạt.

Hắn ôm nàng đi đến bên cạnh ôn tuyền, cởi y phục vắt ở trên ngọn cây, chỉ để lại nội sam mỏng manh, ngâm mình vào nước.

https://thuviensach.vn

Nàng trước kia đã từng tới đây, nhưng chỉ dám vụng trộm núp sau lùm cây, chưa bao giờ vào trong, bởi vì kỹ năng bơi của nàng không tốt lắm.

Hắn như một chiếc thuyền, nâng nàng lên, hướng về chỗ sâu nhất trong ôn tuyền. Dòng nước ấm áp dễ chịu, cánh tay hắn ôn nhu hữu lực, nàng thả lỏng an tâm ôm lấy cổ hắn, mái tóc thật dài chìm vào trong nước, chạm vào mái đầu hắn, giống như hai sinh mệnh bồng bềnh trôi nổi chống đỡ dựa vào nhau.

Hắn nằm ngửa, đem nàng đặt ở trên người mình.

Hàng vạn ngôi sao li ti, vạn vật không tiếng động.

Chưa bao giờ ở trong nước thoải mái thả lỏng như vậy. Mỗi một ngôi sao đều có một hào quang riêng biệt. Nàng xem đến mê mẩn, trong lòng lại tràn đầy chua xót. Nàng rất nhanh sẽ hóa thành một trong những vì sao đó, cùng hắn vĩnh viễn cách biệt.

Cái loại tan nát cõi lòng này đột nhiên đánh úp lại, vô khổng bất nhập.

Nàng xoay người gắt gao ôm chặt hắn, tay chân cùng sử dụng, quấn quýt lấy hắn. Hắn không thể nổi lên, lại bị nàng nhấn xuống. Hắn vội vàng ôm nàng bơi đến chỗ nước cạn, thấp giọng cười: “Suýt nữa bị sặc nước. Lần sau đừng nghịch ngợm như vậy.”

Nàng không nói lời nào, chủ động hôn hắn, có chút giống con mèo nhỏ khẽ cắn, làm cho hắn vừa ngứa vừa đau.

Mặt nước không ngừng dao động, hắn muốn rồi lại không dám chạm vào. Nàng tựa hồ cảm giác hắn lùi bước, càng quấn chặt lấy, hận không thể hợp lại thành một chỗ, tất cả đều cho hắn…

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Không Cam Lòng

Sáng sớm, trên ngọn cây chim chóc hót vang, gió mang theo hương vị quen thuộc của rừng núi xuyên qua khung cửa sổ tràn vào phòng.

Tiểu Từ mở mắt ra, lúc này mới phát hiện Kế Diêu đã sớm tỉnh, đang nhìn chăm chú nàng. Chăn chỉ che đến đầu vai, xương quai xanh cùng bờ vai mượt mà đều hiện ra trọn vẹn trước mắt hắn. Nàng thẹn thùng rụt người xuống, đem chăn kéo lên tận mi mắt, trong chăn trần đầy mùi vị hoan ái, làm cho nàng càng thêm ngượng ngùng. Đêm qua, hắn có thể hay không cảm thấy nàng chủ động? Nàng cũng không biết chính mình lúc ấy làm sao, tựa hồ thời gian dường như chỉ còn một khắc, thầm nghĩ điên cuồng giữ lại. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy trên mặt nóng lên, đem chăn tiếp tục kéo lên trên, che khuất toàn bộ khuôn mặt.

Chăn bị lật ra, hắn chui vào bên trong, bên tai nàng nhỏ nhẹ vài câu.

Trên mặt nàng càng thêm hồng, vừa thẹn vừa vội: “Không được nói.”

Hắn thấp giọng hỏi: “Không thể nói, có thể làm sao?”

- “Nấu cơm đi.”

Xảo phu làm khó không bột đố gột nên hồ, Kế Diêu ha ha cười: “Chúng ta cùng đi chợ.”

- “Hảo.”

Hai người rời giường, rửa mặt sau đó xuống núi.

https://thuviensach.vn

Con đường quanh co uốn lượn, đi một lúc liền gặp trống trơn đài. Ánh mặt trời chiếu xuống, trống trơn đài càng thêm rực rỡ.

Hai người không hẹn mà cùng dừng bước, ký ức trôi về ngày nào đó, kia một màn. Kế Diêu đột nhiên ôm lấy thắt lưng nàng, thi triển khinh công bay mình lên đài cao. Gió thổi bên tai, gió đầu thu cùng mùa xuân có phần tương tự, đều có chút se lạnh. Y phục của nàng bị thổi tung, đi vài bước lên đầu đài, khuôn mặt xinh đẹp như mây như ngọc.

Hắn nâng mặt nàng lên, cẩn thận dịu dàng hôn xuống.

Hơi thở điềm tĩnh, tràn ngập phế phổi, bao trùm áp lực cùng nỗi đau giấu ở nơi sâu kín nhất.

- "Ngày đó, nàng mặc váy đỏ thực sự rất đẹp."

- "Thật không?"

- "May mắn là mùa xuân, y phục dày dặn, bằng không…"

- "Bằng không như thế nào?"

- "Bằng không, tại hạ thật sự…khụ khụ." Kế Diêu cố ý ho khan hai tiếng, ý vị thâm trường cười trộm.

Nàng hiểu ra, mặt đỏ giống như trái cà chua chín, xinh đẹp mỹ lệ. Nàng thấy Kế Diêu cố gắng nín cười, vẻ mặt tinh quái, dùng sức giẫm lên chân hắn.

Kế Diêu đau đến khóe miệng giật giật, tiện thể bật cười. Hắn quay đầu nhìn nàng bộ dáng vừa thẹn vừa giận, bỗng nhiên cảm giác có một đau đớn dài nhỏ như tơ từ nội tâm gian nan trồi lên, trói buộc hắn, có bao nhiêu hạnh phúc, thì có bấy nhiêu đau xót.

Hắn ôm nàng từ trên trống trơn đài phi thân xuống.

https://thuviensach.vn

Vừa đến chợ ăn xong điểm tâm, lại mua gạo và một vài thứ khác. Hai người trở về ngôi nhà gỗ bên cạnh ôn tuyền.

Kế Diêu ôm cánh tay, nghiêng người dựa vào thân cây, nhìn về phía nhà gỗ nửa ngày, đột nhiên đuôi lông mày khẽ động, cầm lấy kiếm, bổ đôi một tấm ván gỗ, rồi lại dùng mũi kiếm ở trên tấm gỗ múa may một phen. Tiểu Từ tò mò nhìn qua vừa thấy. Hắn khắc hai chữ: Dao trì.

- "Thế nào?" Hắn có điểm đắc ý, dáng vẻ tươi cười rạng rỡ.

Tiểu Từ si ngốc nhìn, gật đầu.

- "Đến đây, giúp ta treo lên đi."

Hắn cầm lấy tấm ván gỗ, đem tấm ván gỗ cố định ở khung cửa phía trên. Sau đó lui ra phía sau vài bước, quay đầu nhìn nàng cười nói: "Nơi ở của tiên nữ."

Nàng khúc khích cười đón ánh mắt của hắn, không có nhăn nhó cũng không có ngượng ngùng, bị ánh sáng trên người hắn đâm vào mắt, hốc mắt có chút chua xót.

Thời gian trôi rất chậm, lại rất nhanh.

Tiểu Từ cười càng ngày càng ít. Kế Diêu nói càng ngày càng nhiều.

Thường thường là hắn đùa nàng vài câu, nàng mới ân một tiếng.

Thu ý dần dần tràn ngập. Hoa cúc dại trên núi phiến phiến nở rộ, không khí mát lạnh. Nàng hái rất nhiều hoa cúc, phơi khô làm hai cái gối, lại ở trên mặt gối tinh tế thêu hoa.

Dưới tàng cây ánh nắng vô cùng trong sạch, da thịt của nàng như được làm từ tuyết, trên ngón tay quấn quanh những sợi chỉ màu, càng làm nổi bật ngón tay tinh tế trắng nõn.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu ngồi ở bên cạnh nhìn nàng, ngón tay chỉ vào hai con vịt nói: “Vịt trời không giống như vậy. Phì.”

Tiểu Từ trừng mắt liếc hắn một cái, có chút nhụt chí: “Đây là, uyên ương.”

- “Uyên ương?” Kế Diêu cẩn thận xem xét, hình như có thể nhìn ra hình dáng của uyên ương.

Vì không muốn đả kích nàng, hắn dụi dụi mắt nói: “Nga, ta luyện kiếm nửa ngày, mắt nhìn có vẻ không tốt.”

Tiểu Từ buồn bực thở dài: “Dù sao tay nghề của ta cũng chỉ được như vậy, hy vọng mẫu thân chàng không chê.”

Kế Diêu lúc này mới biết, thì ra là đưa cho cha mẹ hắn.

Trong lòng hắn vô cùng áy náy, đã có non nửa năm không về nhà thăm cha mẹ, thực bất hiếu. Nhưng là gặp cha mẹ rồi, như thế nào đề cập đến chuỗi biến cố vừa xảy ra? Tiêu Dung qua đời, Tiểu Từ mệnh sớm tối. Hắn vốn định mang nàng trở về, nhưng vạn nhất xảy ra bất trắc, hắn không muốn liên lụy cha mẹ thương tâm. Nghĩ đến đây, hắn thở dài một tiếng.

Tiểu Từ nói: “Chàng hắn nên về nhà một chuyến.”

Kế Diêu trầm mặc rồi sau đó thấp giọng nói: “Bọn họ nhất định sẽ hỏi về di nương, hỏi về nàng.”

- “Chàng cái gì cũng đừng nói, chờ sau này, tường tận giải thích cho bọn họ. Đem chuyện mẫu thân ta cũng nhất định nói cho bọn họ.”

Ý tứ của nàng thực rõ ràng. Kế Diêu tâm loạn hận không thể đem thân cây trước mặt chém thành bột mịn, đành nhẫn nhịn siết tay thành nắm đấm trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Thêu xong gối, Tiểu Từ liền thúc giục hắn trở về nhà. Tâm ý của nàng, hắn vô pháp khước từ.

Về đến nhà, Kế Ân Mặc một phen giáo huấn. Kế Diêu đứng ở trong phòng sứt đầu mẻ trán nghe, lại không nghe thấy tiếng cười trong trẻo hôm nào.

Lâm Phương che chở đem con trai cứu ra, đưa đến cổng. Sau đó ha ha cười: "Tiểu Từ nha đầu kia, đem nàng về làm con dâu cũng không sai. Ta sớm nhìn trúng nàng, năm đó nàng quá nhỏ, không thể không biết xấu hổ mà mở miệng. Con nhất định thích nàng, mới an tâm ở trên núi như vậy. Hắc hắc, con trai, ánh mắt quả không tệ."

Kế Diêu sắc mặt xanh trắng, không nói lời nào.

Trở lại trên núi, hoàng hôn buông xuống, mơ hồ có thể thấy được bóng người.

Kế Diêu nhìn Tiểu Từ ngồi bên cạnh ôn tuyền, nhẹ nhàng dừng bước. Đầu vai nàng hơi run run, trong lòng hắn đau xót. Nước mắt hồi lâu không thể kiềm nén. Nàng ngồi, hắn đứng, yên lặng không nói gì, nước mắt đều lặng yên rơi xuống, vô thanh vô tức.

Nàng không quay đầu, biết hắn ở phía sau. Nàng lặng lẽ gạt nước mắt, nói: "Rất nhanh, Cẩm Tú sơn sẽ có tuyết."

Trái tim hắn càng thêm đau nhức, giống như đột nhiên bị xé mở, huyết nhục mơ hồ.

- "Tiểu Từ, chúng ta đi dược vương cốc một chuyến. Có lẽ, mấy tháng nay, ông ta đã chế ra giải dược." Ý niệm này không lúc nào ngừng xoay quanh đầu hắn. Biết rõ khả năng rất nhỏ, lại vẫn không cam lòng buông tay, vẫn muốn đi thử.

https://thuviensach.vn

Nàng xa xôi thở dài: “Mười năm không thành công, mấy tháng liệu có thể sao?”

- “Chúng ta đi thử, được không.” Hắn gần như cầu xin.

- “Được.” Nàng không đành lòng cự tuyệt, lại sợ càng đi càng tuyệt vọng.

- “Chúng ta ngày mai sẽ lên đường.”

Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Ta nghĩ nên kêu Tiểu Chu cùng đi.”

- “Vì sao?”

- “Có hắn càng thêm náo nhiệt.” Kỳ thật, không phải. Nàng rất sợ lần này đi dược vương cốc, chính mình không còn đường về. Một mình hắn cô đơn làm sao thừa nhận sự thật? Có Tiểu Chu cùng đi, nàng mới yên tâm, nàng nếu không còn, Tiểu Chu có thể bồi hắn trở về.

Hắn gật đầu đồng ý, trong lòng làm sao không không biết suy nghĩ của nàng. Hắn không vạch trần, chỉ vờ như không biết.

Hôm sau hai người xuống núi, đi ngang qua thành Định Châu, đến nhà Tiểu Chu. Tiểu Chu không biết bệnh tình của Tiểu Từ, nghe nói hai người mời hắn cùng đi dược vương cốc, có chút không tự nguyện.

- “A, nghe nói lão nhân đó tính tình quái lạ, cháu gái của hắn, tính tình càng quái. Ta không thích. Vì sao không đi nơi khác du ngoạn?”

- “Không phải đi du ngoạn, muốn đi tìm thuốc.”

- “A, để ta suy nghĩ đã.”

- “Đừng nghĩ nữa, đi thì đi, không đi cũng phải đi.” Kế Diêu cau mày nói: “Đừng lề mề, chuẩn bị một chút liền đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu hắc hắc cười: “Ta không phải kỳ đà, ngươi không cảm thấy có ta ở đây, hai người làm gì cũng không tiện sao?”

Tiểu Từ mặt đỏ lên, trừng trừng nhìn hắn: “Chúng ta làm gì?”

Tiểu Chu đảo mắt: “Ta không nói, trong lòng tự biết.”

Kế Diêu nói: “Dài dòng, nhanh chút, xe ngựa đang chờ.”

Tiểu Chu kỳ thật là một người không chịu ngồi yên, mong muốn đi khắp nơi du ngoạn. Nhanh chóng chạy vào thu thập một gói đồ, ba người lên xe ngựa.

Ba người một đường đồng hành, có Tiểu Chu quả nhiên thực náo nhiệt. Càng đi về phương Bắc, thu ý càng đậm, phong cảnh hiu quạnh bên đường càng làm cho người ta hoang mang cấp bách. Chỉ có tiếng cười của Tiểu Chu mới có thể xua tan đi một ít thê lương.

Ở dược vương cốc cũng bắt đầu cuối thu, gió núi rền vang, lá đỏ như máu.

Kế Diêu cách dược vương cốc càng gần, tâm càng thêm khẩn trương. Cái cảm giác hoảng hốt sợ hãi cùng chờ mong xoắn xuýt một chỗ, hiện lên trong mắt hắn.

Tiểu Từ không dám ôm hy vọng gì, nếu có hy vọng là có tuyệt vọng, lại bi thương.

Tang Quả nhìn thấy ba người cùng đi, vô cùng kinh ngạc. Nàng nhìn Tiểu Từ hỏi: “Ngươi không phải cùng Thư Thư đi rồi sao? như thế nào lại ở cùng hắn?” Nàng nhìn thoáng qua Kế Diêu, trong mắt mang theo một tia đồng tình.

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu cất cao giọng nói: “Chúng ta phân ra ba đường, nay hội hợp.”

Tang Qua liếc nhìn hắn, hỏi: “Có ý gì?”

- “Nga, Thư Thư mang theo Tiểu Từ đến Kinh thành, Kế Diêu đi thiếu lâm, còn ta, lên Cẩm Tú sơn xây nhà.”

Tang Quả thản nhiên nga một tiếng, lại đối Kế Diêu nói: “Các ngươi tới nơi này, có chuyện gì?”

- “Ta muốn gặp Tiết thần y.”

Tang Quả mím môi cười nhạo: “Tới hỏi giải dược nhất mộng đầu bạc? Không tin lời ta? Tự mình tới hỏi mới yên tâm?” Nàng khí thế bức người, khẩu khí có chút thất vọng lại tức giận.

Kế Diêu vội giải thích: “Không phải, ta đương nhiên tin lời ngươi, nhưng là ở U Châu từ biệt đã hơn ba tháng, ta nghĩ đến hỏi xem Tiết thần y có tiến triển gì không.”

- “Hừ, tự ngươi đến mà hỏi.” Tang Quả phất tay áo bỏ đi.

Tiểu Chu chỉ vào cái bóng của nàng, nhỏ giọng nói: “Thật lợi hại, quá dọa người.”

Kế Diêu đối Tiểu Chu lắc đầu, ý bảo hắn không cần đi theo, sau đó nắm tay Tiểu Từ theo sau Tang Quả.

Tiết Chi Hải không ở trong phòng. Tang Quả lại đi về phía phòng nhỏ phía sau, Tiểu Từ nhớ rõ, con đường này thông đến vườn hoa anh túc. Nàng có chút suy yếu, giống như từng bước giẫm vào trên lưỡi dao.

Hoa đã héo rũ, cho nên ngôi mộ giữa vườn hoa liếc mắt một cái có thể thấy được. Tiết Chi Hải đang đứng ở nơi đó, khoanh tay trầm tư. Đầu tóc

https://thuviensach.vn

hắn bạc hơn rất nhiều so với mấy tháng trước.

Tiểu Từ chăm chú nhìn hắn, muốn hận muốn oán, nhưng ngay cả khí lực để oán hận cũng không có.

Hắn quay đầu không cần biết những người đến là ai, chỉ nhìn Tang Quả lạnh lùng nói: “Lại đến xin thuốc? Sao không đuổi đi?”

Kế Diêu vội nói: “Tiết thần y, tại hạ là cháu của Tiêu Dung tên Kế Diêu, nàng là nữ nhi của Tiêu Dung.”

- “Ngươi nói cái gì?” Tiết Chi Hải thần sắc đột nhiên trắng bệch kích động, vài bước vượt qua, gắt gao trừng mắt nhìn Tiểu Từ.

- “Ta đã gặp ngươi, ngươi cùng Thư Thư đã tới một lần.”

Tiểu Từ gật đầu: “Ân.”

- “Ngươi tên Vân Tưởng?”

- “Ta gọi Tiểu Từ.”

- “Tiểu Từ, ngươi là nữ nhi của nàng, nàng có mấy nữ nhi?”

- “Chỉ có ta.”

Thần sắc hắn càng thêm kích động: “Vậy độc của ngươi như thế nào giải? Nàng lấy mệnh đổi cho ngươi?”

Tiểu Từ thấp giọng nói: “Không phải mẫu thân, là phụ thân, đã là chuyện mười năm trước.”

Tiết Chi Hải đột nhiên hét lên: “Nàng vì sao chết? Nàng vì sao phải chết? Nàng vẫn gạt ta, những chuyện nàng đáp ứng ta không hề thực hiện được. Nàng làm cho ta rất thất vọng.” Hắn nói mấy câu, liền như bị rút đi

https://thuviensach.vn

toàn bộ sức lực, đầu vai đột nhiên buông thõng, dung nhan già cỗi, vẻ mặt bất lực.

- “Nàng vẫn gạt ta, đem bia mộ lập ở nơi này, làm cho ta ngày đêm không yên, nàng nhất định hận ta, hận đến chết. Kỳ thật, ta không muốn như vậy, ta không muốn như vậy…Ta chỉ nghĩ đến sức người, không nghĩ đến thiên ý.” Hắn có chút mất khống chế, giống như tự nói với chính mình.

Kế Diêu vội hỏi: “Tiết thần y, giải dược của nhất mộng đầu bạc…” Kỳ thật Kế Diêu một khắc nhìn thấy ông ta, còn những lời nói và biểu tình vừa rồi của ông ta, hắn đã biết đáp án, nhưng lại không muốn từ bỏ ý định xác nhận.

Tiểu Từ ngừng hô hấp, Kế Diêu khẩn trương đến toàn thân cứng ngắc. Chỉ thấy Tiết Chi Hải biến sắc, chậm rãi nói: “Không có giải dược.”

Một câu đem Tiểu Từ ném vào vực sâu vạn trượng, mặc dù vẫn nhắc nhở chính mình đừng nên ôm hy vọng, nhưng là nàng không tự chủ được hy vọng. Bởi vì có nhiều lưu luyến như vậy, nàng thật không cam lòng ra đi.

Kế Diêu không dám nhìn biểu tình của Tiểu Từ, hắn chấp nhất đối Tiết Chi Hải nói: “Chúng ta, chúng ta có thể ở nơi này một thời gian không?”

Trong lòng Tiểu Từ khổ cực, nàng lắc lắc cổ tay Kế Diêu, nói: “Không cần, chàng còn chưa từ bỏ ý định sao?”

Kế Diêu chậm rãi quay đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, dịu dàng nói: “Cho dù một khắc, ta cũng sẽ không buông tay. Nàng nghe lời, ở lại đi.”

Tiết Chi Hải dường như không nghe thấy, thất thần rời đi.

https://thuviensach.vn

Tang Quả nhìn Kế Diêu, mày nhíu chặt, thấp giọng nói: “Ở lại thì được, nhưng giải dược xác thực không có. Các ngươi muốn lưu lại thì cứ lưu lại đi.”

Tang Quả an bài chỗ ở cho ba người. Chờ nàng rời đi, Tiểu Chu tiếp tục huyên thuyên: “Hình như so với trước kia thái độ tốt hơn rất nhiều, có thể là cùng chúng ta một đường từ U Châu trở về, có cảm tình.”

Kế Diêu vô tâm nói chuyện, chưa bao giờ trải qua cảm giác vô lực cùng bất lực như thế này. Hắn cảm nhận được sự tuyệt vọng của Tiêu Dung, cũng lý giải được lý do người tự sát để không phải chịu thêm một lần thống khổ. Loại dày vò như lăng trì, trơ mắt nhìn người mình yêu đi vào tuyệt cảnh lại không có cách nào, tùy ý thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Đêm dài, hắn không thể nào đi vào giấc ngủ. Suy nghĩ một lúc liền đến trước cửa phòng Tiết Chi Hải, gõ hai tiếng.

Tiết Chi Hải sau một lúc lâu mới hỏi: “Ai?”

Kế Diêu đáp: “Tiết thần y, là ta, Kế Diêu.”

- “Chuyện gì?” Hắn không mời vào, cũng không ra mở cửa, cách một cánh cửa lạnh lùng hỏi.

- “Vãn bối cầu được một viên đại hoàn đan, đối với nhất mộng đầu bạc có thể dùng không?”

- “Đại hoàn đan dùng để bảo vệ tâm mạch, không phải giải độc.”

Kế Diêu tuyệt vọng muốn đem nhất phiến môn kia chém thành bột mịn, sau đó đem Tiết Chi Hải…Kế Diêu vốn là một người hào sảng, chưa từng hận bất kỳ ai, mà hiện tại, nỗi oán hận của hắn như sóng biển dậy sóng. Tiết Chi Hải là đầu sỏ gây nên, nhưng ông ta cũng là người duy nhất

https://thuviensach.vn

có thể giải nhất mộng đầu bạc. Hắn không thể chọc giận ông ta, hắn chỉ hy vọng ông trời có mắt vào thời khắc cuối cùng có thể xoay chuyển tình thế, mà nay, cơ hội đó cũng chỉ có một mình Tiết Chi Hải làm được. Hắn chỉ có nhẫn nại, chờ đợi.

Hắn đứng ở ngoài cửa phòng, nửa buổi cũng không thể dẹp đi mâu thuẫn trong lòng.

Cửa phòng đột nhiên mở ra.

- "Cả đời ta, đều nghĩ về giải dược của nhất mộng đầu bạc, đáng tiếc, có rất nhiều dược thảo đều tuyệt tích. Không phải vì ai, chính là thiên ý."

- "Dược thảo gì, ta đi tìm."

- "Ngươi tìm không thấy."

Cửa đóng lại, chỉ còn một mảnh trăng thê lương.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thành Thân

Kế Diêu ở trong phòng mất ngủ cả đêm, không biết Tiểu Từ có ngủ được không?

Tang Quả cũng không an bài ba người ở cùng một chỗ, mà để bọn họ tự sắp xếp ba gian khách phòng. Trong phòng tràn ngập mùi hương dược thảo, có chút giống hương vị ở Đào cư. Tiểu Từ từng nói, để dược thảo trong phòng có thể làm cho tinh thần người ta an bình trấn định. Nhưng là, hắn chẳng có chút nào buồn ngủ, tâm loạn như ma, không biết những dược thảo Tiết Chi Hải nói là cái gì, vì sao lại võ đoán hắn không thể tìm được?

Dược vương cốc rất lạnh, cũng là núi, nhưng không có những ôn tuyền thủy khí dày đặc như ở Cẩm Tú sơn, khắp nơi tràn ngập hàn khí lạnh thấu xương.

Tiết Chi Hải ở trong phòng rất ít đi ra. Kế Diêu hận không thể mỗi ngày đến hỏi một lần xem có tiến triển gì không, đáp án tất nhiên đều là ánh mắt xem thường. Kế Diêu từ nhỏ chưa từng bị chế nhạo, hắn nén giận, dù vậy cũng phải bám trụ.

Như Tiểu Chu nói, Tang Quả xác thực so với lúc mới gặp ôn hòa hơn rất nhiều, đối với ba người cũng coi như chu đáo, bất quá thường phân phó hai người lên vách núi hái thuốc cho nàng, hoàn toàn không có ý cảm tạ, coi như việc hiển nhiên.

Mỗi lần, Kế Diêu cùng Tiểu Chu đi lên vách núi giúp nàng hái thuốc. Tiểu Từ và Tang Quả đều đứng ở phía dưới chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Tang Quả khép chặt vạt áo, xa xa nhìn về phía hai bóng người, có chút hoảng hốt đối Tiểu Từ nói: “Kỳ thật, ta rất hâm mộ ngươi.” Sau đó, im lặng không nói nữa.

Tiểu Từ sửng sốt, nghĩ không ra chính mình mệnh trong sớm tối, có cái gì hâm mộ, đang muốn hỏi nàng, theo ánh mắt nàng nhìn lại, tầm mắt nàng rơi trên người Kế Diêu! Tiểu Từ im lặng cúi đầu, trong lòng chợt động.

Ai cũng không ngờ, một ngày, Thư Thư thế nhưng lại xuất hiện ở dược vương cốc.

Hắn từ phương xa tới, trên mặt đất để lại những dấu chân, hắn chậm rãi đi đến, nhìn Tiểu Từ. Tiểu Từ nhất thời quá mức ngoài ý muốn, khẽ cười cười, nhưng lại không thốt nên lời.

Ánh mắt hắn như trước, sâu xa cùng phức tạp, hắn cũng không vội vã mở miệng, gắt gao nhìn nàng, gần như có chút tham lam.

Nàng cảm thấy chính mình bị hắn nhìn thật lâu, có chút không được tự nhiên. Mà đối với hắn chỉ như một cái chớp mắt, muốn phải dài hơn.

Nàng bị hắn nhìn chăm chú suýt nữa muốn tránh, Thư Thư thế này mới thấp giọng nói: “Không ngờ ở nơi này tình cờ gặp lại nàng.” Không khí lành lạnh mà khô ráo, từ trong miệng hắn thở ra từng làn khói trắng, làm cho khuôn mặt hắn trở nên mơ hồ.

- “Ân, ta cũng không nghĩ tới.”Tiểu Từ chuyển tầm mắt, nhìn thấy Kế Diêu, thở phảo nhẹ nhõm một hơi.

Kế Diêu giật mình, mỉm cười nói: “Thư công tử, đã lâu không gặp.”

Thư Thư quay đầu cười cười: “Cũng không tính là lâu lắm, Tiết thần y có ở đây không?”

https://thuviensach.vn

- “Có.”

- “Vậy xin cáo từ trước, ta tìm hắn có việc gấp.” Hắn chắp tay sau đó rời đi.

Kế Diêu cùng Tiểu Từ nhìn theo bóng lưng hắn, không hẹn mà cùng nói: “Thực khéo, cư nhiên lại gặp hắn.”

Tiểu Từ nói: “Ta có chuyện muốn nói với chàng, con dấu kia, ta đã cho hắn.”

Kế Diêu cười: “Con dấu đó vốn là của nàng, nàng muốn tặng cho ai cũng được.”

Tiểu Từ ngược lại có chút sầu lo: “Ta chỉ sợ hắn lấy con dấu kia làm cái cớ, khơi mào chiến sự, đó chính là lỗi của ta.”

Kế Diêu trầm ngâm một lát nói: “Thư Thư nếu muốn làm hoàng đế, nhất định dùng trí.”

Tiểu Từ gật đầu: “Chúng ta đi đốt một chậu than đi, nơi này thật lạnh.”

- “Hảo.” Kế Diêu nắm tay nàng trở lại phòng, đóng tất cả các cửa, bưng lên một chậu than. Hai người dựa vào nhau, nhìn ngọn lửa, cảm giác thật ấm áp.

- “Kế Diêu, chúng ta trở về đi. Nơi này không có ôn tuyền.” Kỳ thật, một khắc nàng nghe Tiết Chi Hải nói không có giải dược, bắt đầu có ý định rơi đi. Nhưng đối mặt với Kế Diêu, nàng không đành lòng phá vỡ ảo tưởng của hắn, vì thế cùng hắn một ngày lại một ngày. Nàng rất nhớ Dao Trì, nơi duy nhất thuộc về bọn họ, đơn sơ lại như tiên cảnh.

Kế Diêu gấp gáp nói: “Chờ một chút, mùa xuân chúng ta liền trở về.”

https://thuviensach.vn

Còn có mùa xuân sao? Tiểu Từ không dám nói tiếp, nhìn ngọn lửa nháy mắt cháy bùng lên, có sức sống như vậy.

Ban đêm, Kế Diêu đứng trước cửa sổ, cảm giác được không khí lạnh lẽo mang theo chút ướt át, ở trong núi hai năm, hắn biết, hắn là có mưa hoặc là tuyết.

Nàng không nhớ mình ngày đó tỉnh lại là vào khoảng thời gian nào, chỉ nhớ rõ đập vào mắt là một bầu trời đầy tuyết. Cho nên, chỉ cần tuyết rơi, có nghĩa ngày nàng ra đi gần trong gang tấc. Hắn chưa bao giờ sợ hãi tuyết rơi như vậy, sợ nó đến đây.

Nhất thời, bi ai cùng cực khiến hắn phát điên. Hắn cầm lấy trường kiếm đi ra vườn. Lưu quang kiếm pháp thi triển, quang ảnh như tia chớp, quỷ mị, xuất thần nhập hóa. Không có chỗ phát tiết áp lực cùng tuyệt vọng, hắn cứ một kiếm chém lung tung, khắp nơi một mảnh bừa bãi.

- “Nơi này cũng không phải nhà của ngươi.”

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên. Kế Diêu thu tay, quay đầu nhìn lại.

Tang Quả một thân áo lông cừu màu trắng, đứng dựa vào một thân cây. Hắn không thấy rõ biểu tình của nàng, cũng không muốn nhìn.

- “Thật có lỗi.” Kế Diêu hít sâu một hơi, tính rời đi.

- “Ngươi đợi chút.”

- “Tiết cô nương có gì phân phó?”

- “Không phải phân phó, là giao dịch.”

- “Ân?” Kế Diêu sửng sốt, nàng cùng hắn có cái gì giao dịch?

https://thuviensach.vn

- “Nhất mộng đầu bạc có lẽ có thể giải. Ngươi nếu như cùng ta thành thân, ta sẽ hết sức thuyết phục tổ phụ cứu nàng.”

- “Ngươi nói cái gì?” Trường kiếm trong tay Kế Diêu rơi xuống, khuôn mặt đóng băng, thanh âm sắc nhọn vang lên.

- “Ta nói, chỉ cần ngươi lấy ta, có lẽ nàng có thể cứu.”

Cảm giác mừng như điên đánh úp lại khiến hắn không nghĩ được gì khác, chỉ cảm thấy điều kiện này quá mạc danh kỳ diệu. Hắn gấp giọng nói: “Ngươi biết rõ, ta chỉ thích nàng.”

- “Ta biết. Thế nhưng ngươi thích nàng, không có giải dược, nàng sẽ chết. Ngươi suy nghĩ một chút, giao dịch này có khả thi không?”

Kế Diêu lâm vào nghi hoặc cùng thống khổ: “Ngươi vì sao muốn như vậy?” Chẳng lẽ nàng thích hắn? Hắn không xác định. Tâm của hắn đều đặt ở trên người Tiểu Từ, chưa từng chú ý đến nàng, càng không biết nàng rốt cuộc có ý gì khi đưa ra giao dịch như vậy.

Tang Quả nhẹ nhàng nói: “Ta hâm mộ nàng, có thể có một người như vậy đối với nàng, bất luận sinh tử.”

Kế Diêu cười khổ, trầm giọng nói: “Ta chỉ đối với nàng, mới như vậy.”

Tang Quả thở dài: “Ta không miễn cưỡng ngươi. Ngươi suy nghĩ kĩ rồi trả lời ta. Quân tử nhất ngôn, không thể thất tín. Ngươi nghĩ xong, cứ tới tìm ta.”

Vạt áo vừa động, Tang Quả phiêu phiêu rời đi.

Giờ phút này không biết Kế Diêu có tâm tình gì, vừa mừng như điên vừa bi ai hỗn loạn đan xen, thân thể một trận nóng một trận lạnh. Nàng nói

https://thuviensach.vn

thật chăng? Tiểu Từ có thể cứu? Điều kiện là phải thành thân với Tang Quả?

Nếu thật sự phải làm giao dịch như vậy để cứu Tiểu Từ, kết quả, hắn lấy một người hắn không thương, nàng mắt thấy hắn lấy người khác. Hắn và nàng chắc chắn đều sống không bằng chết.

Nhưng là, giao dịch này lại có sức dụ hoặc lớn như thế, lớn đến mức sống không bằng chết cũng cam tâm tình nguyện thử một lần. Nhưng phải như thế nào mở miệng với Tiểu Từ? Chỉ sợ nàng thà rằng chết cũng không nguyện ý.

Hắn cứ như vậy ngơ ngác đứng một chỗ, không biết qua bao lâu, thẳng đến khi những bông tuyết đầu tiên đậu ở trên trán hắn.

Bông tuyết như muối, mang theo vị mặn, đọng lại trên bờ môi hắn. Dần dần dưới chân từng mảng tuyết bao trùm. Trước mắt là một trời tuyết, mê man mờ mịt.

Hắn rốt cuộc cất bước, một chuỗi dấu chân dài tới ngoài phòng Tang Quả. Trong phòng có đèn, phía trước cửa sổ có bóng người.

Hắn cách một cánh cửa ảm đạm nói: “Ngươi nói là sự thật?”

- “Đúng, ngươi nếu không tin, cũng không cần đáp ứng, ta nói, không miễn cưỡng. Còn nếu, ngươi đáp ứng rồi, liền không được đổi ý.”

Hắn có chút không xác định, không yên hỏi: “Tiết thần y không phải nói không có giải dược sao?”

- “Hôm qua không có, có lẽ hôm nay sẽ có, hôm nay còn sống, có lẽ ngày mai sẽ chết.”

https://thuviensach.vn

Lời của nàng giống như một chưởng đánh thẳng vào ngực hắn. Hôm này còn sống, có lẽ ngày mai sẽ chết. Tiểu Từ…

- “Ngươi vì sao phải làm như thế. Ta mặc dù lấy ngươi, trong lòng cũng chỉ có nàng.”

- “Ta mặc kệ tâm của người khác, ta chỉ quan tâm chính mình.” Nàng lạnh nhạt trả lời, ngoài cửa sổ bóng người chớp động, mở cửa.

- “Ngươi nguyện ý sao?” Nàng thẳng tắp nhìn lại. Ánh mắt như đao như kiếm, đâm sâu vào nội tâm hắn.

- “Hảo.” Hắn gian nan phun ra một chữ, tựa hồ tim phổi bị vét sạch, trống rỗng.

Nàng có một đường sinh cơ, hắn hắn nên mừng như điên, nhưng loại vui sướng này bao gồm quá nhiều thống khổ, đem niềm vui nén chặt, trĩu xuống. Hắn đứng ở bên ngoài phòng Tiểu Từ, không thể nâng bàn tay lên gõ cửa.

Nên như thế nào nói cho nàng? Đột nhiên như vậy, khó tin như vậy, không thể giải thích, chỉ có một con đường.

Hắn cứ như vậy ở trước phòng nàng đứng một đêm, thẳng đến khi vang lên tiếng mở cửa. Tiểu Từ vừa thấy hắn, chợt kinh ngạc nhảy dựng.

- “Chàng làm sao vậy?”

Kế Diêu không biết làm sao mở miệng, chính là ngơ ngác nhìn nàng, rạng mây hồng như thế từng xuất hiện trên hai gò má nàng, tô đậm thêm xoáy lúm đồng tiền. Mà gần đây chỉ có sáng sớm rời giường mới thấy. Da thịt của nàng vốn rất trắng, hiện tại trắng đến nỗi cơ hồ trong suốt.

https://thuviensach.vn

Nàng kéo hắn vào phòng, đưa đến bên chậu than. Đốt thêm một chút lửa, tro tàn ở dưới, còn sót lại một chút ấm áp.

Nàng đem tay hắn hơ trên chậu than, bàn tay hắn lạnh lẽo gần như không có độ ấm.

Nàng vội hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Kế Diêu nhìn ngón tay nhỏ gầy của nàng bao trùm lấy bàn tay to lớn của hắn, ngay cả nhìn thẳng vào mắt nàng cũng không có dũng khí. Mặc dù trong lòng tự hỏi một đêm, tìm một lý do thoái thác, giờ khắc này mở miệng, lại có chút gian nan.

- “Tiểu Từ, nếu là, nếu là ta lấy người khác, bệnh của nàng tốt lên. Nàng có nguyện ý không?” Hắn cơ hồ từng chữ nói ra, không dám nhìn nàng.

Không có tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng đều không có. Hắn nóng nảy, vội nâng mi mắt, nhìn thấy dao động trong ánh mắt nàng, nhu tình nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau thật lâu, đôi môi mỏng manh của nàng khẽ mở, thấp giọng nói: “Ta nguyện ý.”

Hắn kinh ngạc, hắn không ngờ nàng có thể bình tĩnh đáp ứng như thế.

- “Ta, Tang Quả nói, nếu ta lấy nàng, nàng sẽ thuyết phục Tiết thần y chữa khỏi cho nàng.”

- “Thật vậy chăng?”

Kế Diêu hốc mắt đột nhiên đỏ. Hắn nắm chặt tay nàng: “Ta, ta không thể cự tuyệt, cho dù nàng gạt ta, ta cũng vô pháp cự tuyệt. Ta tin tưởng là thật. Nàng cũng tin tưởng, được không?”

https://thuviensach.vn

Nàng ôn nhu cười: “Được. Ta tin tưởng.”

Hắn có chút kinh ngạc vì phản ứng của nàng, không có bi thống, cứ như vậy vân đạm phong thanh nghe theo cùng chấp nhận.

Hắn ôm nàng vào lòng, cúi đầu tựa vào trên bả vai nàng. Áo bông thật dày che khuất hơi thở của nàng, không có cảm giác quen thuộc. Hắn có chút sợ hãi, vòng ôm càng chặt.

- “Tiểu Từ, nàng có biết tâm ý của ta…” Hắn không nói được, cũng biết giờ phút này mọi lời nói đều không còn ý nghĩa.

- “Ta cái gì cũng đều biết. Ta có thể sống, có thể thấy chàng, cũng chính là hạnh phúc, không nhất định phải gả cho chàng.”

Trong lòng hắn chua xót cơ hồ muốn rơi lệ, nhỏ giọng thì thầm: “Ta sẽ không buông tay nàng, sẽ vẫn chiếu cố nàng.”

Tiểu Từ nói nhỏ: “Không. Ta chỉ muốn đi thật xa.”

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Chàng xem, tuyết rơi, vận khí của ta thật tốt. Đây chính là hy vọng từ trong chỗ chết sao?”

Hắn không nói được lời nào, tuyết rơi không ngừng, biến thành lông ngỗng bay đầy trời.

- “Chàng đi nói với nàng, nói chàng đồng ý.” Tiểu Từ thúc giục hắn, bàn tay đặt ở trước ngực hắn khẽ đẩy. Bàn tay hạ xuống tim, nhịp đập rất chậm, tựa hồ cố giấu bi thương.

Kế Diêu đứng lên, mạnh mẽ mở cửa phòng. Tuyết theo gió bay vào, dừng trên đầu tóc cùng bờ vai hắn. Hắn vội vàng rời đi.

Tiểu Từ nhìn qua khung cửa số mặt sân đầy tuyết, khóe môi cười cười.

https://thuviensach.vn

Tang Quả hiển nhiên vô cùng kinh ngạc khi thấy Kế Diêu có câu trả lời nhanh như thế: “Ngươi thật sự nguyện ý? Ngươi không hối hận!”

Kế Diêu thần sắc lạnh lùng: “Ta nguyện ý, chỉ cần ngươi chữa khỏi cho nàng.”

Khóe miệng Tang Quả nhếch lên: “Không nhất định, ta chỉ là hết sức, như vậy ngươi cũng nguyện ý?”

- “Ta nguyện ý, chỉ cần ngươi hết sức.”

Đôi mắt Tang Quả sáng ngời: “Tốt lắm, ngươi trước lấy ta. Hôm nay.”

Hôm nay! Kế Diêu thống khổ không chịu nổi, vẫn hy vọng vào thời điểm cuối cùng, nàng có thể thay đổi chủ ý.

- “Ngươi vì sao nhất định phải như thế, cho dù ngươi thật sự thích ta muốn gả cho ta, ngươi cũng biết, trừ bỏ nàng, ta không có khả năng thích người khác.”

Tang Quả nhíu mày, nhìn hắn, từng chữ từng chữ nói: “Ta cũng như vậy, thích một người, cũng sẽ không thích người thứ hai.”

Cái loại khẩu khí dứt khoát này, thập phần ngang ngược.

Kế Diêu hỏi: “Hôn sự của ngươi Tiết thần y chẳng lẽ không hỏi đến sao?”

- “Hắn chỉ quan tâm đến nhất mộng đầu bạc. Chuyện của ta, tự nhiên do ta làm chủ. Hết thảy giản lược, hỷ phục đã có sẵn. Ngươi mặc vào cùng ta bái thiên địa là được.”

Bộ dáng của nàng thực đạm mạc, nhìn không ra có bao nhiêu vui mừng, chính là một loại như trút được gánh nặng.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu ứng thanh hảo, xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy Tiểu Chu sững sờ nhìn hắn, giống như một người xa lạ.

- "Các ngươi vừa rồi đang thương lượng cái gì? Ngươi thành thân với nàng?"

- "Ân."

- "Ngươi điên rồi, Tiểu Từ làm sao bây giờ? Nàng đã là người của ngươi, ngươi sao có thể làm thế?" Quen biết hai mươi năm, Tiểu Chu chưa bao giờ tức giận như vậy, quyền cước đánh tới, Kế Diêu không chống đỡ, tùy ý hắn.

- "Dừng tay!" Tang Quả quát lạnh một tiếng: "Hắn là phu quân của ta, nếu ngươi lại động thủ, lập tức cút khỏi nơi này."

Tiểu Chu dừng lại, hắn chết trân tại chỗ, nhìn Tang Quả nói: "Phu quân của ngươi thì sao, có cái gì tốt? Ngươi không cần đuổi ta, ta cũng muốn đi. Ta chính là khinh thường những người như vậy, giải thanh cao, thực ti bỉ!"

Hắn ngoan hận trừng mắt với Kế Diêu, xoay người bước đi.

- "Tiểu Chu!" Kế Diêu thống khổ hô một tiếng, đã thấy bóng Tiểu Chu mất hút.

Tang Quả tựa hồ hết thảy đều chuẩn bị tốt. Nàng lấy ra một bộ hỷ phục, đặt ở trên tay Kế Diêu, sau đó nói: "Ngươi đi trước chuẩn bị, một hồi đến phòng tổ phụ chờ ta. Ta đã nói cho tổ phụ, hắn cũng không phản đối."

Hắn không có gì chuẩn bị, chỉ có một loại cảm giác đi vào chỗ chết rồi sinh quyết tuyệt. Cúi đầu nhìn xuống, hỷ phục màu đỏ tiên diễm như máu,

https://thuviensach.vn

đặt ở trong nay nặng trĩu. Hắn không cần biết đây là hỷ phục, chỉ coi như là một loại linh dược, có thể cứu sống người hắn yêu nhất.

Kế Diêu chậm rãi mở ra, đem hỷ phục qua loa mặc trên người. Hỷ phục nhưng lại không dài không ngắn, giống như vì hắn mà làm. Hắn đi ra khỏi phòng Tang Quả, lập tức hướng về phía chính sảnh.

Nửa đường, Thư Thư nhìn thấy hắn, kinh ngạc dừng bước.

- "Ngươi đây là?" Hắn nhìn hỷ phục trên người Kế Diêu, kinh ngạc không thốt nên lời.

Kế Diêu mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt nói: "Ta muốn cùng Tang Quả thành thân."

Thư Thư khiếp sợ không thôi, lướt qua đầu vai Kế Diêu, chỉ thấy cuối vườn hoa, Tiểu Từ đứng ở cạnh cửa, quá xa, nhìn không thấy biểu tình của nàng, bóng dáng đơn bạc giống như một mảnh tuyết trắng, tựa hồ muốn theo gió cuốn đi.

- "Kế Diêu, ngươi làm gì vậy, Tiểu Từ đang nhìn ngươi." Hắn nhíu mày, nói xong lời cuối trong lòng vô cùng đau xót.

Nàng đang nhìn hắn…Kế Diêu kìm nén ý muốn quay đầu, lại chung quy không thể khắc chế chính mình, hắn chậm rãi xoay người, chậm rãi đi về phía nàng.

Từng bông tuyết rơi xuống, che khuất tầm mắt của hắn và nàng…

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Động Phòng

Kế Diêu một thân hỷ phục màu đỏ như ngọn lửa đỏ rực tới gần, thiêu đốt trái tim nàng. Khát khao hạnh phúc hóa thành tro tàn.

Nàng nhìn hắn càng ngày càng gần, hốc mắt giống như bị hàng vạn kim châm đau đớn khổ sở, sau mỗi châm đều ẩn chứa nước mắt, nàng cứ như vậy cố gắng chịu đựng, liều mạng bám trụ, giống như dùng hết khí lực toàn thân, mới có thể áp trụ dòng nước đang dâng lên trong lòng.

Nàng dùng tia khí lực cuối cùng, muốn mỉm cười. Tưởng lưu lại trong lòng hắn, trong mắt hắn một chút ánh sáng. Nàng muốn trong lòng hắn chỉ có nàng, nhớ rõ nàng, hoài niệm nàng. Lại muốn làm cho hắn quên nàng, muốn có một người khác đến làm bạn với hắn. Tâm bị hai lực xé rách, tan vỡ. Phảng phất có thể nghe rõ tiếng vang, có thể thấy máu tươi đầm đìa.

Hắn từng bước đến gần, giống như trước đây, cùng nàng trùng phùng, lại giống như chỉ là gặp gỡ thoáng qua, bỏ qua kiếp này.

Nàng cười, có chút run run. Vịn lấy khung cửa mới chống đỡ được thân thể lung lay sắp đổ của mình.

Hắn dừng bước, ở khoảng cách nhỏ này hỷ phục thực sự rất đẹp mắt, hồng tựa tịch dương, ráng chiều, mỗi một mũi kim mỗi một sợi chỉ đều có thể thấy rõ ràng.

- “Chúc mừng chàng.” Nàng gượng cười phun ra ba chữ.

https://thuviensach.vn

- “Nàng nói gì vậy, ta rất khó chịu.” Thanh âm của hắn khàn khàn trầm thấp.

Hắn nhìn nàng, tim như bị dao cắt. Giờ phút này, hắn cùng người khác thành thân, có phải xem như phản bội không? Mặc dù bất đắc dĩ cũng xem như một loại phản bội. Nhưng là, hắn tình nguyện nàng hận hắn, cũng không chấp nhận việc nàng ra đi. Chỉ cần nàng còn sống, hắn thế nào cũng nguyện ý.

Hắn liếc nhìn nàng lần cuối cùng, kiên quyết rời đi, sợ trễ một chút, hắn tựa hồ sẽ sụp đổ mất. Ánh mắt nàng bi thương nhưng khóe môi vẫn cường ngạnh mỉm cười, làm cho hắn thấy không rõ con đường trước mắt. Tuyết ở dưới chân, lộp bộp vang lên.

Nàng rất muốn giữ chặt ống tay áo của hắn, muốn vùi đầu trong đó, vất bỏ tất cả mọi giãy dụa, quên hết toàn bộ, chỉ giữ lại duy nhất giây phút này. Nếu hắn không đi, hắn cũng không thể là của nàng, vẫn nên để cho hắn rời đi.

Hắn rốt cuộc xoay người. Nàng giống như nghe thấy sâu trong đáy lòng hắn một tiếng thở dài.

Nàng lẳng lặng nhìn theo bóng lưng hắn, khóe môi nhếch lên nhưng không giữ lại. Hắn cũng cứng rắn không quay đầu, chỉ sợ nhìn nàng thêm một khắc sẽ vô phương tiến về phía trước, vốn luôn dao động lại ngập nguy cơ, một tia hô hấp của nàng cũng có thể kéo hắn quay về.

Không gian yên tĩnh tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi, giống như hơi nước thanh sạch tron trẻo trong ôn tuyền. Khi đó, hắn và nàng, khuôn mặt như họa, tâm như minh nguyệt, trong mắt giống như gió xuân nhiễm màu xanh biếc của bờ ngạn Giang Nam. Mà giờ phút này, bông tuyết tung bay, tinh khiết một mảnh, tựa như vùi lấp hết thảy. Là cái gì đem mọi thứ

https://thuviensach.vn

thay đổi? Sâu bên trong sớm đã định kết cục, chỉ để cho bọn họ một khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi.

Hắn càng lúc càng xa, dấu chân chậm rãi bị tuyết che giấu, cuối cùng phục hồi khoảng sân bằng phẳng, cái gì cũng đều không lưu lại. Giống như nàng, ở trong sinh mệnh của hắn, chung quy chỉ là một hành khất qua đường, không lưu dấu vết.

Nàng yên lặng nhìn dấu chân ngày càng mơ hồ, trơ mắt nhìn nó biến mất, nhưng không cách nào thay đổi, giống như sinh mệnh chính mình, tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm chảy xuôi trôi đi mãi, nhưng không cách nào ngắn cản. Nàng không thể nào oán hận.

Thư Thư lướt qua Kế Diêu, đi đến trước mặt nàng. Trong lòng hắn vô cùng phức tạp, có chấn động cũng có đau lòng, càng nhiều là do dự cùng mâu thuẫn.

- "Rốt cuộc sao lại thế này?"

- "Tang Quả nói chỉ cần hắn thành thân cùng nàng, Tiết thần y sẽ hết sức cứu ta."

Thư Thư giật mình sửng sốt.

Tiểu Từ nâng mi mắt, nhìn qua, bi thương cười: "Thư Thư, nhất mộng đầu bạc không có giải dược, ta biết. Ngươi cũng biết. Tang Quả dùng cách này lừa hắn, ta cũng không vạch trần, bởi vì ta rất sợ hắn cô đơn. Ta chung quy phải ra đi, Tang Quả thích hắn, vậy ta tác thành cho nàng. Kỳ thật, Tang Quả cũng không tệ, y thuật của nàng tốt lắm, hắn khi còn sống nhất định khỏe mạnh."

Trong tay Thư Thư một tầng mồ hôi, hắn hít thật sâu một hơi trấn định tâm tình. Mắt thấy nàng gần ngay trước mắt, trên trán rõ ràng xuất hiện từng bọt nước. Đột nhiên thân mình nàng dao động, ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Thư Thư kinh hoàng đỡ lấy thân thể nàng. Hơi thở nàng mỏng manh, khuôn mặt gần như không có nửa phần huyết sắc, ngay cả trên môi cũng trắng như tuyết! Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, hắn vội vàng đưa tay chạm lên da thịt nàng, lạnh lẽo đến thấu xương, đôi mắt nhắm chặt. Toàn bộ khuôn mặt tái nhợt trong suốt, như tuyết sắp hòa tan.

- "Tiểu Từ, Tiểu Từ!" Hắn điên cuồng gào thét, lại sợ kinh động đến nàng, cánh tay ôm nàng run rẩy.

Trong bóng tối có một tia sáng bao quanh cơ thể nàng, vô hình vô dáng. Chưa bao giờ có cảm giác tự do thoải mái khiến nàng giống như lông vũ bay lên. Dần dần quên đi mọi ưu phiền đau đớn. Giữa mông lung xa xôi dường như có người khẽ hô Tiểu Từ, Tiểu Từ. Tiểu Từ là ai? Nàng tựa hồ rất quen thuộc lại có vẻ xa lạ, không muốn quay đầu nhìn, cũng không muốn suy nghĩ, như cũ chìm đắm trong khoảng không của tự do, hướng về phía ánh sáng. Ánh sáng dần dần rõ ràng, ranh giới kéo dài thành một cây cầu. Bên cầu nở đầy những đóa hoa màu đỏ, nhiều đóa diễm lệ tươi đẹp vô cùng. Một khối đá thật lớn chắn ở đầu cầu, giữa biển hoa lẻ loi đơn độc.

Không còn đường lui, chỉ có đi lên cầu. Bên cạnh khối đá một hắc y nữ tử đứng lặng im, nhìn nàng đến gần, thần sắc bình tĩnh không một gợn sóng.

"A Viên." Nàng thản nhiên kêu một tiếng, trong tay cầm một chén canh.

Nàng đột nhiên tỉnh táo lại, nàng không phải A Viên, nàng là Tiểu Từ.

- "Ngươi là ai, đây là nơi nào?"

- "Ngươi đã tới tám lần, như thế nào còn hỏi?"

Tiểu Từ sợ hãi nói: "Ta không rõ."

https://thuviensach.vn

Hắc y nữ tử thản nhiên nói: “Ngươi không có một lần ngoan ngoãn, nghe theo sự sắp đặt. Lần này, lại muốn ta hao phí tâm tư mới bằng lòng uống canh Mạnh Bà sao?”

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn nàng, lui về phía sau từng bước.

- “Ngươi nói cái gì? Ngươi là nói, ta đã chết?”

Nàng đã vô số lần giả định như vậy, nhưng vừa biết được cây cầu mình đi qua là cầu Nại Hà, nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng. Không, bước qua nơi này, uống xong bát canh Mạnh Bà, nàng vĩnh viễn không nhớ rõ hắn, vĩnh viễn không còn được gặp hắn.

Nước mắt tràn mi, nàng thấp giọng thì thào: “Ta không muốn chết. Ta cùng Kế Diêu ở Tam Sinh tự trước phật tổ đã từng thề, muốn cùng hắn cả đời nhất thế, ta không muốn buông tay hắn.” Nàng mặc dù không thể gả cho hắn, nàng chỉ cần có thể xa xa ngắm nhìn hắn là được rồi. Cho dù hóa thành một vì sao.

Hắc y nữ tử thương xót nhìn nàng: “Lời thề như vậy, ngươi cũng không phải lần đầu tiên hứa qua, ngươi đều đã quên, chính mình tự đến mà xem.” Nàng nhấc tay chỉ vào đá tam sinh, chỉ thấy khối đá đột nhiên trong suốt như gương, nhưng lại từ từ mở ra một bức họa cuộn tròn. Đập vào mắt chính là một biển nước đỏ đến chói mắt.

Hắc y nữ tử ở phía sau nàng trầm giọng nói: “Thân thể ngươi ở nhân gian hiện tại chỉ nhờ vào một viên thuốc duy trì tâm mạch cùng hơi thở. Sống chết bây giờ chỉ ở một ý niệm của ngươi. Ngươi xem qua kiếp trước của ngươi và hắn, nhất định sẽ buông tha kiếp này. Kiếp sau của ngươi sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều. Không cần khăng khăng một mực, không cần vướng bận không tha, chính ngươi nhìn. Xem đi rồi quyết định.”

Nàng ở trên bả vai Tiểu Từ vỗ nhẹ hai cái, Tiểu Từ đột nhiên cảm giác thân mình chấn động, dường như bị cuốn vào bức họa cuộn tròn.

https://thuviensach.vn

- “Công chúa, người hôm này thật đúng là xinh đẹp còn hơn cả tiên nữ, một lát nữa phò mã nhìn thấy người, cũng không biết sẽ kinh diễm như thế nào đâu.”

- “Bà vú.” A Viên hờn dỗi cúi thấp đầu, giữa mi tâm điểm một bông hoa, nhụy hoa giống như xấu hổ, càng nổi bật dung nhan mỹ lệ xinh đẹp của nàng.

- “Công chúa, người xem này, một hồi nữa phò mã tiến vào, hắn muốn như thế nào, người cứ để tùy ý hắn, phu thê đều như thế.” Nặc phu nhân cười, đưa qua một cái gương đồng.

A Viên nghi hoặc tiếp nhận gương đồng, nhìn thoáng qua mặt sau, nhất thời má nhiễm hoa đào, lập tức đem gương quay về phía trước, không dám đụng, cũng không dám nhìn. Kia mặt trái gương đồng đầy những hình ảnh “dây dưa”, nàng tuy rằng không hiểu hết nhưng vẫn ngượng ngùng mãi thôi.

Nặc phu nhân cười nói: “Công chúa, việc này vốn là mẫu thân công chúa nên làm, đáng tiếc nàng đã sớm quy tiên. Phu thê trong lúc đó không có gì thẹn thùng, qua đêm nay, công chúa người cái gì cũng sẽ hiểu được. Công chúa nhớ đừng hù dọa phò mã, dưới giường người là quân, hắn là thần, nhưng trên giường, người nên theo hắn.” Nặc phu nhân cười hì hì nhìn nàng, trong lòng tràn đầy vui mừng. Công chúa là một tay nàng nuôi lớn, rốt cuộc gả cho một phò mã nhân phẩm và tướng mạo tương xứng, thật sự là một đôi như hoa mỹ quyến.

Phò mã Mộ Dung Lan Ẩn, dung mạo như tiên, tài mạo song toàn. Tuy là người Yến quốc đưa đến trong triều, nhưng khí độ tao nhã phóng khoáng cùng cẩn trọng. Cùng công chúa đứng chung một chỗ, thật sự là một đôi thần tiên quyến lữ.

https://thuviensach.vn

Màn đêm buông xuống, nến đỏ lay động, giống như nỗi lòng nàng bất an không yên lại sốt ruột chờ đợi. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nặng hơn bình thường, nàng khẩn trương đứng lên, hắn đã đến.

- "Chúc mừng phò mã, nô tỳ cáo lui." Thanh âm của Nặc phu nhân lộ ra vui mừng cùng ái muội, sau đó tiếng đóng cửa khẽ vang lên.

Tim nàng đập dồn dập, một cái bóng màu đỏ di chuyển đến trước chân nàng, khăn voan che hết khuôn mặt nàng, nàng chỉ có thể nhìn hồng bào, trên y phục màu đỏ thêu giao long cùng tường vân.

Trước mắt chợt sáng ngời, khăn voan bị vén lên. Tim của nàng cơ hồ bị hẫng một nhịp, lung tung nhảy dựng lên, nàng bối rối giương mắt, nhìn hắn thấy tươi cười. Mặt mày như họa, da thịt xanh ngọc nhiễm tửu sắc, tăng thêm vẻ tuấn mỹ.

Hắn si ngốc nhìn nàng, kinh diễm không thôi, kìm lòng không đậu thì thào một tiếng: "A Viên."

Nàng thẹn thùng cúi đầu, hơi hơi cong miệng, thấp giọng nói: "Chàng không phải tửu lượng rất kém sao, vì sao còn uống?"

- "Rượu của Triển đại nhân, ta nào dám không uống."

- "Triển thúc thúc?"

- "Đúng, trừ hắn, còn ai dám bức ta uống rượu?"

A Viên cười ngọt ngào: "Hắn nhất định là rất cao hứng, về sau rốt cuộc không bị ta quấn quít lấy, xem như được giải thoát rồi."

- "Về sau, nàng quấn quít lấy ta." Thanh âm của hắn khàn khàn, nương theo cảm giác say, tay hắn đặt ở bên hông nàng.

https://thuviensach.vn

Hỷ phục phiền phức, tầng tầng lớp lớp, làm cho hô hấp của hắn càng thêm dồn dập, lòng nóng như lửa đốt, vừa thoát được một tầng lại xuất hiện một tầng.

Mặt A Viên cơ hồ còn hồng hơn cả màu hỷ phục, nàng mắt thấy chính mình càng ngày càng đơn bạc, mỏng chỉ còn một tầng sa y, lại không biết kháng cự như thế nào. Ý của bà vú, tối nay cái gì cũng theo hắn. Nhưng cứ tùy ý hắn, đành phải khoanh tay ngồi nhìn như thế sao? Nàng xấu hổ cơ hồ muốn khóc.

Hơi thở của hắn mang theo mùi rượu, vấn vít trên chóp mũi nàng. Ngón tay hắn thon dài trắng nõn, có thể phác họa ra cảnh sơn thủy. Hiện tại, dưới lớp quần áo, màu trắng của da thịt giống như loại giấy tuyên thành tốt nhất, chờ hắn khám phá.

- "Đừng." Nàng bất chấp lời nhắc nhở của bà vú, bàn tay đặt ở phía sau lưng hắn, tay hắn chạm vào một tấc, nàng liền…Nàng có chút phát run, vừa sợ lại vừa thẹn.

- "A Viên, đừng sợ." Hắn hôn hai má nàng, từ môi bắt đầu dao động đến cằm đến gáy, đến xương quai xanh, di chuyển xuống hai bầu ngực . Hắn cắn vào đỉnh đồi, dùng một chút lực, nụ hoa nằm trong miệng hắn. Nàng kích động suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, bức tường thành cuối cùng bị phá vỡ. Một cảm giác mát lạnh từ sau lưng đánh úp lại, hắn đem nàng đặt ở trên giường, càng làm nàng thêm kích động.

Hai mắt hắn mờ mịt say mê. Hôn môi và vuốt ve không hề có dấu hiệu ngừng lại, giống như vận dụng ngòi bút khi mây trôi nước chảy lưu loát sinh động, hành văn liền mạch trôi chảy. Môi di chuyển xuống nụ hoa trước ngực, hắn giật mình một chút, nụ hôn có phần ngưng trệ, sau đó càng thêm cuồng loạn.

https://thuviensach.vn

- “Đừng.” Nàng tựa hồ chỉ biết nói một từ này, kìm lòng không đậu khước từ hắn.

Hắn chợt đứng dậy, sắc mặt thay đổi, nhìn dưới thân nàng. Nàng không dám nhìn hắn, chỉ nghe thấy hô hấp của hắn dồn dập.

Hắn đột nhiên vén sa trướng, xoải bước rời đi.

A Viên sửng sốt, mất đi nụ hôn cùng vòng tay ấm áp của hắn, cơ thể chợt cảm thấy lạnh lẽo. Nàng khoác áo ngủ bằng gấm, không hiểu sao lại khẩn trương hồi hộp. Nàng làm hắn giận sao? Là vì vừa rồi nàng hai lần khước từ hắn? Nàng hối hận, nàng đáng nhẽ phải nghe theo lời của Nặc phu nhân, tùy ý hắn. Nhưng là, nhưng là, hiện tại phải như thế nào? Hắn đi đâu? Nàng chân tay luống cuống, vừa thẹn vừa vội, nước mắt suýt chút nữa lăn xuống, lại quật cường nín nhịn.

Đây là động phòng hoa chúc sao? Nàng một lần nữa mặc y phục vào, gọi Dung nhi đang thị hầu bên ngoài vào, phân phó nói: “Gọi Nặc phu nhân đến đây.”

Nặc phu nhân vừa thấy A Viên, kinh dị không thôi: “Công chúa, làm sao vậy? Phò mã đâu?”

- “Bà vú, ta cũng không biết vì sao, hắn đột nhiên ra ngoài, không biết là đi nơi nào.” A Viên rốt cuộc nhịn không được, gục đầu vào gối, đem nước mắt thấm ướt y phục.

- “Công chúa, vừa rồi có phải hay không người nói cái gì?”

- “Ta, vừa rồi hắn, hắn, ta nói hai tiếng “đừng”. Hắn liền rời đi.”

- “Ai nha, phò mã này như thế nào không hiểu phong tình, công chúa là tấm thân xử nữ, e lệ vốn không tránh khỏi, hắn cũng quá…” Nặc phu nhân có chút tức giận, nhưng bản thân rốt cuộc chỉ là hạ nhân, biết làm thế

https://thuviensach.vn

nào, hắn dù thế nào cũng là trượng phu của công chúa, làm sao có thể trách móc nặng nề. Bà đành phải hạ thấp ngữ điệu, trấn an nói: “Ta đi thỉnh phò mã đến đây. Công chúa chớ gấp.”

- “Bà vú, ta.” A Viên từ nhỏ đến lớn, đã khi nào chịu ủy khuất như thế, muốn ngăn Nặc phu nhân, lại cắn môi.

Sau một lúc lâu, Nặc phu nhân một mình trở về, tức giận không thôi: “Phò mã nói hắn tối nay uống nhiều rượu, sợ quấy nhiễu công chúa, vì vậy quyết định ngủ trong thư phòng.”

A Viên ngẩn ra, nhưng lại không nói thêm một lời.

Nặc phu nhân đã muốn bất chấp thân phận của mình, tức giận vô cùng.

- “Phò mã cũng là biết thư đạt lễ người, như thế nào lại cổ hủ quái dị như thế. Cái gì mà kêu sợ quấy nhiễu công chúa. Nhà ai tân hôn, chú rể chẳng uống rượu mừng, chỉ có hắn khác người, việc này ngày mai hạ nhân trong phủ đều biết, làm thế nào mới phải?”

A Viên ngơ ngác ngồi trên giường, nến đỏ đã đốt quá nửa.

- “Công chúa, người cứ đi ngủ trước đi, có lẽ phò mã nửa đêm tỉnh rượu, tự nhiên sẽ tới đây.”

Nặc phu nhân vừa thấy sắc mặt nàng tái nhợt, vội vàng an ủi, sau đó ra khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Phòng tân hôn yên ắng chỉ có tiếng lồng đèn chao nghiêng trong gió. A Viên nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Nàng là ấu nữ mà chính đế sủng ái nhất. Sinh ra vào ngày hội trung thu, lại đúng lúc Yến quốc quy phục, chính đế long tâm đại duyệt, ban cho

https://thuviensach.vn

nàng cái tên A Viên, chính là mong nàng càng tròn càng đầy. Mười bảy năm qua coi nàng như minh châu ngọc quý, đại sự chọn phò mã, cũng do nàng tự mình lựa chọn, phụ hoàng mặc dù không vừa lòng với xuất thân của Mộ Dung Lan Ẩn, nhưng cũng yêu quý tài hoa cùng tướng mạo của hắn, do dự một hồi cuối cùng cũng đáp ứng hôn sự này. Mà nay, A Viên có chút nghi hoặc lo sợ, Lan Ẩn mà nàng tuyển chính là người cùng Cửu ca chơi cờ vẽ tranh ngày trước sao?

Nàng vừa gặp mặt, đối với Lan Ẩn, xem như nhất kiến chung tình. Ngày đó, ở ngự hoa viên trên bàn đu dây, nàng nhún người bay lên cao, tầm nhìn lướt qua bức tường, dừng ở phu tử viện. Đó là nơi nhóm hoàng tử đọc sách. Ngồi đối diện với cửu ca là một người mặt mày như họa, mi thanh mục tú. Nàng nhìn qua, hai ánh mắt vừa giao nhau, đều bỗng nhiên giật mình, trong lòng đông lên một tiếng.

Tựa hồ sợi tơ nguyệt lão cột chặt hai người họ vào lúc đó. Sau đó cửu ca thường dẫn hắn đến, thường vô tình hay cố ý tình cờ gặp A Viên.

Hắn hắn là thích nàng, nhìn thấy nàng luôn nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa đưa tình, giống như sóng nước mùa xuân.

Nàng không rõ hắn đến tột cùng là làm sao vậy, chẳng lẽ tổn thương lòng tự trọng, nhưng là nàng vẫn chưa làm gì, bất quá chỉ nói một chữ đừng. Nàng không dám ngủ, cũng không ngủ được, trợn mắt đợi cho đến bình minh, cũng không thấy bóng dáng Mộ Dung Lan Ẩn.

Sáng sớm hôm sau, Nặc phu nhân vội vàng bước vào tân phòng. Nhìn thấy A Viên nửa ngồi nửa tựa vào bên giường, bà hấp một ngụm khí lạnh, vội vàng đến gần thấp giọng hỏi han: “Đêm qua, phò mã vẫn không tới?”

A Viên đờ đẫn lắc đầu, trong lòng thất vọng như vạn trượng sông băng. Hắn tới hay không, cùng nàng cũng không quan hệ.

- “Bà vú, ta ngủ.”

https://thuviensach.vn

Nàng nói xong liền rúc vào chăn, mặt hướng vào tường, nghe thấy Nặc phu nhân thả sa trướng, ngọc câu vang nhỏ, một giọt nước mắt cứ thế chậm rãi chảy xuống.

Nàng vốn cô ưu vô lự không biết thất ý cùng thương tâm vì người hay vật gì, lần đầu tiên đã bị vắng vẻ như vậy nhất thời không biết làm như thế nào. Chẳng lẽ hắn không thích nàng sao? Nếu không thích, vì sao đồng ý lấy nàng, chẳng lẽ là phụ hoàng ép buộc hắn?

Nàng không nghĩ ra, hỗn loạn ngủ. Nàng an ủi chính mình, có lẽ khi nàng tỉnh lại, Lan Ẩn đã ở trước giường.

Nửa cửa sổ bị tịch dương nhuộm màu làm cho sắc phòng càng thêm tươi đẹp. Nàng chậm rãi tỉnh lại, nhu nhu ánh mắt, nhất thời không kịp phản ứng đây là nơi nào. Sau một lúc lâu mới nhớ ra, đây không phải là Hồng Ảnh cung nàng đã ở trong mười bảy năm, mà là tân kiến phủ công chúa.

Nàng ngồi xuống, xuyên qua màn trướng mỏng như cánh ve, mơ hồ thấy bên ngoài nhuyễn tháp có một người. Thân ảnh tuấn nhã quen thuộc. Trong lòng nàng nhảy dựng. Ngón tay muốn đẩy sa trướng ra lại do dự.

Hắn đứng lên, nhẹ nhàng bước vào.

Bàn tay trắng nõn thon dài vén màn trướng, sau đó giống như xuân sơn tĩnh thủy mỉm cười.

- “Nàng tỉnh.”

Hắn cười ngồi ở mép giường, ngón tay khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, ôn nhu mà thâm tình.

Nàng có chút ủy khuất, có chút mê hoặc, hơi cong khóe miệng.

https://thuviensach.vn

- “A Viên.” Hắn cúi xuống, ở trên trán nàng khẽ hôn một cái. Nàng không dám động, lại khẩn trương, ngón tay nắm chặt góc chăn. Vừa kích động vừa xấu hổ, nàng bây giờ chỉ có trung y, hắn định giống như đêm qua đến cởi bỏ sao?

Hắn hôn như mưa không một tiếng động, chậm rãi nhẹ nhàng. Quả nhiên, tay hắn hạ xuống, đặt ở bên hông nàng. Nơi đó, có một nút thắt lỏng. Chỉ cần rút ra, sẽ…Nàng khẩn trương đến cực hạn, lại không dám nói một tiếng “đừng”.

Nàng khép mi mắt, khuôn mặt nhu thuận say lòng người đỏ ửng.

Đột nhiên, trên người nhẹ nhàng, Mộ Dung Lan Ẩn rời ra, nói: “Đứng lên đi ăn cơm chiều nào.”

Nàng không biết đây là có chuyện gì, hắn đối với nàng lúc gần lúc xa. Ban ngày hắn đối với nàng ôn nhu săn sóc, ban đêm lại ngủ ở trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tình Địch

Tân hôn ngày thứ ba, theo phong tục dân gian là ngày tân lang cùng tân nương về nhà mẹ đẻ. Hoàng đế tay không giành lấy thiên hạ, sau khi đăng cơ trong hoàng cung cũng noi theo không ít phong tục dân gian. A Viên ngồi trước gương đồng nhìn chính mình được Nặc phu nhân sửa soạn, trong lòng vẫn còn suy nghĩ luẩn quẩn, một hồi nữa phải bày ra vẻ mặt tươi vui trước phụ hoàng.

Nàng thấp giọng nói: "Bà vú, nếu phụ hoàng và hoàng hậu hỏi đến, bà, cứ nói ta rất tốt."

- "Công chúa, chuyện này đương nhiên." Nặc phu nhân rõ ràng đối với Mộ Dung Lan Ẩn đầy một bụng oán khí, hận không thể ở trước mặt hoàng thượng hung hăng cáo trạng hắn một phen, nhưng lại đau lòng A Viên, tự nhiên cũng đành nghe lời nàng. Bà thở dài nhìn A Viên, như thế nào cũng không nghĩ ra dung mạo tuyệt đẹp của công chúa có chỗ nào không hợp tâm ý phò mã. Bà âm thầm cầu mong phò mã sẽ vì mặt mũi hoàng gia mà nhượng bộ lui binh.

Tiến cung, hoàng đế vẻ mặt vui mừng, kéo tay nữ nhi, trầm giọng hỏi: "Phò mã đối với con có tốt không?"

A Viên nhìn thoáng qua Mộ Dung Lan Ẩn đứng bên cạnh. Hắn một thân hỷ phục, cũng phát ra dung mạo tuyệt thế, không nhiễm bụi trần.

Nàng nhỏ nhẹ nói: "Tốt lắm." Nói xong, cúi thấp đầu. Hoàng đế chỉ nghĩ là nàng thẹn thùng, ha ha cười, vỗ vỗ bàn tay nữ nhi.

https://thuviensach.vn

- “A Viên đã trưởng thành. Phụ hoàng cũng già đi.”

- “Phụ hoàng mới không già, cũng không có một sợi tóc bạc nào.”

Hoàng đế nghe xong rất hưởng thụ, nữ nhi dưới gối hơn hai mươi người, nhưng chỉ có A Viên mới khiến hắn luôn vui vẻ. Thứ nhất, ngày nàng sinh là một ngày vui, thứ hai nàng cũng thật nhu thuận đáng yêu.

Hắn nhìn Mộ Dung Lan Ẩn, lại nhìn nữ nhi, trong lòng một chút tiếc nuối cuối cùng cũng tiêu tan. Dưỡng nữ nhi không giống nhi tử, văn thao võ lược, trị quốc bình thiên hạ đều không cần quản, chỉ cần nàng gặp được một lang quân như ý, bình an cả đời là tốt rồi. Cho nên hắn cũng không quá để ý đến thân phận của Mộ Dung Lan Ẩn, mắt thấy một đôi tiểu nhi nữ quần anh tụ hội, cũng thực vui mừng. Hoàng gia từ xưa thiếu đi tình thân, hắn may mắn có A Viên, để cho hắn được hưởng nhân luân.

- “Phủ công chúa có vừa lòng?”

- “Vừa lòng.”

- “Vậy là tốt rồi, Lan Ẩn về sau làm một chức quan nhàn tản trong Hàn Lâm viện là được.”

- “Tạ hoàng thượng.” Mộ Dung Lan Ẩn chắp tay tạ ơn, thanh âm trong trẻo như cầm.

- “Các ngươi đi thôi. Vừa tân hôn, cũng không cần thường xuyên tiến cung.”

- “Phụ hoàng, quả nhiên gả nữ nhi ra ngoài như bát nước hắt đi, mới đến đã đuổi nữ nhi đi rồi sao?” A Viên cong môi nhỏ không vừa lòng, bộ dáng làm nũng như một hài đồng.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế gõ cái trán nàng: “Nha đầu nhà ngươi. Nếu muốn cứ ở lại trong cung, dưỡng con mười bảy năm, còn sợ nhiều hơn vài ngày sao?”

A Viên cười hì hì nói: “Phụ hoàng chẳng lẽ không nhớ A Viên.”

Hoàng đế cố ý nói: “Không nhớ, trẫm còn có một đống tấu chương cần phê, chính mình tự đi chơi đi.”

- “Vậy nữ nhi xin cáo lui.”

Mộ Dung Lan Ẩn theo A Viên ra khỏi đại điện.

Hai người không biết như thế nào, đều có chút trầm mặc.

A Viên nhìn nội cung kim bích huy hoàng, nhưng lại không phải chỗ của nàng. Mẫu phi đã sớm cách thế, chính mình bây giờ xuất giá gả cho người khác. Phủ công chúa, vốn là tổ ấm của nàng cùng phò mã, nhưng là, bên cạnh hắn, tựa hồ không có cảm giác giống như thân nhân, mặc dù tùy thời điểm ôn nhu, lại mơ hồ cảm thấy hắn có tâm sự. Nàng rất muốn lén hỏi phụ hoàng, có phải không đối với hôn sự này, Mộ Dung Lan Ẩn có nỗi khổ trong lòng, cũng không vui. Nàng lại không dám hỏi, sợ phụ hoàng hoài nghi cái gì rồi giận chó đánh mèo với hắn. Nàng cũng không muốn làm khó hắn, dù sao hắn cũng là phò mã của nàng, về sau chính là người thân của nàng.

- “Chúng ta hồi phủ đi.” Nàng nghĩ nghĩ, ở lại trong cung rốt cuộc vẫn không ổn.

- “Được.” Mộ Dung Lan Ẩn so với trước kia xem ra còn kiệm lời hơn.

Ra cửa cung, A Viên đột nhiên sinh ra một tia sợ hãi. Phụ hoàng người thân duy nhất của nàng dường như đã tìm được một nơi cho nàng dựa vào, có ý tứ yên tâm phó thác. Mà người phụ hoàng phó thác này tuy gần ngay trước mắt lại xa tận chân trời. Nàng nhìn thoáng qua hắn ngồi bên cạnh, lần

https://thuviensach.vn

đầu tiên cảm thấy xa lạ như vậy. Khát khao hạnh phúc trước khi xuất giá đã bị tình hình trong ba ngày này làm cho phai nhạt, lại nói, nàng đối với hắn kỳ thật không hiểu, lẽ nào phần tình cảm này chẳng qua chỉ là xuất phát từ một phía?

Nàng vụng trộm liếc mắt nhìn hắn, thần sắc hắn bình tĩnh mà lạnh nhạt, khuôn mặt vừa có anh khí của Người Yến vừa có sự thanh tú của người Hán. Nàng cúi thấp đầu, bàn tay nắm chặt khăn lụa.

Đột nhiên, Mộ Dung Lan Ẩn duỗi bàn tay qua, cướp lấy khăn lụa, cuốn vài vòng rồi đặt vào trong tay áo, cười nói: “Như thế nào, ta ở trong mắt công chúa còn không bằng một chiếc khăn lụa sao, công chúa nhìn nó nửa ngày, cũng không thèm liếc nhìn ta một cái.”

A Viên sắc mặt đỏ lên, liếc nhìn hắn một cái, lại cúi mi mắt, ngượng ngùng nói: “Ai nói ta không nhìn.”

- “Hiện tại nhìn, đã muộn.” Hắn cười rộ lên đẹp vô cùng.

A Viên càng ngượng ngùng, tiếp theo không biết nên nói gì.

Hắn duỗi cánh tay đem nàng ôm vào lòng.

A Viên kinh hô một tiếng nhỏ, lại sợ người bên ngoài nghe thấy, chỉ thấy tay hắn lần đến hông nàng, rồi chậm rãi dừng lại, đỡ nàng ngồi ngay ngắn.

Đêm đó, hắn vẫn như cũ ngủ ở trong thư phòng.

Nặc phu nhân giận đến mức không thể kiềm chế nổi, mắt thấy đã canh ba, vội nói: “Công chúa, không bằng người buông xuống thân phận, tự mình đi thỉnh hắn, dù sao cũng xem như là phu thê.”

A Viên cúi đầu không nói. Nặc phu nhân lại thúc giục.

https://thuviensach.vn

- “Bà vú, đều không phải không thể, chỉ là hắn như vậy nhất định là có nguyên nhân, ta rốt cuộc sai chỗ nào, hắn lại không nói rõ. Ta, ta thật sự không biết như thế nào mới tốt.”

- “Vậy công chúa phải đi thư phòng trực tiếp hỏi hắn, nếu như vậy mà hắn vẫn vắng vẻ công chúa. Thật sự là người Yến…” Những lời còn lại, bà nhìn thoáng qua A Viên, cuối cùng nuốt vào trong bụng.

- “Bà vú, ta đi, thích hợp sao?”

- “Đích thật không thích hợp, nhưng chuyện tới trước mắt, cũng không có biện pháp nào. Công chúa mang theo bát canh tổ yến này, chờ một chút nữa đưa bữa đêm đến cho phò mã, hỏi một câu, phò mã rốt cuộc là làm sao vậy.”

A Viên kiên trì, bị Nặc phu nhân thúc giục đến thư phòng.

Ngọn đèn soi rõ, bóng dáng Mộ Dung Lan Ẩn càng thêm cô tịch.

Những lời A Viên muốn hỏi đều tiên tán ở trên môi. Phu thê, vốn dĩ là cử án tề mi, không phải dồn ép bức bách lẫn nhau. Hắn làm như vậy, chắc chắn có nguyên nhân và nỗi khổ tâm nào đó, nếu như vậy nàng tình nguyện chờ đợi, xem rốt cuộc hắn có ý gì.

Nàng đặt bát canh tổ yến xuống, nhìn Mộ Dung Lan Ẩn cười cười: “Phò mã, thừa dịp còn nóng hãy uống đi.” Nói xong xoay người rời đi.

Mộ Dung Lan Ẩn buông phong thư trong tay, nhìn hơi nóng lượn lờ trên bát canh tổ yến, chau mày, một nỗi chua xót trong lòng bắt đầu lan tràn, vô kế tiêu trừ.

Nặc phu nhân chờ một hồi lâu đã mất hết kiên nhẫn, vội hỏi: “Hắn nói như thế nào?”

https://thuviensach.vn

- “Ta không hỏi.”

Nặc phu nhân vội la lên: “Như vậy thật không tốt. Ta ở trong cung đã vài chục năm, cũng chưa từng nghe nói có phu thê nào như vậy. Công chúa lớn lên xinh đẹp như thế, hắn nhưng lại một chút cũng không động tình?”

A Viên trên mặt nóng lên, nói: “Bà vú, hắn cũng, cũng đối với ta rất ân cần.”

- “Kia vì sao?” Nặc phu nhân hận không thể tự mình đi hỏi hắn, đã ân cần quan tâm như vậy vì sao không thể?

- “Bà vú, quên đi, không nên ép hắn. Chúng ta nếu đã là vợ chồng, còn nhiều thời gian. Bất quá mới có ba ngày, vẫn chưa đủ để nói lên điều gì.”

- “Công chúa, tính tình thật đúng là không giống hoàng gia chi nữ. Phò mã, ai, thật sự không biết tích phúc.”

Ngày cứ như vậy qua đi. Mộ Dung Lan Ẩn, hắn trừ bỏ buổi tối không đến ngủ chung, còn lại không có chỗ nào để xoi mói. Mỗi ngày trở lại phủ công chúa, việc đầu tiên chính là đến phòng nàng, bồi nàng nói chuyện, chơi cờ, vì nàng vẽ tranh, vì nàng tô lông mày. A Viên cảm thấy mỗi ngày đều róc rách như dòng suối, yên ả an bình, nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nàng không thể nói rõ. Nặc phu nhân vẫn ở bên tai nàng nhắc nhở, thậm chí muốn nàng tiêu một chút bạc, chăm chút cho nhan sắc thêm xinh đẹp. Thỉnh thoảng bám vào tai nàng thì thào một chút chuyện ở trong cung.

A Viên xấu hổ đến đầu không ngẩng lên được. Khăn lụa trong tay vò nát, đột nhiên lại nhớ đến lời nói ngày hôm đó của hắn, hốt hoảng ngay cả khăn lụa cũng không dám nhìn, giống như có đôi mắt trong suốt của Mộ Dung Lan Ẩn đang nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Một ngày nàng đang ở hoa viên thưởng mẫu đơn, đột nhiên Nặc phu nhân vội vàng đi tới, sắc mặt rất khó coi.

- "Các ngươi lui ra." Bà phất tay với hai thị nữ đang hầu bên cạnh A Viên, tiến đến ghé vào tai A Viên nói: "Công chúa, phò mã đúng là lá gan không nhỏ. Người nói hắn vì sao vắng vẻ công chúa? Nguyên lai hắn có người trong lòng, cư nhiên là kỹ nữ đầu bảng Hồng Giang lâu."

Khăn lụa trong tay A Viên rơi xuống, bị gió cuốn vào đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ.

- "Hồng, Hồng Giang lâu là nơi nào?"

- "Bờ sông Hồng có hơn mười chiếc thuyền hoa, đều là nơi phong nguyệt. Liễu nhi là một kỹ nữ trong đó, ta hỏi thăm qua, phò mã thường đến đó, còn muốn chuộc thân cho nàng nữa chứ."

A Viên trong lòng run lên, nói: "Việc này, không có khả năng."

Nặc phu nhân giậm chân, vội la lên: "Ta lúc đầu cũng nghĩ rằng không có khả năng, cố ý phái người đi tìm hiểu rõ ràng. Phò mã nhìn văn nhã như thế, không ngờ cũng là một loại chơi bời trăng hoa. Này không phải là không để công chúa vào mắt sao? Hắn thật không muốn sống?"

- "Hắn vì sao đối với ta như vậy?" A Viên nhất thời ở trước mặt Nặc phu nhân cũng không dám ngẩng đầu lên. Hắn thà rằng vắng vẻ nàng mà đi tìm một nữ tử phong trần, việc này bảo nàng làm sao chịu đựng nổi, làm sao có thể kiềm chế.

- "Công chúa, người vẫn nên thể hiện chút uy nghiêm hoàng gia đi, tối nay hắn trở về, phải nói chuyện thẳng thắn mới được."

- "Bà vú, đừng nói nữa." A Viên xoay người, trở lại trong phòng. Lúc này mới phát hiện ngón tay đã tê cứng. Bưng lên một tách trà, nước trà

https://thuviensach.vn

sóng sánh chực tràn ra ngoài, phập phồng bất định, hơi thở khó khăn.

Lan Ẩn, Lan Ẩn. Nàng ở trong không gian yên tĩnh niệm hai lần, nước trong hốc mắt không ngừng lưu chuyển, sau một lúc lâu vẫn không rơi. Nhục nhã tức giận thất vọng tất cả đồng loạt dâng lên, đem tâm phế phủ đầy, dường như muốn nứt ra.

Buổi tối, hắn cư nhiên không có trở về.

A Viên ở dưới ngọn đèn cô lãnh ngồi một canh giờ, đầy bụng tức giận không có chỗ phát tiết, cứ như vậy trắng mắt đến bình minh.

Hôm sau, Nặc phu nhân đã muốn thiếu kiên nhẫn, đối A Viên nói: "Công chúa vẫn là lập tức tiến cung thỉnh hoàng thượng làm chủ".

- "Bà vú." A Viên suy nghĩ một đêm, cuối cùng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

- "Ta muốn đi xem cô nương Liễu nhi đó."

- "Công chúa, vạn lần không thể. Người thân phận cao quý, sao có thể đi vào chỗ son phấn bụi trần đó."

- "Thân phận cao quý thì thế nào?" Thân phận có cao quý đến mấy nàng chung quy cũng chỉ là một nữ tử, cũng có tâm tư bình thường của nữ nhân. Nàng lặng lẽ thở dài, tâm ý đã quyết. Nàng nhất định phải nhìn xem, là nữ tử như thế nào khiến hắn vắng vẻ nàng, nhục nhã nàng.

Nặc phu nhân thấy khuyên giải cũng vô dụng, đành phải nghe theo.

- "Đi tìm vài món quần áo lại đây, mang theo hai người, cùng đi với ta." Nặc phu nhân vâng lệnh, đang muốn đi chuẩn bị, A Viên lại nói: "Đừng để cho bất cứ ai biết."

- "Ân, việc này đương nhiên."

https://thuviensach.vn

A Viên ngồi trong kiệu, vén rèm lên, lộ ra một khe hở nhìn ra ngoài.

Nàng trước kia rất ít có cơ hội xuất cung, càng không nghĩ tới có một ngày lại vì loại tình hình này mà đi ra. Trên người là một bộ y phục bình thường Nặc phu nhân đưa tới, màu lục nhạt, giống như sắc xuân trên đồng lúa bạt ngàn. Nhưng lòng nàng lại giống như mùa thu hiu quạnh. Đại để chưa bao giờ nàng chịu uất ức như vậy. Hèn mọn đến mức tự mình đi gặp tình địch. Nàng buông sườn liêm, đối Nặc phu nhân phân phó: "Đừng để lộ thân phận của chúng ta, ta chỉ đến nhìn một chút rồi đi. Ta thật sự nữ tử mà hắn thích đến tột cùng như thế nào?"

Nặc phu nhân cắn răng nói: "Công chúa cần gì phải nhìn, chỉ cần nói một tiếng, không phải là giải quyết được việc này hay sao?"

A Viên thở dài: "Ta chung quy là tò mò, không cam lòng. Nhất định phải nhìn một chút. Nếu hắn thật sự thích, ta sẽ thành toàn cho bọn họ."

- "Người nói cái gì?" Nếu không phải đang ở bên trong kiệu, Nặc phu nhân chỉ sợ đã nhảy bật lên.

- "Có lẽ Lan Ẩn là bị quyền thế của phụ hoàng uy hiếp, bất đắc dĩ lấy ta. Kỳ thật, ta hắn nên thông qua Cửu ca hỏi xem ý tứ của hắn. Là do ta quá lỗ mãng, phụ hoàng hỏi ta thích dạng người nào, ta nói là hắn. Ta cứ nghĩ rằng hắn thích ta, nhưng lại không hỏi một tiếng. Là ta, quá lỗ mãng."

Nặc phu nhân kinh ngạc nhìn, nặng nề thở dài. Nàng như vậy, nơi nào giống một vị công chúa. Chỉ giống như một chính thê trong gia đình bình thường, nếu như người khác biết có chuyện như vậy, chỉ sợ đã nổi trận lôi đình, làm ầm lên một phen. Nàng thì ngược lại. Nặc phu nhân có chút giận, lại không dám nói thẳng.

Nơi phong hoa tuyết nguyệt ở Kinh thành đều tập trung ở hồng giang này, hồng giang xuân sắc kỳ thật là một con thuyền hoa bên bờ sông.

https://thuviensach.vn

Ban ngày bờ sông hồng không có cái không khí xa hoa trụy lạc như ban đêm. Trên sông có vài ba con thuyền hoa trôi chầm chậm, ngược lại làm cho người ta cảm thấy thật là thanh nhã.

Lần đầu tiên bước vào loại địa phương này, A Viên vừa quẫn bách vừa tò mò. Nàng tuy rằng mang một cái mạng che mặt, hai má vẫn nhịn không được ửng đỏ lên, tâm trạng có chút kích động.

Nặc phu nhân để lại hai người ở trên bờ, cùng A Viên bước lên một chiếc thuyền hoa.

Vì không muốn bị người chú ý. A Viên cố ý gọi hai vị ca kỹ, nhẫn nại nghe xong mấy khúc. Sau đó làm như vô tình hỏi bảo nương: "Nghe nói ở chỗ này của ngươi có vị cô nương gảy đàn tốt lắm, ta muốn nghe một khúc."

- "Ai nha, hai vị đến đúng nơi rồi, toàn bộ thuyền hoa ở hồng giang, có thể nói Liễu nhi nhà ta gảy đàn là tốt nhất, trong triều không biết có bao nhiêu hoang thân quốc thích quý tộc đều mộ danh mà tìm đến đâu."

Sau một lúc, một nữ tử thướt tha từ bên ngoài đi vào. A Viên có chút khẩn trương, gắt gao nhìn chằm chằm nàng ta.

Nàng ta mặt mày thanh tú dịu dàng, dung mạo sở sở, chọc người ta yêu thương. A Viên nhìn đi nhìn lại đều cảm thấy nàng ta yếu đuối mềm mại thanh tú, chính mình còn bị mê hoặc đến hồ đồ, lập tức liền hiểu được. Trong ngực đột nhiên chua xót, không biết là tư vị gì.

Vốn đến thuyền hoa nghe một khúc, chính mình mặc dù mang mạng che mặt không muốn làm cho người ta cảm thấy quá mức kỳ quái. Nàng càng không muốn để cho Lan Ẩn biết, chính mình đã từng đến nhìn xem Liễu nhi. Cho nên, một khúc này vô luận khó nghe đến thế nào, cũng phải kiên trì nghe xong rồi mới đi.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy tra tấn chính mình, chua xót. Chuyến này đến, quả nhiên có thu hoạch, suy nghĩ cẩn thận. Nàng và Liễu nhi là hai loại hình khác nhau. Nàng ta như một cành liễu yếu ớt, còn nàng lại tựa một đóa mẫu đơn. Mộ Dung Lan Ẩn muốn làm một cây đại thu sum suê, mà không phải làm nền cho thược dược.

Khúc cuối cùng, A Viên căn bản nghe không ra giai điệu gì, mệt mỏi thưởng bạc, đang muốn đi. Đột nhiên thuyền hoa chuyển động, cư nhiên có chiều hướng rời xa bờ.

Tú bả cả kinh, lập tức gân cổ hướng ra ngoài cửa sổ mắng: "Cái thằng nhóc ngủ mê kia, bây giờ là lúc nào hả?" Thuyền hoa bình thường đều neo đậu gần bờ, chỉ đến buổi tối mới chèo trôi sông, ở dưới ánh trăng văn nhân thưởng rượu ngâm thơ.

Tú bà còn đang hùng hùng hổ hổ, bất thình lình mười mấy đại hán xông vào trong khoang thuyền.

- "Mắng cái gì đó. Làm cho bà ta im miệng." Vừa dứt lời, đem thanh chủy thủ đặt trên cổ tú bà.

Tú bà bị dọa ngốc, nhìn đám khách không mời mà đến, cả người phát run.

- "Ai là Liễu nhi?"

Tú bà nói không nên lời, ngón tay run run chỉ vào Liễu nhi.

Cầm đầu là một hán tử không có hảo ý đi tới, nhìn Liễu nhi từ trên xuống dưới hắc hắc cười, gật đầu nói: "Không sai không sai, trách không được lão đại vừa gặp mấy lần đã nhớ mãi không quên."

Bên cạnh vài người giễu cợt: "Chúng ta chuẩn bị có áp trại phu nhân, ha ha."

https://thuviensach.vn

Liễu nhi kinh hách quá độ, thân thể mềm nhũn, ngã vào trên chân A Viên, Nặc phu nhân a một tiếng.

Hán tử kia một tay đỡ lấy Liễu nhi, ánh mắt lướt qua A Viên. Khoát tay, chiếc khăn trên mặt A Viên bị gỡ ra.

A Viên kinh ngạc đến ngây người, ngơ ngẩn nhìn hán tử kia.

Hán tử kia cũng sững sờ, lẩm bẩm thành tiếng: “Thật xinh đẹp.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mỹ Nhân Ngư

Thuyền hoa trôi vào giữa dòng.

Mười mấy hán tử ngồi trên thuyền say sưa uống rượu, tú bà và Liễu nhi còn có A Viên, Nặc phu nhân bị nhốt trong khoang thuyền. Từ bên trong lắng nghe cuộc nói chuyện của bọn họ A Viên đoán những người này là hồng giang tặc. A Viên từng nghe phụ hoàng đề cập qua, có một đám người sống trôi nổi trên sông nước chuyên cướp tiền và hàng hóa của các thuyền qua sông, xuất quỷ nhập thần, triều đình nhiều lần phái binh bao vây tiễu trừ nhưng vẫn không thể nhổ cỏ tận gốc.

Không nghĩ tới chính mình vậy mà xui xẻo đụng trúng, xem loại tình huống này, chỉ sợ đang lái thuyền hoa đến sào huyệt của bọn chúng. Còn sau đó, nàng không dám nghĩ tiếp, cả người đổ mồ hôi lạnh, làm áp trại phu nhân?

Chết cũng không thể đánh mất thể diện hoàng gia. Mắt thấy thuyền hoa cách bờ càng ngày càng xa, đây là ý niệm duy nhất trong đầu nàng. Nặc phu nhân sắc mặt trắng bệch, xem ra bị dọa sợ không nhẹ.

A Viên cắn chặt răng làm bộ muốn nôn mửa. Thanh âm này lập tức khiến cho bọn họ chú ý, có người nhìn qua. A Viên nhíu mày thấp giọng rên rỉ: “Ta có chút say sóng, đi ra thành thuyền cũng tiện để nôn.”

Mọi người đang uống rượu, nôn ở trong khoang thuyền thực sự có chút ghê tởm, làm cho người ta mất hứng. Đi một mình ra ngoài, cánh tay nàng bám lấy mạn thuyền, dùng sức nhoài ra, trước mặt chính là sóng nước. Nước sông đục ngầu, không biết nông sâu.

https://thuviensach.vn

A Viên làm bộ nôn vài cái, sau đó liều mạng trèo qua, trực tiếp nhảy xuống hồng giang.

Mùa xuân nước sông rất lạnh, tức thì nước ngập đầu.

Nàng ở trong nước chỉ có một ý niệm, chỉ mong những người đó đừng xuống nước cứu nàng. Kỹ năng bơi của nàng không tốt, nàng cũng không tính mượn cơ đào tẩu, chính là nghĩ dù có chết cũng quyết không chịu nhục, không phải đánh mất thể diện hoàng gia. Thân là công chúa, nàng chỉ có thể làm được như vậy.

Thân thể càng ngày càng chìm xuống, nàng không dám nổi lên, ngừng lại một hơi. Đột nhiên, một bàn tay bắt được nàng. Nàng hoảng sợ vô cùng, trăm ngàn không cần được cứu lên. Nàng chết cũng không thể bị tặc nhân bắt đi làm áp trại phu nhân.

Nàng cố sống cố chết vùng vẫy, cánh tay kia lại vững chắc như tượng, gắt gao nắm lấy cổ tay nàng. Nàng dưới tình thế cấp bách, lại nín thở quá lâu, nhất thời uống hai ngụm nước sông, đầu óc mơ hồ, nàng cảm thấy chính mình cách giờ phút tử vong đã rất gần.

“Trước khi chết”, A Viên cảm thấy thực mất mát thực thương tâm, chỉ vì muốn nhìn xem tình địch mà gặp đạo tặc, kết quả tiện thể cũng bị cướp đi, vì bảo toàn trong sạch hiện tại rơi xuống sông làm bạn cùng tôm cá. Thật sự là oan uổng muốn chết, nàng quả nhiên trở thành vị công chúa oan ức nhất trong lịch sử.

Đột nhiên, trên môi mềm mại, có một luồng khí tức truyền vào khơi thông cổ họng nàng. Nàng giãy dụa không cần, lại liên tiếp uống thêm mấy ngụm nước, nước sông lạnh lẽo bao trùm phế quản, sau một hồi, nàng cái gì cũng không biết.

Hồi lâu, mới có tri giác, nàng không dám mở mắt, có cảm giác nơi đang nằm không phải trên thuyền. Như vậy, hẳn là đã chết đi, nàng từ từ

https://thuviensach.vn

thở dài. Vô cùng mệt mỏi, vô cùng thương tâm. Động cũng không muốn động, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở mắt ra.

Một khuôn mặt tươi cười chợt xuất hiện. Nàng suýt chút nữa la toáng lên.

- "Ngươi thật có thể ngủ nữa." Khuôn mặt kia nhích lại càng gần, đôi mắt sinh động cùng hàng lông mày anh khí vừa dài vừa rậm.

A Viên lập tức đề phòng hỏi: "Ngươi là ai?"

Hắn ý cười trong suốt: "Ta gọi là Triển Ẩn. Vừa rồi ở dưới sông, là ta cứu ngươi lên."

A Viên nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo không phải là bọn thủy tặc cứu trúng nàng. Hơn nữa, trên thuyền hoa có rất nhiều nữ tử xinh đẹp, thiếu nàng cũng không vấn đề gì, bọn họ muốn là Liễu nhi, nước sông lại lạnh, bọn họ mới lười xuống cứu nàng.

Nàng thận trọng thở dài, có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Bất quá, tình hình trước mắt cũng không mấy lạc quan, người này vì sao cứ nhìn chằm chằm nàng. Nàng cảm thấy lúc này ở cùng một nam nhân xa lạ thực không thích hợp, vì thế cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, hướng về người đang ngồi ở đầu giường, thấp giọng nói: "Cám ơn ngươi."

Hắn cười càng xán lạng: "Được, vậy ngươi cảm tạ ta như thế nào?"

A Viên sửng sốt, nghĩ nghĩ nói: "Ngươi đưa ta về nhà, ta sẽ cho ngươi rất nhiều ngân lượng, ngươi muốn bao nhiêu cũng đều có thể."

- "Ta cũng có rất nhiều ngân lượng." Hắn cười, bày ra bộ dáng không hiếm lạ.

https://thuviensach.vn

A Viên liếc mắt đánh giá căn phòng, xác thật không giản dị, vậy được rồi, đổi phương pháp tạ ơn.

- “Kia, ta cấp ngươi mỹ nữ, nữ tử trong phủ ta có thể cho ngươi tùy ý chọn lựa, muốn bao nhiêu cũng được.” Nam nhân hắn đều thích cái này đi, các ca ca cùng phụ hoàng đều không ngoại lệ, muốn càng nhiều mỹ nữ càng tốt.

Hắn nhướn mày, nhìn chằm chằm nàng, còn thật sự hỏi: “Còn có người xinh đẹp hơn ngươi sao?”

- “Ngươi!” A Viên khuôn mặt ửng đỏ.

Hắn dường như không biết câu hỏi của mình thực vô lễ, một bộ dáng chờ mong đáp án.

A Viên tức giận nói: “Có.”

- “Có người cùng ngươi giống nhau như đúc sao?”

- “Không có.”

Hắn đột nhiên thu nụ cười, thực đứng đắn nói: “Ta thích ngươi như vậy, nếu không, ngươi lấy thân báo đáp đi.”

A Viên sửng sốt, khuôn mặt như bị thiêu nóng.

- “Lớn mật!”

Hắn có điểm ủy khuất, kêu lên: “Là ngươi nói muốn cảm tạ ta, ta cũng không phải người khẩu thị tâm phi, trong lòng có chuyện cứ việc nói thẳng.”

A Viên bày ra bộ dáng uy nghiêm, tưởng chấn trụ hắn, lớn tiếng nói: “Ngươi, ngươi có biết hay không ta chính là công chúa.”

https://thuviensach.vn

Hắn ha một tiếng cười rộ lên, vô cùng hào sảng.

- “Ngươi mới không phải. Công chúa làm sao có thể ở dưới sông?”

- “Thật, ta chính là Vân Tưởng công chúa.”

- “Vân Tưởng công chúa? Chính là vị mấy ngày trước mới thành thân kia?”

A Viên vội vàng gật đầu: “Đúng.” Hắn dường như cũng không phải là người quá thiển cận, cư nhiên biết chuyện này, như vậy nơi này hắn là còn trong kinh thành.

- “Ha ha, ngươi mới không phải! Vừa rồi ta thay y phục cho ngươi, trên cánh tay vẫn còn thủ cung sa đấy.”

- “Ngươi nói cái gì?” Khuôn mặt A Viên nóng lên, vừa thẹn vừa giận, hận không thể ngay lập tức đem bộ mặt tươi cười đáng giận này giẫm đạp dưới chân. Hắn lại dám nhìn.

- “Ngươi tiểu nhân ti bỉ.”

Hắn vẻ mặt ủy khuất: “Trong phủ không có nha đầu, ngươi không thay quần áo, nhất định sẽ bị phong hàn.”

Nàng mới không tin, có nhà ai là không có nha đầu hạ nhân. Rõ ràng là hắn rắp tâm bất lương, vì thế giận dữ nói: “Ngươi nói bậy.”

Hắn vung ngón tay chỉ ra ngoài cửa: “Không tin thì tự mình ra nhìn xem, trong phủ chính là không có một nha đầu.”

A Viên trừng mắt nhìn hắn, rõ ràng không tin, còn mang theo địch ý.

Triển Ẩn nghiêm mặt nói: “Ta đã nhìn thì nhất định sẽ phụ trách.”

https://thuviensach.vn

A Viên đỏ mặt nói: “Ai muốn ngươi phụ trách, ngươi nhanh chút đưa ta trở về.”

- “Ta mới không rảnh rỗi đi làm việc đó. Người do ta nhặt, liền là của ta. Giống như cá ở dưới sông, nếu để ta bắt được đều bị ăn sạch sẽ.” Hắn hắc hắc cười hai tiếng, vẻ mặt khó ưa cực kỳ.

- “Ta cũng không phải cá!”

- “Ai nói không phải, mỹ nhân ngư.”

A Viên nghẹn họng nhìn trân trối, chưa từng gặp qua người nào vô lại như vậy, rõ ràng không phải người tốt lại hết lần này đến lần khác xem mình là người tốt. Nàng thường gặp những người nhã nhặn lễ nghi, lần này đối mặt với Triển Ẩn, nàng rốt cuộc biết cái gì là tú tài gặp binh. Hắn ngồi an vị trên giường, cười hì hì nhìn nàng, thẳng đến khi nàng cả người đều phát sốt, lại nghĩ đến y phục trên người là do hắn đổi, cúi đầu nhìn xuống, là một bộ quần áo nam tử. Trời ạ! A Viên lập tức cảm thấy tình cảnh trước mắt thật sự là sống không bằng chết.

Như thế nào mới có thể lừa hắn đưa nàng trở về phủ công chúa? Hắn không tin nàng là công chúa, như vậy cũng tốt, miễn cho về sau truyền ra ngoài lại dọa người. Nhưng là, phủ công chúa bây giờ nhất định đang rất loạn, Lan Ẩn có lẽ đã bẩm báo với phụ hoàng, sau đó chắc chắn là cấm quân kinh thành xuất động, âm thầm điều tra. Chỉ cần đang ở kinh thành, nàng tuyệt không lo lắng, Triển thúc thúc nhất định sẽ tìm được nàng, hắn là thống lĩnh cấm quân cửu kỳ, từng ngõ ngách hắn cũng có thể tra soát đến.

Thế nhưng, chờ hắn tìm ra nàng, nhất định là có rất nhiều người biết chuyện nàng rơi xuống sông, thật sự là mất thể diện, tốt nhất thừa dịp hắn chưa tìm ra, chính mình nghĩ cách trở về.

https://thuviensach.vn

Vì thế, A Viên lẩm bẩm nói: “Ngươi cho dù thích, thích ta, trước tiên cũng phải đưa ta trở về, chờ phụ mẫu ta đáp ứng rồi, mới có thể…” Nàng lần đầu tiên nói dối, không tránh khỏi ấp a ấp úng, mặt càng đỏ.

Triển Ẩn nhoài người sang, nhìn chằm chằm vào hai má nàng, cười hớ hớ: “Ngươi xem, ngươi đang nói dối, ngươi cũng không dám nhìn thẳng vào mắt ta, mặt lại đỏ như thế. Ngươi là muốn ta đưa ngươi trở về, sau đó lật lọng không thèm để ý đến ta, đúng hay không?”

Chính mình quả nhiên là không biết nói dối, tâm kế bị nhìn thấu, A Viên mặt càng đỏ hơn, càng không dám nhìn hắn.

- “Ta chờ ngươi thích ta, ta mới đưa ngươi trở về. Ngươi nhất định sẽ thích ta.” Hắn nói dõng dạc.

A Viên vẫn được dạy dỗ thận trọng từ lời nói đến hành động, vui buồn không được để lộ ra mặt, những người bên cạnh cũng đều ẩn nhẫn kín đáo, chưa từng thấy qua nam tử như Triển Ẩn, nghĩ gì nói nấy, phong thái khoáng đạt, thật khiến cho người ta hâm mộ.

- “Ngồi dậy ăn cơm. Ta hôm nay vận may tốt lắm, câu được không ít cá. Ngươi thích ăn cá không?”

A Viên không thèm để ý đến hắn, nhưng bụng lại không chịu thua kém ùng ục lên một tiếng.

Hắn cười ha ha ghé sát thêm một chút: “Vẫn là bụng của ngươi thành thực.”

Nói gì vậy? A Viên tức giận nói: “Ta không thích ăn cá.”

- “Ta thích.”

https://thuviensach.vn

A Viên đột nhiên nghĩ đến hắn vừa rồi nói mình là mỹ nhân ngư, khuôn mặt nhịn không được lại đỏ lên.

- “Ta đã sai người đi mua cho ngươi mấy bộ y phục. Ngươi trước tiên ngồi dậy ăn cơm được không, đúng rồi, ngươi tên là gì?”

A Viên rất có lễ độ nghiêm nghị nói: “Không nói cho ngươi.” Kỳ thật nàng vừa rồi đã nói cho hắn, đáng tiếc hắn không tin.

Hắn gật gật đầu: “Được, không nói cho ta biết, vậy ta gọi ngươi là mỹ nhân ngư.”

Đáng giận! A Viên trừng mắt kêu lên: “Ta gọi là A Viên.”

Triển Ẩn nhìn nàng tức giận đến trợn tròn mắt, giận dỗi cong cái miệng nhỏ nhắn, vừa lòng nói: “Tên này thực chuẩn xác, mắt của ngươi tròn tròn, miệng cũng tròn tròn.”

Tròn tròn, Lan Ẩn lại không thích, hắn thích yếu ớt nhu nhược. Nghĩ đến Liễu nhi, A Viên từ trên giường bước xuống, tâm tình thực buồn bực.

Không thấy nàng, Lan Ẩn hắn sẽ sốt ruột sao? Nàng thở dài, xuống giường. Y phục quá rộng lại dài, vạt áo quét trên mặt đất. Triển Ẩn đột nhiên ngồi xổm xuống, ở bên chân bắt lấy quần áo của nàng.

A Viên giật mình sợ hãi: “Ngươi muốn làm gì?”

Hắn nâng ánh mắt nhìn nàng, bĩu môi bất mãn hừ một tiếng: “Ta làm gì chứ, vừa rồi mạo phạm. Hừ.”

A Viên đỏ mặt, cảm thấy tựa hồ hắn như thế, cũng miễn cưỡng xem như quân tử.

Hắn cầm lấy y phục trước sau gấp lại rồi làm thành một nút kết, không quá dài, nhưng rất xấu. A Viên âm thầm cao hứng, hận không thể tìm một

https://thuviensach.vn

chút nhọ nồi trét lên mặt mình mới tốt, mới an toàn.

Ăn cơm rất quan trọng, ăn no mới có khí lực chạy trốn. Vì thế bữa cơm này, A Viên xưa nay chưa từng dốc sức, suýt chút nữa bị nghẹn. Thẳng đến khi Triển Ẩn nhìn không nổi, mới gõ vào cái bát cười nói: “Đừng ăn nữa, nếu tiếp tục ăn, chỉ sợ thân thể cũng là viên.”

Nói gì vậy, A Viên nhất thời đỏ bừng mặt, ngại có người đang ở dưới mái hiên, cố gắng nén giận. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào dám nói với nàng như vậy, nhưng khi hắn nói vì sao ngay cả một chút ý tứ giễu cợt cũng đều không có? Ngược lại có cái loại cảm giác như huynh trưởng đối với muội muội, cảm giác sủng nịch như phụ thân đối với nữ nhi.

Ăn no, trời cũng tối rồi. A Viên bất giác cảm thấy sợ hãi. Hắn hẳn sẽ không đụng vào nàng đi? Hắn là không thể nào? Nàng một bên lo lắng cố gắng thuyết phục chính mình, nhớ tới khi hắn giúp nàng thay y phục cũng không nhân cơ hội làm ra việc gì, lúc này tâm mới buông lỏng được một chút, muốn yên tâm lại không dám yên tâm.

Triển Ẩn đem nàng đuổi về phòng, kêu nàng nằm xuống, cũng cấp nàng một cái chăn. Sau đó, không đi!

A Viên hoảng hốt ngồi xuống, tim treo lơ lửng. Hắn muốn làm gì?

Triển Ẩn ôm cánh tay nhìn, ánh mắt trong suốt không chớp mắt nói: “Ngươi ngủ rồi ta mới đi. Bộ dáng ngủ say của ngươi rất thú vị, nhanh chút cho ta xem lại.”

A Viên đỏ mặt, nói gì vậy, thế này còn ra thể thống gì?

Nàng lập tức làm mặt lạnh nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi làm như vậy, một chút cũng không quân tử.”

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn gật đầu: “Ngươi thật nhỏ mọn, xinh đẹp như vậy, lại không cho người ta nhìn ngắm?”

Có thể không phân rõ phải trái như thế sao? Nàng ngược lại thành keo kiệt? A Viên cau mày, tức giận trừng mắt nhìn hắn, dùng sức trừng. Hắn quả nhiên đao thương bất nhập, một chút ngượng ngùng cũng không có, nhìn chằm chằm nàng.

A Viên tước vũ khí đầu hàng, hắn có thể không kiêng nể gì nhìn nàng, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là nữ tử, cũng biết thẹn thùng, không dám không kiêng nể như vậy.

Nhưng là, bảo nàng trước mặt một nam nhân tự nhiên đi vào giấc ngủ, nàng thực sự làm không được, vì thế A Viên đành nhắm mắt lại giả vờ chợp mắt.

Đợi một rồi, trước giường có tiếng bước chân dần dần ra phía cửa, nàng thở phào nhẹ nhõm, vụng trộm hé mắt nhìn xem, đột nhiên kinh ngạc nhảy dựng. Hắn thế nhưng vẫn đang đứng trước giường cúi đầu nhìn nàng cười bỡn cợt.

A Viên vừa thẹn vừa giận, quay người vào trong tường.

Triển Ẩn ha ha cười, thấp giọng nói: “Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, có việc cứ gọi ta. Ta ở phòng bên cạnh.”

Hắn rốt cuộc đóng cửa rời đi. A Viên rất kỳ quái, hắn cư nhiên không nhìn mình? Đây thực sự là cơ hội chạy trốn tốt, vì thế A Viên kiên nhẫn chờ đợi nửa canh giờ, lắng nghe bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, lúc này mới thận trọng đứng dậy, mặc giày, lặng lẽ bước ra cửa, không nghĩ tới, vừa đụng vào cánh cửa đột nhiên một tiếng chuông lanh lảnh vang lên, như xuyên thấu cả bầu trời đêm.

https://thuviensach.vn

A Viên bị tiếng chuông vang lên bất ngờ dọa ngốc, nàng âm thầm giơ chân, không nghĩ tới Triển Ẩn cư nhiên còn có chiêu này.

Nháy mắt, một bóng dáng xuất hiện trước cửa, cười hì hì: “Ngươi gọi ta?”

A Viên ủ rũ lui hai bước, cắn răng nói: “Không có việc gì.”

Triển Ẩn đáng giận!

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Sau Rượu Là Một Đêm Xuân

A Viên buồn bực đóng cửa lại, tính đợi thêm nửa canh giờ, thẳng đến khi bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, lúc này mới rón rén đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng hé ra một khe hở, không ngờ ý tưởng chạy trốn từ cửa sổ lập tức bị một loạt tiếng chuông dập cho tơi tả.

A Viên nhanh tay đóng cửa sổ lại, nghiến răng nghiến lợi trở lại giường. Triển Ẩn này thật sự quá đáng giận, mặc dù không canh chừng nàng, nhưng cả cửa chính và cửa sổ đều có cơ quan, quên đi, vẫn là chờ đến sáng rồi nghĩ biện pháp, bây giờ phải đi ngủ dưỡng tinh thần. Cho dù hiện tại thoát được, nhưng là nửa đêm nàng cũng không dám đi lại lung tung trên đường.

Vì thế, A Viên cứ như vậy bất đắc dĩ đi ngủ. Mấy ngày gần đây nàng ở một nơi xa lạ, trên giường này cũng có một cỗ hơi thở xa lạ, làm cho nàng bất an. Hơn nữa, nàng còn lo lắng đến trong sạch của chính mình, nên cũng không dám ngủ say.

Ngày hôm sau, bình minh vừa ló rạng, nàng liền lập tức ngồi dậy, vắt hết óc phải như thế nào mới có thể rời khỏi đây chứ?

Hảo ngôn khuyên bảo xem ra không có tác dụng, đe dọa dụ dỗ cũng không có hiệu quả. Nếu không, thừa dịp hắn không để ý đánh ngất hắn? Nhưng là kiếm đâu ra hung khí? A Viên ở trong phòng đánh giá nửa ngày, trên bàn chỉ có nghiên mực nhìn có vẻ khá “hung”, hay cái giá đồ cổ bên cạnh, mấy thứ này đập vỡ ra còn có thể làm hung khí giết người. Nhưng cái bình đó vừa vỡ liền có động tĩnh, sẽ bị Triển Ẩn nghe thấy. Quên đi, cũng

https://thuviensach.vn

chỉ có nghiên mực là nhìn có vẻ chấp nhận được. Đánh xuống, có thể hay không sẽ chết? Nàng do dự một chút, cuối cùng quyết định xuống tay nhẹ một chút, đánh cho hắn choáng váng là được rồi, tội lỗi tội lỗi!

A Viên nắm chặt nghiên mực trong tay, may mắn tay áo rộng thùng thình, nàng thu tay vào trong tay áo, thuận tiện đem nghiên mực giấu vào bên trong. Nàng ngồi xuống bàn, cảm thấy chính mình thật giống Khương ông, đợi con cá lớn đến.

Qua thật lâu, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra. Một khuôn mặt tươi cười theo vào, nhìn thấy A Viên ngồi ngay ngắn thì làm ra vẻ rất kinh ngạc.

- "Ngươi dậy sớm như vậy? Ngươi ngày hôm qua thực có thể ngủ, ta nghĩ ngươi hẳn phải khi mặt trời lên cao mới tỉnh, còn đang muốn đến nhìn lén ngươi nữa chứ."

A Viên tâm trạng vốn đang khẩn trương bị một câu "nhìn lén" của hắn làm cho dao động một phen. Trấn định! Trấn định!

Nàng phát hiện hắn cầm trong tay vài bộ quần áo, màu sắc tươi mát, là đồ nữ tử. Hắn còn mua quần áo mới cho nàng. Ai, trong lòng đột nhiên có cảm giác tội lỗi. Kiên định! Kiên định!

- "Đây là y phục ta sai người mua cho ngươi, ngươi có muốn thử hay không?" Hắn cười nhiệt tâm, một bộ giống người tốt, nhưng là, hắn lại không thả nàng đi.

Không được, không thể mềm lòng, không được do dự, không thể lại nhìn hắn, bằng không không hạ thủ được. A Viên khẩn trương muốn chết, cúi đầu, cứng rắn nói: "Ân, được, ngươi đặt ở trên bàn."

Hắn cười ha hả đi đến trước bàn, A Viên khẩn trương siết chặt tay. Nàng nhưng là lần đầu tiên làm ra loại hành động này! Vừa hoảng sợ vừa áy náy, kỳ thật, hắn cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, quên đi, ta đánh

https://thuviensach.vn

ngươi nhẹ chút. Chờ ta trở về, về sau nhất định sẽ đến bồi thường cho ngươi.

Hắn khom lưng hướng về phía nàng, đúng là một cơ hội xuống tay tốt. A Viên đứng lên, cắn răng một cái, nâng tay nhằm vào đỉnh đầu Triển Ẩn. Lúc này mới phát hiện Triển Ẩn vóc dáng rất cao, nàng có thể hay không với tới đầu hắn đây.

Nhưng bất ngờ Triển Ẩn vung tay chạm vào khửu tay A Viên, nhất thời một cảm giác đau đớn làm cho A Viên kêu lên một tiếng, nghiên mực trong tay rơi xuống, con người quả nhiên không nên có ý niệm tà ác, nghiên mực kia thế nhưng lại rớt trúng chân nàng.

Lập tức, A Viên hét thảm một tiếng! Nàng đau đến nước mắt ứa ra, nếu chỉ có một mình, nhất định sẽ ôm chân khóc lớn một phen. Từ nhỏ đến lớn chưa từng đau đến như vậy. Thật sự không nên có tư tưởng hại người mà.

Triển Ẩn ngay tức khắc cúi xuống ôm lấy nàng, phóng tới bên giường, sau đó cởi giầy nàng ra, cẩn thận xem xét. Trên cái chân nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên một mảng hồng, hắn vừa khẽ chạm vào A Viên liền đau đớn hét lên.

- “Ngươi nếu thích nghiên mực kia liền nói với ta một tiếng, ta đưa ngươi là được, cần gì phải trộm.”

- “Ta mới không thèm trộm nghiên mực của ngươi.” A Viên oan uổng có miệng mà không thể nói, nàng đường đường là công chúa, có cái gì là chưa thấy qua, cư nhiên lưu lạc đến nỗi phải trộm này trộm nọ sao?

- “Vậy ngươi đem nghiên mực giấu trong tay áo làm gì chứ? Ta vừa rồi cảm thấy rất kỳ quái, như thế nào thư phòng tứ bảo chỉ còn tam bảo chứ. Nháy mắt liền thấy ở trong tay ngươi rơi ra.” Triển Ẩn nâng mi mắt nhìn nàng, cười tủm tỉm.

https://thuviensach.vn

A Viên trừng mắt với hắn, hắn nếu nhìn ra trên bàn thiếu nghiên mực, có phải hay không sớm đã có phòng bị? Là vô tình hay cố ý chạm vào khửu tay nàng? Khả năng này thật lớn, xem kìa hắn cười thật vui vẻ.

Chân thật đau a, A Viên nước mắt lưng tròng.

- "Ngươi xem, đầy là thiên ý, muốn ngươi lưu lại. Hiện tại có cho ngươi đi cũng đi không được. Hảo hảo ở nhà ta dưỡng thương đi, chờ tốt lên, ta đưa ngươi về."

Hai mắt A Viên sáng lên: "Thật sự, ngươi sẽ đưa ta trở về." Ngươi phải nói sớm chứ.

- "Đương nhiên, ngươi không phải nói đưa ta đi gặp phụ mẫu sao?"

A Viên ngây ngẩn cả người, ngày hôm qua nàng chỉ lung tung nói, hắn lại coi là thật, hắn thật sự thích nàng sao? Chính là kiểu vừa gặp đã thích? Nàng có điểm không tin tưởng, nhưng vừa nghĩ đến chính mình cũng vừa nhìn thấy Lan Ẩn liền rung động, có lẽ Triển Ẩn đối với nàng cũng thế? Vừa nghĩ như thế, nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Chân còn nằm ở trong tay hắn a, Lan Ẩn còn chưa có chạm qua chân của nàng đâu, như thế nào lại để xú tiểu tử này chiếm tiện nghi? Đáng giận, thật sự đáng giận! A Viên vội vàng rút chân về, Triển Ẩn nhíu mày nói: "Ngươi nha đầu ngốc, còn không nghe lời nữa nhất định nếm mùi đau khổ."

- "Ngươi ngoan ngoãn nằm yên, ta gọi người đi thỉnh đại phu đến."

Triển Ẩn đi ra ngoài, chỉ chốc lát đã quay trở lại. Trên tay còn mang theo một cái giỏ.

Hắn cười ha hả ngồi xuống giường, từ trong giỏ lấy ra lạt tre đan bện thành một con chim nhỏ, sau đuôi có một sợi dây dài. Hắn đem con chim

https://thuviensach.vn

nhỏ đặt trên chăn A Viên, kéo sợi dây rồi buông lỏng tay, con chim nhỏ liền bay lên một quãng ngắn, màu xanh chim nhỏ, màu trắng của sa trướng, A Viên xem đến ngây người.

Chim nhỏ bay lên, rơi xuống, Triển Ẩn cầm lấy đặt vào tay A Viên.

A Viên tò mò đưa lên mắt nhìn, học theo Triển Ẩn kéo sợi dây dài, chim nhỏ lại bay lên bên trong sa trướng.

Triển Ẩn tiếp tục lấy ra từ trong giỏ rất nhiều đồ chơi kỳ hảo, đều đặt ở trên chăn A Viên, A Viên nhìn hắn bộ dạng loay hoay như làm xiếc, kinh ngạc không thôi.

- "Đều là ta làm, ngươi cứ chơi đi."

- "Ngươi tự mình làm?"

- "Đúng vậy, ta còn làm cả binh khí nữa."

A Viên có điểm bội phục hắn. Kỳ thật thời điểm hắn thu lại nụ cười, bộ dáng đứng đắn thật đẹp, nghiêm cẩn lại oai hùng. Ngón tay hắn thon dài hữu lực, ở trên chăn của nàng đùa nghịch tựa hồ xuyên thấu qua, làm cho A Viên có chút hoảng hốt.

Những thứ đồ ở dưới bàn tay hắn cứ như những tiểu binh đang chờ đợi quân lệnh, tay hắn cừa đụng vào lập tức biến ra đủ loại tân kỳ ngoạn pháp.

Thẳng tới khi có người gõ cửa: "Thiếu gia, đại phu đã tới."

Triển Ẩn đứng lên, đem chăn vuốt lại thật ngay ngắn, hắng giọng: "Mời vào."

Đại phu mang theo hòm thuốc đi tới, sau khi xem qua chân A Viên, chỉ lưu lại một bình rượu thuốc, liền rời đi.

https://thuviensach.vn

A Viên đau đầu phát hiện, bàn chân nàng đã bị phù lên. Vừa béo lại xấu.

Cố tình Triển Ẩn còn cười hì hì: “A Viên, ngay cả chân cũng viên.”

A Viên trước mặt đầy hắc tuyến, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái. Còn không phải bởi vì hắn, từ khi nào thì có đạo lý cứu người rồi lưu lại thành người nhà?

- “Ngươi có phải rất buồn bực? Ta ôm ngươi ra ngoài?”

Đương nhiên thực buồn. Nhưng là ôm, chuyện này thực sự hơi quá đáng. Không đợi nàng nói một từ không, cơ thể đã bị nâng lên.

Hoàn hảo, hắn không để hạ nhân nhìn thấy, chỉ ôm đến hành lang sau đó đặt nàng xuống ghế.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi trên làn da trắng nõn làm cho người ta quyến luyến không rời. Triển Ẩn tiến đến trước mặt nàng, nhìn chăm chú, sau đó phát hiện, màu trắng càng lúc càng mờ nhạt, thay vào đó là màu hồng rồi đỏ rực lên. Cuối cùng A Viên không thể nhịn được nữa quát khẽ một tiếng: “Vô lễ!”

Triển Ẩn “nga” một tiếng, chậm rì rì nói: “Ta còn kỳ quái mặt của ngươi vì sao càng ngày càng hồng chứ, nguyên lai là thẹn quá hóa giận.”

A Viên gặp phải hắn, thực thất bại. Hắn tuyệt không cho rằng nàng là công chúa, cho nên mới không sợ nàng. Chẳng kiêng nể gì mà “phi lễ” nàng, “phi lễ chớ nhìn” hắn chẳng bận tâm, còn làm hết sức, hoàn toàn triệt để. Nàng có sự mơ hồ không rõ thích được đối đãi như nữ tử bình thường, mới lạ, tâm lại có chút loạn.

Chân đau một ngày, đau đến cơm cũng ăn không vô. Buổi tối Triển Ẩn lại đến giúp nàng bôi rượu thuốc, những lúc không có ai ở bên cạnh, nước

https://thuviensach.vn

mặt lại chảy ra, rơi ở trên mu bàn tay Triển Ẩn, hắn dừng một chút, sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt A Viên đẫm lệ mông lung, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, môi đã bị một vật mềm mại ấn xuống, nàng giật mình, quá sợ hãi, nhất thời quên mất phản kháng. Trong lúc đó, môi của hắn lại rơi xuông mi mắt nàng, hôn lên nước mắt nàng. A Viên tựa hồ bị chấn động, ngay cả một tia khí lực để phản kháng cũng không có. Chưa từng có người nào ôn nhu lau nước mắt cho nàng như thế.

Hắn rời khỏi khuôn mặt nàng, ở khoảng cách gần trong gang tấc yên lặng nhìn nàng. Ánh mắt sâu như nước, xa xôi sâu thẳm như muốn hút nàng vào. Nàng bối rối cúi đầu, không biết nên nhìn về nơi nào, chân còn nằm trong bàn tay hắn.

Hắn chậm rãi xoa, vẫn đau như cũ, lại dẫn theo chút cảm giác tê dại.

Sau khi làm xong hết thảy, hắn cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Một lát sau, hắn ra ngoài rồi quay lại, cầm trong tay một ly rượu.

- “Ngươi uống một một chút rượu, nếu không buổi tối lại đau không ngủ được.”

A Viên nghe đề nghị này, thực động tâm. Chân của nàng xác thực đau đến mức không hề có cảm giác buồn ngủ.

- “Uống vào thực sẽ không đau?”

- “Đương nhiên.”

A Viên sảng khoái tiếp nhận, cau mày uống một hơi, uống xong rồi, cư nhiên nói: “Thêm một chén.”

Triển Ẩn kinh dị nhìn nàng: “Uống nữa, nhất định say đó. Rượu này là do nghĩa phụ ta ủ trong đất lâu ngày, tác dụng rất chậm.”

https://thuviensach.vn

A Viên khí khái vỗ đùi một cái: “Ta muốn uống rượu, sau đó hảo hảo ngủ một giấc. Ta sợ nhất là đau.”

Triển Ẩn bất đắc dĩ, lại đi rót một chén đến.

Quả nhiên là hảo tửu, hương thơm đậm đặc nhưng không nồng, A Viên sau khi uống hai chén, cảm thấy thân thể nóng hôi hổi, mặt cũng có chút nóng. Đau đớn trên chân dường như có chút phai nhạt. Nàng cảm thấy rất vừa lòng, vì thế, lại nói: “Ta muốn uống một chén nữa.”

Triển Ẩn trừng lớn ánh mắt: “Tửu lượng của ngươi cao lắm sao?”

- “Ân, đúng vậy, ta trước kia cùng phụ, phụ thân thường uống rượu cùng nhau.”

- “Được rồi, một chén cuối cùng.”

Triển Ẩn lại chạy đi rót một chén, thầm nghĩ, sớm biết đã trực tiếp đưa bình rượu ra rồi.

A Viên sau khi uống liền ba chén, cảm giác cực kỳ tốt.

Lan Ẩn ngồi ở trước giường nàng, ánh mắt nhu tình nhìn nàng. Trong lòng nàng âm thầm vui mừng, nàng chính là vì hắn như vậy mới cho rằng hắn hắn thích nàng, như vậy, rốt cuộc đó chỉ là suy nghĩ của nàng, hay hắn thật sự thích nàng? Nếu hắn thích nàng, vì sao lại vắng vẻ nàng chứ? Nàng quyết định ỷ vào cảm giác say muốn hỏi cho rõ ràng.

- “Lan Ẩn, ngươi thích ta không?”

Hắn thấp giọng nói: “Thích.”

Nếu thích, như vậy…A Viên xấu hổ cúi đầu, cắn môi nửa ngày mới lấy hết can đảm hỏi: “Vậy ngươi, vì sao không ngủ cùng ta?”

https://thuviensach.vn

Nửa ngày hắn cũng không có trả lời.

- “Rốt cuộc vì sao?” A Viên bằng bất cứ giá nào, giữ chặt cánh tay Lan Ẩn, quên đi, đã xấu hổ thì xấu hổ tới cùng đi.

Tay Lan Ẩn rút ra một chút, đột nhiên ngược lại nắm lấy nàng. Nhanh mạnh tựa hồ muốn khảm nàng vào người, cảm giác này thật giống như hồng giang cuộn sóng. A Viên ngượng ngùng tránh ra, sau đó thấp giọng nói: “Lan Ẩn, ta thích chàng.”

Cơ thể căng thẳng, bị Lan Ẩn gắt gao ôm vào lòng. Sau đó là ôn nhu hôn, giống như hạn hán lâu ngày gặp mưa.

A Viên không thở nổi, đang hoảng hốt, đột nhiên tay hắn đưa đến bên hông nàng. Nàng lại cảm thấy khẩn trương, nhớ đến đêm hôm đó động phòng. Nàng có phải hay không nên nghe lời khuyên của Nặc phu nhân, chủ động một chút? Quên đi, hôm nay liên bất cứ giá nào. Nàng cầm tay hắn, nhẹ nhàng di chuyển hướng lên trên, đặt ở sợi dây thắt trên ngực, tay hắn chần chừ, A Viên thực khẩn trương, hắn sẽ dừng lại sao? Nàng đành phải nhích người gần sát thêm một chút, cả mặt đỏ bừng như bị thiêu nóng, nàng căn bản không dám nhìn Lan Ẩn. Thiên a, nàng đã đến cực hạn của chính mình, hắn nếu vẫn thờ ơ, nàng sẽ hoàn toàn buông tay.

Trên người buông lỏng, nàng nhắm mắt cũng cảm nhận được y phục đang bị cởi bỏ từng món một. Sau đó, là da thịt nóng bỏng dính sát vào nhau. Nàng kích động cực kỳ, nhưng lại không dám đẩy, tùy ý hắn ở trên người mình hôn, ngón tay tùy tiện di chuyển. Chạm đến chỗ nào, chỗ đó liền như bị châm, như thiêu như đốt.

Dần dần, tay hắn đặt ở trên thắt lưng mềm mại của nàng, dùng sức nâng lên trên, nàng cảm giác được giữa hai chân khác thường, còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, đã bị một thứ cứng cáp xuyên qua.

https://thuviensach.vn

Nàng luôn luôn sợ đau, nước mắt nháy mắt trào ra, lại bị hắn dùng miệng hút vào. Tiếng nức nở cũng bị môi hắn ngăn chặn.

Thân thể giống như thuyền hoa bồng bềnh giữa sóng lớn hồng giang, chính là cuộn trào mãnh liệt, tầng tầng lớp lớp bất tận, hơi thở nam tính thổi qua tai nàng, tựa như làn gió mát tảng sáng.

Sau cơn đau là một cảm giác thỏa mãn kỳ quái tràn đến, tựa hồ dây leo dựa vào cây đại thụ, quấn quanh dây dưa, phù hợp mà chuẩn xác.

A Viên bị giày vò đùa nghịch lên xuống, dường như tinh lực của Lan Ẩn vô cùng vô tận, nàng có chút mệt mỏi có chút ảo não.

Không phải nói, uống rượu sẽ không đau sao? Như thế nào không những chân đau mà phần thân dưới cũng đau. Nàng cảm thấy kỳ quái, lại mệt mỏi, không kịp suy nghĩ thấu đáo, đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Loạn

A Viên vừa tỉnh, cảm giác đầu tiên chính là đau. Nàng nhíu mày, cánh tay vừa nhấc, nàng sờ soạng một chút, như thế nào lại giống như da thịt trơn bóng? Nhất thời giật mình một cái liền tỉnh.

Một tiếng thét chói tai cắt ngang nắng sớm!

Triển Ẩn cư nhiên nằm bên cạnh nàng, cùng giường chung chăn. Ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu của A Viên lúc này là lập tức nhấc chân đem hắn đá xuống giường, nhưng không ngờ, chân vừa động đã cảm thấy đau đớn, hạ thân cũng đau. Lại nhìn thấy chính mình không mảnh áo che thân, A Viên tức thì sắc mặt trắng bệch! Ngũ lôi oanh đỉnh!

Triển Ẩn thức dậy, kỳ quái nhìn nàng, thực thân thiết hỏi: “Làm sao vậy, chân đau?”

A Viên thật muốn dùng ánh mắt lăng trì hắn, nhưng nước mắt lại giống như nước lũ cuộn trào mãnh liệt. Nàng cư nhiên bị tên vô lại này làm mất đi sự trong sạch.

- “Ngươi tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, ta muốn giết ngươi.” A Viên vừa thẹn vừa giận, bổ nhào vào trên người hắn cắn xé. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng đanh đá như thế, đáng tiếc chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới.

Triển Ẩn duỗi cánh tay ra đem nàng ôm vào lòng, sau đó xoay người đặt nàng dưới thân. Chăn đều ở trên lưng hắn, hắn chống hai tay xuống giường, cứ như vậy dưới thân A Viên, cảnh xuân nhìn không sót một cái gì.

https://thuviensach.vn

Nàng cúi xuống, không chỉ nhìn thấy của chính mình, còn có nơi đó của hắn, nhất thời xấu hổ giận dữ muốn lập tức ngất đi.

Triển Ẩn cau mày, vẻ mặt ủy khuất: “Nha đầu, đêm qua là nàng lôi kéo ta không cho đi, hỏi ta vì sao không cùng nàng ngủ chung giường? Còn nói rất thích ta. Như thế nào hôm nay nàng liền thay đổi?”

A Viên cả giận nói: “Nói bậy, ngươi ngậm máu phun người!” Nàng mới không làm vậy. Nàng làm sao có thể làm ra loại chuyện dọa người này, nàng vì bảo toàn trong sạch mà ngay cả sinh mệnh cũng không cần.

Triển Ẩn vội la lên: “Thật sự, nếu ta có ý đồ, ngày đó cứu nàng lên thừa dịp nàng hôn mê đã sớm làm rồi, vì sao phải đợi đến đêm qua. Là nàng kéo tay ta, còn đem tay ta đặt lên ngực của nàng, còn nói, Triển Ẩn, ta thích ngươi. Ta muốn rời đi, nàng liền kéo lại. Ta cũng thực thích nàng, vì thế liền ở lại.”

Thật là xấu hổ chết mất. A Viên có chết cũng không tin, nhất định là hắn vu oan. Vì thế tay chân nhất tề cùng với hắn liều mạng. Triển Ẩn cười ghé vào trên người nàng, A Viên lập tức không dám động đậy. Hai người đều lõa thể, da thịt chặt chẽ, A Viên vừa xấu hổ vừa giận dữ một trận đầu váng mắt hoa.

- “Nàng cẩn thận suy nghĩ, xem rốt cuộc có oan uổng không?” Triển Ẩn cười hì hì nhìn nàng.

A Viên không thể động đậy, vô pháp phản kháng, nghe hắn nói nhịn không được nhớ lại, sau đó, trí nhớ đêm qua, đột nhiên tràn về.

Triển Ẩn hôn lên trán nàng: “Ta sẽ không chê cười nàng, ta thích những người tính tình thẳng thắn, ta cũng thích nàng, làm như vậy có gì không thể, cùng lắm vài ngày nữa chúng ta thành thân.”

https://thuviensach.vn

Hắn nói nhẹ nhàng như thế, hắn có biết hay không nàng chính là Vân Tưởng công chúa, là người đã có phò mã, cư nhiên trong lúc hồ đồ liền thất thân.

Vì thế, A Viên khóc đến thiên hôn địa ám.

Triển Ẩn đối với nước mắt của nàng thúc thủ vô sách, đành phải thấp giọng bồi tội: “Ta sai rồi, lúc nàng cường bạo ta hẳn nên phản kháng mới đúng.”

Cái gì? Nàng ép buộc hắn? A Viên ngay lập tức ngừng khóc, trừng lớn mắt nhìn hắn.

Triển Ẩn cười hì hì: “Được rồi, chúng ta đã là vợ chồng. Chờ chân nàng tốt lên, chúng ta liền thành thân. Ta nhất định sẽ đối với nàng phụ trách, thời điểm ta đi vào nàng thì cũng đã quyết định.”

- “Ta đã gả cho người khác rồi.” A Viên vừa khóc vừa gào lên. Cái này làm sao bây giờ? Phải giải thích với Lan Ẩn như thế nào? Còn cả với phụ hoàng?

- “A Viên, nàng có phải hay không hồ đồ. Nàng rõ ràng là tấm thân xử nữ, nàng xem trên đùi nàng vẫn còn vệt máu.”

A Viên vừa thẹn vừa hận, lại không biết nói như thế nào mới tốt. Nói nàng là công chúa, hắn không tin, nói nàng có phu quân, hắn lại càng không tin, có bằng chứng ở trên đùi nàng, trên giường.

Nàng mờ mịt không có cách nào, trong lòng rối loạn, chính mình chỉ uống một chút rượu, hậu quả đã thành ra như thế, rốt cuộc phải làm sao đây?

Khóc đến khi mệt mỏi, Triển Ẩn mới ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng an ủi: “A Viên, nhìn thấy nàng ta mới biết được cái gì là vừa gặp đã

https://thuviensach.vn

yêu, nàng chính là duyên phận mà trời ban cho ta. Ta nhất định sẽ đối tốt với nàng, cuộc đời này quyết không phụ nàng, nàng tin tưởng ta."

Lời thề của hắn đơn giản mà chân thành tha thiết. Con ngươi sáng ngời đơn thuần tràn đầy yêu thương. A Viên giật mình, chậm rãi lắc đầu. Hắn không biết thân phận của nàng, hắn tưởng rất đơn giản. Mặc dù, nàng cũng có chút thích hắn, hơn nữa gạo đã nấu thành cơm, nhưng còn phụ hoàng còn Lan Ẩn, nàng biết ăn nói với bọn họ như thế nào?

Phụ hoàng nếu biết được việc này, có phải hay không sẽ xử tử hắn? Trong lòng nàng càng thêm rối loạn.

Triển Ẩn vòng tay ôm chặt, ở bên tai nàng nói nhỏ: "A Viên, nàng cũng thích ta đúng không? Nàng đêm qua thực nhiệt tình."

A Viên hận không thể đào một cái lỗ chui xuống, nàng đem hắn trở thành Lan Ẩn mới như vậy, nàng cũng không phải là người tùy tiện. Nàng dùng sức tránh ra, nghiêm mặt nói: "Ngươi ra ngoài đi, ta muốn thay y phục."

Triển Ẩn thấy nàng thay đổi sắc mặt, vội dỗ dành: "Không cần tức giận, chúng ta là vợ chồng, về sau còn nhiều thời gian."

A Viên cõi lòng u sầu, thương tâm khổ sở. Không muốn để ý đến hắn.

Triển Ẩn bôi rượu thuốc lên chân giúp nàng, thuận miệng lại hỏi một câu: "Còn muốn uống rượu sao?"

Không đề cập còn đỡ, vừa nhắc tới liền phát hỏa. Nếu không phải vì uống rượu loạn tính thì đã không dẫn đến hậu quả thế này rồi.

A Viên buồn bực, vặn hỏi: "Ngay hôm qua ngươi có phải hay không có ý định chuốc say ta?"

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn vẻ mặt oan tình, nói: “Rượu là do nàng nói muốn uống, cũng không phải ta bức nàng. Nàng không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu ta, quên đi, đều là do ta. Nàng đánh ta cho hả giận.”

Hắn lôi kéo bàn tay nàng đặt lên người hắn, cười hì hì chờ đợi. A Viên sắc mặt đỏ lên, rút tay về.

Triển Ẩn thật cao hứng, ngồi ở bên cạnh nàng, cười nói: “Nàng không nỡ, đúng hay không?”

Không nỡ? Đừng tưởng bở! A Viên trừng mắt nhìn hắn, sau đó tiếp tục sầu muộn, ý niệm lớn nhất trong đầu lúc này là: “Ta muốn về nhà.”

- “Được, chờ chân của nàng tốt lên, ta đưa nàng trở về, thuận tiện mang theo lễ vật đến bái kiến nhạc phụ đại nhân.”

A Viên càng thêm ưu sầu, ngươi có biết hay không nhạc phụ đại nhân trong lời của ngươi chính là đương kim hoàng thượng. Càng nghĩ càng loạn, nàng buồn bực nói: “Đều là ngươi không tốt.”

Triển Ẩn một bộ không lo không sợ: “Ân, đánh ta một chút, oán ta cướp mất bảo bối nữ nhi của hắn đi.”

Chỉ sợ không đơn giản như vậy? A Viên giờ phút này mới biết được nguyên lai mình luôn lo lắng cho Triển Ẩn. Nếu phụ hoàng xử tử hắn thì phải làm sao bây giờ? Vừa nghĩ đến đây, trong lòng cư nhiên chấn động, rất khó chịu, trái tim nơi đó có chút ẩn ẩn đau.

Chẳng lẽ phải nói thẳng với phụ hoàng và Lan Ẩn? Như vậy, phụ hoàng nhất định sẽ rất tức giận, chính mình làm bại hoại thanh danh hoàng gia không nói, Triển Ẩn chỉ sợ cũng mất mạng. Nàng, nàng không muốn như vậy, nàng không muốn hắn chết, nàng kỳ thật cũng không phải chán ghét hắn, hắn cười rộ lên thật đẹp, đối xử với nàng rất tốt, lại còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Trừ bỏ không để nàng đi, trừ bỏ sự hoang đường đêm

https://thuviensach.vn

qua. Thế nhưng, sự thật chính là nàng chủ động, là nàng sau khi uống rượu làm ra chuyện hồ đồ.

Thiên a, nàng cư nhiên còn thay hắn giải vây, A Viên cố gắng đình chỉ ý nghĩ của chính mình. Lo lắng phương án kế tiếp.

Chờ chân tốt lên nhất định phải vụng trộm trốn đi, sau đó đem chuyện này xem như chưa phát sinh? Nhưng nếu làm như thế, đối với Lan Ẩn rất không công bằng, đối với hắn, cũng không công bằng. Hơn nữa, bản thân nàng đã không toàn bích, như thế nào giải thích với Lan Ẩn? Hắn vốn không thích nàng, nàng đã mất đi trong sạch, chỉ sợ càng thêm ghét nàng đi. Trong lòng nàng có chút thê lương, đối với Lan Ẩn, nàng đã không phải đơn thuần thích, biết Liễu nhi tồn tại, nàng rộng lượng nghĩ thành toàn cho họ, nhưng đáy lòng cũng không phải là không oán. Hắn đem giấc mộng thanh xuân đẹp nhất của nàng đánh nát, chỉ dùng vài ngày thời gian.

Còn có một khả năng, Triển thúc thúc dẫn người tới tìm nơi này, sau đó phát hiện nàng cùng với một nam tử khác ở chung ba ngày. Lúc đó cho dù có miệng cũng không thể nói rõ được, huống chi, xác thực đã xảy ra chuyện không minh bạch.

Rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Từ nhỏ đến lớn, nàng được phụ hoàng nâng niu trong lòng bàn tay, các hậu phi khác muốn nịnh bợ phụ hoàng, cũng đối với nàng lấy lòng, nơi nơi thân thiết, lần đầu tiên gặp phải chuyện khó giải quyết, gấp đến suýt khóc. Đều tự trách mình, vì sao chạy đến gặp Liễu nhi làm cái gì, cũng nghi ngờ Lan Ẩn, hắn nếu thích Liễu nhi, vì sao còn muốn thú mình?

Lan Ẩn, Triển Ẩn…hai cái tên này không ngừng ở trong lòng dây dưa, không cho nàng có một giây phút an bình, hoàn toàn không thể bình tĩnh phân tích.

Triển Ẩn thu nụ cười, còn thật sự nhìn nàng, nâng cằm của nàng lên.

https://thuviensach.vn

- “A Viên, nàng trách ta đêm qua quá mạnh bạo sao? Nàng nếu là biết trong lòng ta có bao nhiêu thích nàng, nàng sẽ không oán ta. Tuy rằng là nàng chủ động lôi kéo ta, ta lúc ấy cũng thực do dự, nhưng là ta muốn, nếu làm như vậy, ván đã đóng thuyền, nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa ta.”

A Viên giương mắt nhìn hắn, đôi mắt Triển Ẩn tinh thuần sáng trong, ái mộ cùng si tình trong mắt hiện lên không sót một chút gì, không giống Lan Ẩn không thể nhìn thấu, xem không hiểu. Một người như vậy, mặc dù lấy đi sự trong sạch của nàng, nàng cũng không đành lòng đẩy hắn vào chỗ chết. Nàng rốt cuộc quyết định, rời đi nơi này, chính mình gánh vác hậu quả, không liên lụy hắn, đêm qua xem như là trả cho hắn một ân cứu mạng đó đi.

- “Đã ba ngày rồi, ngày mai ngươi giúp ta gửi một phong thư báo bình an đi.”

- “Được.” Triển Ẩn sảng khoái đáp ứng.

A Viên cười khổ, quả nhiên là gạo nấu thành cơm, hắn an tâm thoải mái hơn. Nàng chưa từng gặp người nào thể hiện sự ái mộ trực tiếp như vậy, khí thế nóng rực bức người, nếu nàng chưa gả cho người ta, nàng nhất định động tâm. Đáng tiếc, hiện tại, nàng chỉ có thể hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Hôm sau, A Viên qua loa viết một phong thư, giao cho Triển Ẩn. Triển Ẩn tiếp nhận thư, sắc mặt rất kỳ quái.

- “Thư này đưa cho ai?”

- “Hắn là thúc thúc của ta, ngươi đến Chu Tước môn của hoàng cung tìm Dương công công, giao cho hắn.”

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn cười tủm tỉm đánh giá A Viên, khóe miệng chậm rãi giương lên: “Nghĩa phụ ta không có chất nữ, thân nhân của hắn chỉ có ta.”

A Viên lập tức trừng lớn hai mắt: “Ngươi nói cái gì, Triển Khả Khải là nghĩa phụ của ngươi?”

Triển Ẩn gật gật đầu: “Đúng vậy, bất quá ta đều ở quê nhà, tháng trước mới đến kinh thành.”

A Viên bưng kín miệng.

Trách không được đã bốn ngày vẫn không có người đến tìm mình, Triển thúc thúc làm sao có thể nghĩ đến nàng bị giấu ở chính nhà của hắn chứ?

Xong rồi, nàng đang muốn rời đi nơi này, vĩnh viễn bảo trụ bí mật này là không có khả năng. Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Triển Ẩn tò mò hỏi: “Nàng như thế nào biết nghĩa phụ của ta? Xem ra chúng ta thật sự là người một nhà, cư nhiên còn có duyên phận như vậy.”

A Viên suy sụp thất thần, hồi lâu mới nói: “Ngươi đi thỉnh hắn đến, tự nhiên sẽ biết.”

Triển Ẩn đang muốn hỏi lại, đã thấy A Viên cúi đầu cắn môi, bộ dáng vừa xấu hổ vừa tức giận, đành phải cẩm thư đi.

Triển Khả Khải đến rất nhanh, trong nháy mắt nhìn thấy hắn, A Viên vừa vui sướng vừa ngượng ngùng. Bộ dáng của nàng hiện tại, thật sự là mất hết mặt mũi.

Triển Khả Khải nhìn thấy nàng, lập tức muốn hành lễ, A Viên bước lên ngăn đón hắn, hốc mắt có chút đỏ.

- “Công chúa, vi thần có tội.”

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn kinh ngạc đứng ở một bên, có chút sợ ngây người.

- “Thỉnh công chúa lập tức theo vi thần tiến cung diện thánh. Hoàng thượng thương tâm quá độ, đã đổ bệnh hai ngày.”

A Viên rơi lệ, thấp giọng nói: “Phụ hoàng nhìn thấy ta nhất định sẽ mắng ta chết mất.”

- “Hoàng thượng gặp công chúa luôn cao hứng. Người nghĩ rằng công chúa đã nhảy xuống sông tự tử, vi thần cũng phái người đi dọc bờ sông lùng vớt đã mấy ngày.”

A Viên cả kinh nói: “Ngươi nói cái gì?”

- “Công chúa người lên thuyền hoa, không phải để hai thị nữ chờ ở trên bờ sao, thuyền hoa rời đi, hai nàng cảm thấy có chút kỳ quái, đột nhiên nhìn thấy có người nhảy xuống sông, xem y phục giống với công chúa, sau đó nghe thấy vài tiếng la thất thanh, giống như là tiếng Nặc phu nhân gọi to tên công chúa. Các nàng lập tức hồi phủ bẩm báo, thánh thượng sau khi biết, lập tức phái người tới dọc bờ sông tìm kiếm, một ngày không có kết quả, cho rằng công chúa vì muốn bảo toàn sự trong sạch mà nhảy xuống Hồng giang tự tử.”

A Viên chỉ vào Triển Ẩn nói: “Ta thật sự nhảy xuống sông, là hắn cứu ta lên.”

Triển Khả Khải vẫn không nhìn Triển Ẩn, tiếp tục nói: “Thánh thượng cho người điều tra rõ nguyên do công chúa ra khỏi phủ, trong đó có việc Liễu Nhi là người Yến quốc, dưới cơn thịnh nộ, đem phò mã bí mật giam giữ, chỉ còn chờ vớt được xác của công chúa…liền cho hắn tuẫn táng. Sau đó tuyến bố ra bên ngoài, nói là công chúa bị nhiễm bệnh mà chết. Phò mã cùng công chúa phu thê tình thâm, tuẫn tình.”

https://thuviensach.vn

A Viên sợ ngây người: “Thúc thúc là nói, hiện tại mọi người đều cho rằng ta cùng Lan Ẩn đều đã chết?”

- “Tang sự đều đã an bài tốt, chỉ là vẫn chưa tìm thấy xác công chúa… Cho nên, thật sự là ông trời có mắt, không nghĩ tới công chúa thế nhưng bình yên vô sự. Vừa rồi a Ẩn mang theo thư đến, ta nếu không phải quen thuộc với bút tích của công chúa, còn tưởng rằng là nó hồ nháo.”

Trong lòng A Viên càng loạn, tình thế này so với những gì nàng tưởng tượng còn gay go hơn, bản thân mình cư nhiên đã trở thành một người chết.

- “Triển thúc thúc, ta nên làm cái gì bây giờ?” Nàng nhìn về hướng Triển Khả Khải cầu cứu. Triển Khả Khải làm thống lĩnh cấm quân đã hai mươi năm, bởi vì tịnh thân, nên ở bên trong thâm cung được tự do ra vào, tuy rằng trong kinh thành có hào trạch do phụ hoàng ban thưởng, nhưng hắn cơ hồ đều ở trong cung. Hắn nhìn nàng lớn lên, nàng đối với hắn tính nhiệm như người thân.

- “Công chúa không cần lo lắng, theo ta đi gặp thánh thượng, thánh thượng tự nhiên sẽ có cách.”

A Viên lặng lẽ nhìn thoáng qua Triển Ẩn, hắn vẫn trầm mặc gắt gao nhìn chằm chằm nàng, giờ phút này A Viên vừa liếc mắt nhìn sang, lập tức bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng sợ. Hắn đột nhiên bước lên, nắm lấy cổ tay A Viên.

- “Ta mặc kệ nàng có phải công chúa hay không, nàng đã là thê tử của ta.”

Triển Khả Khải sửng sốt một chút, cả giận nói: “Làm càn, chẳng lẽ ngay cả lời của vi phụ con cũng không tin? Nàng thật là công chúa. Còn không mau quỳ xuống hành lễ.”

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn trên tay càng dùng sức nắm chặt cổ tay nàng, quật cường nhìn Triển Khả Khải nói: “Nghĩa phụ, ta cũng nói thật, ta và nàng xác thực đã là vợ chồng chi thực.”

Triển Khả Khải khiếp sợ nhìn Triển Ẩn, nâng tay một chưởng phong đánh lại. Triển Ẩn không né không tránh, kiên quyết hứng lấy, nhất thời, tơ máu rỉ ra từ khóe miệng. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn không một tia huyết sắc, màu hồng càng làm cho người ta nhìn thấy ghê người, tâm A Viên một lần nữa run lên.

Triển Khả Khải không có ý dừng tay, một cước đá đến, Triển Ẩn bùm một tiếng, quỳ gối đổ xuống, lập tức, phía sau lưng hắn là một chưởng kích, một bụng máu phun trên mặt đất, cách A Viên gần trong gang tấc.

A Viên kinh hãi, võ công của Triển Khả Khải nàng đã từng nhìn qua, phụ hoàng từng nói hắn là đệ nhất cao thủ, nếu hắn cứ đánh tiếp như vậy. Triển Ẩn nhất định sẽ mất mạng. Nàng kích động kêu lên: “Triển thúc thúc dừng tay!”

Tay Triển Khả Khải dừng ở giữa không trung, miễn cưỡng thu hồi. Sau đó chậm rãi xoay người, vẻ mặt cực kỳ đau đớn.

- “Nó mạo phạm công chúa, thật là tội chết vạn lần.”

- “Đừng trách hắn, là ta, là ta uống rượu nên mới…”A Viên dưới tình thế cấp bách, liều lĩnh bước qua lôi kéo cánh tay Triển Khả Khải.

- “Uống rượu?”

Triển Ẩn ngẩng đầu, nói: “Chính là rượu khi nghĩa phụ bị thương thường uống, vong ưu.”

- “Ngươi thế nhưng cấp công chúa uống vong ưu?”

https://thuviensach.vn

- “Nghĩa phụ khi bị thương không phải thường uống để giảm đau sao? Chân A Viên bị thương, ta mới nghĩ đến.”

Triển Khả Khải cau mày, lạnh lùng nói: “Rượu đó được sở chế từ cây anh túc, uống nhiều sẽ có ảo giác, cực kỳ tổn hại đến sức khỏe.”

A Viên thế mới biết, vì sao đêm qua mình lại thấy Lan Ẩn, nàng thở dài không nói gì, chỉ có thể nói hết thảy đều là thiên ý. Trên đời luôn có nhiều cơ duyên xảo hợp như vậy, kết quả nàng cùng Triển Ẩn dây dưa đến mức này.

- “Công chúa, người mau đổi y phục, cùng ta tiến cung. Nghe hoàng thượng an bài đi.”

A Viên đã dự đoán đến cục diện hỗn loạn không dễ giải quyết. Nàng mờ mịt nhìn tay mình, nơi bị Triển Ẩn nắm qua cư nhiên nổi lên một vòng đỏ. Khí lực của hắn rất lớn, ở dưới sông, lúc hắn giữ lấy nàng, cũng không buông ra.

Vào cung, từ này về sau cùng hắn không liên quan, nàng đột nhiên có loại cảm giác không muốn mãnh liệt, chẳng lẽ thật sự bởi vì đã là người của hắn, tâm cũng nghiêng theo sao?

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Yên Ổn

Triển Ẩn vừa thấy A Viên muốn cùng nghĩa phụ rời đi, lập tức bước nhanh đến nắm chặt cổ tay nàng, sự đau nhức từ cổ tay lan truyền đến cõi lòng. Nàng không dám nhìn hắn, nhưng vẫn cảm thấy một cỗ khí thế bức người áp bách, cũng cảm ứng được sự lo lắng kích động trong lòng hắn.

- "A Viên, ta mặc kệ nàng có phải là công chúa hay không, ta cũng không quản nàng có phò mã hay không. Ta chỉ biết là, cuộc hôn nhân của nàng nhất định không hạnh phúc, nếu không nàng như thế nào vẫn còn tấm thân xử nữ? Ta nếu cùng nàng ván đã đóng thuyền, liền quyết định cùng nàng bên nhau đến đầu bạc, cuộc đời này quyết không buông tay. Nếu hắn có được nàng mà không biết quý trọng, vậy hãy để cho người biết quý trọng nàng có được nàng. Ta cùng nàng tiến cung, ta đi cầu phụ hoàng nàng, cầu hắn thành toàn cho chúng ta."

A Viên thấy hắn trước mặt Triển Khả Khải nói đến tư tình nhi nữ, vừa thẹn vừa vội, trái lương tâm nói: "Ngươi không thể đi gặp phụ hoàng, ta và ngươi, duyên phận đã hết, ngươi hãy quên ta đi."

Triển Ẩn vội la lên: "A Viên, ta sao có thể quên được nàng? Chẳng lẽ tất cả chỉ giống như một giấc mộng thôi sao, đảo mắt một cái liền ném ra sau đầu, vô tung vô ảnh? Ta không tin nàng đối với ta không có một chút động tâm."

A Viên tâm tư rối loạn, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lo âu, trong lòng cảm giác không nỡ cùng mâu thuẫn đều thay nhau ùa đến, nhưng là, lời nói đến bên môi vẫn không cách nào mở miệng. Ta chính là không hy

https://thuviensach.vn

vọng ngươi gặp điều gì bất trắc, ngươi vì sao không hiểu? Chưa bao giờ có tiền lệ công chúa đã xuất giá còn có thể tái giá, cho dù trở thành góa phụ cũng phải thủ tiết, ngươi nghĩ đơn giản lắm sao, phụ hoàng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi. Nếu ông ấy là một người cha bình thường, có lẽ sẽ chấp nhận, nhưng ông ấy cố tình lại chính là hoàng đế cao cao tại thượng. Danh dự của hoàng gia luôn quan trọng hơn tính mạng, ngươi chẳng lẽ không biết? Bằng không, ta cần gì phải nhảy xuống sông chứ?

Triển Khả Khải ở một bên trầm mặc, A Viên muốn từ trong tay Triển Ẩn rút ra, hắn lại rất nhanh nắm chặt, không có chút ý tứ buông tay, hai người giằng co, A Viên vội la lên: “Triển Ẩn, ngươi buông ta ra.”

- “Không buông.”

A Viên gấp đến giậm chân, nhìn về phía Triển Khả Khải.

Triển Khả Khải không nói lời nào, sắc mặt âm trầm. Đột nhiên hắn xuất ra một chưởng, đánh vào sau gáy Triển Ẩn. Triển Ẩn bất ngờ không kịp đề phòng, té ngã trên mặt đất.

A Viên hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội vàng ngồi xuống đỡ lấy đầu vai hắn, trong lòng đau xót không thôi.

- “Nó không có việc gì, hôn mê một hồi sẽ tỉnh lại. Công chúa vẫn nên nhanh chóng tiến cung đi. Sự tình càng kéo dài càng không tốt.”

Ánh mắt A Viễn vẫn đặt ở trên khuôn mặt Triển Ẩn, hồi lâu không dời. Từ thời khắc gặp gỡ hắn, nàng biết chính mình nhất định sẽ trở về. Toàn tâm toàn ý rời khỏi nơi này, rời xa hắn. Vậy mà ngay tại giây phút phải chia lìa này, nàng lại không nỡ buông tay, thời gian mười bảy năm qua tựa hồ đều không có một ngày thực sự vui vẻ hạnh phúc. Hắn không biết nàng là công chúa, chỉ xem nàng là một nữ tử mà hắn ái mộ và hết lòng che chở. Cường đấu cường, nhu đối lấy nhu, luôn luôn bày trò vô lại khiến nàng phải bó tay, vừa trực tiếp vừa đơn thuần, chính là kiểu người nhiệt

https://thuviensach.vn

tình đáng yêu. Tính cách như vậy khiến cho cuộc sống của nàng nhiều màu sắc hơn. Bị Mộ Dung Lan Ẩn vắng vẻ đả kích đến sự hèn mọn và yếu ớt trong nàng, chính lúc đó Triển Ẩn giống như một làn gió tươi mát thổi qua lòng nàng, khiến cho nàng một lần nữa tìm thấy sự tự tin. Trên đời này còn có một người vừa gặp nàng đã yêu, muốn cùng nàng gần nhau cả đời.

A Viên thở dài một tiếng, đứng dậy. Triển Ẩn, ngươi oán ta đi, nếu ta không phải công chúa, nếu ta không gả cho người ta, ta nhất định sẽ đáp ứng ngươi, đáng tiếc, chúng ta gặp nhau quá muộn. Có lẽ ngươi sẽ quên ta, nhưng ta mãi mãi sẽ không quên ngươi, ngươi đã cứu ta, lại là người đầu tiên nói thích ta, người đầu tiên hôn nước mắt ta, người đầu tiên…

Nàng dứt khoát đứng dậy, rất sợ chính mình do dự, mềm lòng. Một ý niệm đáng sợ không ngừng xoay quanh trong đầu liền bị lý trí kiềm giữ lại, một khắc ý niệm đó xuất hiện nàng thật sự hoảng sợ. Nàng cư nhiên nghĩ đến từ nay về sau coi như Vân Tưởng chết đi, từ nay về sau không cần gặp phụ hoàng, cùng Triển Ẩn cứ như vậy gần nhau. Nhưng là, lý trí không cho phép nàng làm ra loại chuyện hoang đường như thế. Nàng đã sai một lần, không thể sai càng thêm sai. Tính mạng của Lan Ẩn phụ thuộc vào nàng, nếu nàng chết, Lan Ẩn sẽ chôn cùng, nàng thất thân đã thực có lỗi với hắn, cũng không thể lại hại hắn mất mạng. Mà phụ hoàng, bởi vì nghĩ nàng chết mà đổ bệnh, nàng không thể bất hiếu với người.

A Viên thay một bộ y phục nội thị, đi theo Triển Khả Khải vào cung, lại thừa dịp đêm tối lẻn vào tẩm cung phụ hoàng. Dọc đường đi nàng khẩn trương vô cùng, tim đập dồn dập, không biết gặp phụ hoàng rồi sẽ nói cái gì, cái nào nên nói, cái nào không nên. Cũng không biết thái độ của phụ hoàng đối với nàng đến tột cùng là vui mừng hay tức giận.

A Viên đứng ở hành lang ngoài điện, nhìn Triển Khả Khải bước vào tẩm cung. Mùi hương thảo dược từ bên trong điện tràn ra, trong lòng A Viên đau xót, cơ hồ muốn ngay lập tức xông vào.

https://thuviensach.vn

Triển Khả Khải quỳ gối cách một tấm màn che, thấp giọng nói: “Thánh thượng, thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, thỉnh thánh thượng cho người lui ra.”

Hướng chính đế vén màn che, hữu khí vô lực ra lệnh: “Đều đi xuống đi.”

Trong điện chỉ còn Triển Khả Khải, hắn thấp giọng nói: “Thần tìm được công chúa rồi.”

Trong lòng hoàng đế tê rần, đau thương không nói gì.

Triển Khả Khải lại nói: “Công chúa không chết.”

Hoàng đế kinh hãi, vung màn che lên, để lộ ra một góc, vội hỏi: “Không chết?”

- “Đúng, hiện đang chờ ngoài cửa điện.”

Hoàng đế vội vàng chống đỡ thân thể từ trên giường bước xuống. Triển Khả Khải phủ phục trên mặt đất, giúp hắn mặc giày.

- “Thần tỉnh công chúa tiến vào.” Triển Khả Khải lui ra phía sau, đến gần ngoài cửa điện nhẹ nhàng hô một tiếng: “Thánh thượng triệu kiến.”

A Viên từ trong bóng tối bước ra, khẩn trương đến tay phát run. Chân của nàng còn rất đau, giờ phút này cảm giác mỗi bước đi đều rất gian nan, nàng bước lên từng bậc thang, tiến vào điện, tẩm cung an tĩnh vô cùng, tiếng bước chân như dội vào trong tai.

Hướng chính đế cơ hồ không tin được, vươn tay lẩm bẩm nói: “A Viên, thật là con.”

A Viên tiến lên vài bước, một cái lảo đảo bổ nhào vào trong lòng phụ thân.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế vô cùng vui mừng, dang rộng cánh tay đón nữ nhi vào lòng. A Viên ghé vào ngực phụ hoàng khóc nức nở.

Hướng chính đế vuốt ve đầu nàng, thở dài: “Phụ hoàng đã vài chục năm rồi chưa từng đau lòng đến vậy.”

A Viên khóc càng lợi hại hơn, nức nở: “Đều là nữ nhi tùy hứng, nữ nhi bất hiếu.”

- “Con trở về là tốt rồi. Ai. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay ở nơi nào?”

A Viên ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Triển Khả Khải. Có chút không yên nói: “Nhi thần sau khi rơi xuống sông được nghĩa tử của Triển thúc thúc cứu, bởi vì, bởi vì chân bị thương, cho nên không thể sớm hồi cung, ở trong nhà Triển thúc thúc chậm trễ ba ngày. Ít nhiều đều nhờ nghĩa tử Triển thúc thúc chiếu cố.”

Hướng chính đế nhìn Triển Khả Khải nói: “Triển khanh, lúc này đây, trẫm thật muốn thưởng hậu cho khanh và nghĩa tử của khanh. Khanh nghĩ muốn cái gì.”

Triển Khả Khải đột nhiên quỳ sụp xuống, dập đầu nói: “Vi thần không dám, vi thần chỉ cầu hoàng thượng khai ân, tha cho khuyển tử tội chết. Vi thần nguyện thay nó chịu tội.”

A Viên kinh hoảng kêu lên: “Triển thúc thúc, thúc nói cái gì?” Trăm ngàn lần đừng nói ra, tâm của nàng treo lơ lửng, chẳng lẽ hắn nhìn không ra ý tứ của nàng sao?

Hướng chính đế cau mày hỏi: “Vì sao?”

A Viên vội vàng đưa mắt ra hiệu với Triển Khả Khải, Nhưng là Triển Khả Khải xem như không nhìn thấy, lập tức nói: “Khuyển tử Triển Ẩn

https://thuviensach.vn

không biết thân phận công chúa, đã làm bẩn công chúa.”

Thân thể A Viên mềm nhũn, suýt nữa ngất đi. Nàng không nghĩ tới Triển Khả Khả sẽ nói ra việc này, nàng nếu đã nguyện ý coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh, vì sao hắn nhất định phải nói ra, là đối với hoàng đế trung trinh sao? Trung trinh đến ngay cả tính mạng của khuyển tử cũng không để ý? Nhưng là hắn rõ ràng còn nói muốn thay Triển Ẩn gánh vác tử tội. A Viên không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hướng chính đế. Trong điện chỉ còn tiếng Triển Khả Khải dập đầu.

A Viên lập tức quỳ gối, khóc nói: “Phụ hoàng, đều là lỗi của nữ nhi, hắn không hiểu rõ tình hình, hắn không biết thân phận của nữ nhi.”

Tay Hướng chính đế hơi phát run, quỳ dưới chân là nữ nhi của hắn, rõ ràng vừa rồi là cảm giác mừng như điên, cảm tạ ông trời có mắt, đem nàng hảo hảo đưa về trước mặt mình, trong nháy mắt liền phát sinh chuyện tồi tệ như vậy.

Hắn run rẩy chỉ tay vào ái nữ, vô cùng đau đớn nói: “A Viên, xem ngươi làm ra hảo sự gì. Tự mình chọn phò mã, còn không xem hắn là loại người gì? Cư nhiên câu lan với nữ tử phong trần mà ngươi cũng không để ý, còn có mặt mũi đối diện với người đời sao? Hảo một cái Mộ Dung Lan Ẩn, trẫm lại coi thường sức nặng của hắn. Thân là Yến nhân, lại được thú công chúa của Vân triều ta, chẳng lẽ còn không biết mang ơn? Cư nhiên dám giẫm đạp lên danh dự hoàng gia! Về phần Triển Ẩn, tốt, quá vô pháp vô thiên, dám nhúng chàm công chúa. Hảo hảo, nhưng thật ra một người so với người kia còn gan dạ hơn. Ta xem hai người này có mấy cái đầu, có sợ chết hay không!”

A Viên kinh hoảng ôm lấy chân Hướng chính đế, khóc nói: “Phụ hoàng, phụ hoàng, đều là lỗi của nữ nhi. Người tha cho Mộ Dung Lan Ẩn cùng Triển Ẩn, nữ nhi nguyện ý xuất gia, bình ổn hết thảy.”

https://thuviensach.vn

Hướng chính đế nhìn nước mắt nữ nhi, trong lòng rất đau, trẫm vốn là muốn con trở thành nữ tử hạnh phúc nhất trên đời, trở thành công chúa được sủng ái nhất, mọi chuyện đều theo ý của con. Vì sao lại thế? Tuổi mười bảy là lứa tuổi đẹp nhất đời người, bởi vì hai người đó, nguyện ý thanh đăng độ đến cuối đời sao? Nhất thời, tức giận công tâm, hận ý bộc phát.

- "A Viên, hai người này là thứ gì mà ngươi lại muốn thay bọn chúng cầu tình? Một người giẫm lên tôn nghiêm của ngươi, một người làm bẩn đi sự trong sạch của ngươi, ngươi vốn không có một chút cốt khí ngạo khí hoàng gia sao? Ngươi thực làm cho trẫm thất vọng."

A Viên lệ rơi đầy mặt, khóc nói: "Phụ hoàng, người nghe nữ nhi nói. Lan Ẩn hắn có lẽ bị bức bách bởi quyền thế hoàng gia mới bất đắc dĩ lấy nhi thần, là nhi thần, áp đặt hôn sự cho hắn, hắn chưa từng chạm vào nhi thần. Có thể thấy rằng hắn đối với nàng kia là thực tâm ái mộ. Hắn là người có tình có nghĩa. Người vì nhi thần mà chết, nhi thần sao có thể trơ mắt nhìn?"

- "Còn Triển Ẩn, hắn đối với nhi thần còn có ơn cứu mạng, hắn cũng không biết thân phận của nhi thần. Hắn thật sự thích nữ nhi, vẫn luôn nói muốn cùng nữ nhi thành thân. Phụ hoàng, nếu không phải hắn, nữ nhi sớm đã chết dưới sông, phụ hoàng, người tha cho hắn."

Hướng chính đế lạnh lùng nhìn nàng, vừa đau vừa tức.

A Viên hoảng hốt nhìn phụ thân, từng giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, một góc áo của Hướng chính đế đã bị nhiễm ướt. Nàng rất sợ phụ hoàng thực sự xử tử hai người kia. Ở trước mặt phụ hoàng, mạng người chỉ ở trong một câu nói.

Triển Khả Khải vẫn luôn dập đầu, trên trán chằng chịt vết máu.

https://thuviensach.vn

- “Vi thần đáng chết. Xin hoàng thượng niệm tình vi thần một lòng trung thành đã hai mươi năm mà để vi thần gánh tội chết thay cho khuyển tử. Nó là đứa con mà Thanh Diểu để lại. Hoàng thượng, người còn nhớ Thanh Diểu không?”

Hướng chính đế kinh sợ hỏi: “Đứa nhỏ Thanh Diểu lưu lại? Là hài tử của ngươi?”

- “Nó là huyết mạch duy nhất trên thế gian này của vi thần, thần sợ thế nhân cười nhạo Ẩn nhi, vẫn để cho nó ở quê nhà, tháng vừa rồi mới lên kinh thành, muốn tìm cơ hội vì hoàng thượng dốc sức. Không nghĩ tới lại phạm vào tử tội. Cầu thánh thượng khai ân.”

Hướng chính đế trầm mặc không nói, hắn luôn đối với phu phụ Triển Khả Khải cảm thấy hổ thẹn. Triển Khả Khải đã sớm tịnh thân, vì vậy Triển Ẩn chính là con trai hắn, huyết mạch duy nhất. Hắn nếu nhất định phán Triển Ẩn tử tội, chỉ sợ từ nay về sau trong lòng Triển Khả Khải sẽ có vướng mắc. Triển Khả Khải chưởng quản cấm quân của kinh thành, hai mươi năm qua chưa bao giờ gây ra chuyện, là ngoại thần mà hắn tín nhiệm nhất.

Trong điện một mảnh tĩnh mịch, A Viên hoảng hốt không dám phát ra tiếng khóc, chính là yên lặng mặc nước mắt thay nhau chảy xuống, gắt gao nhìn khóe miệng phụ hoàng, sinh tử chỉ ở trong một ý niệm.

- “Một khi đã như vậy. Trẫm tha cho hắn tội chết. Tất cả những chuyện này đều do đám thủy tặc ở Hồng giang mà ra, nếu hắn và A Viên đã có quan hệ vợ chồng, trẫm cho hắn một cơ hội lập công chuộc tội. Phải tiêu diệt được hết thủy tặc, mới có thể xứng với công chúa của ta.”

Triển Khả Khải vui mừng phát khóc, quỳ trên mặt đất dập đầu không thôi.

Hướng chính đế nhìn nữ nhi, chậm rãi nói: “A Viên, trên đời này sẽ không còn Vân Tưởng công chúa nữa. Sau hoàng lăng trên núi có một tòa

https://thuviensach.vn

hành cung, con hãy đến đó trước đi. Sau khi Triển Ẩn tiêu diệt được thủy tặc, từ nay con sẽ là Triển phu nhân. Hy vọng Triển Ẩn không giống như Mộ Dung Lan Ẩn, có thể cả đời coi trọng con. Sau này không thể tiến cung, cũng không thể xuất đầu lộ diện, không thể gặp bất cứ người nào."

- "Phụ hoàng." A Viên rốt cuộc nhịn không được xúc động cùng khổ sở, nhào vào trong lòng Hướng chính đế.

Hướng chính đế bất đắc dĩ đau đớn nhìn A Viên, chung quy là nữ nhi mà hắn thương yêu nhất, làm sao có thể nhẫn tâm để cho nàng xuất gia, để nàng đi tìm cái chết. Cứ như vậy mai danh ẩn tích mà sống, mai sau một khi hắn nhớ vẫn có thể đến hành cung gặp nàng. Hơn nữa, làm như vậy cũng là ân sủng rất lớn đối với Triển Khả Khải, coi như đền bù lại những áy náy của quá khứ đi.

Ánh đèn trong điện có chút mờ mịt. Tâm trạng của hắn cũng chùng xuống, chẳng lẽ là vì tuổi tác đã lớn, lòng dạ cũng yếu đuối hơn sao, nếu như trước kia, những người ngày hắn tuyệt đối sẽ không do dự càng sẽ không bỏ qua. Chỉ có một con đường chết, bao gồm cả A Viên.

- "Phụ hoàng, Lan Ẩn, người cũng tha cho hắn, được chứ?"

- "Hắn, nhất định phải chết."

- "Phụ hoàng."

- "Chuyện xấu của hắn đã truyền ra ngoài rồi, dân chúng có ai là không biết phò mã phong lưu với nữ tử phong trần mà vắng vẻ công chúa, làm sao có thể bỏ qua, huống chi, Triển Ẩn có công cứu ngươi, trẫm còn có thể tha thứ cho lỗi lầm của hắn, còn Lan Ẩn, trẫm quyết không tha thứ."

A Viên sợ hãi thấp giọng nói: "Để hắn trở về Yến quốc, từ nay về sau không được phép bước qua biên giới nửa bước, mai danh ẩn tích, không thể sao?"

https://thuviensach.vn

- “Người chết, đóng chặt miệng là tốt nhất. A Viên, sự tình liên quan đến danh dự hoàng gia cùng thanh danh của ngươi, không cần lại lòng dạ đàn bà. Trẫm mệt mỏi. Việc này dừng ở đây. Triển khanh, ngươi trước đưa A Viên về phủ, ngày mai dẫn nàng đến hành cung. Hết thảy đều bí mật mà làm, toàn bộ người hầu trong hành cung phải đổi hết.”

- “Thần tuân chỉ.”

A Viên lưu luyến không nỡ buông tay phụ thân, tùy ý để Triển Khả Khải đưa ra khỏi cung. Dọc đường đi, trong lòng nàng nửa vui nửa buồn.

Từ nay về sau trên đời sẽ không còn Vân Tưởng công chúa, chỉ có Triển phu nhân. Từ bỏ hết mười bảy năm, về sau cũng chỉ có Triển Ẩn. Hắn sẽ làm được như những gì hắn nói, một đời một kiếp không?

Mà Mộ Dung Lan Ẩn, người đầu tiên khiến nàng rung động, cũng là người tự tay phá vỡ giấc mộng của nàng, tự tay đẩy nàng vào lòng kẻ khác. Đối với nàng, vẫn như cũ không muốn hắn chết. Một con người tao nhã như vậy, chỉ vì không thích nàng, mà phải chết sao? Nàng không đành lòng, mặc dù đối với hắn từng có một chút thầm oán, nhưng là giờ phút này, cảm giác đó đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ để lại chút thương tiếc cùng không đành lòng.

Nàng đẩy rèm kiệu, hướng ra bên ngoài nói: “Triển thúc thúc, ta muốn cầu thúc một chuyện.”

Triển Khả Khải nói: “Mời nói.”

- “Thỉnh Triển thúc thúc vì Mộ Dung Lan Ẩn cầu tình, cầu phụ hoàng đừng giết hắn.”

Triển Khả Khải trầm giọng nói: “Trước mắt sợ là không thể, thánh thượng đang trong cơn giận dữ, việc này nói đi nói lại chỉ khiến hoàng

https://thuviensach.vn

thượng thêm tức giận. Có thể không ngay lập tức xử tử đã là may mắn lắm rồi. Ta xem, chỉ có một biện pháp cứu hắn."

A Viên vội hỏi: "Biện pháp gì?"

- "Kiên nhẫn ở trong đại lao, chờ thời điểm hoàng thượng đại xá thiên hạ, nhân cơ hội thả hắn. Đợi đến khi hoàng thượng nhớ tới, hắn cũng đã quay trở về Yến quốc rồi."

- "Vậy, phụ hoàng khi nào thì mới có thể đại xá?"

- "Đại thọ sáu mươi của hoàng thượng có thể sẽ có cơ hội."

Trong lòng A Viên rất khó chịu, Lan Ẩn phải ở trong đại lao nửa năm ư.

- "Ta muốn đi xem hắn, có thể không?"

- "Việc này, nếu để thánh thượng biết, chỉ sợ người mất hứng."

- "Triển thúc thúc, thúc vì sao chuyện gì cũng muốn nói cho phụ hoàng vậy? Vừa rồi…"A Viên không nói tiếp, nàng nếu không đề cập đến chuyện hoang đường với Triển Ẩn, Triển Khả Khải vì sao nhất định phải bẩm báo chi tiết, vốn việc này chỉ có ba người bọn họ biết thôi. Nàng vốn một lòng muốn che chở Triển Ẩn, tuy rằng kết cục lại toàn vẹn đến bất ngờ, nhưng là vừa rồi, Triển Ẩn tựa hồ đã dạo qua con đường sinh tử một vòng.

- "A Viên đang trách ta vừa rồi nói ra sự thật sao?"

- "A Viên không có ý này, chỉ là lo lắng, an nguy của Triển Ẩn."

- "Ta nếu không nói ra sự thật, như thế nào thành toàn cho các ngươi đây?"

- "Thúc không sợ phụ hoàng sẽ giết Triển Ẩn sao?"

https://thuviensach.vn

Thanh âm của Triển Khả Khải chợt trầm xuống: “Hắn sẽ không, ta đã ở bên cạnh hoàng thượng hơn ba mươi năm. Hiểu biết của ta đối với hắn còn hơn ngươi rất nhiều.”

- “Vậy sao Triển thúc thúc không sớm nói cho ta biết, ta vừa rồi suýt nữa bị hù chết.”

- “Nga, ta là muốn xem A Viên có thực thích Ẩn nhi nhà ta không thôi, xem ra cũng không phải Ẩn nhi chỉ làm theo ý mình, tương tư đơn phương.”

- “Triển thúc thúc.”

A Viên ngượng ngùng cả mặt đỏ lên.

Triển Khả Khải mỉm cười: “Còn gọi thúc thúc sao? Nên đổi gọi phụ thân mới phải. Về sau, ủy khuất ngươi.”

A Viên im lặng sau một lúc lâu mới nói: “Triển thúc thúc, ta muốn gặp Mộ Dung Lan Ẩn, từ ngày mai, đã không còn là Vân Tưởng. Ta muốn nói vài lời với hắn.”

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Có Thai

Cùng Mộ Dung Lan Ẩn gặp mặt đã là vài giờ sau, lần tái kiến này không hiểu sao lại có cảm giác xa lạ. Hắn vẫn như trước phong tư tú nhã, trong lao ngục càng làm nổi bật phong thái của hắn, vẻ tiều tụy chỉ làm hắn thêm thoát tục hơn thôi.

A Viên cách song sắt nhìn hắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đã từng là phu thê, vậy mà giờ phút này gần ngay trước mắt xa tận chân trời.

Lan Ẩn nhìn thấy A Viên, sau phút chốc kinh ngạc, cách song sắt hắn vươn tay nắm lấy bàn tay nàng. Bàn tay hắn thực lạnh, đem tay nàng bao bọc lấy, chặt đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

- “A Viên, nàng không chết?”

Chỉ mới qua mấy ngày nhưng tựa hồ đã phá vỡ toàn bộ cuộc sống vốn có của nàng. Nhớ tới những ngày gian nan vừa qua, nước mắt A Viên lã chã rơi, nếu không phải Triển Ẩn cứu nàng, sợ rằng sẽ gặp lại Mộ Dung Lan Ẩn ở trên cầu nại hà đi.

Nàng nghẹn ngào giống như có rất nhiều điều muốn nói, mà nay chỉ thốt ra được một tiếng: “Xin lỗi.”

Lan Ẩn vội la lên: “A Viên, là ta có lỗi với nàng.”

A Viên lắc đầu: “Lan Ẩn, là ta không tốt, hôn sự này là do ta áp đặt cho ngươi. Ngươi thích người khác cũng không có gì sai. Ta nhất định sẽ cầu Triển thúc thúc cứu ngươi ra.”

https://thuviensach.vn

Lan Ẩn kinh ngạc không nói, chỉ thật sâu nhìn nàng.

Triển Khả Khải ở một bên thúc giục: “A Viên, đi nhanh đi, nếu để thánh thượng biết, chỉ sợ sự việc không cứu vãn nổi.”

- “Lan Ẩn, ngươi hãy bảo trọng.” A Viên muốn rút tay ra, lại bị Lan Ẩn nắm chặt, không chịu buông.

Trong lòng A Viên đau xót, hôm nay từ biệt, xác định không hẹn gặp lại, từ nay về sau trời nam đất bắc, trở thành một giấc mộng tuổi trẻ, để mỗi khi ngẫu nhiên nhớ lại, cũng bất quá chỉ là những nỗi phiền muộn bên môi.

- “Lan Ẩn, ta không thể không đi, về sau cũng sẽ không có cơ hội đến nữa. Phụ hoàng đang nổi nóng, ủy khuất ngươi nhẫn nại thêm một thời gian ta sẽ nghĩ cách đưa người ra ngoài.”

Lan Ẩn lắc đầu: “A Viên, lòng của ta đã chết rồi. Nếu như, có một ngày ta được ra ngoài, ta sẽ mãi không rời xa nàng.”

A Viên cười khổ: “Ngươi đang cảm kích ta sao? Chúng ta trong lúc đó vốn là se nhầm nhân duyên thôi, kể từ đây chúng ta đều là những người tự do.” Chờ hắn thoát ra, nàng đã sớm ẩn cư ở hành cung trên núi, làm Triển phu nhân, cuộc đời này sẽ không liên quan gì đến hắn nữa. Hắn cũng sẽ có cuộc sống hạnh phúc của mình, nàng hy vọng còn kịp bù đắp lại hết thảy, để hắn trở về làm Mộ Dung Lan Ẩn trước kia, có thể cùng người trong lòng hắn song túc song phi.

Lan Ẩn giống như có rất nhiều điều muốn nói, lại gắt gao cắn môi, chính là si ngốc nhìn nàng.

A Viên xoay người rời đi. Trong lòng như trút được gánh nặng. Rốt cuộc đem những chấp nhất tuổi trẻ buông xuống.

https://thuviensach.vn

Lan Ẩn nhìn theo bóng dáng của nàng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong lòng trướng đau, lặp lại trên môi một câu nói: “A Viên, kỳ thật, ta thích nàng. Người nên nói xin lỗi là ta, hy vọng nàng về sau khi biết được chân tướng sẽ không hận ta.”

Trở lại Triển phủ, đã là đêm khuya. A Viên vừa bước xuống kiệu, đã được một vòng tay rộng lớn ôm lấy.

- “A Viên, A Viên, nàng không bỏ rơi ta, nàng đã trở về thật sao?” Thanh âm Triển Ẩn kích động mừng rỡ, giống như một đứa nhỏ ôm lấy nàng xoay vài vòng.

A Viên đầu váng mắt hoa, vừa thẹn vừa vội nói: “Phụ thân đang nhìn kìa, chàng mau buông ta xuống.”

Triển Ẩn đỡ lấy thắt lưng nàng, cười khì khì nhìn Triển Khả Khải nói: “Nghĩa phụ, sao lại thế này, con không phải đang nằm mơ chứ?”

- “Ngốc tiểu tử, vào trong rồi nói.”

Vào trong đại sảnh, Triển Ẩn nghe Triển Khả Khải thuật lại, vui vẻ nói: “Phụ thân, hoàng thượng đối với chúng ta thật sự là ân sủng có thêm, con nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng. Con muốn để cho A Viên làm nhất phẩm phu nhân, vinh quang không thua gì công chúa.”

Triển Khả Khải nghiêm mặt nói: “Đừng có mạnh miệng, ngươi cho rằng thủy tặc Hồng giang dễ diệt trừ như vậy sao?”

Triển Ẩn hào khí như mây, nắm chặt tay nói: “Phụ thân, con sẽ không làm cho người thất vọng.”

- “Được rồi, giữ lại hào khí đó của ngươi cho việc lớn đi, ta xem xem mười mấy năm binh thư của ngươi có dùng được không. Không riêng gì ta,

https://thuviensach.vn

mà còn là tránh cho các sư phụ của ngươi mất thể diện. Những người đó đều là những tướng quân năm đó theo hoàng thượng giành thiên hạ. Cũng đừng khiến cho bọn họ thất vọng mới phải.”

- “Con biết.”

- “Sắc trời không còn sớm, các ngươi cũng sớm đi nghỉ đi.”

Triển Khả Khải nói xong, đứng dậy rời đi.

Trong phòng chỉ còn Triển Ẩn, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm nàng. Sắc mặt A Viên đỏ lên, nhất thời cảm thấy mất tự nhiên.

Triển Ẩn vẻ mặt hân hoan hưng phấn. Thật vất vả đợi được phụ thân rời đi, liền duỗi cánh tay đem A Viên gắt gao ôm vào trong ngực, hung hăng hôn một cái, khiến cho cái má phấn nộn của nàng bị nghiến đến phát đau. Nàng ngượng ngùng dùng sức đẩy hắn ra. Nghiêm mặt nói: “Về sau, ngươi nếu đối với ta không tốt, ta thực sự không còn nơi nào để đi.”

Triển Ẩn yêu thương nhìn thiên hạ trong lòng, nhẹ nhàng hôn xuống, ôn nhu nói: “Ta sao có thể không đối xử tốt với nàng?” Nói xong, hắn lại lặp lại một lần: “Như thế nào bỏ được?”

Ngữ khí của hắn vừa ôn nhu lại săn sóc, trong mắt có khẩn trương lo được lo mất. Trong lòng A Viên nhất thời ngọt như đường, khẽ thở dài một hơi, về sau cũng chỉ có hắn.

Triển Ẩn cười hì hì nói: “Ta ước gì nàng không còn đường lui, về sau chỉ có thể dựa vào ta.”

A Viên cong môi, kỳ thật nàng đồng thời còn muốn có được sự thương yêu của phụ hoàng, đáng tiếc…

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn lấy tay vuốt ve môi nàng, cười nói: “Triển phu nhân, chẳng lẽ nàng không vui khi được ở cùng ta sao? Đừng giả bộ mất hứng nữa, cười lên nào.”

A Viên nhịn không được phì cười: “Ai giả bộ?”

- “Nàng xem, nàng xem, rõ ràng là cao hứng đến như vậy, còn chịu đựng.”

A Viên quá hiểu tính tình hắn, bị hắn đùa cười rộ lên. Ở cùng một chỗ với Triển Ẩn, luôn luôn là niềm vui.

- “Chúng ta đi nghỉ thôi.”

A Viên nhìn chiếc giường trước mặt, nhất thời mặt đỏ tim nhảy loạn lên.

Triển Ẩn cười ha ha ôm lấy nàng, thật cẩn thận xem xét bàn chân nàng, đau lòng nói: “Hôm nay đáng lẽ không nên đi lại nhiều, nàng xem còn sưng hơn trước.”

Hắn cầm bình rượu thuốc nhẹ nhàng xoa lên chân nàng. Dưới ánh nến, bàn tay hắn thon dài hữu lực, khuôn mặt tuấn mỹ ấm áp như mùa xuân.

Trong lòng A Viên lần đâu tiên cảm nhận thấy mùi vị yên ổn hạnh phúc. Nhưng sau đó lại bắt đầu lo lắng. Thủy tặc hồng giang cũng không phải dễ tiêu diệt, hắn có gặp nguy hiểm hay không?

- “Triển Ẩn, ngươi trước kia đã từng điều binh chưa?”

Triển Ẩn ngẩng đầu, nhướn mày cười: “Nàng đang lo lắng cho ta? Ta ở quê nhà, cũng không phải mỗi ngày đều câu cá. Phụ thân tuy rằng không ở bên cạnh, nhưng vẫn thỉnh rất nhiều sư phụ dạy ta. Có vài vị từng theo phụ hoàng nàng đánh chiếm thiên hạ, về sau lui về ở ẩn, ẩn cư nơi thôn dã,

https://thuviensach.vn

bởi vì cùng nghĩa phụ ta là nơi sinh tử chi giao, nên cũng hết lòng chỉ dạy cho ta. Nàng không cần lo lắng, cái ta thiếu bất quá chỉ là kinh nghiệm thực chiến thôi. Hoàng thượng nếu muốn xem bản lĩnh của ta, ta đương nhiên phải giành được chiến công, không phải vì chính mình, là vì nàng."

Trong lòng A Viên ngọt ngào, kìm lòng không đậu cười rộ lên: "Vậy thỉnh mấy vị sư phụ cùng ngươi chiến đấu đi."

Triển Ẩn lắc đầu: "Bọn họ đã sớm thoái ẩn, từ nay về sau không can thiệp vào chuyện trong triều."

Nằm ở trên giường, A Viên khó có thể chìm vào giấc ngủ. Tối nay trải qua quá nhiều chuyện, còn vì Triển Ẩn mà lo lắng. Tuy rằng hắn tự tin nhưng nàng lại tránh không được sầu lo. Hắn chung quy không hề có kinh nghiệm, đối mặt với đám thủy tặc xuất quỷ nhập thần, ở hồng giang kiêu ngạo nhiều năm, như cỏ dại ương ngạnh.

Triển Ẩn nằm bên cạnh, cảm giác được nàng trằn trọc không ngủ, quan tâm hỏi: "Là chân đau sao? Nếu không, lại uống một ly rượu?"

Mỗi lần hắn nhắc tới rượu A Viên đều cảm thấy rất xấu hổ, cũng không biết đêm đó nàng lôi kéo hắn như thế nào, nàng không nhớ rõ từng chi tiết, chỉ biết khi tỉnh lại đã là người của hắn. Hắn tuy rằng thân thiết hỏi, nghe vào trong tai nàng đều khiến tâm thần rung động, may mắn bóng đêm che giấu vẻ ngượng ngùng của nàng.

- "Về sau không được nhắc đến rượu nữa."

Triển Ẩn giật mình nói: "Nga, được." Trong giọng nói rõ ràng có ẩn chứa ý cười.

A Viên giận, cắn hắn một ngụm.

Triển Ẩn vội nói: "Nàng đợi một chút."

https://thuviensach.vn

Hắn đứng dậy đi ra khỏi phòng, sau một hồi thì đi vào, trên tay mang theo một thứ rất kỳ lạ. Hắn mở nắp ra một làn hương dịu mát tràn khắp phòng.

- “Đây là hương gì?”

A Viên ở trong cung nhiều năm cũng có một chút kiến thức về các loại hương, nhưng mùi hương này thì chưa bao giờ nghe thấy, thơm mát dịu nhẹ vô cùng.

- “Hương này, tên là tương tư xa. Có tác dụng an thần. Là do mẫu thân ta điều chế ra. Năm đó phụ thân theo hoàng thượng đi đánh giặc, mẫu thân ngày đêm lo lắng không thể ngủ yên, liền nghĩ ra loại hương này.”

- “Mẫu thân ngươi đâu?”

- “Thời điểm sinh ta, đã qua đời. Phu thân khi đó đang ở trong cung, người sợ mọi người cười nhạo ta, vội đưa ta về quê, bảo ta gọi người là nghĩa phụ.”

A Viên có chút thổn thức, tên thật hay, mùi hương dễ chịu, còn là một chuyện xưa thê lương. Hương thơm lượn lờ, dần dần làm cho nàng có chút buồn ngủ. Vòng tay hắn dài rộng mà ấm áp, đây là chỗ trở về của nàng.

Hôm sau, thánh chỉ của hoàng thượng hạ xuống, Triển Ẩn được phong làm Hữu Vệ tướng quân.

Ngày thứ hai, Triển Khả Khải thu thập hành lý, đến đón A Viên đưa vào hành cung.

A Viên đứng ở trong phòng ngủ của Triển Ẩn, lại có chút lưu luyến không nỡ. Mấy ngày ở đây, có hơi thở của hắn quyện chặt, cũng có tâm sự bối rối mà ngọt ngào của nàng. Bát hương trên bàn, còn có tro tàn của tương tư xa.

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn ôm nàng không buông, thấp giọng nói: “Nàng ở trong hành cung, nhớ chiếu cố bản thân mình. Ta rất nhanh sẽ trở về.”

A Viên lo lắng nhìn vẻ mặt hào hứng của hắn: “Chàng mọi sự phải cẩn thận.”

Hắn dường như tuyệt không lo lắng cho chính mình, thoái mái vô sự nói: “Được, chờ ta trở lại, chúng ta vĩnh viễn sẽ không xa rời nhau.”

A Viên ngẩng đầu nhìn hắn, thấp giọng nói: “Ta sợ nhất là đánh giặc, mới trước đây vừa nghe nói phụ hoàng định xuất chinh, liền bị dọa khóc.”

- “Nha đầu, hiện tại là thái bình thịnh thế. Thủy tặc chỉ là loại giặc cỏ, sao có thể đem ra so sánh với hoàng thượng. Đối thủ của hoàng thượng năm đó đều là các nước kiêu hùng, còn có Bắc Yến.”

- “Dù sao cùng đều là gươm đao không có mắt, ta thực sợ hãi, chàng nhất định phải bình an trở về.”

- “Ta biết. Nàng nhớ mang theo tương tư xa, đến lúc nhớ ta không ngủ được thì đem ra dùng, nằm mơ nhất định cũng phải mơ thấy ta.”

A Viên bị hắn nói đến ngượng ngùng cúi đầu. Tương tư xa, vì tưởng niệm cách nhân mà chế.

Trước đây A Viên đã từng theo Hướng chính đế tới hành cung. Lần này đến, A Viên phát hiện hành cung đã đổi tên thành phủ Hữu Vệ tướng quân. Nguyên lai tất cả cung nhân thái giám đều đã bị đổi đi, những người mới này nhìn qua đều rất thành thật cẩn trọng.

Triển Khả Khải gọi đám hạ nhân đến, phân phó nói: “Về sau chuyện lớn nhỏ trong phủ đều phải xin chỉ thị phu nhân, nghe phu nhân an bài.” A Viên nhìn hơn mười người đứng chỉnh tề phía dưới, lại chợt nghe thấy cách xưng hô “phu nhân” này, nhất thời có chút ngượng ngùng không tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Triển Khả Khải sau khi đem mọi thứ trong phủ thu xếp thỏa đáng, liền cáo từ rời đi. Trước khi đi còn đặc biệt dặn dò: “A Viên, nếu không có chuyện gì thì đừng xuất môn. Còn nhiều thời gian, chờ sau này mọi chuyện lắng xuống, ngươi còn có cơ hội ra ngoài.”

A Viên mỉm cười: “Phụ thân không cần lo lắng, ta ở trong hoàng cung buồn mười mấy năm cũng thế thôi, ta biết phụ hoàng khổ tâm, sẽ không chạy loạn khiến người phải vì ta mà lo lắng.”

Triển Khả Khải vừa đi, trong Triển phủ chỉ còn một chủ nhân duy nhất là A Viên. So với ngày đầu tiên, những công việc lặt vặt bây giờ thật nhiều. Thỉnh thoảng có người đến xin chỉ thị các sự vụ xử trí như thế nào, làm A Viên suýt chút nữa sứt đầu mẻ trán, thế mới biết làm chủ mẫu không phải là chuyện dễ dàng.

Đến buổi chiều, lúc này mới được nghỉ ngơi. Có bốn thị nữ tùy thân, trong đó có một người tên gọi Hoàng Oanh thập phần nhu thuận thông minh, một câu phu nhân hai câu phu nhân, A Viên nghe riết thành quen.

Bóng đêm kéo đến, phủ tướng quân liền trở nên trống vắng. Hành cung này vốn là nơi dùng để nghỉ hè, cho nên mới xây dựng ở trên núi. Xung quanh không có dân cư, quạnh hiu vắng vẻ.

A Viên một mình ngồi yên ở trong phòng ngủ, nỗi lòng phập phồng. Lo lắng nhớ nhung quả nhiên ùa tới, trong lòng tất cả đều là bóng dáng của một người, cũng không biết hắn hết thảy có thuận lợi hay không.

Một vầng trăng cô độc treo lơ lửng giữa không trung. Trong phòng tương tư xa lượn lờ, từng đợt từng đợt vương trên chóp mũi, A Viên hít một hơi thật sâu, trong lòng an bình hơn rất nhiều. Tương lai sẽ là cảnh xuân tươi đẹp, cô tịch chia lìa chỉ là tạm thời. Trước mắt hiện lên khuôn mặt Triển Ẩn, còn có những lời nói nghịch ngợm ấm áp. Tương tư xa là tận cùng của tương tư, đêm dài bát ngát mộng cũng dài.

https://thuviensach.vn

Đảo mắt đã qua một tháng, Triển Khả Khải ngẫu nhiên đến vài lần mang theo tin tức của Triển Ẩn. Hắn là người nghiêm túc cẩn trọng, nói đến nhi tử của mình tự nhiên cũng không giành nhiều lời khen, cho nên tin tức của hắn luôn khiến A Viên vừa mừng vừa lo. Nỗi nhớ cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Gần đây cũng không biết làm sao vậy, đầu óc hỗn loạn, thân thể dường như không có chút khí lực. Mệt mỏi uể oải chỉ muốn ngủ, khẩu vị cũng không tốt.

Hoàng Oanh ở một bên nhìn, vui mừng nói: “Phu nhân, chẳng lẽ là có thai?”

Sắc mặt A Viên đỏ lên, hoảng sợ.

Nàng và Triển Ẩn bất quá chỉ có một đêm vợ chồng vậy mà có thể mang thai sao? Nhưng những biểu hiện này xác thực rất giống. Nhớ tới những hậu phi trong cung có thai, tình hình cũng đại để như thế. Tim nàng đập thật nhanh, khóe môi kìm không đậu gợi lên một nụ cười thẹn thùng.

Hoàng Oanh vui vẻ nói: “Chờ tướng quân lập công trở về, biết được phu nhân có thai, thật đúng là song hỷ lâm môn.”

A Viên ngượng ngùng cúi đầu, nhăn nhó nói: “Đừng nói bậy, ngươi mau đi thỉnh đại phu đến.”

Hoàng Oanh vâng lệnh, vội vàng cao hứng cáo lui.

A Viên ngây ngẩn nhìn bụng mình, cẩn thận đưa tay đặt lên trên, mặc dù trong phòng không có ai nhưng nàng vẫn thẹn thùng không thôi. Thật sự có sao? Có đứa nhỏ của Triển Ẩn?

Qua một canh giờ, Hoàng Oanh dẫn theo đại phu trở về.

https://thuviensach.vn

A Viên cách mành đưa tay ra, đại phu kia xem mạch hồi lâu, mới nói: “Mạch tượng của phu nhân, lão phu đã cẩn thận xem kỹ, vừa giống hỷ mạch, lại có chút bất đồng. Lão phu y thuật không tinh, thật sự không dám võng đoán. Thỉnh phu nhân mời người khác.

Tiễn bước vị đại phu này, Hoàng Oanh mới nói: “Phu nhân, phủ tướng quân của chúng ta, ở vị trí tương đối hẻo lánh, thật vất vả mới tìm được đại phu nhưng lại không dám chẩn đoán chính xác. Ta xem phu nhân vẫn nên phái người xuống núi vào kinh thành thỉnh đại phu mới tốt.”

A Viên gật đầu, chính nàng cũng đang muốn xác nhận có phải hay không hỷ mạch, vì thế lại phái người xuống núi vào trong kinh thành thỉnh đại phu.

Thẳng đến khi trời tối, mới có một vị đại phu lên núi.

A Viên không yên chờ đáp án. Đại phu này xem mạch nửa ngày, trầm giọng nói: “Mạch tượng của phu nhân xác thực là hỷ mạch, nhưng cũng không phải hỷ mạch.”

A Viên tâm vừa vui mừng lập tức lạnh xuống, tuy rằng mang thai làm cho nàng có chút ngoài ý muốn, nhưng không có hỷ mạch càng khiến cho nàng thất vọng.

- “Vì sao thân mình ta lại có chút không thoải mái?”

- “Phu nhân ưu tư quá mức, thân thể có chút hư mệt, cần hảo hảo điều dưỡng.”

Đại phu viết một phương thuốc, để cho A Viên uống trong vòng mười ngày. Kết quả, thuốc chưa uống xong, Triển Ẩn đã trở lại.

A Viên xa xa nghe thấy thanh âm hắn, liền buông chén thuốc chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Có lẽ đứng dậy quá nhanh, ánh mặt trời cũng quá gay gắt, trong nháy mắt nhìn thấy hắn A Viên lại có chút choáng váng đầu, thấy không rõ khuôn mặt hắn, chỉ thấy vầng hào quang vây quanh một bóng dáng đang dần bước tới.

Hắn khôi giáp chưa cởi, màu da rám nắng đi không ít, vóc người càng thêm cường kiện cao lớn.

Hắn đứng trước mặt nàng nhưng không nói, chỉ híp mắt nhìn nàng cười, cười đến khi cả khuôn mặt của nàng hồng lên, chân tay luống cuống.

Đón lấy ánh mặt trời, khôi giáp trên người hắn càng thêm lấp lánh ánh bạc, xa cách hơn tháng, hắn bỗng chín chắn trưởng thành, nghiễm nhiên là một nam tử cao lớn vạm vỡ, tướng quân anh tuấn uy vũ.

- "Nàng có nhớ ta không?" Hắn khom lưng, cười tủm tủm tiến tới trước mặt nàng, ánh mắt sáng quắc rực lửa. A Viên bị khí thế của hắn áp bách, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Cánh tay hắn thực sự cứng cáp, trụ ở sau thắt lưng nàng. Làm cho nàng không có đường lui.

- "Không nhớ?" Hắn không buông tha mà tiếp tục truy hỏi.

- "Không." A Viên nhăn nhó không chịu nói ra suy nghĩ trong lòng. Làm sao có thể không nhớ, mỗi ngày mỗi đêm đều là nhớ nhung tưởng niệm.

Triển Ẩn cười lớn, đột nhiên ôm lấy nàng tiến vào phòng ngủ. Cửa phòng bị hắn dùng chân đá văng ra.

A Viên vừa thẹn vừa vội nói: "Chàng làm cái gì?"

- "Không nhớ đến ta, tự nhiên phải bị trừng phạt."

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Khóa Lưu Quang

Toàn bộ ánh sáng trong phòng đều bị khôi giáp của Triển Ẩn hấp thụ, ánh sáng còn hiện trong đôi mắt hắn, gắt gao nhìn nàng, dường như muốn cuốn lấy nàng, khuôn mặt gần trong gang tấc được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, ánh mắt chạy trốn tựa hồ đều bị hắn bắt được, giữ lấy, A Viên ngượng ngùng lại ngọt ngào, rốt cuộc đem tâm tư treo lơ lửng hơn một tháng thả xuống, hắn đã bình yên vô sự trở lại.

Triển Ẩn ở trên gương mặt nàng hung hăng hôn mấy cái, lúc này mới chịu đứng dậy, cởi bỏ khôi giáp. Một thân phong trần trong nháy mắt khôi phục lại vẻ tiêu sái ngày xưa.

A Viên mím môi mỉm cười, đảo mắt muốn rời khỏi lòng hắn.

Bàn tay của hắn bắt đầu không an phận luồn vào trong áo nàng, tập kích khắp nơi, làm cho nàng vừa ngứa vừa nhột. A Viên nhịn không được cười rộ lên: “Mau buông ra.”

Triển Ẩn hừ một tiếng: “Không nhớ ta, ta liền đem bạch bánh trôi chà xát thành hồng bánh trôi.”

A Viên nhất thời xấu hổ đỏ mặt, bắt đầu giãy dụa. Khí lực của hắn lại mạnh mẽ nằm ngoài dự kiến của nàng, bàn tay chống lên ngực hắn chẳng khác nào châu chấu đá xe. Lòng bàn tay hắn nóng rực, da thịt nơi nào bàn tay hắn đi qua đều nóng bỏng như lửa, không cần nhìn, cũng biết là rất hồng.

Hắn ở bên tai uy hiếp: “Nói thật, ta sẽ bỏ qua cho nàng.”

https://thuviensach.vn

- “Nhớ.” A Viên nhỏ giọng hừ một câu, xấu hổ không dám nhìn hắn. Bàn tay hắn ngừng tập kích xung quanh, mà bò lên ngực nàng, dùng sức xoa bóp, da thịt mềm mại phập phồng tựa như tiếng tim đập dồn. Hắn vừa lòng ghé lỗ tai vào, nghe xong một hồi mới nói: “A Viên, trong lòng ta đều là nàng, trong lòng nàng cũng phải có ta.”

A Viên trong lòng rung động, tình ý như vậy, nàng lần đầu tiên nghe thấy, lời hắn nói chân thành mà cẩn thận, gần như là hy vọng. Lòng của nàng nhuyễn đến rối tinh rối mù, toàn thân tựa hồ được ngâm trong nước mật, vị ngọt lan đến tận lưỡi.

Hắn ngẩng đầu, cách một lớp áo hôn xuống ngực nàng, nàng một trận sợ run, nụ hoa nhỏ nhỏ lập tức như hoa sen được một trận gió mát thúc giục nổi lên mặt nước, dưới lớp quần áo đơn bạc như ẩn như hiện. A Viên ngượng ngùng muốn đứng dậy, lại bị hắn đè chặt, hắn cúi đầu xuống, đem nụ hoa nho nhỏ ngậm trong miệng cắn mút, loại kích thích này tựa hồ làm cho người ta khó nhịn.

Gió cuốn lá rụng mãnh liệt đem quần áo tẫn trừ. Nàng vô lực chống cự, tùy ý hắn làm xằng làm bậy. Thân thể yếu nhược, tâm cũng mềm mại, giống như một con thuyền rốt cuộc cập bến, cánh tay hắn hữu lực, vòm ngực rộng lớn, làm cho nàng cam tâm tình nguyện trở thành một nữ tử bình thường, buông tha cho hết thảy, từ nay về sau, chỉ có hắn, đứng ở phía sau hắn, nằm dưới đôi cánh của hắn, không còn là Vân Tưởng công chúa.

Lâu không gặp, tương tư đem lửa tình dâng lên đến cực hạn, giờ phút này mãnh liệt như sóng biển ngập trời, quét qua nàng, động tác của hắn cương mãnh mà bá đạo, ở trên người nàng để lại rất nhiều dấu vết. Vật cương cứng dưới thân ở trên da thịt mềm mại của nàng cọ qua cọ lại, vừa ngứa vừa đau, nàng lại luyến tiếc không muốn để hắn rời đi.

Quấn quýt si mê hồi lâu, hắn mới dừng lại. Vừa lòng nhìn sắc mặt nàng cùng da thịt phấn hồng, cười hì hì nói: “Quả nhiên là hồng bánh trôi.”

https://thuviensach.vn

A Viên vừa thẹn vừa giận, vơ vội lấy y phục của mình, nhưng thân thể suy yếu ngay cả khí lực mặc quần áo cũng không có.

Triển Ẩn cười ha hả đem nàng ôm vào ngực.

- "Ta mang nàng đi đến một nơi."

A Viên thấp giọng nỉ non: "Ta mệt mỏi quá."

- "Nàng cái gì cũng không làm, còn kêu mệt? Ân? Ta còn chưa nói mệt." Hắn ý vị thâm trường hỏi ngược lại một câu.

Khuôn mặt A Viên càng thêm hồng. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng là hắn nhiều lần dày vò nàng, làm sao có thể không mệt cơ chứ.

Nàng ngượng ngùng nói: "Cổ họng khô."

- "Nàng vừa rồi kêu."

A Viên lập tức ngượng chín mặt, vừa thẹn vừa vội phủ quyết: "Ai kêu."

Triển Ẩn hắc hắc cười, đưa cho nàng một chén nước, nói: "Nàng nói, đừng như vậy, không được, nhẹ chút. Thế mới nói, cổ họng sao có thể không khô?"

A Viên hận không thể đem cả khuôn mặt giấu vào trong chăn, nàng nói sao? Như thế nào một chút cũng không nhớ.

- "Đi thôi, đi thôi, ta chờ không nổi nữa. Ta ôm nàng đi được không?"

A Viên ngượng ngùng ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt hắn vội vàng, đành phải nói: "Vậy được rồi, nhưng là phụ hoàng không cho ta xuất môn, ta muốn thay đổi y phục, che mặt mới được."

https://thuviensach.vn

- “Đó là đương nhiên, ta thấy chủ ý này của hoàng thượng rất hay. Ta mới hy vọng không ai trông thấy nàng, chỉ mình ta xem.”

Rõ ràng là một lời nói trẻ con, nhưng lại có thể đả động đến nàng, say đến tận tim.

Đổi xong y phục ngồi lên kiệu, A Viên mới hỏi: “Chúng ta đi nơi nào?”

- “Đến nơi nàng sẽ biết.”

Cỗ kiệu từ trên núi xuống, đi rất lâu.

Thẳng đến khi kiệu dừng, Triển Ẩn vén rèm lên, nàng mới biết được nguyên lai là đến Tam Sinh tự. Chỗ này nàng đã sớm nghe nói qua, cũng từng hy vọng chính mình có thể cùng người mình yêu đến đây một lần. Đáng tiếc, ngại thân phận, nàng không thể tới đây. Mà hiện tại cư nhiên có cơ hội, chỉ là người bên cạnh, đã không phải là người ngày đó nàng hy vọng.

Triển Ẩn nắm tay nàng, lập tức tìm được một vị tăng nhân trong tự.

- “Sư phụ, tháng trước ta có đến tự để lại tín vật làm lễ khai quang, bởi vì có việc không thể tới lấy. Đó là một cái chìa khóa, thỉnh sư phụ mang tới giúp.”

Vị sư phụ cười cười, nói: “Thí chủ xin đợi một lát.”

A Viên nhìn trước cửa phật từng đôi hứa nguyện, trong lòng rục rịch. Thấp giọng hỏi: “Người ta đều cầu nguyện trước, chàng lại để tín vật.”

- “Ta biết, chờ lấy được tín vật, chúng ta đi cầu nguyện.”

A Viên mím môi mỉm cười, đã là vợ chồng, chẳng lẽ còn sợ nàng chạy trốn sao? Cũng không biết tín vật khai quang là gì?

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát, vị sư phụ vừa rồi quay lại mang theo một chiếc hòm.

Triển Ẩn mở hòm, đưa ra một sợi dây bằng vàng, đầu sợi dây có chín chiếc khóa nho nhỏ.

Hắn cúi đầu cẩn thận đeo lên cổ tay A Viên. Sau đó chăm chú nhìn vào mắt nàng, chân thành nói: “Đây là ta đặc biệt thiết kế cho nàng, tên gọi khóa lưu quang. Lưu quang dịch thệ, tình so với kim kiên. Chín chiếc khóa nhỏ chính là hy vọng chúng ta thật dài thật lâu, thiên trường địa cửu.”

A Viên sau một lúc lâu vẫn không nói gì, tâm ý của hắn tinh tế tỉ mỉ như vậy, làm cho nàng cảm động không thôi. Năm tháng qua đi, ai rồi cũng già, lưu quang khóa ví như tình cảm của hắn, cả đời này có thâm tình của hắn, nàng còn có gì để nuối tiếc đây?

- “Chúng ta đến trước phật cầu nguyện. Để xem nàng có còn chạy thoát hay không.”

A Viên bị hắn nắm tay kéo đi. Trước tượng phật khói hương lượn lờ. Phật quan âm khuôn mặt từ bi mỉm cười nhìn chúng nhân phía dưới.

Triển Ẩn cùng A Viên quỳ xuống.

Triển Ẩn chắp tay nhắm mắt, bộ dáng cực kỳ thành kính. A Viên yên lặng ghé mắt nhìn hắn. Lòng say như rượu. Tâm nguyện của nữ tử kỳ thực rất đơn giản, chẳng qua chỉ nguyện được cùng một người, bạc đầu không xa rời mà thôi. Có được một phần chân tình như vậy, nàng thật sự cảm kích ông trời hậu đãi. Nàng không thể lại tham lam cầu Bồ tát ngàn kiếp. Cùng hắn, vĩnh viễn không xa rời nhau?

Kim tỏa trên tay lúc lắc, chín, là ý thiên trường địa cửu. Hắn mất nhiều tâm tư, làm ra thứ độc nhất vô nhị nhất trên đời tặng cho nàng.

https://thuviensach.vn

Bồ tát, ta cầu được tình duyên cửu sinh cửu thế, cùng Triển Ẩn. A Viên hít thật sâu một hơi, yên lặng thành tâm cầu nguyện, sau đó quay đầu nhìn Triển Ẩn, ánh mắt hắn cũng đang dừng ở trên người nàng, thâm tình như biển, thâm thúy u trầm.

- "A Viên, chúng ta từ nay về sau không xa rời nhau."

- "Được." A Viên nắm lấy bàn tay hắn, không ngượng ngùng cũng không e thẹn, sảng khoái mà kiên định.

Trở lại núi, A Viên lúc này mới hỏi đến chuyện thủy tặc, Triển Ẩn cười nói: "Đã bắt được thủ lĩnh của bọn chúng, chỉ còn mấy đám dư nghiệp chạy thoát, cơ bản xem như toàn diệt. Hoàng thượng có vẻ rất vừa lòng, ban thưởng không ít."

A Viên hưng phấn nói: "Phụ hoàng ban thưởng cho chàng cái gì?"

Triển Ẩn nhức đầu: "Ai, ta mở ra vừa thấy, đều là đồ dùng của nữ nhân, hoàng thượng giở chiêu bài tặng thưởng chẳng qua là muốn gửi đồ cho nàng. Quả nhiên vẫn là nữ nhi quý giá hơn con rể."

A Viên không nhịn được mỉm cười, Triển Ẩn cười nói: "Phụ hoàng cũng không tính là bất công, vì người đã đem bảo bối quý giá nhất tặng cho ta."

- "Phu hoàng tính tình nghiêm khắc, đều dùng để đối phó với ngoại thần, ngược lại đối xử với người trong nhà tốt lắm. Chàng để ý người đối với mấy vị tỷ phu, liền hiểu được."

- "Ta biết, ta sẽ không làm cho hoàng thượng thất vọng."

Triển Ẩn lần này lập công, vướng mắc trong lòng Hướng chính đế xem như được gỡ bỏ. Cẩn thận ngẫm nghĩ, hắn xem ra có năng lực hơn Mộ Dung Lan Ẩn. Chính hắn tay không giành thiên hạ, luôn cảm thấy võ tướng

https://thuviensach.vn

quan trọng hơn văn thần. Triển Ẩn trẻ tuổi nhưng đã có một thân hảo công phu, sau này còn có thể vì triều đình cống hiến, định quốc an bang.

Vì thế, Triển Ẩn có thể coi như một bước lên mây, thăng chức rất nhanh, ngắn ngủi thời gian nửa năm đã làm đến chức Trung Lang tướng.

Dũng si quân là cấm quân gần nhất bên cạnh Hướng chính đế, đảm nhiệm công việc bảo hộ hoàng cung, chỉ có những người mà hắn tâm phúc mới có thể đảm nhiệm chức Trung Lang tướng, hơn nữa nhiệm kỳ chỉ có ba tháng. Trước mắt dũng sĩ Trung Lang tướng trong triều chỉ có sáu vị, ngoại trừ Triển Ẩn, bốn người còn lại đều là phò mã, còn người kia là đường đệ của Hướng chính đế.

A Viên nghe đến việc này, thập phần vui mừng.

Nửa năm qua, Triển Ẩn đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, hạ triều liền hồi phủ bồi nàng. Sợ nàng ở trong phủ cả ngày bị đè nén, khi rảnh rỗi thì nghĩ cách mang nàng lên núi sắn thú, câu cá, lại làm những thứ đồ chơi kỳ lạ dỗ nàng vui. Cảm tình tốt đẹp của hai người ai ai trong phủ cũng đều rõ ràng.

Nhưng là, có một việc làm cho nàng cảm thấy mọi thứ chưa được hoàn mỹ. Triển Ẩn mỗi đêm đều ra sức cày cấy, có khi ban ngày cũng không buông tha nàng, vì sao nàng lại chậm chạp không có thai.

Nghĩ đến Triển Ẩn là con nối dòng duy nhất của Triển Khả Khải, mà nàng lại chậm chạp không sinh được con thừa tự, việc này chẳng phải là hổ thẹn với Triển gia sao? Nhưng đối với Triển Ẩn nàng ngượng ngùng không dám nhắc tới, chính mình mỗi khi nhàn rỗi lại lôi ra suy nghĩ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng bèn lén phân phó Hoàng Oanh: “Ngươi theo ta vào kinh thành, ta muốn tìm một người.”

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ ra trong kinh thành có phu nhân của Lâm ngự y, nàng xuất thân hạnh lâm thế gia, y thuật cao minh lại chưa từng xuất đầu lộ diện chẩn bệnh, chỉ có một ít phu nhân hoặc phụ nhân trong cung có bệnh gì không tiện để cho ngự y chẩn trị thì mới mời nàng.

A Viên chuẩn bị tốt mọi thứ đang muốn cùng Hoàng Oanh xuất môn, đột nhiên phát hiện trước cửa có rất nhiều binh lính, hơn nữa đều trang bị vũ khí.

A Viên ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì?”

- “Phu nhân, tướng quân phân phó người trong phủ không được ra khỏi phủ.”

Hoàng Oanh cả giận nói: “Lớn mật, ngay cả phu nhân cũng không thể sao?”

- “Tướng quân nói kinh thành gần đây có chút loạn, vì an toàn của phu nhân, thỉnh phu nhân trở vào.”

A Viên có chút kỳ quái nhưng lại nghĩ việc cũng không cần gấp. Chờ mấy ngày nữa xuất môn cũng không sao.

Buổi tối Triển Ẩn trở về, A Viên hỏi đến việc này, Triển Ẩn chỉ nói: “Trong kinh thực rất loạn, bởi vì người Yến rục rịch muốn ngóc đầu dậy. Nàng không cần lo lắng, có ta ở đây, không có việc gì.”

A Viên đối với việc triều đình vốn không quan tâm để ý, nghe Triển Ẩn nói như vậy, cũng không hỏi nhiều mà gật gật đầu.

Lại qua nửa tháng, A Viên thân mình trước sau như một, luôn luôn thèm ngủ, rất giống có thai.

https://thuviensach.vn

Nàng có chút nóng nảy, cũng không biết lúc này đây đến tột cùng có phải hay không, nếu không phải thật, vậy thì vì sao lại không thể thụ thai? Triển Ẩn là huyết mạch duy nhất của Triển gia, bất hiếu có ba mà trong đó không có người nối dõi là điều thứ nhất. Nàng dần dần bắt đầu có áp lực. Hôm nay nàng nhất định phải cùng Hoàng Oanh xuống núi.

Không nghĩ tới, thủ binh cửa phủ không để nàng đi. A Viên tức giận quát: “Mọi chuyện quan trọng trong phủ tướng quân đều hỏi ý ta. Các ngươi dám cản ta. Chẳng lẽ ta là tù nhân?”

Thủ binh không nói một lời. A Viên dù sao cũng là tướng quân phu nhân, là chủ nhân của bọn họ.

A Viên vươn tay rút chiếc trâm cài tóc, lạnh lùng nói: “Tướng quân nếu muốn trách tội, ta tự mình gánh vác, quyết không liên lụy đến các ngươi. Các ngươi nhận lấy cây trâm này, nếu tướng quân trở về, xem như là công đạo. Mau tránh ra.”

A Viên luôn luôn ôn hòa, nhưng dù sao nàng sinh ra cũng là con cháu hoàng gia, bẩm sinh đều có khí thế cao quý, giờ phút này đột nhiên mặt lạnh sinh uy, cũng khiến cho người ta sinh ra vài phần sợ hãi.

Thủ binh tiếp nhận trâm cài, rốt cuộc nhường đường.

A Viên dẫn theo Hoàng Oanh cùng bốn kiệu phu, lại tùy tay chỉ về phía bốn thị vệ canh cửa, nói: “Các ngươi theo ta xuống núi.”

A Viên ngồi trong kiệu, tâm tình có chút không thoải mái, đã là mùa thu, gió núi có chút se lạnh, có lá phong màu đỏ, nghĩ đến nàng ở trên núi đã nửa năm chưa từng hạ sơn. Lần cuối cùng xuống núi chính là theo Triển Ẩn đến tam sinh tự. Nàng vuốt ve lưu quang khóa trên tay, trong lòng không hiểu sao có chút bất an.

https://thuviensach.vn

Đến kinh thành, hỏi chỗ ở của Lâm ngự y. Ở cửa, A Viên vén rèm kiệu, nói với người giữ cửa: “Ta là phu nhân của Trung Lang tướng Triển Ẩn. Muốn mời phu nhân bắt mạch. Đây là chẩn kim.” Nói xong nàng đưa ra lễ vật.

Người hầu đi vào thông báo, một lát trở ra mời A Viên vào.

Lâm phu nhân chưa từng gặp qua A Viên, giờ phút này nàng lại che mặt, liền nhiệt tình chào đón, đem nàng coi là tướng quân phu nhân, cũng không dám chậm trễ.

Cẩn thận bắt mạch hồi lâu, Lâm phu nhân mới nói: “Triển phu nhân, mạch tượng của phu nhân bây giờ rất kỳ quái. Không phải hỷ mạch, mà là trúng độc.”

A Viên không thể tin được, sửng sốt hỏi: “Trúng độc?”

- “Đúng, độc này khiến người ta cảm giác mệt mỏi, luôn muốn ngủ, không phải triệu chứng mang thai. Nếu không chữa trị sớm, dần dần sẽ bị mất trí nhớ, hơn nữa độc này còn rất có hại cho cơ thể, thụ thai là rất khó.”

A Viên kinh ngạc không thôi, nàng khi nào thì trúng độc?

- “Là độc gì, có cách nào giải?”

- “Đây là độc gì ta cũng không dám xác định. Nhưng ta khẳng định nó chắc chắn được làm từ cây hoa anh túc, dần dần bị nghiện không tự thoát ra được.”

- “Như thế nào giải?”

- “Phu nhân thử đi tìm một loại dược thảo này xem, gọi là cây mận gai. Loại cây này cực độc. Uống vào dạ dày sẽ vô cùng đau đớn khó chịu, mỗi lần uống đều bị nôn mửa không ngừng.”

https://thuviensach.vn

A Viên có chút ngây dại. Nàng chưa từng nghỉ đến mình lại bị trúng độc.

Nàng sốt ruột hỏi: “Ta về sau có thể thụ thai hay không?”

- “Việc này.” Lâm phu nhân muốn nói lại thôi, sau cùng mới lên tiếng: “Phu nhân làm nhiều việc thiện, sẽ được bồ tát phù hộ.”

Nghe xong lời này, toàn thân nàng đều phát lạnh. Ý của Lâm phu nhân chẳng phải là…Nàng tuyệt vọng, toàn thân suy yếu ngay cả một chút khí lực cũng không có.

Lâm phu nhân lại nói: “Phu nhân vẫn là mau chút đi tìm cây mận gai đi, thảo dược này sinh trưởng ở bên trong vùng đầm lầy, không dễ tìm, độc trong người phu nhân phải nhanh chóng được loại bỏ.”

A Viên thất hồn lạc phách đứng dậy, ngơ ngẩn đứng trước cỗ kiệu, trong lòng lạnh lẽo, hoàn toàn không có sức sống. Kết quả như vậy nàng vô luận như thể nào cũng không ngờ đến, không nghĩ ra.

Cỗ kiệu ra khỏi kinh thành, trước mắt chính là hoàng lăng phía sau núi.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một đoàn người, ngăn cản lối đi.

Bốn thị vệ đi theo A Viên lập tức chắn trước cỗ kiệu, quát lớn: “Người nào?”

- “A Viên, là ta.”

A Viên thương tâm thất vọng căn bản không chú ý hết thảy bên ngoài, chỉ là nghe thấy giọng nói vừa rồi, cả người chấn động.

Nàng kìm lòng không đậu vén rèm kiệu, phía trước có một người đang đứng, Mộ Dung Lan Ẩn.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bàn Cờ

Gặp lại Mộ Dung Lan Ẩn lần này có cảm giác như xa cách một đời, A Viên từ trên kiệu bước xuống, lẳng lặng nhìn hắn. Không thể phủ nhận, nửa năm sau bất ngờ gặp lại làm cho nàng có chút trở tay không kịp. Ngày đó từ biệt, nghĩ rằng sẽ không gặp lại, từ nay về sau chỉ xem như một khoảng hồi ức. Mà nay hắn xuất hiện, như một hòn đá thả xuống mặt hồ gợn sóng, nhìn nhau không biết nói gì, không ngờ giống như người xa lạ.

Nàng quay đầu phân phó mọi người lui ra. Những người Lan Ẩn mang đến cũng tự giác lùi về phía sau. Trên con đường nhỏ chỉ còn hai người đối mặt nhau.

Trước mặt là cố nhân, vẫn là những quang cảnh cũ nhưng chẳng qua cảnh còn người mất, không còn giống như năm đó.

A Viên đối Lan Ẩn mỉm cười, bên môi hơi chua xót: “Ngươi hết thảy vẫn tốt chứ? Ta cứ tưởng ngươi đã trở về Yến quốc rồi.”

Ánh mắt của Mộ Dung Lan Ẩn vẫn giằng co ở trên gương mặt nàng, sóng mắt lưu chuyển, vừa phức tạp vừa xa lạ, luôn khiến A Viên nhìn không thấu. Giờ phút này, nàng đã không còn giống như năm đó muốn tìm tòi nghiên cứu, trong lòng thê lương chính là nhớ lại buổi nói chuyện vừa rồi với Lâm phu nhân, nhân sinh khó có được viên mãn, mặc dù nàng tên là A Viên, hiện tại cũng hiểu được đời người ngổn ngang trăm mối, không thể toàn vẹn.

Lan Ẩn bước lên, vội vàng nói: “A Viên, ta phái người thủ ở đây đã nửa tháng rồi, rốt cuộc cũng đợi được nàng.”

https://thuviensach.vn

Tay hắn vươn ra, muốn nắm lấy tay nàng. A Viên vội vàng lùi ra phía sau, buồn bã cười khổ: “Lan Ẩn, ngươi có biết thân phận hiện tại của ta?” Chẳng lẽ Triển Khả Khải không nói cho hắn, nàng đã trở thành Triển phu nhân, mọi thứ không thể trở lại như ban đầu, hắn cố ý ở chỗ này chờ nàng, là vì sao? Là vì muốn nói một tiếng cảm ơn? Hay là có mục đích gì khác?

Cánh tay Lan Ẩn cứng đờ, đôi mắt hiện lên một tầng đau khổ cùng mất mát. Hắn ngượng ngùng thu hồi cánh tay, thật sâu nhìn A Viên, buồn bã nói: “Ta đương nhiên biết thân phận hiện nay của nàng, bởi vì hôm nay hết thảy đều do một tay ta thúc đẩy, ta sao có thể không biết?”

A Viên ngẩn người, có chút khó hiểu, lại cẩn thận suy nghĩ, đích thật là một tay hắn thúc đẩy, nếu hắn không phải thích Liễu nhi, nếu nàng không muốn đi gặp người trong lòng hắn một lần, làm sao có một ngày như hôm nay.

Nàng thở dài một tiếng, mỉm cười: “Chuyện đã qua không cần nhắc lại, ta biết ngươi bình yên vô sự, cũng không có gì áy náy nữa.”

Ánh mắt Lan Ẩn càng thêm đau đớn: “A Viên, mỗi lần nàng nói đến hai chữ áy náy, ta đều không có mặt mũi đối diện nàng. Nàng có biết, người nên nói câu xin lỗi là ta, áy náy, vốn là cây kim trong lòng ta, ngày ngày đêm đêm làm cho ta không thể yên giấc, mở mắt nhắm mắt đều là khuôn mặt cùng nụ cười của nàng.”

A Viên cười nhẹ: “Lan Ẩn, chuyện quá khứ ta đã buông tha cho hết thảy rồi, ta nói, ngươi thích người khác vốn không sai. Không cần sinh lòng áy náy với ta, ta cũng sẽ không áy náy nữa, từ nay về sau, chúng ta trời nam đất bắc, chỉ cần trong lòng mong muốn cho đôi bên hạnh phúc an khang là tốt rồi.”

- “A Viên, không phải như vậy, người ta thích chỉ có nàng! Trong tim ta chưa bao giờ chứa đựng một ai khác.” Lan Ẩn đột nhiên tới gần, ánh mắt

https://thuviensach.vn

sáng quắc, lại chậm chạp không dám vươn tay đến. Gần nàng trong gang tấc, là người trong lòng hắn để ý nhất, nhưng là gặp lại nàng, tàn nhẫn nhắc tới hết thảy, hắn chỉ cảm thấy chính mình hèn mọn đến không có tư cách đụng vào nàng, thế nhưng nếu không nói cho nàng, hắn lại lo lắng cho an nguy của nàng, hắn muốn có một cơ hội, dùng cả quãng đời còn lại của hắn để đền bù.

A Viên kinh ngạc nghe hắn nói, lại có chút xấu hổ. Lúc này nói ra điều đó, mặc kệ có phải sự thật hay không, chỉ khiến nàng ngượng ngùng. Nàng đã là thê tử của Triển Ẩn. Hắn thích nàng hay không thích tất cả đều không còn quan trọng.

Lan Ẩn hít thật sâu một hơi nói: “Chờ ta nói xong, nàng sẽ hiểu được “áy náy” trong lời nói của ta là có ý tứ gì. Ta vốn định đi hành cung tìm nàng, nhưng ở đó có binh lính canh gác nghiêm ngặt, ta lo lắng cho an nguy của nàng, liền phái người canh giữ ở dưới núi, trên con đường dẫn vào kinh thành, nửa tháng trôi qua, rốt cuộc cũng gặp được nàng.”

Lời nói của Lan Ẩn có chút khó hiểu, A Viên hỏi: “Ngươi có điều gì muốn nói với ta?”

- “Ta có chuyện quan trọng cần phải nói với nàng.”

- “Ngươi nói đi.”

Lan Ẩn thấp giọng nói: “Ta nghĩ trước tiên là nói về một câu chuyện xưa.” Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: “Phụ thân của nàng Hướng chính đế tay không giành thiên hạ, được xem như là một thế hệ bá chủ kiêu hùng. Năm đó, khi hắn khởi sự bên người có mười hai vị huynh đệ kết nghĩa. Trong đó Triển Khả Khải là lão thất, cũng là người có võ công cao nhất. Có một lần hắn bị trọng thương, dưỡng bệnh trong nhà họ Tiết, cùng Tiết gia tiểu thư Thanh Diểu nhất kiến chung tình, tự định chung thân. Triển Khả Khải chỉ chờ đánh được thiên hạ sau khi phong quan thêm tước liền quang

https://thuviensach.vn

minh chính đại lấy nàng. Không ngờ Hướng chính đế sau khi có được giang sơn, khiến mười hai vị huynh đệ người chết kẻ tàn phế. Có bốn vị thoái ẩn giang hồ, về sau không hỏi triều chính. Triển Khả Khải luôn luôn trung thành, võ công lại cao cường, Hướng chính đế không giết hắn mà lưu hắn bên người làm thị vệ, nhưng lại lo lắng hắn ra vào thường xuyên trong cung. Trước khi phong hắn làm đại thống lĩnh trấn thủ kinh đô, Triển Khả Khải đã bị tịnh thân. Tiết Thanh Diểu khi ấy đang mang thai, nhưng là Triển Khả Khải không cách nào thú nàng, nàng nhận hết lời đồn đại sự coi khinh của người đời, khó sanh mà chết. Trước khi chết đặt tên cho con là Triển Ẩn, chính là hy vọng Triển Khả Khải ẩn nhẫn, ngày sau vì một nhà bọn họ báo thù. Triển Khả Khải đem hài tử gửi nuôi ở quê nhà, ở ngoài thì nhận làm nghĩa tử. Hắn ở kinh thành rất cẩn trọng dè dặt, xác thực ẩn nhẫn, hai mươi năm qua trung thành và tận tâm, làm cho Hướng chính đế không tìm ra một chút sai sót. Nhưng là suy nghĩ báo thù như ngọn lửa chưa bao giờ tắt trong lòng hắn."

- "Ngày ta và nàng thành hôn, Triển Khả Khải đến chúc mừng, cùng ta ở trong phòng làm một cuộc giao dịch. Hắn muốn ta buông tha nàng, phối hợp với hắn diễn một vở kịch, hắn đáp ứng ngày sau trả tự do cho Yến quốc, Yến quốc sẽ không còn là một nước phụ thuộc, người Yến cũng sẽ không thua kém bất cứ ai. Ta là hoàng tử Yến quốc, thật sự không thể kháng cự được dụ hoặc này. Cho nên, tân hôn một đêm kia, ta vô cùng mâu thuẫn và thống khổ, gian nan hạ quyết định. A Viên, nàng nghĩ rằng người ta thích là Liễu nhi sao? Kỳ thật, từ đầu đến cuối, ta chỉ yêu nàng, từ ngày nhìn thấy nàng ở trên bàn đu dây bay lên khỏi tường cao, ánh mắt dừng ở trên người ta, ta đã hoàn toàn bị giam hãm trong đôi mắt đó. Nàng có biết, đêm tân hôn ngày đó, ta có biết bao nhiêu thống khổ? Ta một đêm không ngủ, ở trong đầu không ngừng xoay chuyển hai ý nghĩ buông tay nàng hay buông tha Yến quốc. Ta suy nghĩ suốt bốn ngày mới đi tìm Triển Khả Khải, chấp nhận cùng hắn giao dịch. Trong lòng ta có bao nhiêu khó chịu, nàng sẽ không biết." Thanh âm của hắn có chút kích động.

https://thuviensach.vn

- “Giao dịch gì?” A Viên nghe ra những ngụ ý trong lời nói của Mộ Dung Lan Ẩn, bắt đầu run run, bên cạnh người có một gốc cây đại thụ, nàng kìm lòng không đậu dựa sát vào.

Mộ Dung Lan Ẩn đau đớn nhìn nàng, không đành lòng nói lại không thể không nói.

- “Sắp đặt hết mọi thứ, chỉ cần để cho nàng và Triển Ẩn trở thành vợ chồng. Liễu nhi, cả thủy tặc trên thuyền hoa, còn có hết thảy sau này, đều do phụ tử Triển gia thiết kế.”

- “Ta không tin.”

- “Triển Khả Khải cố tình nhắc đến Tiết Thanh Diểu, hắn biết trong lòng Hướng chính đế vẫn có vướng mắc áy náy đối với hắn, cho nên sau khi biết Triển Ẩn là đứa con duy nhất của hắn nhất định sẽ không giết, mà nàng lại là nữ nhi Hướng chính đế yêu thương nhất, hoàng thượng chắc chắn không đành lòng. Hướng chính đế đối với ngoại nhân thực tàn nhẫn, nhưng đối với với người trong nhà lại có thừa ôn nhu. Cho nên, Trịnh Khả Khải định ra ván cờ này, đánh cuộc với hai mươi năm hiểu biết về Hướng chính đế.”

A Viên trừng trừng ánh mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Lan Ẩn, giọng điệu của hắn nhanh mà rõ ràng, mỗi một chữ nàng đều nghe không sót một từ, trong lòng nàng không thể tin được, càng không muốn tin tưởng, cơ thể như chìm trong hầm băng, lạnh lẽo đến thấu xương.

- “Nàng có biết vì sao hắn phải nhất định để nàng gả cho Triển Ẩn không? Bởi vì Triển Khả Khải làm kinh đô thống lĩnh hai mươi năm, nhưng dũng sĩ Trung Lang tướng hắn vĩnh viễn không thể đụng đến. Hướng chính đế trời sanh tính đa nghi, chỉ tin tưởng người trong nhà, dũng sĩ quân bảo vệ hoàng cung, Trung lang tướng chỉ có thể là thân thích của hắn. Dũng sĩ quân và cấm quân kinh thành hai đội quân này trên thực tế

https://thuviensach.vn

không phải hỗ trợ mà là kìm hãm lẫn nhau. Phò mã luôn là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Trung lang tướng. Nàng là nữ nhi Hướng chính đế yêu nhất, Triển Ẩn sớm muộn gì cũng ngồi trên vị trí kia. Quả nhiên, Hướng chính đế đối với Triển Ẩn rất thưởng thức coi trọng, ngắn ngủi nửa năm thời gian, mục đích của Triển Khả Khải đã đạt được."

ắn một hơi nói xong, như một đạo sấm sét đánh xuống đầu A Viên. Kinh ngạc, khiếp sợ, tuyệt vọng, phản bội, còn có vô số cảm xúc không rõ tràn đến, A Viên đau đến xé rách lòng, lại khiếp sợ đến ngay cả nước mắt cũng không rơi một giọt. Nàng chính là kinh ngạc nhìn Lan Ẩn. Tưởng chui vào trong lòng hắn, xem những lời hắn nói đến tột cùng có phải sự thật hay không.

Lan Ẩn lại nói: "Nàng vừa rồi mới vào kinh thành?"

A Viên vô lực gật đầu, gần như mất khả năng suy xét.

Lan Ẩn ngạc nhiên hỏi: "Vậy nàng đã phát hiện ra trong kinh có biến hóa?"

A Viên lắc đầu, nàng vẫn ngồi trong kiệu nghĩ đến tâm sự của mình, lại thêm sợ bị người phát hiện ra hành tung, ngay cả rèm kiệu cũng không lộ ra một kẽ hở.

Lan Ẩn thật sâu thở dài một tiếng, từ trong tay áo xuất ra một vật, đưa tới trước mặt nàng. A Viên nghi hoặc tiếp nhận, đó là một đồng tiền. Nàng cẩn thận nhìn thoáng qua, càng cảm thấy kỳ quái, mặt trên viết là nguyên vinh thông bảo, Nguyên Vinh, niên hiệu thật xa lạ.

Lan Ẩn thấp giọng nói: "A Viên, hiện tại đã là thiên hạ của Đại Huyên, Triển Khả Khải là đương kim hoàng đế."

Ngón tay A Viên run run, đồng tiền theo khe hở rơi xuống.

https://thuviensach.vn

- “Ngươi nói cái gì?”

- “Ta nói thiên hạ của phụ hoàng nàng nửa tháng trước đã bị Triển Khả Khải đoạt.”

- “Ngươi nói bậy, ta không tin.” A Viên lớn tiếng quát, trong lòng bắt đầu kinh hoảng, hô hấp đều trở nên khó khăn.

- “Ta nơi này có một phần văn kiện bí mật. Chính là vì vậy, Triển Khả Khải mới không dám giết ta, ta mới có thể còn sống mà đi gặp nàng.”

Trong tay Lan Ẩn là một mảnh lụa màu trắng, mặt trên có chữ viết. A Viên run rẩy nhận lấy, sau khi xem xong, ánh mắt dừng xuống hai cái tên cùng dấu điểm chỉ cuối cùng: Mộ Dung Lan Ẩn, Triển Khả Khải.

- “Đây là hiệp định của ta với Triển Khả Khải, nàng đã tin chưa. A Viên, ta đến dẫn nàng đi. Ta sợ phụ tử Triển gia sẽ giết nàng, ta đã buông tha cho nàng một lần, về sau, không có lần thứ hai.”

A Viên tâm như tro tàn, ngơ ngác nhìn hắn, hỏi: “Những lời ngươi nói đều là sự thật?”

- “A Viên, nàng thử ngẫm lại xem, hết thảy vì sao lại vừa khéo như vậy? Còn ta vì sao phải lừa nàng? Triển Ẩn vì sao phải bố trí thủ vệ trước cửa phủ không cho người ra vào? A Viên, nàng hiện tại rất nguy hiểm, Triển Khả Khải hắn sẽ không bỏ qua cho người nhà Vân thị, nàng theo ta đi, đến Yến quốc.”

- “Phụ hoàng ta đâu?”

Lan Ẩn thấp giọng trả lời: “Bị buộc tự sát.”

A Viên suýt nữa ngất đi, thân thể lung lay sắp đổ được Lan Ẩn đỡ lấy. Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng ngay cả một tia khí lực cũng không có.

https://thuviensach.vn

- “Mộ Dung Lan Ẩn, ngươi buông.” A Viên lạnh lùng nói xong, thân thể lại bắt đầu run rẩy.

Lan Ẩn chậm rãi thả lỏng vòng tay, thấp giọng nói: “A Viên, ta biết hết thảy đều do ta gây nên, ta thực xin lỗi nàng. Ta không có mặt mũi đối mặt với nàng. Ta cũng không dám hy vọng xa vời được nàng tha thứ, ta chỉ muốn vãn hồi mọi thứ nhiều nhất có thể, ta không thể trơ mắt nhìn nàng nằm trong tay phụ tử Triển Ẩn. Ta muốn mang nàng đi, mặc cho nàng có oán hận ta hay không, ta cũng phải mang nàng đi. Về sau, ta vĩnh viễn không buông tay nàng ra.”

- “Mộ Dung Lan Ẩn, ta nên cám ơn ngươi sao? Thời khắc nguy cấp không để ý đến an nguy của bản thân mà đến cứu ta.”

A Viên lạnh lùng cười, quay đầu, nước mắt rốt cuộc lã chã rơi xuống, mơ hồ không nhìn rõ khuôn mặt Lan Ẩn.

Đã từng là một hồi ức tốt đẹp, lần gặp gỡ đầu tiên trên bờ tường cao cao trong làn gió xuân ấm áp…

Đã từng là tâm nguyện duy nhất, chờ đợi được gặp lại sợ gặp lại, xa xa nhìn thấy bóng dáng hắn, không biết là nên đối diện hay trốn đi…

Buồn cười hay vẫn còn nuối tiếc? Gặp hắn, lại gặp một con người khác trong hắn. Nguyên lai đều là lừa gạt. A Viên ơi là A Viên, một khắc phụ hoàng gọi tên nàng, có từng nghĩ đến “viên mãn” ngày hôm nay? A Viên đột nhiên muốn cất tiếng cười to, ngón tay bấu lấy thân cây thật sâu cắm vào, cho đến khi đầu ngón ray rướm máu vẫn không hề hay biết.

Đôi mắt Lan Ẩn ẩm ướt, hắn hít thật sâu một hơi, không đành lòng nói: “A Viên, nàng hắn là rất hận ta. Nhưng ta xin nàng, hãy rời đi cùng ta, được không?”

https://thuviensach.vn

Rời đi cùng hắn? Lời hắn nói nghe thật buồn cười. Hắn rõ ràng đồng ý người ta buông tha cho nàng, chắp tay đem nàng dâng cho người ta, đem nàng đẩy vào cạm bẫy, như thế nào hiện tại còn nhắc đến câu này? Hắn không biết lời nói này phân lượng có bao nhiêu nặng, là lời thề cả đời, nói ra sẽ lại không đổi ý, nói ra thì sẽ làm được sao? Hắn thật sự quá buồn cười. Nghĩ đến hết thảy mọi thứ đã xảy ra, nàng còn ngốc nghếch mà đi tin tưởng hay sao?

A Viên cười rơi lệ, cổ họng nghẹn đến phát đau, nói không ra lời. Nàng nhìn người đứng trước mặt này, chỉ mong chưa từng gặp hắn. Chỉ mong chưa từng thích hắn. Nhưng là, những mong ước đó đã không còn ý nghĩa nữa, ván đã đóng thuyền, hết thảy cũng không thể thay đổi, không thể vãn hồi. Nàng vốn nên hận hắn, thế nhưng giây phút hắn nói ra sự thật, một chút tốt đẹp về hắn lưu lại trong lòng nàng hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn sót lại sự xem thường và đồng tình. Có yêu mới có hận, đối với hắn, đã không còn yêu, thì ngay cả hận cũng là một loại xa xỉ.

Nàng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại hắn, chưa từng nghĩ sẽ cùng hắn đứng với nhau nói nhiều câu như vậy.

- “A Viên, chúng ta phải rời đi nơi này, càng nhanh càng tốt.” Lan Ẩn gấp gáp, mặc kệ nàng giờ phút này thương tâm cùng tuyệt vọng, cho dù là ép buộc cũng phải mang nàng đi. Hận không thể tiêu tan trong một ngày, chỉ cần nàng bình yên vô sự. Hắn không thể khẳng định phụ tử Triển Khả Khải có sát hại nàng hay không, nhưng hoàng tộc Vân thị, trước mắt thập phần nguy hiểm.

Hắn nắm tay nàng kéo đi. A Viên lảo đảo vài bước, lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Lan Ẩn lắc đầu, muốn cưỡng chế ôm lấy nàng.

https://thuviensach.vn

A Viên đột nhiên ôn nhu nói: “Triển Ẩn đối ta hạ độc, ta phải về lấy giải dược, ngươi chờ ta, buổi tối ta sẽ lén trốn ra, lúc đó ngươi hãy mang ta rời đi.”

Lan Ẩn ngẩn ra: “Cái gì độc?”

- “Mẫu thân hắn sinh thời chế tạo ra một loại hương liệu. Tương tư xa, thật sự là một cái tên rất hay.” A Viên lại cười rộ lên, dáng vẻ tươi cười như có như không, giống như cuối mùa xuân, đóa hoa lan cuối cùng bung nở trong gió. Lan Ẩn thu tất cả vào trong ánh mắt, trái tim tê rần. Nàng như vậy, khiến hắn đau lòng đến tột đỉnh, chỉ cảm thấy bản thân nghiệp chướng nặng nề. Nếu nàng không phải công chúa, nếu hắn không phải hoàng tử Yến quốc, bọn họ có phải hay không chính là một đôi thần tiên quyến lữ? Nếu như có sau này, hắn sẽ dùng cả đời mình để chuộc tội.

A Viên thập phần kiên định nói: “Ta phải về một chuyến, ngươi ở chỗ này chờ ta, buổi tối ta nhất định đến.”

Lan Ẩn bất đắc dĩ, đành phải buông tay. Hắn không biết, Triển Ẩn cư nhiên hạ độc nàng.

A Viên gọi Hoàng Oanh cùng những thị vệ đi theo, nàng không nói lời nào, cũng không liếc mắt nhìn Lan Ẩn một cái, lập tức ngồi lên kiệu, phân phó hồi phủ.

Lan Ẩn kinh ngạc nhìn theo cỗ kiệu của nàng, dần dần ẩn vào sâu trong núi. Con đường nhỏ uốn lượn như chứa nhiều tâm sự khúc chiết, đi một hồi, vì sao không tìm thấy đường ra?

Bóng đêm dần buông xuống, Lan Ẩn vẫn chờ ở ven đường, đột nhiên trên đường xuất hiện ánh sáng của những chiếc đèn lồng nho nhỏ, thấy không rõ là đèn của ai, chỉ thấy phía trước đèn lồng có viết một chữ “Triển”.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn vui vẻ, bước ra nghênh đón. Đến gần, mới phát hiện là thị nữ bên cạnh nàng buổi chiều đã từng gặp qua.

- “Phu nhân phân phó đưa cái này đến.”

Nhìn vật mà thị nữ kia đưa qua. Lan Ẩn trong lòng căng thẳng tiếp nhận. Đó là một chiếc khăn làm bằng tơ lụa mềm mại.

Chiếc khăn lụa có một mùi hương rất thơm. Dưới ánh đèn lồng, trên chiếc khăn hiện lên những dòng chữ nhỏ nhắn.

Đông phong lỡ

Tường ngăn đưa đến bàn đu dây

Bạch y như tuyết hoa đào rơi

Một cái liếc mắt duyên sai đường

Hận sinh mệnh tồn tại trong bức vách

Thành tâm trăn trở điêu tàn

Vân trung ai gửi cẩm thư đến

Hận chi có thể đừng biết nhau

Trong ngực hắn một trận đau nhức, đem chiếc khăn lụa cất sâu trong lòng. Hắn biết, mọi thứ không thể vãn hồi, cũng vô pháp có được.

Khắp Sơn Tây gió nổi lên, lúc này chỉ mình nàng lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Lời Thề

Triển Ẩn trở về phủ đã là đêm khuya, ánh trăng tròn vành vạnh, bóng cây lay động, trên núi tiếng gió so với bình thường phá lệ rét lạnh, giống như tiếng phụ nữ thấp giọng nức nở.

Xuyên qua hành lang gấp khúc liền thấy ngọn đèn ấm áp trong phòng ngủ. Hắn hận không thể ngay lập tức nhìn thấy nàng, bước chân có chút chần chờ. Trên hành lang kéo dài bóng dáng của hắn, có chút cô tịch.

Hắn thở sâu, khe khẽ đẩy cửa ra.

Kỳ quái là, tối nay nàng vẫn chưa ngủ. Ngồi trước ngọn đèn, cúi đầu ngưng thần. Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, nàng ngẩng đầu đối hắn ôn nhu cười, tối nay ánh mắt của nàng phá lệ ẩm ướt.

Nhìn thấy nàng, tâm hắn liền sinh ra sự ấm áp ôn nhu, dần dần lan tràn đến toàn thân.

- "A Viên, nàng như thế nào còn chưa ngủ?"

Hắn đi qua, đem đầu nàng tựa vào lòng mình. Ngón tay tự nhiên vuốt ve mái tóc dài đen mượt. Trên người nàng có mùi thơm nhàn nhạt, là hương vị hắn lưu luyến nhất. Hắn hít thật sâu, muốn làm phai nhạt mùi máu tanh vương trên người mình.

Dù đã trễ, hắn vẫn muốn trở về nhà. Muốn gặp nàng, lại sợ nhìn thấy nàng. Chứng kiến nàng vẫn như trước đối với hắn, hắn liền thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy lại có thêm một ngày hạnh phúc, hắn chỉ có một mong

https://thuviensach.vn

muốn duy nhất là có thể cứ như vậy kéo dài đến vĩnh viễn. Nàng vẫn là một A Viên đơn thuần, hắn vẫn là trượng phu của nàng.

A Viên ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn hắn, khóe môi khẽ nhếch, cười cười.

- "Ta muốn nhìn một chút xem thử tương tư xa có phải hay không thật sự không cách nào ngủ yên."

Triển Ẩn xoa xoa đầu nàng, thấp giọng nói: "Ta gần đây bề bộn nhiều việc, cũng không thể trở về sớm với nàng. Nếu không ngủ được thì nàng cứ đốt hương đi."

- "Được."

A Viên sâu kín đáp một tiếng, vẻ mặt hoảng hốt.

Triển Ẩn kéo ghế qua ngồi ở bên cạnh nàng, bàn tay ôm lấy khuôn mặt nàng nói: "Sao còn mất hứng thế kia? Có phải trách ta trở về quá muộn?"

A Viên nheo mắt, đôi mắt nàng vốn tròn to giờ phút này hơi híp lại, khóe mắt thoáng lạnh, lại có một loại quyến rũ khó nói.

Triển Ẩn trong lòng rung động, hôn lên.

Nàng không thẹn thùng né tránh cũng không nhiệt tình đáp lại, chính là thản nhiên cười, tùy ý hắn hái hoa thơm trái ngọt. Thế nhưng đôi mắt không hề khép lại, cứ như vậy nhìn thẳng vào hắn.

Triển Ẩn có chút kỳ quái, dừng lại hỏi: "A Viên, rốt cuộc làm sao vậy, vì sao nàng nhìn ta như thế?"

Nàng mỉm cười chớp mi, chăm chú nhìn hắn, sau một lúc lâu mới buồn bã nói: "Ta muốn nhìn một chút, xem có thể hay không nhìn thấu lòng

https://thuviensach.vn

chàng.”

Triển Ẩn ngẩn ra, cánh tay buông thõng xuống.

A Viên tiếp tục nói: “Triển Ẩn, ta gả cho chàng nửa năm, cũng không sinh được hài tử cho chàng, ta nghĩ, cũng nên chọn thêm vài thị thiếp giúp Triển gia duy trì hương khói mới phải.”

Triển Ẩn mi sắc vừa động, ngược lại có chút tức giận: “A Viên, không cần nói như vậy, chúng ta thành hôn mới nửa năm mà thôi, nàng còn trẻ. Ta cũng không cần thị thiếp gì đó, có nàng là đủ rồi.”

Thật không? A Viên cười có chút thống khổ: “Ta về sau cũng không thể sinh con, chàng có biết không?”

- “Nàng nói cái gì?” Triển Ẩn cả kinh, thanh âm chợt đề cao.

A Viên nhìn hắn kinh ngạc, tiếp tục cười hỏi: “Triển Ẩn, có loại dược thảo tên là cây mận gai, chàng có biết ở đâu có?”

Sắc mặt Triển Ẩn chuyển trắng, hắn đang khẩn trương, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Một tia hy vọng cuối cùng trong A Viên rốt cuộc cũng tan thành mây khói. Hắn quả nhiên cái gì cũng biết, buồn cười là chính mình còn muốn giúp hắn bào chữa, hy vọng hắn cũng không hay biết gì. Hóa ra tất cả đều chỉ lừa gạt một mình nàng thôi.

Nàng cười đứng lên, bình tĩnh nói: “Triển Ẩn, chàng muốn ta chết, cần gì phải phí nhiều tâm tư như vậy, vì sao không cho ta một cái chết thống khoái? Tương tư xa, phải tới năm tháng nào ta mới mất mạng?”

Triển Ẩn cả người chấn động, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Nàng từ từ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Người Triển gia thật sự biết cách nhẫn nại, nhưng là, ta lại chờ không kịp.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Triển Ẩn run lên, tiến lên từng bước bấu chặt lấy đầu vai nàng: “A Viên, nàng đã nghe được những gì?”

- “Đúng vậy, cái nên biết cũng đã biết, cái không nên biết cũng đã biết, ta đều đã biết. Mộ Dung Lan Ẩn thật sự là người tốt, không để ý đến sự an nguy của bản thân còn muốn mang ta rời đi, cùng với ta đến Yến quốc song túc song phi. Hắn đối với ta thực sự là si tình, hắn sẽ không ghét bỏ ta sao? Không chê ta ngu ngốc, nữ nhân tàn hoa bại liễu sao? Hắn thật sự quá si tình a.” A Viên ha ha cười, rưng rưng muốn khóc lại khóc không ra nước mắt.

Nàng đều đã biết! Giờ khắc này, hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi. Sợ đến hoảng hốt, hỗn loạn kinh hoàng, trước ngực phát đau, cổ họng như bị đè nghẹn, không biết nên nói như thế nào, nói cái gì? Hắn thống khổ nhắm chặt hai mắt nói: “A Viên, nàng không cần nói như vậy, nàng nói như vậy chẳng khác nào lấy đao đâm vào tim ta, nàng có biết không?”

- “Thật không, ngươi xem, trong lòng ta cũng cắm một cây đao này, ngươi xem!” A Viên đột nhiên đem vạt áo trước ngực xé ra, da thịt trơn bóng dưới ánh nến trắng noãn như ngọc, trước ngực kịch liệt phập phồng, ánh mắt của nàng phát sáng đến dọa người, thẳng tắp nhìn Triển Ẩn, nhìn người nàng đã từng muốn phó thác cả đời, đem nàng lừa gạt đến tuyệt lộ.

- “A Viên, nàng hãy nghe ta nói.” Triển Ẩn đau lòng vô cùng, đem y phục của nàng che lại, Ngón tay chạm vào da thịt nàng, lại do dự buông xuống. Lúc này, hắn tựa hồ không dám đụng vào nàng.

A Viên cười cười: “Ta thay cha ta chịu tội có được không? Cha ta thực có lỗi với một nhà ngươi, cho nên các ngươi muốn báo thù. Ta không oán hận ngươi, tuyệt không hận. Ta hận chính mình, hận mình quá xuẩn ngốc, bởi vì biết có người thích mình, mà vui mừng hạnh phúc đến quên cả trời đất. Trên đời này chắc chắn không có người thứ hai.”

https://thuviensach.vn

- “A Viên, không phải như thế. Ta thực sự rất yêu nàng. Ta thật tình muốn cùng nàng.”

Nàng có chút si ngốc nhìn hắn, dung nhan tuấn mỹ ấm áp, mặc dù nằm ở bên cạnh hắn vẫn thường mơ đến dung nhan của hắn, nghĩ đến cả đời sẽ mãi không xa rời…

- “Ngươi diễn quá tốt. Khi ngươi cười rộ lên thực sự rất đơn thuần. Mỗi lúc nói chuyện đều chân thành nhiệt tình. Ta đã từng nghĩ cứ như thế gặp được một người đối với ta so với phụ hoàng còn tốt hơn. Ta mỗi ngày đều âm thầm cảm thấy may mắn, cảm ơn ông trời đã đối tốt với ta, cho ta một thân phận tôn quý, cuộc sống phú quý giàu sang, bây giờ còn có cả một tình yêu hoàn mỹ. Đời người viên mãn như thế, ta có chút giống như đang nằm mơ.”

- “A Viên.” Triển Ẩn chưa bao giờ kích động đến vậy, nàng đều đã biết. Trong khi hắn ngày ngày đêm đêm lo lắng, hóa ra nàng rốt cuộc đã biết. Giờ phút này hắn thống khổ không thua gì nàng. Nhưng là hắn không có mặt mũi nào giải thích với nàng.

- “Ta vẫn nghĩ ngươi là đứa con nối dõi duy nhất của Triển gia, một lòng muốn vì ngươi sinh thật nhiều đứa nhỏ, nửa năm không hề có động tĩnh, ta vô cùng lo lắng lại áy náy, cố ý vào kinh thành chữa bệnh. Ta thực buồn cười có phải hay không, nữ nhi của kẻ thù có tài cán gì sinh dưỡng đứa nhỏ cho Triển gia.”

Triển Ẩn vội la lên: “Không phải như thế, A Viên, ta không biết tương tư xa sẽ làm cho nàng vô sinh, ta chỉ muốn nàng mất trí nhớ, ta vẫn hy vọng xa vời có thể vĩnh viễn ở bên nàng. Ta vẫn nghĩ giấu diếm nàng hết thảy, để nàng mãi mãi là thê tử của ta. Chúng ta quên hết tất cả ân oán đời trước được không, A Viên!”

https://thuviensach.vn

A Viên lắc lắc đầu: “Đi đến hôm nay, ngươi còn muốn gạt ta sao?” Ân oán tình cừu như vậy, còn có thể quên được sao?

Triển Ẩn khàn giọng nói: “A Viên, ta thực xin lỗi nàng. Thời điểm phụ thân thiết kế hết thảy, ta còn chưa biết nàng, ta cũng muốn vì cha mẹ báo thù. Thế nhưng, gặp được nàng, cũng là lần đầu tiên đối với nữ nhân động tâm. Một khắc nhìn thấy nàng, ta chỉ biết mình đã thích nàng. Ta và nàng quen biết chỉ là một hồi thiết kế, nhưng ta và nàng yêu nhau lại là thật tâm thực lòng. Một mặt là huyết hải thâm cừu của phụ mẫu, một mặt là sự tính nhiệm của nàng. Ta ngày đêm dày vò, nhưng mà tên đã lên dây, thật sự không thể vãn hồi. Ta không nắm trong tay mọi thứ, cũng không thay đổi được suy nghĩ của phụ thân, ta chỉ muốn giữ lấy nàng, đóng chặt nàng ở đây, vĩnh viễn không biết đến sự thật, ta không dám nghĩ nếu nàng biết được sự thật, sẽ như thế nào? Ta biết tương tư xa có thể làm cho người ta mất trí nhớ, ta lại không biết nó sẽ làm nàng vô sinh. Ta, thầm nghĩ nàng quên hết mọi chuyện, từ nay về sau chỉ biết chính mình là Triển phu nhân, là thê tử của ta.”

- “Kim ốc tàng kiều sao?” A Viên cười ha hả.

- “Làm cho ta quên hết thảy? Không cần phiền toái như vậy, chỉ cần ta chết, mọi thứ sẽ theo đó chôn vùi.”

Triển Ẩn đau đớn la lên: “A Viên, ta không có, ta chưa bao giờ muốn nàng chết.”

A Viên hít thật sâu một hơi, mày nhíu lên. Nàng ôm ngực, buồn bã cười: “Buồn cười, ta còn ở tam sinh tự cầu nguyện, muốn cùng ngươi cửu sin cửu thế đâu? Lưu quang dịch thệ, tình so với kim liên, lúc ngươi đưa cho ta khóa lưu quang, có phải hay không trong lòng đang cười thầm? Có phải hay không cảm thấy trên đời ta là người dễ gạt nhất? Đối với từng lời của ngươi chưa từng hoài nghi qua. Đối với mỗi việc ngươi làm đều chưa từng hỏi đến.”

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn lòng đau như dao cắt, nàng càng cười càng bình tĩnh, hắn càng cảm thấy đáng sợ. Nàng gần trong gang tấc, nhưng là hắn cảm thấy hắn đã mất đi nàng. Nàng sẽ không bao giờ bất đắc dĩ vừa ngượng ngùng vừa cười khi hắn bày trò vô lại hay quấy rầy, sẽ không bao giờ nói những lời thật lòng yêu thương, sẽ không bao giờ để hắn vuốt ve âu yếm. Đột nhiên mất đi như thế khiến hắn hoàn toàn trở tay không kịp. Mặc dù trong lòng từng đặt ra trăm ngàn giả thiết, nhưng đến lúc thực sự phát sinh vẫn ngăn không được đau đớn đến cốt tủy. Hô hấp cũng không dám dùng sức, thời gian giống như ngừng trôi. Hắn ngây ngẩn nhìn nàng, tất cả mọi lời biện bạch đều có vẻ hèn mọn vô lực thậm chí đáng xấu hổ. Hắn chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng xót xa như thế, chỉ còn là một cái xác không hồn.

Đôi mắt A Viên phát sáng lên một cách đáng sợ, toàn bộ nước mắt dường như đã cạn. Dạ dày bắt đầu cuộn thắt đau đớn, nàng nhìn hắn trước mặt, ánh mắt hắn ảm đạm thất thần, cả người đều giống như bị rút đi hồn phách, giật mình không biết đang ở nơi nào. Không phải là người mà nàng biết, không phải, nàng cho tới bây giờ chưa từng hiểu rõ hắn, hắn so với Mộ Dung Lan Ẩn càng khiến nàng xem không hiểu nhìn không thấu, buồn cười là, nàng còn cho rằng hắn là một người đơn thuần tốt đẹp nhất, liếc mắt một cái có thể hiểu rõ. Đối với nàng tình thâm. Trong lòng hắn cỡ bao nhiêu cười nhạo nàng ngu dốt, cỡ bao nhiêu đắc ý, ngay cả một tia hoài nghi cùng phản kháng nàng đều không có.

Từng trận đau thắt truyền đến.

Nàng vẫn mạnh mẽ cười: “Vàng thật sự là một thứ tốt, long ỷ của phụ hoàng cũng làm bằng vàng. Trách không được ai ai cũng thích vàng, thời điểm bần cùng có thể đem bán, khi phú quý giàu sang có thể đem ra khoe. Lúc chết, còn có thể nuốt nó.”

Triển Ẩn toàn thân chấn động, dồn sức bắt lấy đầu vai A Viên, nói không thành tiếng: “A Viên, nàng nói cái gì, nàng nói bậy bạ cái gì đó?”

https://thuviensach.vn

- “Triển Ẩn, ngươi không phải đưa cho ta lưu quang khóa đó sao? Thật sự cảm ơn ngươi. Hiện tại, ta cho ngươi sự đền bù như mong đợi.”

Ngón tay Triển Ẩn phát run: “Không, A Viên, A Viên, nàng gạt ta có phải không, nàng đừng làm ta sợ.”

A Viên chậm rãi đưa cánh tay lên cao, vạt áo rơi xuống, lộ ra cổ tay trắng nõn như băng tuyết. Thứ nàng ngày đêm không rời, lưu quang khóa, giờ phút này không còn trên cổ tay nàng.

Triển Ẩn như phát điên, kéo nàng ôm siết vào ngực. Nỗi sợ hãi phô thiên cái địa ùn ùn kéo đến, hắn hoảng loạn ôm lấy nàng, dùng toàn bộ khí lực toàn thân, tựa hồ chỉ có như vậy mới giữ lại nàng mãi mãi bên mình.

Nàng cư nhiên dùng biện pháp như vậy trừng phạt hắn, làm cho hắn không còn một tia cơ hội để vãn hồi.

- “Đều nói hứa nguyện ở tam sinh tự rất linh, ta cư nhiên còn cầu nguyện cùng ngươi cửu thế. Ta thực sợ kiếp sau hội ngộ gặp ngươi. Ngươi ngày sau nhất định là ngôi cửu ngũ, nếu chuyển thế nhất định sẽ là người. Cho nên, ta thà luân hồi làm súc sinh, như vậy, sẽ không cùng ngươi dây dưa, vĩnh viên không gặp lại. Ngươi nhất định phải ở trên mộ của ta trồng một bụi cây mận gai, thời khắc nhắc nhở ta, phải nhớ, phải nhớ, vĩnh viễn đừng gặp lại ngươi.” Nàng đã muốn thống khổ đến cả người phát run, cơ thể chống đỡ không nổi, lại cố nén từng chữ từng chữ nói hết.

Triển Ẩn cả người như nhũn ra, nhưng lại không có khí lực ôm lấy nàng, hắn lảo đảo ngồi bệt xuống đất, nàng ngã vào trong ngực hắn, sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng một màu tuyết trắng. Hắn run lẩy bẩy, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt nàng, mơ hồ che mất dung nhan, hắn hoảng hốt vươn tay chà lau, muốn nhìn thật rõ ràng, dung nhan kia vĩnh viễn nhìn không đủ. Nước mắt trên mặt hắn, lau một tầng lại xuất hiện một tầng, nàng từ đầu tới cuối, chưa từng trước mặt hắn chảy một giọt nước mắt.

https://thuviensach.vn

Mà hắn, tựa hồ đem toàn bộ nước mắt cả đời này chảy cạn.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ngoại Truyện 3: A Viện

Huyên Hướng có một nữ nhân khiến tất cả mọi người trên thiên hạ đều hâm mộ, chính là đương kim hoàng hậu Uất Trì, ta cũng không ngoại lệ.

Ta mười bốn tuổi tiến cung, khi đó tiên hoàng còn đang tại vị. Hắn là một người cực kỳ nghiêm khắc bảo thủ, mọi người trong cung đều sống trong tâm trạng nơm nớp lo sợ. Sau khi tiên hoàng qua đời tân hoàng đăng cơ, ta từng ở trong ngự hoa viên xa xa nhìn thấy hoàng thượng và hoàng hậu một lần. Tuy cách khá xa không thấy rõ dung nhan, nhưng vẫn cảm thấy hoàng thượng thân tư cao lớn mạnh mẽ, bên cạnh hắn là hoàng hậu thướt tha xinh đẹp.

Mọi người hâm mộ hoàng hậu, nguyên nhân chỉ có một, hậu cung ba ngàn giai nhân, hoàng thượng cư nhiên không có nạp phi, mặc dù đại hôn cùng hoàng hậu đã qua hơn hai năm, cũng không thấy hoàng thượng có động tĩnh gì.

Đảo mắt chính là tết trung thu, ta tiến cung đã mười năm, dựa theo lệ thường cũng nên được phóng xuất cung.

Ngày đó, ta mang theo một cái bọc đồ nhỏ đứng ở cửa cung chờ tỷ muội tốt Lâm nhi. Chúng ta cùng nhau tiến cung, cùng nhau xuất cung, rốt cuộc từ trong nhà giam mười năm lấy lại được tự do. Kìm nén cảm giác vui sướng trong lòng, ở cửa cung người đến kẻ đi, ta không dám, liền cứ như vậy giật giật khóe miệng chịu đựng, thật sự rất không thoải mái. Vì thế ta lén núp dưới một tàng cây, yên tâm cười rộ lên, trong lòng vui mừng nhảy nhót thể hiện hết ra bên ngoài. Rốt cuộc có thể rời đi nơi này.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, ta cảm giác thấy một đạo ánh mắt dừng ở trên mặt ta. Ta tùy ý nhìn lướt qua, trong lòng nhảy dựng. Trong cung chỉ có một người có thể mặc y phục màu vàng. Ta hoảng hốt vội vàng quỳ xuống, vạn vạn không nghĩ ở nơi này gặp được hoàng thượng. Vừa rồi, ta cư nhiên còn làm ra bộ dáng cười ngây ngô.

Ta bất an không yên quỳ trên mặt đất, nửa ngày vẫn không nhìn thấy góc áo vàng di động.

- "Ngươi tên là gì?"

- "Nô tỳ tên gọi Tề Viện."

Một khắc kia tựa hồ kéo dài rất lâu, ta quỳ trên mặt đất dường như chết lặng.

Hắn đi rồi, ta lại bị giữ lại. Cửa cung ngay ở phía sau lưng, nhưng từ nay về sau ta không có cách nào bước qua đó.

Ta thường thường cảm thấy khó có thể tưởng tượng, chỉ một cái liếc mắt ngày đó, ta từ một cung nữ đến hạn xuất cung trở thành phi tử của hắn.

Ngày ta được phong làm Vân phi, có một phụ nhân đến, nàng nhìn ta thoáng sửng sốt một chút, rồi sau đó lã chã khóc. Nàng cũng không nói gì, chỉ giúp ta chải đầu.

Sau khi chuẩn bị xong, nàng đưa ra một bộ y phục, nói là hoàng thượng thưởng. Trong lòng ta rất kỳ quái, nếu muốn mặc y phục đến tạ thánh ân, tại sao lại cho ta mặc một bộ quần áo cũ. Nhưng thân phận ta thấp kém, cũng không dám hỏi nhiều, chính là thuận theo.

Một khắc đối diện với hoàng thượng, ta không dám nhìn hắn. Hoàng bào trên người hắn rực sáng như ánh mặt trời, hắn ở trong ánh hào quang đó, ta không dám nhìn lên.

https://thuviensach.vn

Hắn giống như lần trước, yên lặng nhìn ta thật lâu, sau đó đi tới, kéo tay ta.

- “A Viện.”

Thanh âm của hắn còn rất trẻ, hơi trầm thấp. Ta giật mình, hắn làm sao biết nhũ danh ở nhà của ta?

- “A Viện.” Hắn dịu dàng gọi một tiếng.

Nỗi kinh sợ trong lòng ta dần dần bình ổn, rốt cuộc cũng vụng trộm liếc nhìn hắn một cái, hắn lớn lên thực sự rất đẹp.

Hắn mỗi khi cùng ta một chỗ, cũng không nói nhiều. Chính là luôn thích kêu tên ta, sau đó yên lặng ngắm nhìn, khuôn mặt thoáng suy tư.

Ta trở thành đề tài trong mỗi câu chuyện ở hậu cung. Mọi người đều cảm thấy ta được thần tiên chiếu cố, cư nhiên một khắc trước khi xuất cung còn được hoàng thượng nhìn trúng, sau đó một bước lên trời, trở thành nữ nhân hắn sủng ái nhất.

Hắn không gần nữ sắc, nhưng đối với ta rất sủng, sủng đến mức ngay cả ngự thư phòng ta cũng có thể tự do ra vào. Thời điểm hắn phê duyệt tấu chương, ta thích nhất là ở bên cạnh mài mực.

Hắn thường thường họa một cái vòng tròn, sau đó bỗng nhiên dừng lại.

Một khắc ta nói với hắn mình mang thai, thần sắc hắn lập tức chấn động, đem ta ôm đến bên giường, sau đó đưa tay đặt ở trên bụng ta, cẩn cẩn dực dực.

Ta cảm thấy thực hạnh phúc, nhìn bàn tay ấm áp áp vào bụng mình. Đột nhiên ta phát hiện trên váy mình rơi xuống một giọt lệ. Ta kinh hoàng

https://thuviensach.vn

giương mắt, phát hiện đôi mắt hắn ẩm ướt.

Ta vươn tay giúp hắn lau đi những giọt lệ. Hắn nắm chặt bàn tay ta, giấu đôi mắt hắn vào trong đó. Ta không dám động, nước mắt trên bàn tay thực nóng, vẫn không ngừng trào ra, ẩm ướt hết cả lòng bàn tay.

Đó là lần duy nhất ta thấy hắn rơi lệ.

Hắn cấp cho hài tử tên gọi Triển Tư. Địa vị của ta kỳ thật đã vượt qua hoàng hậu. Ta thế mới biết, nguyên lai Uất hoàng hậu không giống như những gì mà mọi người hâm mộ ao ước, hắn đối với hoàng hậu chẳng qua chỉ là tôn trọng mà thôi.

Những năm về sau, ta chưa từng hoài nghi sự sủng ái mà hắn giành cho ta là tình yêu. Thẳng đến sau khi hắn băng hà, lưu cho Tư nhi một đạo mật chỉ, ta mới cảm thấy trong lòng thực không thoải mái.

Tiên hoàng khi còn sống đã bắt đầu tu sửa hoàng lăng. Trong hoàng lăng Triển thị mai táng tiên hoàng cùng tiên hoàng hậu, còn có Uất hoàng hậu. Ta sau trăm tuổi cũng sẽ được quy táng ở nơi đó. Hắn vì sao phải lưu lại ý chỉ muốn cùng Vân Tưởng công chúa tiền triều hợp táng? Ta không nghĩ ra, trong lòng vướng mắc chua xót khó chịu. Hắn thích ta như vậy, vì sao không muốn cùng ta một chỗ?

Ta thật sự luẩn quẩn trong lòng, nghĩ mãi không ra. Rốt cuộc ta quyết định đến lăng mộ của Vân Tưởng công chúa nhìn một lần.

Trong nháy mắt lăng mộ kia mở ra, ta sợ ngây người. Ta sống trong cung đã vài thập niên, ở trong chốn xa hoa nhất, vậy mà ở bên trong lăng mộ của Vân Tưởng công chúa, đều là những hi thế trân bảo ta chưa từng thấy qua. Trên đỉnh lăng tẩm có vô số dạ minh châu, chiếu rọi khắp không gian, khiến lăng tẩm sáng như ban ngày.

https://thuviensach.vn

Mà lạ nhất là, trên mộ có một loại cây cỏ kỳ quái. Hương vị mát lạnh mà đắng chát, bộ dáng cũng vô cùng xấu xí, cùng những trân bảo kia ở một chỗ thật không tương xứng.

Ta đến gần hơn, muốn nhìn thêm một chút quan tài của vị công chúa kia. Trước quan tài có đặt một linh vị. Trong nháy mắt nhìn thấy, ta thực hối hận. Ta không nên đến nơi này. Hai chữ, đem hạnh phúc cả đời ta đánh nát.

Nguyên lai, hắn vẫn nhớ kỹ A Viện, kỳ thật là A Viên.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ngoại Truyện 4: Đá Tam Sinh

Ta ở cầu Nại Hà nghênh đón không biết bao nhiêu "người", có đôi khi nhàn rỗi không có việc gì, ta liền nhìn đá tam sinh bên cạnh, nhìn một chút nhân gian khói lửa cùng yêu hận ân oán, hồng trần cuồn cuộn, trong cuộc sống không biết có bao nhiêu tình huống đáng xem.

Một ngày, đá tam sinh bỗng nhiên lóe sáng một đạo hào quang. Thông thường chỉ có lời hứa nguyện của bậc đế vương nhân gian, mới có thể trực tiếp thông thiên. Ta nhất thời tò mò, đến gần ghé mắt nhìn. Nguyên lai hào quang đó phát sinh từ tam sinh tự.

Hắn tên gọi Triển Ẩn, chính là quân chủ của vương triều thứ hai dưới hạ giới. Nữ tử bên cạnh là công chúa tiền triều, nàng tên A Viên. Ta vừa thấy hai người này ở tam sinh tự cầu nguyện, phá lệ hiếu kỳ. Thân phận cùng địa vị như vậy, như thế nào có thể đến cùng nhau? Rõ ràng là hận nước thù nhà bao trùm lên hai người. Bất quá, nếu chỉ đơn giản xem tướng mạo khí chất, bọn họ thật sự là một đôi kim đồng ngọc nữ, xứng đôi vừa lứa.

Chỉ nghe A Viên yên lặng cầu nguyện, nguyện cùng Triển Ẩn dắt tay nhau đến đầu bạc, ân ái không rời, hy vọng trời có linh thiên cho bọn họ kết tình duyên cửu kiếp, đời đời mỹ mãn. Ta cười cười, đúng là lòng tham của một tiểu oa nhi si tình. Bất quá lòng tham của nàng vẫn chưa là gì, ta còn từng gặp qua nữ tử, nguyện cầu ông trời giúp cho nàng và người trong lòng trọn đời trọn kiếp.

https://thuviensach.vn

Triển Ẩn ở một bên yên lặng cầu nguyện: cuộc đời này cùng A Viên hạnh phúc mỹ mãn, gắn bó bền lâu, quyết chí không rời. Hắn dừng một chút, lại tiếp tục lẩm nhẩm, nếu như không thể, hắn hy vọng kiếp sau có thể tiếp tục đoạn nhân duyên này, bù lại tất cả tiếc nuối trong cuộc đời này.

Ta vừa thấy liền hiểu được, tiểu tử này đại khái biết với thân phận địa vị của hai người khó có được kết cục viên mãn. Cho nên đem hy vọng ký thác vào kiếp sau. Đáng tiếc, nha đầu kia vẫn không hay biết gì, một lòng si mê cuồng dại.

Hắn lại tặng nàng tín vật, tự tay giúp nàng đeo vào. Bộ dáng nàng vô cùng cao hứng, mặc dù khuất sau lớp mạng che mặt cũng giấu không được.

Ta rất ngạc nhiên không biết bọn họ sẽ có kết cục gì.

Không lâu sau đó, ta ở trên cầu Nại Hà gặp được A Viên. Nàng cư nhiên nuốt vàng mà chết, hơn nữa vật nàng nuốt lại chính là tín vật hắn tự tay đeo cho nàng.

Ta có chút đồng tình với nàng, vốn là một công chúa nhu mỳ xinh đẹp, vốn được hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý, vậy mà chỉ vì một chữ tình, bạc mệnh như vậy. Ta đối với nàng phá lệ thương tiếc, hy vọng nàng sau khi uống canh Mạnh Bà, có thể đầu thai vào nhà tốt.

Không ngờ, nha đầu kia rất quật cường, sống chết không uống. Nguyên nhân chỉ có một, nàng không muốn đầu thai làm người.

Ta kỳ quái, hỏi nàng nguyên nhân. Nàng không nói.

Nàng liền như vậy ở trong phủ diêm vương, lão diêm vương sốt ruột đến phát hỏa.

Ta thực đồng tình với nàng. Nghĩ lại, A Viên kỳ thực rất được ông trời ưu ái, tỷ như, mỹ mạo khuynh thành, vinh hoa phú quý, phụ thân thương

https://thuviensach.vn

yêu, mọi người xu nịnh, chính vì thế khi nàng bị vây vào nơi đầu sóng ngọn gió, lại không có cách nào chống đỡ nổi.

Có khi ông trời cho ngươi nhiều thứ, nhìn có vẻ như là chuyện tốt, khiến cho người ta hâm mộ, kỳ thật, cũng không phải tất cả đều tốt. Tỷ như, nếu tướng mạo của nàng bình thường, sinh ra là một thôn nữ nông gia, còn ai đi tính kế với nàng? Cứ thế tìm một nông phu thành thật, cả đời yên vui.

Cái gọi là thế gian việc không như ý, mười chuyện thì có tám chín chuyện không như ý. Không những thế trong một hai chuyện như ý, có hay không một chuyện khiến bản thân mình coi trọng.

Ngày Triển Ẩn đăng cơ, theo lẽ thường phải đi tế trời, lời cầu nguyện của hắn cùng với tam sinh tự ngày đó giống nhau, muốn cùng A Viên kết lại nhân duyên. Hắn là đế vương, nguyện vọng của hắn trời cao tự nhiên không thể không nhìn.

Triển Ẩn đã muốn chuyển thế. Thế nhưng A Viên vẫn như cũ bướng bỉnh không chịu đầu thai. Nhân duyên bạc thượng, Kế Diêu so với Tiểu Từ lớn hơn ba tuổi. Khi Kế Diêu ba tuổi, A Viên vẫn là không chịu đầu thai, diêm vương lão gia nóng nảy, tự chủ trương làm cho thân thể nàng xuất thế. Nhưng là nàng chậm chạp không chịu nhập hồn phách, thân thể kia vì vậy mà hôn mê nhiều năm.

Diêm vương lão gia mỗi ngày mặt co mày cáu, cùng nàng đấu mồm mép. Không ngờ nha đầu kia vẫn một lòng muốn đầu thai làm súc sinh.

Về sau, ta cấp cho Diêm vương một cái chủ ý. Nàng nếu muốn luân hồi thành súc sinh, vậy cứ thành toàn cho nàng. Mỗi kiếp luân hồi trí nhớ sẽ bị phai nhạt đi một tầng. Luân hồi thêm một kiếp, sẽ không còn tăm hơi. Ngày đó nàng ở tam sinh tự cầu nguyện cửu thế, Triển Ẩn chỉ cần kiếp sau. Như thế vừa vặn.

https://thuviensach.vn

Thế là sau đó, nàng trở thành mèo, rùa, cá…Ta và diêm vương nhìn duyên phận lần lượt của nàng với Kế Diêu, cảm thấy thực buồn cười lại thổn thức.

Rốt cuộc, lần cuối cùng nàng làm sâu bị Kế Diêu ăn vào, bị đả kích nghiêm trọng, ngộ ra làm súc sinh không dễ, diêm vương lão gia nhân cơ hội thuyết phục, nàng mới động lòng muốn làm người. Diêm vương lão gia thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng đuổi được nàng đi.

Thân thể của nàng lúc này đã bảy tuổi, hồn phách mới nhập vào, trở thành Tiểu Từ.

Đáng tiếc, một kiếp này của nàng vẫn không đủ bình yên. Trước mắt, mệnh huyền lại một lần nữa đến nơi này của ta. Kỳ thật, sinh mệnh của nàng vẫn đang ở trước cánh cửa sinh tử, sống hay chết, chỉ dựa vào một ý niệm.

Ta đối với nàng, vừa đồng tình vừa thương xót, hy vọng khi cho nàng xem xong kiếp trước, nàng có thể buông tha cho kiếp này, bắt đầu lại từ đầu. Triển Ẩn kiếp trước hứa nguyện muốn cùng nàng kết nhân duyên, coi như cũng đã được thành toàn. Không bằng dừng tay tại đây, đừng dây dưa cùng hắn, kiếp sau tìm một phu quân khác. Bất quá, kiếp sau có phu quân hay không, cũng khó mà nói.

Nàng ngơ ngác nhìn đá tam sinh, ước chừng đứng sững hơn ba canh giờ. Ta âm thầm lo lắng, ba canh giờ này, thế gian đã là ba ngày. Cũng không thể kéo dài thời gian thêm được nữa, sống hay chết, đi hay ở, lập tức phải đưa ra quyết định. Nếu không thân thể nàng ở nhân gian sẽ không có sức để quay về.

Ánh mắt nàng rốt cuộc dời khỏi đá tam sinh, quay sang nhìn ta, chỉ nói một câu: Hắn không phải Triển Ẩn, ta cũng không là A Viên. Ta không quan tâm trước kia, cũng không cầu kiếp sau xa vời, ta chỉ cần hiện tại!

https://thuviensach.vn

Hảo một nữ tử dũng cảm độ lượng.

Nàng lại nói: “Ta chỉ cầu ngươi xóa đi trí nhớ kiếp trước, từ nay về sau, ta chỉ là Tiểu Từ.”

Ta không hề lo lắng cho nàng, tính cách nàng như vậy, cuộc sống so với A Viên nhất định sẽ viên mãn. Ta thỏa mãn mong muốn của nàng, đem nàng đưa đến trước cầu nại hà, con đường kia, thông xuống hồng trần.

Nàng đi rồi ta mới đột nhiên nhớ ra, ta vừa rồi nhất thời sơ ý, nhưng lại đem trí nhớ trong kiếp này của nàng không cẩn thận lau đi, việc này… như thế nào mới tốt?

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hoa Đào Nở

- “Ngươi là ai? Ta như thế nào lại ở trong này?” Tiểu Từ từ trên giường ngồi dậy, trừng lớn hai mắt, tùy tiện hỏi một câu.

Nam tử trước mắt tao nhã tuấn mỹ, ánh mắt nhu tình.

Vừa thấy nàng tỉnh lại, trong lòng Thư Thư mừng như điên. Đảo mắt, câu hỏi của nàng làm hắn sửng sốt. Hắn đã từng đặt ra vô số giả thiết khi nàng tỉnh lại. Nàng nhất định rất bi thương khổ sở, cho nên hắn sớm chuẩn bị tốt lời hay để trấn an, nàng nếu muốn lập tức rời khỏi nơi này, không muốn nhìn thấy Kế Diêu và Tang Quả. Hắn cũng sẽ sẵn sàng mang nàng đi. Nhưng hắn vạn vạn không ngờ được bộ dáng của nàng hiện tại. Hắn không dám hô hấp, kiềm nén niềm vui trong lòng, cực lực bình tĩnh trấn định.

Bộ dáng của nàng hoàn toàn không có một chút thương tâm, chính là tò mò khó hiểu còn điểm thêm một chút ngây thơ mơ hồ. Hàng mi cong thon dài khẽ nhíu, mày rậm đáng yêu như một tiểu oa nhi, đôi mắt linh động không chớp mắt nhìn hắn, tìm tòi nghiên cứu tò mò, còn mang theo một tia cảnh giác đề phòng.

Hắn giật mình, chẳng lẽ?

Hắn chần chờ một chút, thử nói: “Ta là Vân Thư, nàng đã quên sao?”

- “Vân Thư?” Nàng đảo đôi mắt to tròn, lắc đầu nói: “Ta không biết ngươi a.”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của nàng trong suốt như suối nguồn róc rách. Nàng luôn là một người không có tâm cơ, giờ phút này, hắn tin tưởng một việc, trong lòng nhất thời động đậy.

Ý niệm đó vừa xuất hiện, hắn ngược lại có chút run run, hắn cố hết sức áp chế bão tố trong lòng, giọng điệu ôn nhu bình tĩnh nói: “Tiểu Từ, ta là phu quân của nàng. Nàng sao có thể quên?”

Hắn vươn cánh tay, muốn đặt lên đầu vai của nàng. Sắc mặt nàng thoáng cái đỏ lên, lập tức nhảy xuống giường, né tránh: “Nói bậy. Ta căn bản không biết ngươi, làm sao có thể cùng ngươi thành thân.”

- “Là thật.”

Nàng rõ ràng không tin, liếc nhìn hắn một cái, hỏi: “Vậy ta là ai?”

Thư Thư ôn nhu cười: “Nàng là Tiểu Từ.” Giấc mộng nửa đêm quay về, những đêm không ngủ, chỉ có cái tên này vấn vít trong đầu, giờ phút này ôn nhu nói lên, giống như nhả từng sợi tơ, giống như từ trong lòng tinh tế phát ra, mấp máy bên môi.

- “Ta họ gì? Là người nơi nào?”

- “Họ Vân, là người kinh thành.”

Nàng phì cười, khóe môi mang theo vẻ đắc ý: “Ta gọi là Vân Từ, ngươi kêu Vân Thư, chúng ta cùng một họ, ta làm sao có thể gả cho ngươi, ít lừa gạt đi, mau nói thật, ngươi có phải thuộc nhóm buôn người, chuyên lừa gạt phụ nữ và trẻ em, mau chút đưa ta về nhà, bằng không, chờ ta nhớ ra rồi, sẽ không để yên cho ngươi đâu.”

Thư Thư sửng sốt, ai, suýt thì quên nha đầu ngang bướng này, bất quá không sao, hắn cũng không ngại vô lại hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Hắn cười hì hì đến gần: “Như thế nào, muốn ta đẹp mặt? Ta muốn nhìn xem thử nàng có cách gì.”

Tiểu Từ cả mặt nóng bừng, một bên chạy trốn, một bên vội la lên: “Ai, ai, ngươi cách xa ta một chút.”

Thư Thư nín cười tiếp tục sán tới, biểu tình vừa thâm tình vừa đau khổ: “Ta là trượng phu của nàng, trượng phu trượng phu, chính là phu quân trong vòng một trượng, như thế nào có thể cách xa nàng chút đây.”

Lưng nàng đụng trúng bàn, đã không còn đường lui, gấp đến dậm chân: “Đừng đến đây, ta mới không tin.”

Hắn vươn bàn tay, cười nói: “Nàng xem, đây là tín vật đính ước của chúng ta.”

Trong lòng bàn tay hắn có một khối ngọc bội, phỉ thúy màu xanh biếc trong suốt.

Nàng liếc nhìn ngọc bội trong tay hắn, bĩu môi nói: “Bất quá chỉ là một khối ngọc bội, trên đường có thể tùy ý mua. Tưởng lấy cái này gạt ta, ngươi cũng quá coi thường ta đi.”

A, tiểu nha đầu rốt cục khôi phục được sự thông minh đáng yêu ngày nào. Lo lắng áp lực mấy tháng nay của hắn nháy mắt đều tan thành mây khói, hắn không biết, còn có cái gì có thể so sánh với niềm vui mà nàng mang đến cho hắn đây.

Hắn đã từng lấy buông tay cùng thành toàn cho nàng xây thành một tòa thành trì, giờ phút này tòa thành đó tràn ngập nguy cơ, khát khao muốn có được như thủy triều mạnh mẽ càn quét qua, đảo mắt đem tòa thành của hắn cắn nuốt bao phủ.

https://thuviensach.vn

Khi hắn biết sinh mệnh của nàng chỉ còn một đoạn đường ngắn ngủi, hắn do dự không thôi, cuối cùng nhịn đau buông tay, thầm nghĩ khiến cho những ngày tháng cuối đời của nàng không phải hối tiếc. Thế nhưng hiện tại nàng đã không sao rồi. Nàng sẽ sống một cuộc đời dài lâu, cùng với ai?

Dụ hoặc như vậy hắn sao có thể bỏ qua. Hắn không phải là dạng người dễ dàng từ bỏ.

Nàng quên hết tất cả. Như vậy, hắn lại một lần nữa có cơ hội.

Những kỷ ức không vui lần đầu tiên gặp nàng, hiện tại có thể lau đi. Hắn là Vân Thư, còn nàng là Tiểu Từ, hắn gặp nàng trước Kế Diêu, hắn nhất định sẽ khiến nàng yêu thương hắn.

Hắn không biết cách làm của mình có gì không thích hợp. Thiên hạ có thể nằm trong tay con người, như vậy tình cũng dựa vào con người. Khi tỉnh lại người đầu tiên nàng nhìn thấy là hắn, đây cũng coi như là duyên phận của nàng và hắn đi.

Nàng đã quên Kế Diêu, như vậy ba người bọn họ, đều bắt đầu trở thành những người xa lạ. Hắn rốt cuộc có thể đứng ở vị thế cân bằng với Kế Diêu, đứng cùng vạch xuất phát, không còn mối tình đầu, không còn Cẩm Tú sơn sớm chiều làm bạn.

Hắn âm thầm cảm thấy may mắn, là ông trời thương tiếc cho tấm lòng si của hắn, cho hắn một cơ hội làm lại. Hắn hắn phải nắm chắc, hắn phải tranh thủ, hắn không tin, hắn không thể so với Kế Diêu.

- “Nương tử, nàng bị ốm một trận, đem tất cả mọi thứ quên sạch rồi.”

Tiểu Từ vừa thẹn vừa giận, giậm chân nhíu mày: “Không được gọi ta là nương tử.”

https://thuviensach.vn

Thư Thư nhích tới gần hơn, vẻ mặt chân thành, ôn nhu nói nhỏ: “Vậy gọi là gì? Cục cưng?”

Tiểu Từ càng ngượng ngùng, hung dữ nói: “Ta không phải nương tử của ngươi, cũng không phải cục cưng gì gì đó. Ngươi nhận sai người.”

- “Nàng nói như vậy không biết trong lòng vi phu có bao nhiêu đau buồn đâu. Nàng tới sờ sờ.” Hắn ôm ngực cau mày, lại lặng lẽ tới gần thêm một chút.

Không ngờ Tiểu Từ một chút cũng không tỏ vẻ đồng tình, quát to một tiếng: “Ngươi còn như vậy, ta liền hét lên.”

Hắn cười hì hì: “Nàng kêu đi, mọi người đều biết nàng là phu nhân của ta. Người khác nghe được, sẽ nghĩ là chuyện khuê phòng, chỉ sợ càng thêm chê cười chúng ta mà thôi.”

Nói xong, hắn dứt khoát bước đến, kéo Tiểu Từ ôm vào lòng, cúi đầu, môi ép xuống.

Tiểu Từ bị hành động bất ngờ của hắn làm cho trở tay không kịp, đầu óc quay cuồng, tựa hồ tất cả không khí trong phế quản đều bị hút cạn. Hắn hôn cường thế bá đạo, ở trên đôi môi mỏng manh của nàng hung hăng xâm chiếm. Nàng liều mạng giãy dụa, hắn lại giống như nam châm gắt gao siết chặt, không có dấu hiệu dao động.

Nàng vừa đau vừa giận, tìm ra khe hở, hung hăng cắn một ngụm. Máu tươi ở trong khoang miệng tràn ngập, hắn lại như cũ không chịu buông ra.

Nàng suýt ngất đi, đột nhiên không khí như gió lốc tràn vào. Nàng suy yếu dựa vào cánh tay hắn, suýt nữa không đứng vững. Bờ môi hắn vì hôn mà hồng nhuận, còn có một mảng đỏ màu máu, càng làm nổi bật thêm khuôn mặt như tượng thạch của hắn. Hắn vẫn chưa phát giác ra vết thương

https://thuviensach.vn

trên môi mình, chỉ là thật sâu nhìn nàng, ánh mắt si mê quyến luyến, tựa như vẫn chưa đủ.

Nàng hung hăng đẩy hắn ra, cả giận nói: “Ngươi đồ tiểu nhân ti bỉ, vô sỉ…”

Hắn nở nụ cười, chợt nhớ tới trước kia, nàng cũng mắng đi mắng lại vài từ như thế. Hắn không tức giận, nếu nàng cao hứng, nếu nàng thích hắn, hắn tình nguyện bị nàng mắng như vậy.

Hắn cười hì hì sờ môi nói: “Đánh là thân, mắng là yêu. Phu nhân, nàng thế nhưng cả hai loại đều làm, vi phu thật cao hứng.”

Nàng chán nản, không nói gì, chỉ tức giận nhìn hắn, nàng mới không tin mình lại gả cho một người như vậy, luôn giở trò vô lại. Nếu phải gả, cũng phải gả cho một người như trời quang trăng sáng, một người chính trực ngay thẳng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó vang lên tiếng gõ cửa. Tiểu Từ nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng có người đến.

Thư Thư mở cửa, giật mình, lập tức nói: “Tiết thần y, phu nhân của ta tỉnh. Nhưng là nàng đã quên ta là trượng phu nàng, thần y xem như thế này phải làm sao mới phải, có biện pháp gì không?”

Tiểu Từ ngây ngẩn nhìn lão giả vừa đi vào phòng, nàng thật sự bị bệnh, được hắn cứu tỉnh lại?

Tiết Chi Hải quay đầu nhìn thoáng qua Thư Thư nói: “Việc này, bệnh của phu nhân, nếu chậm rãi châm cứu, một ngày nào đó có lẽ sẽ tốt lên. Bất quá, ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá nhiều.”

Thư Thư nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ sợ run, lão giả này cũng gọi nàng là phu nhân, chẳng lẽ nàng thật sự là phu nhân của hắn?

Trong lòng nàng quýnh lên, đầu óc choáng váng.

- “Phu nhân chú ý nghỉ ngơi cho tốt, không cần quá mức suy nghĩ.”

Lão giả bước tới giúp nàng xem mạch, sau đó xoay người rời đi, trước khi đi, đối Thư Thư nói: “Ngươi nói chuyện với ta một lát.”

Thư Thư quay đầu nhu tình nhìn Tiểu Từ, cười nói: “Phu nhân hảo hảo nghỉ ngơi.”

Hắn đóng cửa lại, theo Tiết Chi Hải đến cuối hành lang.

Tiết Chi Hải nhìn thẳng vào hắn, thấp giọng nói: “Nàng không có trí nhớ, ý của ngươi là, thú nàng.”

Thư Thư cười: “Không phải thú, mà là đã thú.”

Tiết Chi Hải thở dài: “Ngươi tìm ra cây mận gai, ta rốt cuộc chế được giải dược của nhất mộng đầu bạc, đây xem như ta thiếu nợ ngươi. Ngươi nếu thật tâm thích nàng, ta cũng không đi vạch trần, chỉ hy vọng ngươi về sau có thể đối tốt với nàng. Ta đối với một nhà Tiêu Dung, ai…Chuyện cũ đã qua, chỉ hy vọng nàng sẽ sống tốt.”

- “Tiết thần y yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng.”

- “Tốt lắm, độc của nàng cũng đã được giải, ngươi liền mang nàng rời đi đi. Nếu Kế Diêu trở về, chỉ sợ lại có tranh chấp.”

- “Không có cách nào, Kế Diêu trở về nếu có hỏi, ông trực tiếp nói cho hắn Tiểu Từ đang ở Họa mi sơn trang. Để hắn tới tìm ta, ta chờ hắn.”

Thư Thư khoanh tay mím môi, tự tin cười.

https://thuviensach.vn

Tiết Chi Hải gật đầu, xoay người rời đi.

Thư Thư trở lại phòng, chỉ thấy Tiểu Từ bĩu môi ngồi ở bên bàn, đang chống cằm.

Hắn nhu tình nói nhỏ: “Tiểu Từ, nàng không cần suy nghĩ nhiều, chuyện đã qua đều đã trở thành hư ảo, tương lai trước mới cần nắm chắc. Nàng nếu quên ta, ta cũng không giận, ta cũng không vội vàng, ta sẽ chậm rãi chờ, ta sẽ khiến cho nàng nhớ rõ ta, yêu thương ta. Nàng có tin tưởng ta không?”

Tiểu Từ sắc mặt đỏ lên, lập tức cách xa hắn, thấp giọng nói: “Ngươi nói phải giữ lời. Không được đối ta vô lễ.”

- “Được, bất quá.”

- “Bất quá cái gì?”

- “Bất quá chúng ta là vợ chồng, cư xử xa lạ lạnh nhạt cũng không tốt. Ta nghĩ nếu muốn nhớ lại nhanh, cách tốt nhất không bằng cho ta ôm hôn một cái?”

Tiểu Từ bị dọa ngay tức khắc né ra, sắc mặt càng thêm hồng. Buồn bực nói: “Mơ tưởng.”

Thư Thư mày ủ mặt ê nói: “Mơ tưởng? Ngay cả nghĩ cũng không cho nghĩ sao? Phu nhân thật đúng là nhẫn tâm.” Nói xong, thở dài một hơi, bộ dạng cực kỳ thương tâm buồn bực.

Tiểu Từ bị bộ dáng của hắn chọc cười. Nàng kỳ thật cũng không rõ người trước mặt rốt cuộc có phải trượng phu của mình hay không. Bất quá, nàng mơ hồ cảm thấy không phải, giờ phút này nàng thật sự rất bối rối, nàng là ai?

https://thuviensach.vn

- “Phu nhân, chúng ta ở dược vương cốc cũng đã được một thời gian, đã đến lúc về nhà rồi.” Thư Thư vẻ mặt ôn hòa nói.

- “Là về nhà ngươi? Kia nhà của ta ở đâu?”

- “Nhà của ta chính là nhà của nàng, phụ thân nàng là Vân Cảnh, mẫu thân tên Tiêu Dung, lão giả vừa rồi danh xưng Tiết thần y chính là sư phụ của mẫu thân nàng. Phụ mẫu nàng đều đã qua đời, chôn ở ngoại ô kinh thành. Trở về, ta dẫn nàng đi xem, nàng liền hiểu được.”

Tiểu Từ bán tính bán nghi, nhưng là trước mắt, tựa hồ ngoại trừ hắn cũng chỉ có lão giả kia là biết thân thế của nàng, thật sự giống như những lời hắn nói? Nàng quyết định đi kinh thành nhìn một cái. Về phần hắn một mực khẳng định là trượng phu của nàng, chuyện này nàng còn lâu mới thừa nhận.

Thư Thư nhanh chóng chuẩn bị tốt xe ngựa, mang theo Tiểu Từ hồi kinh.

Tiểu Từ rất cảnh giác, ngồi ở trong xe nhất quyết không cho hắn đến gần, Thư Thư vắt óc tìm kế miệng lưỡi muốn nứt ra, thật vất vả mới làm cho nàng thản nhiên cười đùa, nhưng nếu hắn chỉ cần dịch người về phía nàng một chút, nàng liền lập tức thay đổi sắc mặt. Ngồi chung một chiếc xe ngựa, không gian chật hẹp như vậy, mùi hương trên người nàng từng trận đánh úp lại, làm tâm thần hắn không ngừng nhộn nhạo. Nhưng là hắn cũng không dám xằng bậy.

Nếu nàng thích quân tử, hắn sẽ hạ quyết tâm thử một lần, làm quân tử quy củ, hy vọng có thể nắm được lòng nàng, cho nên hắn kiềm chế vô cùng thống khổ. Nếu dựa theo tính cách vốn có của hắn, thì chuyện xấu xa bỉ bổi gì cũng có thể làm được. Thế nhưng hiện tại đối mặt với nàng, đều phải cẩn thận, lo được lo mất, sợ rằng chỉ vì một hành động khinh suất có thể dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

https://thuviensach.vn

Một đường này, Thư quân tử diễn không kém Liễu Hạ Huệ là bao nhiêu. Thật vất vả mới đến được kinh thành, chuyện đầu tiên Tiểu Từ muốn làm chính là đến thăm phần mộ của cha mẹ. Chờ đến khi thật sự tới đó, đứng trước phần mộ cha mẹ, nhưng lại cái gì cũng không nghĩ ra. Nàng nóng nảy, chẳng lẽ nàng thật sự vĩnh viễn cũng không biết chính mình là ai?

Nàng nhụt chí theo chân Thư Thư đến Họa Mi sơn trang. Thư Thư sớm đã phân phó xuống, hạ nhân vừa nhìn thấy nàng, đều đồng loạt hô một tiếng "phu nhân", sau khi xưng hô mấy lần, liền ngay cả Tiểu Từ cũng cảm thấy hồ đồ, nàng thật sự là phu nhân của hắn? Nhưng tại sao nàng đối với hắn, ngay cả một tia cảm tình cũng không có?

Trên đường, hắn đều quy củ đặt hai gian phòng ngủ. Vậy mà vừa về đến nhà, hắn đã khôi phục sự vô lại của mình, sống chết cũng muốn cùng phòng. Nói là nếu nàng không chịu để hắn ngủ lại, bọn hạ nhân sẽ lén cười nhạo hắn sợ vợ.

Nàng mới mặc kệ, đóng cửa, lên giường đi ngủ.

Tương kính như tân như vậy nhịn hơn mười ngày, Thư Thư cảm thấy tiến triển quá chậm.

Một ngày, hắn ngồi ở trong phòng, mặt mày ủ ê nói: "Phu nhân dự định để vi phu ngủ ở thư phòng tới khi nào?"

Tiểu Từ có chút áy náy, bất quá áy náy kia cũng chỉ bé bằng nửa hạt vừng mà thôi.

Nàng tùy ý nhìn lướt qua quang cảnh xơ xác ngoài cửa sổ, gốc cây anh đào trơ trụi, thờ ơ đảo sang chuyện khác: "Như thế nào còn chưa đến mùa xuân a. Thật muốn nhìn hoa anh đào."

https://thuviensach.vn

- “Mùa xuân đến, động vật cũng vội vàng chọn bạn trăm năm, phu nhân có phải hay không đang có suy nghĩ muốn cùng vi phu thân thiện hữu hảo ngủ chung phòng?”

Phi, đồ lưu manh. Tiểu Từ khuôn mặt nóng hổi. Ngay lập tức đuổi hắn đi.

Thư Thư nhanh như chớp nắm chặt lấy khung cửa, quay đầu cợt nhả nói: “Phu nhân, nếu ngày mai hoa đào nở, phu nhân có thể hay không làm cho vi phu cảm thấy như mùa xuân.”

Tiểu Từ trừng mắt hung dữ nói: “Hoa nở cũng không. Mùa xuân đến càng không.”

Thư Thư cười hì hì nói: “Nói phải giữ lời, nếu ngày mai hoa đào nở, phu nhân phải để ta về phòng ngủ.”

- “Hảo.” Tiểu Từ đẩy hắn một phen, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại. Trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận, người này, trước mặt hạ nhân thì làm ra vẻ lạnh lùng, nghiêm trang. Một hồi trở về phòng, liền lộ ra bộ mặt xấu xa. Không phải nhích từng chút về phía nàng, thì là thừa dịp giở trò sờ sờ tay nàng.

Ngày hôm sau, Tiểu Từ vừa mở cửa sổ, liền sợ ngây người. Mãn thụ hoa đào nhưng lại thực sự nở.

Nàng kinh ngạc bước ra vườn, nhìn kỹ mới phát hiện nguyên lai trên từng tán lá đều là những bông hoa dệt từ tơ tằm, trông rất sống động.

Chẳng lẽ là hắn trong một đêm treo lên? Nàng giật mình, áy náy trong lòng từ hạt vừng biến thành hạt đậu tương.

- “Phu nhân, có vừa lòng?” Thư Thư không tiếng động đứng phía sau, cúi đầu ở bên tai nàng thì thầm.

https://thuviensach.vn

Nàng ngứa tránh ra, lại ngã vào lòng hắn. Hắn dùng lực đem nàng ôm siết, cũng không cố kị giữa ban ngày, kéo nàng vào phòng. Đóng cửa lại.

Tiểu Từ hoảng hốt giãy dụa, lại không đấu được với khí lực cường đại của hắn, đảo mắt đã đến bên giường. Trên giường ổ chăn còn ấm, còn mang theo mùi hương của nàng. Thư Thư máu nóng ngay lập tức xông lên đỉnh đầu. Chỗ đó cũng kìm không được căng cứng.

Giờ phút này ý niệm làm quân tử bị hắn quăng lên chín tầng mây, muốn làm bá vương.

Tiểu Từ vội vàng nói: "Ta nói hoa thực, cũng không phải hoa giả."

- "Phu nhân ngày hôm qua thời điểm đáp ứng cũng không nói rõ ràng phải là hoa thật."

- "Ngươi vô lại."

Thư Thư triệt để biến thành kẻ vô lại nói: "Vợ chồng ở trên giường, vô lại mới có tình thú."

Tiểu Từ nóng nảy, đẩy cũng đẩy không ra, chắn lại chắn không được, mắt thấy môi hắn đã muốn hôn xuống. Nàng quay đầu né tránh la lên: "Ngươi còn nói ta là phu nhân của ngươi, vậy hãy nói xem trên người ta có bao nhiêu ấn ký?"

Thư Thư sửng sốt. Ngày đó, trên người nàng có hai ấn ký, hắn rất rõ ràng. Nhưng là, nay, hai ấn ký đó đều tự động biến mất. Những cái khác, hắn thật sự không biết.

Thất thần lâu như vậy, rốt cuộc bị Tiểu Từ một cước đá xuống giường…

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ngoại Truyện 5: Tiểu Chu – Tang Quả

Bầu trời ngập tràn những bông tuyết trắng xóa, trên con đường nhỏ vắng vẻ một nam nhân khiêng một nữ nhân không ngừng chạy như điên, tuyết tuy rằng rơi không dày, chỉ phủ một lớp mỏng, nhưng con đường mòn gập ghềnh quanh co, thập phần không dễ đi, hơn nữa trên vai còn vác thêm một người, cho nên, khinh công của nam nhân này thật không thể coi thường. Tư thế của hắn tựa như một con diều hâu bị trúng tên, bộ dáng lắc qua lắc lại thập phần buồn cười.

Nam nhân này chính là Tiểu Chu. Nữ nhân trên vai hắn, một thân hỷ phục đỏ thẫm, ở giữa nền tuyết trắng xóa càng thêm tiên diễm lóa mắt, chỉ có điều biểu tình của nàng lạnh giá còn hơn cả mùa đông. Nàng chính là Tang Quả.

Tang Quả có chết cũng không lường được sẽ bị bằng hữu tốt nhất của Kế Diêu tính kế, cho nên bị Tiểu Chu triệt để ám toán.

Lúc đó, nàng đang đứng ở đại sảnh, chờ Kế Diêu. Nàng tận mắt thấy hắn đi tới, lại tận mắt thấy hắn nửa đường xoay người bước về phía Tiểu Từ. Nàng thực không yên đứng ở cạnh cửa, trong lòng vốn dĩ mười phần nắm chắc, thời khắc đó nhưng chỉ còn lại một nửa. Hắn còn có thể quay đầu hay không? Giao dịch này hắn còn muốn làm hay không?

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một người, Tiểu Chu.

- “Ngươi xem, người hắn thích là Tiểu Từ, không phải ngươi.”

https://thuviensach.vn

Hắn vừa rồi còn mắng nàng, nói nàng giả thanh cao, thực ti bỉ. Bây giờ lại còn đến đây giễu cợt nàng, cho nên nàng thực chán ghét hắn, lạnh mặt không nhìn đến hắn, cùng không thèm để ý hắn.

Hắn giống như trẻ con không có việc gì, dường như đã quên vừa rồi mắng nàng như thế nào, dường như cái gì cũng chưa phát sinh.

Hắn nhàn nhã thong dong đứng ở bên cạnh nàng, đột nhiên, bàn tay hắn duỗi ra điểm trụ vào huyệt đạo của nàng. Nàng nằm mơ cũng không tưởng được hắn sẽ làm như vậy, trơ mắt nhìn hắn đem chính mình cuộn lại giống như một cái bao tải vác lên vai, phi như bay ra ngoài.

Tiết Chi Hải từ bên ngoài tiến vào, bị hắn va vào đụng trúng khung cửa, Tiết Chi Hải lảo đảo đỡ lấy khung cửa, sửng sốt mấy giây mới giật mình la lên: “Tiểu Chu, ngươi làm cái gì?”

Tiểu Chu không để ý đến hắn, lao vội đi.

Tiết Chi Hải nóng nảy hô to: “Kế Diêu, Kế Diêu, Thư Thư!”

Tiểu Chu ha ha cười ném một câu: “Ta sẽ không thương tổn nàng, ta chính là không muốn để Kế Diêu thú nàng.”

Tiết Chi Hải tức suýt ngất, trơ mắt nhìn cháu gái một thân hỷ phục màu đỏ đảo mắt xa dần. Mà Kế Diêu cùng Thư Thư dường như nghe thấy tiếng la của hắn lại chậm chạp không thấy đến.

Tiểu Chu khiêng Tang Quả từ trên núi đến khi xuống núi, mắt thấy phía sau không có người đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đem Tang Quả đặt trên một tảng đá ven đường, chỉ điểm mở á huyệt của nàng.

Tang Quả vừa thẹn vừa giận, lại không thể động đậy, phát cáu: “Ngươi làm cái gì? Ngươi dám đối ta vô lễ, còn không mau đưa ta trở về.”

https://thuviensach.vn

- “Sẽ không.” Tiểu Chu liếc mắt xem thường, lại nói: “Nhìn ngươi bề ngoài cứ tưởng thon thả lắm, không nghĩ tới chỉ được cái trộm thịt, khiêng lâu như vậy. Mệt chết ta!”

Tang Quả suýt chút nữa ngất xỉu.

- “Ngươi có biết ta cùng Kế Diêu thành thân là có điều kiện?”

- “Ta mặc kệ điều kiện gì. Ta chỉ biết chỉ những người thích nhau mới thành thân, ta cá mười cái bánh bao là, Kế Diêu hắn không thích ngươi. Ngươi cớ gì cứ phải chen ngang giữa đường, làm cho Tiểu Từ thương tâm?”

- “Đó là chuyện của ta cùng Kế Diêu. Không cần ngươi quản.”

- “Ta chính là ngứa mắt, sẽ chõ mõm vào.”

- “Ngươi!”

- “Vì sao nhất định phải gả cho Kế Diêu, ngươi có biết gả cho một người không thích mình, cả đời sẽ không hạnh phúc, ngươi không cần nổi cáu, về sau nhất định sẽ cảm kích ta.”

- “Ta không cảm kích ngươi, ta thích ai là chuyện của ta, không cần ngươi lo.”

- “Ngươi thích người khác ta mặc kệ, nhưng là ngươi lại thích Kế Diêu, ta là bằng hữu tốt nhất của hắn, đương nhiên muốn xen vào.”

- “Ngươi không hiểu.”

- “Nói thử xem, nếu ngươi thuyết phục được ta, ta đưa ngươi trở về.”

Tang Quả cúi đầu trầm mặc một lát, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt của nàng sáng rực, lập tức nhìn chằm chằm vào Tiểu Chu, kích động

https://thuviensach.vn

nói: “Ta thích một người, từ lúc mười bốn tuổi đã bắt đầu thích. Nhưng là hắn lại không thích ta, mọi người đến dược vương cốc đều đối với ta nịnh bợ xu nịnh, chỉ có hắn, giống như không phát hiện ra, trừ bỏ thỉnh thoảng khách khí nói vài câu, thì bình thường cũng không cùng ta nhiều lời. Chẳng lẽ vẻ ngoài của ta rất khó coi sao? Cứ thế, ta lại cố tình thích hắn, những người khác đều không để vào trong mắt. Ta biết hắn không thích ta, ta ở trong lòng hắn cũng không có một chút phân lượng. Ta biết hắn thích một người, đáng tiếc nàng kia căn bản không thích hắn. Liền giống như ta thích hắn, hắn có lẽ cũng thường nếm đủ mọi loại tư vị. Đây gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Ta đáng nhẽ nên cao hứng mới phải, thế nhưng, nhìn hắn khó chịu, ta lại đau lòng. Ta nghĩ, nếu ta thành toàn cho tâm nguyện của hắn, có phải hay không, về sau hắn mỗi lần nhìn thấy nàng, sẽ nghĩ đến ta, nghĩ đến ta đã hy sinh hạnh phúc của mình thành toàn cho hắn. Cho dù hắn không thích ta, cũng sẽ cảm kích ta, chỉ cần ta có thể ở trong lòng hắn để lại một chút bóng dáng, hắn có thể trong lúc ngẫu nhiên nhớ đến ta, ta liền thỏa mãn.”

Tiểu Chu ngây ngẩn nhìn nàng, nửa ngày cũng không phản ứng lại, không biết nàng đang nói cái gì. Bởi vì hắn không biết Thư Thư thích Tiểu Từ, cũng không biết Tiểu Từ bị bệnh, càng không biết giao dịch giữa Kế Diêu và Tang Quả. Cho nên hắn nghe một mạch vẫn cảm thấy ù ù cạc cạc.

- “Ngươi thích ai? Rốt cuộc có phải là Kế Diêu hay không?”

- “Ta muốn gả cho Kế Diêu, cái khác ngươi không cần biết.”

Tiểu Chu trừng lớn ánh mắt, nghiêm mặt nói: “Khắp thiên hạ ngươi muốn gả cho ai đều có thể, ngoại trừ hắn. Cho dù có phải gả cho ta.”

Tang Quả sắc mặt thoáng đỏ, buồn bực nói không nên lời. Hắn nhìn qua cứ tưởng là một người đơn giản, không ngờ lại khó lay chuyển đến mười con trâu cũng không kéo được.

https://thuviensach.vn

- “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

- “Ta không muốn gì cả, ta chỉ là không để cho ngươi cùng Kế Diêu thành thân thôi.”

Tang Quả phẫn hận trừng mắt nhìn hắn.

Tiểu Chu âm hiểm cười cười, từ trong ngực lấy ra một cái khóa liên tử, cúi người xuống khóa vào hai cổ chân của Tang Quả. Sau đó vỗ tay một cái cười nói: “Ta biết y thuật của ngươi rất cao, đầu óc cũng thông minh, sợ không cẩn thận để ngươi chạy mất, cho nên ta đặc biệt chuẩn bị cái khóa này, khóa trụ hai chân ngươi. Đây là chìa khóa duy nhất, ngươi xem kỹ chưa, đã nhìn rõ.” Hắn quơ quơ chìa khóa trong tay, sau đó chậm rì rì đem chìa khóa nhét vào đai lưng, ấn thật sâu dưới lưng quần.

Tang Quả trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, Tiểu Chu ngẩng đầu đối Tang Quả nháy mắt cười cười: “Ngươi thanh cao có cốt khí như vậy, sẽ không sờ vào người ta chứ.”

Tang Quả suýt nữa tức chết, hắn sao có thể không có đạo lý như thế, còn thích xen vào chuyện của người khác?

Tiểu Chu cười hì hì nói: “Vì sợ ngươi nhàn rỗi nhàm chán, ta quyết định mang ngươi đi chung quanh hành nghề y, khi nào ngươi trị được đủ một trăm người, ta đưa ngươi trở về dược vương cốc, thế nào?”

Tang Quả nhắm hai mắt lại, đơn giản không muốn nhìn hắn, không để ý tới hắn.

Hắn cũng không nói nhiều, ôm lấy nàng, lại khiêng lên vai.

Tang Quả vừa thẹn vừa giận, hô: “Người tới a, cướp cướp!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Chu nhanh như chớp, điểm á huyệt của nàng, sau đó vỗ vỗ vào mông nàng nói: “Ta sẽ hảo hảo thị hầu ngươi, yên tâm, yên tâm.”

Từ nhỏ đến lớn, chưa có ai dám đối với nàng như vậy, dám ám toán nàng, dám khi dễ nàng, dám đánh vào mông nàng, lúc này đây nàng thật sự tức đến hôn mê ngất xỉu. Cuộc đời lần đầu tiên bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Gặp Lại

Thư Thư từ ngày nào đó cắn răng để làm bá vương lại bị Tiểu Từ đá xuống giường, mấy ngày kế tiếp, mặc cho hắn bày mưu tính kế, mọi cách giải thích cũng không có hiệu quả, đúng là chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tiểu Từ nắm được hai kẽ hở, nhất quyết không chịu tin hắn. Thứ nhất hắn tự xưng Vân Thư, vốn định tạo ấn tượng ban đầu gặp nàng, không ngờ lỡ miệng nói ra, cùng họ tự nhiên không thể thành hôn. Sau hắn có sửa lại, cũng đã chậm. Thứ hai, hắn một mực khẳng định cùng Tiểu Từ là vợ chồng, nhưng ngay cả trên người nàng có bao nhiêu ấn ký cũng không nói được, nếu là phu thê, chuyện như vậy tự nhiên không thể không biết. Cho nên, Tiểu Từ đối với hắn không có một chút hòa nhã, vô cùng căm ghét hắn cư nhiên lợi dụng nàng mất trí nhớ mà lừa gạt nàng. Trước kia còn để hắn đứng gần, tới gần, cũng thường cười nói với hắn. Còn bây giờ, vừa nhìn thấy hắn chỉ phun ra một câu: “Mau đưa ta về nhà.”

Thư Thư thúc thủ vô sách, mượn rượu tiêu sầu, hắn thật sự nghĩ không ra vì sao nàng không thích hắn. Mặc dù lúc này đây, nàng cái gì cũng không nhớ rõ, mở mắt ra người đầu tiên nàng nhìn thấy là hắn, lại không đối với hắn có tình cảm đặc biệt gì, một mực cư xử ôn hòa, duy trì khoảng cách nhất định. Vậy mà giờ đây hoàn toàn xa cách, không hề cười với hắn, ngay cả nhìn mặt hắn nàng cũng lười.

Hắn thở dài bất đắc dĩ, so với trước kia càng thêm mất mát.

https://thuviensach.vn

Trước kia hắn luôn nghĩ rằng vì nàng biết Kế Diêu trước, hai người ở chung lâu ngày sinh tình. Hơn nữa hắn và nàng gặp nhau lại trong hoàn cảnh không thoải mái, cho nên nàng mới không thích hắn. Nhưng là lúc này đây, cơ hội một lần nữa lại đến, chưa từng có Kế Diêu, nàng vẫn như cũ không thích hắn, hắn càng thêm thương tâm thất ý. Tâm tàn ý lạnh trước nay chưa từng có.

Đêm đã khuya, rượu cũng cạn.

Hắn đứng lên, hít một ngụm không khí mát lạnh, trong lòng hỗn loạn. Tiết Chi Hải dùng bồ câu đưa tin, ngày mai, Kế Diêu sẽ đến đây.

Ngày thành thân hôm đó, Tang Quả bị Tiểu Chu cướp đi. Tiểu Từ ngất xỉu, sinh mệnh trong sớm tối, Tiết Chi Hải buộc Kế Diêu đi tìm Tang Quả, nếu không sẽ trù trừ không cứu Tiểu Từ. Kế Diêu thất hồn lạc phách không thể không nghe theo sự an bài của Tiết Chi Hải mà rời đi. Là hắn, túc trực bên cạnh Tiểu Từ ba ngày ba đêm, nhìn nàng tỉnh lại. Vì sao? Vì sao ông trời cho hắn thêm một cơ hội, lại chỉ giống như công dã tràng? Một khắc biết nàng hoàn toàn mất trí nhớ hắn không biết có bao nhiêu vui mừng, có bao nhiêu tự tin có thể khiến nàng yêu mình. Thế nhưng sự tự tin đó cứ như vậy một ngày lại một ngày bị Tiểu Từ làm cho hao mòn, gần như tan biến.

Buông tay, không cam lòng, không buông tay, thì có thể như thế nào? Mặc hắn có làm gì, cũng không thể bước dù chỉ một bước vào lòng nàng.

Phòng ngủ của Tiểu Từ còn sáng đèn, hắn nương theo cảm giác say đi qua.

Hắn cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy, cửa cài then từ bên trong. Lòng hắn đau đớn, nàng phòng hắn đến mức này. Hắn âm thầm vận khí, tay dùng thêm chút lực, then cài lập tức bị gãy, cửa bị đẩy ra.

Tiểu Từ kinh ngạc đứng dậy đề phòng nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Biểu tình của nàng khiến lòng hắn nhức nhối, hắn cười khổ: “Tiểu Từ, nàng đang đợi ta sao?”

Tiểu Từ có chút không biết nên khóc hay nên cười, lắc đầu nói: “Khuya rồi, sao ngươi còn chưa ngủ?”

Hắn nửa thật nửa đùa nói: “Phu nhân, ta ngủ không được, một mình rất khó ngủ a.”

Tiểu Từ nhất thời đỏ mặt, buồn bực nhìn hắn, vừa rồi còn có một nửa thần sắc ôn nhu ngay lập tức nghiêm mặt nói: “Ngươi đưa ta về nhà đi, ngươi ép ta ở lại đây, có ích lợi gì, ta đã biết ngươi không phải trượng phu của ta.”

- “Phu nhân, nàng rõ thật là dài dòng. Lời này ngày nào cũng nói, cũng không biết đổi phương pháp.”

- “Hừ, ngươi chê ta dài dòng cũng tốt, nếu không đưa ta trở về, ta càng dài dòng. Phiền chết ngươi.”

- “Phu nhân, nàng cứ phiền chết ta đi.” Hắn tiến đến thật gần, chỉ thấy Tiểu Từ cầm một chiếc ghế bành che ở trước mặt hắn.

Một cái ghế căn bản không ngăn được hắn, thế nhưng hắn lại chỉ ngây ngẩn nhìn chiếc ghế, có chút mất hết can đảm.

Hắn trầm mặc thật lâu, Tiểu Từ cũng trầm mặc, cực kiên nhẫn chờ đợi một câu nói hay một cử động của hắn.

Nội tâm không khác gì khiên đao giao chiến. Rốt cuộc, hắn thở dài một tiếng nói: “Ngày mai, người nhà của nàng sẽ tới đây.”

- “Ai?”

- “Ca ca của nàng, Kế Diêu.”

https://thuviensach.vn

Cái tên này vì sao quen thuộc như vậy, tựa hồ lấp kín mọi chỗ trống trong lòng nàng, chỉ là không được nhắc đến mà thôi, một khi nhắc đến, liền thốt nhiên mà ra, làn tràn mọi ngóc ngách. Nàng nghĩ nghĩ, lại nhớ không nổi bộ dáng của hắn, ca ca?

- "Ngươi không phải nói ta họ Vân sao?"

- "Ta ngày đó nói như vậy, là vì nàng đã gả cho ta, cho nên theo họ của ta."

Tiểu Từ bán tín bán nghi, lại nói: "Vậy phụ mẫu của ta đâu?"

- "Bọn họ ở Định Châu, phái ca ca nàng đến đón nàng về."

Tiểu Từ đối với lời nói của hắn vẫn không hoàn toàn tin tưởng, nheo mắt tìm tòi, thời khắc đều đề phòng hắn tới gần.

Thư Thư thở dài một tiếng, xoay người rời đi. Hắn muốn nhìn xem, ngày mai Kế Diêu đến đây, hắn có biện pháp gì có thể khiến nàng thích hắn, thích ca ca của mình. Hắn không chiếm được, Kế Diêu cũng đừng mong dễ dàng đoạt đi.

Ánh trăng lạnh lẽo thê lương, trong lòng hắn cũng giá lạnh. Từ xưa binh pháp công thành đều dùng tâm lý chiến. Mặc dù công tâm cũng có nhiều loại, lòng say mê sợ là khó đánh bại nhất.

Đêm nay, Tiểu Từ đã khuya mới ngủ, nàng luôn luôn nghĩ đến người nhà của mình, vừa kích động vừa mờ mịt. Nếu thật sự theo như lời Thư Thư là ca ca của nàng đến, nàng nhìn thấy hắn có phải hay không sẽ nhớ được một chút chuyện quá khứ? Kế Diêu, cái tên này quen thuộc như vậy, có lẽ hắn thực sự là ca ca của mình đi. Nàng cứ như vậy mong đợi chậm rãi ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, mới sáng sớm nàng đã bắt đầu ngồi chờ, thẳng đến trưa cũng không thấy bóng dáng hắn. Cả sáng nay, Thư Thư đều ở sau hậu viện bên cạnh ao cá, phá lệ không đến quấy rầy nàng. Tiểu Từ có chút sốt ruột, ngẫm nghĩ một lúc liền đi đến bên cạnh ao, đứng ở phía sau hắn rất lâu, muốn hỏi lại ngượng ngùng không dám mở miệng.

Nước trong ao bị ánh mặt trời chiếu vào hòa tan đi miếng băng mỏng, chỉ có xung quanh còn di động mấy tàn băng, mỏng manh cơ hồ trong suốt. Thư Thư bàn tay cầm cần câu có chút phiếm hồng, trời lạnh như vậy, hắn vì sao phải ở đây câu cá?

Tâm Tiểu Từ không hiểu sao mềm mại, nhìn bóng dáng hắn, lại nhớ tới một đường từ dược vương cốc đến kinh thành, nhớ tới nửa tháng ở họa mi sơn trang, kìm lòng không đậu mà tha thứ cho những lừa gạt của hắn.

Cái phao trong nước giật giật, hắn lại dường như không phát hiện, ngón tay không nhúc nhích. Tiểu Từ lặng lẽ đi qua, thay hắn nhấc cần câu. Quá muộn, dưới lưỡi câu hoàn toàn trống rỗng.

Ánh mắt Thư Thư chuyển qua lưỡi câu, trong lòng thập phần khó chịu, sau một lúc bình ổn mới phun ra một câu:

- “Tiểu Từ, nàng ở họa mi sơn trang nửa tháng, ta đối với nàng, có tốt không?”

Tiểu Từ buông cần câu, ở trên tảng đá ngồi xuống. Trời rất lạnh, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, đôi mắt u ám.

- “Tốt lắm.” Tiểu Từ thản nhiên nhìn hắn, lại nói tiếp: “Tuy rằng ta không biết ngươi vì sao phải đối tốt với ta.”

- “Nàng thật sự không biết sao?” Thư Thư có chút đau lòng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ nhìn hắn, yên lặng lắc đầu, ngược lại, trên mặt nổi lên một mảng đỏ ửng.

Nàng ít hay nhiều cũng đoán được mấy phần, chỉ là không dám chắc mà thôi. Hắn tiến đến gần, ngồi ở bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn xuống, trong lòng vẫn không ngừng đấu tranh.

- "Ta thích nàng, lẽ nào nàng nhìn không ra?"

Khuôn mặt Tiểu Từ đỏ bừng, như mặt trời ló rạng.

Thư Thư lại ôn nhu nói: "Ta lừa nàng, chỉ vì ta thật lòng thích nàng, muốn giữ nàng bên cạnh."

Tiểu Từ trầm mặc một lát, xoay người qua, nghiêm mặt nói: "Ngươi nếu thật tâm thích ta, vì sao lại lừa gạt ta? Thích người, tự nhiên phải thật tâm đối đãi, không che không giấu. Trước đây ngươi nếu lừa gạt ta, về sau cho dù ngươi có đối tốt với ta, ta cũng không biết đó là thực hay giả. Ta tự nhận mình là người không có tâm cơ, cũng ứng phó không được với những người có tâm cơ. Ta nếu thích một người, hắn chắc chắn sẽ là một người bình thường, đơn giản chân thành. Ta biết ngươi đối với ta tốt lắm, đáng tiếc, ngươi không phải là mẫu người ta thích, ta không thích nhọc lòng, cũng không thích cùng người có tâm cơ vòng vo, đấu trí. Ta cuối cùng cảm thấy, người như ngươi, nên sánh đôi với một nữ tử tâm tư tinh tế, thông minh tuyệt đỉnh. Ngươi không phải là không tốt, chỉ là ta với ngươi vô duyên mà thôi."

Thư Thư buồn bã nhìn nàng gần trong gang tấc nhưng không thể tới gần, nắm tay siết chặt. Trong lòng bàn tay có hai con dấu, nàng ngày đó hào phóng đưa cho hắn, hắn hôm nay nên trả lại cho nàng.

- "Tiểu Từ, đây là của nàng, vật quy nguyên chủ. Hãy giữ gìn thật tốt."

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ bị hắn kéo qua, nhìn hắn thả vào lòng bàn tay mình hai con dấu.

- “Những thứ này là của ta?”

- “Đúng vậy.” Hắn trầm giọng nói xong, khép bàn tay nàng lại, nhưng không buông ra, đem bàn tay rộng lớn của mình bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Trở Về

Tiểu Từ xấu hổ muốn rút tay về, bất quá không đấu được với khí lực của hắn, giãy dụa vài lần cũng không có một tia dao động. Sắc mặt nàng càng đỏ, vừa thẹn vừa vội.

- "Đừng nhúc nhích, để cho ta nắm một lúc, từ nay về sau, sợ rằng sẽ không còn cơ hội." Ngữ khí của hắn bi thương mà cô đơn, trên khuôn mặt tuấn mỹ, mang theo sự quyết tuyệt cùng giãy dụa. Tiểu Từ bị ánh mắt của hắn làm cho mềm lòng, ngừng động đậy, bàn tay tuy rằng nắm gọn trong lòng bàn tay hắn, nhưng trong ngực lại cảm thấy xấu hổ, ánh mắt hắn vững vàng khóa ở trên mặt nàng, làm càn nhìn chằm chằm.

Đột nhiên một thanh âm vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh: "Ai ai, người chờ ta thông báo với chủ nhân nhà ta đã, sao có thể xông loạn như thế."

Sắc mặt Thư Thư trầm xuống, tay siết càng mạnh.

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn về phía cách đó không xa một người. Tiểu Ngọc đi sau hắn, lại theo không kịp cước bộ của hắn.

Hắn tay cầm trường kiếm, xoải bước mà đến.

Khuôn mặt hắn anh lãng hơi thoáng vẻ phong sương, như một chiến binh sa trường khải hoàn trở về. Mày kiếm dày rậm làm nổi bật đôi mắt tinh anh, tựa hồ cách một kiếp hồng trần cuồn cuộn, xuyên thấu qua hàng vạn gương mặt trong dòng đời, liếc mắt một cái tìm thấy nàng.

https://thuviensach.vn

Tâm Tiểu Từ mạnh mẽ đau xót, giống như bị một vật nhọn đâm trúng, rồi sau đó bị nghiền nát lặng lẽ chịu muôn ngàn đau đớn.

Ánh mắt hắn dừng ở trên khuôn mặt nàng, nhìn chằm chằm vào hai mắt nàng, giống như lợi kiếm phá không mà đến, lập tức đâm thẳng vào lòng nàng, nàng không biết vì sao lại có cảm giác dường như đã từng quen biết. Đối với hắn, là cảm giác quen thuộc cùng tin cậy.

- "Tiểu Từ." Hắn cúi đầu hô một tiếng, thanh âm khàn khàn trầm thấp, giống như từ lâu đã không mở miệng nói chuyện, giống như tiếng gọi nàng xuất phát từ nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng hắn.

Nàng giật mình, hốc mắt thế nhưng đau xót, một tiếng kêu này lập tức khuấy trộn tâm sự nặng nề của nàng, tựa hồ hắn là thiên nghìn cánh buồm, xuyên qua vạn trùng khói nước trở về.

Ca ca?

Hắn đến thật gần, gần đến mức có thể thấy đôi mắt phong sương cùng hàng mi run rẩy. Tiểu Từ kìm lòng không đậu khẩn trương, tất cả lực chú ý đều tập trung ở trên mặt hắn, hoàn toàn quên mất bàn tay mình còn nằm trong tay Thư Thư.

Ánh mắt Kế Diêu đảo xuống nơi bàn tay hai người đang nắm chặt. Tiểu Từ tuy rằng nhìn hắn, nhưng bàn tay vẫn bị Thư Thư nắm lấy, tựa hồ không có dấu hiệu rút ra.

Hắn nhếch khóe môi, tâm tình phức tạp khó có thể nói nên lời. Hắn từ chỗ Tiết Chi Hải biết được Tiểu Từ mất trí nhớ, nhưng hắn không tin, không tin nàng cư nhiên có thể quên hắn. Một đường khoái mã mà đến, hắn ôm một tia hy vọng xa vời, hy vọng trong nháy mắt nhìn thấy nàng, nàng có thể tỉnh lại. Nhưng mà nhìn đến nàng cùng Thư Thư năm ngón tay đan chặt, hắn biết, nàng thật sự đã quên, hết thảy đều quên.

https://thuviensach.vn

Một khắc nhìn thấy hắn, thần sắc nàng bất quá cũng chỉ hơi hơi chấn động.

Trong lòng Kế Diêu, hạnh phúc cùng thống khổ chia nhau chiếm một nửa. Hắn vừa cảm tạ ông trời ở trong giây phút sống chết làm cho Tiểu Từ có giải dược để khởi tử hồi sinh. Hắn vừa đau khổ khi chứng kiến cảnh nàng còn sống nhưng lại quên đi hắn. Hắn không chịu được việc nàng coi hắn là người xa lạ, đem tất cả những ký ức có nhau quên sạch. Nhiều niềm vui hạnh phúc như vậy, mỗi lần hồi tưởng đều như vạn vật sinh sôi, không muốn tỉnh dậy. Về sau nếu hắn là một vai kịch, vậy nàng sẽ là quần chúng hay là khách nghe? Hoặc là ngay cả quần chúng và khách nghe cũng không thể, chỉ làm người qua đường, tùy đến tùy đi? Vừa nghĩ đến đây, trong lòng hắn đau nhức như có hạng vạn con kiến cắn xé, hắn hận không thể lập tức xông đến, đoạt nàng từ trong tay Thư Thư, gắt gao ôm vào trong ngực, từ nay về sau để nàng trói nàng ở bên người.

- “Tiểu Từ.” Hắn lần thứ hai gọi tên nàng, cổ họng có chút nghẹn ngào. Giờ phút này gặp lại đáng nhẽ phải nên vui mừng mới phải, hắn lại cảm thấy tiếc nuối. Hắn cùng nàng thiếu chút nữa chính là thiên thượng cùng nhân gian, thiếu chút nữa đã trở thành đời đời kiếp kiếp. Vậy mà bây giờ, tuy cùng tồn tại trong kiếp này, gần trong gang tấc, nàng lại không nhớ rõ hắn.

Hắn mỉm cười đến gần nàng, gắt gao nhìn mỗi một tia dao động nhỏ nhỏ trên khuôn mặt nàng. Hắn sợ làm nàng kinh động. Nỗi sợ hãi chưa từng có, hắn tựa hồ có thể nghe tiếng tim mình đập dồn dập.

- “Ca ca?” Tiểu Từ cúi đầu gọi một tiếng, mang theo chần chờ cùng không xác định, kìm lòng không đậu âm thầm liếc mắt nhìn Thư Thư.

Thư Thư buông tay nàng ra, đối nàng ôn nhu cười: “Đúng, hắn chính là ca ca của nàng, Kế Diêu.”

https://thuviensach.vn

Ca ca? Kế Diêu sửng sốt, nhìn Thư Thư. Hắn nhưng lại đặt mình vào thân phận này? Trong lòng thoáng lạnh, muốn phát tiết lại phải cắn răng kìm nén. Thư Thư là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên, cũng là ân nhân cứu mạng của hắn. Giờ phút này hắn sẽ không so đo chuyện Thư Thư đã nói với Tiểu Từ những gì, hắn chỉ cần Thư Thư trả lại Tiểu Từ cho hắn là được. Còn những thứ khác, hắn có thể dùng cả cuộc đời này để chậm rãi thay đổi, làm cho nàng nhớ lại.

Thư Thư buồn bã cười khổ: "Kế Diêu, ta nói ta là trượng phu của nàng, nàng lại sống chết không tin, xem xem ta thật thất bại thảm hại a."

Kế Diêu trong lòng cả kinh, âm thầm may mắn Tiểu Từ không tin. Hắn bước lên từng bước kéo tay nàng, mỉm cười nói: "Tiểu Từ, chúng ta về nhà."

Tiểu Từ nhìn hắn, nửa tìm tòi nghiên cứu nửa tin cậy, nửa quen thuộc nửa xa lạ. Đây là người nhà của nàng? Ca ca? Thật đáng tiếc nàng lại không nhớ ra hắn, chính là cảm thấy an toàn cùng tín nhiệm. Có lẽ, đây chính là cái gọi là quan hệ huyết thống, làm cho nàng có cảm giác như vậy. Nàng mỉm cười, không trả lời, mà yên tâm đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn.

Thư Thư nheo mắt lại, lúc này đây lòng đố kị rốt cuộc tràn đầy mãn phế, đồng dạng đều là lần đầu tiên gặp mặt, nàng vì sao có thể vui vẻ tín nhiệm hắn, rồi tiếp nhận hắn. Cho dù là trong thân phận ca ca, vẫn làm cho hắn ghen tị đến phát cuồng.

Hắn cứ như vậy đứng sững nhìn Kế Diêu đưa nàng đi. Bàn tay ở sau lứng nắm chặt đến nỗi mỗi khớp xương kêu lên răng rắc. Không phải của ngươi, chung quy không phải. Cho dù có chiếm hết tiên cơ, dùng hết tâm cơ, vẫn là không được. Hắn lần đầu tiên có loại cảm giác thất bại, có chút cam chịu số phận mà thở dài.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ nhìn bên ngoài Họa Mi sơn trang một con ngựa, không hiểu sao có chút cảm giác quen thuộc. Con khoái mã nhìn qua, dường như nghe thấy hơi thở của nàng, dụi dụi thân thiết. Lòng tin trong nàng càng vững, đối Kế Diêu cười cười, hỏi: “Ca ca, đây là ngựa của ta sao?”

Kế Diêu: “Là của ta, bất quá cũng là của ngươi. Ngươi trước kia đều nói như vậy. Ngươi không nhớ sao?”

- “Phải không?” Tiểu Từ hơi sửng sốt một chút, cười tủm tỉm nói: “Nếu như vậy, bạc của ca ca cũng là của ta, ca ca mang ta đi dạo kinh thành, ta muốn mua vài thứ.”

Kế Diêu nhếch khóe môi cười nhìn nàng. Thói quen thích dạo phố của nàng một chút cũng không thay đổi. Bất quá, hắn sẽ không bao giờ cảm thấy đau đầu nữa, có thể cùng nàng rảo bước trên một con đường, nhìn cuộc sống diễn ra xung quanh, đã là một loại phúc khí.

Hai người chậm rãi đi, Kế Diêu vẫn nhìn nàng cười. Dần dần, mặt Tiểu Từ có chút nóng. Nàng cúi thấp đầu, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Kế Diêu cố ý nói: “Nga, ta cười, ngươi đã sớm gả cho người ta, như thế nào còn kết tóc kiểu cô nương?”

Tiểu Từ kinh hãi, lập tức dừng bước chân.

- “Ngươi nói cái gì? Ta gả cho người ta? Ta gả cho ai?”

Kế Diêu sờ sờ đuôi lông mày, cười nói: “Gả cho ai cũng không phải Thư Thư.”

Tiểu Từ giậm chân: “Rốt cuộc là ai.”

Kế Diêu cười hì hì nhìn nàng: “Ngươi đoán xem!”

https://thuviensach.vn

- “Ta, ta cái gì cũng không nhớ rõ, như thế nào đoán a.”

Kế Diêu: “Ai, người ta không biết có bao nhiêu thương tâm đâu. Toàn tâm toàn ý chờ ngươi, ngươi lại đem hắn quên sạch sẽ.”

- “Là ai a?”

- “Quên đi, ngươi nếu đã quên, coi như chính mình vẫn là một tiểu cô nương, chờ ca ca khi nào lại tìm cho ngươi một người tốt, một lần nữa gả đi.”

Tiểu Từ buồn bực, mạnh tay cho Kế Diêu một quyền: “Chuyện dựng vợ gả chồng há là trò đùa, ngươi nói bậy bạ gì đó.”

Kế Diêu cố nín cười, quay đầu nhìn nàng, làm ra vẻ sầu khổ nói: “Ta nói cho ngươi, ngươi nếu không tin phải làm sao bây giờ.”

- “Ngươi nói cho ta biết, ta tự nhiên tin tưởng.”

- “Vì sao tin tưởng ta?”

- “Bởi vì ngươi là ca ca ta a.”

- “Thư Thư nói hắn là trượng phu của ngươi, ngươi không tin, vì sao hắn nói ta là ca ca ngươi, ngươi lại tin?”

Tiểu Từ ngây ngẩn cả người, đúng vậy, lời Thư Thư nói, nàng vốn không quá tin tưởng, vì sao riêng điều này lại không cảm thấy nghi ngờ?

Kế Diêu ôn nhu nhìn nàng, không gấp không vội chờ đợi.

Tiểu Từ có chút mờ mịt lại có chút khẩn trương, nàng không yên hỏi: “Trực giác của ta cảm thấy ngươi thực là ca ca của ta, chẳng lẽ không phải?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nở nụ cười: “Ta gọi là Kế Diêu, ngươi tên Vân Từ, ngươi nói, ta có phải là ca ca của ngươi hay không?”

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn Kế Diêu, trong lòng bắt đầu dao động, bắt đầu nghi hoặc, nếu hắn không phải ca ca, vậy hắn là ai? Thư Thư vì sao phải lừa nàng?

Ánh mắt Kế Diêu nhu tình như nước, chậm rãi nói: “Thời điểm ngươi ngủ thường thích dán vào tường, bởi vì sợ xoay người bị rớt xuống đất. Lúc ngươi tắm rửa, thích tẩy cánh tay trước, dưới nách ngươi có một nốt ruồi nhỏ, còn có, bên hông của ngươi có hai chỗ lõm xuống.”

Kế Diêu một hơi nói xong, ánh mắt sáng quắc dường như có thể xuyên thấu nàng.

Tiểu Từ sửng sốt, hắn nói như kể lại, đối với từng nơi bí ẩn trên cơ thể nàng cũng biết tường tận. Hắn, đến tột cùng là ai? Lòng của nàng bắt đầu cuồng loạn nhảy lên.

- “Ca ca, hắn là sẽ không biết nhiều như vậy, hắn là sẽ không biết ẩn ký trên người ngươi, ngươi nói, ta là ai?” Kế Diêu từng chữ từng chữ nói rõ ràng, chặt chẽ nhìn nàng, tựa hồ rất mong chờ đáp án từ nàng.

Tiểu Từ khẩn trương đến không thể hô hấp. Đáp án kia dừng ở bên môi, nàng lại không muốn thừa nhận. Người trước mắt này, mặc dù mang lại cảm giác quen thuộc, mặc dù có tín nhiệm, nhưng là, muốn nàng thừa nhận khả năng kia, nàng vẫn không thể. Hắn suy cho cùng, vẫn là một người xa lạ đối với nàng.

Nàng bắt đầu né tránh tầm mắt hắn, buông xuống mi mắt không dám đối diện với ánh mắt bức người kia.

Kế Diêu thở dài một hơi, cười khổ nói: “Tiểu Từ, ta không bức nàng, ta sẽ vẫn chờ nàng, chờ nàng nhớ tới ta.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ tâm mạnh mẽ nhảy dựng, hắn nói như vậy, chính là chứng minh cho những suy đoán trong lòng nàng. Tim nàng đập loạn, bắt đầu có cảm giác xấu hổ. Không còn trạng thái tùy ý tự nhiên như vừa rồi. Hắn, thật là trượng phu của nàng? Chỉ bằng lời nói từ phía hắn thôi sao? Nếu không phải, vậy vì sao đối với mọi thứ về nàng đều rõ ràng như thế?

Kế Diêu thấy nàng đỏ mặt cúi thấp đầu, trong ngực rục rịch. Hắn nắm lấy bàn tay nàng, ôn nhu nói: “Như thế nào, nàng chán ghét ta?”

Sắc mặt Tiểu Từ càng hồng, muốn rút tay ra, lại bị hắn nhanh tay nắm chặt.

- “Mọi tấc trên da thịt nàng ta đều sờ qua, chỉ sờ bàn tay nhỏ bé này thì đã sao, không cần bịt tay trộm chuông.”

Tiểu Từ cảm thấy cả khuôn mặt nóng bừng như lửa, vừa thẹn vừa giận nói: “Ngươi nói bậy.”

Kế Diêu cười hì hì nói: “Ta không nói bậy. Trước ngực của nàng còn có một nốt ruồi màu đỏ, ta vừa rồi quên nói.”

Sắc mặt Tiểu Từ đã muốn hồng như ráng chiều. Nàng xấu hổ buồn bực lại không biết làm thế nào, bởi vì tất cả những điều hắn nói đều đúng. Hắn, thật sự ngay cả toàn thân nàng đều đã xem qua.

Kế Diêu nhìn bộ dáng nàng ngượng ngùng đến muốn chui xuống đất càng thêm buồn cười, tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: “Nàng không cần xấu hổ, nàng nếu cảm thấy chịu thiệt thòi, buổi tối đổi lại ta cho nàng xem ta là được.”

Những lời này chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu, thành công làm Tiểu Từ ngượng ngùng không dám phản kháng, cảm thấy toàn thân đều bắt đầu nóng bỏng. Cố tình Kế Diêu còn không có ý buông tha, tiếp tục thì

https://thuviensach.vn

thầm: “Nói không chừng, nàng hiện tại đã muốn hoài mang đứa nhỏ. Tháng trước, chúng ta vẫn còn ân ái mặn nồng cơ mà.”

- “Kế Diêu!” Tiểu Từ chịu đựng đến cực hạn, giậm chân hô to một tiếng, xoay người toan bỏ đi, chỉ cảm thấy các khớp ngón tay đều bắt đầu nóng, sắc mặt hồng thành cái dạng gì, không nghĩ cũng biết.

Kế Diêu đột nhiên từ phía sau ôm lấy nàng, bàn tay lần theo vạt áo nàng luồn vào.

Tiểu Từ vừa sợ vừa thẹn, rõ ràng đang là ban ngày hắn lại muốn phi lễ nàng sao? Nàng tức giận, dừng sức giãy dụa. Kế Diêu bật cười tùy ý nàng giãy dụa, chính là gắt gao ôm nàng, đem ống tay áo nàng vén lên.

- “Nàng xem, trên cánh tay nàng đã mất hạt chu sa, ta không lừa nàng đi.”

Nàng kỳ thật đã sớm hoài nghi qua, chỉ là không muốn tin mà thôi. Giờ phút này khẩu khí hắn khẳng định như vậy, làm cho nàng càng thêm hoảng hốt.

- “Là ta làm cho nó biến mất.” Hắn ở bên tai nàng ôn nhu ngọt ngào thủ thỉ. Thân thể nàng đang cứng đờ đột nhiên mềm nhũn, lại bắt đầu nóng hầm hập.

Nàng liều mạng tránh vòng tay ôm ấp của hắn, hung tợn trừng mắt nhìn hắn, nói: “Ngươi nói bậy, ta mới không phải dễ dãi như vậy.”

Kế Diêu ung dung nhìn nàng, nụ cười mang theo sự đùa cợt cùng sủng nịch.

- “Ta mới không vội. Ngày đó đều là nàng chủ động, ở trống trơn đài chặn đường hôn ta.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ không biết hắn nói thật hay giả, dù sao nghe vào tai cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

- “Ta không tin.” Nàng có chết cũng không thừa nhận. Dù sao cũng không nhớ rõ, ai biết hắn có nói thật hay không.

- “Kia ta dẫn nàng đi xem, có lẽ nàng đến nơi có thể nhớ ra được gì đó.”

- “Được, ngươi dẫn ta đi.”

Kế Diêu xoay người lên ngựa, cúi xuống thân mình, kéo lấy cánh tay nàng nhấc bổng lên đặt trước người. Sau đó giục ngựa phóng đi.

Tiểu Từ ngồi ở trước ngực hắn, cố ý hay vô tình đều đụng phải da thịt hắn, xung quanh đều là hơi thở nam tính của hắn, mùi vị tự nhiên dễ chịu, dường như là hương vị trong tiềm thức nàng thích nhất. Tim của nàng lại bắt đầu đập loạn.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tiến Triển

Đường về càng ngắn, khoái mã chạy ròng rã cả ngày, ánh tà dương nhuộm chân trời sắc màu ấm, hoàng hôn buông xuống.

Kế Diêu thả chậm tốc độ, nói: “Tiểu Từ, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta trước tìm một khách điếm nghỉ tạm, sáng sớm mai lại lên đường.”

Tiểu Từ dọc đường đi đều lo lắng suy nghĩ về mối quan hệ của mình và Kế Diêu, nhưng là, càng nghĩ càng loạn, nàng không yên lòng đáp: “Được.”

Hai người tìm được một khách điếm nho nhỏ, xuống ngựa.

Chủ quán vừa thấy có khách nhân, lập tức nhiệt tình đón tiếp, đon đả bưng trà mời cơm.

Tiểu Từ không có khẩu vị, không chút để ý gảy gảy mấy hạt cơm. Vừa nhấc mắt đã thấy Kế Diêu một bên sung sướng ăn cơm, một bên nhìn nàng. Hắn rõ ràng không cười, nhưng ánh mắt đều toát lên ý cười, vừa lòng thấy bộ dáng bối rối của nàng.

- “Ăn nhiều một chút, nàng gần đây rất gầy. Chờ đến lúc trở về nhà, ta bảo mẫu thân hảo hảo bồi bổ cho nàng.”

Trong lòng nàng nhảy dựng, nhỏ giọng hỏi: “Mẫu thân của ai?”

Kế Diêu cười hì hì nói: “Của ta chính là của nàng.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ngẩn ra, sắc mặt lập tức chuyển đỏ: “Ta không muốn ăn. Ta lên lầu trước.”

Chủ quán thấy Tiểu Từ rời đi, liền ngăn đón, lấy lòng hỏi: “Phu nhân muốn đi nghỉ? Trên lầu còn ba gian phòng trống. Phu nhân tự mình chọn.”

Tiểu Từ bị hắn gọi một tiếng “phu nhân” liền cảm thấy ngượng ngùng. Chẳng lẽ người qua đường đều nghĩ nàng là nữ tử đã có chồng? Cùng hắn một đôi?

Nàng cong khóe miệng theo chủ quán lên lầu hai, chọn một gian phòng nhỏ, sau đó chỉ vào gian cách vách nói: “Gian này, cấp cho vị khách nhân dưới lầu kia, một hồi nữa ngươi tìm hắn lấy bạc.”

Chủ quán sững người, gật đầu nói hảo.

Tiểu Từ ngồi trên giường sầu lo, trước mắt đang trên đường về nhà. Chẳng lẽ thật sự nhận định hắn là trượng phu, đi gặp cha mẹ chồng.

Việc này phải như thế nào cho phải? Mặc dù hắn đối với nàng hết thảy đều rõ như lòng bàn tay, đưa ra chứng cứ đều vô cùng xác thực, nhưng nếu muốn nàng ngay lập tức thừa nhận là chuyện không thể, càng không thể tưởng tượng đến cuộc sống vợ chồng kế tiếp. Nàng có chút phiền muộn, mất đi trí nhớ, thật sự rất thống khổ, cảm giác mờ mịt bất lực thường xuyên đánh úp lại, nàng không biết chính mình là ai, hết thảy đều dựa vào trực giác.

Tiếng đập cửa vang lên trong không gian yên tĩnh làm cho nàng giật mình, nàng đứng lên mở cửa, quả nhiên, hắn đứng dựa vào tường, mỉm cười nhìn nàng. Nàng lập tức khẩn trương, che ở trước cửa nói: “Ngươi, ta đã chọn cho ngươi một phòng ở cách vách.”

Kế Diêu gật đầu: “Ta đã biết. Nàng ngủ đi, sáng mai còn phải đi sớm.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ thấy hắn xoay người bước sang phòng bên cạnh, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hắn không đòi dùng chung phòng với nàng.

Kế Diêu đóng cửa lại, có chút cười khổ.

Gần trong gang tấc mà đêm trường nhớ nhau.

Hôm sau ăn qua điểm tâm, hai người khởi hành. Kế Diêu mỗi ngày tinh thần đều rất tốt, hôm nay nhất định có thể về đến nơi, cho nên cũng không gấp, ngựa thong thả chạy trên đường, hắn đem áo choàng khoác nhẹ lên người nàng, một tay cầm giây cương, tay còn lại luồn vào trong áo khoác, vòng qua thắt lưng nàng.

- "Mau buông tay."

- "Tay ta rất lạnh, nàng giúp ta giữ ấm đi."

- "Nói bậy."

- "Nàng xem, gió rất lớn đó."

Tiểu Từ liếc nhìn bàn tay hắn ghì lấy dây cương có chút ửng đỏ, cũng không biết nói cái gì, đành phải đồng ý. Trong lòng cũng không chán ghét việc hắn chiếm tiện nghi của mình. Ủ ấm bàn tay cần lâu như vậy sao? Hận không thể đem nàng khảm vào trong thân thể thì có. Nàng có chút giận, giãy dụa tránh bàn tay hắn, trừng mắt liếc hắn một cái.

Kế Diêu mỉm cười: "Nếu nàng cảm thấy không công bằng, cũng có thể ôm ta. Thân nhiệt ta rất nóng, nàng có muốn ủ ấm bàn tay không?"

Tiểu Từ xấu hổ cúi đầu, người này, thật đáng ghét, luôn nói những lời đó.

https://thuviensach.vn

- “Nàng trước kia luôn thích bày trò để ta ủ ấm chân cho nàng, buổi tối ngủ hận không thể rúc thật sâu vào trong lòng ta, nàng thật sự không nhớ rõ?” Mặt nàng càng đỏ hơn, cúi đầu một chữ cũng không nói.

- “Nàng còn thích sờ ngực ta, bên trên có một vết sẹo, nhưng là do người khác gây nên, nàng lại mỗi ngày vuốt ve, nói rằng tất cả đều vì nàng.”

Hô hấp của nàng trở nên dồn dập, thật sự có chuyện như vậy sao, dù sao cũng không thể ban ngày ban mặt nói ra những lời này. Nàng vừa thẹn vừa giận quát: “Im miệng.”

Kế Diêu thực vừa lòng nhìn ngắm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, chân thành nói: “Ta bất quá là muốn dùng một chút chuyện quá khứ khơi gợi ký ức cho nàng. Cái khác thì không nói, nhưng những chuyện thân mật như vậy, nàng hẳn phải có một chút ấn tượng chứ?”

- “Không được nói nữa.”

- “Được, được, ta không nói.”

Kế Diêu nín cười, liếc nhìn dung nhan kiều diễm xấu hổ, trong lòng rung động, đột nhiên cúi đầu hôn xuống.

Nàng đang xấu hổ buồn bực, căn bản không chú ý đến hành động của hắn, bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn hôn trúng. Trên lưng ngựa, ngay cả chỗ để tránh né cũng không có, cánh tay hắn còn gắt gao ôm nàng.

Kỳ quái là, đối với nụ hôn của hắn nàng không hoàn toàn kháng cự, ngược lại trong lòng mềm nhũn, có một loại hương vị ngọt ngào quen thuộc lan tràn.

Cho dù như thế sự ngượng ngùng vẫn khiến nàng không tự chủ được muốn khước từ, chờ thật vất vả hắn mới buông nàng ra. Tiện nghi, đã bị

https://thuviensach.vn

hắn chiếm hết, trên môi một mảnh tê dại.

- “Quá phận.”

- “Nàng không cho ta nói chuyện, ta còn tưởng rằng, nàng là muốn ta hành động.”

- “Ngươi đừng có mà tự mình đa tình, ngươi đừng tưởng rằng nói là trượng phu của ta thì có thể muốn làm gì thì làm, ta còn chưa thừa nhận đâu, ngươi mà cứ như vậy nữa, ta tuyệt đối sẽ không khách khí.”

Kế Diêu thở dài: “Hảo, vậy chúng ta quy củ.”

Tiểu Từ buồn bực liếc hắn một cái, bĩu môi.

- “Nàng đừng bĩu môi, càng bĩu càng đỏ, một hồi người khác nhìn thấy lại tưởng là có chuyện gì xảy ra.”

Tiểu Từ bị hắn chỉnh phát cáu, phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

Buổi trưa mới đến được Cẩm Tú sơn. Ý định của Kế Diêu là muốn nàng trở lại chốn cũ trước đây, hy vọng có thể khơi gợi trí nhớ của nàng. Theo con đường nhỏ chậm rãi hướng lên trên, hắn tận tình chỉ điểm, ôn nhu kể chuyện cũ, nhưng nàng một chút cũng không có ấn tượng.

Trống trơn đài vẫn như trước, không đợi Kế Diêu dẫn nàng lên, mở miệng nói ra một màn trước kia. Đột nhiên nghe thấy có tiếng người kêu lên: “Tiểu Từ!”

Tiểu Từ sửng sốt, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy ở trống trơn đài cách đó không xa, trên con đường nhỏ có một người đang đi tới.

Hắn đến gần, là một nam tử cao lớn, bộ dáng giản dị thuần hậu.

Tiểu Từ ngạc nhiên hỏi: “Ngươi là ai? Làm sao ngươi biết ta.”

https://thuviensach.vn

- “Ai nha, không nhận ra ta à? Ta là A Bảo.”

- “A Bảo.” Tiểu Từ nghi hoặc nhìn về phía Kế Diêu.

Kế Diêu đối với nam từ vừa đến cũng có chút ấn tượng, là một sơn dân của Đông Sơn, trước đây từng tới Đào Cư vài lần tìm Tiêu Dung lấy dược thảo.

Hắn cười nói: “A Bảo huynh đệ, Tiểu Từ bị bệnh nặng, sau khi tỉnh lại đã quên hết chuyện trước kia.”

A Bảo vội la lên: “Thật sao? Kia phải làm sao bây giờ?”

Kế Diêu lắc đầu: “Ta cũng không biết, thầm nghĩ mang nàng về chốn cũ, xem có thể hay không giúp nàng nhớ tới điều gì.”

A Bảo bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ngươi có phải hay không muốn ôm nàng bay lên trống trơn đài hôn môi, làm cho nàng nhớ tới điều này.”

Sắc mặt Kế Diêu cùng Tiểu Từ đều hồng lên, trong lòng sửng sốt.

A Bảo nhức đầu: “Ai nha, đừng ngượng ngùng. Lần đó, hai người các ngươi ở trên trống trơn đài hôn môi, ta cùng cha ta, còn có Báo tử đầu, tiểu hổ tử, thất thẩm đều nhìn thấy, chúng ta cũng không phải không biết xấu hổ, vội vàng lộn trở về.”

Tiểu Từ cùng Kế Diêu đều than thầm, trời ạ! Cư nhiên còn có chuyện như vậy.

- “Các ngươi nhanh một chút, tranh thủ lúc mọi người còn đang ăn trưa, phỏng chừng không có người đến. Buổi sáng cũng không thành hả, buổi sáng mọi người đi làm việc sớm, sẽ bị nhìn thấy.” A Bảo cười hì hì tiêu sái rời đi.

https://thuviensach.vn

Kế Diêu nhìn khuôn mặt Tiểu Từ giờ phút này đã đỏ như trái táo, cười nói: “Nàng xem, ta cũng không lừa nàng. Mọi người đều làm chứng. Thật tốt quá, may mắn có người nhìn thấy.”

Tiểu Từ giậm chân, quay đầu bỏ đi.

Kế Diêu ở phía sau vui mừng đi theo, lần đầu tiên phát giác có người nhìn lén kỳ thật cũng không sao. Đáng tiếc, Tiểu Chu không có ở đây, bằng không để Tiểu Chu nói cho nàng, bọn họ còn có một lần bị Tiểu Chu bắt gặp, việc này xem như ván đã đóng thuyền.

Lúc đi đến bờ suối đã là giữa trưa, mặt trời đang ở vị trí cao nhất, ánh nắng nhỏ vụn rơi xuống từng tán lá cây, không gian một mảnh yên tĩnh an hòa. Mặt nước trong suốt như trước, hơi nước lượn lờ.

- “Tiểu Từ, nàng xem, trước căn nhà gỗ kia có một cái mộc bài, chữ trên đó là do ta dùng kiếm khắc lên, giao trì cái tên này ghép theo âm từ tên hai chúng ta. Đến đây, nàng vào nhìn xem, bên trong còn có y phục của nàng.

Kế Diêu mở khóa cửa, lâu không có người ở, trong phòng có chút bụi bặm. Kế Diêu không có thời gian quét tước, lập tức đi đến tủ đồ lấy ra hai bộ y phục cầm đến.

- “Không tin, nàng thay thử xem. Nếu không, ta giúp nàng mặc?”

- “Không cần.” Kỳ thật những lời của A Bảo vừa rồi, nàng đã muốn tin. Chỉ có điều nhất thời chưa kịp tiếp nhận.

- “Ta đi nấu cơm, gạo này là lúc trước chúng ta xuống núi vào chợ mua.”

Tiểu Từ im lặng nhìn bộ dáng cao hứng phấn chấn của hắn, cắn môi. Không biết chính mình trước kia, như thế nào yêu thương hắn. Về sau nàng

https://thuviensach.vn

liệu còn có thể yêu thương hắn không?

Hắn đi vào phòng bếp nấu cơm, nàng cầm khăn bắt đầu lau quanh phòng. Cũng không biết vì sao, những vật nơi đây lại làm cho nàng cảm thấy vui sướng an bình đến thế, tựa hồ như có sinh mệnh, trong dòng chảy thời gian tích từng giọt từng giọt.

Hai người đơn giản ăn qua bữa trưa, kế tiếp làm gì bây giờ, đó mới là vấn đề.

Kế Diêu mang nàng đến Cẩm Tú sơn, chính là muốn nàng nhìn qua chốn cũ một chút, hắn thực nôn nóng đưa nàng về nhà, ra mắt phụ mẫu.

Nhưng là Tiểu Từ dường như không muốn đi. Nàng cảm thấy nếu đến ở nhà Kế gia, chẳng khác nào đã chính thức cùng Kế Diêu trở thành phu thê. Hơn nữa, hiện tại nàng đối với hắn, vẫn chưa có cảm tình, như thế nào cùng hắn làm vợ chồng, vừa nghĩ đến chuyện da thịt chi thân, nàng lại ngượng ngùng không dám nhìn hắn. Cho nên nàng tính ở lại nơi này, dù sao ở đây mọi thứ đều có, cũng thực thoải mái.

- “Ta ở lại đây, ngươi về nhà đi.”

Kế Diêu nhảy dựng lên: “Nàng nói cái gì? Nàng không theo ta về nhà? Nương ta còn chờ để gặp nàng đó.”

Tiểu Từ cũng ương ngạnh nói: “Không đi.”

Kế Diêu đành phải đầu hàng: “Được rồi, ta cũng không về, ta ở cùng nàng.”

Tiểu Từ trợn mắt: “Ai, ngươi đừng như vậy.”

Kế Diêu thở dài: “Phu xướng phụ tùy, từ bây giờ chúng ta hoán đổi.”

Xế chiều, Kế Diêu vừa chẻ củi vừa phát tiết.

https://thuviensach.vn

Khuya đến, Kế thiếu hiệp lại đi làm cơm. Sau khi ăn cơm xong, Tiểu Từ nghiêm mặt nói: “Trong phòng này chỉ có một cái giường, ngươi nhanh chạy về nhà ngủ đi.”

Kế Diêu nhìn nàng, tim đau như bị đao cắt. Đường thì xa, trời lại tối, nàng nỡ đuổi hắn đi.

Kế Diêu thấp giọng thương lượng: “Ta không sợ lạnh, ta sẽ ngủ dưới nền.”

Trên lưng ngựa từng bị hắn đánh bất ngờ, Tiểu Từ đặc biệt cảnh giác kiên quyết cự tuyệt: “Không được, ở chung phòng nếu ngươi làm gì quá phận thì ta biết làm sao.”

Kế Diêu bất đắc dĩ: “Ta đây ngủ phòng bếp.”

Tiểu Từ nghĩ nghĩ: “Vậy được rồi, nhưng là mong muốn của ngươi, sau này đừng có mà cáo trạng với nương ngươi đó.”

Kế Diêu cắn chặt răng, mang theo chăn đi vào phòng bếp.

Đêm dài mênh mông, đột nhiên, trời tuôn mưa tuyết. Kế Diêu ôm chăn cảm tạ lão thiên gia, rốt cuộc đáng thương cho hắn một mối tình si mà cho mưa đúng lúc.

Gõ cửa.

- “Tiểu Từ, phòng bếp ướt hết rồi, để cho ta vào được không?”

Nửa ngày không có động tĩnh, tiếp tục cầu xin: “Tiểu Từ, chăn của ta đều ẩm ướt, không tin nàng đến sờ xem. Tiểu Chu cái đồ keo kiệt, cả phòng bếp cứ như một cái hồ lộng a.”

Một lát sau, Tiểu Từ không tình nguyện mở cửa, người che ở cửa, tay đặt ở trên chăn hắn sờ sờ, quả nhiên có điểm ẩm ướt.

https://thuviensach.vn

Thế này mới để cho hắn tiến vào.

Tiểu Từ nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của căn phòng, phân phó nói: “Vậy ngươi ngủ trên đất, không được vô lễ.”

Kế Diêu cảm thấy mỹ mãn đặt lưng xuống. Tuy rằng sờ không được chạm không đến, nhưng là có thể ngửi được mùi vị của nàng, có còn hơn không, có tiến bộ.

Nếu không, đêm mai, sắc dụ một chút?

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ngụy Quân Tử

Hôm sau nắng ráo.

Tâm tình Kế Diêu cũng thật sáng sủa.

Tiểu Từ sau khi rời giường liếc mắt nhìn thấy hắn, khuôn mặt có hơi đỏ hồng, liền trấn định tự nhiên đứng lên mặc áo khoác, mở cửa. Kế Diêu thoáng có chút tiếc nuối hiện tại đang vào đông, mặc dù ở chung một phòng, buổi tối đi ngủ lại mặc kín không một kẽ hở, thật sự không thích hợp tiến thêm một bước phát triển quan hệ ái muội.

Tiểu Từ đứng ở cửa vươn vai, quay đầu đối hắn mỉm cười: “Thời tiết thật tốt, khó có được sáng sớm được nhìn thấy bình minh. Kế Diêu, ngươi đem chăn ra phơi nắng đi, đêm qua không phải bị ướt sao?” Kế Diêu cười đến cự kỳ sáng lạn, nàng đây là đang quan tâm hắn phải không? Trong lòng hắn cũng như ánh mặt trời ấm áp.

Hắn vui cười hớn hở tháo sợi dây thừng buộc vào hai cột trụ, sau đó ôm chăn vắt lên. Ngẫm nghĩ, vội chạy vào đem chăn Tiểu Từ ra phơi.

Chăn là Tiểu Chu mua, người này cố ý mua loại chăn tục khí nhất, hai cái chăn một cái màu hồng một cái màu lục, một cái thêu uyên ương hỷ thúy, cái còn lại cũng là uyên ương hỷ thúy.

Tiểu Từ nhìn hai cái chăn phơi cùng một chỗ, lại thấy Kế Diêu nhìn mình không chớp mắt, ngạc nhiên hỏi: “Kế Diêu, ngươi đang làm gì?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu hít thật sâu một hơi, cố tình u oán: “Ngửi hương vị mỹ nhân, an ủi nỗi khổ tương tư.”

Tiểu Từ đỏ mặt, hừ một tiếng, cúi đầu trở về phòng.

Kế Diêu ha ha cười đi làm cơm, trong phòng bếp còn đọng lại vài vũng nước chưa khô. Kế Diêu âm thầm cảm tạ Tiểu Chu làm việc qua loa, tâm tình sung sướng bắt tay vào làm điểm tâm. Làm xong cơm đang muốn bưng vào phòng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người gọi to: “Tiểu Từ.”

Kế Diêu từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài vừa nhìn thấy, là A Bảo.

Tiểu Từ cũng từ trong phòng đi ra, cười nói: “A Bảo ca, có chuyện gì?”

- “Ngươi nhớ ra ta?”

Tiểu Từ lắc đầu: “Ngày hôm qua Kế Diêu nói với ta, ta nhất thời vẫn chưa nhớ được gì.”

- “Vô phương, vô phương. Ta vội tới đưa cho ngươi cái này, đây là những thứ ta săn được sáng nay, thỏ và chim trĩ. Ngươi ăn vào không chừng sẽ tốt hơn.”

Tiểu Từ vội vàng nói lời cảm ơn, đối với A Bảo nở một nụ cười tỏa nắng.

Tất cả biểu tình trên khuôn mặt nàng Kế Diêu đều thu vào mắt, hắn có chút ghen tị với A Bảo, không biết đến bao giờ nàng mới có thể trao cho hắn một nụ cười như thế.

A Bảo đi rồi, Tiểu Từ cao hứng đem chim trĩ và thỏ đặt trên mặt đất, gọi lớn: “Kế Diêu, ngươi nhanh ra xem, nên xử lý chúng như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu đứng dựa bên khung cửa, ôm cánh tay chua nói: “Cười với ca ca một cái, ca ca làm cho ngươi.”

Tiểu Từ đỏ mặt trừng mắt với hắn, ánh mắt trong suốt dường như có vô vàn dương quanh rơi vào, nhìn hắn vui cười thoải mái, từ từ tiến tới gần.

Tiểu Từ cảnh giác lui về phía sau từng bước, sắc mặt càng đỏ.

- “Ngươi làm gì?”

- “Không làm gì, hình như trong mắt nàng có gì đó.”

- “Vật gì vậy?”

Kế Diêu thực chăm chú nhìn vào hai mắt nàng, sau đó chậm rì rì nói: “Không có gì, toàn là bóng dáng của ta.”

Tiểu Từ buồn bực, mắng hắn một phen: “Làm việc đi, bằng không mau xuống núi về nhà.”

Đây đúng là một đòn sát thủ!

Kế Diêu bất cứ giá nào cũng phải mang nàng xuống núi, vì thế Kế thiếu hiệp ngay lập tức ngoan ngoãn nghe lời lại bắt đầu đi chẻ củi. Chỉ mới hai ngày, nhưng đống củi cũng đủ dùng nhóm lửa cho nửa tháng. Kế thiếu hiệp ngồi ở trên nóc nhà, buồn rầu nhìn ánh chiều tà, một lòng mong muốn nó ngay lập tức rớt xuống triền núi, chỉ cần trời vừa tối, hắn nhất định sẽ dùng sắc dụ Tiểu Từ.

Rốt cục, trời hoàn toàn tối đen, mặt trăng lại mọc lên thay thế.

Tiểu Từ ngồi ở dưới đèn, cầm trong tay mảnh khăn lụa trước kia, mặt trên thêu một đóa hoa anh đào, lại là một đóa hoa đào chưa thêu xong. Là cho chính mình, hay là cho hắn? Khăn lụa màu lam, hắn là vì hắn mà thêu đi.

https://thuviensach.vn

Nàng có chút thất thần, nhớ không nổi trước kia, tình cảm của nàng đối với hắn rốt cuộc như thế nào.

Đột nhiên nghe thấy ngoài phòng tiếng hắn gọi tên nàng, nàng buông khăn lụa đi ra ngoài. Ánh trăng mờ mịt, quanh dòng suối hơi nước đọng lại như sương trắng. Kế Diêu tựa vào bên bờ, đang gọi nàng.

Cả người hắn giống như đang phát sáng, nàng ngượng ngùng tiến đến, xa xa hỏi: “Chuyện gì?”

Kế Diêu ôn nhu nói: “Nàng lại đây.” Trước kia, nàng không phải rất thích nhìn hắn sao, đại trượng phu co được dãn được, Kế thiếu hiệp quyết định sắc dụ.

- “Sao ta phải đến?” Đáng tiếc Tiểu Từ không nhích thêm được một li, vẫn đứng xa xa. Không đến gần thì làm sao thấy rõ, như thế nào dụ?

Kế Diêu đành phải tạm thời thay đổi sách lược, nói: “Ta quên mang theo y phục, nàng lấy giúp ta.”

Tiểu Từ xoay người vào phòng mở tủ quần áo, phát hiện cư nhiên áo quần của mình và hắn để cùng một chỗ. Xem ra, thời gian ở căn nhà gỗ này, hai người thật sự là một đôi vợ chồng chi thực. Trên người không có hạt chu sa là minh chứng tốt nhất. Trong lòng nàng mạnh mẽ chấn động, trên mặt bắt đầu nóng rần lên.

Đi đến bên cạnh ôn tuyền, cũng không thấy bóng dáng Kế Diêu. Nàng buông quần áo, xoay người tính rời đi, đột nhiên ào ào một tiếng, Kế Diêu từ trong nước đứng lên, một phen giữ lấy cánh tay nàng.

Lần này xem thập phần rõ ràng, từng giọt nước lăn dài trên da thịt trơn bóng của hắn chảy một đường xuống, thẳng đến bụng dưới. Bởi vì dùng sức mà các cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, rắn chắc mà to lớn. Mặt nàng một

https://thuviensach.vn

mảnh nóng rực, vội vàng giãy dụa muốn rời khỏi. Không ngờ hắn nhanh như chớp ôm nàng xoay người thả xuống nước.

Nàng kêu lên thành tiếng, không kịp phản ứng đã bị hắn ôm kéo vào giữa dòng.

Kỹ năng bơi của nàng không tốt, y phục ướt đẫm dính sát vào đùi. Ngoại sam trên người cũng nặng, bông vải hấp đầy nước, cảm giác đem nàng nhấn chìm dần dần.

Nàng kích động ôm lấy cổ hắn, thất thanh kêu lên: “Mau thả ta ra, thả ta ra.”

Kế Diêu cười hắc hắc: “Muội muội, hiện tại là ngươi ôm ta, không muốn buông ta, chính ngươi nhìn xem.”

Tiểu Từ vừa sợ vừa thẹn bất chấp la lên: “Ngươi đưa ta vào bờ, ta sẽ buông ngươi ra.”

Kế Diêu nở nụ cười: “Không cần. Nàng ôm ta, ta không có ý kiến.”

Tiểu Từ đen mặt, tức giận không nhỏ, đáng tiếc cũng không còn cách nào khác. Nếu nàng buông tay, chắc chắn sẽ bị uống nước. Vừa nghĩ đến đó là nước hắn tắm, đánh chết nàng cũng không uống. Vì thế đành phải ở trên cổ hắn, giẳng co, sinh hờn dỗi.

Kế Diêu mỉm cười đạt được, bàn tay bắt đầu không an phận.

- “Ai, ai, ngươi đừng lộn xộn.”

- “Ta không nhúc nhích mà.”

- “Ngươi động.”

- “Ta động chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ ngượng ngùng không nói, càng thêm buồn bực.

Kế Diêu kéo váy nàng nói: “Cái này phải cởi ra, mặc trên người sẽ không thoải mái.”

Tiểu Từ thét chói tai: “Không cần.”

Kế Diêu nhỏ giọng thì thầm: “Đừng kêu, vạn nhất có người nghe được, lại nghĩ này nọ. Nàng từng ở trống trơn đài hôn ta ai ai cũng biết, đừng để họ vẽ thêm vài nét bút nữa vào câu chuyện của chúng ta, về sau không thể ở lại Cẩm Tú sơn đâu.”

Tiểu Từ đỏ mặt xoay thắt lưng giãy dụa, không nghĩ để ma trảo hắn thực hiện được. Đáng tiếc phút chốc nhìn thấy cái váy di động trên mặt nước, theo dòng nước phiêu phiêu…Lại một giây sửng sốt, vạt áo hé mở, cái yếm nháy mắt cũng không thấy tăm hơi.

Cả khuôn mặt Tiểu Từ đỏ bừng, hoàn hảo, trời tối, thấy không rõ.

- “Nếu không đưa ta vào bờ, ta cắn ngươi.”

Kế Diêu gật đầu: “Hảo, nàng cắn đi, cắn vào môi ta ấy.” Nói xong, bằng tốc độ sét đánh chủ động đưa môi tới cửa.

Bàn tay Tiểu Từ không dám buông ra, môi cũng thất thủ.

Thiên hôn địa ám.

Thật vất vả hắn mới buông nàng ra, làm cho nàng hít lấy hít để không khí, lúc này mới phát hiện không biết khi nào ngoại sam cũng thoát khỏi người nàng bồng bềnh trong nước. Chân của nàng còn vòng qua lưng hắn. Tiểu Từ xấu hổ giận dữ suýt ngất, hung tợn nói: “Kế Diêu, ngươi chờ xem.”

Kế Diêu tiếp tục không biết xấu hổ gật đầu: “Ân, ta chờ.”

https://thuviensach.vn

Lại có một đợt sấm chớp mưa rền quét qua.

Thiên lại hôn, lại ám.

Lần thứ hai buông ra, Tiểu Từ cảm thấy thân thể mình đã muốn nhuyễn, tim đập nhanh bất thường.

Hắn ôm nàng bơi qua, đến gần bờ có một tảng đá, hơn phân nửa chìm trong nước. Mặt trên là một gốc cây cổ thụ sum sê đầy cành lá, chạc cây vươn ra để lộ nửa vòng tròn ánh trăng, sáng rọi chiếu xuống mặt nước.

Hắn đem nàng áp vào tảng đá, tay chân đều hạnh kiểm xấu.

Bởi vì gần bờ, lá gan của nàng lớn lên, bàn tay buông cổ hắn ra bắt đầu đánh trả. Giãy dụa phản kháng kết quả tất cả những gì còn sót trên người đều buông lỏng trượt dần…

Hắn ở mặt trên nhìn nàng ôn nhu cười, tú nhã tuấn lãng, khiêm khiêm như quân tử. Nhưng ở dưới nước động tác lại kiên định mà bá đạo, là một bá vương không hơn không kém.

Hắn bắt lấy hai cánh tay nàng kéo qua đầu, khóa chặt ở trên tảng đá. Sau đó liếm liếm xương quai xanh của nàng. Mặt nước vừa vặn đến đôi nhũ hoa của nàng, nửa vòng tròn trên ngọn núi, một hạt đậu đỏ ở trên mặt nước lập lòe.

Hắn hôn một cái, khàn khàn cổ họng nói: “Đậu đỏ sinh miền nam, xuân đến nảy mầm. Khuyến quân chọn ngắt lấy, vật ấy tối tương tư.”

Tiểu Từ ngượng ngùng cơ hồ muốn cắn chết tên ngụy quân tử này, giờ phút phong lưu còn muốn cải loạn danh thi.

- “Phu nhân, mặt nàng đỏ tựa đèn lồng.”

https://thuviensach.vn

Kế Diêu cười hì hì nhìn nàng, sau đó lại nói: “Phu nhân trước kia nhìn lén ta ở ôn tuyền tắm rửa, hiện tại như thế nào lại không nhìn?”

- “Nói bậy, ai nhìn!”

- “Ta sớm biết nàng có chết cũng không thừa nhận mà. Nàng xem bên ngực trái của ta có một vết sẹo, ta không lừa nàng, nàng kiểm tra đi.”

- “Không sờ.”

- “Phải thử mới biết được.”

Hắn kéo bàn tay nàng, tay nàng tựa hồ có thể cảm thấy nhịp đập trái tim hắn, có lẽ chính là một loại ảo giác, dường như tim hắn đập rất nhanh, cùng nàng giống nhau.

Hắn cúi đầu hôn xuống, dòng nước ấm áp phụ giúp hắn, không nghĩ tới hắn không tiếng động đẩy mạnh vào.

Cơ thể nàng cứng đờ, lại bắt đầu phản kháng. Hắn đành phải nhẫn nại dừng động tác, tinh tế hôn môi làm cho nàng thả lỏng, rồi sau đó ở bên tai nàng thấp giọng thì thầm: “Không phải lần đầu tiên, sẽ không đau, nàng đừng sợ.”

Nói gì vậy? Nàng vừa thẹn vừa giận, tuy rằng không đau, nhưng là nàng còn chưa chuẩn bị tốt, liền bị hắn vội vàng xâm chiếm, ở trong nước đánh bất ngờ.

Nàng buồn bực cắn vào đầu vai hắn, hắn cũng không nhúc nhích, tựa hồ không biết đau. Chính là ôn nhu nói: “Nàng không biết là chúng ta thực phù hợp, cảm giác này rất quen thuộc sao? Ta chỉ muốn làm cho nàng nhớ lại.”

https://thuviensach.vn

Nàng buông lỏng khớp hàm, bất đắc dĩ mà tức giận. Như thế nào lại sử dụng biện pháp này?

- “Không quan hệ, một lần nàng không nghĩ ra, chúng ta lại thêm một lần. Mỗi ngày đều cố gắng, nhất định sẽ có kết quả.”

Cái này rõ ràng là giương cờ hiệu đi làm chuyện xấu mà. Còn muốn mỗi ngày, ngươi nằm mơ đi, Tiểu Từ thở phì phì quay đầu, ngươi chờ, lúc này là do nàng không cẩn thận, tuyệt đối không có lần sau.

Hắn cực kỳ ôn nhu săn sóc mà đẩy mạnh, nước gợn sóng nhộn nhạo, hai người giống như nụ liên hoa, ở trên mặt nước chậm rãi khai hoa.

https://thuviensach.vn

CHÂU VIÊN NGỌC ẨN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Viên Mãn

Tinh thần không rõ, ánh trăng mơ màng, Kế Diêu ôm Tiểu Từ trở về phòng. Tiểu Từ nằm ở trên giường suy yếu ngay cả một tia khí lực cũng không có, vừa thấy Kế Diêu vẻ mặt thâm tình chân thành, cảm thấy mỹ mãn cười, còn muốn ý kiến vừa rồi ở ôn tuyền bị chiếm tiện nghi, thật sự là càng nghĩ càng buồn bực, vì thế hầm hừ nói: “Kế Diêu, ngươi ngày mai ở bên cạnh “dao trì” tự làm một gian nhà cho mình ở, nếu không thì xuống núi đi.”

Mềm lòng cho hắn vào phòng, hắn liền được nước lấn tới, thật sự quá phận.

Kế Diêu thực vừa lòng vào chiến quả tối nay. Nghe nàng nói muốn hắn làm một gian phòng bên cạnh “dao trì”, hắn cũng hiểu được, trong lòng ngọt ngào. Nàng nếu chán ghét hắn, làm sao có thể để hắn ở bên cạnh dựng một gian phòng chứ? Sớm một cước đá hắn ra xa mới phải lẽ.

Sau khi ăn no nê, Kế Diêu bị bỏ đói nửa tháng.

Ban ngày đi chặt trúc dựng nhà, ban đêm nằm ngủ ở phòng bếp trông trời mưa.

Phòng trúc rất nhanh được dựng lên, cạnh bên nhà cô vợ bé nhỏ.

Tiểu Từ đưa y phục và chăn của hắn sang, đặt ở trên đầu giường rồi xoay người đi ra.

Kế Diêu chắn trước cửa, ôm cánh tay đứng chờ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Từ không hiểu thở phì phì: “Ta muốn ra ngoài.”

Kế Diêu dương dương tự đắc nhếch đuôi lông mày: “Hảo.” Hảo thì hảo vẫn không nhường đường.

- “Ngươi chắn đường còn đâu.”

- “Nàng đẩy một chút là được.”

- “Ngươi.” Tiểu Từ thở phì phì bắt đầu đẩy, hắn vẫn không nhúc nhích một tí nào.

Kế Diêu bỡn cợt cười nói: “Đây là địa bàn của ta, nếu không đẩy được thì không thể bước ra ngoài.”

Tiểu Từ đỏ mặt: “Kế Diêu, ngươi đồ xấu xa.”

Kế Diêu nhíu nhíu mày, một phen ôm lấy nàng, nghiêm mặt nói: “Như vậy mới kêu xấu.”

- “Ai, ai ngươi buông ta ra.”

Kế Diêu một đường hướng đến giường: “Đến, nàng thử một lần, xem giường ta làm nằm lên có thoải mái hay không?”

Tiểu Từ dự cảm mục đích của hắn không đơn giản như vậy, vội la lên: “Ta không cần thử.”

Kế Diêu không thèm hỏi ý kiến, tự chủ trương: “Thử một lần đi.”

Nàng thét lên kinh hãi: “Không cần.”

- “Không cần khách khí.” Hắn nói xong, nàng đã bị đặt trên giường, nằm trên chiếc chăn xanh biếc thêu hình uyên ương hỷ thúy.

…

https://thuviensach.vn

Lại bị “đùa giỡn”…

Sau khi xong mọi chuyện, nàng vơ loạn áo quần che lên người, mặt đỏ tim đập tức giận không thôi. Lúc này đây lại tự trách mình thiện tâm, vì sao phải tự mình đưa y phục và chăn đến địa bàn của hắn, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, có đi mà không có về.

Sau một hồi nghỉ ngơi, khôi phục lại thể lực, Tiểu Từ thở phì phì tự mình khắc lên cái trúc bài trước cửa phòng hắn, mặt trên viết hai chữ “Dao tỉnh”. Sau đó nàng đứng ở cửa xoa xoa thắt lưng lạnh mặt nói: “Về sau nước sông không phạm nước giếng, hừ.”

Kế Diêu giương mắt nhìn nàng, cao thấp đánh giá, chuyển hướng sang những nơi không nên xem nhìn nhìn, ý vị thâm trường cười: “Nước sông cùng nước giếng sớm muộn cũng hòa vào nhau, hai nhập một, phân không rõ làm sao bây giờ.”

Tiểu Từ đầu tiên là sửng sốt, sau hiểu được ý tứ của hắn, nhất thời mặt hồng một mảng, quay đầu đi vào dao trì.

Ba ngày không để ý đến hắn.

Kế Diêu thật cao hứng, từ nửa tháng rút ngắn còn ba ngày. Xem ra, ân, nàng chính là ngượng ngùng thừa nhận đã đối với hắn động tình. Kỳ quái, trước kia hắn ngây thơ không rõ tình cảm của nàng, nàng ngược lại tích cực dũng cảm, hiện tại hắn đem nhiệt tình hoàn toàn kính dâng, nàng lại chuyển sang ngượng ngùng kín đáo.

Xem ra một chữ “tình” này chính là địch tiến ta lui, địch lui ta tiến. Tổng yếu một chủ động một bị động mới có tình thú.

Nói thật, hắn lớn như vậy, còn chưa được hưởng qua tư vị theo đuổi nữ tử. Ngày này qua ngày khác nghĩ biện pháp thảo phạt nàng làm niềm

https://thuviensach.vn

vui, phàm có một chút nho nhỏ tiến bộ, thấy nàng thản nhiên cười, thấy nàng sắc mặt phi hồng, liền cảm thấy đó là cảnh sắc đẹp nhất trên đời.

Một ngày, Kế Diêu sáng sớm liền ly khai khỏi Dao tỉnh.

Tiểu Từ không nhìn thấy hắn, trong lòng có chút kích động. Bước vào phòng hắn, trên giường chăn gối ngăn nắp, trong phòng cũng được thu thập sạch sẽ, như thế nào lại có một loại cảm giác người đi trà lạnh? Hắn chẳng lẽ đã đi rồi? Chẳng lẽ thật sự bị nàng tức giận đuổi đi?

Trong lòng bắt đầu chua xót khó chịu. Ngày thường không biết là hắn tốt, hắn đi rồi, như thế nào đều cảm thấy không thích hợp? Trong phòng trống rỗng tựa hồ một chút hơi ấm cũng không có, thanh âm của hắn đã muốn quen, bóng dáng của hắn đã muốn quen. Hắn vui đùa nàng cũng nghe tâm ngọt không thôi. Hắn đem hết thảy đều bồi dưỡng thành thói quen của nàng, vừa ly khai đã không thích ứng như vậy.

Hắn là trượng phu của nàng, làm sao có thể bỏ nàng ra đi không một lời từ giã? Cho dù tình tình nàng khó chịu hay quát mắng hắn, cũng chỉ bởi vì nàng không muốn liên tiếp bị hắn chiếm tiện nghi thôi. Trong lòng nàng kỳ thật cũng thích hắn, hắn ngốc đến mức ngay cả điều này cũng nhìn không ra sao?

Thật sự là càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt bắt đầu nhịn không được rơi xuống.

Thương tâm cả ngày, cơm trưa cũng không làm, một chút khẩu vị cũng không có, một mình ngồi ở bên bờ suối khó chịu. Mắt thấy mặt trời dần dần xuống núi, trong lòng lại thê lương. Hắn thật sự không trở lại sao? Nước mắt lại tiếp tục tràn mi.

Đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có tiếng người nói chuyện, trong đó đúng là có giọng của Kế Diêu. Trong lòng nàng mừng rỡ, vội vàng

https://thuviensach.vn

đứng lên, xoay người nhìn lại. Quả nhiên là hắn, nhưng là, bên người hắn cứ nhiên còn có một nữ nhân! Thân tư thực yểu điệu, dáng người thướt tha.

Nàng một trận hoa mắt váng đầu, không đến một ngày, hắn cư nhiên mang theo một nữ nhân trở về.

Kế Diêu thấy nàng, vội vã bước tới, cười nói: "Tiểu Từ, đây là mẫu thân, nàng còn nhớ không?"

Mẫu thân? Mẫu thân của hắn? Sắc mặt Tiểu Từ đỏ lên, lẩm nhẩm trong lòng cuối cùng an tâm, nghĩ đến vừa rồi vô cớ sinh một bình dấm chua, chính mình cũng cảm thấy ngượng ngùng.

- "Ai nha, Tiểu Từ, A Diêu đều nói hết với ta, đứa nhỏ đáng thương."

Tiểu Từ cúi đầu ngượng ngùng cười cười.

Kế Diêu kéo ống tay áo của nàng, thấp giọng nói: "Mau gọi a."

Gọi gì, Tiểu Từ sắc mặt càng đỏ, nhăn nhó kêu một tiếng mẫu thân.

Lâm Phương cao hứng cười rộ lên, nắm lấy bàn tay nàng, nhìn kỹ: "Ân, so với hai năm trước đã trổ mã hơn rất nhiều, xinh đẹp hấp dẫn, tương lai sinh tôn tử, nhất định là một đứa trẻ xinh đẹp. Hừ, không phải là tại Lưu phu nhân sao, suốt ngày ôm cháu ngoại đến trước mặt ta khoe khoang."

Kế Diêu hắc hắc cười, bàn tay âm thầm đặt ở sau lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, ý tứ chính là, nỗ lực lên.

- "Tiểu Từ, mắt của con như thế nào lại có điểm hồng a." Lâm Phương thực thân thiết hỏi.

- "Nga, ta vừa rồi ngồi ở bên bờ suối, có lẽ là bị hơi nước xông vào."

https://thuviensach.vn

Kế Diêu cũng nhìn kỹ xem hốc mắt của nàng, sau đó liền mặt mày hớn hở nói: “Khẳng định là nhớ ta đi. Hơi nước như thế nào có thể xông thành cái dạng này đây, ngày đó chúng ta ở bên trong lâu như vậy, mắt còn không bị hồng thành như vậy.”

Tiểu Từ xấu hổ đến muốn chui xuống đất tìm chỗ trốn. Lâm Phương ngược lại vui mừng khấp khởi nhìn Tiểu Từ, giống như tôn tử đã chắc chắn nằm ở trong bụng nàng.

Đêm đó, Lâm Phương cũng ngủ lại trên núi, cùng Tiểu Từ ở trong dao trì, Kế Diêu ngủ ở Dao tỉnh.

Lâm Phương cực kỳ thích Tiểu Từ, cùng nàng nằm trên giường nói miên man. Tiểu Từ thương tâm một ngày, tâm tình sa sút liền có chút buồn ngủ, nghe một lúc rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Nửa đêm như thế nào cảm thấy thực nóng, dường như bị ôm chặt, da thịt ma sát với vật thể nóng bỏng. Trên mặt cư nhiên còn bị hôn. Nàng giật mình tỉnh lại, vừa thấy, bên cạnh lại có thể là Kế Diêu.

Tiểu Từ vừa sợ vừa thẹn, thúc vào người hắn: “Sao lại là ngươi, mâu thân đâu?”

Kế Diêu cười vẻ mặt thích ý: “Mẫu thân bảo ta đến. Chúng ta vẫn là cày cuốc chăm chỉ cấp cho bà tôn tử, để cho bà có cái mà khoe với người ta.”

Tiểu Chu làm giường gỗ thực không hợp cách, thực vang. Kế Diêu nghĩ lại vẫn là hắn làm giường tốt nhất, cơ hồ không có động tĩnh gì.

Bốn năm sau.

- “Ai nha, Kế phu nhân, bà ôm ai vậy, tiểu oa nhi thực xinh đẹp nha.”

https://thuviensach.vn

Lâm Phương đắc chí cười: “Tôn tử của ta a.”

- “Mấy tuổi?”

- “Hơn một tuổi.”

- “Ai nha, mới một tuổi mà đã lớn thế sao?”

- “Đúng vậy, con ta cao mà.”

Kế Cẩm nhỏ giọng nói: “Bà nội, ta ba tuổi.”

Lâm Phương ngẩn ra có chút xấu hổ, đối Lưu phu nhân nói: “Đó là tuổi mụ, tuổi mụ.”

Về nhà, Lâm Phương buông tiểu Kế Cẩm, cười tủm tỉm nói: “Tôn tử ngoan, ở nhà là ba tuổi, đi ra ngoài chỉ được hơn một tuổi thôi biết không?”

- “Vì sao ạ?”

- “Cái này, chờ con lớn lên sẽ biết.”

Kế Ân Mặc buông lá thư trong tay, bất mãn nói: “Ta nói nàng lại không thể nhịn mà đem ra khoe đi.”

Lâm Phương giậm chân: “Ta nhịn đã lâu.”

- “A Diêu mới thành thân hai năm, nàng đều ôm tôn tử lớn như vậy ra ngoài, nàng không sợ bị người ta chê cười sao, còn phải chừa mặt mũi cho vợ chồng son với chứ.”

- “Ta ở ngoài đều nói Cẩm nhi hơn một tuổi mà.”

- “Hơn một tuổi mà có thể lớn như vậy, nói nhiều như vậy sao? Nói nàng ngốc, còn không vui.”

https://thuviensach.vn

- “Phi, lão già dở người, chàng xem thư của chàng đi.”

——Hoàn——

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Duyên Phận
Chương 2: Suýt Bị Làm Nhục
Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt
Chương 4: Lâu Ngày
Chương 5: Nụ Hôn Đầu Tiên
Chương 6: Gặp Tai Kiếp
Chương 7: Phản Kháng
Chương 8: Tiểu Biệt
Chương 9: Tắm Rửa
Chương 10: Đoạn Tuyệt Nhớ Nhung
Chương 11: Ngoại Truyện 1: Phàm Y
Chương 12: Ngoại Truyện 2: Tiếu Dung
Chương 13: Song Phi
Chương 14: Tam Sinh (Ba Đời)
Chương 15: Hàm Quang Kiếm
Chương 16: Bị Ám Sát
Chương 17: Con Dấu
Chương 18: Hoa Đào
Chương 19: Thông Suốt
Chương 20: Hữu Duyên
Chương 21: Mê Tâm
Chương 22: Hàng Đêm Hoan
Chương 23: Ba Bước Sát
Chương 24: Lạc Tuyết Tuyền
Chương 25: Nguyệt Tửu
Chương 26: Cõi Lòng Sáng Tỏ
Chương 27: Mỹ Nhân Kế
Chương 28: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

https://thuviensach.vn

Chương 29: Công Bằng
Chương 30: Ta Nuôi Ngươi
Chương 31: Uyên Ương Hí Thủy
Chương 32: Phong Ba Chợt Khởi
Chương 33: Trợ Giúp
Chương 34: Một Đêm Xuân Phong
Chương 35: Nhị Độ Xuân Khai
Chương 36: Xông Vào Nguy Hiểm
Chương 37: Xoa Bóp
Chương 38: Mạch Nước Ngầm
Chương 39: Khổ Nhục Kế
Chương 40: Hiểu Lầm
Chương 41: Bước Ngoặt
Chương 42: Kinh Gặp
Chương 43: Chân Tướng
Chương 44: Thức Tỉnh
Chương 45: Dấm Chua
Chương 46: Ly Biệt
Chương 47: Thành Toàn
Chương 48: Lựa Chọn
Chương 49: Chấp Niệm
Chương 50: Trở Về
Chương 51: Không Cam Lòng
Chương 52: Thành Thân
Chương 53: Động Phòng
Chương 54: Tình Địch
Chương 55: Mỹ Nhân Ngư
Chương 56: Sau Rượu Là Một Đêm Xuân
Chương 57: Loạn
Chương 58: Yên Ổn
Chương 59: Có Thai
Chương 60: Khóa Lưu Quang

https://thuviensach.vn

Chương 61: Bàn Cờ
Chương 62: Lời Thề
Chương 63: Ngoại Truyện 3: A Viện
Chương 64: Ngoại Truyện 4: Đá Tam Sinh
Chương 65: Hoa Đào Nở
Chương 66: Ngoại Truyện 5: Tiểu Chu – Tang Quả
Chương 67: Gặp Lại
Chương 68: Trở Về
Chương 69: Tiến Triển
Chương 70: Ngụy Quân Tử
Chương 71: Viên Mãn

https://thuviensach.vn